

GA
NWAU
GWA
THE

This image is protected

PROTECTED IMAGE
My Website Name & URL

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI WWW.ZENSZENS.COM

CÁ MUỐI CỨU THẾ

Tác giả: Mèo Đầu Sắt

Thể loại: Ngôn Tình, Linh Dị, Hải Hư

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1: 1: Ngủ Ngay Tại Chỗ](#)
2. [Chương 2: 2: Làm Móng Cho Cô](#)
3. [Chương 3: 3: Mất Cận Lừa Đảo](#)
4. [Chương 4: 4: Bà Chúa Lừa Đảo](#)
5. [Chương 5: 5: Không Thể Rời Trường](#)
6. [Chương 6: 6: Miếng Sườn Chữ T](#)
7. [Chương 7: 7: Là Một Cục Sắt](#)
8. [Chương 8: 8: Thần Linh Ghi Thù](#)
9. [Chương 9: 9: Ông Chú Bảo Vệ](#)
10. [Chương 10: 10: Diễn Đàn Trường Học](#)
11. [Chương 11: 11: Ai Là Đồ Bỏ](#)
12. [Chương 12: 12: Đánh Đá Chửi Đồng](#)
13. [Chương 13: 13: Trò Chơi Chuyện Ma](#)
14. [Chương 14: 14: Toàn Trường Sợ Hãi](#)
15. [Chương 15: 15: Quái Vật Áo Choàng](#)
16. [Chương 16: 16: Quỷ Hút Máu U](#)
17. [Chương 17: 17: Vỗ Tay Vang Trời](#)
18. [Chương 18: 18: Vỗ Tay Vang Trời 2](#)
19. [Chương 19: 19: Vỗ Tay Vang Trời 3](#)
20. [Chương 20: 20: Xâm Nhập Sương Mù](#)
21. [Chương 21: 21: Xâm Nhập Sương Mù](#)
22. [Chương 22: 22: Chia Bình Ba Hướng](#)
23. [Chương 23: 23: Chia Bình Ba Hướng 2](#)
24. [Chương 24: 24: Chia Bình Ba Hướng 3](#)
25. [Chương 25: 25: Thật Muốn Đè Anh](#)
26. [Chương 26: 26: Cậu Là Chuyện Ma](#)
27. [Chương 27: 27: Cô Tồn Tại Sao](#)
28. [Chương 28: 28: Tôi Không Tồn Tại](#)
29. [Chương 29: 29: Thủ Lĩnh Chuyện Ma](#)
30. [Chương 30: 30: Thủ Lĩnh Chuyện Ma 2](#)
31. [Chương 31: 31: Bị Theo Dõi Rồi](#)
32. [Chương 32: 32: Thiếu Niên Tai Mèo](#)
33. [Chương 33: 33: Cầu Nguyện Với Thần](#)
34. [Chương 34: 34: Thị Trấn Hạnh Phúc](#)
35. [Chương 35: 35: Mặt Người Dạ Thú](#)

36. [Chương 36: 36: Mười Nghìn Cabo](#)
37. [Chương 37: 37: Tai Bay Vạ Gió](#)
38. [Chương 38: 38: Nhà Giam Kinh Hoàng](#)
39. [Chương 39: 39: Thế Giới Ngược](#)
40. [Chương 40: 40: Tiếng Súng Đình Tai](#)
41. [Chương 41: 41: Mọi Lời Là Thật](#)
42. [Chương 42: 42: Nỗi Khổ Thị Truong](#)
43. [Chương 43: 43: Tắm Ra Quả Cầu](#)
44. [Chương 44: 44: Thứ Này Cũng Trộm](#)
45. [Chương 45: 45: Ngục Giam Dưới Đất](#)
46. [Chương 46: 46: Biến Đi Cho Ông!](#)
47. [Chương 47: 47: Tìm Nhầm Nhân Tố](#)
48. [Chương 48: 48: Găng Tay Tính Không](#)
49. [Chương 49: 49: Đầu Giường Có Người](#)
50. [Chương 50: 50: Thần Linh Đần Độn](#)
51. [Chương 51: 51: Cứu Thế Công Cốc](#)
52. [Chương 52: 52: Này Chẳng Đáng Giá](#)
53. [Chương 53: 53: Biến Động Ban Đầu](#)
54. [Chương 54: 54: Ba Người Ở Chung](#)
55. [Chương 55: 55: Thần Linh Trống Trại](#)
56. [Chương 56: 56: Đất Nước Trên Biển](#)
57. [Chương 57: 57: Thơm Quá Cứng Rồi](#)
58. [Chương 58: 58: Đặc Trường Của Cậu](#)
59. [Chương 59: 59: Có Gan Dạy Có Gan Học Nbsp;](#)
60. [Chương 60: 60: Cảm Ơn Chiêu Đãi](#)
61. [Chương 61: 61: Gặp Người Quen Cũ](#)
62. [Chương 62: 62: Vân Thiển Lên Đi!](#)
63. [Chương 63: 63: Ngài Là Cha Tôi](#)
64. [Chương 64: 64: Tình Yêu Chân Thật](#)
65. [Chương 65: 65: Kích Cỡ Không Hợp](#)
66. [Chương 66: 66: Nửa Đêm Leo Giường](#)
67. [Chương 67: 67: Sẽ Chết Người Đây](#)
68. [Chương 68: 68: Công Chúa Lôi Quốc](#)
69. [Chương 69: 69: Công Chúa Lôi Quốc 2](#)
70. [Chương 70: 70: Gặp Mặt Thần Linh](#)
71. [Chương 71: 71: Tính Dục Là Cô](#)

72. [Chương 72: 72: Trái Tim Của Ai](#)
73. [Chương 73: 73: Tên Ngốc Tộc Biển](#)
74. [Chương 74: 74: Tên Ngốc Tộc Biển 2](#)
75. [Chương 75: 75: Xấu Đếch Chiu Được Nbsp;](#)
76. [Chương 76: 76: Lại Bắt Công Chúa](#)
77. [Chương 77: 77: Hóa Thành Bọt Biển](#)
78. [Chương 78: 78: Tôi Quá Đanh Đá](#)
79. [Chương 79: 79: Bội Kiếm Của Thần](#)
80. [Chương 80: 80: Thần Tàn Nhẫn Nhất](#)
81. [Chương 81: 81: Thần Tàn Nhẫn Nhất 2](#)
82. [Chương 82: 82: Quái Vật Buổi Tiệc](#)
83. [Chương 83: 83: Nhìn Mông Biết Người](#)
84. [Chương 84: 84: Trêu Chọc Thần Linh](#)
85. [Chương 85: 85: Trêu Chọc Thần Linh 2](#)
86. [Chương 86: 86: Trêu Chọc Thần Linh 3](#)
87. [Chương 87: 87: Suýt Nửa Tiêu Đời](#)
88. [Chương 88: 88: Suýt Nửa Tiêu Đời 2](#)
89. [Chương 89: 89: Kiêu Ngạo Thật Đấy](#)
90. [Chương 90: 90: Anipop A](#)
91. [Chương 91: 91: Nhìn Anh Ta Chưa](#)
92. [Chương 92: 92: Tên Tô Quân Này](#)
93. [Chương 93: 93: Cô Chăm Cậu Ấy](#)
94. [Chương 94: 94: Cô Vào Ngay Đây](#)
95. [Chương 95: 95: Tiết Học Đầu Tiên](#)
96. [Chương 96: 96: Yêu Quái Cát Tập Kích](#)
97. [Chương 97: 97: Tái Vây Đủ Chưa](#)
98. [Chương 98: 98: Cô Thích Ta](#)
99. [Chương 99: 99: Xe Lăn Phô Trương](#)
100. [Chương 100: 100: Nguy Hiểm Giáng Xuống](#)
101. [Chương 101: 101: Thần Linh Giáng Thế](#)
102. [Chương 102: 102: Bản Thể Nhỏ Nhoi](#)
103. [Chương 103: 103: Kéo Xuống Vững Lầy](#)
104. [Chương 104: 104: Nửa Đêm Xuân Sắc](#)
105. [Chương 105: 105: Dụ Dỗ Báng Bỏ](#)
106. [Chương 106: 106: Thế Giới Tận Thế](#)
107. [Chương 107: 107: Thần Linh Vô Danh](#)

108. [Chương 108: 108: Thanh Niên Kill Matt](#)
109. [Chương 109: 109: Ngăn Cản Ư](#)
110. [Chương 110: 110: Trong Mơ Có Ngài](#)
111. [Chương 111: 111: Nữ Thần Được Mùa](#)
112. [Chương 112: 112: Nhìn Này Thằng Nhãi](#)
113. [Chương 113: 113: Hướng Về Thủ Đô](#)
114. [Chương 114: 114: Suy Đoán Nhân Tố](#)
115. [Chương 115: 115: Con Đàng Phạm Pháp](#)
116. [Chương 116: 116: Tin Đồn Thỉnh Thần](#)
117. [Chương 117: 117: Cò Kè Mặc Cả](#)
118. [Chương 118: 118: Ngươi Cầu Quá Rồi](#)
119. [Chương 119: 119: Cha Nào Con Nấy](#)
120. [Chương 120: 120: Lừa Gạt Hai Đầu](#)
121. [Chương 121: 121: Áy Náy Và Yêu](#)
122. [Chương 122: 122: Thần Cách Quy Vị](#)
123. [Chương 123: 123: Vị Thần Hộ Mệnh](#)

Chương 1: 1: Ngủ Ngay Tại Chỗ

Vân Thiển bước về trước một bước, bàn chân giẫm lên tờ quảng cáo bay dưới đất.

Cô nheo mắt nhìn bảng thông báo trường cấp ba, bên trên dán đủ các loại quảng cáo bệnh viện thẩm mỹ, trang điểm bán vĩnh cửu(1), châm thủy quang(2) Thermage(3).

Sau một hồi nhìn chăm chú tử kính, Vân Thiển rũ mắt quan sát đồng phục học sinh áo trắng váy đen trên người, giờ tay sờ cổ áo.

Mép túi bên ngực trái áo sơ mi có in dòng chữ nhỏ “Nhất Trung thực nghiệm thành phố Hoán Giang”, trên cổ áo thêu hoa văn, sờ thử thì thấy có vẻ là hàng chữ.

Vân Thiển trở về tư thế đứng bình thường, ngáp dài: “Không phải quảng cáo lừa tiền à, thì ra là trò chơi giải cứu thế giới tận thế thật.”

Trên mặt kính bảng thông báo, một bóng ma mảnh khảnh âm thầm xuất hiện, nhiệt độ không khí chợt giảm vài độ.

Vân Thiển bất giác rùng mình, ôm chặt cơ thể, tiếp tục quan sát bảng thông báo, không hề nhận ra ánh mắt âm u lạnh lẽo sau lưng.

Bóng ma trên mặt kính: “?”

Vân Thiển: Ngại quá, không mang theo mắt kính, không thấy đường.

...

Mười phút trước.

Vân Thiển đứng trước tủ lạnh phòng trọ, đồ ăn trong tủ thật ít ỏi.

Mì sợi Trần Khắc Minh(*) chỉ còn năm cây cuối cùng trong bịch, hiển nhiên không có cách nào tạo thành một bát mì nóng hổi.

Bên cạnh chỉ còn quà tặng siêu thị bánh mì cà rốt mà cô ghét nhất, cô thà chết đói cũng không ăn!

(*) Tên một nhãn hiệu mì sợi bên Trung Quốc
Cảm giác bụng đói kêu réo không dễ chịu, Vân Thiển lục lọi khắp phòng, chỉ tìm được hai tờ tiền một tệ.
Cô cất tờ tiền giấy nhẵn nhúm vào túi, bước ra cửa mua bánh bao.
Bà chủ tiệm bánh bao dưới lầu tính tình hiền lành nhưng số không được may mắn.

Chồng bà là tội phạm giết người, bị phán tù chung thân.

Khoảng thời gian trước, con trai duy nhất bị tiêm nhiễm ma túy trong trường, rơi vào con đường không lối về.

“Một bánh bao Mai Can Thái(*).”

(*) Tên một món cải muối phơi khô
Bà chủ ngẩng đầu nhìn thấy Vân Thiển, tâm trạng tồi tệ trở nên tốt hơn.

Vân Thiển là cô gái xinh đẹp nhất khu dân cư này, bà chưa từng đi học nên không biết phải miêu tả thế nào, dù sao thì trông cô rất giống minh tinh điện ảnh, mặt mũi xinh đẹp thích mắt.

Tuổi Vân Thiển không lớn lắm, lúc mới chuyển tới đây thường có vài tên lưu manh để ý tới cô.

Nghe nói cô tinh thông kỹ thuật đánh nhau của cảnh sát từ người cha làm cảnh sát hình sự, đám lưu manh kia lúc vào hiên ngang, lúc ra bò toài.

Từ đó, không còn ai dám chọc cô nữa.

Có điều...

Bà chủ thở dài, ánh mắt nhìn Vân Thiển trở nên đau lòng.

Bà vừa gói thức ăn, vừa hỏi: “Vân Thiển, cháu còn chưa tìm được việc à?”

Vân Thiển lắc đầu: “Làm gì có công ty nào chịu nhận người có tật xấu như cháu, làm việc được một nửa thì lăn ra ngủ, hoặc thấy sắc là nổi lòng tham, tập kích đồng nghiệp xinh đẹp bên cạnh, tổ hợp của phiền phức.”

Con người màu hổ phách nhạt của Vân Thiển dờn xuống.

Cách lớp mắt kính dày, cô nhìn thấy tờ áp phích quảng cáo trò chơi. “Trải nghiệm cảm giác chúa cứu thế chân thật 100%! Chỉ cần mỗi ngày treo máy, nằm không cũng có tiền, hàng ngày kiếm không dưới 1000 tệ! Địa chỉ website chính thức 《Chúa cứu thế》 : .

jiushizhu.

com!”

Bà chủ nghe thấy tiếng thở dài thườn thượt của Vân Thiển, nhét bánh bao vào tay cô: “Cái còn dư tặng cháu, không tính tiền.” Bà để ý Vân Thiển đang đọc quảng cáo, vội nói: “Đây là quảng cáo người ta dán lên chỗ dì, chắc chắn là lừa đảo! Cháu đừng có tin, đời nào có chuyện không làm mà hưởng!”

“Vâng.” Vân Thiển cắn bánh bao nóng hổi gật đầu, xoay người lên lầu.

Phương thức kiếm tiền tại nhà ở xã hội hiện đại rất nhiều, Vân Thiển cũng không ngoại lệ, cô đều từng thử qua hết.

Kỹ năng và thực lực của cô không tệ, nhưng...

Làm họa sĩ với kỹ thuật vẽ xuất sắc, không ai tìm cô vẽ; tác giả tiểu thuyết viết truyện không tệ, chẳng có click chuột và lưu trữ; quay video đăng vừa rõ vừa đẹp vừa ăn theo trào lưu, độ lan truyền bằng không; vác gương mặt đẹp làm streamer, mãi không có khán giả; ngay cả làm mẫu ảnh shop Taobao, tiền còn chưa thanh toán, hôm sau shop Taobao đã sập tiệm.

Sự việc tương tự như thế còn rất nhiều, nhắc tới đều là chuyện đau lòng.

Vận số xấu như bị quỷ ám.

Vân Thiển đang gõ website 《chúa cứu thế》 trên điện thoại.

Hàng chữ in đậm to vật vờ ở đầu trang web : Đăng ký tặng ngay 5000 tệ!

Vân Thiển dứt khoát điền thông tin cá nhân vào.

Thông tin bao gồm tên họ, số thẻ căn cước, số thẻ ngân hàng,...

Bấm đăng ký.

“Thông tin đang được xét duyệt...”

“Bạn đáp ứng đủ điều kiện người chơi Chúa cứu thế, bắt đầu phát tiền vốn, đang lựa chọn thế giới tận thế ...”

Điện thoại ting ting hai tiếng.

“ **【Ngân hàng Dân Thương】** Tài khoản 7699 của bạn nhận được 5000 Nhân Dân Tệ.

Người chuyển khoản: Chúa cứu thế, số dư hiện tại là 5000,03 tệ.”

“ **【Trò chơi Noah】** Chúc mừng bạn may mắn trở thành người chơi thử nghiệm nội bộ trò chơi giải cứu tận thế 《Chúa cứu thế》.

Bạn sẽ tiến vào trò chơi vào đúng 09:15:01, ngày 9 tháng 3.

Mời bạn chuẩn bị sẵn sàng!”

Chín giờ mười lăm phút vừa đến, Vân Thiển trong hiện thực đánh mất ý thức, đi tới sân trường xa lạ.

Thông tin có liên quan 《Chúa cứu thế》 tràn vào đầu cô như thủy triều.

Cô và những người khác được thần linh lựa chọn sẽ lấy thân phận người chơi có thể hồi sinh vô hạn đến thế giới tận thế, cứu giúp các thế giới này.

Thế giới tận thế đều là thế giới thật, nhân tố tận thế khác nhau khiến cho thế giới bọn họ trở thành thế giới tận thế, người chơi cần tiêu diệt nhân tố tận thế đó.

Người chơi không được cố ý tiết lộ thân phận của mình trước mặt người bản xứ ở thế giới tận thế, không được cố ý gây thương tích người bản xứ, cũng không được cố ý phá hoại thế giới tận thế.

Sau khi cứu giúp thành công, người chơi sẽ nhận được số tiền thưởng lớn.

Mỗi thế giới tận thế đều sẽ có số lượng người chơi khác nhau, chỉ cần một người chơi giải quyết được vấn đề tận thế, những người chơi khác đều có thể cùng nhau qua cửa.

Vân Thiển nhanh chóng tiếp nhận những thiết lập này.

Thân phận của cô tại thế giới này là học sinh chuyển trường lớp 11A1.

Bởi vì ngay ngày đầu tiên vào ở ký túc xá, cô không tin chuyện ma liên quan đến bảng thông báo mà bạn cùng phòng kể, nửa đêm chạy ra ngoài chỉ để chứng thực chuyện ma.

Vân Thiển: "..."

Chị em à, không nên mang tinh thần học hỏi áp dụng lên loại chuyện này đâu!

Chúa cứu thế sắp xếp cho cô thân phận ngổ tào gì vậy?

Trừ thân phận ra, còn một việc cũng khiến Vân Thiển cảm thấy trò Chúa cứu thế này không đáng tin cậy.

Cô là một người cận thị nặng, thế mà Chúa cứu thế không phát cho cô mắt kính...

Mọi thứ trong tầm mắt Vân Thiển cứ như tìm hoa trong sương, phải nheo mắt áp sát mới thấy rõ nội dung trên bảng thông báo.

Chóp mũi Vân Thiển tì vào tấm kính, dịch chuyển từ trái qua phải, đọc hàng chữ nhỏ trên tờ quảng cáo.

Ngôn ngữ thế giới tận thế sẽ tự động dịch sang ngôn ngữ mà người chơi sử dụng.

Vân Thiển khó khăn phân biệt đồng chữ mờ nhoè kia.

"Cắt mắt hai mí, nâng sống mũi, thu hẹp cánh mũi, xoá tàn nhang..."

Bóng ma im lặng đứng ở khoảng trống bên phải cô, vẫy tay.

"Ngực nở, hông đầy, rút xương sườn thu nhỏ eo..."

Bóng ma nháy nhót bên trái cô nhằm thu hút sự chú ý.

"Ồ, phẫu thuật trị cận thị, cái này được!"

Bóng ma xuất hiện trên tấm kính bảng thông báo đã lâu, người bình thường hẳn phải để ý tới cậu ta từ sớm.

Nhưng Vân Thiển, một người cận thị nặng, ngay cả tiêu điểm quảng cáo còn đọc không xong, làm gì rảnh rỗi bố thí ánh mắt cho bóng ma. Huống chi cô vẫn luôn tì sát tấm kính đọc chữ, căn bản không nhìn thấy cái bóng trên đó.

Bóng ma hà hơi vào gáy Vân Thiển.

Lạnh buốt quét qua toàn thân, Vân Thiển "Á" một tiếng, nghi hoặc gãi đầu.

Xem ra mặc dù cô tiến vào thế giới tận thế, nhưng cơ thể vẫn là cơ thể của mình, đến lúc phát bệnh vẫn sẽ phát bệnh như cũ.

Vân Thiển thầm nói: “Tới lúc đi ngủ rồi.”

Cô nằm xuống ngay dưới bụi cỏ bằng thông báo.

Chẳng mấy chốc, hơi thở đã chìm sâu.

Bóng ma sững sốt nhìn Vân Thiển biểu diễn tuyệt kỹ “Ngủ ngay tại chỗ” cho mình xem.

Cậu ta không biết mình có phải là ma hay không, nhưng cậu dám chắc cô không phải là người!

Đúng rồi, cậu ta hiểu rồi, chắc chắn cô học sinh này đang giả ngủ.

Cô là người hiểu biết rõ chuyện ma.

Thật ra cô đã nhìn thấy bóng cậu ta trên tấm kính, cố ý không xoay người, không cho cậu ta có cơ hội tấn công...

Sau khi tự suy diễn xong, bóng ma cười khẩy.

Cậu ta không tin người này có thể vờ ngủ đến sáng.

Một luồng sáng chiếu thẳng về hướng này, soi rõ bóng dáng gầy yếu của học sinh nữ trong bãi cỏ.

“Ôi — — trời! Chỗ này không thể ngủ được, em là học sinh lớp nào? Ủa? Cậu nhóc ban nãy đâu?”

Bóng ma bất đắc dĩ nghiêng răng biến mất, vứt bỏ con mồi Vân Thiển.

...

Đèn trần phòng y tế sáng trưng, màn hình máy tính phản quang rất mạnh, ấn đường thiếu niên nằm trên giường bệnh hơi cau lại, tay lười nhác đặt lên bàn phím, điều chỉnh độ sáng màn hình thích hợp. Bởi vì làn da quá trắng, dưới sự soi chiếu của ánh sáng, mạch máu trên mu bàn tay nổi lên rõ rệt.

Màn hình dừng trước hai bài đăng “Vũng máu oan khuất trước bảng thông báo” và “Nỗi khổ của nữ nhân viên y tế trường” trong mục

【Chuyện ma】 của diễn đàn trường

Cậu thiếu niên lựa chọn một trong hai mục để xem.

— — “...Bạn có nghe chuyện ma liên quan đến bảng thông báo trường Nhất Trung thực nghiệm thành phố Hoán Giang chưa?...”

— — “...Một học sinh tên Lý Vĩ Cơ bắt măn quảng cáo thẩm mỹ xuất

hiện trên bảng thông báo trường, khiếu nại trường học nhiều lần không có kết quả, ngược lại còn bị trường phạt cảnh cáo.

Sau khi Lý Vĩ Cơ dán đầy các loại tin tức thời sự và tạp chí khoa học lên bảng thông báo, trường học tức giận vì tại sao học sinh có thể đọc những tin tức không chính thống và thiếu đảng hoàng như vậy, cậu ta bị xử đuổi học.”

— — “...Lý Vĩ Cơ không chịu được nổi nhục này, bèn cắt cổ tay trước bảng thông báo, máu chảy khắp nơi.

Nghe nói gạch đá dưới bảng thông báo vốn dĩ màu xanh chứ không phải màu đỏ, màu đỏ đó là máu của Lý Vĩ Cơ! Không bao lâu sau khi Lý Vĩ Cơ chết, có người nhìn thấy cậu ta ở trong sân trường, đứng trước bảng thông báo, đập đầu vào kính...”

— — “...Chỉ cần lúc rạng sáng đứng một mình trước bảng thông báo cổng chính, cầm theo bất kỳ tờ quảng cáo cửa tiệm thẩm mỹ nào, bạn sẽ thấy cái bóng của Lý Vĩ Cơ in trên mặt kính bảng thông báo.

Hãy nhớ!!! Đừng quay đầu! Không bao giờ được quay đầu! Nếu không bạn sẽ chìm ngập trong vũng máu giống như cậu ta!”

Cửa phòng y tế trường bất chợt bị đẩy ra!

Cậu thiếu niên vội đóng máy, đặt dưới gối, mở to đôi mắt trong trẻo nhìn về phía người tới.

Phù — — may mà là bảo vệ.

Bảo vệ ôm ngang một học sinh nữ ngất xỉu: “Tổng Hành Chỉ, cô Kỳ không có ở đây sao?”

Tổng Hành Chỉ rút rè đáp: “Lúc này cô Kỳ hơi buồn nôn, đi nhà vệ sinh rồi, lát nữa mới trở lại.”

Bảo vệ đặt người trong lòng xuống chiếc giường bên phải Tổng Hành Chỉ: “Tôi còn phải tuần tra, tạm thời đặt người ở đây.

Sau khi cô Kỳ về, cậu bảo cô ấy khám xem, học sinh này ngất xỉu bên đường.”

Tổng Hành Chỉ gật đầu.

Bảo vệ nhìn cậu thiếu niên ngoan ngoãn, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, kế tiếp lắc đầu rời đi.

Cửa y tế trường đóng lại lần nữa.
Bên trong hoàn toàn yên tĩnh.
Tầm mắt Tống Hành Chỉ dừng trên người học sinh nữ bên cạnh.

Mái tóc nâu xõa dài của cô làm dịu đi màu trắng chói mắt của tấm ga giường.

Nhờ thị lực tốt, cậu nhìn thấy tên họ học sinh thêu trên cổ áo.
Vân, Thiển.

Học sinh chuyển trường mới đến hôm qua sao?
Tống Hành Chỉ cẩn thận lấy máy tính ra lần nữa, mở trang web ban này.

Chưa xem được bao lâu, cô Kỷ mặt mày tái nhợt đẩy cửa bước vào.
Đèn trần chợt nhấp nháy hai cái, ánh đèn xung quanh dường như chuyển từ sắc màu ấm sang sắc màu lạnh.

Tống Hành Chỉ không chú ý đến chuyện này, cậu đang dọn máy tính.
“Đây là ai?” Sắc mặt cô giáo Kỷ không dễ chịu lắm.

Mặc dù phòng y tế là nơi mà học sinh không khỏe trong người nên tới, nhưng ả không thích có người chưa được sự cho phép đã đặt học sinh ở lãnh địa của mình.

Đây là lãnh địa của ả.

Tống Hành Chỉ: “Bảo vệ đưa đến, chú ấy nói là ngắt xui ven đường.”
Cô giáo Kỷ dẫn sự không vui trong lòng xuống, đeo ống nghe, vén áo sơ mi Vân Thiển, kiểm tra tình trạng của cô.

Trạng thái của cô giáo Kỷ không ổn, ngay cả rèm ngăn cách cũng quên kéo.

Rèm đứng yên tại chỗ, Tống Hành Chỉ vừa liếc đã nhìn thấy làn da trắng nõn phơi ra bên ngoài của Vân Thiển.

Cậu đỏ mặt xoay người, trở tay kéo rèm.

Cô giáo Kỷ: “Oẹ oẹ.”

Trong quá trình khám bệnh, tiếng nôn ói của cô giáo Kỷ liên tục vang lên.

Tống Hành Chỉ: “...Cô Kỷ, cô ổn chứ?”

Giọng cô giáo Kỷ hơi khàn, nghe rõ tiếng nước miếng.

Ả đáp: “Có lẽ buổi tối ăn phải thứ gì đó không sạch.”

Phía sau rèm ngăn cách sột soạt, giường bệnh hơi lõm xuống, giống như bị vật nặng đè lên.

Tống Hành Chỉ tò mò nhưng không dám quay đầu kiểm tra, cậu không thể nhìn cảnh tượng như vậy.

Rèm che mở ra lần nữa, cô giáo Kỷ mở miệng: “Em tỉnh rồi à, đừng lo, chỗ này là phòng y tế.

Em ngất xỉu bên đường, được bảo vệ đưa đến đây.”

Giọng nói của ả càng trở nên khàn đặc kỳ quái, giống như ngậm thứ gì đó trong cổ họng, nhả chữ không rõ.

Tống Hành Chỉ cảm thấy kỳ lạ, cậu xoay đầu lại.

Vừa nhìn, hô hấp chững lại!

Người trước mặt vốn không phải cô giáo Kỷ, hoặc nói thứ này vốn không phải cô giáo Kỷ!

Nó mặc áo blouse trắng của cô giáo Kỷ, sau lưng nhô ra ba cặp chân nhện dài gần ba mét chống dưới đất, trong đó có một chân giẫm lên giường bệnh của Tống Hành Chỉ.

Lẽ nào cảm giác lõm xuống vừa rồi...là nó?!

Tống Hành Chỉ lập tức nhớ đến tựa đề bài đăng nhìn thấy vừa rồi nhưng không click vào, nữ nhân viên y tế trường học.

Toàn thân cậu cứng đờ, đuôi mắt vì sợ hãi mà ửng đỏ, phủ một lớp sương mù, hoàn toàn không dám lên tiếng.

Tống Hành Chỉ nghe thấy nữ nhện nhện nói với Vân Thiển: “Sao lại ngẩn người nhìn tôi chăm chăm vậy? Lẽ nào tôi có chỗ nào bất thường sao?”

Vân Thiển đờ người nhìn chăm chăm nữ nhện nhện đột nhiên xuất hiện hồi lâu.

Cho dù tầm mắt mờ nhoè giống như vụn vật mosaïc(*), cô vẫn có thể thấy rõ đôi chân dài gần bằng trần nhà kia.

(*) Mosaïc: tức là một nhóm hình vuông xếp chồng lên nhau thế này (hình ngoài cùng bên phải).

Nói thật, lá gan của cô chỉ lớn bằng hạt óc chó, rất sợ các loại yêu

ma quỷ quái.

Cô lè đầu lười thắm ướm cánh môi khô khốc vì căng thẳng, tiếp đó bật ra lời khen nịnh nọt:

“Lần đầu tiên đến phòng y tế... không ngờ cô giáo lại đúng gu em như vậy.

Vóc dáng cô đẹp thật, là đôi chân dài nhất mà trước giờ em từng thấy!”

Tổng Hành Chỉ: “?”

(1)Trang điểm bán vĩnh cửu: Là một kỹ thuật thẩm mỹ sử dụng xăm đưa màu nằm tại lớp hạ bì (lớp thứ 2 của da) để tạo ra những đường nét giống việc trang điểm như viền mí mắt, chân mày, môi, cơ thể,... nhưng kết quả và màu mực sẽ phai màu dần theo thời gian, thói quen sinh hoạt, cơ địa ...

(2)Châm thuỷ quang (水光针): là một liệu pháp thẩm mỹ tiêm bảo vệ da, giúp da trơn bóng căng mướt.

Mình không tìm được từ thay thế tương ứng trong tiếng Việt, ai biết cứ comment nhé.

(3)Thermage: là công nghệ làm đẹp không xâm lấn nổi tiếng của Mỹ, được chính thức đưa vào sử dụng từ năm 2002 với khả năng xoá nếp nhăn, nâng cơ mặt, trẻ hoá làn da

-----oOo-----

Chương 2: 2: Làm Móng Cho Cô

Phòng y tế vẫn sáng như ban ngày, bàn làm việc cách cửa gần nhất, vài bóng đèn gương nanh múa vuốt nhấp nhô trên vách tường đối diện bàn làm việc.

Dưới sự trông nom của nữ nhân viên y tế trưởng, hai học sinh nằm yên trên giường bệnh, trong phòng chỉ còn tiếng gõ bàn phím lách cách nhịp nhàng, năm tháng yên ả... cái rằm.

Dù nghe thế nào thì âm thanh kia cũng chẳng giống tốc độ mà hai tay loài người có thể đánh được!

Vân Thiển cảm thấy cô rất giống đang ở hiện trường hội diễn ban nhạc, thí sinh đánh trống chơi bài Chuyển bay của chú ong vàng(1) kết hợp với Bản hùng ca Croatia(2) khiến lòng người bức bối.

(1)(2) Tên hai bản nhạc hoà tấu, giai điệu nhanh và gấp gáp.

Vân Thiển đang nghĩ cách thoát thân, bắt buộc phải dựa vào chính mình chạy khỏi đây — nơi này không có ai để cô ôm bắt đuôi cả.

Sau khi diện kiến Nữ nhên nhện, cô dựa vào bản lĩnh trợn mắt nói láo lấy được lòng ả, bị chân nhện sờ trụi một mảng tóc trên đầu.

Cô đề xuất trở về ký túc xá nhưng bị từ chối một cách vô tình, bị mời về giường bệnh cùng với học sinh nam tên Tống Hành Chỉ bên cạnh.

Tống Hành Chỉ là người bản xứ ở thế giới này.

Một tay mít ướt ốm yếu trói gà không chặt, xem ra trước mắt chẳng có chỗ dùng.

Bàn phím đằng xa lách cách, cậu nhóc mít ướt bên cạnh nhỏ tiếng rầm rức hết đợt này đến đợt khác, quấy rầy mạch suy nghĩ của cô.

Vân Thiển hết chịu nổi, thấp giọng nói với Tống Hành Chỉ: “Tôi kêu cậu một tiếng anh Hai, cậu có thể ngừng khóc không? Đúng là thứ kia rất đáng sợ, nhưng cậu đâu cần khóc tới như vậy, chúng ta còn sống đấy!”

Tống Hành Chỉ bị dọa nức nở: “Tôi không khóc, tôi... tôi không sợ cô

ta.”

Vân Thiển: “Đúng rồi, cậu không khóc, cậu không sợ.

Vậy cậu có thể ngừng hành động nhìn thấy chân nhện là tim đập
thình thịch, nước miếng chảy ra từ trong mắt không?”

Tống Hành Chỉ ngừng khóc, bắt đầu nấc điên cuồng .

Tiếng nấc như gà trống gáy vang khắp phòng y tế.

Vân Thiển: “...”

Nữ nhện nhện rống giận: “Im lặng chút đi! Tôi có cả đồng việc cần xử
lý!”

Chân nhện cẩu kính đập xuống đất.

Dường như cảm thấy sức uy hiếp như vậy chưa đủ, chân nhện lại bò
tới bên giường hai người, cắm sâu vào ruột bông rồi lại rút ra, đập
ngay trước mặt cả hai.

Tống Hành Chỉ sợ đến bật dậy, cậu thấy rõ cả lông tơ dày đặc trên
chân nhện, gai nhọn mảnh khảnh giống như móng tay ố vàng dày
cộm của người già, co quắp tựa rễ cây.

Chỉ còn một centimet, gai nhọn kia sẽ đâm thủng da bọn họ.

Tống Hành Chỉ không biết làm sao, cậu nhìn sang Vân Thiển cầu
cứu.

Vừa nhìn, cậu lập tức dờn mắt.

Kiểu mắt cá chết chọi gà này thật đáng sợ, còn đáng sợ hơn chân
nhện ở cự ly gần!

Vân Thiển cố gắng tập trung nhìn rõ bộ dạng chân nhện trước mặt.

Sau khi bị Nữ nhện nhện cảnh cáo, hai người im như thóc.

Cơ thể Tống Hành Chỉ từ từ trượt xuống, trốn vào chăn.

Vân Thiển cũng lặng lẽ trùm mình trong chăn, nghiên cứu đồng hồ
đeo tay nữ đột nhiên xuất hiện trên tay trái ban nãy.

Đây là công cụ 【Đồng hồ cứu thế】 của người chơi, đáng lý vừa vào
thế giới tận thế đã trang bị trên người cô, nhưng không biết vì sao lại
chậm nửa nhịp.

Sau khi Đồng hồ cứu thế xuất hiện, thông tin tương ứng rót vào đầu
Vân Thiển.

Đồng hồ cứu thế có thể hiển thị một số thuộc tính cơ sở của người chơi như số mạng sử dụng hiện tại, chỉ số sinh mạng và chỉ số tinh thần.

Ngoài ra người chơi có một balo sức chứa mười ngăn, chốt mở khoá nằm ở bên trái mặt đồng hồ.

Balo có thể chứa vật phẩm không có sự sống trong thế giới tận thế, vật phẩm không thể mang theo tới thế giới khác.

Vân Thiển cầu nhàu trong lòng: chẳng thứ gì dùng được.

Trong đầu cô không ngừng hiện lên dáng vẻ chân nhện kề vào mặt ban nãy.

Chấn bị người khác vỗ.

Vân Thiển ló nửa cái đầu, Tống Hành Chỉ nháy mắt, bảo cô nhìn phía dưới.

Vân Thiển: “?”

Mắt cận thị không có cách nào nhận được tín hiệu bằng mắt.

Tống Hành Chỉ vươn cánh tay xuống chỉ dưới, lúc này Vân Thiển mới nhìn thấy cậu giờ một góc chấn, lộ ra màn hình máy tính bên trong, kiểu chữ được chỉnh rất lớn.

Vân Thiển nói bằng giọng gió: “...Tôi không thấy rõ.”

Tống Hành Chỉ: “Sao?”

“Hai cô cậu lại lộn xộn gì đấy! Tôi phải vá miệng hai người mới được!

Nữ nhện nhện mắt bình tĩnh, ném bàn phím xuống, xông về phía hai người.

Đúng lúc ả bò đến mép giường, một học sinh nữ ôm bụng, cúi đầu đẩy cửa bước vào phòng y tế.

“Cô ơi, kỳ kinh nguyệt của em hơi khó chịu, muốn xin thuốc giảm...”

Học sinh nữ ngẩng đầu, nhìn thấy dáng vẻ Nữ nhện nhện.

Quái vật này đáng sợ cỡ nào ấy à...

Ả giống như cơ thể một người phụ nữ bị con nhện ép thành khối bầu dục đáng sợ, khuôn mặt trứng ngỗng xếp đầy con mắt, dưới mắt là một cái cày cực lớn, giữa hai cày mọc ra một cặp răng nanh sắc nhọn.

Nửa sau cơ thể ả căng phồng thông dưới đất, nối liền với dây trứng

khô quắt.

Học sinh nữ xoay người bỏ chạy, đồng thời phát ra tiếng thét chói tai!

“A a a a — — “

Tiếng “khè khè” phát ra trong họng Nữ nhèn nhện, ả nhỏ giọng mắng “Ầm ỉ chết đi được”, rồi đuổi theo cô gái kia.

“Phập phập phập!”

Sau vài tiếng phập liên tục, tiếng thét chói tai ngưng bật.

Đôi mắt Tống Hành Chỉ phản chiếu thân thể học sinh nữ bị chân nhện xuyên thẳng từ đầu xuống.

Cô ấy chưa chết hẳn, tứ chi vẫn đang co giật.

Nữ nhèn nhện đang hưởng thụ bữa tối loài người của mình.

Ả thích ăn phần não sau, chất thịt nơi đó mềm nhất.

Tống Hành Chỉ bị dọa đến mức không phát hiện chân bông phòng lên một cục.

Nữ nhèn nhện kéo lê thi thể chỉ cách cửa một bước trở về chỗ ngồi, lấy tờ nhện quấn thi thể lại, giấu vào trong tủ.

Ả quay đầu nói: “Hiểu ba chữ ‘Giữ trật tự’ không? Bắt đầu từ bây giờ, tôi không muốn nghe bất cứ tiếng động nào nữa.”

Tống Hành Chỉ gật đầu như gà mổ thóc.

Thế nhưng Vân Thiển lại đột nhiên thò từ trong chăn ra: “Cô ơ...”

Tống Hành Chỉ hoảng sợ nhìn Vân Thiển, vì sao người này lại ở trong chăn của cậu!

Nữ nhèn nhện tức giận nhìn về phía Vân Thiển.

Giây kế tiếp, cơn giận của ả biến mất.

Vân Thiển nói: “Cô muốn làm móng không? Ban nãy lúc cô đâm người ta, em nghe âm thanh không được ngọt lắm.

Móng nhọn mà không mài giũa thường xuyên sẽ ảnh hưởng lớn đến độ sắc bén đó! Ban nãy em thấy móng cô hơi quặp, em giỏi xử lý móng quặp lắm.

Trước đây lúc em làm móng bên đường cho người ta, bọn họ đều

nói kỹ thuật của em rất tốt!”

Nữ nhèn nhện: “Hửm?” Ắ chậm chạp thò một chân tới trước mặt Vân Thiển: “Em biết làm móng?”

Vân Thiển gật đầu lia lịa: “Cô, chỗ cô có dụng cụ mài móng không? Hoặc là kéo hay dao cạo cũng được!”

Nữ nhèn nhện hất hàm với Vân Thiển: “Ngăn tủ bên kia có dụng cụ, em đi tìm đi.”

Vân Thiển ngồi dậy xuống giường, điềm tĩnh giẫm lên vũng máu, đi về phía tủ.

Nữ nhèn nhện lẳng lẳng nhìn cô, đã lâu rồi không ai nhìn ả bằng ánh mắt chẳng chứa sợ hãi như vậy.

Tâm trạng ả rất tốt, có thể nuôi tên này mập một chút rồi ăn sau, có điều tên kia...

Tống Hành Chỉ bỗng cảm giác được một luồng sát khí, cậu khóc không ra nước mắt, lại rụt đầu vào chăn.

Trang web trên màn hình máy tính từng bị người ta động vào, dừng lại tại chỗ miêu tả “Đồ vật mà Nữ nhèn nhện sợ hãi”...

Vân Thiển hận không thể dán dính người vào ngăn tủ, chỉ khi áp sát thì cô mới thấy rõ dáng vẻ của đồ vật.

Vân Thiển lục lợi đến khi Nữ nhèn nhện mất kiên nhẫn thúc giục mới chậm chạp đứng thẳng người dậy.

Vân Thiển: “Cô ơi, có đồ nào tương tự như dao cạo hoặc xẻng nhỏ không? Đúng rồi, dụng cụ phẫu thuật cũng được...”

Nữ nhèn nhện chợt biến sắc, ả kéo dài giọng “Dụng cụ phẫu thuật à — —”, rồi khó chịu nói: “Chỗ này là phòng y tế, không đủ điều kiện phẫu thuật, làm sao có mấy thứ đó!”

Vân Thiển: “Không sao, em tìm được thứ thay thế rồi.”

Tống Hành Chỉ lén ló cặp mắt ra, thấy Vân Thiển âm thầm lật mép váy, nhét thứ gì đó vào quần lót tại góc khuất mà Nữ nhèn nhện không thấy..

Tống Hành Chỉ: “?”

Tống Hành Chỉ: Giấu ở thắt lưng không được sao? Sao phải giấu trong quần lót!

Vân Thiển mài giữa móng tay bên trái của Nữ nhèn nhện bằng dáng vẻ cực kỳ chuyên nghiệp.

Sau khi mài giữa xong mép móng quặp, cô hỏi: “Chân cô vừa thon vừa dài, móng tay sửa thành hình mũi nhọn còn có thể kéo dài thị giác, cô cảm thấy thế nào?”

Nữ nhèn nhện đáp theo bản năng: “Chỉ có hình mũi nhọn sao?”

Vân Thiển: “Đương nhiên còn có hình tròn và hình vuông, nhưng cô còn phải đối phó với những kẻ không thức thời như ban nãy, lực công kích của hình mũi nhọn cao hơn.”

Nữ nhèn nhện: “Tôi chỉ dùng hai chi trước tấn công, mấy chi sau đều dùng để đi đường, hình mũi nhọn bất tiện lắm.

Hai chi trên tạo hình mũi nhọn, mấy cái khác thì sửa thành hình vuông.”

“Vâng ạ!”

Tống Hành Chỉ hoài nghi cuộc đời, chỗ này là tiệm làm móng ư? Vì sao tại nơi đáng sợ thế này lại phát sinh ra cuộc đối thoại như vậy?”

Cậu nhìn Vân Thiển nhanh nhẹn xử lý xong chân bên phải: “Cô ơi, phiền cô đổi chỗ, em làm chỗ khác.”

Nữ nhèn nhện để lộ phần lưng trước Vân Thiển.

Dụng cụ mài giữa trong tay Vân Thiển bất giác đổi thành dao phẫu thuật.

Dường như Nữ nhèn nhện cảm nhận được, ả xoay đầu nhìn ra sau — —

Tống Hành Chỉ: “Aaa, thả tôi ra!”

Tống Hành Chỉ đột ngột thét chói tai, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Nữ nhèn nhện.

Ả tức giận, chuẩn bị tấn công Tống Hành Chỉ...

Vân Thiển nhân cơ hội nhảy lên lưng Nữ nhèn nhện, cầm dao phẫu thuật vào mắt ả.

“Aaaa!” Tiếng gào thét khuếch đại khắp phòng y tế.

Trên website kia viết lúc Nữ nhèn nhện còn sống từng bị người chồng ngoại tình của mình lấy dao phẫu thuật rạch bụng tại trường

học, lấy đứa con chưa đầy tháng ra lấy lòng tình nhân.

Ả bò thẳng đến phòng y tế thì tắt thở, dù cho sau này trở thành chuyện ma thì dao phẫu thuật vẫn có thể giết chết ả.

Nữ nhền nhện: “Loài người chết tiệt!” Ả ra sức tấn công phía sau! Lưng và gáy Vân Thiển đột ngột đập vào tường, chỉ số sinh mạng tuột một nửa thấy rõ.

Cô đau đến nhăn mặt, trước mắt tối sầm: “Có thứ này trong tay, tôi chính là cha cô!”

Vân Thiển dồn hết sức lực toàn thân rút dao phẫu thuật, máu bắn mạnh về trước! Dao phẫu thuật nhuộm máu nhắm đúng vào con mắt còn lại, cắm xuống!

Trên trang web kia viết chỉ khi đâm mù tất cả con mắt, Nữ nhền nhện mới chết. Dù sao cũng chẳng còn cách nào, cô chỉ đành tin tưởng mà thôi.

Vân Thiển ghi nhớ đại khái vị trí con mắt của Nữ nhền nhện dựa vào việc quan sát ở cự ly gần lúc làm móng.

Cô đâm trượt ba lần, bị Nữ nhền nhện đâm hai lần, đập vào tường bốn lần!

Tổng số mạng tăng lên hai, cũng có nghĩa là cô đã chết hai lần, sử dụng mất hai cái mạng.

Lúc sử dụng mạng mới, vết thương trên người cô sẽ tự động lành lặn, đây là một chuyện tốt.

Nữ nhền nhện phát hiện Vân Thiển càng đánh càng hăng, mà ả chỉ còn một con mắt cuối cùng! Cho dù chết thật, ả cũng phải kéo một người theo!

Thân thể khổng lồ của Nữ nhền nhện nhào đến trước mặt Tống Hành Chi.

Lúc ả giơ hai chân trước lên, dưới chân phát ra tiếng dây xích “loảng xoảng loảng xoảng”.

Dao phẫu thuật đâm sâu vào con mắt cuối cùng.

Nữ nhền nhện ngã ầm xuống đất, chân trước đè lên giường bệnh, máy tính rơi xuống đất, màn hình chớp nháy liên hồi.

Tất cả chân của Nữ nhền nhện buông thõng dưới đất, không còn sức uy hiếp.

Vân Thiển chậm chạp bò dậy, mặt dính đầy máu.

Cô ngáp dài với Tống Hành Chỉ: “Tôi mệt rồi, ngủ một giấc đã.”
Lời còn chưa dứt, mí mắt đã nhắm lại.

Thấy cô sắp té lên thi thể máu nhịt nhầy nhựa của Nữ nhên nhện,
Tống Hành Chỉ vội vàng bước lên.

Cơ thể con gái mềm mại toả ra mùi thơm ngát, nhưng lại nặng giống
như một cái tạ đòn, đè cậu thở không ra hơi.

Cậu kéo tạ đòn, à không, kéo Vân Thiển lê, thở dốc từng bước rời
khỏi phòng y tế, lưu lại hai vệt nặng nề trên mặt đất .

Bài Chuyển bay của chú ong vàng và Bản hùng ca Croatia:

-----oOo-----

Chương 3: 3: Mắt Cận Lừa Đảo

Máy tính dưới giường nhấp nháy, xác Nữ nhèn nhện bỗng nhiên bị một đôi tay yếu ớt tái nhợt kéo vào lòng đất.

Màn hình máy tính ngừng chớp, trang web giống như bị người ta lướt xuống, dừng tại chỗ đầu trang chuyện ma Nữ nhèn nhện.

Trang web đổi mới.

“... Bạn có nghe chuyện ma liên quan đến nữ nhân viên y tế nhèn nhện trường Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang chưa?... Có rất nhiều người đi vào phòng y tế ban ngày, nhưng chẳng có mấy người nhìn thấy phòng y tế lúc nửa đêm 【*&*¥#@#% (Website bị cắt xén)】 .

.

”

Trang web đổi mới lần nữa.

“... Sau khi nữ nhân viên y tế nhèn nhện bị học sinh nữ không biết tên tấn công, cô ta hồi sinh nhưng không bao giờ ôm lòng nhân từ đối với con người nữa.

Nữ nhân viên y tế nhèn nhện sẽ hỏi mỗi người bước vào phòng y tế ‘có từng gặp một nữ học sinh tóc nâu trà tro tráo hay chưa?’.”

Nữ nhèn nhện lại xuất hiện trước bàn làm việc lần nữa, cô ta vung chân, nở nụ cười âm u bên mạng nhện.

Ánh mặt trời ló dạng, học sinh Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang dậy sớm tập thể dục buổi sáng, có vài học sinh lười biếng không muốn tập bèn kết bạn đi về phía phòng y tế, nhờ cô giáo Kỷ mở miệng làm chứng.

“Cô Kỷ? Cô Kỷ?”

Cô giáo Kỷ ngưỡ ngàng mở mắt, đám học sinh ăn diện trang điểm xinh đẹp đang lo lắng nhìn ả: “Cô Kỷ, sao cô lại ngủ dưới đất vậy?”

“Cô...” Cô giáo Kỷ cố gắng nhớ lại tình hình hôm qua.

Ả nhớ mình đến nhà vệ sinh nôn ói, sau khi quay về lại chẳng thể tìm được phòng y tế, đau bụng ngất xỉu giữa đường, lúc tỉnh lại thì đã ở phòng y tế rồi.

Ả nhìn sang giường bệnh không một bóng người.

...

Vân Thiển mở mắt, đập vào mắt chỉ có màu đen.

Vân Thiển: Nhiều năm trôi qua, cuối cùng tôi lại bị mù sao?

“Cuối cùng em cũng tỉnh rồi!” Trên đỉnh đầu là tiếng kinh ngạc reo mừng của Tống Hành Chỉ.

Thì ra cô đang gối lên chân Tống Hành Chỉ, chắc là đang úp mặt lên chân cậu.

Hai tay Vân Thiển chống lên, đứng dậy.

Bắp đùi thiếu niên không rắn rỏi cứng cáp như đàn ông trưởng thành, có cảm giác mềm mại của riêng độ tuổi thanh thiếu niên.

Ngoài bệnh lười muốn đi ngủ bất cứ lúc nào và ở đâu, Vân Thiển còn thường không kiềm chế nổi hành vi khi nhìn thấy sắc đẹp, dù là nam hay nữ.

Lần này cũng vậy.

Tống Hành Chỉ vội vàng cúi người, bắt lấy bàn tay dịch lên trên bắp đùi cậu.

“EM-ĐANG-LÀM-GÌ-VẬY?” Cậu gần từng chữ một.

Vân Thiển: “Cảm nhận xem tôi đang nằm mơ hay đã thật sự thoát khỏi nơi đáng sợ kia.”

Cô nhéo mạnh một cái.

Tống Hành Chỉ đau đớn bật thành tiếng.

Vân Thiển: “Xem ra không phải mơ.”

“Người em nhéo là tôi mà!” Tống Hành Chỉ đẩy Vân Thiển ra, lẳng lặng ôm hai chân tê dại của mình, đôi mắt ai oán.

Tạ đôn chuyển trường mới đến còn có đặc tính háo sắc, cậu phải cách xa loại người nguy hiểm này một chút.

Ngày thường bị ăn hiếp ghét bỏ, cậu cũng đã quen nên không dám hé răng, giờ có người bằng lòng ở bên cạnh cậu lâu thế này, nói

chuyện với cậu nhiều như vậy đã tốt lắm rồi.
Vân Thiển ngồi thẳng dậy, chỉnh lại quần áo tóc tai.
Người cô đã được xử lý sạch sẽ, nhưng tổn hại lúc vật lộn vẫn còn.

Váy bị tét, áo sơ mi lủng lỗ, giống như bộ đồ rách quái dị.

Vân Thiển: “Cậu cởi đồ tôi lau người hồi nào vậy?”

Tống Hành Chi: “Tôi... tôi không có làm chuyện như vậy! Sau khi trời sáng, vết máu trên quần áo tự động biến mất.”

Vân Thiển: “Ờ.”

Giọng nói khiến Tống Hành Chi nghe ra một chút mất mát.

Tống Hành Chi: “Cảm ơn em hôm qua đã cứu tôi.”

Vân Thiển quan sát hoàn cảnh xung quanh, để ý thấy nơi này là tầng thượng lầu dạy học, cô nghi hoặc hỏi: “Tại sao chúng ta lại ở đây, một học sinh nữ chết rồi, cậu không báo cảnh sát sao?”

Tống Hành Chi: “Báo cảnh sát cũng vô dụng.

Đó là chuyện ma, chẳng có mấy người biết được sự hiện diện của chuyện ma, bây giờ thêm một người nữa là em... Người bị chuyện ma giết chết sẽ bị xoá sạch mọi dấu vết trên đời này, trừ người sống sót khỏi chuyện ma thì không còn ai nhớ tới.”

Vân Thiển: “Liên quan đến truyền thuyết ma quái kia sao?”

“Gần như vậy.” Tống Hành Chi gật đầu.

Thấy Vân Thiển cau mày, còn định hỏi thăm tiếp, cậu bèn nhắc nhở: “Em mau vào học đi, mặc dù không kịp tiết buổi chiều, nhưng không phải còn tiết buổi tối sao? Không thể trốn học quá mười tiếng, nếu không sẽ bị trường ghi tội xử phạt...”

Vân Thiển vừa đến thế giới tận thế này một đêm, chưa thăm dò tình hình của thế giới này.

Sau một hồi xem xét, cô quyết định nghe lời Tống Hành Chi làm hành động phù hợp với học sinh bình thường nên có ở thế giới này. Cô nói: “Lưu cách liên lạc đi.”

Cô sờ túi mới phát hiện không có điện thoại.

Tống Hành Chi lấy làm lạ nhìn cô: “Trên nội quy trường học có viết trong trường không được sử dụng vật dụng truyền tin.”

Vân Thiển trơ mặt nói: “Tôi theo thói quen nhớ tới nội quy trường học trước khi chuyển trường.

Không sao, một cái trường học thôi mà, thế nào cũng có cơ hội gặp mặt.”

Cô nhảy một bước lớn, đột ngột phóng tới trước mặt Tống Hành Chỉ. Vóc dáng hai người không chênh lệch mấy, Vân Thiển vừa nhảy tới, chiếc mũi cao suýt đụng vào Tống Hành Chỉ.

Tống Hành Chỉ kinh ngạc lui về sau, nhưng sau lưng là vách tường, Vân Thiển vẫn áp sát như cũ, cậu không thể lùi được nữa.

Hơi thở ấm áp phả hết vào mặt cậu, Tống Hành Chỉ đành nghiêng đầu, né tránh bờ môi kề sát quá mức của cô.

Con người cậu hơi chuyển dời, nhìn thấy cô híp mắt, đôi mắt ẩn hiện nụ cười, mang theo một chút lưu luyến và mơ màng.

Tống Hành Chỉ: Chẳng lẽ tạ đòn chuyển trường yêu cậu từ cái nhìn đầu tiên?

Một tay Vân Thiển đè Tống Hành Chỉ, một tay bóp cằm cậu, cưỡng ép xoay mặt cậu lại.

Gương mặt Tống Hành Chỉ trong trẻo giống như một bức tranh thủy mặc, tuy nhiên khoé môi cậu mang theo độ cong trễ xuống bẩm sinh, có cảm giác bất cần đời.

Vân Thiển nheo mắt nhớ kỹ đặc điểm khuôn mặt cậu để tránh sau này gặp lại mà quên mất.

Dưới cái nhìn như vậy, gương mặt trắng muốt của thiếu niên ửng lên chút hồng.

Cậu xấu hổ vùng vẫy, nhưng vì trời sinh sức lực yếu ớt nên hoàn toàn không tránh được.

Cậu chỉ có thể rủ mắt, mặc cho lông mi phủ một mảng bóng đổ xuống dưới, cứ như sau khi làm như vậy thì tình cảnh của cậu không tới nỗi mất mặt lắm.

Một lát sau, Vân Thiển lui về sau, nghiêm túc gật đầu: “Được rồi em trai, tôi nhớ kỹ dáng vẻ của cậu rồi.” Cô phất tay xoay người, bước từng bước lớn rời đi.

Tống Hành Chỉ: “Hả?”

Không lẽ ‘Nhớ kỹ dáng vẻ của cậu’ có nghĩa là ‘Tôi nhớ khuôn mặt lạnh lùng không thêm rung động của cậu rồi’? Chắc chắn là vậy! Cậu thấy có lẽ mình đã làm tổn thương trái tim mới manh nha của một thiếu nữ.

Khả năng quan sát của Tống Hành Chỉ vẫn luôn rất tốt.

Cậu vót vát nói: “...Nếu em muốn tìm tôi thì có thể đến rừng cây nhỏ phía Nam trường học hoặc tầng thượng toà nhà này là được.”

Vân Thiển chẳng hề quay đầu, chỉ vẫy tay cho thấy đã biết.

Đơn giản là bản thân Tống Hành Chỉ suy diễn quá độ mà thôi.

Vân Thiển, một người cận thị nặng với đôi mắt đào hoa, mỗi lần cô chăm chú nhìn ai thì đôi mắt đều mờ màng, chan chứa tình cảm.

Dựa theo ký ức cơ bản của nhân vật mà Chúa cứu thế cấp cho, Vân Thiển bước vào lầu dạy học, nơi lớp học của cô đang lên lớp.

Cô không đi thẳng vào phòng học mà đi vào nhà vệ sinh nữ ở tầng trệt trước.

Vách tường lối đi tại cửa nhà vệ sinh viết đầy dòng chữ nguệch ngoạc.

Vân Thiển ngồi xổm xuống nhìn một lát, phát hiện đó đều là những chữ viết vô nghĩa.

Cô không hề có một chút đầu mối nào về nhân tố tận thế của thế giới này, trừ cho cô đồng hồ và balo thì Chúa cứu thế chẳng cấp một gợi ý gì.

Thứ duy nhất có thể kết nối với tận thế chính là chuyện ma đụng phải hôm qua thì phải?

Vân Thiển bước tới trước bồn rửa mặt, chống hai tay lên mặt bồn, không ngừng run rẩy.

Biên độ sóng màu xanh lục đại diện cho chỉ số tinh thần bên trong mặt đồng hồ cứu thế dao động cực lớn, mấy lần vượt qua hai đầu trên dưới vạch tuyến, mỗi lần vượt qua vạch tuyến, chỉ số sinh mạng thể hiện bằng trái tim màu đỏ sẽ rớt xuống từ năm đến mười.

Dưới tình huống chỉ số tinh thần người chơi bất ổn kéo dài, điều này đồng dạng với mất máu.

Vân Thiển: Mịa nó! Nữ nhèn nhện đó đúng là quái vật gớm ghiếc!
Sau khi run rẩy qua đi, cô trút hết nước chua trong bụng vào bồn rửa.

Loại chuyện như đâm con mắt này mắc ói chết đi được...
Làm người có lá gan to bằng hạt óc chó, lúc sợ hãi cực điểm, Vân Thiển sẽ bình tĩnh đến kỳ lạ, mãi tới khi đến nơi mà cô cho là an toàn, cô mới để mặc sợ hãi lan tràn.
Cô mở vòi nước, súc miệng rửa tay.
Vân Thiển thấm ướt hai tay, gộp tóc xoăn trước ngực ra sau lưng.

Đèn trước gương bỗng nhiên rè rè nhấp nháy hai cái, buồng trong cùng của nhà vệ sinh vang lên tiếng gõ cửa “cốc cốc”.

“Người bên ngoài ời, cậu có giấy không?”

Giọng nữ u oán âm vang trong không gian trống trải, Vân Thiển giống như bị người ta cưỡng chế giữ chặt cơ thể, không thể phát ra tiếng nói cũng không thể nhúc nhích.

“Cốc cốc — — có giấy không?”

Tiếng dò hỏi vang lên liên tục, tiếng gõ cửa từ buồng trong cùng dần dần hướng ra phía ngoài, cách cô càng ngày càng gần.

Càng ngày càng gần...

Cuối cùng miệng Vân Thiển đã có thể cử động!

Một luồng sức mạnh thần bí thúc giục cô trả lời, giống như chỉ cần cô trả lời là nó có thể làm gì cô vậy...

Nếu như không trả lời, cơ thể cô không thể cử động.

Vân Thiển trơ mặt đáp: “Sao mà không hỏi ốc biển thần kỳ(*) đi?”

(*) Xuất phát từ bộ phim hoạt hình Cậu bé bọt biển

Khoảnh khắc sức mạnh giam cầm thân thể giải phóng, Vân Thiển lao ra khỏi nhà vệ sinh, chạy thẳng tới phòng học, nhân tiện giơ ngón tay giữa về phía nhà vệ sinh.

Lại một câu chuyện ma nữa sao? Là sinh vật giống như Nữ nhèn nhện hôm qua ư... Vân Thiển cố nén cơn buồn ngủ, ngáp dài bước đi.

Cô để ý đến bài giới thiệu những người nổi tiếng treo hai bên hành lang.

Bài giới thiệu trong trường học này giống với mấy bức tranh to đặt

đưới đất.

Không phải Vân Thiển chủ động để ý tới chúng, cô đi được nửa đường chợt phát hiện có rất nhiều ánh mắt nhìn chòng chọc vào mình, khiến cô sờn tóc gáy, chỉ số tinh thần dao động.

Mỗi bài giới thiệu đều có ảnh chân dung cao nửa mét, tư thế giống như những bức tranh thời Trung cổ.

Dù là nam hay nữ, gương mặt mỗi người đều tựa như trong tranh mới có.

“Xa Na Dung, quán quân cuộc thi sắc đẹp Hoa hậu thế giới 2006, giành giải ‘Chiếc mũi đẹp nhất’, mang lại vinh quang cho trường ta!”

“Vương Duẫn, quán quân cuộc thi sắc đẹp Nam vương thế giới 2007, giành giải ‘Cơ V-cut đẹp nhất’, mang lại vinh quang cho trường ta!”

“Cố Thiên Vạn, quán quân...”

Vân Thiển đọc hết giới thiệu nhân vật treo tường, hầu như tất cả bọn họ đều là quán quân cuộc thi sắc đẹp.

Cô liên tưởng đến quảng cáo phẫu thuật thẩm mỹ trên bảng thông báo.

Đây là thế giới rất chú trọng bề ngoài sao?

Bài giới thiệu không có nhiều thứ đáng nghiên cứu, Vân Thiển đi về phía phòng học.

Đôi mắt vốn nhìn thẳng phía trước của những nhân vật kia chậm rãi chuyển động, nhìn chằm chằm Vân Thiển, hé miệng giống như muốn nói gì đó.

Vân Thiển tìm đến phòng học, đứng gõ cửa rồi mở cửa bước vào.

Giờ này vẫn còn đang giờ học, tất cả những người đang tập trung học tập đều dời sự chú ý sang người đến.

Sau khi thấy dáng vẻ hiện tại của Vân Thiển, bọn họ cứ như nhìn thấy cái gì không thể tưởng tượng nổi, rì tai xì xào bàn tán.

Cô giáo đang dạy đập bàn tức giận: “Vân Thiển, em như vậy là sao?”

Cho dù em là học sinh chuyển trường, trong người không khỏe thì cũng không thể không trang điểm mà đã lên lớp! Không mang bất cứ

đồ trang điểm nào vào phòng học, em đi học hay là tới chơi?”
Cô giáo bước lên trước một bước, để ý tới quần áo Vân Thiển: “Thời trang rách lố hết thịnh hành tháng trước rồi, vậy mà em còn sửa đồng phục thành kiểu dáng lỗi thời này à? Em làm ơn có chút nhạy cảm với xu hướng thời trang được không? Học sinh đầu năm nay bị gì vậy, ngay cả trang điểm cũng không làm mà đã trùng hai mắt cá chết vào học, không biết tôn trọng thầy cô gì cả!”

Vân Thiển: “...”

Đồng hồ cứu thế trên cổ tay rung lên, đầu ngón tay Vân Thiển khẽ nhúc nhích.

Nếu như gần đây có người chơi khác thì đồng hồ cứu thế sẽ có phản ứng.

Sau khi mắng phủ đầu một trận, cô giáo bảo Vân Thiển ngồi xuống ngoan ngoãn học tiết trang điểm để bồi dưỡng thẩm mỹ tệ hại của mình.

Vân Thiển tìm chỗ ngồi.

“Ngồi chỗ tôi này, chỗ này không có ai.” Giọng nữ vui vẻ trong trẻo, cổ tay bị bắt lấy, đồng hồ cứu thế bị chạm vào một cái.

Vân Thiển thuận thế ngồi xuống, một cuốn sổ đẩy tới trước mặt cô.

“Tôi là Vương Tư Tuệ, đây là ghi chép tại lớp của tôi.

Cô có thể đọc thử, ít nhất biết kế tiếp phải làm gì.”

Trên giấy trắng viết một hàng chữ nhỏ xinh.

“Chỉ thị của thần — — tiêu diệt thủ lĩnh chuyện ma.”

-----oOo-----

Chương 4: 4: Bà Chúa Lừa Đảo

“Nhân tố tận thế là chuyện ma thật sao?”

Mặt Vân Thiển dán sát vào hàng chữ rồng bay phượng múa bên trên cuốn sổ.

Vương Tư Tuệ để ý tới tư thế đọc chữ kỳ quặc của Vân Thiển, còn tỉ mỉ lướt qua nội dung cô viết, cô kinh ngạc hỏi: “Người chơi mới?”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Vân Thiển, độ cong khoé môi vốn dĩ giương lên bỗng trĩu xuống.

Ghét bỏ, Vân Thiển có thể cảm nhận được cảm giác ghét bỏ ngập tràn.

Vương Tư Tuệ sẽ không nói chuyện với cô nữa, cô dời sự chú ý sang phòng học.

Thời điểm vừa vào phòng học, cô đã ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc, đủ loại nước hoa khác nhau hỗn hợp lại một chỗ nhưng mùi hương không đến nỗi khó chịu.

Tất cả học sinh trong phòng đều trang điểm xinh đẹp, tướng mạo mỗi người giống như được chọn lựa kỹ lưỡng, mỗi người mỗi vẻ, mười phần vẹn mười.

Đương nhiên Vân Thiển không nhìn rõ khuôn mặt học sinh, cô chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đường nét đại khái của người bên cạnh.

Học sinh nam thì cơ bắp rắn rỏi mà không lực lưỡng, là phiên bản yếu ớt của Schwarzenegger(*)).

(*)Arnold Schwarzenegger: người Mỹ gốc Áo, là vận động viên thể dục thể hình, diễn viên và điện ảnh và chính khách Cộng Hoà, làm thống đốc bang California thứ 38.

Học sinh nữ thì eo dương liễu, thân hình mảnh mai nhưng không ốm yếu, là phiên bản khoẻ mạnh của Lâm Đại Ngọc.

Mỗi một tỉ lệ giống như pho tượng cơ thể người bằng thạch cao được điêu khắc tinh xảo.

“Các em nên biết rằng xã hội này hết sức tàn khốc, không có khuôn mặt đẹp, các em không thể tồn tại trong xã hội này! Có châm ngôn nói rất hay, ‘Học giỏi kỹ thuật trang điểm, đi khắp thiên hạ cũng chẳng sợ’.

Đừng trách tôi cường điệu những lời này, đây chính là hiện thực xã hội! Chỉ cần các em đẹp trai đẹp gái, các em sẽ có tất cả.”

“Học sinh có thể bước vào lớp chọn Nhất Trung thực nghiệm, cơ bản đều không tệ, cần tránh kiêu ngạo tự mãn, xem thường kỹ thuật trang điểm.

Ví dụ như bạn học sinh lúc nãy chẳng hề chăm chút hình tượng bản thân, đó là đang tự chà đạp bản thân.

Các em cũng thấy bộ dạng của bạn ấy rồi đấy, nếu học sinh không thích làm đẹp như vậy không thay đổi bản thân, sớm muộn gì cũng rời khỏi lớp chọn!”

Vân Thiển đột nhiên bị điểm danh: “?”

Rốt cuộc giá trị quan của thế giới này là gì vậy, nhan sắc tối thượng hả?

Cô giáo nói bô lô ba la một đồng, sau đó gọi hai học sinh lên làm mẫu kỹ thuật trang điểm thần kỳ, khiến học sinh nữ mặt mũi diễm lệ biến thành kiểu thuần khiết nhà bên, học sinh nam mặt mũi thanh tú biến thành kiểu rắn rỏi rạng ngời.

“Muốn tạo cảm giác ngây thơ, quan trọng là ở làn da vô cùng mịn màng và đôi mắt trong trẻo đáng yêu.

Phấn mắt cần phải chọn tông màu ấm, chú ý sự thay đổi của kẻ mắt đối với dáng mắt.

Điểm quan trọng ở cảm giác ngây thơ là gì? Khoé mắt hơi rũ xuống khiến người khác có cảm giác thương tiếc!”

“Muốn rắn rỏi rạng rỡ, vậy phải chỉnh đường nét ngũ quan và gò má.

Mặt mũi bạn học này quá mờ nhạt, nếu không phải vóc người đạt chuẩn thì dựa theo tiêu chuẩn này của cậu ấy chẳng vào nổi ban hai.

Bạn học này rất giỏi! Cậu ấy biết thông qua nỗ lực thay đổi chính mình!”

“Chúng ta nên biết yêu cầu của xã hội hiện tại đối với mọi người, kiểu học sinh vừa thiếu nghị lực vừa yếu đuối lại chẳng chịu tập luyện, chỉ có thể xài tiền cha mẹ cực khổ kiếm được sống cho qua ngày đoạn tháng mà thôi.”

Sau khi làm mẫu, học sinh phải luyện tập thực hành tại lớp, bước lên bục giảng nhận rương trang điểm giống nhau, bắt đầu sửa soạn bản thân.

Trong rương trang điểm có kính sát tròng làm đẹp nhưng không có số độ.

Vân Thiển nhỏ giọng hỏi thăm Vương Tư Tuệ: “Nơi này có chỗ nào mua mắt kính không? Mắt tôi cận rất nặng...”

Vương Tư Tuệ bày ra vẻ mặt quả nhiên là thế, chắc một tiếng, đáp: “Cô là người chơi khiếm khuyết à... Thế giới này không có mắt kính, chỉ có phẫu thuật cận thị.

Bệnh viện ở ngoài trường, học sinh có thể sử dụng thẻ học sinh phẫu thuật miễn phí.”

Vương Tư Tuệ vẫn giải đáp câu hỏi của cô.

Vân Thiển thật lòng cảm ơn Vương Tư Tuệ, không hề để ý thái độ chẳng gọi là tốt mấy của cô ấy.

Dựa vào cách nói của ba, từ nhỏ cô đã là kiểu người chẳng ai ưa, đến sáu tuổi bị bệnh thì lại càng như vậy.

Lòng tự trọng và liêm sỉ của cô đã sớm bị đau khổ không ngừng của cuộc sống và bên A khó đỡ dập cho tơi tả, chỉ nhiều đây thì có nhằm nhò gì.

Đương nhiên chuyện này không chứng tỏ Vân Thiển rộng lượng, cô luôn luôn khoan dung hơn với người đồng giới một chút.

“Dán mi giả phiền phức chết đi được, cái chỗ quỷ quái gì thế này, không dán nữa.”

Vương Tư Tuệ thầm oán, đúng lúc Vân Thiển vừa trang điểm xong: “Cần tôi giúp không?”

Giọng Vương Tư Tuệ không mấy dễ chịu: “Không cần.”

“Còn một phút nữa, lần trang điểm này sẽ ghi vào thành tích lớp.

Người nào không đạt, lát nữa phải ở lại chỉnh sửa.

Các em tranh thủ thời gian đi!” Cô giáo mở miệng nhắc nhở.

Vân Thiển hỏi lại lần nữa: “Cần tôi giúp không?”

Vân Thiển cách Vương Tư Tuệ rất gần, vì vậy cô có thể thấy rõ cảm xúc trong đôi mắt và vẻ mặt của cô ấy.

Xã súc(*) trưởng thành thông qua quan sát sắc mặt và lời nói để phán đoán tính cách đại khái của một người, nhằm đưa ra cách thức ứng đối khác nhau, đây là kỹ năng cơ bản phải có nếu muốn tồn tại trong xã hội.

(*) Cách gọi nhóm người ngoan ngoãn làm việc ở công ty nhưng bị công ty áp bức như súc vật, thường được dùng với ý tự giễu.

Bởi vì ý tốt của Vân Thiển mà gương mặt Vương Tư Tuệ thoáng hiện vẻ áy náy, xem ra sự ghét bỏ người chơi khiếm khuyết không xuất phát từ bản chất của cô ấy.

Sau khi cô đáp ứng, Vân Thiển tới gần một chút.

Vương Tư Tuệ tỏ vẻ không quen người khác áp sát như thế.

Vương Tư Tuệ vẫn luôn cảnh giác nhìn chăm chú vào gương, đề phòng đối phương làm hỏng.

Nhưng việc cô lo lắng không xảy ra, lông mi giả dán rất hoàn hảo.

Vân Thiển: “Quả nhiên mắt người không cận thị đều rất có thần, sáng ngời như sao... Có điều mắt những người bạn không cận thị của tôi cũng chẳng sáng như cô.”

Vân Thiển độc thoại: “Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, lẽ nào người lương

thiện thích làm việc tốt thì đôi mắt đều có hiệu ứng như mang kính áp tròng làm đẹp vậy ư? Sau này tôi cũng phải giúp người làm niềm vui nhiều hơn mới được.”

Vương Tư Tuệ ho khẽ: “Cô nói quá rồi.”

Vân Thiển: “Không hề, tôi chưa nói dối bao giờ ... Cách trang điểm mắt của cô hiện giờ hoàn toàn không làm nổi bật lên ưu điểm của cô.

Cô có ngại tôi thay đổi một chút không?”

Cuối cùng Vương Tư Tuệ đạt được điểm cao, vượt qua bài kiểm tra tại lớp, trang điểm mắt mà Vân Thiển làm cho cô có công rất lớn.

Cô lén liếc nhìn Vân Thiển, hơi xấu hổ.

Vương Tư Tuệ nghiêm mặt, nói thầm trong lòng: Vương Tư Tuệ, mày tỉnh táo lại đi.

Đây là người chơi khiếm khuyết, ở trong thế giới tận thế chỉ tổ cản trở!

Chẳng qua nhìn Vân Thiển lúi thủi thu dọn, lẻ loi đơn độc có hơi đáng thương.

Vương Tư Tuệ: “Nếu cô muốn tìm người gộp nhóm, có thể tìm ở nhà ăn.

Người bên chỗ tôi... sẽ không chấp nhận người chơi khiếm khuyết.”

Vân Thiển nhìn Vương Tư Tuệ, đột nhiên mỉm cười với đối phương.

Mi mắt cô cong cong, nụ cười ngọt ngào giống như sữa tươi pha mật ong.

Có một sức cuốn hút kỳ lạ.

Vương Tư Tuệ bất giác nở nụ cười tương tự Vân Thiển.

Sau khi sực tỉnh, cô lập tức ngừng cười, nghiêm mặt nói: “Chuyện... chuyện gì vậy?”

Vân Thiển: “Xin lỗi, tôi có biệt danh là mặt trời nhỏ.

Khi tôi cười, người khác cũng sẽ cười theo, xem như là ‘khả năng đặc biệt’ từ bé đến lớn của tôi.”

Vương Tư Tuệ: “Cô cười với tôi làm gì?!”

Vân Thiển: “Cô đừng giận, chẳng qua tôi vừa mới tới nơi này đã đụng phải những chuyện kinh khủng kia...” Cô rủ mắt, ngón tay xoắn lấy làn váy, dè dặt nói: “Bây giờ đột nhiên gặp một người lương thiện đối xử tốt với mình, tôi không kiềm chế được.”

Vân Thiển chợt tạm dừng, nâng cặp mắt chân thành nhìn Vương Tư Tuệ, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp chứa chan tình cảm, giọng nói trầm bổng du dương khiến người nghe dễ chịu trong lòng.

“Thật sự cảm ơn cô! Tôi biết mắt cận của mình rất vướng víu, chỉ có khoảng cách như lúc trang điểm thì tôi mới có thể thấy rõ gương mặt của người khác.

Tôi có thể cảm giác được sự phiền lòng và rối rắm của cô.”

Sử dụng sự đồng cảm khiến người kia cảm thấy mình và cô ấy cùng chung chiến tuyến.

“Tôi biết rõ sự phiền phức của mình, tôi sẽ không quấy rối cô, nhưng tôi vẫn phải bày tỏ lòng biết ơn của mình! Cảm ơn cô! Cũng xin cô đừng rối rắm, sợ rắc rối là bản năng của loài người, cứ thuận theo lòng mình là được.”

Cộng thêm bán thảm(*) và một chút ám thị, người mềm lòng không vững tâm khó mà chống cự kiểu nói chuyện này.

(*) Lợi dụng sự cảm thương để tìm sự đồng tình.

“...” Vương Tư Tuệ thấy sau khi Vân Thiển nói cảm ơn thì thật sự xoay người bỏ đi, cô hơi do dự, bắt lấy cổ tay Vân Thiển.

Vân Thiển: Cá cắn câu rồi.

Cô kiềm chế ý cười trên khoé môi, quay đầu, bày vẽ mặt ngơ ngác: “Sao thế?”

Vương Tư Tuệ thật thà nói: “Tôi không ngờ cô cặn nặng như vậy, không chừng đến đó cũng chẳng tìm được người.

Vừa hay tôi không gặp tụ họp với đồng đội, tôi dẫn cô qua đó một chuyến.”

Vân Thiển mở to mắt: “Thật không?”

Cô cầm ngược lại tay Vương Tư Tuệ: “Tại nơi nguy hiểm đen tối như thế này mà có thể gặp được người tốt như cô, chẳng lẽ kiếp trước tôi đã cứu cả thế giới? Vậy mà lúc này tôi còn nghĩ có phải cô ghét tôi hay không, suy nghĩ của tôi thật xấu xa mà.”

Vương Tư Tuệ: “...Ừm, tôi không ghét cô.”

Vân Thiển: “Biết cô không ghét tôi là tốt rồi! Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã rất thích cô! Chúng ta có thể làm bạn được không?”

Tay kia của Vương Tư Tuệ ấn lên ngực, xoay mặt sang một bên.

Tiêu rồi, cô không chịu nổi kiểu ngây thơ đơn thuần dễ tin người này.

Vương Tư Tuệ lảng lảng rút tay khỏi lòng Vân Thiển: “Làm bạn thì thôi đi, bây giờ tôi dẫn cô đi.”

Vương Tư Tuệ liếc nhìn, đối phương giống như cô gái nhỏ vui vẻ đi theo sau lưng mình.

Vương Tư Tuệ thở dài, thật không biết đồ ngốc ngếch này làm sao bình yên lớn lên nữa.

Vân Thiển để mặc Vương Tư Tuệ dắt đi, ánh mắt lộ ra vẻ hiên lành như bà cụ nhìn cháu gái, lâu rồi chưa gặp được đứa trẻ nào dễ gạt như vậy.

Dọc đường đi, Vân Thiển chậm rãi trò chuyện với Vương Tư Tuệ.

Thế giới tận thế có lớn có nhỏ, số lượng người chơi đưa đến mỗi thế giới tận thế đều khác nhau.

Nhóm Vương Tư Tuệ có kinh nghiệm, đã thăm dò được tình huống đại khái, còn cô thì lại lãng phí không ít thời gian ở chỗ chuyện ma Nữ nhện nhện và đi ngủ.

Nhóm Vương Tư Tuệ biết nhân tố tận thế là chuyện ma, bọn họ đang tìm cách kích hoạt nó, hiện nay chưa có đầu mối, trong trường cũng chẳng có tin tức liên quan đến chuyện ma.

Vân Thiển: “Tôi không thể hành động chung với cậu thật à?”

Vương Tư Tuệ do dự, lắc đầu: “Đội chúng tôi không cần người chơi khiếm khuyết.”

Vân Thiển mỉm cười che giấu chuyện cô từng gặp chuyện ma.

Lúc hai người đến nhà ăn trường học, sắc trời đã sẩm tối.

Ánh đèn đường của trường tù mù, khoác một lớp kính lọc tông lạnh

lên hàng cây ven đường.

Nhà ăn đang coi nói, bên trái cửa đặt vật liệu lộn xộn thi công được một nửa.

Người Vương Tư Tuệ muốn tìm ở phía sau bếp, cô nhờ người đi gọi.

Một phút sau.

Một người mập mạp thân hình to lớn giống như người khổng lồ chạm rãi đi từ sau bếp ra.

Anh đứng đó tựa như một bức tường thịt, khi đến gần, cơ thể thoảng mùi chua sau khi đổ mồ hôi nhiều.

Vương Tư Tuệ: “Anh ấy là Văn Tư Thành, à, cũng là người chơi khiếm khuyết.

Hai người có thể làm bạn, không cần lo lắng, cứ xem như tới du lịch thế giới khác, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Chuyện tiêu diệt nhân tố tận thế chỉ cần đội chúng tôi là đủ.”

Sau khi người chơi khiếm khuyết tiến vào thế giới tận thế, họ vẫn giữ nguyên thể chất ở thế giới hiện thực, ví dụ như bệnh cận thị và bệnh cũ của Vân Thiển, thân hình mập quá mức của Văn Tư Thành.

Những thứ này đều sẽ ảnh hưởng đến hành động của họ tại thế giới tận thế.

Thật ra Chúa cứu thế không phân biệt cấp độ rạch ròi giữa những người chơi, nhưng phần lớn người chơi cứu giúp nhiều thế giới tận thế đều tự hiểu trong lòng.

Đại khái có thể chia người chơi thành ba loại: Người chơi khiếm

khuyết, người chơi bình thường và người chơi thần chọn.

Số lượng người chơi bình thường nhiều nhất, bọn họ sẽ không bị vấn đề của cơ thể ở thế giới hiện thực ảnh hưởng, mọi chỉ số bản thân đều chuyển đến trạng thái tốt nhất.

Người chơi thần chọn giống như tên gọi, là người chơi được thần lựa chọn.

Bọn họ có thể lấy được manh mối liên quan trực tiếp đến nhân tố tận thế, thể chất cũng sẽ dựa vào vào độ xem trọng của thần linh mà mức độ gia tăng khác nhau, là người được hoan nghênh nhất trong các người chơi.

Vương Tư Tuệ là người chơi thần chọn, là nhân vật được cả đội cưng như trứng ở mỗi thế giới tận thế.

Có sự hiện diện của người chơi thần chọn, cơ bản bọn họ nằm không cũng thắng.

Người chơi thần chọn có liên hệ chặt chẽ với thần linh.

Sau khi tìm được nhân tố tận thế, bọn họ có thể trực tiếp triệu hồi thần đến, giải quyết nhân tố tận thế.

Vân Thiển nghe thấy lời này của Vương Tư Tuệ, suýt nữa cho rằng bản thân đến thế giới mê tín.

Trên đời thật sự có cái gọi là thần linh sao?

Vương Tư Tuệ nghiêm túc nói: “Thông thường người chơi khiếm khuyết đều không tin sự tồn tại của thần.”

Vân Thiển:Ồ, tìm được nguyên nhân vẫn giữ lại khiếm khuyết sau khi vào thế giới tận thế rồi.

Văn Tư Thành nhỏ giọng cầu nhàu: “Cái gì mà người chơi khiếm khuyết, rõ ràng là quá nhiều người nên chẳng thể quan tâm hết, khiến xảy ra bug(*), không chịu sửa chữa bèn để bản thân bug tự chịu hậu quả, còn người chơi thần chọn thì cứu giúp loài người.

Đúng là tư bản tìm cu li, cu li còn phải cảm động đến rơi nước mắt.”

(*) Bug là những lỗi phần mềm trong chương trình hoặc hệ thống máy tính làm cho kết quả không chính xác hoặc không hoạt động như mong muốn

Vương Tư Tuệ trừng mắt: “Không được bất kính với thần!” Lúc đề cập đến thần linh, cô hoàn toàn biến thành người khác.

Văn Tư Thành không muốn tranh chấp với Vương Tư Tuệ: “Rồi, lão thần linh vĩ đại lắm, đóng góp còn lớn hơn Vua hiểu biết loài người(*).”

(*) Tiếng Trung là 人类懂王, ai muốn tìm hiểu thì tự search nhé.

Vương Tư Tuệ không hiểu so sánh của Văn Tư Thành, nhưng nghĩ cũng biết không phải lời nào hay ho.

“Tư Tuệ, sao em lại ở đây?”

Người tới là học sinh nam đầu đình, vóc người khỏe khoắn.

Cậu ta tên Đặng Chung, là người chơi cùng đội với Vương Tư Tuệ.

Người chơi có thể gộp đội, thành viên đội ngũ tối đa 7 người, chỉ số đóng góp và tổn hại đều cộng hưởng.

Sau khi cứu giúp thế giới thành công, những người này có thể lấy được phần thưởng tương ứng.

Mặt khác, sau khi gộp đội, người chơi có thể nhìn thấy vị trí đồng đội

đánh dấu màu xanh lá trên đồng hồ đeo tay, còn có thể thông qua đồng hồ phát các tín hiệu trao đổi, tập trung, rút lui, tấn công.

Người đồng đội tên Đặng Chung của Vương Tư Tuệ bịt mũi đến gần: “Tên mập này thối chết đi được, trên đời sao có người mập như vậy chứ, mắc ói quá đi mà.”

Hai tay Văn Tư Thành vỗ bụng.

Đặng Chung cũng biết Vân Thiển là người chơi khiếm khuyết từ Vương Tư Tuệ.

Mức độ cận thị là kể cả bọn họ đứng ở đây thì cũng không thấy rõ đường nét mặt mũi trông như thế nào.

“Cái này khác gì người mù?”

Vân Thiển cúi đầu, ngón út vén sợi tóc nâu trà ra sau tai.

Vương Tư Tuệ: “Đặng Chung, anh đừng nói thế, không hay lắm đâu.”

“Em bắt đầu nói đỡ cho người chơi khiếm khuyết từ bao giờ thế? Chúng ta đi mua cơm thôi, ăn xong còn chuyện phải làm.” Đặng Chung chẳng nói chẳng rằng kéo Vương Tư Tuệ cách xa nơi này.

Người chơi chỉ có thể hồi sinh, còn vấn đề sinh lý cơ bản như ăn uống, bài tiết, đại tiện vẫn phải giải quyết như thường.

Đặng Chung thấy Vương Tư Tuệ đi một bước ngoảnh đầu ba lần, còn giải thích cho hai người, hỏi xem có thể cho bọn họ vào hai vị trí đội ngũ còn thiếu không.

Anh vô cùng khó hiểu.

Cho dù ở trong thế giới hiện thực thì hai người này đều sẽ bị ghét bỏ, chẳng khác gì người tàn phế! Tiêu chuẩn chọn người của Chúa cứu thế thật kỳ quặc, loại người này cho dù đưa đến cũng không có cách nào trợ giúp thế giới tận thế, ý nghĩa tồn tại chính là lãng phí tài nguyên.

Văn Tư Thành: “Thế giới rộng lớn, đúng là loại nào cũng có.”

Vân Thiển mỉm cười nhìn Văn Tư Thành: “Anh ta nói anh như vậy, sao anh không phản ứng?”

Văn Tư Thành vui vẻ đáp: “Anh là người tốt tính, chưa bao giờ ghi thù.”

Vân Thiển hết sức đồng cảm: “Thật ra em cũng vậy, ưu điểm lớn nhất của em là không ghi thù.”

Lát sau, Đặng Chung bưng khay thức ăn đi ngang mặt hai người.

Vân Thiển đột ngột duỗi chân, Đặng Chung bất ngờ không phòng bị ngã thẳng xuống đất.

Không đợi anh nổi giận, Văn Tư Thành làm bộ vờn vai, trượt chân, đổ ập lên người anh.

Đặng Chung nghe thấy eo vang lên tiếng răng rắc, chỉ số sinh mạng trên đồng hồ rớt xuống nhanh chóng.

Sau ba giây, số lần sử dụng sinh mạng của Đặng Chung đã tăng thêm một lần.

Văn Tư Thành lăn lộn đứng dậy, tiếp tục khiến chỉ số sinh mạng giảm xuống một nửa.

Đặng Chung được Văn Tư Thành hoảng hốt đỡ dậy: “Xin lỗi nha, tên mập chết tiệt hể cử động một cái là dễ mất thăng bằng.”

Vân Thiển lượm thức ăn rơi vãi bỏ lại trong chén Đặng Chung rồi tới đỡ anh ta dậy, tiện tay lau sạch dầu mỡ dính trên quần áo, khóc sụt sùi: “Xin lỗi anh, người mù không thấy người đi ngang, nếu không tôi đã chẳng duỗi chân rồi.”

Đặng Chung hung hăng trừng hai người chơi khiếm khuyết đáng chết, giăng lại khay thức ăn Vân Thiển đưa tới, tức giận xoay người bỏ đi.

Anh ta không tính toán với đồ bỏ đi!

Văn Tư Thành và Vân Thiển sung sướng cả thể chất lẫn tinh thần ăn xong cơm tối, ra khỏi nhà ăn.

Thân phận Văn Tư Thành là gia đình có quan hệ với trường học, nhà rất có tiền.

Vì vậy cho dù “Bộ dạng xấu tệ” nhưng anh cũng có thể vào được trường học, bỏ việc chạy đi chơi bất kỳ lúc nào.

Văn Tư Thành: “Em dự định kế tiếp làm gì? Nhân phẩm Đặng Chung chẳng ra sao, nhưng cũng coi như người chơi kỳ cựu, những người trong đội đều thế, có lẽ phó bản(*) này thật sự chẳng có chỗ cho chúng ta phát huy.”

(*) Phó bản: Là bản đồ có quái vật và Boss được tạo ra để người chơi luyện cấp và kiếm trang bị, ví dụ như trong trò chơi có nhiều vùng đất để đánh chiếm, mỗi vùng có 1 boss đứng đầu, người chơi giết được boss xem như qua được phó bản.

Vân Thiển: “Trải nghiệm du lịch thế giới khác miễn phí một lần, nhân tiện nghĩ cách làm một cặp mắt kính, hoặc ra ngoài trường làm phẫu thuật cận thị.

Bọn họ đã nói không cần em, em cũng chẳng ngại làm cá muối.”

Văn Tư Thành: “Người cùng chí hướng, vừa khéo anh cũng muốn làm phẫu thuật hút mỡ, cùng đi chứ?”

Đây xem như lời mời gộp nhóm, như vậy lỡ hai người có đóng góp gì đó cho thế giới tận thế thì chỉ số đóng góp có thể nhân lên.

Vân Thiển gật đầu.

Bỗng nhiên cô cảm giác có người đang nhìn mình, Vân Thiển ngược mắt, nhìn khoảng mờ nhòe đằng trước.

Chỉ thấy đèn đường thỉnh thoảng chớp tắt, một bóng dáng gầy gò ốm yếu đang đứng trong khung hình sáng tối đan xen.

Vân Thiển hỏi Văn Tư Thành: “Người bên kia đang nhìn em là ai vậy?”

Văn Tư Thành: “Một học sinh nam ẻo lả không phù hợp với thẩm mỹ nơi này, bị bạn học vút sách trong cặp, cậu ta đang nhặt đồ.

Trong lúc nhặt đồ, vè mặt cậu ta nhìn thấy em rất kinh ngạc.

Em quen à?”

Trước khi Vân Thiển hỏi, anh đã chú ý đến học sinh nam kia, nhìn thấy toàn bộ quá trình cậu bị ức hiếp.

Vân Thiển: “Trực giác nói cho em biết là người em quen.”

Tống Hành Chỉ cúi đầu, nhặt sách và bản vẽ nháp dưới nước, có người còn nhanh tay hơn nhặt những quyển sách kia đưa đến cho cậu.

Tống Hành Chỉ đỏ mắt ngược nhìn, trước mắt là khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tò mò của Vân Thiển.

Vân Thiển: “Sách vở là lương thực quý giá của con người, nhìn thấy lương thực bị nhúng nước, có phải nước miếng cậu lại chảy từ trong mắt ra không?”

-----oOo-----

Chương 5: 5: Không Thể Rời Trường

“Hu hu!!!”

Tiếng nói Vân Thiển vừa dứt, Tống Hành Chỉ đã gào khóc, sách trên tay rơi xuống nước lại, bọt nước văng tung tóe.

Tống Hành Chỉ: “Tại sao mọi người lại cay nghiệt với tôi như vậy? Tôi cũng đâu muốn có bộ dạng vô dụng thế này.

Bởi vì tôi bệnh nên không thể nào rèn luyện thay đổi vóc dáng, không thể phẫu thuật thẩm mỹ, vậy cho nên tôi làm gì cũng sai sao?”

Cậu khóc đến mức từ mặt đến cổ đỏ gay, liên tục giơ tay gạt nước mắt, luôn miệng lên án.

Văn Tư Thành thấy cảm xúc Tống Hành Chỉ mất khống chế, đảo mắt lung tung: “Cái này...”

Anh thấy có lẽ cảm xúc Tống Hành Chỉ vốn đã bất ổn, lời vừa nãy của Vân Thiển hẳn là cộng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Tính tình Tống Hành Chỉ giống một người bạn chơi thờ nhỏ với Vân Thiển, đều là quỳ khóc nhè.

Vân Thiển chỉ muốn tới trêu cậu, không ngờ cậu phản ứng mạnh như vậy, còn dữ hơn gà gáy lần đầu!

Cánh tay cô bị Văn Tư Thành thúc vào, bên tai truyền đến tiếng nói khe khẽ: “Chị Hai à, em nói chuyện để ý chút đi, đừng có độc miệng

với cậu học sinh nhỏ bé yếu đuối chứ!”

Vân Thiển hoàn hồn, bước lên lau nước mắt giúp Tống Hành Chỉ, mở miệng dỗ dành.

“Xin lỗi, xin lỗi mà, là tôi xấu miệng.

Là do bọn ăn hiếp cậu quá đáng, sao có thể làm ra chuyện như vậy, cậu chẳng có vấn đề gì hết.

Dáng vẻ cậu như vậy thì sao? Rất hoàn mỹ mà! Thứ đồng thể hoá giống như sản xuất hàng loạt từ nhà máy trông chẳng thú vị gì cả.

Những cái như vẻ đẹp này càng phải đa dạng hoá mới đúng.

Cá to nhiều thịt đều là lũ cơ bắp, chỉ khiến người ta phát ngấy, cháo trắng dưa cải cũng có cái ngon riêng.”

Từng câu từng chữ đều là lời nói tâm huyết, không chút giả dối của cô.

Tống Hành Chỉ thút thít: “Nhưng... nhưng xu hướng thẩm mỹ không phải như vậy.

Mỗi lần tôi thi, số điểm kiểm tra vóc dáng khuôn mặt đều không đạt.”

Vân Thiển: “Không phù hợp xu thế thẩm mỹ không có nghĩa là cậu không đẹp! Quy tắc kiểm tra dựa vào thị hiếu xã hội này rõ ràng là bất thường, thành tích càng không chứng tỏ tất cả...” Cảm xúc Tống Hành Chỉ vẫn tẻ như cũ, cậu lẩm bẩm mấy lời như “Ngay cả ba mẹ tôi cũng không thích” .

Cô nói tiếp: “Diện mạo của cậu là diện mạo tình nhân trong mộng của tôi, mỗi một chỗ đều đúng gu của tôi.

Cậu là sự tồn tại đặc biệt, phàm phu tục tử làm sao biết thưởng

thức.”

“Em... Đúng là em thích tôi mà, lần đầu tiên có người khen tôi đẹp như vậy.”

Tống Hành Chỉ ngừng khóc, uốn éo cơ thể giống như cách nhân vật trong trò chơi Human Fall Flat(*) vặn vẹo.

(*) Tên một trò chơi mà mục tiêu của người chơi là trốn thoát khỏi những giấc mơ đầy ám ảnh bằng cách giải đố nhưng không được hỗ trợ bất cứ thứ gì, chỉ bằng sự quan sát, tính toán và dựa trên logic thông thường

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: Em trai, cái từ “Đúng là” này là sao, còn cái động tác e ấp đến cả tôi cận thị cũng có thể nhận ra là thế nào?!

Văn Tư Thành giống như quần chúng ăn dưa dích thực, mang vẻ mặt cười trên nỗi đau người khác, đứng bên cạnh quan sát.

“Đúng là thích, có điều không phải thích mà cậu nghĩ.” Vân Thiển xoa đỉnh đầu mềm mại của Tống Hành Chỉ: “Không phải cậu nói ba mẹ cậu không thích cậu à? Không sao! Tôi có thể làm ba làm mẹ cậu, bảo đảm cuộc sống mỗi ngày chìm ngập trong tình yêu.

Chỉ cần cậu gọi tôi một tiếng Ba hoặc Mẹ là được!”

Văn Tư Thành: “...”

Con nai tơ nhảy nhót trong lồng ngực Tống Hành Chỉ đụng đầu chết ngắc.

Cậu đứng chết trân, hoá đá tại chỗ, bị gió cuốn đi.

Văn Tư Thành: “Bạn mới của anh, em có thể đừng vác khuôn mặt

thuần khiết đi gây hoạ cho cậu bạn nhỏ được không?”

Vân Thiển buông tay, tỏ vẻ chẳng biết làm sao.

Văn Tư Thành ngăn hành động bước lên an ủi của cô: “Khoan, để anh.

Trái tim thiếu nam không thể bị loại người miệng tiện như em tổn thương được!”

Trải qua sự trấn an kiểu điều hoà trung tâm(*) của anh, Tống Hành Chỉ đã dần bình tĩnh lại.

(*) Điều hoà trung tâm: ý chỉ cực kỳ ấm áp

Vân Thiển và Văn Tư Thành rất thân thiện, bằng lòng nói chuyện với cậu, cậu rất vui.

Ba người tìm băng ghế trong rừng ngồi xuống.

Trong lúc nói chuyện, Tống Hành Chỉ đơn thuần bị moi không ít tin tức.

Tống Hành Chỉ là học sinh lớp 12A11.

A11 Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang là một lớp khá đặc biệt.

Cha mẹ học sinh trong lớp mười một đều tài trợ cho trường học số tiền lớn, những người không đủ tiêu chuẩn Nhất Trung mới có thể bước vào trường học.

Thế giới quan của thế giới tận thế hiện tại rất khác thế giới hiện thực, nhưng tầm quan trọng của tiền vẫn chẳng khác mấy.

Những cha mẹ này bỏ ra số tiền lớn đưa con mình vào trường, hi vọng con mình có thể trao dồi thẩm mỹ, nâng cao nhan sắc, chứ không phải duy trì dáng vẻ dưa vẹo táo nứt sống hết đời.

Người không có nhan sắc không thể nào sinh tồn trong xã hội, chỉ có thể sống lay lắt dưới tầng đáy.

Nhất Trung có quan hệ với rất nhiều bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ hàng đầu, những bệnh viện này rất khó hẹn trước.

Đa số nhan sắc những người từng đi bệnh viện hàng đầu đều có thể sánh ngang quán quân cuộc thi sắc đẹp quốc tế, đây cũng là nguyên nhân khiến mọi người nghĩ nát óc cũng muốn chen chân vào Nhất Trung.

Tống Hành Chỉ phụ kỳ vọng của cha mẹ, cậu không thể dung nhập vào Nhất Trung.

Cậu thích đọc sách, người đọc sách ở trường là người không làm việc đảng hoàng, không có chí cầu tiến.

Người không cầu tiến không thể hoà hợp với trường học ưu tú.

Vì vậy học sinh cùng trường bài xích cậu, ức hiếp cậu, bình thường nơi cậu ở nhiều nhất là tầng thượng lầu dạy học số bảy và rừng cây nhỏ phía Nam.

Cậu cứ luôn lủi thủi một mình, cho đến khi phát hiện một số chuyện mà người khác không biết.

Chuyện ma.

Một năm trước, mười một giờ đêm.

Cậu đang chong đèn đọc sách ở rừng cây nhỏ phía Nam, đúng lúc có một đôi học sinh tới đó hẹn hò.

Cậu định rời đi, nhưng đột nhiên cậu nhìn thấy trên nhánh cây sau lưng đôi tình nhân xuất hiện một người phụ nữ treo cổ.

Người phụ nữ mặc bộ đồ vest công sở, da xanh lè, vừa nhìn là biết không phải người sống.

Bà ta nói: “Điều thứ mười bốn nội quy trường học Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang, cấm yêu đương trong trường!”

“Cao Thượng Thượng lớp 11A3, Lý Cường lớp 11A4 làm trái nội quy nhà trường, phải bị xử phạt!”

Đôi tình nhân cứ thế biến mất.

Người phụ nữ lại nhìn chăm chăm cậu.

Tống Hành Chỉ không muốn biến mất giống hai người kia, cậu khóc lóc kể sự thật mình bị bạn cùng phòng đuổi khỏi phòng ngủ, không có chỗ ở nên mới ngồi ở đây đọc sách.

Người phụ nữ nhìn chăm chăm cậu rồi biến mất.

Ngày hôm sau, bạn cùng phòng cậu và đôi tình nhân kia đều biến mất khỏi trường học.

Văn Tư Thành: “Có ý gì?”

Tống Hành Chỉ: “Trừ tôi ra, không có ai nhớ tới bọn họ, giống như chưa từng tồn tại trên đời này vậy.”

Vân Thiển đã biết chuyện này nên không biểu hiện kinh ngạc giống Văn Tư Thành.

Tống Hành Chỉ tiếp tục: “Sau này, tôi tra được thân phận người phụ nữ này trong thư viện.

Ba mươi năm trước, bà ta là giáo viên chủ nhiệm của Nhất Trung, tên Trần Xuân Hồng, là người nổi tiếng quản lý tác phong và kỷ luật nghiêm khắc.

Về sau, không biết tại sao bà ta lại tự sát chết trong rừng cây nhỏ phía Nam... Thịnh thoảng sẽ có một hai học sinh biến mất trong rừng cây, nhưng lại chẳng ai phát hiện ra.”

“... Tôi phát hiện những nơi khác trong trường cũng xảy ra tình huống tương tự.

Đến khi nhặt được chiếc máy tính kia, tôi mới biết sự tồn tại của bọn họ gọi là chuyện ma.”

Vốn dĩ tần suất chuyện ma xuất hiện rất thấp, số lượng học sinh mất tích không nhiều.

Mấy tháng gần đây, trong trường đột nhiên xuất hiện vài lời đồn về chuyện ma, số lần chuyện ma xuất hiện trở nên thường xuyên.

Số lượng học sinh và giáo viên trường giảm nhiều, nhưng chẳng một ai nhận ra số giáo viên càng ngày càng ít.

Bọn họ vẫn lén lút cười nói kể chuyện về chuyện ma, cũng may tạm thời chỉ trong phạm vi nhỏ.

Chỉ có một mình cậu biết sự nguy hiểm của chuyện ma, điều này khiến cậu hết sức đau khổ.

Môi Tống Hành Chỉ mím thành một đường thẳng, liếc nhìn Vân Thiển, may mà hiện giờ đã có người cũng gặp được chuyện ma giống cậu.

Cậu lại nhìn Văn Tư Thành, trông người này cũng rất tin lời cậu, cảm thấy rất hứng thú với chuyện ma.

Tống Hành Chỉ cho rằng bản thân ` tìm được đồng bạn có thể giúp đỡ.

Cậu hỏi: “Hai người bằng lòng điều tra vụ chuyện ma với tôi không?”

Vân Thiển và Văn Tư Thành rơi vào khoảng trầm mặc kỳ dị, sau khi hai người dự định cá muối thì không muốn dính vào loại chuyện phiền phức này nữa.

Văn Tư Thành đổi đề tài: “Làm sao cậu và Vân Thiển lại biết?”

Tống Hành Chỉ nhìn Vân Thiển.

Văn Tư Thành: “Haiz, cậu đừng đợi cô ấy cho phép, tôi là ba của cô — —”

Lời còn chưa dứt, anh đã lãnh cú khuỷu tay vô tình của Vân Thiển, đau đến bật ra tiếng.

Vân Thiển: “Em là cha anh thì có.” Cô gật đầu với Tống Hành Chỉ: “Không có gì là không thể nói, cậu nói đi.”

Tống Hành Chỉ kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

Cậu bí mật tiến hành điều tra chuyện ma, rốt cuộc cũng tìm được một ít manh mối.

Không ngờ tới phòng y tế, cậu lại gặp phải chuyện ma Nữ nhên nhện với Vân Thiển, may mà Vân Thiển can đảm, cứu cậu một mạng.

Văn Tư Thành lấy làm lạ: “Em đã gặp chuyện ma rồi sao? Bọn Đặng Chung còn đang tìm cách kích hoạt chuyện ma, không ngờ em lợi hại hơn cả bọn họ...”

Lúc nói tới còn những người khác đang tìm chuyện ma, Tống Hành Chỉ kinh ngạc ngược mắt.

Vân Thiển cắt ngang: “Bây giờ em chỉ muốn làm phẫu thuật cận thị.”

Văn Tư Thành: “Trong đầu anh cũng chỉ có phẫu thuật hút mỡ.”

Hai người hoàn toàn không có ý chủ động cứu giúp thế giới tận thế.

Với bọn họ mà nói, đây chỉ là thế giới không liên quan tới họ.

Có anh hùng dũng cảm bằng lòng đứng lên, cá muối chỉ cần ở bên gior vây cổ vũ là được.

Cùng lắm lúc gặp Vương Tư Tuệ, bọn họ nói lại tin tức này cho cô ấy là được.

Tống Hành Chỉ nghi hoặc: “Trong trường không thể làm phẫu thuật cận thị và phẫu thuật hút mỡ, lẽ nào hai người muốn ra khỏi trường học? Cho dù giáo viên cũng không thể rời trường trong thời gian khai giảng, nếu bị bắt sẽ bị xử nghiêm!”

Cậu lén nhìn Vân Thiển, không ngờ lớp chọn như cô cũng có khiếm khuyết giống cậu, mà mức độ nghiêm trọng còn ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày.

Vân Thiển và Văn Tư Thành tẩy não Tống Hành Chỉ một hồi.

Sau đó, Tống Hành Chỉ không những cho rằng bọn họ rời trường là đúng đắn, còn đề xuất chủ động giúp đỡ: “Tôi biết trong rừng cây nhỏ có một cái lỗ thông ra ngoài, thỉnh thoảng thấy học sinh chạy từ chỗ đó ra ngoài chơi.”

Vị trí ba người lúc này là ở phía Bắc sân trường.

Lúc đi về rừng cây phía Nam, Vân Thiển bảo Văn Tư Thành ra sau

bếp mượn vài con dao phòng thân.

Văn Tư Thành cười khà khà, ấn khoá balo trên đồng hồ đeo tay, lén lút chia hai con dao cho Vân Thiển.

Tống Hành Chỉ không để ý đến hành động nhỏ của hai người.

Thật ra người chơi rất dễ bị người bản xứ phớt lờ, Chúa cứu thế cấp cho người chơi thiết lập này để người chơi tiện bề hành động.

Người bản xứ nhớ được người chơi như Tống Hành Chỉ rất hiếm thấy, nhưng không phải không có.

Ba người chú ý ẩn nấp cơ thể.

Bây giờ là mười giờ đêm, hẳn học sinh, giáo viên và nhân viên đang nghỉ ngơi trong phòng, đường đi không xuất hiện bất cứ người nào.

Bảo vệ cầm đèn pin tuần tra.

Nghe thấy âm thanh sột soạt, nguồn sáng trên tay chiếu tới nhưng chỉ nhìn thấy cây to và bụi cây thấp.

Ba người sau thân cây thở phào.

Văn Tư Thành nghiêng mắt nhìn rồi đột ngột rút đầu lại, mắng một tiếng “Độc”.

Văn Tư Thành: “Nửa thân dưới của bảo vệ trong suốt!”

Tống Hành Chỉ cũng nhìn thấy, chỉ có Vân Thiển mắt cận chẳng thấy gì.

Vân Thiển: “Không phải người?”

Tống Hành Chỉ: “Lẽ nào chú ấy cũng là chuyện ma sao?”

Hai người Vân Thiển nhìn về phía Tống Hành Chỉ.

Tống Hành Chỉ kể: “Hôm đó, chính chú ấy bế em ngất xỉu đến phòng y tế.

Tôi chưa từng gặp bảo vệ này vào ban ngày, tôi tưởng chú ấy chỉ trực ca đêm, nhưng sau khi điều tra thì biết ban bảo vệ không có người này.”

Sắc mặt hai người khó coi, Tống Hành Chỉ trấn an: “Chú ấy là người tốt, ít nhất tôi từng gặp vài lần, có thể cảm giác được lòng tốt của người này.”

Tiếng nói vừa dứt, một luồng ánh sáng chiếu tới.

“... Mấy cô cậu ở đây làm gì?” Về mặt bảo vệ âm u nhìn bọn họ, nửa người dưới trong suốt, cái đầu chỉ còn lại nửa bên phải, nửa bên trái máu tươi đầm đìa giống như từng trải qua vụ nổ cỡ nhỏ, bên phải huyết Thái Dương còn hiện rõ một lỗ đạn.

Sau khi Văn Tư Thành và Tống Hành Chỉ nhìn thấy, chân bèn nhũn ra, đứng không vững, rối rít bám lấy Vân Thiển.

Vân Thiển suýt bị sức nặng hai người kéo té sắp mặt.

Bảo vệ: “Thời gian này chạy lung tung trong trường rất nguy hiểm, mau trở về phòng ngủ của cô cậu đi.” Nói xong, ông lắc đèn pin, tỏ ý ba người mau rời khỏi chỗ này.

Ba người vội vàng rời đi, chợt sau lưng vang lên tiếng động.

Văn Tư Thành quay đầu nhìn thấy sau lưng bảo vệ xuất hiện một người phụ nữ mặc quần áo giáo viên toàn thân đầy máu, khuôn mặt người phụ nữ dữ tợn, chất vấn bảo vệ: “Đây không phải địa bàn của

mày, mày không có quyền thả con mồi của tao!”

Ba người đều nghe thấy âm thanh này.

Bảo vệ tháo côn cảnh sát trên thắt lưng xuống: “Trong thời gian tôi tuần tra, không thể có bất cứ học sinh, giáo viên, nhân viên nào bị thương.”

Người phụ nữ định tấn công bảo vệ, nhưng lại xuất hiện một đồng xích sắt trói buộc dưới chân.

Côn cảnh sát nhắm về phía người phụ nữ...

Ba người đã chạy xa.

Tống Hành Chỉ dẫn hai người né tránh vị trí chuyển ma giáo viên chủ nhiệm xuất hiện ở rừng cây nhỏ phía Nam.

Tường bao sân trường cao chừng bốn năm mét, có rất ít trường học xây tường cao như vậy.

Cậu kéo một bụi cỏ rậm rạp ra, quả nhiên có một cái lỗ chó rất lớn.

Văn Tư Thành khoa tay múa chân hai cái với cái lỗ chó: “Lỗ này lớn thật, anh cũng chui qua được.”

Tống Hành Chỉ lấy một tấm bản đồ trong cặp ra.

“Đây là lộ tuyến vài con đường nhỏ trên núi, trước đây tôi từng muốn ra ngoài, có điều không thành công.” Cậu lại lấy một chiếc đèn pin ra: “Chắc hai người có thể dùng cái này.”

Văn Tư Thành bò vào trước.

Vân Thiển theo sát phía sau, bò đến một nửa, cô xoay người vươn tay về phía Tống Hành Chỉ: “Cậu muốn thử trốn học không?”

Lúc đôi mắt đào hoa của Vân Thiển chăm chú nhìn người, luôn mang theo hiệu ứng thâm tình.

Tống Hành Chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thành thạch nơi ngực trái.

Cậu vươn tay về phía Vân Thiển, bên tai vang lên tiếng “tít tít tít” gấp gáp, từ xa đến gần rồi lập tức biến mất.

Vân Thiển sờ trúng chiếc nhẫn trên ngón cái tay phải của Tống Hành Chỉ, là sản phẩm thủ công bằng gỗ, mép nhẫn thô ráp, giống như của trẻ con làm ra.

Hai người bò về trước.

Rõ ràng là lỗ bên dưới tường bao nhưng lại sâu như một hang động.

Bò đến nửa giờ, phía sau rõ ràng vang lên tiếng xiềng xích, hình như chỉ cần chuyển ma xuất hiện sẽ phát ra âm thanh giống vậy...

“Tống Hành Chỉ, tôi nhìn thấy cậu rồi, mau trở về phòng ngủ đi.

Học sinh bị cấm rời khỏi trường, hành vi bây giờ của cậu rất nguy hiểm.

Động tác của Tống Hành Chỉ khựng lại, cậu nói: “Là chú bảo vệ, hai người đi đi.”

Cậu bò trở về trường, tiếng nói chuyện xì xào biến mất, tiếng xiềng xích cũng không còn.

Vân Thiển thở dài.

Văn Tư Thành: “Đừng dồn quá nhiều tình cảm lên người bản xứ, chúng ta là người cuối cùng gì cũng phải rời đi.”

Vân Thiển: “Cậu ấy rất giống một người em quen trước đây.”

Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang xây ở trên núi.

Vân Thiển và Văn Tư Thành cầm đèn pin và bản đồ Tổng Hành Chỉ đưa cho, dựa vào ánh sáng yếu ớt dò dẫm đường núi trong bóng đêm.

Trên núi rất yên tĩnh, không có tiếng lá cây, cũng không có tiếng côn trùng kêu vang, chỉ có tiếng động khe khẽ lúc hai người giẫm lên mặt đất.

“Bịch bịch bịch.”

Văn Tư Thành nhỏ giọng: “Quá yên tĩnh rồi.”

Mặc dù đã hạ thấp giọng, nhưng tiếng nói vẫn vang vọng giữa rừng cây trống trải tĩnh mịch.

Anh tới gần Vân Thiển, nhằm thông qua nhiệt độ cơ thể bạn đồng hành để hấp thụ hơi ấm.

Văn Tư Thành: “Em nói chuyện gì với anh đi, anh sợ quá, có gì muốn hỏi thì có thể hỏi anh, dù sao anh cũng được xem là người chơi cũ.”

Vân Thiển: “Anh trải qua mấy thế giới tận thế rồi?”

Văn Tư Thành đáp: “Tính luôn thế giới này là năm.

Số anh tốt hơn em, thế giới đầu tiên đụng phải thầy ma, tình huống thế giới tận thế mà người chơi mới được truyền năng lực siêu nhiên rất hiếm.

Còn kiểu thế giới linh dị này thì người chơi không thích lắm đâu, phiền phức.”

Vân Thiển: “Sau khi cứu thế giới sẽ có phần thưởng lớn thật sao?”

Văn Tư Thành: “Phần thưởng không nhiều lắm, còn chẳng đủ tiền tiêu vặt, thưởng thì mười đến mười nghìn đã coi như nhiều, một ngày là anh tiêu hết sạch.”

Vân Thiển kinh ngạc nhìn lướt qua Văn Tư Thành: “Người có tiền?”

Văn Tư Thành thản nhiên đáp: “Có tiền bình thường thôi.”

Vân Thiển: “Người chơi thần chọn có thể triệu hồi thần linh thật sao? Anh đã từng thấy thần linh thế nào chưa?”

Văn Tư Thành: “Thấy hai lần, dường thần linh cũng phân chia cấp bậc.

Hai thần linh anh thấy thuộc hai cấp bậc khác nhau, có điều xem ra cũng toàn là Vua hiểu biết loài người rắm thúi cả.”

Vua hiểu biết loài người sao...

Đầu Vân Thiển tự động thay gương mặt và giọng điệu của Vua hiểu biết cho thần linh, cô sợ run người: “Cuối cùng cũng tìm được lý do em không tin thần rồi.”

Văn Tư Thành: “Ha ha ha ha, rồi em cũng có cơ hội nhìn thấy thần linh thôi.

Vương Tư Tuệ là người chơi thần chọn, có độ gắn kết với thần linh rất cao, xác suất triệu hồi thành công thần linh cũng cao.”

Vân Thiển: “Còn có thất bại sao?”

Văn Tư Thành gật đầu: “Thần linh không phải chó, kêu đến thì đến,

còn phải xem mức độ yêu thích và tâm trạng lúc đó của thần đối với người chơi thần chọn...” Thấy Vân Thiển tin thật, anh lập tức bổ sung thêm: “Đây là tình huống anh tự nghĩ ra.”

Vân Thiển: Vậy mà anh nói như đúng rồi ấy.

Đường xuống núi không dễ đi, Văn Tư Thành vừa đi vừa nghỉ, khiến bọn họ càng đi chậm hơn.

Được một đoạn, những bóng đen lơ mờ trong núi trở nên kỳ lạ, lắng nghe kỹ hình như còn có tiếng khóc rấm rức.

Nếu một trong hai người đi đơn độc trên con đường này, dù không chết thì cũng bị dọa không nhẹ.

Vân Thiển và Văn Tư Thành không nói chuyện nữa.

Hai người cúi đầu bước đi bằng vận tốc thi đi bộ, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng yếu ớt xuyên qua cành lá rậm rạp.

Hai người nhanh chân bước về trước.

Văn Tư Thành nhìn thấy rõ cảnh vật trước mắt hơn Vân Thiển.

Anh há miệng, hồi lâu mới nói: “Đó là cái lỗ chó mà chúng ta chạy ra!”

Nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là một giờ rạng sáng, lúc bọn họ rời khỏi trường chưa đến hai mươi ba giờ.

Đi dọc theo đường xuống núi hơn ba tiếng đồng hồ, bọn họ lại trở về trường học lần nữa.

Văn Tư Thành: “Lẽ nào trong quá trình di chuyển, chúng ta đi sai hướng sao?” Anh lấy bản đồ ra kiểm tra lần nữa, xác định mình không đi nhầm.

Vân Thiển: “Đừng xem nữa, anh không nhìn thấy chữ lớn ở mặt ngoài à?”

Văn Tư Thành: “Map? Là bản đồ mà, có vấn đề gì sao?”

Vân Thiển: “Đọc theo em, cái này đọc là ma-p(*), thứ này chỉ là đồ nguy trang thôi.”

(*) Ma-p: đồng âm với chữ “đồ ngốc” theo phương ngữ Tứ Xuyên

Văn Tư Thành: “Bản đồ là giả sao, vậy làm sao đây? Đi thêm lần nữa à, anh đi hết nổi rồi.”

Ánh mắt Vân Thiển nặng nề nhìn về phía Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang: “Không, ý em là mặc dù chúng ta đi đúng lộ tuyến thì vẫn sẽ trở về nơi này.

Dựa vào kinh nghiệm xem phim kinh dị nhiều năm của em, trường học này không muốn chúng ta rời đi.”

Giống như đáp lại lời Vân Thiển, ánh đèn bên trong tường bao càng phát sáng hơn.

“Nội quy thứ bảy của trường học Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang, học sinh chưa được sự cho phép không được tự ý rời trường!”

Người phụ nữ mặc bộ quần áo công sở đột nhiên xuất hiện!

Gương mặt quỷ xanh xám tì sát vào mặt Vân Thiển, trán tựa trán, mắt bà ta gần như toàn tròn trắng, con ngươi chỉ to bằng chấm nhỏ, vết dây thừng bầm tím nổi bật trên cổ.

Quỷ nữ: “Vân Thiển lớp 11A1, làm trái nội quy nhà trường phải bị xử phạt.”

Trái tim Vân Thiển giật thót, con ngươi phóng to rời rạc, biên độ hình sóng biểu thị chỉ số tinh thần trên Đồng hồ cứu thế nhảy vọt tới đỉnh điểm.

Là chuyện ma mà Tống Hành Chỉ từng kể.

Dây thần kinh sợ hãi trong đầu đột ngột đứt đoạn.

Cô ôm cổ quỷ nữ gào khóc: “Cô giáo, xin lỗi, em thật sự không chịu nổi tháng ngày bị người ta ức hiếp nữa.

Em tìm trường học phản ánh vấn đề này, nhưng không có ai để ý tới.

Em mà tiếp tục ở lại đây, sớm muộn gì cũng sẽ chết, chú em không đành lòng nên mới lén mang em rời khỏi trường.

Nội quy nhà trường quy định rõ cấm bắt nạt học đường.

Cô giáo, cô công chính liêm minh như thế, nhất định phải làm chủ cho em!”

Văn Tư Thành lập tức nước mắt lưng tròng, phối hợp quỷ xuống , ôm chân trái quỷ nữ gào khóc thảm thiết: “Cô giáo, xử lý đám bắt nạt học đường, cứu cháu gái tôi đi! Cô mà không ra tay, trường học này hết cứu rồi!”

Quỷ nữ nhìn trái nhìn phải, vừa ngớ ngàng vừa luống cuống.

Không đúng, sự việc không nên phát triển theo hướng này...

-----oOo-----

Chương 6: 6: Miếng Sườn Chữ T

“... Bạn có nghe chuyện ma về Kẻ trừng phạt ở rừng cây nhỏ phía Nam chưa?”

Phòng y tế không một bóng người, màn hình máy tính bên hông giường sáng lên, tự động nhảy vào chuyên mục 【Chuyện ma】 trên diễn đàn trường, máu chảy từ phía trên màn hình xuống, nhuộm đỏ trang web.

“...Trần Xuân Hồng là một giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc rập khuôn.

Bà lúc nào cũng ăn mặc trang điểm bảo thủ, ngàn năm không đổi, không hề hòa hợp với giáo viên Nhất Trung.

Năm 2125, Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang kỷ niệm thành lập trường tròn một trăm năm, Trần Xuân Hồng giành được bình chọn “Giáo viên bị ghét nhất”.

“...Tất cả nội quy nhà trường đã đặt ra phải tuân thủ đầy đủ.

Bà không làm gì sai, chức trách của bà là sửa chữa sai phạm phát sinh trong trường.”

“...Đôi mắt Trần Xuân Hồng ẩn chứa ghen tị với những giáo viên được hoan nghênh khác.

Bà mang cúp pha lê tới phòng hiệu trưởng, cửa phòng không đóng.

Xuyên qua khe cửa, bà nhìn thấy chồng mình là hiệu trưởng đang vụng trộm với chủ nhiệm lớp mười.”

“...Điều thứ mười bốn nội quy trường Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang, không được phép yêu đương trong trường.”

“...Hiệu trưởng và đối tượng gian díu gục xuống, Trần Xuân Hồng mang thi thể bọn họ chôn trong rừng cây nhỏ phía Nam, treo cổ kết thúc sinh mạng bên trên thi thể hai người.

Bất cứ người nào đi vào rừng cây nhỏ phía Nam đều không thể làm trái nội quy nhà trường!”

...

Trần Xuân Hồng vẫn luôn bị người ta sợ hãi, sau khi trở thành chuyện ma thì càng sợ hơn.

Bà nhìn Vân Thiển níu cánh tay trái mình, nhìn Văn Tư Thành túm lấy cánh tay phải mình, trầm tư.

Bà nên tiếp tục thực hiện chức trách của chuyện ma hay là nghe giải thích của bọn họ?

Làm trái nội quy nhà trường phải bị xử phạt, nhưng nếu có ẩn tình khác thì sao?

Gương mặt trắng bệch của Trần Xuân Hồng thoáng hiện chút mềm lòng: “Tôi cần một lý do thích đáng.”

Vân Thiển nhỏ giọng thút thít: “Cô giáo, vụ việc là thế này...”

Văn Tư Thành nghe Vân Thiển cấp tốc bịa ra một câu chuyện bi thảm hết sức logic, bởi vì mắt cô bị tật nên vừa chuyển đến trường đã bị trường học và những học sinh khác ức hiếp.

Nhân vật trong chuyện sống chật vật từ nhỏ, vốn tưởng đến được nơi tươi sáng, không ngờ vẫn bị bóng tối bao phủ.

Vân Thiển bảo nguyên nhân chủ yếu mình chuyển đến Nhất Trung cũng là vì cô từng đọc một bài đăng cũ trên mạng bảo rằng trước đây Nhất Trung có một giáo viên chủ nhiệm công chính nghiêm minh.

Có giáo viên như vậy, chắc chắn trường học này sẽ không xảy ra chuyện học sinh bị bắt nạt.

Không ngờ Trần Xuân Hồng đã qua đời, Vân Thiển kể đến khúc đau lòng, nước mắt chảy như suối: “Chỉ có người nghiêm khắc giống cô mới có thể quản lý được kỷ luật tác phong trường học.”

Trần Xuân Hồng không ngờ học sinh ngoài trường lại có thiện cảm với mình lớn như vậy, bà ta lập tức nói sẽ giúp Vân Thiển trừng phạt kẻ bắt nạt.

Văn Tư Thành chuyển từ run run sang run cầm cập, may mà anh là người chơi, anh sẽ không chết.

Vân chó nổi dối như vậy, lỡ như bị vạch trần... Anh không chết, nhưng lúc bị giết sẽ đau lắm đó...

Cánh tay Văn Tư Thành bị Trần Xuân Hồng vỗ về.

Không ngờ quỷ nữ chuyện ma lại an ủi anh!

Anh càng run dữ hơn.

Trần Xuân Hồng hỏi lại tên họ lần nữa.

Vân Thiển bụm mặt: “Cô ơi, cô đã như vậy, sao em có thể để cô vất vả chứ.” Cô nghĩ nửa ngày cũng không ra cái tên nào, báo tên người bản xứ thì thất đức quá.

Giáo viên chủ nhiệm ép buộc phải nói, Vân Thiển bất đắc dĩ mới báo tên: “Đặng Chung.”

Trần Xuân Hồng: “Chỉ một mình cậu ta?”

Vân Thiển: “Anh ta là kẻ chủ mưu.”

Vân Thiển: Đúng lúc bọn Đặng Chung đang tìm chuyện ma, cô tổng cho bọn họ một cái là quá đẹp, hướng chi Đặng Chung thật sự từng châm chọc khuyết điểm cơ thể cô và Văn Tư Thành.

Trần Xuân Hồng: “Tôi sẽ xử lý những người kia.”

Vân Thiển: “Cô thật tốt quá!”

Trần Xuân Hồng cười nói: “Đã lâu rồi tôi không cảm giác được sự thân thiết của học sinh và đồng nghiệp, hai người làm tôi rất cảm động.”

Tiếng nói vừa dứt, bóng ma Trần Xuân Hồng đột nhiên nhấp nháy, bà ta nhìn về phía khuôn viên phía Nam trường học.

Sương đen chỉ có bà ta nhìn thấy ùn ùn kéo tới, tuôn vào cơ thể bà, tích tụ trên đầu càng ngày càng nhiều.

Rìa tròn trắng mắt Trần Xuân Hồng ửng đỏ, toàn bộ nhân tính biến mất.

Trọng lượng loài người treo hai bên cánh tay bà nặng nề khác thường.

Vân Thiển và Văn Tư Thành vẫn còn đang gật đầu lia lịa, cảm động thì thả họ đi đi!

Bỗng bọn họ nghe Trần Xuân Hồng nói — —

“...Các người đáng được đối xử đặc biệt.

Tôi sẽ không giày vò hai người giống như những người khác, tôi sẽ giết hai người một cách nhanh gọn, để các người chết thật thoải mái!”

Âm thanh chói tai nhức nhối, cuồng phong nổi lên bốn bề, lá cây xào xạc vang dội.

Sắc mặt Vân Thiển và Văn Tư Thành chợt biến, hai người không hề trao đổi nhưng hết sức ăn ý túm lấy cánh tay quý nữ cùng một lúc, vật mạnh xuống đất.

Trần Xuân Hồng chưa kịp phản ứng đã bị vật ngã, nằm im hồi lâu không nhúc nhích, tất cả sương đen tràn vào cơ thể bà ta.

Loài người... là thức ăn... là năng lượng... Tất cả phải chết!

Hai người Vân Thiển trốn rất nhanh.

Trần Xuân Hồng đuổi theo sát nút.

“Chuyện ma có thực thể, phản ứng tứ chi của bọn họ lúc bị tấn công cho thấy bọn họ cũng sẽ thấy đau.” Vân Thiển vừa chạy vừa nói: “Em đoán giết chết chuyện ma cần dùng cách thức đặc biệt!”

Văn Tư Thành: “Em thấy dùng dao đâm bà ta có tác dụng không?”

Hai người lấy dao thái rau trong balo ra.

Dao mài rất sắc, chém phập lên người Trần Xuân Hồng, đâm vào da thịt.

Văn Tư Thành: “Oẹ — —”

Trần Xuân Hồng nâng đôi mắt hầu như không thấy con người, hai cánh tay bày ra tư thế vặn vẹo cực độ gỡ dao thái trên bả vai và cánh tay xuống: "...Chúng mày cho rằng thứ này có thể làm hại tao sao?"

Vân Thiển và Văn Tư Thành hết sức đồng lòng, bỏ mặc dao thái, xoay người chạy như điên.

Văn Tư Thành: "Lúc chơi rượt đuổi trò kinh dị còn chẳng thấy sợ, đến phiên mình thì quá kinh CMN khủng mà! Anh chạy không nổi, chạy không nổi nữa! Bà ta sờ tới hông anh rồi! Bà ta thọt hông anh rồi!"

Phần hông của Văn Tư Thành bị móng quỷ đâm thủng một lỗ, hình như bị trúng động mạch chủ, máu chảy ồ ạt.

"Anh sắp chết rồi." Giọng Văn Tư Thành bỗng nhiên bi tráng.

Đồng hồ cứu thế có thể nhìn thấy lượng máu của đồng đội, Vân Thiển bảo: "Mất hết tí máu này anh lập tức sống dậy ngay!"

Bước vào mạng mới, Văn Tư Thành khoẻ như vâm, chạy càng nhanh hơn.

Trần Xuân Hồng biết dịch chuyển tức thời, thời gian hồi chiêu chừng hai phút, khoảng cách không vượt quá năm mươi mét.

Vân Thiển và Văn Tư Thành bị rượt đuổi thời gian dài bèn phát hiện ra quy luật.

Rừng cây nhỏ phía Nam là lâm viên lớn nhất trong trường, dưới tình huống Vân Thiển và Văn Tư Thành chạy thẳng tắp một mạch, rốt cuộc bọn họ cũng rời khỏi khu rừng...

Trần Xuân Hồng chỉ cách bọn họ một bước.

“Loảng xoảng — —”

Xích sắt to lớn đột nhiên xuất hiện dưới chân Trần Xuân Hồng, khoá chặt bước chân bà ta, không thể rời khỏi rừng cây nhỏ một bước.

Khuôn mặt bà ta u ám lùi về sau, xích sắt dần dần biến mất trong không trung.

Vân Thiển: “Anh giữ em lại, em phải thử một chút.”

Văn Tư Thành làm theo.

Vân Thiển bước lên trước một bước, Trần Xuân Hồng túm lấy cánh tay cô: “Kéo em về!”

Trần Xuân Hồng cũng bị kéo ra khỏi phạm vi rừng cây nhỏ, bà ta thét chói tai rồi đột ngột buông Vân Thiển ra, xích sắt dưới chân lại xuất hiện lần nữa.

Sau lần thử nghiệm này, Trần Xuân Hồng hừ một tiếng, tức giận bỏ đi.

Văn Tư Thành nhận ra chân lý: “Chuyện ma có phạm vi hạn chế? Chỉ có thể hoạt động ở lãnh địa của mình? Bà ta là chuyện ma rừng cây nhỏ phía Nam, nên chỉ có thể bắt người trong rừng cây nhỏ?”

Vân Thiển: “Không biết chỉ có bà ta có hạn chế này hay tất cả chuyện ma đều có hạn chế này.

Bà ta thay đổi một cách kỳ lạ, rõ ràng ban đầu rất dễ nói chuyện...”

Cô ngáp một tiếng, cảm giác phát bệnh lại dâng lên.

“Em mệt quá, anh đừng để mặt em đập xuống đất đấy.”

Văn Tư Thành nhanh tay lẹ mắt tiếp được Vân Thiển ngã xuống:
“Em bị sao thế?”

Không có bất cứ câu trả lời nào, Vân Thiển đã ngủ say.

Văn Tư Thành: “...”

Anh vác Vân Thiển lên: “Bình thường em không ăn cơm à? Sao nhẹ thế?” Sau khi oán trách, Văn Tư Thành run lấy bảy bước đi trên đường.

Anh cầu nguyện đừng gặp bất cứ chuyện ma gì nữa, dù không chết nhưng cảm giác bị dọa cũng chẳng hay ho gì.

Văn Tư Thành: “Phải tìm chỗ trống trải mới được, tới chỗ bảng thông báo cổng trường vậy.”

Vương Tư Tuệ và đồng đội đang tìm kiếm chuyện ma.

Thông qua điều tra thăm dò, rốt cuộc bọn họ cũng tìm được nơi một chuyện ma xuất hiện.

Bảng thông báo cổng chính trường học.

Chuyện ma bảng thông báo là câu chuyện ma được lan truyền trong phạm vi nhỏ.

Nửa đêm cầm quảng cáo phẩu thuật thẩm mỹ đứng trước bảng thông báo sẽ có cơ hội nhìn thấy bóng ma.

Căn cứ vào tờ báo trường mà bọn họ tìm thấy trong thư viện, chỗ bảng thông báo này đã từng có một học sinh tên là Lý Vĩ Cơ tự sát mà chết, về sau lại có hai học sinh chết ly kỳ ở nơi này, kiểu chết giống hệt Lý Vĩ Cơ.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết đây chắc chắn là chuyện ma.

Vấn đề là làm sao kích hoạt nó.

Bọn họ sử dụng cách những người khác bảo nhưng chẳng có ma nào xuất hiện.

Năm người chơi tên Vương Tư Tuệ, Đặng Chung, Thiên Hành Kiện, Lý Duy và Đặng Lan Lan lượn vòng quanh bảng thông báo.

Bên trong bảng thông báo dán đầy các loại áp phích quảng cáo của bệnh viện và phẫu thuật thẩm mỹ, cùng với vài thông tin cuộc thi sắc đẹp.

Năm người Vương Tư Tuệ là người chơi cũ.

Thực tế bọn họ cũng chưa trải qua thế giới linh dị bao giờ, bọn họ nhanh chóng tìm ra chuyện ma dựa trên kinh nghiệm điều tra ở thế giới tận thế trước đó mà thôi.

Nhân tố tận thế nơi này là thủ lĩnh chuyện ma, tức là chuyện ma không phải một mà là nhiều, bọn họ cần tìm ra kẻ mạnh nhất trong chuyện ma để tiêu diệt.

Năm người vẫn không tìm được cách kích hoạt chuyện ma.

Đặng Chung đề nghị một người thử mắng chửi chuyện ma, có lẽ chuyện ma tức giận, thấy người ít thì sẽ xuất hiện.

Mọi người đều tán thành.

Còn ai sẽ mắng chửi chuyện ma, bốn người tiểu đội đều ném ánh mắt về phía Đặng Chung.

Người nào chủ trương, người đó làm.

Đặng Chung: “...”

Bốn người lần lượt đi trốn.

Đặng Chung vò đầu đình tăng thêm can đảm, híp mắt, nhếch miệng, dánh vè gợn đòn.

“Nghe nói học sinh chết ở đây tên Lý Vĩ Cơ à? Cái thứ gì thế này, làm trái nội quy nhà trường bị xử phạt rồi còn tự sát.

Tự sát sao không đổi chỗ khác mà cứ phải chết trong trường, chẳng có chút đạo đức công cộng nào cả.”

Không khí ban đêm chợt lạnh, nhiệt độ xung quanh giảm xuống vài độ.

Đặng Chung mặc áo tay ngắn, bởi vì nhiệt độ đột ngột xuống thấp mà cánh tay nổi da gà.

“Phù — —” Tiếng hà hơi khe khẽ, nhiệt độ không khí xung quanh lại thấp hơn.

Đặng Chung lớn tiếng mắng: “Rác rưởi đúng là rác rưởi, năng lực chịu đựng kém như vậy thì học ở trường làm gì, sao không về nhà bú sữa ba mẹ đi? Chỉ cần chép miệng là được rồi.”

Nhiệt độ không khí càng thấp hơn.

“Bày đặt tự sát trong trường? Tự sát thì giỏi lắm à? Tự sát còn mặt mũi giờ trò ma quái hả? Uống công có người nói cho tao biết chỗ này có chuyện ma bằng thông báo gì đó, đứng cả nửa ngày rồi có thấy gì đâu nào? Tức cười chết — —”

Tiếng mắng im bật, Đặng Chung nhìn cảnh tượng trên tấm kính dày

của bảng thông báo.

Một bóng ma gầy gò, trên cổ và mặt rạch vô số vết cắt, máu thịt bê bết, đứng sau lưng Đặng Chung, kề sát mặt anh, xuyên qua tấm kính u ám nhìn anh.

Chỉ số tinh thần của Đặng Chung vọt thẳng lên đỉnh điểm, chỉ số sinh mạng chậm chậm rớt xuống.

Anh hạ cánh tay, kín đáo ra hiệu cho bốn người Vương Tư Tuệ lập tức tiếp viện.

Vương Tư Tuệ: “Chuyện ma có thực thể!” Cô nhìn thấy cơ thể Lý Vĩ Cơ trước tiên.

Thiên Hành Kiện với cơ bắp cuộn cuộn vốn dĩ đang sợ tái mặt, nghe thấy lời Vương Tư Tuệ bèn hỏi: “Có thực thể?”

Có thực thể thì ma cò gì chứ! Không đáng sợ!

Trong nháy mắt, Lý Vĩ Cơ bị người chơi đè xuống đất.

Bọn họ lấy ra các loại vật trừ tà mà học sinh nói như Thánh giá, đồ dùng bằng bạc và muối tra hỏi tung tích những chuyện ma khác, chuyện ma mạnh nhất là ai...

Lý Vĩ Cơ cười khăng khắc, đèn đường chớp tắt lúc sáng lúc tối.

Giây kế tiếp, cơ thể người chơi như bị chiếc vạc nghìn cân đè lên, đứng bất động dưới đất.

Bọn họ đè Lý Vĩ Cơ, Lý Vĩ Cơ lại dùng cách thức kỳ quái đè bọn họ.

Chỉ xem ai hết chịu nổi trước...

Cho đến khi Văn Tư Thành vác Vân Thiển xuất hiện mới phá vỡ cục

diện bể tắc này.

Vân Thiển giống như miếng sườn chữ T(*) kéo thù hận xuất sắc, vừa xuất hiện đã chuyển dời toàn bộ thù hận của Lý Vĩ Cơ.

(*) Phần sườn ngon nhất của bò

Lần trước nhìn thấy Vân Thiển, cô nằm ngủ ngay trước mặt cậu ta.

Lần này nhìn thấy Vân Thiển, cô ngủ khò khò, được người ta vác trên vai.

Chuyện ma như cậu ta không có tự ái sao?!

Lý Vĩ Cơ buông bỏ áp lực, sức mạnh khổng lồ sản sinh từ cơn giận hất văng người chơi, nhắm thẳng về phía Vân Thiển!

-----oOo-----

Chương 7: 7: Là Một Cục Sắt

“Xin lỗi, chúng tôi không thể tìm ra nguyên nhân chứng bệnh con gái anh chị.

Chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Vân Thiển lại mơ thấy cô được ba mẹ mang đi khám khắp các bệnh viện cả nước, nhưng không có bệnh viện nào tìm ra nguyên nhân cô thường xuyên hôn mê, kiệt sức cũng hôn mê, cảm xúc thất thường cũng hôn mê, nghe thấy âm thanh kỳ lạ cũng hôn mê.

Hỏi cô nguyên nhân, lúc đó cô đáp: “Trong người con giấu một tên tiểu nhân thích lừa, lúc con đánh không lại nó, con sẽ bắt đầu đi ngủ.”

Trừ chứng hôn mê, cô còn một triệu chứng khác là dễ nảy sinh ham muốn tình dục dẫn đến biến đổi hành vi.

Cũng may chứng bệnh này chỉ nhằm vào người có chỉ số nhan sắc cực cao, không dễ dàng phát bệnh.

Sau nhiều năm, cô dần dần có thể khống chế, chuyển thành “cuồng yêu sắc đẹp, không phân nam nữ”.

Chuyển qua chuyển lại nhiều bệnh viện không có kết quả, bác sĩ đề nghị bọn họ thử phương pháp tâm linh.

Bọn họ đã thử đủ cách từ mời bà đồng đến đại tiên nhưng không có tác dụng.

Trước khi Vân Thiển hôn mê sẽ có khoảng thời gian nhất định để phản ứng.

Ba mẹ cô đã dẫn trước trường học, vì vậy cô có thể đi học bình thường, chỉ cần không phát bệnh thì trông cô không khác gì người thường.

Nhưng sau khi mắc bệnh, bạn bè bên cạnh cô ít đi.

Vân Thiển học ở trường một thời gian dài, cô được chụp hai chiếc mũ.

Chiếc thứ nhất gọi là “Lười”, chiếc thứ hai gọi là “Sắc”.

Trong trường học, khác biệt với người khác không phải là chuyện tốt, học sinh thích gạt bỏ người khác biệt ra ngoài quần thể.

Bạn bè Vân Thiển càng ngày càng ít, cô xinh đẹp cũng vô dụng, nói chuyện êm tai cũng vô dụng, chỉ cần biết cô mắc chứng bệnh kỳ lạ thì người khác rất ít tiếp cận cô.

Con người mà, đều là những sinh vật sợ phiền phức.

“Chạy không thoát, chạy không thoát thật rồi! Vân Thiển, em mà không tỉnh lại, anh ném em xuống đất đấy!”

Nửa thân dưới Vân Thiển rung lắc dữ dội.

Cô mở mắt ra, Văn Tư Thành đang vác cô chạy điên cuồng quanh bảng thông báo.

Phía sau anh có một người đuổi sát không buông.

Vân Thiển không biết người nọ trông thế nào, nhưng nhìn Văn Tư Thành chạy dữ như vậy thì tám phần là chuyện ma.

Sau lưng chuyện ma lại là một đám người khác đuổi theo.

Đám người đó là bọn Vương Tư Tuệ và Đặng Chung.

Lý Vĩ Cơ không đuổi kịp Văn Tư Thành – một người béo đang chạy tốc độ cực nhanh, Bọn Vương Tư Tuệ lại đuổi không kịp Lý Vĩ Cơ – người đang di chuyển với tốc độ tương tự.

Đèn đường giờ đây là đèn pha sân khấu, chiếu sáng hành vi ngổ tào của ba bên.

Chỉ còn một chút, chỉ còn một chút là có thể bắt được người trước mặt!

Ba bên đồng thời tăng tốc, gần như chạy ra vệt bóng mờ.

Đặng Chung mắng: “Tên béo Văn Tư Thành chết tiệt này đi ngược cấu trúc cơ bản của cơ thể người và điều kiện trọng lực hay sao vậy? Người béo sao có thể chạy nhanh như thế?”

Văn Tư Thành xoay đầu mắng: “Cậu thì biết cái mịa gì, chuyện ma cũng có phạm vi.

Còn trọng lực hả, nắp quan tài của Lỗ Tấn cũng đè không nổi đâu(*)!”

(*) Câu này nghĩa là “Lỗ Tấn tức đến nỗi phải đội mồ sống dậy, ngay cả nắp quan tài của Lỗ Tấn cũng đè không nổi”, thật ra nhắc đến trọng lực thì phải nói đến Newton mới đúng, Văn Tư Thành nói nhầm.

Lý Vĩ Cơ: “Chúng mày khinh người quá đáng!”

Văn Tư Thành: “Mày là người à? Mày là người khi mốc, ai làm gì mày hả?”

Tình cảnh vượt quá tầm kiểm soát.

Thịt vụn trên người Lý Vĩ Cơ rung lắc chực rớt, cậu ta rút một miếng thịt ném mạnh về trước, mùi hôi thối lan tràn.

Vân Thiển bị thối mà tỉnh, không còn mệt nữa.

Cô hỏi: “Sao không phải nấp quan tài Newton mà lại là Lỗ Tấn?”

Văn Tư Thành mừng hóm: “Cuối cùng em cũng tỉnh rồi! Chuyện ma này thấy em thì chẳng để ý ai khác, đuổi bán sống bán chết giống như nhìn thấy xương vậy.

Anh sắp chạy hết nổi rồi!”

Vân Thiển: “Anh có thể bỏ em xuống, dù sao cũng chỉ là chuyện mất chút máu...”

Văn Tư Thành ôm chặt Vân Thiển hốt hoảng: “Vậy thì sao, em ngủ mê man không tỉnh, lỡ chuyện ma kia làm chuyện gì kỳ quái thì sao?”

Anh phát hiện Vân Thiển bỗng cười không ngừng, ngay cả cơ thể cũng run lên: “Anh là người tốt.”

Hai chân Văn Tư Thành vốn nặng như rót chì, bỗng nhiên gánh thêm ngoại lực khiến cho anh ngã chúi về trước, Vân Thiển trên vai lao ra ngoài như đạn pháo.

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: Phát phiếu người tốt thôi mà, có cần như vậy không?

Văn Tư Thành nặng cân, động lực anh ngã xuống tạo ra y hệt máy bay phản lực, Vân Thiển không có cách nào xoay chuyển khống chế cơ thể giữa không trung.

“Mày tưởng làm như vậy là cô ta có thể trốn thoát sao?” Lý Vĩ Cơ cười khẩy, cơ thể hoá thành trạng thái nhiễu hột(*) của tivi cũ.

Sau tiếng xoèn xoẹt, cậu ta xuất hiện tại điểm cuối chỗ Vân Thiển bay tới.

(*) Ti vi nhiễu hột là thế này

Vân Thiển lao chuẩn xác vào lòng Lý Vĩ Cơ.

Lý Vĩ Cơ đau đến hự một tiếng, eo gập về phía sau, hai tay ôm chặt người con gái.

Cô lặn một cái, lặn vào khuỷu tay cậu ta.

Lý Vĩ Cơ thầm nghĩ cuối cùng cũng bắt được con người ngang ngược này, không những ngủ trước mặt cậu ta, mà còn diễn xiếc trước mặt cậu ta.

Kẻ dám đối xử với chuyện ma như vậy đáng bị giết chết!

Cậu ta đặc ý ôm lấy Vân Thiển.

Kiểu ôm công chúa.

Văn Tư Thành, Đặng Chung, đám người Vương Tư Tuệ trở mắt đứng nhìn.

Nếu Lý Vĩ Cơ không phải chuyện ma đang nhò máu toàn thân, ánh

đền xung quanh không âm u đáng sợ, cảnh tượng hiện giờ thậm chí có phần duy mỹ.

Vương Tư Tuệ thầm nghĩ trong lòng: Chuyện ma bá đạo và cô vợ chạy trốn như đạn của hắn.

Giây kế tiếp.

Lý Vĩ Cơ: “Nặng, nặng quá.”

Đây là sức nặng mà cuộc sống không thể nào chịu nổi chẳng?!

Cậu ta quỳ gối xuống đất, Vân Thiển nặng hệt như cục sắt, đè đến mức hai tay cậu ta mất cảm giác.

Đám người chơi thấy cảnh tượng này lập tức bước lên đánh chuyện ma, nhân dịp cậu ta yếu mà tấn cho một trận!

Lý Vĩ Cơ gào lên, tiếng gào giống như Genji(1) bị Winston(2) giật điện mông đít, vô cùng đau đớn.

(1)(2) Nhân vật trong game Overwatch

Lý Vĩ Cơ bị đám đông rượt đuổi hồi lâu cứ thế bị khống chế.

Vân Thiển không thể rời khỏi chuyện ma, hiện giờ cô giống như Đá trấn yêu, ngồi trên người chuyện ma là có thể khiến chuyện ma không thể nhúc nhích.

Đặng Chung hơi thay đổi thái độ khinh thường đối với người chơi khiếm khuyết.

Anh nghĩ không chừng Vân Thiển tìm được vũ khí đối phó chuyện ma.

Vừa nãy cô ngủ say trên vai Văn Tư Thành, Văn Tư Thành vẫn không bỏ xuống, việc chuyện ma đuổi sát không buông đã tìm được nguyên nhân.

Thứ tốt như vậy, hầu như người tìm được đều không muốn chia sẻ.

Đặng Chung lấy bụng ta suy bụng người, xem ra phải nhận người này vào đội mới được.

Những người chơi khác cũng có suy nghĩ gần giống Đặng Chung.

Văn Tư Thành: “Không ngờ cô còn có bản lĩnh này, sao lúc nãy không dùng sớm một chút?”

“Làm sao tôi biết.” Vân Thiển chẳng hiểu mô tê gì, cô hỏi kế tiếp phải làm thế nào.

Đặng Chung quyết định sau khi giải quyết chuyện ma sẽ thương lượng chuyện cô tìm được vũ khí.

Lý Vĩ Cơ kín miệng như bưng, mặc kệ người chơi ép hỏi thế nào, cậu ta vẫn không lên tiếng.

Nghe thấy Đặng Chung bảo muốn giết mình, Lý Vĩ Cơ khinh thường nói: “Cô ta đã nói trước với tao sẽ có người muốn tìm mình.

Đối phó cô ta, chỉ bằng đám chúng mày chẳng — — Ui da!!!”

“Bị người ta lột đít ngồi còn bày đặt lên mặt cái gì.” Vân Thiển vắn vẹo miệng.

Cô không biết tại sao mình có thể khống chế chuyện ma, lại còn có thể gây ra đau đớn cho chúng.

Lúc trước đánh nhau với nữ nhên nhện cũng chẳng xuất hiện tình huống này.

Lý Vĩ Cơ rất đau đớn, nhưng hắn vẫn không khai gì như cũ.

Thời gian trên đồng hồ là ba giờ rưỡi, trời sắp sáng rồi.

Lý Vĩ Cơ để ý mảng sáng nơi rìa chân trời, đôi mắt thoáng hiện vui vẻ.

Vương Tư Tuệ: “Để em thử.”

Mọi người nhìn Vương Tư Tuệ, cô nói: “Em thỉnh thần.”

Về mặt mọi người kinh ngạc kiểu “Đánh yêu quái lom côm mà em đã thỉnh thần, sau này đánh Boss thì phải làm sao”.

Vương Tư Tuệ nói cô không định thỉnh thần tới thật, chỉ muốn dùng “Ánh sáng thần thánh” lúc triệu hồi thần linh đối phó Lý Vĩ Cơ, dù gì thần linh cũng sẽ chỉ đáp ứng lời triệu hồi khi nhìn thấy nhân tố tận thế thật sự...

Lời giải thích này của Vương Tư Tuệ khiến bọn Vân Thiển sáng tỏ.

Vương Tư Tuệ: “Tôi bằng lòng dâng hiến trái tim và cơ thể cho chủ tôi, trở thành thân xác giáng xuống thế gian của người, mắt nhìn vạn vật...” Mặt đồng hồ của cô toả ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Ánh sáng cách Lý Vĩ Cơ rất xa, nhưng cậu ta đã cảm nhận được cực hình vạn trùng cắn tim đau đớn.

Cậu ta phát ra tiếng hét chói tai, âm thanh chấn động phá huỷ toàn bộ đèn đường gần bảng thông báo!

“Dừng lại, đây là cái gì, mau dừng lại! Tao nói cho chúng mày biết, chúng mày muốn biết cái gì, tao sẽ nói hết!”

Trong bóng tối chỉ có ánh sáng mờ ảo bao phủ người Vương Tư Tuệ, vẻ mặt của cô trở nên thánh khiết, cao quý, không gì có thể xâm phạm.

Vân Thiển nhìn về phía ánh sáng, miệng lẩm bẩm lại lời Vương Tư Tuệ niệm lúc nãy: “Nói đại mấy lời ngô nghê như vậy là có thể triệu hồi thần linh? Thần linh mất giá quá vậy.”

Văn Tư Thành ngồi xổm bên cạnh cô, nghiêm túc nói: “Vậy còn phải xem người nói là ai.”

Ánh sáng trên người Vương Tư Tuệ hoá thành quả cầu ánh sáng, biến mất trong không khí.

Mấy vụn điểm sáng đại diện cho lời khấn nguyện của tín đồ tạo thành dòng sông ánh sáng bay về phía nơi cao không thể với tới.

Một luồng sáng xám bạc phóng từ dưới lên, cắt ngang dòng sông ánh sáng.

Ngón tay thon dài trắng bệch vớt lấy một quả cầu ánh sáng trên dòng sông, bên trong có một cô gái đang triệu hồi thần linh.

Đoạn hình ảnh thoáng hiện lên rồi chợt tắt, quả cầu ánh sáng phản chiếu khuôn mặt người kia.

Phần gương mặt bị ánh sáng ngăn che, chỉ nhìn thấy đường cong của chiếc cằm rắn rỏi thanh thoát và đôi môi mỏng với khóe môi hơi trễ xuống, lộ vẻ bất cần đời.

“... Từ khi nào nơi ta cai quản lại xuất hiện những người này? Vương Lâm.”

Một ông lão tóc hoa râm đứng đằng sau bước lên: “Là người đột nhiên xuất hiện, khu vực những thần linh khác cũng xuất hiện đám

người này, có lẽ liên quan đến Thần điện Ánh Sáng... Hình như ngài đã thu hồi được Giết chóc?”

“Ừ.”

“Trông ngài không được vui lắm, chỉ cần tập hợp những mảnh dụn/c vọng còn lại, ngài sẽ có thể đạt tới địa vị của thần tự nhiên.

Thần tối cao luôn rất xem trọng ngài, ngài ấy sẽ trọng dụng ngài thôi.”

“...Ta không thể nào cảm ứng được Lười biếng và Tính d/ục.

“VẬY Ừ... ĐÓ VỐN LÀ MỘT PHẦN CỦA NGÀI, BỌN HỌ SẼ TỰ ĐỘNG TRỞ LẠI BÊN CẠNH NGÀI GIỐNG NHƯ GIẾT CHÓC MÀ THÔI.

Ngài Giới, ngài hấp thu xong chưa, chúng ta nên đổi chỗ rồi.

Thời gian kéo dài, người của Thần điện Ánh Sáng sẽ đuổi tới...”

Vị thần được gọi là Giới kia nhìn về phía dòng sông lấp lánh ánh sao.

Đây là Sông tín ngưỡng, con sông được tạo ra từ sức mạnh tín ngưỡng của tín đồ.

Sông tín ngưỡng sẽ chảy ngang qua mỗi thần điện của thần linh có tín đồ.

Thần linh có sức mạnh tín ngưỡng càng nhiều, thực lực sẽ càng mạnh.

Sông tín ngưỡng chưa bao giờ xuất hiện trước cửa thần điện ngài.

Khi nào ngài mới có thể có tín đồ của mình...

Vương Lâm thúc giục: “Ngài Giới, chúng ta phải đi rồi.”

Giới nhìn Sông tín ngưỡng lần cuối, chột bước chân ngài khựng lại.

Một quả cầu ánh sáng nhảy ra khỏi dòng sông, bước tập tễnh giống như đứa trẻ tập đi, run run bay về phía ngài.

Nét mặt già nua của Vương Lam vô cùng kinh ngạc.

Giới được tín ngưỡng mà hoảng hốt, đón lấy quả cầu ánh sáng yếu ớt, tràn đầy mong đợi lắng nghe lời thỉnh cầu của tín đồ.

【Nói đại mấy lời ngô nghê như vậy là có thể triệu hồi thần linh?
Thần linh mất giá quá vậy.】

Giới: “...”

Ngài vút quả cầu kia trở lại Sông tín ngưỡng.

-----oOo-----

Chương 8: 8: Thần Linh Ghi Thù

Ánh sáng thần thánh sinh ra lúc triệu hồi thần linh có thể gây thương tích cho nhân tố tận thế của thế giới tận thế, bất kể nhân tố tận thế là loại hình gì.

Dưới tác dụng của ánh sáng thần thánh, Lý Vĩ Cơ bằng lòng khai ra tất cả mọi chuyện.

Thịt vùng cổ và mặt của cậu ta thối rữa nhiều hơn, thân quý giống như được vớt từ dưới nước lên, toàn là mồ hôi vã ra vì đau đớn.

Chí ít chuyện ma lúc này giống quái vật có thực thể hơn hồn ma.

Lý Vĩ Cơ rất suy yếu, Vân Thiển không cần kiểm hãm cậu ta nữa.

Lúc cô đứng dậy, tay Văn Tư Thành và Vương Tư Tuệ đều đồng thời đuổi ra trước mặt cô.

Xấu hổ.

Vương Tư Tuệ lập tức định rút tay lại.

Vân Thiển đặt hai bàn tay lên tay hai người: “Đãi ngộ của Hoàng đế, tôi được hoan nghênh quá mà, đành chịu thôi.” Câu nói làm hai người câm nín nhìn cô, thành công hoá giải bầu không khí lúng túng.

Đặng Chung: “Mày vừa nói ‘Cô ta đã nói trước với tao sẽ có người muốn tìm mình’, cô ta trong câu này là ai?”

Lý Vĩ Cơ tỉnh táo lại từ cơn đau, ánh mắt rời rạc, hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

“Chúng tao là chuyện ma, chỉ cần con người tiếp tục lưu truyền câu chuyện về chúng tao, chuyện ma sẽ mãi mãi tồn tại.

Loài người không thể nào ngăn cản được sự phát triển của chuyện ma, chỗ này chỉ là nơi bắt đầu...”

“Cô ta và những thủ lĩnh khác sẽ dẫn chúng tao đi về hướng thắng lợi.”

Quả nhiên chuyện ma có thủ lĩnh, “cô ta” trong miệng Lý Vĩ Cơ hẳn là thủ lĩnh.

Đặng Chung giơ chân đạp lên vùng cổ thối rữa của Lý Vĩ Cơ, thối thối rớt xuống: “Đây không phải là câu trả lời tao muốn, nói tao biết tên của thủ lĩnh! Thủ lĩnh là chuyện ma gì?”

Lý Vĩ Cơ ngược mắt, nhìn màn sương đen chậm rãi ngưng tụ trên đầu Đặng Chung.

Cậu ta vừa định cười, Vương Tư Tuệ bên kia đã niệm lời triệu hồi lần nữa... khơi dậy nỗi đau bị ánh sáng thần bí giày vò của Lý Vĩ Cơ.

Cậu ta hô lên: “Ngũ đại quái — —”

Sương đen đột ngột chui vào cơ thể Lý Vĩ Cơ.

Nhóm Vân Thiển chỉ thấy Lý Vĩ Cơ chột há to miệng, vô cùng đau đớn nằm gục xuống, thắt lưng dán chặt dưới đất, tay chân lại liên tục giơ lên, làn da màu than chì mất đi sức sống, cời bỏ sắc xanh, chỉ còn lại màu xám tro, cuối cùng nhanh chóng khô quắt lại.

Cùng lúc đó, thân thể Lý Vĩ Cơ gãy đôi tại chỗ! Phần lưng, hông và chân co quắp, họng phát ra tiếng cười khằng khặc: “Cô ta tức giận

rồi.”

Ngay lập tức cổ cậu ta quay ba trăm sáu mươi độ.

Đôi mắt chỉ còn lại tròng trắng nhìn thẳng về phía họ, chảy hai vệt máu dài.

Đám người Văn Tư Thành, Vương Tư Tuệ, Thiên Hành Kiện bật tiếng nôn oẹ.

Sắc mặt Đặng Chung cũng không dễ coi, anh giơ tay lên bịt miệng, dờn mắt, kiềm chế nôn mửa sắp trào khỏi cuống họng.

Chỉ số tinh thần mỗi người chơi lên xuống dữ dội, thường gọi là rớt san(*), biên độ chỉ số sinh mạng hạ thấp.

(*) Rớt san: tức rớt điểm Sanity

Trừ Vân Thiển.

Vân Thiển bình tĩnh vuốt lưng từng người.

Cô chỉ nhìn thấy một đồng mosaic, căn bản không biết cảnh tượng kinh khủng cỡ nào.

“Ngũ đại quái gì, ngũ đại quái đản(*) sao?”

(*) Năm chuyện ma lớn

Thời gian trên đồng hồ nhảy lên, 04:15.

Ban mai yếu ớt xuất hiện cùng với ánh mặt trời.

Thi thể đáng sợ của Lý Vĩ Cơ giống như bị cục tẩy bôi đi, chậm rãi biến mất.

Mất manh mối Lý Vĩ Cơ, bọn họ đành phải bắt đầu điều tra chuyện ma lại từ đầu.

Đặng Lan Lan vẫn luôn không có cảm giác hiện diện mở miệng đề nghị: “Nếu có trang web như Baidu Google để tra nhanh thông tin chuyện ma thì hay rồi...”

Đặng Lan Lan trông giống như một cô tiểu thư, nhưng khí chất chín chắn, giọng nói dịu dàng, tràn đầy phong thái chị Đại.

Từ đầu đến cuối, cô ta đều rất im lặng.

Lúc mọi người trầm mặc không có ý tưởng gì, cô ta mới mở miệng nói.

Lời nói này nhắc nhở Vân Thiển.

Vân Thiển ngẩng đầu: “Không phải có diễn đàn có thể xem thông tin chuyện ma sao?”

Cô kể lại việc mình gặp phải chuyện ma Nữ nhện nhện, dựa vào điểm yếu chuyện ma trong bài đăng của diễn đàn mà thuận lợi phản kích chạy thoát.

Không nói cho Vương Tư Tuệ là chuyện trước kia, bây giờ cô lại muốn nói rồi.

Đôi lúc Vân Thiển làm việc hết sức tùy hứng, dựa theo tâm trạng mà làm.

Vương Tư Tuệ cũng không nghĩ nhiều, cô hỏi: “Chúng tôi không biết diễn đàn này, địa chỉ trang web là gì?”

Vân Thiển vừa định trả lời, nhưng trong trí nhớ chỉ có một trang web bị ẩn thanh địa chỉ, không thấy tên trang web.

Cô đáp: “Tôi phải hỏi thăm người ở cùng tôi lúc đó, mà tính là do cậu ấy cho tôi xem.”

Vương Tư Tuệ: “Tiểu Tống à?”

Anh kể sơ lược chuyện về Tống Hành Chỉ, không nói quá khứ cậu từng trải qua, chỉ nói cậu ấy đang điều tra chuyện ma, hình như còn muốn tìm người hợp tác đối phó chuyện ma.

Từ đầu đến cuối, anh đều gọi “Tiểu Tống”, không hề đề cập tên đầy đủ của Tống Hành Chỉ.

Đặng Chung tức giận quát: “Người quan trọng như thế, sao các người không nói cho chúng tôi sớm?!”

Vân Thiển và Văn Tư Thành nhìn tên ngốc trước mặt.

Đặng Chung chợt hiểu.

Thật ra chỉ số IQ và EQ của anh ta không thấp, chẳng qua xấu miệng, tính tình tệ một chút.

Anh ta hỏi: “Vân Thiển, cô muốn gia nhập đội chúng tôi không?”

Vân Thiển: “?”

Đặng Chung: “Cô có vũ khí có thể khắc chế chuyện ma, vũ khí là của cô, tôi sẽ không giành, nhưng tôi hi vọng cô có thể gia nhập đội chúng tôi, giúp đỡ chúng tôi... Tôi xin lỗi vì lời từng nói ở nhà ăn lúc trước, hi vọng cô có thể tha thứ cho tôi.

Chúng ta cùng nhau cứu giúp thế giới!”

Vân Thiển: “Trên người tôi không có vũ khí đối phó chuyện ma.”

Đặng Chung gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu: “Không sao, vậy cô cũng có thể gia nhập đội chúng tôi.”

Vân Thiển: “...” Cô không có thật mà.

Đặng Chung nói một cách thành khẩn, nhưng thái độ của anh ta lại không tỏ ra như thế.

Vân Thiển có thể cảm nhận được người này tưởng cô có bàn tay vàng nên mới muốn chiêu mộ cô về đội.

Văn Tư Thành không nói tiếng nào, hai tay đặt lên bụng, vẻ mặt giống như con lười chờ đợi phán quyết số phận.

Vân Thiển: “Tôi có đội rồi, đồng đội tôi ở đây.”

Văn Tư Thành “ôi chao” một tiếng, vểnh ngón tay hoa lan(*) chọc vào bả vai Vân Thiển: “Ghét ghê, không uống công khi nãy anh vác em chạy nửa ngày.”

(*) Ngón tay hoa lan:

Vân Thiển rùng mình mắc ói, ghét bỏ đẩy Văn Tư Thành ra, nói với Đặng Chung: “Tôi có thể hỏi Tiểu Tống giúp anh.

Cậu ấy biết rõ chuyện ma, có cậu ấy giúp, chắc mọi người sẽ thuận lợi cứu giúp thế giới hơn.”

Vân Thiển quyết tâm làm cá muối, đi theo đám người Đặng Chung chắc chắn phải đấu đá lung tung với chuyện ma.

Cô ở chung với Văn Tư Thành có lợi hơn, dù sao anh cũng không bỏ rơi cô.

Đặng Chung nói hai người chỉ cần cho bọn họ biết tên Tiểu Tống thì họ có thể tới tìm cậu ta.

Nhưng Vân Thiển vẫn kiên quyết nói: “Tôi sẽ đi hỏi cậu ấy, cậu ấy đồng ý thì tôi sẽ dẫn cậu ấy đến gặp mọi người.”

Đặng Chung còn định nói gì đó, Vương Tư Tuệ đã đứng ra giảng hòa.

Vân Thiển và bọn họ hẹn địa điểm gặp mặt, cài đặt Đồng hồ cứu thế quan hệ hợp tác đội ngũ.

Đến lúc đó, bọn họ có thể thông qua Đồng hồ cứu thế gửi tín hiệu tập hợp.

Trời sáng, ai nấy tiếp tục sắm vai nhân vật của mình.

Đèn camera trong trường nhấp nháy, Văn Tư Thành phàn nàn: “Đặt camera có ích gì, trường học không có ai sửa camera sao?”

Vân Thiển: “Buổi tối gặp lại.”

Văn Tư Thành biết cô muốn đi tìm Tống Hành Chỉ.

Tống Hành Chỉ nói muốn tìm cậu thì có thể tới hai nơi là rừng cây nhỏ phía Nam và tầng thượng toà nhà chỗ bọn họ ở lúc đó, cũng chính là toà nhà số bảy.

Vân Thiển học tiết sức khoẻ và sắc đẹp buổi sáng xong thì đi tới tầng thượng toà nhà số bảy.

Một đôi tình nhân đang ở trên tầng thượng trao đổi nước miếng.

Vân Thiển không thấy rõ nhưng có thể nghe thấy tiếng chép miệng.

Nơi này không có Tống Hành Chỉ.

Cô lại đi tới rừng cây nhỏ phía Nam.

Vân Thiển đi một cách cẩn thận, dù sao đây cũng là nơi gặp phải chuyện ma giáo viên chủ nhiệm.

Chắc chuyện ma sẽ không xuất hiện ban ngày — — thời điểm Lý Vĩ Cơ biến mất cũng là trời sáng.

Vân Thiển vẫn còn hơi sợ, dù sao cô cũng là người có lá gan chỉ bằng hạt óc chó.

Cô lén lén lút lút giống như con chuột trộm đồ, thỉnh thoảng xoay đầu nhìn xung quanh.

Cô cũng không biết mình đang nhìn thấy cái gì.

Với thị lực hiện nay, cô nhìn cái gì cũng đều mờ nhoè.

Rừng cây nhỏ phía Nam cũng không có Tống Hành Chỉ.

Bước chân Vân Thiển khựng lại, có người đang nhìn cô, chắc chắn có người đang nhìn cô, trực giác của cô ít khi sai lầm.

Cô lại nhìn trái nhìn phải lần nữa, rốt cuộc tầm mắt dừng lại chỗ bầu trời trên đỉnh đầu.

Xuyên qua mây trắng và hơi nước, người bên trong Thủy kính(*) bỗng ngược mắt, mặt đối mặt với ngài.

(*) Thủy kính: Gương nước

Đôi mắt chan chứa tình cảm, tràn ngập hơi sương, long lanh tựa đầm nước trong vắt bên trong rừng đào, lẫn lẫn gợn sóng.

Giới bắt giác vươn tay thu Thuỷ kính lại.

Nhớ ra cô không nhìn thấy mình, ngài lại làm phép tái hiện Thuỷ kính.

Sau khi vút quả cầu ánh sáng trở về Sông tín ngưỡng, quả cầu kia lại bay theo ngài trở về thần điện, sống chết quần lấy.

Thân phận ra đời của Giới đặc biệt, ngài không có tín đồ, đây là tín đồ duy nhất.

Ngài không hiểu kỳ sao?

Đó là trái với lòng mình.

Giới: Việc này là để thăm dò âm mưu của Thần điện Ánh Sáng.

Ngài lại nhìn cảnh trong Thuỷ kính, cô đang lau nước mắt chảy ra.

Ngài quyết định cho tín đồ duy nhất một cơ hội nữa.

Loài người khóc đến mức này, chắc chắn là đang cần trợ giúp.

Lời triệu hồi lúc trước của cô ắt có lý do.

Giới nhắm mắt, lắng nghe tiếng lòng của tín đồ.

...

Vân Thiển giờ ngón tay lau giọt lệ trên khoé mắt.

Mắt cận rất sợ sáng, nhìn ánh sáng yếu cũng dễ chói mắt, nước mắt chảy ròng ròng.

Là ảo giác sau khi gặp chuyện ma sao...

Vân Thiển dời tầm mắt đang nhìn lên bầu trời.

Nghĩ thế nào thì con người cũng chẳng thể trốn trên trời được, không đúng, chưa biết chừng là thần linh thì sao?

Tưởng tượng thần linh mang khuôn mặt Vua hiểu biết giờ ngón tay khổng tước(*), trốn sau đám mây lên lút nhìn tới nhìn lui.

(*) Ngón tay khổng tước

Vân Thiển: “...”

Thần linh biết rình mò hả? Chắc, vừa mất giá vừa biến thái.

Hai đồng cút chim rơi xuống hai đầu vai Vân Thiển.

Cô ngơ ngàng ngàng đầu, trên trời không có bóng dáng loài chim nào.

Học xong tiết buổi chiều, Vân Thiển lại tới tầng thượng.

Bấy giờ, trời đã xế chiều, tịch dương chân trời nhuộm màu lên áng mây hết sức rực rỡ, Tống Hành Chi đang ngồi dưới đất lật sách.

Phát giác có người lên tầng thượng, đầu mày cậu hơi cau lại, gần như không thể nhận ra.

Nhìn thấy là Vân Thiển, khoé môi bình thường trễ xuống của cậu giương lên, bày ra gương mặt tươi cười.

Cậu sức nhớ: “Hai người không đi sao?”

Vân Thiển ngồi xuống bên cạnh cậu: “Đi không được, đi nửa ngày

vẫn trở về trường học, đụng trúng giáo viên chủ nhiệm mà cậu nói, may mà số hên, thoát được một kiếp.”

Sắc mặt Tống Hành Chỉ biến đổi theo lời Vân Thiển kể.

Nghe xong, cậu thở dài: “Em không sao là tốt rồi.”

Vân Thiển: “Nếu có chuyện, bây giờ tôi đã không ngồi bên cạnh cậu rồi.”

Tống Hành Chỉ đỏ mặt, im lặng cười khẽ.

Cậu sờ chiếc nhẫn gỗ trên tay, xoay nhẹ.

Vân Thiển kể lại chuyện đám người Đặng Chung và Vương Tư Tuệ tìm cách đối phó chuyện ma.

Tống Hành Chỉ mở to mắt: “Ý em là bọn họ cần tôi giúp đỡ? Bạn của em cần tôi giúp đỡ?”

Dưới ánh hoàng hôn, làn da trắng muốt của cậu khoác lên một lớp ánh sáng vàng, rất giống ánh sáng phát ra trên người Vương Tư Tuệ lúc triệu hồi thần linh.

Vân Thiển vươn tay xoa đầu cậu: “Ừ.”

Thiếu niên trong Thủy Kính được xoa đầu, lộ ra gương mặt vừa ngạc nhiên lại vừa ngượng ngùng.

Lúc Vương Lâm đến thì nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Thiếu niên mang gương mặt giống hệt Giới trước khi trưởng thành.

Cậu là dự.c vọng Cố chấp của Giới.

Vương Lâm không hỏi Giới vì sao lại quan sát d.ục vọng Cố chấp, lẽ

nào vì những người ngoại lai có liên quan đến Thần điện Anh Sáng?

Vương Lâm là thần bộc(*), nhiệm vụ của ông ta là phục vụ thần linh.

(*) Thần bộc: nô bộc của thần linh

Ông ta khom lưng nói: “Hình như dụ.c vọng Cố chấp của ngài vẫn chưa tới mức thu hồi.”

Giới hờ hững đáp “Ừ”.

Vì sao dụ.c vọng Cố chấp của ngài...

Lại ở cùng với tín đồ vô lại, đáng chết, cả gan suy đoán ác ý, hơn nữa còn nhục mạ thần linh?

-----oOo-----

Chương 9: 9: Ông Chú Bảo Vệ

Giới là thần linh có cách thức ra đời khá đặc biệt.

Ngài giàu cảm xúc hơn những thần linh lạnh nhạt vô tình khác, cũng không được những thần linh Thần điện Bóng Tối hoan nghênh.

Ngài nhận được sự yêu thích của thần tối cao, thiên phú đi kèm lúc ra đời lại khiến chư thần... sợ hãi.

Những thần linh khác cũng không dám nói gì ngài.

Nhưng bọn họ sẽ không thân thiết với ngài, buổi tụ họp giữa các thần linh chưa bao giờ mời Giới.

Thần linh có nhân duyên kém nhất bên Thần điện Bóng Tối chính là Giới.

Thường ngày Giới chỉ hoàn thành nhiệm vụ mà thần tối cao sắp xếp và tu luyện.

Bây giờ, ngài lại có thêm một việc đó là thỉnh thoảng ngó xem tín đồ bại não duy nhất của mình đang làm gì.

...

Vân Thiển không biết bởi vì lời triệu hồi cô thuận miệng niệm ra, mà bị một vị thần ngổ tào để ý đến mọi hành động cử chỉ.

Cô đang nghĩ sau khi dẫn Tổng Hành Chỉ đến gặp Đặng Chung, cô

sẽ trải nghiệm cuộc sống học đường sung sướng thế nào.

Nắm trái sự giày vò hai ngày qua, rốt cuộc Vân Thiển đã hiểu rõ ý nghĩa thật sự của “Trò chơi” Chúa cứu thế.

Cứu thế giới không quan trọng, vọc nước(*) trong lúc những người chơi khác cứu thế mới là chuyện cô nên làm.

(*) Vọc nước: chỉ hành vi lười biếng không nỗ lực tham gia bất kỳ hoạt động tập thể nào

Đáng tiếc luôn có người không muốn cô vọc nước.

Vân Thiển thông báo đội ngũ hợp tác tập hợp bằng đồng hồ cứu thế.

Tiểu đội và tiểu đội có thể hợp tác, chỉ số đóng góp sẽ không cộng hưởng.

Tác dụng của hợp tác tiểu đội là kênh đoàn đội tăng thêm một kênh tiểu đội, quan sát được chỉ số trạng thái của tất cả người chơi.

Lướt mặt đồng hồ, bọn họ có thể nhìn thấy tên họ của người chơi khác nhau, thanh máu và chỉ số tinh thần.

Thanh máu của mọi người cũng thiếu hụt hoặc nhiều hoặc ít, không phải trạng thái đầy máu.

Theo lời Văn Tư Thành, một vài thế giới tận thế đặc biệt có cách hồi máu và ổn định chỉ số tinh thần, nhưng thế giới hiện giờ bọn họ ở không có.

Sau khi tập hợp, Vân Thiển bày ra bộ mặt mẹ già trao Tống Hành Chi vào tay Đặng Chung... À không, Vương Tư Tuệ bên cạnh Đặng Chung, trịnh trọng bảo cô chăm sóc nhóc mít ướt.

Kế tiếp, cô và Văn Tư Thành chuẩn bị rời đi.

Chân vừa mới bước một bước, vạt áo Vân Thiển đã bị kéo lại.

Dường như Tống Hành Chỉ sợ cô không thấy rõ vẻ mặt của mình, cố ý tới gần, khoé mắt ửng đỏ: “Tôi tưởng em sẽ ở đây cho nên mới đồng ý giúp đỡ.”

Vân Thiển nói lời lẽ hết sức chính đáng: “Không phải cậu muốn đối phó chuyện ma sao? Tôi đã tìm cho cậu sự giúp đỡ của năm người chuyện nghiệp.”

Người làm chuyện này không quan trọng số lượng, tình trạng thân thể tôi không tốt, gia nhập chỉ làm vướng chân.”

Tống Hành Chỉ không đồng ý, cậu bảo lúc cô đánh nữ nhên nhện rất dũng mãnh, khiến người khác có cảm giác an tâm.

Vân Thiển nghe thấy bèn không vui.

Cô đây rõ ràng là một cô gái yếu đuối, sao lại vì đánh chuyện ma mà khiến người ta có cảm giác an toàn vậy?

Đám người chơi Đặng Chung, Vương Tư Tuệ im lặng nhìn Vân Thiển và Tống Hành Chỉ tranh cãi.

Văn Tư Thành nâng hộp giữ nhiệt mà anh thó được, đưa vài chiếc đùi gà ngon lành ra hỏi: “Ăn không? Trước đại chiến phải bồi bổ, coi như xem đoạn cắt cảnh(*).”

(*) Đoạn cắt cảnh: là đoạn phim trong game mà người chơi không có quyền điều khiển, thường dùng để nâng cao cốt truyện, trình bày sự phát triển của nhân vật và cung cấp thông tin cơ bản, bầu không khí, đối thoại, manh mối.

Mỗi người Vương Tư Tuệ, Đặng Lan Lan, Thiên Hành Kiện và Lý

Duy được nhận đùi gà to gần bằng cái đĩa, chỉ có Đặng Chung lấy được đùi gà to cỡ bàn tay.

Đặng Chung: “...”

Anh ta vừa định nói muốn cái đùi lớn hơn, Tống Hành Chỉ bỗng cao giọng, ầm ức nói: “Tôi chỉ cho em và anh Văn làm sao rời khỏi trường, cho hai người đèn pin và bản đồ, còn giúp hai người dụ chú bảo vệ... Tôi tưởng chúng ta là bạn! Chỉ có em và anh Văn bằng lòng nói chuyện với tôi, đối xử tốt với tôi, nhưng bây giờ hai người lại muốn giao tôi cho người xa lạ!”

Tiếng nước nở rầm rức.

Đùi gà trong tay Văn Tư Thành đột nhiên mất ngon.

Có lúc Vân Thiển vô cùng hận vì sao đạo đức và sự đồng cảm của cô không bị chó ăn hết đi, còn lại chút tàn dư thỉnh thoảng chạy ra lên án hành vi của cô.

Cuối cùng Tống Hành Chỉ tươi cười xán lạn.

Vân Thiển và Văn Tư Thành đơ mắt gia nhập tiểu đội “Tiêu diệt chuyện ma, cứu giúp thế giới, thiên hạ thái bình.”

Trang web Tống Hành Chỉ đọc thông tin chuyện ma là một chuyên mục bên trong diễn đàn trường, tên là 【Chuyện ma】.

Bản thân 【Chuyện ma】 là một chuyện ma, chỉ có thể nhìn thấy vào ban đêm.

Tống Hành Chỉ từng đọc vài bài đăng trong đó, từ tựa đề mà cậu đọc lướt qua, hẳn đa số chuyện ma trong trường đều được ghi chép trên đó.

Lời nói của cậu xoá bỏ dự định hành động buổi sáng để thoát khỏi sự quấy rối của chuyện ma.

Ban đêm mới vào được trang web, vậy bọn họ chỉ có thể hành động ban đêm.

Máy tính của Tống Hành Chỉ rơi trong phòng y tế.

Hôm qua, cậu muốn đến phòng y tế lấy lại máy tính.

Xuyên qua khe cửa chưa đóng kín, cậu phát hiện Nữ nhèn nhện chưa chết.

Vân Thiển: “Tôi nhớ lúc đó cô ta tắt thở rồi.”

Tống Hành Chỉ gật đầu: “Tôi cũng nhớ vậy.”

Vương Tư Tuệ: “Chuyện ma sẽ hồi sinh?”

Đặng Chung: “Đã là mục trên diễn đàn trường thì chỉ cần có máy tính là vào được.

Tôi từng thấy phòng vi tính, chúng ta lên vào mở trang web.”

Tống Hành Chỉ lắc đầu: “Mỗi tháng phòng máy chỉ mở một ngày, bình thường đều khoá, chìa khoá ở chỗ chú bảo vệ.”

Nhất Trung thực nghiệm không cho phép sử dụng bất cứ vật dụng truyền tin nào, máy vi tính cũng là đồ vật được kiểm soát nghiêm ngặt.

Chỉ có ngày trường học mở cửa mỗi tháng, học sinh mới có thể xin sử dụng máy tính, lại còn chưa chắc xin được.

Thiên Hành Kiện giơ cánh tay, để lộ cơ nhị đầu(*) cường tráng: “Bảo

vệ dễ xử, chúng ta cướp chìa khoá là xong.”

(*) Hình ảnh Cơ nhị đầu (hay còn gọi là con chuột của bắt tay)

Vân Thiển sầm mặt nói: “Đó cũng là chuyện ma.”

Thiên Hành Kiện lập tức sửa miệng: “Chúng ta có thể trộm chìa khoá.”

Đề nghị này được mọi người tán thành.

Chú bảo vệ đang ở trong phòng bảo vệ.

Đó là căn phòng lập phương nhỏ đặt ở bên đường, bốn mặt đều là cửa sổ bằng kính, tiện cho bảo vệ ở bên trong quan sát.

Trong phòng chỉ có một mình bảo vệ, ông đã ăn xong bữa khuya, cầm ly giữ nhiệt uống nước, khung cảnh hết sức bình thường.

Nếu như bữa khuya kia không phải là ngón tay người đang nhò máu.

“Ba người nói đây là chuyện ma tốt?”

Nhóm người Đặng Chung bật ra câu nói chất vấn tư tưởng ba người Vân Thiển, Tống Hành Chỉ và Văn Tư Thành.

Bọn họ cũng không trả lời được, ba người đều nghi hoặc, đúng là lúc trước chú bảo vệ chưa từng hại bọn họ.

Tống Hành Chỉ muốn chạy khỏi trường, lúc bị chú bảo vệ bắt được, ông chẳng làm gì cả, còn đưa cậu về phòng ngủ an toàn.

Chú bảo vệ ăn uống xong, cầm đèn pin bắt đầu tuần tra, đôi chân không hề có dáng vẻ trong suốt giống lần trước ba người Vân Thiển

thấy.

Nếu không phải đám người Vân Thiển khẳng định chắc nịch chú bảo vệ là chuyện ma, bọn Đặng Chung sẽ chỉ cảm thấy bảo vệ này là người người thường.

Tổng Hành Chỉ từng thấy chìa khoá phòng máy vài lần, đó là một cái đĩa chìa khoá, thường treo trên tường bên trái cửa ra vào phòng nghỉ.

Người ra tay trộm chìa khoá là Thiên Hành Kiện, Đặng Chung và Đặng Lan Lan.

Thiên Hành Kiện và Đặng Chung phụ trách hấp dẫn sự chú ý của bảo vệ, Đặng Lan Lan nhân cơ hội vào phòng bảo vệ lấy trộm đĩa chìa khoá.

Mặt khác, Vương Tư Tuệ và Lý Duy tiến hành trông chừng, đề phòng bất trắc.

Ba người còn lại là quần chúng yếu-bệnh-tàn, ăn dưa xem diễn là được.

Thiên Hành Kiện và Đặng Chung xuất hiện trên đường tuần tra của chú bảo vệ, hấp dẫn sự chú ý.

Đợi bọn họ dẫn người đi xa, Đặng Lan Lan tiếp cận phòng nghỉ.

Lúc định đi vào, cô ta bỗng phát hiện cửa bị khoá.

Tiếng cô ta mở cửa nhưng chưa thành công bị Vương Tư Tuệ và Lý Duy nghe thấy.

Trong khi hai người cuống quýt, Đặng Lan Lan lấy một cục gạch và băng keo trong suốt trong balo ra.

“Ờ... Ở đâu ra vậy?”

Đặng Lan Lan bảo hai người dán băng keo đầy cửa sổ, sau đó cầm cục gạch đập mạnh.

Kính vỡ nhưng không phát ra âm thanh quá lớn, cũng không rơi xuống đất.

Cô ta đáp: “Băng keo là dụng cụ trên lớp tiết mỹ thuật, cục gạch thì ở cửa nhà ăn.”

Đặng Lan Lan trèo vào phòng bảo vệ.

Đĩa chìa khoá treo trên tường, động tác của cô ta rất nhanh, gỡ đĩa chìa khoá bỏ vào balo.

Trước khi sắp đi, cô ta nhìn thấy khay ngón tay chảy máu đầm đìa trên bàn.

Khựng lại chốc lát, Đặng Lan Lan bốc một nắm, trèo khỏi phòng bảo vệ.

“Lấy được chìa khoá rồi.”

Vương Tư Tuệ và Lý Duy quay đầu.

Trong nháy mắt, cả hai mất đi khả năng khống chế biểu cảm.

Bọn họ nhìn thấy Đặng Lan Lan đang cầm ngón tay người mà chú bảo vệ ăn khi nãy nhai ngon lành!

Tác giả có lời muốn nói:

Yếu: Văn Tư Thành

Bệnh: Tống Hành Chỉ

Tàn: Vân Thiển.

Ba vị quần chúng cá muối ăn dưa.

-----oOo-----

Chương 10: 10: Diễn Đàn Trường Học

“Muốn thử một cái không?” Đặng Lan Lan nhiệt tình mời.

Vương Tư Tuệ và Lý Duy nhìn vết máu trên khóe môi Đặng Lan Lan, hoảng sợ lùi về sau: “Cô... Cô như vậy là sao? Lẽ nào cô không phải người chơi mà là chuyện ma?”

Đặng Lan Lan sống người, bèn cười nắc nẻ: “Hai người thật có trí tưởng tượng.” Cô ta nói: “Chúng ta ra khỏi đây trước đã, lát nữa bảo vệ trở về mà bị bắt thì không hay đâu.”

Lúc rút lui, cô ta giải thích: “Đây là bánh kem, quà vặt thôi, không phải thịt người.”

Bon họ rút trở về chỗ ba người Vân Thiển.

Văn Tư Thành và Tống Hành Chỉ nhìn thấy một đồng ngón tay trên tay Đặng Lan Lan thì hết hồn.

Vân Thiển khịt mũi: “Hình như tôi ngửi thấy mùi bánh quy.”

Khi thị lực không tốt, những giác quan khác càng trở nên vượt trội.

Bánh kem làm thành hình dáng ngón tay người có mùi sữa rất thơm, không lại gần ngửi thì khó mà biết được, thế nhưng Vân Thiển đã ngửi thấy từ rất xa.

“Bánh kem thật sao?”

“Mọi người ăn thử là biết chứ gì.”

Tống Hành Chỉ ngớ ngàng nhìn đám người Vân Thiển nói ăn là ăn, chẳng hề có chút cảnh giác.

“Đó là đồ ăn của chuyện ma, mọi người không sợ trúng độc sao?”

Vân Thiển khoát tay: “Sợ cái gì, cùng lắm bị độc chết.

Những người khác gật đầu lia lịa, nhai ngón tay khen: “Vị không tệ.”

Tống Hành Chỉ thấy bọn họ không sao, ngượng ngùng hỏi: “Có thể cho tôi một miếng không?”

“Không được.” Nhóm Vân Thiển đồng loạt từ chối.

Bọn họ có thể ăn lung tung bởi vì bọn họ có thanh máu, không sợ chết.

Lỡ như Tống Hành Chỉ ăn chết thì sao?

Tống Hành Chỉ: “...”

Cậu cô đơn ngồi chờ Đặng Chung và Thiên Hành Kiện trở về.

Bề ngoài bánh ngón tay rất đáng sợ, mùi thơm lại rất nhạt, người bình thường vốn sẽ không nghĩ tới chuyện lấy ăn.

Vương Tư Tuệ hỏi Đặng Lan Lan: “Sao chị lại nghĩ tới việc lấy nó?”

Đặng Lan Lan cười nói: “Thói quen hình thành từ thường ngày mà thôi.

Con chị thích ăn mấy thứ hình thù kỳ lạ, chị thấy cái này bèn muốn lấy cho con chị nếm thử.”

Vương Tư Tuệ trừng to mắt: “Cái gì? Chị có con trai?”

Thân phận mà Chúa cứu thế cấp cho Đặng Lan Lan là cô giáo lớp mỹ thuật của trường, tốt nghiệp đại học chưa lâu.

Cô vốn cho rằng tối đa Đặng Lan Lan chỉ hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt Đặng Lan Lan cũng là dáng vẻ ngoài hai mươi.

Đặng Lan Lan gật đầu: “Đúng vậy, con chị mười lăm tuổi rồi.”

Hai người Văn Tư Thành và Lý Duy chỉ tiếc bản thân vô văn hoá, một câu “định mệnh” đi muôn nơi.

“Phụt — —” bánh kem trong miệng Vân Thiển phun hết lên mặt Tống Hành Chỉ, cô quay đầu kinh ngạc nhìn Đặng Lan Lan: “Cô ăn chất bảo quản lớn lên hả?”

Vì để nhớ dáng vẻ mỗi người chơi, cô đều áp sát mặt để nhìn, đương nhiên nhớ được Đặng Lan Lan trông thế nào.

Đặng Lan Lan che miệng cười khế: “Miệng cô ngọt thật đấy.”

Vân Thiển máy móc lau bánh kem trên mặt Tống Hành Chỉ, không để ý tới lỗ tai Tống Hành Chỉ càng ngày càng đỏ theo hành động của cô, mắt cũng e thẹn mà sụp xuống.

Văn Tư Thành thật chẳng hiểu nổi tâm trạng thiếu niên hoài xuân của Tống Hành Chỉ.

Dù nhìn thế nào thì kiểu tính cách của Vân Thiển cũng vô cùng gia súc(*), lẽ nào chỉ với gương mặt xinh đẹp kia là có thể đổ đầy thiện cảm?

(*) Ý nói Vân Thiển cục súc

Văn Tư Thành cẩn thận quan sát mặt mũi Vân Thiển.

Chiếc mũi ngọc ngà, đôi mắt đào hoa, môi tựa cánh hoa, da trắng nõn thì khỏi phải nói, tỉ lệ vóc dáng lại còn cực chuẩn.

Đột nhiên, anh rùng mình — —

“Vân girl, giờ anh mới phát hiện em là chó hình người đó!

Vân Thiển: “?”

Cô bình tĩnh đáp: “Anh là chó thì có.”

Mọi người lại đợi một lát, rốt cuộc Đặng Chung và Thiên Hành Kiện mồ hôi đầm đìa trở về.

Chú bảo vệ đuổi theo bọn họ được một nửa, đột nhiên bị tiếng động nơi khác thu hút sự chú ý, nhờ đó mới cắt đuôi được ông chú đi đứng nhanh nhẹn đến khó tin.

Nhóm người hơi chậm trễ một chút, nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ.

Việc phân tán hành động rất dễ bị đánh lẻ, dưới tình huống không thể nào trao đổi, hành động tập thể càng an toàn hơn.

Cả bọn xuất phát đi về hướng phòng máy tính.

Phòng máy nằm ở lầu sáu toà hành chính, toà hành chính nằm ở phía Đông Nam thư viện, cách thư viện hơn mười phút đi bộ.

Toà hành chính có tổng cộng sáu tầng, thư viện thì bảy tầng.

Đoạn đường đi về phía toà hành chính rất yên tĩnh, yên tĩnh đến khác thường.

Nhóm người bất giác thả nhẹ bước chân, Vân Thiển bỗng hỏi: “Hình

như có người đi theo sau chúng ta thì phải? Có tiếng động khác...”

Cẩn thận lắng nghe.

“Đúng... đúng là có...”

Tất cả mọi người sờn da gà lên tận sống lưng.

Vân Thiển vừa nói vậy, bọn họ lập tức nghe thấy loáng thoáng tiếng bước chân không thuộc về bất kỳ ai trong bọn họ.

Đó là tiếng giày cao gót bước trên mặt đất, trong bọn họ không có ai mang giày cao gót.

Bọn họ đi, tiếng bước chân vang lên.

Bọn họ ngừng, tiếng bước chân ngừng.

Bọn họ đi nhanh, tiếng bước chân cũng nhanh theo.

Chỉ số tinh thần trên mặt đồng hồ người chơi nhấp nhô dữ dội.

Đặng Lan Lan giữ đồng hồ đeo tay, sắc mặt hoảng sợ giống như Vương Tư Tuệ.

Tống Hành Chỉ trốn luôn bên cạnh Vân Thiển, túm lấy cánh tay cô.

Nhiệt độ cơ thể cậu rất thấp, thấp đến mức Vân Thiển giật mình, bèn cởi áo khoác đồng phục trên người phủ lên người Tống Hành Chỉ.

Văn Tư Thành bị dọa đến thịt mỡ run rẩy.

Anh la lên: “Không được, tôi nhịn hết nổi rồi!”

Đặng Chung thấy Văn Tư Thành có chiều hướng quay đầu, anh vội

nói: “Đừng kích động, thời điểm này tuyệt đối không được quay đầu! Chúng ta phải tăng tốc đến — —”

“Bùm — —” Một cú đánh rầm vừa thối vừa vang nhảm thẳng về phía tất cả những người đứng sau Văn Tư Thành, bao gồm cả tiếng giày cao gót theo sau bọn họ.

Kéo dài tròn một phút!

Khứu giác Vân Thiển vốn nhạy, lần này cô bị thối đến váng đầu, may mà Tổng Hành Chỉ đỡ lấy cô.

Đặng Chung đứng ngay sau lưng Văn Tư Thành, một nửa rầm thối phun thẳng vào mặt anh.

Đặng Chung rống giận: “CMN chứ, anh mà là sinh vật gốc Cacbon sao? Anh là vũ khí sinh hoá vô danh từ ngoài hành tinh tới thì có!”

Vương Tư Tuệ thì thào: “Không nghe thấy tiếng bước chân kia nữa.”

Mặc dù xảy ra chuyện như lúc này, nhưng bọn họ vẫn không ngừng chân.

Tiếng giày cao gót luôn lẫn trong tiếng bước chân của bọn họ bỗng sủi mất tăm chỉ vì một cú đánh rầm của Văn Tư Thành...

Chuyện ma bị thối chạy rồi!

Đám người vừa mừng rỡ vừa cạ lời chạy vào toà hành chính, thông qua thang thoát hiểm đi lên lầu sáu.

Bên trên cửa trước và cửa sau phòng máy tính đều có đèn bảng chiếu sáng lối thoát hiểm.

Trong hành lang tối đen chỉ có hai mảng sáng xanh lá yếu ớt, trông vô cùng âm u đáng sợ.

Chìa khoá ở chỗ Đặng Lan Lan.

Cô ta đứng sau lưng Tống Hành Chỉ, lấy đĩa chìa khoá trong balo không gian ra: “Phóng máy tính...”

Bên trên đĩa có số phòng và số lần tương ứng, Đặng Lan Lan nhanh chóng tìm được chìa khoá phòng máy.

“Két cạch — —”

Tất cả mọi người tiến vào phòng máy.

Căn phòng rất lớn, bên trong có hơn trăm máy tính xếp hàng chỉnh tề, toàn bộ đều là máy tính All in One(*), màn hình rất lớn.

(*) Dòng sản phẩm tích hợp nhiều ưu điểm của máy tính bàn và laptop, ví dụ như iMac

Cửa chưa đóng, ánh sáng màu xanh hắt vào.

Vân Thiển quay đầu đóng cửa, bảo Tống Hành Chỉ với Đặng Chung đi lên mở máy.

Một cánh tay da xanh đột nhiên xuất hiện, ngăn cản hành động đóng cửa.

Đáng tiếc người đóng cửa là Vân Thiển.

Vốn dĩ khả năng nhìn ban đêm của mắt cận đã dở tệ, đèn bên trong phòng máy tính lại chưa mở, chỉ với ánh sáng xanh lá trên đèn bảng lối thoát hiểm không thể giúp cô thấy rõ thứ gì trong bóng tối.

Ngay cả mosaic cũng không thấy.

Cô chỉ nghĩ sức đóng cửa của mình chưa đủ.

Hai tay Vân Thiển cầm chặt tay nắm cửa, dồn hết sức lực bủ sữa.

“Rầm — —” Kèm theo tiếng rảng rắc rất nhỏ.

Cánh tay đứt đoạn, lăn dưới đất.

Người phụ nữ mang giày cao gót ngoài cửa ôm bấp tay phải chỉ còn lại một nửa, mắt đờ ra, nhìn cửa lớn phòng máy.

Một lát sau.

Cô ta điên cuồng giơ tay đập cửa, vẻ mặt dữ tợn, sát khí lan tràn.

“Rầm rầm rầm — —”

Tiếng đập cửa vang lên bất ngờ khiến tất cả nhóm người ngồi trước phòng máy sợ hết hồn.

Tuy nhiên đã tròn hai ngày đám người không chạm vào đồ điện tử, đến khi sờ tới máy tính thì hưng phấn như nhìn thấy bạn chí cốt, không ngờ chuyện ma lại quấy rầy bọn họ ngay lúc này.

Tống Hành Chỉ vô cùng sợ hãi, cậu ngẩng đầu nhìn, chợt thấy trong mắt trong tim những người khác chỉ có máy tính.

Vân Thiển đứng bên cạnh bình tĩnh đến lạ, mở miệng nói: “Đừng sợ, mở trang web của cậu đi, cứ coi như bên ngoài đang đánh trống...”

Tống Hành Chỉ: “Em... em không sợ sao?”

Vân Thiển: “Chẳng qua chỉ là đánh trống mà thôi, tôi còn từng gặp quỷ nữ chơi b-box(*) trước mặt nữa kìa.”

(*) Một dạng âm thanh chủ yếu liên quan đến nghệ thuật bắt trước

trống máy, sử dụng miệng, môi, lưỡi và giọng nói.

Trong lòng cô lại bổ sung thêm một câu ‘Ở trong video giải thích phim kinh dị’.

Tống Hành Chỉ lộ ra ánh mắt sùng bái.

Cậu nhập trang web diễn đàn trường vào, hiện tại mục 【Chuyện ma】 trên diễn đàn còn chưa xuất hiện, thời gian vẫn chưa đến.

Những người dùng máy tính khác cũng rối rít nói:

“Tôi tìm trên mạng nhưng không tìm được bất cứ thông tin gì bên ngoài trường học.”

“Chỗ của tôi cũng vậy, không thể đăng nhập trang web chính quyền địa phương trên trình duyệt.”

“Các trang web khác đều không mở được, chỉ có trang chủ trường học là mở được thôi.”

Tất cả trang web ngoài trường đều không mở được, bất cứ ứng dụng trò chuyện nào cũng không thể đăng nhập.

Vân Thiển nhớ đến chuyện cô và Văn Tư Thành không có cách nào rời khỏi trường học, cô hỏi: “Trường học muốn vây hãm tất cả mọi người sao?”

Vương Tư Tuệ: “Có thể nơi này là nơi chuyện ma bắt đầu phát triển.”

Nhân tố tận thế của rất nhiều thế giới đều phát triển từ một địa phương nhỏ, cuối cùng từ từ gặm nhấm toàn bộ thế giới, khiến tận thế giáng xuống.

Có thể chuyện ma thế giới hiện tại cũng như vậy.

Trường học này chính là nơi chuyện ma bắt đầu xuất hiện.

“Không có cách nào cầu cứu bên ngoài trường, chỉ có thể tự cứu sao? Chúng ta cần làm rõ trước chuyện ma là cái gì, sợ cái gì, làm sao đối phó mới được.

Mục chuyện ma xuất hiện chưa?”

Bên tai Tống Hành Chỉ vang lên tiếng nhỏ giọt, dường như mắt cậu liếc thấy màu đỏ, nhưng đợi cậu xoay đầu lại nhìn thì chẳng thấy gì.

“...Tống Hành Chỉ? Tiểu Tống?”

Tống Hành Chỉ hoàn hồn, đối mặt đôi mắt lo lắng của Vân Thiển.

Đôi mắt này thật đẹp.

Từ đầu mắt đến đuôi mắt, mỗi một độ cong đều thật hoàn hảo, cho dù lúc không cười, ánh mắt cũng tự toát lên ý cười.

Lúc đôi mắt này chăm chú nhìn người khác là đẹp nhất, khiến cậu có ảo giác giống như toàn bộ thế giới của cô chỉ có thể nhìn thấy cậu, cảm giác thật thỏa mãn.

Vương Tư Tuệ và Đặng Chung đang nói chuyện, Vân Thiển nhìn sang bên đó.

Trong nháy mắt, tầm mắt của cô rời khỏi người Tống Hành Chỉ.

Đáy lòng Tống Hành Chỉ dâng lên hậm hực mơ hồ, muốn mang đôi mắt kia...

Nhận ra mình nghĩ cái gì, toàn thân Tống Hành Chỉ đổ mồ hôi lạnh.

Cậu bất giác xoay nhấn gổ trên ngón cái, đáp: “Phải chờ sau không

giờ, mục chuyện ma mới xuất hiện.”

Tống Hành Chỉ: Vì sao mình lại nảy sinh ý nghĩ đáng sợ đó?

Lúc Vân Thiển phát hiện Tống Hành Chỉ hơi có khuynh hướng tránh mình, cô hoàn toàn không để trong lòng.

Cậu học sinh nhỏ vốn dĩ mong manh dễ vỡ.

Đến không giờ, mục chuyện ma vẫn không xuất hiện.

Mặc cho tải lại mấy lần, đổi bao nhiêu máy tính, diễn đàn trường học vẫn giữ nguyên những chuyên mục ban đầu.

Mọi người bỗng nhận ra mục chuyện ma trên diễn đàn trường có lẽ không phải chuyện ma, máy tính xách tay kia mới là chuyện ma.

Chỉ khi sử dụng nó mở diễn đàn ở thời điểm đặc biệt, bọn họ mới có thể nhìn thấy mục chuyện ma.

“Chúng ta phải về phòng y tế lấy lại máy tính.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả màn hình máy tính trong phòng chột nhiều hột, bắt đầu chớp tắt.

Nhóm Vân Thiển không nói lời nào, lập tức chạy về phía cửa, định lao ra khỏi phòng, nhưng cửa đã bị khoá chặt, bọn họ không mở được.

Bên trong màn hình nhiều hột cách bọn họ gần nhất chậm chạp thò ra một bàn tay.

“Rắc rắc rắc ——” Tiếng động kỳ dị của khớp xương vụn vụn.

Vân Thiển không thấy rõ, nhưng cô có thể cảm nhận được cảm xúc hoảng hốt của người khác.

Đặng Chung nhắc băng ghế đập vỡ màn hình, nhưng màn hình vẫn chớp tắt như cũ.

Thân máy vang lên tiếng dòng điện xoèn xoẹt, thứ bên trong lại chui ra từ một màn hình khác...

Văn Tư Thành: “Hình thái Sadako(*)!”

(*) Con ma trong phim và truyện The Ring

Vân Thiển chợt nảy ra sáng kiến: “Mau đặt tất cả màn hình máy tính song song lại với nhau!”

-----oOo-----

Chương 11: 11: Ai Là Đồ Bỏ

Đặt hai màn hình máy tính song song?

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tại sao Vân Thiển lại bảo bọn họ làm thế?

Với tư cách là người duy nhất đối đầu trực diện với chuyện ma, chắc hẳn cô có lý do riêng nên mới nói vậy.

Mọi người đồng loạt hành động, di chuyển màn hình máy tính.

Tay Văn Tư Thành nhắc hai màn hình lên, đầu cắm nguồn điện rơi ra, màn hình vẫn nhiều hột chớp nháy như cũ.

Ngắt điện cũng không thể ngăn thứ xuất hiện trong màn hình.

Đó là một quỷ nữ nhưng khác với Sadako, váy dài của cô ta màu đỏ, tóc màu nâu nhạt chứ không phải đen.

Cô ta cố sức bò khỏi màn hình, lộ ra một nửa cơ thể, người chơi kịp thời đẩy một màn hình khác cho cô ta.

Sau một phen cố gắng, cô ta thành công... bò vào một màn hình khác!

Quỷ nữ: “?”

Hình như có chỗ nào sai sai.

Tại sao cô ta bò tới bò lui vẫn còn bò ở trong màn hình vậy?

Cô ta vẫn dốc sức bò, màn hình này không được thì đổi màn hình khác.

Mỗi lần cô ta đổi màn hình, lập tức có người lấy một màn hình khác chặn cô ta lại, cô ta tiếp tục bò vào một màn hình mới.

Cảnh tượng quá đổi miệt mài.

Luôn có người nói động cơ vĩnh cửu không tồn tại, nhưng cứ xem quý nữ này đi, cô ta rất có tiềm năng trở thành động cơ vĩnh cửu!

Vân Thiển đảm nhiệm người chỉ huy suối nước(*), đứng trên ghế mở to đôi mắt chả nhìn thấy gì, chỉ chỉ trỏ trỏ với người đứng gần nhất: “Đặng Chung, anh bị gì vậy, anh có bị ngốc không, ưu tiên ngăn cản những màn hình có quẻ chui ra...”

(*) Chỉ huy suối nước: châm chọc người chơi thường xuyên ngum củ tỏi trước, phải chạy về suối nước hồi sinh, nhưng lại cứ chỉ huy đồng đội đánh trận.

Đặng Chung đứng chỗ máy tính cách Vân Thiển ba hàng, quát: “Cô mù mà chỉ huy cái gì!”

Máy tính phòng máy có tổng cộng sáu hàng, mỗi hàng hai mươi máy, một hành lang ở giữa chia hai mươi máy thành mỗi bên mười máy.

Động tác của những người chơi và Tổng Hành Chỉ phải thật nhanh mới kịp thời dùng một màn hình khác ngăn quý nữ chui ra.

Rốt cuộc quý nữ cũng nhận ra cô ta bị loài người chơi xỏ rồi!

Trước giờ cô ta vẫn luôn cúi thấp đầu bò, tóc dài che hết tầm mắt.

Lần này, hai tay cô ta vén tóc lên, quyết định nhìn rõ đường phía trước rồi tiếp tục kế hoạch.

Vừa nhìn lên, hay lắm, giới cho một đám loài người thiếu đạo đức, không ngờ lại lấy màn hình khác chắn đường tiến lên của cô ta, chẳng trách cô ta làm cách nào cũng không rời khỏi không gian ẩn náu hiện tại được.

Quý nữ hết sức tức giận, cô ta đẩy màn hình ra.

Màn hình máy tính sau lưng Vân Thiển rơi xuống đất, vang lên rè rè.

Cô quay đầu.

Quý nữ tóc dài chấm đất, tiếng khớp xương toàn thân kêu răng rắc, giần giật bò ra phía ngoài, nửa người trên đã rời khỏi màn hình.

Vân Thiển chỉ có thể nhìn thấy một đồng mosaïc bò ra khỏi màn hình.

Văn Tư Thành hét lên chói tai: “Con quý này bắt đầu tăng chỉ số IQ rồi, cô ta biết đẩy màn hình!”

Tống Hành Chỉ ở bên cạnh Vân Thiển, nhìn thấy quý nữ thò cánh tay về phía Vân Thiển, ý đồ tóm cô vào màn hình.

Cậu vội vàng nhào lên trước.

“Cẩn thận!”

Tay trái Vân Thiển ấn chuẩn xác lên đầu quý nữ, tay phải bỗng xuất hiện một con dao thái, vạch một đường tuyệt mỹ, cắm phập vào đầu quý nữ.

Không đợi quý nữ kịp phản ứng, cô đã tóm lấy cái ghế vừa đứng lúc nãy đập rầm rầm liên tục.

Quý nữ bị đập rút trở về màn hình.

Sức... sức chiến đấu thật kinh người!

Tất cả mọi người bao gồm Đặng Chung không ưa người chơi khiếm khuyết đều trở mắt nhìn động tác nhanh nhẹn hung tàn của Vân Thiển.

Đây là chuyện ma đó! Quý nữ chui từ màn hình ra lại bị cô đánh như chó, lui vào màn hình lánh nạn.

Tổng Hành Chỉ lẳng lẳng dừng bước, thân hình Vân Thiển phía trước bỗng lảo đảo hai cái.

Cậu lập tức bước lên, đúng như dự đoán, Vân Thiển ngã về phía sau, nằm trong lòng cậu, phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

“Khai chiến xong lập tức tiến vào trạng thái hồi chiêu hả?” Văn Tư Thành càu nhàu, cậu thấy Tổng Hành Chỉ khó khăn ôm Vân Thiển, đề xuất giúp đỡ nhưng bị từ chối.

Bọn Đặng Chung hết sức khó hiểu, nhưng hiện tại không phải lúc để hỏi, quý nữ đang đẩy những màn hình khác.

“Làm sao đây?”

Nhân số bọn họ không đủ, không thể nào chặn tất cả màn hình được.

Đặng Lan Lan: “Dùng cái này đi.” Cô lấy cuộn băng keo ra chia cho mọi người.

Tổng Hành Chỉ cần chăm sóc Vân Thiển, cộng thêm cậu là người bản xứ, chuyện hiểu biết chuyện ma rất quan trọng nên người chơi không giao nhiệm vụ cho cậu.

Sau đó người chơi ghép tất cả màn hình theo cặp, lấy băng keo dán chúng lại.

Bọn họ có rất nhiều băng keo, dán hết vòng này đến vòng khác, quý nữ chẳng còn cách nào đẩy màn hình ra được.

Tất cả màn hình chất đống một chỗ.

Mọi người có thể nghe thấy tiếng quý nữ bò tới bò lui trong màn hình.

Mỗi lần cô ta bò qua một màn hình sẽ vang lên tiếng khớp xương răng rắc.

Cửa vẫn khoá, bọn họ không ra khỏi phòng máy được.

Dựa theo cách nói của Tống Hành Chỉ, bọn họ bị bao vây bên trong lãnh địa của chuyện ma, hoặc là giết chết chuyện ma, hoặc là chuyện ma bằng lòng chủ động thả họ đi.

Người chơi ngồi xổm bên cạnh màn hình.

Ban đầu, tiếng bò răng rắc của quý nữ nghe rất kinh dị, nhưng nghe một hồi, bọn họ lại thấy cảm thông.

Văn Tư Thành: “Quý nữ này thảm quá, chắc lúc sống không đủ dinh dưỡng bị loãng xương, bò có cái màn hình thôi cũng kêu như vậy, thật đáng thương mà.”

Đặng Chung: “Chỉ số IQ cũng không cao, bò màn hình mấy chục lần mới nghĩ ra chuyện đẩy màn hình, hèn chi chỉ có thể làm quý.”

Nếu mà làm người, cô ta đã bị đào thải lâu rồi.”

Thiên Hành Kiện: “Làm quý khỏi cần cạnh tranh, chết là làm quý được rồi.

Có điều chỗ này chỉ để ý tới nhan sắc, không chừng cô ta dựa vào mặt để kiếm cơm?”

Vương Tư Tuệ: “Em không nghĩ thế, mọi người nhìn mặt cô ta che kín mít như vậy, chắc chắn không tự tin vào gương mặt bản thân.

Vừa rồi em thấy môi cô ta rồi, không có tô son, dựa theo lời cô giáo nói, người không trang điểm không thể tồn tại trong xã hội này.”

Tống Hành Chỉ đỡ Vân Thiển, nghe lời người chơi mà run lẩy bẩy.

Bọn họ nói chuyện chẳng những quá đáng, tàn nhẫn, mà còn chẳng hề có chút sợ hãi đối với chuyện ma.

Không đúng, bọn họ cũng sợ, nhưng không phải sợ hãi cái chết, mà là sợ bị dọa bất ngờ.

Rốt cuộc học sinh và công chức mới tới trường học là ai? Bọn họ hoàn toàn khác với người trong trường.

Tống Hành Chỉ dám khẳng định mình không nhìn lầm.

Những người này có thể lấy đồ từ trong không khí, cậu không dám hỏi, sợ sau khi hỏi sẽ bị bọn họ loại ra ngoài.

So với người trong trường, cậu thích ở cùng bọn họ hơn, huống chi Vân Thiển cũng là một thành viên trong đó.

Tống Hành Chỉ giả làm kẻ ngốc, chẳng nhìn thấy cái gì.

Trong lúc Tống Hành Chỉ đang suy nghĩ, tiếng rảng rắc bên trong phòng máy dừng lại, khoá cửa phát ra tiếng động rất nhỏ nhưng lại hết sức vang trong không gian yên tĩnh.

Quý nữ bằng lòng chủ động thả họ khỏi phòng máy.

Tám phần là không chịu nổi sự công kích bằng miệng của người chơi.

Nhưng ra khỏi phòng máy, lại có một đôi giày cao gót đặt ở bên ngoài phòng.

Giày cao gót cứ thế lẳng lẳng nằm trước cửa, đối diện bọn họ, không hề nhúc nhích.

Tiếng bước chân đi theo họ lúc trước lại vang lên lần nữa.

“Cộp, cộp.”

“Cộp, cộp, cộp.”

Tất cả mọi người trầm mặc, cơ thể bọn họ tựa như bị người ta ép đứng tại chỗ, không thể động đậy.

Tổng Hành Chỉ công Vân Thiển đứng sau cùng, nhìn chăm chú giày cao gót dưới đất, hơi lui về sau một bước.

Tiếng giày cao gót khựng lại, áp lực trên người biến mất.

Văn Tư Thành lại sử dụng tốc độ mà một người béo không nên có cầm lấy giày cao gót, lao tới trước cửa sổ cuối hành lang.

Mở cửa, ném giày, khoá cửa, dựng thẳng ngón giữa.

Động tác tự nhiên liền mạch như nước chảy mây trôi!

“Bái bai quý khách!” Văn Tư Thành xoay người chống nạnh: “Tiếp theo đi đâu đây? Phòng y tế hả?”

Bất kể hành động dù là Vân Thiển đập đầu quý nữ phòng máy, hay là

Văn Tư Thành ném chuyện ma giày cao gót trên cao đều thay đổi cách nhìn của những người chơi khác.

Cứu giúp thế giới tận thế mấy lần, bọn họ chưa từng thấy cách thức xử lý ngược đời như vậy.

Văn Tư Thành: “Đi nhanh lên, giúp xong vụ này, tôi và Vân chó còn phải thể nghiệm cuộc sống học đường, dù sao đối mặt với chuyện ma thì chúng tôi cũng chỉ là đồ bỏ thôi.”

Người chơi thần chọn Vương Tư Tuệ, người chơi bình thường Đặng Chung, Thiên Hành Kiện, Đặng Lan Lan và Lý Duy, từ đầu đến cuối đều chưa từng đối đầu trực diện với chuyện ma.

Bọn họ đồng loạt lộ ra ánh mắt vừa ngổ ngàng vừa luống cuống.

Cả đám nghi ngờ Văn Tư Thành ngầm chửi bọn họ là đồ bỏ, nhưng lại chẳng có chứng cứ.

Tổng Hành Chỉ nhắc nhở: “Lát nữa là trời sáng rồi.”

Chuyện ma chỉ xuất hiện vào thời gian nhất định, trời vừa sáng thì tất cả sẽ biến mất.

Đây là tin tức mà Tổng Hành Chỉ nói cho bọn họ biết.

Bọn họ lập tức rời khỏi toà hành chính.

Trước toà hành chính đậu không ít xe đạp việt dã, Đặng Chung thuận thực cạy khoá, mọi người đạp xe chạy về phía phòng y tế.

Vân Thiển bị đặt trên tấm ván xe đẩy, đẩy xe là Văn Tư Thành và Tổng Hành Chỉ, phía sau là Vương Tư Tuệ đề phòng Vân Thiển trượt khỏi tấm ván.

Không phải con đường nào cũng bằng phẳng, đường đi xóc nảy không ít.

Vân Thiển vốn nằm nghiêng, tư thế thực nữ, vẻ mặt nhu mì.

Đường xóc một cái, tay chân cô lật ra, cơ thể nằm kiểu chữ Đại(*) trên ván, hình như đang mơ mộng đẹp, mồm há thật to.

Đường lại xóc một cái, nhúm tóc văng vào miệng, bị cô nhai nhóp nhép.

(*) Chữ Đại: 大

...

Giới đột nhiên nổi hứng muốn xem tin đồ bại não đang làm gì.

Ngài mở Thủy kính, nhìn vào, vẻ mặt cứng đờ, cất Thủy kính lại.

Vương Lâm vào nhà, kinh ngạc hỏi: “Ngài Giới, mắt ngài sao vậy?”

Một mảnh vải đen mỏng quấn trên đôi mắt ngài thần linh, buộc chặt sau gáy, phần rũ xuống chảy xuôi trên mái tóc bạc.

Mặt giới không cảm xúc đáp: “Nhìn thấy thứ làm ta xốn mắt.”

Vương Lâm: “...”

Ông ta báo cáo kết quả điều tra với Giới.

Chuyện khu vực quản hạt liên quan đến Thần điện Bóng Tối nhưng lại xuất hiện loài người kỳ lạ thuộc sự quản lý của Thần điện Ánh Sáng.

-----oOo-----

Chương 12: 12: Danh Đá Chửi Đồng

Cửa phòng y tế khép hờ, ánh sáng màu trắng lạnh chiếu sáng một phần hành lang.

Một chiếc giày đồng phục nam đập lên ánh sáng trắng, Đặng Chung nghiêng người mở lớn khe cửa.

Góc nhìn hiện tại có thể thấy rõ gần hết phòng y tế, chỗ bàn làm việc không người, ba giường bệnh đều trống, góc khuất không lớn.

Với hình thể Nữ nhèn nhện mà Tống Hành Chỉ miêu tả thì ả không thể ẩn núp được.

Trong phòng rất yên tĩnh, gió lùa hù hù qua khe cửa sổ, trần nhà trắng xoá chói loà giống như đèn huỳnh quang, không hề thấy bất kỳ đường nét nào.

Đặng Chung để ý tới máy tính dựng nghiêng bên dưới giường bệnh, màn hình tối đen.

“Nữ nhèn nhện không ở bên trong.” Anh thấp giọng: “Tôi nhìn thấy máy tính rồi.”

Đặng Chung dự định một mình anh vào, những người khác trông chừng ở ngoài là được.

Khoảnh khắc vừa bước chân vào phòng y tế, cảnh tượng bốn phía đột nhiên thay đổi, vách tường màu trắng biến thành vách sơn động nhấp nhô, tơ nhện rũ xuống khắp nơi.

Đặng Chung giật thót, đành phải dừng lại động tác bước vào phòng.

Vương Tư Tuệ hỏi: “Sao vậy?” Cũng bày ra tư thế đề phòng.

Đặng Chung quan sát phòng y tế, tất cả bình thường, giống như cảnh tượng mà anh thoát thấy chỉ là ảo giác.

Đặng Chung thuật lại sơ lược chuyện cảnh tượng kỳ lạ vừa thấy, dù sao đây cũng là chuyện ma, khả năng anh nảy sinh ảo giác không lớn.

Chín mươi chín phần trăm là phòng y tế có vấn đề, kể cho đồng bạn là để mọi người đề phòng.

Người chơi sẽ không chết, nhưng người chơi sẽ bị vây hãm.

Lỡ như bị hành hạ, khả năng chịu đựng không tốt rất dễ suy sụp tinh thần.

Đặng Chung đã từng thấy trường hợp như vậy.

Nói xong, anh chuẩn bị vào trong, Văn Tư Thành bỗng nhiên gọi lại.

“Gì hả?!” Đặng Chung mất kiên nhẫn.

Văn Tư Thành ném một sợi dây thừng tới.

Đây là công cụ mà anh chuẩn bị sau khi gặp chuyện ma giáo viên chủ nhiệm hôm trước.

Dây này dùng để cột tảng thịt heo lớn, khá chần chẫn.

“Cậu buộc lên người, lỡ như có chuyện gì tôi dễ kéo cậu ra... Tôi và Vân chó suy đoán có thể chuyện ma không thể nào rời khỏi lãnh địa của bọn chúng.”

Đặng Chung trầm mặc hồi lâu, nhận lấy dây thừng buộc lên người.

Trước khi vào cửa, anh nhỏ giọng nói “cảm ơn.”

Văn Tư Thành cột đầu dây còn lại vào người mình.

Với trọng lượng này, chỉ cần anh đứng yên thì đã là một cây cọc.

Hành lang yên tĩnh, trong phòng y tế càng yên tĩnh hơn.

Đặng Chung nhắm thẳng mục tiêu chạy về phía máy tính dưới giường, nằm sấp xuống, đầu ngón tay chạm vào máy tính, định đặt ngay máy vào balo nhưng lại nhận được cảnh báo không thể cất giữ.

Balo mười ngăn của người chơi chỉ có thể đặt vật phẩm không có sinh mệnh.

Máy tính này là chuyện ma, chuyện ma được quyết định là vật phẩm có sinh mệnh nên đương nhiên không thể cất vào balo.

Đặng Chung chỉ đành ôm nó vào lòng.

Đang định rút lui, bỗng anh nhìn thấy một cái kén hình người dựng đứng chỗ góc khuất mà cửa ra vào không nhìn thấy.

Khuôn mặt đau đớn của con người in hằn lên tờ nhện màu trắng.

Đặng Chung bước lên, kéo mạnh một cái kén trong số đó, bên trong là một học sinh nam, còn thở thoi thóp.

Anh tháo liên tiếp những cái kén khác, tất cả bên trong đều là con người, dấu hiệu sinh tồn rất yếu.

Tổng cộng mười lăm cái kén, anh lần lượt kéo ra, nhìn thấy người

nào cũng còn sống, một mình anh không thể mang hết ra khỏi đây.

“Khỉ thật.” Đặng Chung mắng một câu.

Trò chơi Chúa cứu thế được người chơi gọi là trò chơi, nhưng thế giới tận thế là thế giới thật.

Người bản xứ không phải NPC trong trò chơi, mà là người thật.

Anh không thể thấy chết không cứu!

Đặng Chung ném máy tính cho người ngoài cửa trước: “Đặng Lan Lan, chị lấy máy tính, trông chừng Tống Hành Chỉ và Vân Thiển, những người khác vào đây giúp một tay.

Trong này có mười lăm học sinh bị nhốt, tất cả đều còn sống.”

Tống Hành Chỉ nghe Đặng Chung vừa nói xong, những người khác không hề do dự mà bước vào phòng y tế cứu người, bọn họ còn chẳng quan tâm tới tính mạng của mình.

Đây là đức tính cao thượng trong bộ sách xuất bản nhiều năm trước mà cậu từng đọc sao?

Tống Hành Chỉ vô cùng lo lắng, nhìn về phía Đặng Lan Lan: “Bọn họ không sao chứ?”

Đặng Lan Lan nở nụ cười nhàn nhạt: “Thay vì lo lắng cho họ, chi bằng trước tiên chúng ta đọc hết thông tin về chuyện ma trên máy tính.

Đến lúc đó, chúng ta có thể nâng cao hiệu suất đối phó chuyện ma.”

Cô ta bình tĩnh đến đáng sợ, không hề có chút cảm xúc kích động nào.

Máy tính trong tay Đặng Lan Lan mở không lên, giống như hết pin.

Đặng Lan Lan cau mày: “Phải tìm nơi sạc pin mới được.”

Tống Hành Chỉ đặt Vân Thiển nằm trên chân mình, vươn tay về phía Đặng Lan Lan: “Để tôi thử xem, nó không phải máy tính bình thường.”

Máy tính vào tay Tống Hành Chỉ tự động sáng lên, không hề có bất cứ giao diện khởi động nào, màn hình đen phát ra ánh sáng mờ ảo, vào thẳng diễn đàn trường học, nhảy tới mục 【Chuyện ma】

Mỗi một bài đăng đều viết tên tuổi chuyện ma khác nhau, mẫu câu đều là 【Tên chuyện ma + Địa điểm nào đó ở trường】

Có thứ này, bọn họ đối phó chuyện ma dễ dàng hơn nhiều.

Tựa đề bài đăng chuyện ma bằng thông báo mà Tống Hành Chỉ xem lúc trước biến thành màu xám, không thể nhấp vào.

Chuyện ma Nữ nhên nhện đang ở trên cùng, số lượt xem lớn nhất.

“...Bạn có nghe chưa? Sau khi nữ nhân viên y tế nhên nhện bị học sinh nữ không biết tên tấn công, cô ta hồi sinh nhưng không bao giờ ôm lòng nhân từ đối với con người nữa.

Nữ nhân viên y tế nhên nhện sẽ hỏi mỗi người bước vào phòng y tế ‘Có từng gặp một học sinh nữ tóc nâu trà tro tráo hay chưa?’.

Nếu bạn không thể cho ra đáp án mà Nữ nhên nhện hài lòng, bạn sẽ biến thành chất dinh dưỡng sống.”

“...Gai độc cắm vào cơ thể bạn, bơm nọc độc.

Nọc độc ăn mòn nội tạng, khiến bạn tan chảy thành thức uống dễ

hút, bạn sẽ không đợi được bất cứ ai tới cứu.

Nên nhớ, ban đêm không được bước vào phòng y tế...”

Đọc tới đây, sắc mặt Đặng Lan Lan và Tống Hành Chi chợt biến.

Nếu như đụng phải Nữ nhện nhện, bạn sẽ không đợi được bất cứ ai tới cứu, vậy người sống mà Đặng Chung nhìn thấy là gì?

Giống như nhận ra ý nghĩ của họ, cửa phòng y tế đóng sầm lại.

Tất cả người trong phòng đều kinh hãi.

Lúc nhện săn mồi, nó thích thả mồi câu trên mạng nhện, chờ những con mồi khác mắc bẫy.

Chỉ cần con mồi bước vào phạm vi mạng nhện, con nhện có thể phán đoán vị trí và số lượng con mồi dựa vào sự rung động của mạng nhện.

Kén hình người chỉ là mồi câu mà Nữ nhện nhện cố tình bày ra.

Một loại mồi câu có chứa chất cực độc.

Con người ấy à, khó mà vứt bỏ đồng loại, dù biết nơi này ẩn giấu nguy hiểm thì bọn họ cũng sẽ dũng cảm quên mình.

Tơ nhện trên trần nhà chậm chạp rũ xuống, từng vòng tơ nhện nguy trang thành trần nhà rời ra, để lộ Nữ nhện nhện ẩn núp bên dưới.

So với Nữ nhện nhện mà Vân Thiển và Tống Hành Chi gặp lúc trước, hình dáng Nữ nhện nhện bây giờ gần như hoàn toàn hoá nhện, chỉ còn phần đầu là gương mặt phụ nữ méo mó.

Năm người Đặng Chung, Văn Tư Thành, Vương Tư Tuệ khiêng học

sinh tới cửa.

Vừa đi được nửa đường, cửa đã đóng lại.

Sức nặng trên bả vai dần dần giảm xuống, cuối cùng hoá thành chất lỏng chảy khắp người bọn họ.

Tính ăn mòn của chất độc cực mạnh, tốc độ ăn mòn rất nhanh, nhanh đến độ người chơi chưa kịp nhận ra đau đớn thì chỉ số sinh mạng đã cấp tốc giảm sút.

Đến khi số mạng tăng thêm một, trạng thái tất cả mọi người phục hồi, chất lỏng biến mất.

Nữ nhện nhện: “?”

Bầy mồi của ả bầy huyệt sao?

Bọn Đặng Chung ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà.

Một con nhện khổng lồ bám bên trên, rình rập bọn họ như hổ rình mồi.

Vương Tư Tuệ sợ côn trùng, cô không chịu nổi dáng vẻ của Nữ nhện nhện, liên tục lùi người về phía sau cho đến khi chạm vào cửa.

Cửa không mở được, bọn họ bị bao vây trong phạm vi chuyện ma.

Văn Tư Thành nuốt nước miếng một tiếng ực, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ.

Đặng Chung theo bản năng cảm thấy Văn Tư Thành không phải nuốt nước miếng vì căng thẳng, mà vì nguyên nhân khác.

Văn Tư Thành lau nước miếng khoé miệng: “Mọi người đã ăn nhện nướng Campuchia chưa? Vừa ngon vừa giòn, giá trị dinh dưỡng lại

cao, con nhện lớn như vậy mà không nường ăn thì tiếc lắm — —
Đệch!”

Nữ nhện nhện nhảy từ trần nhà xuống, móng nhọn như dao ở chân trước đâm lún xuống đất, đơn giản giống như cắm vào tàu hủ.

Người chơi lập tức chạy trốn tứ phía, cách xa cửa ra vào, né tránh đòn công kích của Nữ nhện nhện.

Nữ nhện nhện bị lời của Văn Tư Thành chọc giận.

Người lần trước khiến ả tức giận như vậy là học sinh nữ thừa cơ làm móng lại đánh lén ả.

Cái tên loài người lần này còn to gan hơn, dám đòi nường ả ăn...

Không thể tha thứ!

Không! Thể! Tha! Thứ!

Người chơi bên trong phòng y tế đều trải qua vài thế giới tận thế, cơ thể không phải linh hoạt bẩm sinh nhưng cũng cực kỳ xuất sắc.

Bọn họ nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công của Nữ nhện nhện, dưới đất đặt dao phẫu thuật.

Theo lời Vân Thiển, dao phẫu thuật là vũ khí mà Nữ nhện nhện sợ hãi.

Vương Tư Tuệ nhặt dao lên, cơ bắp cánh tay căng ra, vạch một vết sâu hoắm trên chân nhện.

Nữ nhện nhện: “Mày tưởng thứ này còn có thể gây thương tích cho tao sao?” Một chân giẫm lên Vương Tư Tuệ, chân khác đâm vào người cô.

Vương Tư Tuệ đau đớn kêu lên.

Mặc dù có thể hồi sinh, nhưng đau đớn lúc bị tấn công không hề giảm bớt, chỉ đành cầu chỉ số sinh mạng chóng cạn để bước vào sinh mạng mới, như vậy mới không bị đau đớn ảnh hưởng.

Nữ nhện nhện thấy Vương Tư Tuệ bất tử, cô ả chợt nhớ tới Vân Thiển càng đánh càng hăng, tâm trạng ả cực kỳ xấu.

Nữ nhện nhện chuẩn bị bồi thêm một cước giẫm vỡ đầu Vương Tư Tuệ, bỗng cơ thể ả khựng lại.

Văn Tư Thành thật đúng không uống phí cơ thể phí nhiều chắc nịch, sức lực anh rất lớn, kéo giữ cơ thể khổng lồ của Nữ nhện nhện chỉ bằng sức của mình.

Đặng Chung nhân cơ hội nhảy lên lưng ả, vòng từ sau ra trước, đâm vào mắt ả!

Tất cả mọi người bị hất văng.

Điểm yếu mà Vân Thiển tấn công Nữ nhện nhện trước đây không còn là điểm yếu của đối phương.

Văn Tư Thành đập ầm ầm lên cửa.

Tiếng đập như sấm nổ đánh thức Vân Thiển khỏi cơn mơ.

Cô vừa tỉnh lại đã nghe Tống Hành Chỉ nói bằng giọng mếu máo nóng ruột: “Mọi người bị nhốt bên trong rồi, chúng ta dùng mọi cách cũng không thể mở cửa.

Nữ nhện nhện sẽ giết bọn họ mất, chúng ta phải làm sao đây?”

Vân Thiển giơ tay lên bịt miệng Tống Hành Chỉ.

Cánh môi dưới lòng bàn tay truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể người này vẫn thấp như trước.

Vân Thiển nói: “Tạm thời cậu đừng khóc, khóc làm tôi đau đầu, kể rõ tình hình rồi hẳn khóc.”

Đặng Lan Lan kể lại rõ ràng mạch lạc tất cả sự việc.

Vân Thiển nhìn nội dung bài đăng trong máy, ánh mắt cô dừng lại ở câu “Có từng gặp một học sinh nữ tóc nâu trà tro tráo hay chưa?”.

Lẽ nào câu này là nói cô?

Nội dung trên bài đăng chuyện ma sẽ căn cứ vào những gì chuyện ma trải qua mà thay đổi.

Bài đăng ban đầu về điểm yếu của Nữ nhên nhện đã biến mất không còn tăm hơi, vậy nghĩa là Nữ nhên nhện không còn điểm yếu sao?

Bọn Văn Tư Thành bị nhốt trong phòng y tế, trước tiên cô phải nghĩ cách mở cửa mới được.

Vẻ mặt Vân Thiển nặng nề bước tới trước cửa.

Cô giơ tay gõ.

“Mở cửa! Nữ nhên nhện, cô có gan nhốt bạn tôi thì có gan mở cửa đi! Lần trước, một mình tôi làm móng cho cô chưa đủ sao, bây giờ còn muốn bắt bạn tôi làm móng cho cô nữa à? Làm chuyện ma thì đừng nên tham quá, cô mà tham quá, tôi nhìn cô là nghĩ tới phần mộ tổ tiên bốc khói trắng, một đàn cò trắng giữa trời xanh đấy!”

Đặng Lan Lan và Tống Hành Chỉ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Nếu như đánh đá chửi đổng là có thể khiến chuyện ma mở cửa, vậy

chuyện ma này...

Cửa mở rồi.

-----oOo-----

Chương 13: 13: Trò Chơi Chuyện Ma

Tốc độ mở cửa quá nhanh, gần như cùng một lúc với tiếng nói Vân Thiển vừa dứt.

Thứ mở cửa là một cái chân nhện.

Nữ nhện nhện vẫn còn giữ lại thị giác và thính giác của con người.

Cô ả treo người, hạ từ trên trần nhà xuống, nhìn chòng chọc cô gái tóc xoăn nâu trà, sau lưng là những người chơi bị khống chế, vẫn còn đang vùng vẫy.

Vân Thiển không thấy rõ ánh mắt Nữ nhện nhện như thế nào.

Nhưng Tống Hành Chỉ và Đặng Lan Lan lại thấy rất rõ.

Đó là ánh mắt thù hận giống như nhìn thấy tên đàn ông xấu xa bỏ vợ bỏ con, muốn nghìn đao vạn xẻo.

“Là mày, mày là con người phụ lòng tin của tao, tao phải hành hạ mày từ từ đến chết!” Nữ nhện nhện nhấn mạnh từng chữ một, có thể thấy mức độ thù hận của ả đối với Vân Thiển.

Vân Thiển: “Nói khoác không biết ngượng, nếu cô có thể giết tôi, tôi gọi cô một tiếng bà nội.”

Cô đứng hiên ngang ở cửa phòng y tế.

Nữ nhện nhện dự định tóm lấy cô, nhưng chân vừa nhô ra đã bị xích

sắt to lớn trói buộc ở bên trong.

Phạm vi hoạt động của chuyện ma có giới hạn, bọn họ không thể rời khỏi phạm vi lãnh địa của mình.

Chuyện ma giáo viên chủ nhiệm là chuyện ma rừng cây nhỏ phía Nam, bà ta không có cách nào rời khỏi rừng cây.

Tương tự, Nữ nhện nhện là chuyện ma phòng y tế, phạm vi hoạt động chỉ có phòng y tế.

Ả chỉ đành trơ mắt nhìn Vân Thiển đứng cách mình một bước chống nạnh hống hách.

Bỗng Nữ nhện nhện chú ý Vân Thiển thỉnh thoảng liếc nhìn đám người đứng phía sau ả.

Sự lo lắng ẩn dưới đáy mắt được che giấu rất kỹ, nhưng vẫn bị ả phát hiện ra.

Nữ nhện nhện cười khẩy trong lòng, so với những tên loài người khác, ả càng muốn mạng của Vân Thiển hơn.

Con nhỏ này chà đạp lòng tự trọng của chuyện ma, nhất định phải chết trong đau đớn cùng cực mới có thể an ủi tâm hồn lẫn thể xác tổn thương của ả.

Nữ nhện nhện từng bị giết một lần, sau khi hồi sinh, chấp niệm của ả chính là Vân Thiển.

Vì vậy vừa nghe thấy tiếng Vân Thiển, ả lập tức mở cửa.

Chứ không phải ả bị Vân Thiển mắng đến mở cửa như Đặng Lan Lan và Tống Hành Chỉ nghĩ.

Chân sau Nữ nhện nhện chậm rãi duỗi ra, muốn tóm một người chơi

uy hiếp Vân Thiển.

Gai nhọn trên chân móc vào lưng quần Văn Tư Thành.

Một tiếng “phụt” vang lên, dây lưng quần đứt lìa, Văn Tư Thành không hề sút mẻ.

Nữ nhèn nhện: “...”

Ả móc lấy Vương Tư Tuệ thân hình nhỏ nhắn, đặt trước mặt Vân Thiển tiến hành uy hiếp.

“Đây là bạn mày?” Nữ nhèn nhện cắt rách mặt Vương Tư Tuệ, vết máu chảy ra.

“Mày không nên hống hách như thế, mày tưởng không vào thì chẳng sao à? Tao sẽ xem đây như mặt mày, cắt nát bạn mày thành từng mảnh!”

Vân Thiển ngửi thấy mùi máu tanh.

Cô khịt mũi, hốc mắt lập tức ửng đỏ, nước mắt chực rơi, răng trên cắn môi dưới, bầy ra dáng vẻ vô cùng để tâm.

Một chút sợ hãi, một chút lo lắng, còn có một chút hối hận.

Bộ dạng phải khiến cho người ta có cảm giác lung lay sắp ngã như đứng lưỡng lự trên vách đá, như vậy mới khiến kẻ địch có cảm giác thắng lợi.

Nữ nhèn nhện thấy vẻ mặt của Vân Thiển biến đổi từ bình tĩnh ban đầu sang hoảng hốt không thể che giấu, trong lòng rất đắc ý.

Vân Thiển lên tiếng: “Thả bọn họ ra, tôi thế chỗ bọn họ.

Chẳng phải người cô hận là tôi sao? Bởi vì tôi từng giết cô một lần.”

Nữ nhèn nhện nói: “Đây không phải đàm phán, mà là mệnh lệnh.

Mày không có tư cách ra điều kiện.”

Vân Thiển lại nói: “Cô không thể rời khỏi phòng y tế, chỉ cần tôi không vào, cô vốn không thể tổn hại đến tôi.

Nếu cô không thả bọn họ, tôi quyết không vào.”

Nữ nhèn nhện lạnh mắt nhìn Vân Thiển, gai nhọn đâm xuyên cánh tay Vương Tư Tuệ.

Sắc mặt Vương Tư Tuệ trắng bệch nhưng không hề thét lên, chỉ bật ra tiếng rên rỉ, sức chịu đựng của cô rất mạnh.

“Đừng!” Vân Thiển hô lớn, hít sâu nói: “Cô giáo, em thực sự rất hối hận lúc trước làm cô bị thương, xin cô cho em cơ hội chuộc lỗi và cứu bạn mình.”

Rốt cuộc nước mắt nơi khoé mắt cô cũng chậm rãi rơi xuống.

“Nếu không thể cứu bạn mình, sự hi sinh của em chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Thái độ Vân Thiển thành khẩn, ánh mắt lại chân thành tha thiết, Nữ nhèn nhện quyết định cho cô một cơ hội nữa, để Vân Thiển và người chơi tiến hành trao đổi.

Tổng Hành Chỉ muốn bước lên ngăn Vân Thiển, Đặng Lan Lan đã cản cậu lại: “Đừng vướng chân.”

Tổng Hành Chỉ không biết tại sao với tư cách là đồng bạn của Vân Thiển, Đặng Lan Lan lại có thể lạnh lùng như thế.

Cậu gấp đến phát khóc, người khác có thể chết, nhưng Vân Thiển không thể.

“Không được, sao cô ấy có thể lấy mạng mình đổi mạng người khác? Cô ấy sẽ mất mạng đấy!”

Đặng Lan Lan giữ Tống Hành Chỉ lại, nhỏ giọng nói: “Đó là cảm xúc cô ấy cố ý tạo ra, cậu không nhìn thấy à?”

Tống Hành Chỉ đắm lệ nhìn về phía Vân Thiển với khuôn mặt anh dửng hi sinh.

Cậu chỉ biết mặc dù cô vừa háo sắc vừa nặng như cái tạ đòn, nhưng cô rất lương thiện, không giả tạo, biểu lộ cảm xúc thẳng thắn, không hề che giấu.

Hắn là cô thật sự muốn hi sinh để cứu đồng bạn... nhỉ?

Tống Hành Chỉ không dám chắc.

Vân Thiển bước nửa chân vào phòng y tế.

Tơ nhện trên người bọn Văn Tư Thành vừa mới buông ra, bọn họ lập tức lao vút khỏi phòng, lướt ngang qua Vân Thiển, ngay cả một câu cảm ơn cũng không có.

Hiên nhiên Vân Thiển ngậy người, cô đứng sững chốc lát, sau đó thở dài.

Nữ nhện nhện mím cười chờ đợi Vân Thiển bước vào mạng nhện của mình.

Vân Thiển lập tức rút chân lại, lùi người về sau.

“Sao mà dám!” Gai nhọn Nữ nhện nhện đâm vào mũi giày chân

trước Vân Thiển, giữ cô lại rồi kéo trở về: “Tao quyết không để mày chạy thoát lần nữa!”

Không ngờ Vân Thiển lập tức cởi giày, nhảy về sau, người đã đứng ngoài cửa.

“Ngạc nhiên không, bất ngờ không, ai bảo trường học phát cho tôi nhiều giày như vậy!” Vân Thiển nheo mắt nhìn Nữ nhên nhện trong phòng: “Còn nữa, chớ nên tin lời phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp.

Mặc dù họ tỏ vẻ chân thành, nhưng đó cũng có thể là cảm xúc giả tạo.”

Nữ nhên nhện nhào về phía cửa, gào thét muốn giết Vân Thiển.

Cơ thể ả bị xích sắt trói chặt trong phạm vi phòng y tế, đôi càng ngoác to phun nọc độc, nhưng nọc độc kia vừa vượt khỏi phạm vi phòng y tế đã biến mất tăm.

Vân Thiển lễ phép giúp ả đóng cửa lại: “Cô giáo, đừng nóng quá, nóng quá dễ nổi mụn hư não nha.”

Nữ nhên nhện điên cuồng đập cửa.

Văn Tư Thành giơ ngón tay cái với Vân Thiển: “Vân chó(*), em được lắm!”

(*) Ngoài tên gọi nhân vật trong truyện thì nó còn là tên gọi tắt của chó điện tử đám mây, một công cụ GPS radar cảnh báo sớm.

Vân Thiển: “Phát âm tiếng Anh chuẩn chút đi.”

Văn Tư Thành: “Đây là tên thân mật anh đặt cho em, cho thấy quan hệ giữa hai ta rất tốt, càng mắng càng thân.”

Vân Thiển: “Văn heo?”

Văn Tư Thành: “Hay! Sao em biết anh cầm tinh con heo vậy? Cha anh đều gọi anh là heo mắc dịch.”

Vân Thiển: “...”

Trải qua lần này, rốt cuộc Đặng Chung không còn nhìn Vân Thiển và Văn Tư Thành bằng ánh mắt nhìn người chơi khiếm khuyết nữa.

Hai người này hành động không theo lẽ thường, mạch suy nghĩ chẳng giống người bình thường chút nào.

Vương Tư Tuệ, Thiên Hành Kiện và Lý Duy cảm ơn Vân Thiển, lần này nhờ Vân Thiển mà họ được cứu.

Lúc trước trải qua thế giới tận thế, mặc dù mục đích người chơi đều là cứu giúp thế giới tận thế, nhưng giữa các đội vẫn tồn tại quan hệ cạnh tranh, mức độ chỉ số cống hiến tại thế giới tận thế sẽ ảnh hưởng phần thưởng cuối cùng lúc rời đi.

Dường như quan hệ hỗ trợ giúp đỡ đơn thuần giữa những người chơi cũng không tệ.

Ở hành lang, Tống Hành Chỉ hất bàn tay kiềm chế cậu của Đặng Lan ra, chạy tới chỗ Vân Thiển, lo lắng hỏi cô có bị thương không.

Đặng Lan Lan cúi đầu nhìn máy tính, trang web vẫn dừng lại chỗ chuyện ma Nữ nhền nhện.

Nhưng có chỗ khác trước, trang bài viết tăng thêm khu vực có thể bình luận.

Đặng Lan Lan kể phát hiện mới cho tất cả mọi người.

Đặng Chung, Vương Tư Tuệ, Thiên Hành Kiện, Văn Tư Thành, Lý

Duy đồng loạt lướt nhanh qua màn hình máy tính, nhìn thấy mục chuyện ma trường học và nội dung chuyện ma bên trên.

Bài đăng chuyện ma Nữ nhèn nhện tăng thêm chuyện đám người Đặng Chung bị Nữ nhèn nhện săn đuổi và Vân Thiển dùng cách thức cực kỳ trơ trẽn lừa gạt Nữ nhèn nhện lần nữa, cướp lấy con mồi từ tay ả.

Mọi người cho rằng nội dung bài đăng có thể thay đổi chuyện ma.

“Bình luận thử xem sao?”

“Viết cái gì đây, thêm điểm yếu cho cô ta?”

Mọi người đang thảo luận, Vân Thiển lên tiếng: “Vì chuyện bị giành con mồi, Nữ nhèn nhện càng nghĩ càng tức, cuối cùng tức chết trong phòng y tế.”

Tất cả mọi người: “?”

Vân Thiển: “Thêm điểm yếu gì cũng phải tự mình đi làm, chi bằng viết chết luôn cho rồi.”

Nghe cũng có lý.

Đặng Lan Lan bình luận, trang web tự động cập nhật, bài đăng bên trên tăng lên.

“...Bạn có nghe chưa?” Tiếp đó là cuộc đời Nữ nhèn nhện, câu kết biến thành: “Nữ nhèn nhện nhìn cửa phòng đóng chặt, cơn tức trong lòng không thể tiêu tan, lửa giận tích tụ càng ngày càng nhiều, đến khi cơ thể ả không thể chịu đựng được nữa, chết cô độc trong phòng y tế.

Trước khi chết, ả vẫn còn nhớ tới nữ học sinh tóc nâu trơ trẽn kia.”

Phía dưới bài đăng tăng thêm một hàng nhắc nhở quản trị diễn đàn cấm bình luận.

Chừng nửa phút sau, trang web tự động chuyển tới mục Chuyện ma, tựa đề chuyện ma Nữ nhên nhện biến thành màu xám giống như chuyện ma bảng thông báo.

“Chẳng lẽ chết thật à?” Không thể tin được.

Lá gan Lý Duy lớn nhất, anh mở cửa phòng y tế, nhưng cánh cửa bỗng bốc cháy trước mặt anh rồi chậm rãi biến mất.

“Đây là gì?”

Màn hình máy tính giật liên hồi, vết máu chảy từ đầu màn hình xuống, nhuộm đỏ cả màn hình.

Chữ viết màu trắng trên phông nền màu đỏ đậm: “Chuyện ma: Trò chơi chuyện ma.”

“...Bạn có nghe nói đến Trò chơi chuyện ma chưa? Chỉ cần có 7 người trở lên biết được sự tồn tại của ‘Chuyện ma Kẻ ghi chép’, Trò chơi chuyện ma có thể chính thức bắt đầu! Tại trường học tên Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang, ba nghìn con người và ba nghìn chuyện ma bắt đầu Trò chơi chuyện ma.

Trò chơi không có quy tắc, chỉ cần số lượng tử vong trong thời gian đã định càng ít càng tốt.”

“Bên chiến thắng cuối cùng của trò chơi sẽ do Quan thẩm phán tuyên bố!”

“Phần thưởng bên thắng là trở thành chuyện ma, sự trừng phạt của bên thất bại là bị chuyện ma giết chết.”

Tống Hành Chỉ lẩm bẩm: “Đây là cái gì?”

Đặng Chung: “Chúng ta trúng kế rồi!” Anh quắc mắt nhìn Tống Hành Chỉ: “Cậu có quan hệ gì với chuyện ma?”

Tống Hành Chỉ vẫn luôn điều tra chuyện ma, cũng muốn tìm người cùng điều tra chuyện ma.

Trò chơi chuyện ma yêu cầu 7 người biết đến sự tồn tại của chuyện ma, điều này không khỏi khiến người ta nghĩ Tống Hành Chỉ cố ý.

Tống Hành Chỉ bị dọa đến nói không nên lời.

Cậu cắn môi, lắc đầu lia lịa, mặt càng tái hơn.

Vân Thiển: “Anh trút giận vào cậu ấy làm gì, vốn dĩ chúng ta muốn biết thông tin chuyện ma nên mới tìm cậu ấy.

Chẳng qua cậu ấy đúng lúc nhặt được máy tính có thể tra tất cả thông tin chuyện ma.

Cho dù không phải cậu ấy, cũng sẽ có những người khác, vấn đề xuất phát từ máy tính kia.”

Tống Hành Chỉ trốn sau lưng Vân Thiển, sợ hãi nói: “Tôi không liên quan đến chuyện ma... ban đầu xuất phát từ hứng thú, sau đó bởi vì bạn bè mất tích... Tôi thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện này!”

“...Rè rè rè.”

Loa kết nối với phòng phát thanh và hành lang đột nhiên phát ra tiếng dòng điện rè rè liên hồi, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

Một giọng nam trầm thấp du dương truyền từ trong loa ra: “...Bạn có nghe chuyện liên quan đến Trò chơi chuyện ma chưa?...”

Tiếng phát thanh vang vọng mọi góc ngách trong sân trường, đèn ký túc xá lục tục sáng lên, học sinh và công nhân viên chức bị đánh thức khó hiểu lắng nghe tiếng phát thanh nửa đêm.

Bảo vệ nhìn đĩa chìa khoá biến mất trên vách tường phòng nghỉ, thấp giọng lầm bầm: “Cuối cùng cũng vẫn bắt đầu.”

-----oOo-----

Chương 14: 14: Toàn Trường Sợ Hãi

Nơi sáng đèn ở Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang càng ngày càng nhiều, trường học giống như sống lại, đâu đâu cũng đầy ắp tiếng bàn tán.

Hiệu trưởng đang ở khu biệt thự phía Tây Nam trường học, đa phần thầy cô và lãnh đạo có chức vụ cao đều ở chỗ này.

Hiệu trưởng liên lạc bảo vệ chịu trách nhiệm quản lý trường học buổi tối.

Trong trường chỉ có học sinh và nhân viên bình thường không có vật dụng truyền tin, hiệu trưởng và một số lãnh đạo thì có.

Tít — —

Tít — —

Điện thoại nối máy.

“Giọng nói ban nãy là gì, tại sao lúc này phòng phát thanh lại có người, nhân viên phụ trách bên kia đâu?! Mấy người tuần tra kiểu gì vậy?”

Sau khi mắng xong, hiệu trưởng phát hiện đầu dây bên kia không có âm thanh.

Ông ta cẩn thận lắng nghe, chỉ có tiếng dòng điện rè rè.

Đèn bàn đầu giường ông ta chớp tắt hai lần, trong ống nghe chọt vang lên tiếng thét thảm thiết, doạ hiệu trưởng đánh rơi điện thoại xuống đất.

Màn hình điện thoại nhấp nháy, tự động nhận tin nhắn MMS.

MMS tải hình ảnh.

Tải thành công.

Hiệu trưởng bật dậy khỏi giường, nửa người đổ trần, cơ thể vạm vỡ dựa vào vách tường, hoảng sợ nhìn tấm hình kia.

Thi thể trong hình bị cắt thành từng mảnh, không mảnh vải che thân, máu chảy đầm đìa,.

“Người kế tiếp là mày.”

Lại một tin nhắn nữa, trong tin viết câu nói như vậy.

Không đợi hiệu trưởng kịp phản ứng, ông ta phát hiện vách tường phía sau từ từ mềm nhũn.

Hiệu trưởng chậm chạp quay đầu, một đôi tay thò từ bên sườn mặt ra, bấu vào mặt ông ta.

“Đến lượt mày rồi nhé.” Tiếng thủ thi dụ dằng giống như người tình.

Đầu người đàn ông lặn xuống đất, điện thoại tự động chuyển sang giao diện radio, chiếc kim quay tới quay lui, vang lên tiếng rè rè.

“...Bạn có nghe chuyện Kẻ phanh thây ở khu biệt thự công chức chưa? Bạn gọi một cú điện thoại đêm, nhưng người điện thoại kết nối không phải là người bạn quen biết, mà là một tiếng thét thảm thiết xa lạ.

Đó là đối tượng Kẻ phanh thây đang xé xác.

Mà bạn, người nhận điện thoại của gã chính là mục tiêu kế tiếp...”

Bàn tay dính máu nhặt điện thoại dưới đất lên, đèn đầu giường nhấp nháy rồi phụt tắt vì không chịu nổi tải, không gian trong phòng chỉ còn lại bóng tối.

Giọng nói chủ nhân bàn tay run rẩy vì kích động: “Trước trời sáng có thể giết thêm mấy đứa đây? Một đứa? Mười đứa? Năm mươi đứa? Hay là một trăm đứa?”

Lúc này, học sinh trong phòng ký túc xá không hề hay biết chuyện hiệu trưởng đã mất mạng, bọn họ vẫn đang bàn tán về tiếng phát thanh.

“Xảy ra chuyện gì vậy...”

“Hình như tôi nghe cái gì mà Trò chơi chuyện ma, là ai đang đùa thế?”

“Sao đêm hôm khuya khoắt lại đánh thức người ta dậy, ngủ không ngon thì sáng mai da dẻ sẽ không đẹp đâu, bao nhiêu mỹ phẩm dưỡng da cũng chẳng cứu nổi.”

“Tiếng nói trong phát thanh nghe dị thật, không giống người tí nào, chẳng lẽ chuyện ma là thật.

Không phải trước đây có người lén lút kể mấy câu chuyện ma sao... Chỉ cần giẫm lên bậc thang thứ mười ba là có thể chinh sửa toàn bộ khuyết điểm bề ngoài trên người...”

“Cái gì?”

Nghe nói đến có thể chinh sửa tất cả khuyết điểm bề ngoài, toàn bộ

học sinh trong phòng ngủ vểnh tai lên, cực kỳ hứng thú.

Nhưng không đợi bọn họ nghe thấy nội dung, có người cầm loa phóng thanh hô to bên ngoài lầu ký túc xá : “Tất cả mọi người hãy rời khỏi lầu ký túc xá, hiện tại ký túc xá rất nguy hiểm.

Tất cả lập tức xuống lầu, tập hợp đi về phía nhà ăn.”

“Mặc kệ nhìn thấy cái gì hoặc nghe thấy âm thanh gì, mọi người phải phớt lờ tất cả, không được nhìn vào mắt chúng, không được nghe theo chúng...”

Đám học sinh ồ ạt ghé vào ban công, cầm đèn pin chiếu xuống.

Chú bảo vệ mặc đồng phục bảo vệ của trường, đôi mắt dưới mũ tràn đầy bể dẫu, râu quai nón không cạo rỗng bù, giấu kín mọi biểu cảm trên mặt ông.

“Đó là ai? Bảo vệ trường chúng ta à? Chưa từng gặp bao giờ.”

“Á, là ông ta.

Tối hôm trước, lúc tôi và bạn trai hẹn hò bị ông ta bắt gặp dẫn về phòng.

Đúng là đồ phiền phức.”

“Tôi cũng gặp chú bảo vệ râu ria xồm xoàm vào buổi tối.

Chú ấy tốt lắm, bảo bên ngoài nguy hiểm, nói tôi buổi tối không nên rời khỏi ký túc xá.”

Học sinh vốn không để ý lời bảo vệ, trừ phi thầy cô đến thông báo, chỉ cho rằng bảo vệ lên cơ nói hai câu, không ai thêm tin..

Bọn họ xoay người trở về phòng ngủ tiếp, hôm sau còn phải lên lớp

nữa.

Thế nhưng...

Đó... đó là cái gì!

Học sinh tất cả các phòng đều đồng loạt nhìn thấy thứ này.

Mặt người dày đặc bên trong mỗi khe hở.

Khe hở tủ sách và bàn học, khe hở ngăn kéo bàn, khe hở cửa khép hờ, tất cả đều là gương mặt đau khổ đang nhấp nhô, nhìn bọn họ với đôi mắt rét lạnh.

Không hề phát ra âm thanh nào.

Sợ hãi xâm chiếm mỗi tế bào trong cơ thể, bọn họ chỉ có thể trừng mắt đối mặt với thứ kia, nhìn chúng thò từng chút ra khỏi khe hở, giống như được nặn ra từ chất nhờn ma quái, bò về phía bọn họ.

“Vào với chúng ta.”

“Vào với chúng ta sẽ không bao giờ cô đơn nữa.”

Vào với chúng? Ở trong khe hở chật hẹp đó với chúng?

Không không không!

Nhúc nhích đi! Mau nhúc nhích đi! Tại sao cơ thể không thể cử động chứ!

Một tiếng quát lớn kéo tất cả học sinh ra khỏi nỗi sợ — —

“Mặc kệ nhìn thấy gì, nghe thấy gì, phớt lờ bọn chúng! Không được nhìn vào mắt chúng, không được nghe chúng, bất kể xảy ra chuyện

gì cũng chỉ cần chạy thật nhanh, rời khỏi ký túc xá là được!

Cơ thể học sinh khôi phục cử động.

Bọn họ ghi nhớ kỹ lời bảo vệ, mặc kệ mọi thứ chạy ra ngoài, cầm đầu chạy, chỉ muốn rời khỏi ký túc xá...

“Tại sao muốn rời khỏi đây?”

“Tại sao không tham gia với chúng ta?”

Hoá ra trong ký túc xá có nhiều khe hở như vậy, đâu đâu cũng là tiếng nói của đám mặt người ẩn núp trong đó, giọng nói mơ hồ có nam có nữ, ẩn chứa sự mê hoặc khủng khiếp.

Có một nam sinh không khống chế tiếp cận khe hở.

Trong nháy mắt, khe hở mọc ra vô số đôi tay túm lấy cơ thể cậu ta, kéo cậu ta vào!

Lập tức bên trong khe hở tăng thêm gương mặt cậu nam sinh này, trắng bệch vô cảm giống hết những gương mặt khác trong đó, mở miệng nói “Vào với chúng ta”.

...

Học sinh tụ tập ở khu vực trống trải dưới lầu ký túc xá càng ngày càng nhiều.

Chú bảo vệ đếm số lượng người, ông nhìn về phía ánh sáng tù mù ẩn hiện nơi cuối chân trời.

Ông không thể đợi nữa, đợi nữa thì ngay cả đám học sinh này cũng không giữ được, ông phải đưa bọn họ tới nơi an toàn.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Những thứ trong khe hở đó là gì?”

“Bạn của tôi bị hút vào khe hở rồi, làm sao đây, ai cứu bạn ấy đi!”

“Chú bảo vệ, tại sao chú không nói, có phải chú biết cái gì không?”

“Chuyện ma, là chuyện ma sao? Trò chơi chuyện ma nói trong phát thanh...”

Sau khi an toàn liền có học sinh sức nhớ: “Làm sao đây, tôi chạy gấp quá nên chỉ mặc áo ngủ, chẳng trang điểm gì cả, thế này làm sao nhìn mặt người khác?”

“Mấy người khóc cái gì, đợi thầy cô tới cứu chúng ta.

Khoan đã, lỡ nhìn thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề của chúng ta, có khi nào thầy cô sẽ trừ điểm chuyên cần không?”

“Ban nãy là hiệu ứng đặc biệt cố tình tạo ra không chừng, nhằm kiểm tra dưới tình huống hỗn loạn thì chúng ta có thể duy trì theo đuổi cái đẹp hay không...”

“Im miệng!” Chú bảo vệ quát lớn, ông quyết định không đợi nữa.

Trên sân thượng ký túc xá còn có học sinh cầu cứu, nhưng ông chỉ có thể vờ như không nhìn thấy.

“Muốn giữ mạng thì theo tôi.” Ông nói xong thì trừng mắt về học sinh vẫn còn để ý tới mặt mũi: “Giờ này mà vẫn còn quan tâm ngoại hình, rốt cuộc mấy đứa còn muốn cống nạp cho cô ta bao nhiêu sức mạnh nữa?”

Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang là một trường cấp ba.

Học sinh tuổi này đa phần không có sức phán đoán, đối diện với

nguy hiểm không biết tên, phản ứng đầu tiên của bọn họ là đi theo người lớn đáng tin nhất.

Học sinh đi theo sau lưng chú bảo vệ, bọn họ phải đi đến nhà ăn trường học phía Nam.

Chú bảo vệ cũng không giải thích tại sao phải đi tới đó.

Ban đầu, trên đường khá yên tĩnh, đi đứng rất bình thường.

Đột nhiên hành lang hai bên bỗng xuất hiện một đám người nửa trong suốt, bọn họ mặc đồng phục học sinh kiểu dáng mười mấy năm trước của Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang.

Những người này trốn đằng sau thân cây, ném đá, côn trùng chết và thức ăn thối về phía học sinh đi đường.

Học sinh bị dọa thét lên, đám người nửa trong suốt kia hào hứng vỗ tay, số lần ném tăng lên, tốc độ cũng nhanh hơn.

Chú bảo vệ: “Đừng để ý tới bọn chúng, chúng là chuyện ma Quỷ ồn ào.

Bọn chúng chỉ thích đùa dai chứ không giết người.”

Có học sinh hỏi tại sao chú bảo vệ lại biết rõ như thế.

Chú bảo vệ mỉm cười, hai cẳng chân bắt đầu biến thành nửa trong suốt giống như Quỷ ồn ào: “Bởi vì tôi cũng là một trong số chúng.”

...

Bên đường lại ném đá ra, hòn đá chính xác vượt qua tất cả mọi người đập trúng cái đầu sáng sủa của Vân Thiển.

Vân Thiển chịu hết nổi, cô lấy dao và cục gạch từ trong balo ra.

Vừa định nhào về phía đám ma trong rừng cây nhỏ, tay trái đã bị Văn Tư Thành giữ, tay phải bị Vương Tư Tuệ kéo.

Sau tiếng phát thanh tuyên bố Trò chơi chuyện ma bắt đầu, phòng y tế chỗ bọn họ đứng xuất hiện rất nhiều mặt người núp trong khe hở, trông mà ớn ớn.

Bọn họ bèn rời khỏi toà nhà kia, chuẩn bị đến phòng phát thanh trung tâm.

Bọn họ tra được chuyện ma liên quan đến phát thanh, địa điểm chuyện ma là phòng phát thanh trung tâm .

Nghe thì có vẻ chuyện ma này giống người hiểu rõ sự tình, mọi người muốn qua giao lưu với đối phương một chút, nếu được thì giết luôn càng tốt.

Văn Tư Thành: “Chưa chắc, chưa chắc, lỡ đây là bẫy thì sao? Không chừng bọn chúng không thể ra ngoài sáng, bèn dụ chúng ta vào trong.”

Vân Thiển: “Tôi không vào, tôi muốn lý luận với bọn chúng.

Ở đây có nhiều người xuất sắc như vậy, tại sao chỉ ném vào một mình tôi?”

Thấy hai người không buông tay, Vân Thiển nói: “Được rồi, tôi nói thật.

Thật ra tôi chỉ muốn nhìn gần thử xem người yêu tôi tha thiết trông như thế nào.”

Nếu như trên tay cô không có con dao và cục gạch thì có lẽ nhóm người sẽ tin.

Vương Tư Tuệ đột nhiên buông tay, Vân Thiển lập tức biến thành Husky đứt dây, xông về phía đám chuyện ma khốn kiếp trốn đằng sau gốc cây.

Trước giờ Vân Thiển vẫn luôn tỏ vẻ lười nhác bất cần, nhưng có vài chuyện khiến cô rất dễ tâm.

Trong đó, thứ cô dễ tâm nhất chính là gương mặt mình, gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ mà mỗi sáng cô đều phải ngắm nghía mười phút đồng hồ.

Gương mặt xinh đẹp, người gặp người yêu thế này mà hôm nay lại bị ném đá tận mười hai lần!

Tống Hành Chỉ kịp thời bước lên, tựa như buộc dây lại cho Vân Thiển, cô bị kéo lê dưới cánh tay hai người, nhe răng với đám chuyện ma.

Văn Tư Thành: “Vương Tư Tuệ, em tin lời cô ấy thật à?”

Vương Tư Tuệ đứng yên, ánh mắt rời rạc.

Nửa phút sau, cô hoàn hồn, đôi mắt hơi lóe ánh sáng vàng, nhìn về phía mọi người.

Cô vừa lắng nghe tiếng nói của thần.

Tầm mắt cô dừng lại trên người Tống Hành Chỉ.

Đặng Chung nhận ra, đánh ngất Tống Hành Chỉ.

Lần này đổi lại Vân Thiển ôm lấy cậu, tựa như ôm một chú thú bông xinh đẹp nhẹ tênh.

Vương Tư Tuệ: “Thần ban chỉ thị mới, trừ nhiệm vụ tiêu diệt thủ lĩnh

chuyện ma, lần này chúng ta còn phải bảo vệ người bản xứ, không để họ bị chuyện ma giết hết... Hiện giờ, bọn họ đang gặp nguy hiểm, vị trí là...”

“...Nhà ăn trường học.”

-----oOo-----

Chương 15: 15: Quái Vật Áo Choàng

Nhà ăn trường học Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang rất lớn, cộng thêm tầng hầm chứa thực phẩm thì có tổng cộng ba tầng.

Mỗi ngày có hàng nghìn giáo viên học sinh ngồi trước bàn inox ở đại sảnh tầng một ăn bữa ăn ngon lành.

Các nhân viên ở tầng hai nhà ăn.

Nơi này cung cấp bữa sáng, mỗi ngày đòi hỏi phải dậy sớm chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, bọn họ ở tại nhà ăn thuận tiện hơn.

Lúc này, nhân viên nhà ăn và học sinh trốn thoát cùng nhau ngồi dưới ánh đèn phòng ăn.

Độ sáng bóng đèn trên đầu được chỉnh tối đa.

Chú bảo vệ dẫn học sinh tới chỗ này đứng trong góc tối mà bóng đèn không thể chiếu tới, nói chuyện với một người khác.

Người nọ cao gần hai mét, dáng dấp hung ác.

Bảo anh ta là người cũng không đúng, bởi vì anh ta mang một cái đầu heo, vẻ mặt hết sức dữ tợn, thỉnh thoảng bắn ánh mắt rùng rợn về phía đại sảnh nhà ăn... tựa như muốn băm vằm cả đám.

Nhóm người câm như hến.

Nhân viên nhà ăn biết tên kia.

Đó là cái đầu heo mà mỗi ngày cho dù bọn họ ném đi hay dùng bất cứ cách nào phá hủy thì sáng hôm sau đều sẽ xuất hiện trong phòng lạnh.

Bọn họ từng báo chuyện này lên trường, nhưng trường học bảo bọn họ mặc kệ là được.

Bây giờ, đầu heo biến thành Người đầu heo đáng sợ rồi.

Anh ta cũng là chuyện ma mà phát thanh nói sao?

Chú bảo vệ là chuyện ma.

Trên đường dẫn học sinh đến đây, ông cố ý nói ra thân phận chuyện ma của mình để bọn họ tưởng ông muốn giết chết mình, thành công dọa dẫm cả đám.

Nhưng trên đường đi, chú bảo vệ vẫn luôn làm người giám hộ.

Kể cả khi tới nhà ăn, Người đầu heo không cho bọn họ vào, cũng chính chú bảo vệ hiến nửa cánh tay cho Người đầu heo, bọn họ mới có thể bước vào nơi này.

Bên kia vẫn đứng nói chuyện như cũ.

Giọng Người đầu heo âm u đáng sợ: “Ông tốn công bảo vệ con người làm gì? Sau khi Trò chơi chuyện ma bắt đầu, chúng ta và bọn họ là kẻ địch.

Ông làm vậy chỉ tổ chọc giận thủ lĩnh tôi thôi.”

Chú bảo vệ: “Chỉ cần cho bọn họ ở lại đây đợi đến trời sáng là được, ít nhất những chuyện ma khác không dám đến chỗ cậu, được ngày

nào hay ngày nấy.

Tối mai, tôi sẽ nghĩ tiếp cách khác.”

Người đầu heo liếc xéo ông: “Ông vẫn còn cơ hội hối hận, tôi có thể trả lại cánh tay này cho ông, sử dụng cách giáng cấp thế này để bảo vệ con người không phải lựa chọn sáng suốt... Tôi sợ lần sau nhìn thấy ông, ông đã đồng cấp với đám chuyện ma Quỷ ồn ào rồi.”

Chú bảo vệ lắc đầu.

Người đầu heo hừ một tiếng, cầm cánh tay chú bảo vệ định nhét vào miệng, chợt sắc mặt anh ta lạnh lẽo, trả cánh tay lại.

“Thủ lĩnh tôi tới rồi.”

Đèn đường ngoài phòng ăn nhấp nháy.

Lúc ánh đèn sáng đến cực hạn, tiếng vỡ toang khẽ vang lên, toàn bộ đèn đuốc tắt ngúm.

Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng vỡ cánh.

Nương theo ánh sáng trắng của nhà ăn hắt ra, một bóng dáng cao lớn đứng ngoài cửa kính.

Kẻ đó khoác áo choàng rộng thùng thình, bên dưới chiếc mũ choàng là hai đôi mắt nhuộm màu đỏ máu.

Gã tới gần cửa kính, dán lên trên, lè lưỡi liếm láp giống như đang thưởng thức mùi vị con người bên trong.

Gã nhìn chằm chằm người trong phòng ăn, gỡ mũ choàng xuống, lộ ra khuôn mặt, bật cười lạnh lẽo: “Tao có nên cảm ơn thẳng phản phúc nhà mày thay tao tập hợp tất cả thức ăn hay không đây?”

Đám người hoảng sợ la hét.

Quái vật này trông thật khủng khiếp.

Nanh nhọn dài tới cằm, bộ phận vốn là chiếc mũi chỉ có hai cái lỗ, mắt không có mí, máu thịt chỗ hốc mắt lòi ra, thỉnh thoảng rỉ một ít máu đỏ thẫm.

Quái vật áo choàng bên ngoài phòng ăn nghe thấy tiếng la ó, say mê hít lấy sự sợ hãi dày đặc trong không khí lúc này.

Đúng rồi, sợ nữa đi, sợ thêm nữa đi!

Chú bảo vệ quát: “Bình tĩnh lại, sự sợ hãi của loài người chính là thức ăn của gã.

Các người càng sợ, gã càng hưng phấn!”

Sắc mặt Quái vật áo choàng trầm xuống, đang định dạy dỗ, bỗng thấy chú bảo vệ rút côn cảnh sát nhắm vào gã!

Nhưng ngay lúc côn cảnh sát sắp đánh trúng Quái vật áo choàng, vô số xích sắt xuất hiện từ hư không khóa chặt chú bảo vệ lại.

Quái vật áo choàng giơ vuốt phải lên, nhắm vào vị trí trái tim của chú bảo vệ: “Mày dám bất kính với tao? Giúp loài người lâu quá, mày quên mất quy tắc trong chuyện ma rồi à? Bây giờ là thời gian Trò chơi chuyện ma, ưu đãi mà Quan thẩm phán cho mày đã mất rồi! Đi chết đi!”

Gã hung hăng cào xuống — —

“Tiểu đoàn trưởng số hai mãi mãi sẽ không lấy lại được đại bác Italy(*)!”

(*) Câu này xuất phát từ bộ phim “Gươm Sáng” , “đại bác Italy” thường dùng để chỉ một vũ khí rất lợi hại, cả câu có nghĩa là Quái vật áo choàng sẽ không thể xuất ra được đòn sát thủ

Quái vật áo choàng bị vật nặng đập vào thắt lưng, lực ném mạnh mẽ làm gã té ngã, khiến chú bảo vệ cũng té lây.

Khốn kiếp! Là con voi nào đè lên người gã?

Quái vật áo choàng muốn đứng dậy vài lần, nhưng vẫn chẳng thể nào nhúc nhích.

Gã ước gì bản thân giống với đám thủ lĩnh chưa có thực thể khác.

Chú bảo vệ cũng bị đè khó chịu giống vậy.

Đây là sức nặng gì thế, mấy chục cái tạ đòn đồng loạt nện xuống hay sao?

Ông vất vả ngẩng đầu, lập tức đối diện một đôi mắt đào hoa xinh đẹp mờ mịt, đồng thời tràn đầy ảm ức.

Chú bảo vệ nhớ học sinh nữ này.

Ông từng gặp cô hai lần, một lần tại phòng y tế, một lần trên con đường đi đến rừng cây nhỏ phía Nam.

Quái vật áo choàng: “Đầu heo chết bầm, còn không mau tới giúp!”

Người đầu heo đứng trong phòng ăn không nhúc nhích: “Thủ lĩnh, tôi không giống ngài.

Ngài nằm ở ngoài cửa, đó là phạm vi ngoài nhà ăn, tôi không thể tới đó giúp được.”

Quái vật áo choàng: “Thứ chết tiệt nào đè lên người tao!”

“Thứ chết tiệt đề lên người mày là bà cố nội mày đấy!” Vân Thiển đau khổ ôm đầu.

Văn Tư Thành đúng là đồ gia súc, không ngờ anh lại xem cô là đạn pháo mà ném.

Con người có thể làm chuyện như vậy sao?

Trước khi đến nhà ăn, trên đường đi, bọn họ gặp phải Người gậy gỗ, một đám chuyện ma kiểu lưu manh ăn vạ đột nhiên xuất hiện nằm vắt ngang mặt đất.

Chuyện ma Người gậy gỗ trông giống như một cây gậy bằng gỗ, chiều dài hơn năm mươi centimet.

Mỗi lần chúng nó xuất hiện đều khiến bọn họ chẳng kịp phòng bị, tốc độ xuất hiện nhanh, tốc độ chạy trốn càng nhanh, làm người ta tức đến ứa gan.

Thị lực Vân Thiển vốn không tốt, cô bị người gậy gỗ làm vấp ngã mấy lần.

Đây vốn là chuyện hết sức bi thảm, nhưng những người chơi khác phát hiện người gậy gỗ bị Vân Thiển đề lên lại không thể chạy thoát.

Lần trước chuyện ma bảng thông báo Lý Vĩ Cơ cũng thế.

Vân Thiển đúng là hòn đá trấn yêu, à không, là hòn đá trấn chuyện ma.

Dù dặng chung gặng hỏi thế nào, Vân Thiển đều nói trên người mình không có vũ khí đối phó chuyện ma, thậm chí cô còn muốn cởi sạch quần áo chứng minh bản thân.

Sau đó, Đặng Chung bị ba người Văn Tư Thành, Thiên Hành Kiện và Lý Duy đè xuống đánh một trận.

Vương Tư Tuệ nói cô từng gặp người có thể chất giống như Vân Thiển.

Vương Tư Tuệ: “Một số ít người chơi thần chọn có thiên phú đặc biệt, đó là quà tặng thần linh ban cho bọn họ.”

Nhưng Vân Thiển không phải người chơi thần chọn.

Nhóm người vội vàng đi tới nhà ăn cứu người bản xứ, không tiếp tục suy nghĩ chuyện này nữa.

Có thêm một món đồ chơi đối phó Chuyện ma, bọn họ mừng còn không kịp, làm gì có chuyện ghét bỏ.

Đám người tăng tốc, cuối cùng cũng đuổi đến nhà ăn, nhìn thấy con quái vật còn mù hơn cả Voldemort(*) đang định giết chú bảo vệ, người mà vừa nhìn đã biết người tốt.

(*) Nhân vật phản diện trong Harry Potter

Văn Tư Thành đặt Tống Hành Chi vẫn luôn hôn mê trên vai xuống, đi về phía Vân Thiển, đồng thời nói: “Vân chó, đây là thời khắc vinh quan thuộc về em!”

Vân Thiển: “?”

Cơ thể mất trọng lực, cả người bị nhấc lên.

Văn Tư Thành: “Môn ném tạ lớp mười, anh đều hạng nhất đấy!”

Ba người Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Thiên Hành Kiện đồng thanh khuyên ngăn: “Khoan đã, chúng ta có thể nghĩ cách khác...”

Hơn nữa, cách này làm sao có thể thành công!

Sau đó, họ trở mắt nhìn Quái vật áo choàng bị đạn pháo Vân Thiển bắn hạ tại chỗ, không thể nhúc nhích, mất sạch sức chiến đấu.

Chuyện ma bị khống chế, chú bảo vệ được cứu.

Học sinh và nhân viên nhìn thấy bên ngoài là con người chứ không phải chuyện ma thì rất vui mừng.

Là người tới cứu bọn họ sao?

Tất cả mọi người chen chúc trước cửa kính, nhìn ra bên ngoài.

Bấy giờ, Quái vật áo choàng khiến bọn họ sợ hãi đang dán mặt dưới đất, học sinh nữ mảnh mai xinh đẹp đang ngồi vững như Thái Sơn bên trên, khuôn mặt chẳng hề sợ hãi quái vật, bảo gã gọi cô là bà cố nội.

Người đầu heo: "..."

Anh ta lẳng lặng rút xuống tầng hầm dưới đất.

Đặng Lan Lan lấy máy tính, tìm kiếm thông tin Quái vật áo choàng trong Chuyện ma.

Chú bảo vệ vẫn bị đè bên dưới Quái vật áo choàng.

Dựa vào lời của chú bảo vệ thì tốc độ thứ này hết sức kỳ quái, Vân Thiển không thể động đây, một khi cô động đây, Quái vật áo choàng sẽ chạy thoát.

Hai tay Văn Tư Thành ôm đầu, quỳ gối bên cạnh Vân Thiển: "Chị Vân, em sai rồi."

Lúc đó tình thế cấp bách, chú bảo vệ đang trong tình trạng nguy hiểm.

Em đúng là ấu dâm, không nên chưa được chị cho phép mà đã ném chị, lại còn ném xa như vậy.

Tất cả là tại chị quá nhẹ nên mới thế.”

Anh ngấm ngầm khen Vân Thiển.

Đặng Chung, Thiên Hành Kiện và Lý Duy kinh ngạc nhìn về phía Văn Tư Thành.

Tên này biết ăn nói thật đấy.

Vân Thiển lắc ngón tay: “Anh tỉnh táo lại đi, anh đang chơi chữ trước mặt em đó à? Thứ nhất, đạo đức bắt cóc chỉ có tác dụng với người có đạo đức, em không nằm trong đó.

Thứ hai, anh muốn ngầm khen em thì xin khen cho đúng.

Em không có hứng thú với lời khen về cân nặng.”

Vương Tư Tuệ cảm thấy sai sai, không phải Vân Thiển thuộc kiểu ngây thơ trong sáng sao?

Văn Tư Thành: “...”

Quên mất mặt hàng này còn biết ăn nói hơn cả anh, Văn Tư Thành cúi đầu nhận sai: “Chị Hai, em sai rồi, lần sau em không dám nữa.”

Đặng Lan Lan: “Tìm được rồi.” Cô ta đưa màn hình máy tính cho nhóm người.

Tựa đề bài đăng: “Kẻ hấp thụ nỗi sợ ngao du tại khuôn viên phía Bắc.”

Cả đám đang định tới xem, cơ thể Vân Thiển chợt lão đảo, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, suýt nữa Quái vật áo choàng trốn thoát khỏi người cô.

Cô không ngồi vững vàng giống như trước nữa, mỗi động tác của gã đều khiến cô lắc lư.

Không ngờ hiệu quả đá trấn yêu Vân Thiển có thời hạn hiệu lực...

“Mau tìm điểm yếu của gã đi!”

-----oOo-----

Chương 16: 16: Quỷ Hút Máu U

“...Bạn có nghe chuyện ma về Kẻ hấp thụ nỗi sợ ngao du tại khuôn viên phía Bắc chưa?”

“Kẻ hấp thụ nỗi sợ vốn là một học sinh say mê nghiên cứu chuyện ma, không được học sinh nữ yêu thích.

Nhưng bỗng một ngày kia, gã phát hiện mình có thể lấy được sức mạnh từ cảm xúc sợ hãi và máu huyết loài người, trong đó máu trinh nữ là ngon nhất.

Gã bắt đầu săn giết đồng loại, máu tươi biến đổi cơ thể gã, biến gã trở thành chuyện ma thật sự...”

Mỗi bài đăng chuyện ma đều sẽ mở đầu bằng câu nói đó, giống như cách thức chuyên dùng giới thiệu chuyện ma.

Tốc độ đọc mỗi phút của Đặng Lan Lan hơn bốn nghìn chữ, giúp cô ta đọc xong toàn bộ bài viết chưa đến nửa phút đồng hồ.

Hơn nửa đầu bài đăng đều làm nhảm kể về sự ra đời và cách thức hành động của chuyện ma.

Điểm quan trọng thật sự được viết ở nửa sau bài đăng.

Những người khác chỉ cảm thấy bài đăng trước mặt lướt qua, sau đó Đặng Lan Lan lập tức khái quát lại đặc điểm và nhược điểm của Quái vật áo choàng: “Tên chuyện ma là Kẻ hấp thụ nỗi sợ, bởi vì gã cảm thấy bản thân không được người khác yêu thích nên muốn tìm cách

biến thành chuyện ma có sức hấp dẫn mê người.”

Đặng Lan Lan không cảm thấy bộ dạng chuyện ma Quái vật áo choàng kia có chỗ nào mê người.

“Thức ăn chủ yếu của gã là máu người, có thể hút lấy cảm xúc sợ hãi mà đối phương sinh ra thông qua lúc dọa dẫm để tăng sức mạnh nhất thời.

Đổi cách nói dễ hiểu, mọi người có thể xem thứ này như quỷ hút máu có năng lực bổ sung.

Cô ta hơi khựng lại: “Có điều nhược điểm của gã giống với cách đối phó quỷ hút máu của các nước Cơ Đốc giáo.”

“Ra vậy, thế chẳng phải dễ xử hơn sao?”

Tất cả mọi người đều hiểu, chỉ có Đặng Chung giống như kẻ mù chữ duy nhất tại đó.

Tại sao Đặng Lan Lan vừa nói xong, mọi người liền cảm thấy Quái vật áo choàng dễ xử?

Không phải giải quyết quỷ hút máu cần thánh giá và dụng cụ bằng bạc sao?

Thánh giá mà bọn họ lấy từ học sinh đều bị hỏng ở chỗ chuyện ma bảng thông báo.

Học sinh trong phòng ăn đều mặc đồ ngủ, không có trang sức.

Dụng cụ ăn uống trong nhà ăn đều bằng inox...

Đặng Chung thò thẻ hỏi: “Chẳng lẽ trong nhà ăn có dụng cụ bằng bạc?”

Văn Tư Thành hỏi ngược lại: “Sao phải cần dụng cụ bằng bạc, không phải tìm hạt giống thực vật là xong rồi à? Cậu xem phim nhiều quá đấy, kim loại phòng ngự quỷ hút máu là sắt đó.”

Vương Tư Tuệ gật đầu: “Táo gai, hạt tiêu, tỏi đều có thể chống lại quỷ hút máu; rải hạt giống thực vật có thể khiến quỷ hút máu ngồi đếm từng hạt một, đợi mặt trời lên cao phơi chết nó là xong.”

Đặng Chung há hốc mồm, nhìn Thiên Hành Kiện đầu toàn cơ bắp và người trong suốt Lý Duy vẫn luôn không hề có cảm giác hiện diện đều tỏ ra tán đồng.

Văn Tư Thành tựa như phát hiện châu lục mới: “Không phải chứ, không phải chứ, không phải chứ, Đặng Chung ca ca, ngay cả truyền thuyết cơ bản này mà cậu cũng không biết sao?”

Đặng Chung la lên: “Mỗi người các người đều biết mới kỳ cục đấy!”

Thiên Hành Kiện an ủi khoác vai Đặng Chung: “Không sao đâu đội trưởng, trước đây tôi cũng không thích đọc sách giống cậu.

Con người không thể chỉ chú trọng bề ngoài, bên trong cũng phải tu bổ, không thể để nó từ từ mục ruỗng được.”

Vương Tư Tuệ gật gù.

Đặng Chung: “...”

Anh bị mục ruỗng bên trong á, có phải nghiêm trọng quá rồi không?

Vân Thiển: “Mấy người nhanh lên, tôi sắp đề không nổi nữa rồi!”

Mỗi một chiêu thức nhắm vào quỷ hút máu mà người chơi nói ra, Quái vật áo choàng đều sẽ kích động giãy giụa một lần, mỗi lần giãy giụa đều khiến Vân Thiển xê dịch lớn hơn lần trước.

Vân Thiển đoán mình sắp bị Quái vật áo choàng hất văng.

Cô vừa nói xong, Văn Tư Thành ném Tống Hành Chỉ cho cô, chạy vào phòng ăn với những người chơi khác tìm kiếm dụng cụ đối phó quỷ hút máu.

Người chơi: “Nhà ăn có hạt giống không? Tất cả mọi người tìm hạt giống thực vật như tỏi, hạt tiêu gì đó ra đây! Nhanh tay phụ giúp, muốn sống thì đừng dong dài!”

Lúc người chơi cố ý thể hiện rõ sự hiện diện của bản thân, nhóm người bản xứ thế giới tận thế sẽ chú ý tới họ mà ghi lại ấn tượng, chứ không gặp rồi quên ngay giống như trước.

Nếu sau đó người chơi lại duy trì sự hiện diện thấp, ấn tượng của người bản xứ về bọn họ sẽ từ từ phai nhạt, biến bọn họ thành người qua đường giáp.

Nhân viên và học sinh trong phòng ăn đồng thời hành động dưới sự kêu gọi của người chơi.

...

Quả nhiên Văn Tư Thành giỏi ném, Tống Hành Chỉ rơi chính xác lên chân Vân Thiển, giống như chú chó con cuộn tròn trong lòng cô.

Làn da cậu trắng muốt.

Lúc nhắm mắt, lông mi như hai chiếc quạt nhỏ, phủ bóng đỏ màu xanh đen nhàn nhạt.

Dường như mơ thấy chuyện gì đáng sợ, đầu mày cậu nhăn lại, cánh tay co trước người theo bản năng, túm lấy tất cả những gì có thể, thế là túm ngay ngực áo sơ mi của Vân Thiển.

Vân Thiển im lặng cảm nhận sự lạnh lạnh cách lớp áo, lòng hoài nghi Tống Hành Chỉ là một tên háo sắc.

Cô kéo đôi tay trước ngực đặt vào đùi. Quần đùi phương, rồi lấy dây nịt siết chặt lưng quần.

Trong thời gian đó, cô chẳng thấy được thứ gì không nên thấy.

Quái vật áo choàng nghe thấy đám người vừa nãy trao đổi những cách đối phó mình đang bắt đầu tìm công cụ, gã cuống lên.

Gã không biết tại sao máy tính kia vẫn nằm trong tay đám người đó, chẳng phải nó nên quay lại chỗ Quan thẩm phán sau khi Trò chơi chuyện ma bắt đầu ư?

Quái vật áo choàng: “Con người thả tao ra, chỉ cần mày thần phục tao, tao có thể cho mày một cơ hội phục vụ.”

Vân Thiển: Chuyện ma này đột nhiên bị nam chính ngựa đực truyện Khởi Điểm(*) bám lên người à?

(*) Tên một trang web đăng truyện chữ giống Tấn Giang

Sức chú ý của cô dời khỏi người Tống Hành Chỉ, cơ thể dồn sức ép xuống, nhưng lại không thể đè chặt Quái vật áo choàng giống như lúc này.

Chú bảo vệ: “Nhẹ hơn nhiều rồi.” Ông vất vả rút cánh tay bị đè bên dưới Quái vật áo choàng, vòng tay khống chế cơ thể gãy giữa của đối phương: “Tôi chỉ có thể làm đến đây.”

Quái vật áo choàng rống giận: “Thằng phản phúc chết giẫm! Sao mày dám đối xử như vậy với người làm thủ lĩnh như tao.

Còn con nhỏ loài người trên người tao nữa, vốn dĩ gương mặt mày

còn khiến tao có hứng thú cưng chiều, bây giờ mày mất cơ hội rồi.

Chờ tao thoát thân, tao chắc chắn phải băm thây chúng mày thành nghìn mảnh!”

Vân Thiển: “Ông chú, chú cũng là chuyện ma, sao lại giúp chúng tôi thế?”

Chú bảo vệ: “Không tại sao cả, chỉ vì tôi muốn làm thế.”

Vân Thiển: “Chú đúng là người tốt.

Phải rồi, vị trí bây giờ của chú có thể đánh gã một trận, trả mối thù suýt bị gã giết chết ban nãy.”

Chú bảo vệ cười khổ lắc đầu: “Gã là thủ lĩnh, cấp bậc của tôi thấp hơn gã, không thể tấn công.

Đây là quy tắc.”

Nghe vậy, Vân Thiển hiểu đại khái giữa những chuyện ma với nhau tồn tại chênh lệch cấp bậc.

Chuyện ma cấp thấp không thể phát động tấn công chuyện ma cấp cao.

Vân Thiển và chú bảo vệ trò chuyện hết sức ăn ý.

Quái vật áo choàng bị ăn bơ bày vẽ mặt nhục nhã: “Tao đây rõ ràng là một thủ lĩnh, vậy mà bị làm nhục trong tay chúng mày như vậy.

Chúng mày tưởng có Kẻ ghi chép là có thể đối phó tao sao?! Nằm mơ!”

Tiếng gào của gã giống như dã thú gầm rú, cường độ âm thanh tạo nên sóng âm lan ra từng vòng, chấn động đến võ cửa kính nhà ăn!

Không ngờ áo choàng sau lưng gã có thể hóa thành hai cánh giống như cánh dơi, chậm chạp cử động, muốn dùng sức cánh dơi thoát khỏi ràng buộc.

Vân Thiển vội vàng buông Tống Hành Chỉ, hai tay dồn sức đè toàn thân xuống dưới, bắt đầu giằng co với Quái vật áo choàng.

Nếu Quái vật áo choàng thoát thân, đừng nói đến sự an toàn của người bản xứ trong nhà ăn, Tống Hành Chỉ và chú bảo vệ ở ngay bên cạnh sẽ mất mạng đầu tiên.

Ban nãy Đặng Lan Lan nói thế nào nhỉ, Quái vật áo choàng “cảm thấy mình không được người khác phái yêu thích nên muốn nghĩ cách biến thành chuyện ma có sức hấp dẫn mê người.”

Từ nãy đến giờ, một trong những đặc điểm tính cách mà Quái vật áo choàng thể hiện ra chính là kiêu căng ngạo mạn, thích cường điệu thân phận bản thân.

Tư thái cúi thấp hàng phục, lấy sắc dụ dỗ, cộng thêm khen ngợi thích đáng.

“Ngài áo choàng...” Vân Thiển chuyển từ ngòi xếp chân sang nằm úp trên người Quái vật áo choàng.

Khoảng cách gần rồi cuộc khiến cô thấy rõ diện mạo đối phương gớm ghiếc buồn nôn đến mức nào, quả là ngang tài ngang sức với quái vật hang động trong The Descent(*).

(*) Tên một bộ phim điện ảnh kinh dị phiêu lưu của Anh năm 2005

Thật kinh dị mà.

Tay Vân Thiển khẽ run, cô hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “Sao ngài

gấp đi vậy, tư thế bây giờ của chúng ta không thoải mái sao?”

Hơi thở thơm ngát như hoa lan, đầu Quái vật áo choàng xoay tròn một góc khó tin, hai mắt màu đỏ không có mí mắt lộ rõ máu thịt nhìn chăm chăm Vân Thiển.

Vân Thiển nói tiếp: “Ai bảo ngôi sao trên trời đẹp thì chắc chắn là chưa nhìn thấy đôi mắt ngài rồi.” Tay cô sờ lên đôi cánh dơi kia: “Chỉ cần nhìn nó, tôi đã có thể tưởng tượng được dáng dấp đẹp trai ngời ngời của ngài khi bay lượn trên bầu trời.

Thật ra lúc máy tính giới thiệu về ngài, tôi đã mê mẩn ngài rồi.

Sinh vật có thể hút máu người cao quý biết bao nhiêu!”

Chú bảo vệ vừa ngỡ ngàng vừa sửng sờ, không hiểu vì sao Vân Thiển lại đột nhiên bày tỏ tình ý đối với Quái vật áo choàng.

Lẽ nào cô cũng bị ảnh hưởng như những học sinh nữ kia?

Quái vật áo choàng quát: “Vậy mà còn không mau rời khỏi người tao?”

Vân Thiển vươn ngón tay, khế di vòng tròn trên cánh dơi rồi rút lại, đặt lên cổ tay mình, rữ mắt thấp giọng nói: “Ngài nhìn đi, cơ thể ngài hấp dẫn như vậy, quyến rũ đến mức người ta không muốn rời đi phút nào.”

Cô phát tín hiệu khẩn cấp cho đám Văn Tư Thành thông qua đồng hồ cứu thế, báo nơi này cần giúp đỡ.

Bọn họ mà không tới, Quái vật áo choàng sắp chạy rồi!

Gương mặt tái nhợt của Quái vật áo choàng dần dần ửng đỏ.

Giọng Vân Thiển thiên về lạnh lùng, nhưng lúc cô cố tình mềm giọng

tán tỉnh phối hợp với cặp mắt long lanh ánh nước thì rất dễ dàng lừa người.

Tống Hành Chỉ đứng lúc tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng nóng bỏng mãnh liệt giữa người đẹp và quái vật.

Cậu cứng đờ thoáng chốc, cuộn chặt nắm đấm.

Không cần phải hỏi, chắc chắn là chuyện ma áo choàng xấu xí kia ép Vân Thiển trở nên như vậy.

Quái vật áo choàng ghê tởm, bên dưới đã nằm một chú bảo vệ, vậy mà còn muốn ra tay với Vân Thiển!

Nhưng ngay lúc cậu định hành động cứu người...

Là ai?! Ai đã buộc tay cậu trong đũng quần?!

Bên kia, giọng nói Quái vật áo choàng ngọt ngào như sắp nhỏ ra nước: “Em thật biết nói chuyện, mỗi câu mỗi chữ đều chạm đến đáy lòng tôi.

Đã vậy, lúc giết em... tôi sẽ để em chết không đau đớn.”

Đầu gã duy trì tư thế ban đầu, cơ thể chậm chạp xoay lại, hai cánh tay như tay gấu lướt lên chiếc cổ mảnh khảnh không chịu nổi một cú bẻ của cô gái.

Gã không vội giải quyết tính mạng đối phương mà hành động chậm rãi giống như ấn cái nút, muốn gợi lên cảm giác sợ hãi trong cô.

Vân Thiển: “...”

Cô vội vàng lấy cục gạch và con dao trong balo ra.

Tay trái cầm cục gạch nhắm chính xác vào mặt Quái vật áo choàng đập ba cái, mạnh đến độ chỉ còn nửa cục.

Tay phải cầm dao đâm vào cổ Quái vật áo choàng, xoáy một cái rồi rút ra.

Cô chỉ hận con dao trong tay không phải dao sắt.

Quái vật áo choàng bật tiếng rít gào, há to miệng — — Vân Thiển bèn nhét nửa cục gạch còn lại vào miệng gã.

Văn Tư Thành, Vương Tư Tuệ, Đặng Chung nhận được tín hiệu bèn vớ lấy mấy thứ như xèng chạy tới tiếp ứng, vừa tới đã thấy cảnh tượng Vân Thiển hung hăng hành hạ Quái vật áo choàng.

Vân Thiển kiệt sức, mệt mỏi dâng trào, cơ thể lão đảo...

Văn Tư Thành: “Tiêu rồi, Vân chó lại đi vào trạng thái hồi chiêu!”

Anh xông lên trước, nhưng lại không nhanh bằng Tống Hành Chi bên cạnh.

Quái vật áo choàng nổi điên, cánh dơi giang rộng gần ba mét bay lên, sà xuống nhắm về phái Vân Thiển.

Vân Thiển được Tống Hành Chi ôm trọn vào lòng, móng sắt Quái vật áo choàng sắp đâm xuyên hai người...

“Loảng xoảng — —”

Vân Thiển nghe thấy tiếng xích sắt trước khi hoàn toàn thiếp đi.

Một cây xèng bay từ xa tới đâm trúng gáy Quái vật áo choàng, phát ra tiếng xèo xèo giống như ném thịt nướng lên vỉ sắt.

Quái vật áo choàng bay trên không mất khống chế, dúm thẳng xuống

đất, nằm im bất động.

Văn Tư Thành giơ ngón tay cái lên với Đặng Chung: “Cắt cắt(*) được lắm nha, bình thường ném lao chính xác lắm phải không?”

(*) Cách đọc lệch của chữ ca ca, còn có nghĩa là “tiêu đời, xong đời”

Đặng Chung mặc kệ Văn Tư Thành, cầm lấy cây xẻng khác, chuẩn bị bước lên bổ cú chót.

Nhưng khi anh đi tới bên cạnh Quái vật áo choàng...

Vương Tư Tuệ: “Cẩn thận!”

Quái vật áo choàng đột nhiên vùng dậy, móng vuốt đâm xuyên qua bụng Đặng Chung, móc cả người anh lên, ném vào nhà ăn, hất văng cả một dãy băng ghế!

Đám người trong nhà ăn chạy tán loạn, la hét inh ỏi.

-----oOo-----

Chương 17: 17: Vô Tay Vang Trời

Bộ mặt gã vắn vẹo dữ tợn, hai cánh tay túm lấy học sinh bên cạnh xé thành hai nửa, ruột chảy đầy đất.

Răng nanh Quái vật áo choàng nhuộm máu, gã hút lấy máu tươi và sự sợ hãi, cơ bắp sống lưng căng phồng, thể hình biến to gấp mấy lần, cao xấp xỉ trần nhà ăn.

Đặng Chung bị vút dưới đất.

Sau khi bước vào mạng mới, thương tích trên cơ thể hoàn toàn phục hồi, có điều ký ức đau đớn bị đâm thủng bụng hầy còn như mới.

Khác biệt lớn nhất giữa người chơi mới và người chơi cũ là đa số người chơi cũ có thể nhận đau.

Bị đánh càng nhiều, đau đớn dần thành thói quen, nhưng cũng sẽ có giới hạn chịu đựng.

Đặng Chung đứng dậy, chạy lấy đà nhảy lên lưng Quái vật áo choàng.

Cánh tay anh bóp chặt cổ đối phương, quát những học sinh bị dọa nhũn người dưới đất: “Chạy xa một chút!”

Học sinh kia cố gắng đứng lên, nhưng thử mấy lần cũng không làm được.

Quái vật áo choàng hất Đặng Chung khỏi lưng.

Một tiếng nổ ầm vang, Đặng Chung bị ném xuống đất lần nữa.

Sức tấn công đáng sợ của chuyện ma khiến anh mất đi nửa cái mạng.

Sau khi giải quyết Đặng Chung, Quái vật áo choàng tiếp tục nhắm mục tiêu về phía học sinh dưới đất.

Học sinh liên tục lùi về sau, màu sắc ở giữa dừng qu.ần ngủ dần đậm hơn vì thấm nước.

Cậu ta bị dọa tè ra quần.

Móng sắc của Quái vật áo choàng chỉ cách cậu ta nửa centimet, bỗng một cây xẻng bay từ bên cạnh tới!

Tiếng bốc cháy xèo xèo, Quái vật áo choàng lập tức rút cánh tay lại, hung dữ trừng người tấn công mình.

Văn Tư Thành đứng thẳng tắp ở đó: “Ăn hiếp con nít có gì hay, giỏi thì đánh với tao này!”

Nhìn thoáng qua, thân hình anh và Quái vật áo choàng đều cực kỳ khổng lồ, không chênh lệch mấy.

Có điều cơ bắp Quái vật áo choàng uốn lượn giống như gốc cây cổ thụ, còn cơ thể mập mạp của anh thì run lẩy bẩy.

Tống Hành Chi ôm Vân Thiển chạy vào nhà ăn, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi khen ngợi: “Nhìn bóng lưng anh Văn còn cường tráng hơn cả chuyện ma, người như anh ấy chắc chắn rất mạnh, may thật đấy.”

Chú bảo vệ đứng bên cạnh Tống Hành Chi định giúp cậu đỡ Vân Thiển, dù gì cô cũng khá nặng.

Tống Hành Chỉ lại không cần giúp đỡ.

Hai ngày nay, dường như Vân Thiển ốm đi rất nhiều, so với cân nặng tạ đòn lúc trước thì bây giờ cô nhẹ bỗng, cậu có thể cõng một cách nhẹ nhàng.

Chú bảo vệ vẫn còn đưa tay ra, ông sống người, trọng lượng Vân Thiển không nặng khủng khiếp như trước nữa.

Tống Hành Chỉ: “Chú, chỗ tôi không cần giúp.”

Bên kia, Quái vật áo choàng tức giận lao vào đánh nhau với Văn Tư Thành.

Văn Tư Thành chuẩn bị sẵn tinh thần bị quái vật đánh bay, nhưng đợi lúc Quái vật áo choàng đánh lên người thật, anh lại phát hiện sức lực đối phương chẳng đau chẳng ngứa...

Anh lập tức giơ quả đấm, đấm cú móc trái lên mặt Quái vật áo choàng, tiếp đó đánh vào hạ tam lộ(*)!

(*) Hạ tam lộ: gồm bụng, háng, chân; trong võ học, đánh vào hạ tam lộ là chiêu thức khá hung tàn, đối phương có thể bị ngất hoặc tử vong

Văn Tư Thành: “Hầu tử trộm đào!”

Quái vật áo choàng giống như bị xe tải hạng nặng cán qua, xương cốt toàn thân không chịu nổi sức tấn công phát ra tiếng răng rắc, cặp mắt màu đỏ kinh hoàng nhìn Văn Tư Thành.

Tại sao tên loài người này lại có sức mạnh lớn như vậy?!

Văn Tư Thành còn hết hồn hơn Quái vật áo choàng, anh nổ seed(*)

hay sao vậy?

(*) Cụm từ xuất phát từ bộ phim hoạt hình Nhật “Mobile Suit Gundam SEED”, trong phim nhân vật chính có khả năng đặc biệt và có một hạt giống (seed) sức mạnh trong tim.

Khi hạt giống này bùng nổ, người đó sẽ có được khả năng tư duy và thể chất phi thường

Văn Tư Thành: “Mọi người rút lui trước đi, để một mình tôi ở đây được rồi!”

Một người một quái lại bắt đầu quần thảo.

Vương Tư Tuệ nhân cơ hội này đưa học sinh kia và những học sinh bị dọa ngầy người khác rời đi, sau đó chạy tới tầng hầm.

So với đại sảnh có Quái vật áo choàng và bên ngoài nhà ăn đầy chuyện ma, tầng hầm dưới đất an toàn hơn nhiều.

Chú bảo vệ cứu Đặng Chung bị thương, ngăn cản hành vi tự sát của anh, dẫn theo đối phương đang chán chường chạy cùng Vương Tư Tuệ.

Tổng Hành Chỉ cũng Vân Thiển bám sát phía sau.

Đại sảnh chỉ còn lại một mình Văn Tư Thành giữ chân Quái vật áo choàng.

Tiến triển của tầng hầm cũng không tốt lắm.

Đám người không tìm được hạt giống trong kho lưu trữ thực phẩm dưới tầng hầm.

Nhân viên nhà ăn cuống cuồng chạy khắp các kệ, bọn họ nhớ nơi

này hẳn đặt rất nhiều hạt giống rau củ mới đúng, nếu không thì đậu nành đậu xanh gì đó cũng được, tại sao chẳng thấy cái nào?

Các loại rau, quả, gạo đặt trên kệ đều tắm tấp, không hề có bất kỳ chỗ trống nào.

Mấy chỗ trữ hạt giống mà nhân viên nhà ăn nói chỉ có bao gạo và khoai tây, dường như hạt giống từng ở đây, tro vẫn còn dính trên mép túi.

Học sinh sốt ruột nói: “Rốt cuộc trong nhà ăn có hạt giống hay không? Đừng nói vì mấy người muốn xuống hầm lánh nạn nên cố ý nói nơi này có hạt giống đấy nhé!”

Cánh cửa tầng hầm cực kỳ chắc chắn, bên trong khóa thì bên ngoài khó mà mở ra được — — Đó là đối với con người.

Thiên Hành Kiện lên tiếng: “Nếu không có hạt giống thì cũng đâu cần nói dối, chúng tôi vẫn sẽ dốc sức cứu người, không vì vậy mà bỏ rơi các người đâu.”

Nhân viên nhà ăn có trăm miệng cũng chẳng cãi được: “Tôi nói thật mà, đáng lý hạt giống phải ở đây, nhưng không biết tại sao không thấy nữa...”

Thiên Hành Kiện đỡ trán, anh chú ý tới giá đỡ ngâm nước trong góc tường: “Giá đỡ... cũng được tính là hạt giống nhỉ?”

Đặng Lan Lan bình tĩnh đáp: “Vậy anh đi hỏi Kẻ hấp thụ nỗi sợ xem gã có biết giá đỡ là hạt giống không.”

Thiên Hành Kiện không để ý tới thái độ lạnh nhạt hơn trước cùng với giọng điệu chẳng chứa cảm xúc gì của Đặng Lan Lan, hoặc anh ta cảm thấy Đặng Lan Lan vốn có thái độ như vậy, cho nên mới chẳng lấy làm lạ.

Trái lại Lý Duy liếc nhìn Đặng Lan Lan.

Mọi người đều là người sau khi bước vào thế giới tận thế mới gộp đội, thực tế hoàn toàn không quen biết... Tuy nhiên trong giao tiếp giữa những người trưởng thành, dù không quen cũng có thể làm như thân quen nhiều năm.

Đặng Lan Lan tuyệt đối không giống bà chủ gia đình trong ấn tượng của anh, không phải bề ngoài, mà là... cảm giác hờ hững khi thỉnh thoảng nhắc đến người nhà.

Lý Duy rút lại mạch suy nghĩ.

Anh tiếp cận kệ chứa đồ, để ý tới bụi bặm đóng xung quanh bao thực phẩm.

Anh tới gần chút nữa, bỗng nhiên vươn tay thò vào trong.

Đặng Lan Lan: “Đã phát hiện gì à?”

Lý Duy rút tay ra, đầu ngón tay bóp một hạt đậu nành: “Bọn họ không nói dối, hẳn ban đầu nơi này đặt hạt giống, có điều bị người ta chuyển đi rồi...”

Anh giải thích đơn giản quỹ đạo chuyển động của tro bụi và cách xếp đặt bao thực phẩm không ăn khớp, sau đó hỏi: “Trước khi chúng ta xuống hầm có ai từng vào đây rồi?”

Một học sinh nữ giơ tay, cô chỉnh lại tóc xong mới yếu ớt nói: “Vốn trong đại sảnh có một Người đầu heo, sau khi mọi người tới, anh ta liền biến mất tăm... Tôi thấy anh ta đi về hướng tầng hầm.”

Nhân viên nhà ăn nói: “Đúng! Người đầu heo, chắc chắn là anh ta... Cái đầu heo kia vốn là thứ tà ma, cứ mãi ở trong phòng lạnh, cho dù ném bao nhiêu lần cũng không biến mất, lần này còn biến luôn thành

một người cao hơn hai mét.

Chắc chắn anh ta cố ý lấy đi, bọn họ là một phe!”

Chú bảo vệ: “Nơi này vốn là nhà cậu ta.”

Vị trí trường học Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang từng là lò mổ, Người đầu heo là một đồ tể có tiếng ở đó.

Ông nói tiếp: “Nếu thật sự là cậu ta lấy hạt giống, vậy về tình có thể tha thứ, dù là chúng tôi cũng không muốn chết sớm như vậy.

Sự mở miệng đột ngột của chú bảo vệ khiến mọi người im lặng.

Suy cho cùng, ông cũng là chuyện ma, đồng loại với Quái vật áo choàng ngoài kia.

Thái độ của ông bây giờ tỏ ra rất tốt, ai biết kế tiếp có đột ngột nổi điên muốn giết bọn họ hay không?

Tình cảnh nhất thời rơi vào yên lặng.

Chú bảo vệ nhìn đám học sinh được ông cứu, mím môi.

Môi ông bị bộ râu dày che kín, không ai để ý khóe môi ông trĩ xuống, có hơi đáng thương.

Hiện giờ ông là chuyện ma, mặc dù lòng hướng về con người nhưng ông vẫn sẽ không được loài người chấp nhận.

Có lẽ ông không nên tiếp tục đứng về phía loài người...

Tống Hành Chỉ bỗng ngược mắt nhìn chú bảo vệ, cậu ôm chặt hai cánh tay Vân Thiển, chăm chăm rũ mắt, cảm hơi bạnh ra, cánh môi tiếp xúc với da thịt mềm mại của cô.

Giống như kẹo bông gòn, vừa mềm mại vừa thơm ngon, thẩm thấu mùi vị thơm ngọt.

Cậu tựa như bị mê hoặc, đưa đầu lưỡi chạm vào một cái như chuồn chuồn lướt nước.

Dòng điện kỳ lạ lan khắp cơ thể, có thứ gì đó trong lòng kêu gào chiếm lấy người con gái trên lưng, ai cũng dừng hòng cướp!

Giới cách nơi này rất xa bỗng nhiên rùng mình.

Tổng Hành Chỉ với tư cách là dự.c vọng Cố chấp của Giới, trong khoảnh khắc dự.c vọng kia thức tỉnh, mọi cảm giác đều truyền đến trên người ngài.

Vương Lâm và Giới đang bàn bạc giữa chừng, đột nhiên được ngài yêu cầu đi lấy nước trời, loại nước có thể thanh tẩy mọi thứ.

Nước trời được thần tối cao ban tặng, là bảo vật trân quý mà chúng thần đều muốn.

Nước trời vừa đưa đến đã bị Giới giăng lấy.

Ngài ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, quai hàm phồng lên rồi xẹp xuống, sau đó ngài vung tay, nước bên trong miệng biến mất.

Vương Lâm lấy làm lạ: “Ngài Giới?”

Đầu lưỡi Giới vẫn còn sót lại cảm giác da thịt tiếp xúc kia, ngài mặt không cảm xúc nói: “Ta bị vấy bẩn rồi.”

Vương Lâm: “...”

Giới: “Chuẩn bị thêm nhiều nước trời.”

Ngài phải tắm rửa!

“Ào — —”

Tiếng xối nước vang lên.

Thiên Hành Kiện bùng nổ giá đổ đi tới, giá đổ vẫn còn nhỏ nước xuống đất.

Anh ta hỏi: “Gì đây? Không phải chứ, ánh mắt mấy cô cậu như vậy là sao, chú bảo vệ từng cứu các người khỏi ký túc xá, vậy mà các người nhìn ông ấy như vậy hả? Đổi lại là tôi, bây giờ tôi lập tức rút hết mấy cô cậu cho cá mập, đầu tiên sẽ xé đứt tay chân, rồi lại khắc chữ lên da, chờ khi các cô cậu thấy mình sắp tiêu đời thì vặn đứt đầu!”

Học sinh lập tức hoảng sợ, so với Thiên Hành Kiện thì chú bảo vệ từng cứu bọn họ đáng tin hơn.

Có những người mặc dù là người nhưng hành vi càng giống chuyện ma hơn chuyện ma.

Chú bảo vệ dờ khóc dờ cười nhìn tập thể học sinh trốn sau lưng mình.

Ông nói với Thiên Hành Kiện: “Giá đổ không phải hạt giống.”

Thiên Hành Kiện: “...”

Lý Duy: “Đến phòng lạnh, kẻ hiềm nghi ăn cắp hạt giống lớn nhất là Người đầu heo.”

Thiên Hành Kiện: “Lỡ như đối phương trốn rồi sao?”

Lý Duy: “Bọn họ từng kể về vóc dáng Người đầu heo.

Cửa ra vào tầng hầm chỉ có một, miệng thông khí thì thân hình nhỏ nhắn mới chui lọt, nơi này không có, nơi còn lại chỉ có phòng lạnh.”

“Khoan...” Đặng Chung yếu ớt giơ tay: “Trước tiên cho tôi sang mạng mới đã.”

Vương Tư Tuệ bước tới lắc Đặng Chung hai cái, khiến nội tạng vốn đã xuất máu không chịu nổi, chỉ số sinh mạng tuột dốc thần tốc, Đặng Chung lại khỏe như vâm lần nữa.

Những người khác cảm thấy đám người chơi này rất kỳ lạ, nhưng không có gan hỏi.

Chuyện ma cũng xuất hiện rồi, người bị thương mà lắc hai cái là khỏe cũng chẳng có gì lạ.

Người chơi để người bản xứ chờ tại chỗ, bọn họ đi về phía phòng lạnh.

Hành động này khiến người bản xứ rất cảm động: “Mặc dù mặt mũi các người xấu xí nhưng đúng là người tốt!”

Người chơi nghe xong chẳng thể vui nổi.

Nếu không phải thần ra chỉ thị bảo vệ người bản xứ, với cái kiểu người bản xứ miệng tiện như vậy, bọn họ muốn ném thẳng ra ngoài cho xong.

-----oOo-----

Chương 18: 18: Vỗ Tay Vang Trời 2

Người chơi đứng trước phòng lạnh, Lý Duy để ý dấu vết dưới cửa.

Anh chỉ trỏ, nhóm người không hiểu ý.

Lý Duy: “Dấu vết còn mới, ban nãy chúng ta nói chuyện, chắc hẳn anh ta mở cửa nghe thấy.”

Đặng Chung hết sức kinh ngạc, từ dấu vết bao thức ăn ban nãy cho đến dấu vết dưới cửa hiện tại, người bình thường ít khi chú ý đến chi tiết này.

Mọi người thử mở cửa.

Cửa phòng lạnh không thể khóa từ bên trong, chỉ có thể mở từ bên ngoài.

Nhưng lúc mọi người định mở cửa phòng lạnh, cửa phòng lại bị giữ chặt ở bên trong.

Lý Duy: “Mọi người hợp lực đi, xem thử sức lực của anh ta lớn hay là chúng ta đồng tâm hiệp lực lớn!”

Đặng Chung: “Anh làm nghề gì?”

Nói thật mặt mũi Lý Duy không những bình thường, mà còn hơi lấm la lấm lét, nhúm tóc sau ót nhuộm highlight màu vàng nổi bật, chỉ lúc vén tóc mới thấy được, trông vô cùng bắt mắt.

Đặng Chung cứ nghĩ anh là côn đồ cắc kè.

Lý Duy: “Tôi? Cảnh sát địa phương.”

Đặng Chung, Vương Tư Tuệ, Thiên Hành Kiện và Đặng Lan Lan đều khựng lại, bọn họ nhìn chăm chăm Lý Duy hồi lâu, cuối cùng quay đầu tiếp tục kéo cửa.

Lý Duy bất mãn: “Sao hả, vẻ mặt mấy người như vậy là sao, đừng có trông mặt mà bắt hình dong chứ!”

Nhóm người im lặng hợp sức mở cửa.

Sức người bên trong rất mạnh, mặc dù bên ngoài chơi có đến mấy người cũng khó mà đấu lại anh ta.

Vương Tư Tuệ là người chơi thần chọn, nhưng cô không thể tăng cường sức mạnh.

Nếu như cho cô đến những thế giới tận thế kiểu dị năng tinh thần, không chừng cô có thể phóng ra tia sáng.

Bây giờ cô không tiện tiến hành triệu hồi, một là triệu hồi đòi hỏi hoàn cảnh yên tĩnh, hai là lúc người bản xứ đang ở đây thì không những triệu hồi thất bại mà ngay cả thần quang cũng ít xuất hiện.

Nơi này rơi vào giằng co.

Chú bảo vệ bước lên giúp đỡ.

Ông không phụ một tay, chỉ nói với bên trong cửa: “Sống mà bị người ta khống chế từ ngày này sang ngày khác như chúng ta vui lắm sao?”

Sức lực bên kia cánh cửa bỗng giảm xuống, bọn Đặng Chung lập

tức gia tăng sức lực, cửa mở ra.

Người đầu heo đứng trong phòng lạnh, phía sau anh ta đặt rất nhiều bao bố, có vài miệng bao mở to, hạt giống bên trong rơi vãi.

Người đầu heo: “Tại sao không muốn sống? Mặc dù tồn tại dưới dạng chuyện ma thì cũng là sống.” Anh ta móc một cây dao róc xương ra: “Tôi cứ nghĩ chúng ta là bạn bè nên mới giúp ông, nhưng nếu ý định của ông là giết thủ lĩnh thì tôi không bao giờ đồng ý!”

Chú bảo vệ: “Nếu thủ lĩnh chết, chuyện ma dưới quyền gã đều sẽ biến mất.”

Ông cố ý nói lời này cho đám Đặng Chung nghe, hi vọng bọn họ có thể thông cảm cho cảm xúc kích động của Người đầu heo.

Chú bảo vệ: “Mọi người có thể để tôi nói vài câu với cậu ấy không?”

Đặng Chung nhìn về phía đồng đội, đồng đội lại đợi anh quyết định.

Do dự vài giây, anh gật đầu.

Chú bảo vệ bước vào phòng lạnh, cửa đóng lại.

Thiên Hành Kiện: “Sao chú bảo vệ này giống tăng sư quét rác(*) vậy, chuyện gì cũng biết.”

(*) Một nhân vật võ công cao cường trong Thiên Long Bát Bộ, phụ trách quét rác ở Thiếu Lâm Tự, hiện nay được dùng để chỉ những người tài nghệ cực cao, thâm tàng bất lộ

Vương Tư Tuệ: “Đối với chúng ta mà nói có một người biết chuyện dẫn đường sẽ dễ hành động hơn.”

Đặng Chung tỏ vẻ nôn nóng: “Hi vọng bọn họ có thể nhanh lên, Văn

Tư Thành vẫn còn ở ngoài đối phó quỷ hút máu, số mạng sử dụng quá cao thì phần thưởng cuối cùng sẽ không được nhiều.”

Nói câu này xong, anh chợt để ý tới ánh mắt khô hàn của những người chơi khác bên tới.

Lý Duy: “Không phải lúc trước cậu khinh thường người chơi khiếm khuyết à? Bảo nào là không bao giờ để loại người chẳng khác gì tàn phế như Văn Tư Thành và Vân Thiển vào đội, cũng sẽ không bao giờ hợp tác, bây giờ cậu lại bắt đầu quan tâm bọn họ sao? Mới có bao lâu nhỉ, hai ngày thôi đấy.”

Đặng Chung đỏ mặt, ấp úng một hồi mới phun ra một câu: “Anh biết cái đánh gì.”

Sau khi chú bảo vệ đi vào, ông rất nhanh bước ra: “Bây giờ, mọi người có thể vào lấy hạt giống rồi.”

Mọi người đi lướt qua vai Người đầu heo, nghe thấy tiếng nói chua xốt của đối phương: “Điều ông nói là thật sao? Bởi vì ông có sự ưu đãi của Quan thẩm phán nên mới biết được tất cả sự thật phải không?”

Chú bảo vệ gạt đầu.

Người đầu heo ngồi dưới đất, anh ta không bao giờ mở miệng nữa, tựa như pho tượng đứng bất động trong phòng lạnh.

Nhóm Đặng Chung cầm trên tay rất nhiều hạt giống và cả trong balo.

Bọn họ bảo người bản xứ chờ ở tầng hầm, rồi đi lên đại sảnh tiếp ứng Văn Tư Thành.

Nhóm người bước xuống tầng hầm chừng mười phút.

Văn Tư Thành và Quái vật áo choàng đánh túi bụi bên ngoài.

Quái vật áo choàng nghĩ cái tên to béo trước mặt gã mới là quái vật thật sự.

Rõ ràng anh bị gã hút khô máu mấy lần, vết thương trí mạng cũng dính mấy nhát, nhưng vẫn lành lặn như cũ.

Thật ra Văn Tư Thành sắp chịu hết nổi rồi.

Chết thì không chết, nhưng đau đớn liên hồi khiến não của anh càng ngày càng chậm chạp.

Sức mạnh bất ngờ có được của anh lúc được lúc không, mỗi lần mất hiệu lực, chính là lúc Quái vật áo choàng hành hạ cái đầu chó của anh.

Anh hùng không dễ làm, Văn Tư Thành muốn làm cầu hùng(*) hơn.

(*) Cầu hùng (狗熊): gấu ngựa, dùng để chỉ những người vô tích sự, nhát gan, vô dụng.

Lúc có thể hưởng lạc thì ai lại muốn chịu khổ.

Anh cảm thấy người bản xứ ở thế giới tận thế này rất đáng ghét.

Anh vốn không thích người khác bàn tán vóc dáng của mình, ở đây anh toàn bị người khác đối xử như rác rưởi.

Nếu cho Văn Tư Thành một cơ hội, anh vẫn sẽ cứu đám người bản xứ đáng ghét kia.

Có lúc anh thật hi vọng đây là trò chơi, toàn bộ người bản xứ là NPC.

Như vậy, anh có thể vờ như không thấy, chẳng cần bị trách nhiệm chủ nghĩa anh hùng trong lòng trói buộc.

Bình thường Văn Tư Thành vừa cá muối vừa vô dụng, nhưng với tư cách là “người trồng hoa(*)” , từ nhỏ anh đã được hun đúc thể nào là ý thức trách nhiệm, thể nào là gánh vác, thể nào là nghĩa lớn...

(*) Đồng âm với “người Trung Hoa”

Năng lực càng mạnh, trách nhiệm càng cao.

Trong thế giới tận thế, anh là người chơi bất tử vô địch.

Mặc dù làm cái gì, đổ bể cái đó, nhưng anh có thể làm khiêng thít cứu người!

“Mịa nhà mày, đau quá!” Văn Tư Thành la hét ồm ồm, giống như làm thể có thể trừ bỏ đau đớn khỏi cơ thể.

Rốt cuộc đầu óc không nghe sai bảo, lúc Văn Tư Thành ngã xuống, anh vẫn nhắm về phía Quái vật áo choàng, hi vọng thể trọng của anh có thể kiềm chế đối phương một lúc.

Bống! Từng hạt từng hạt giống rơi xuống nền gạch, âm thanh ào ào tuyệt vời tựa như “ngọc to ngọc nhỏ rơi đầy trên mâm(*)” từng học trong sách giáo khoa trước đây.

(*) Một câu trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị.

Quái vật áo choàng mắng to một tiếng khốn kiếp, gã muốn giết chết Văn Tư Thành gần ngay trước mắt.

Gã không thể kiềm chế bản năng cơ thể, bị ép ngồi xổm xuống đếm từng hạt giống dưới đất.

“Một, hai, ba, bốn,...” Gã nhặt từng hạt bằng cặp móng nhọn hoắc, đặt vào lòng bàn tay, miệng nhắm đếm.

Đặng Chung định đỡ Văn Tư Thành dậy: “Này, anh giả chết cái gì, chúng ta sẽ không chết ở chỗ này.”

Cơ thể Văn Tư Thành đầy mồ hôi, dạng người mập mập có vóc dáng như anh khi đổ mồ hôi thường có mùi chua.

Anh xụi lơ nói: “Bây giờ, cậu không chê tôi hôi à?”

“Hôi chết đi được.” Đặng Chung đặt cánh tay Văn Tư Thành lên bả vai mình: “Thiên Hành Kiện đến đây phụ một tay đi, một mình tôi không đỡ nổi anh ta.”

Thiên Hành Kiện lập tức bước lên giúp đỡ.

Văn Tư Thành dồn chút sức lực bốc lấy hạt giống trên tay Thiên Hành Kiện, ném từng nắm vào Quái vật áo choàng: “Mày ở đó mà nhặt đi, nhặt tới mặt trời lên phơi chết mày!”

Quái vật áo choàng trừng mắt, cùng với sắc trời bên ngoài ngày một sáng, sợ hãi nơi đáy mắt gã không cách nào che giấu.

Tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào nhà ăn.

Ánh sáng màu vàng từ từ lan đến chiếc áo choàng phết đất của Quái vật áo choàng, từng đốm lửa đỏ li ti bùng sáng.

Nơi nào có tia lửa, nơi đó chậm chậm cháy thành tro.

Tiếng kêu đau đớn của Quái vật áo choàng vô cùng chói tai, nhưng vào tai người chơi lại hết sức êm ái.

Tiếp theo là tiếng phát thanh không mấy vui vẻ: “Ngày đầu tiên tiến hành Trò chơi chuyện ma, bên chiếm ưu thế: Chuyện ma... Mời con người tiếp tục cố gắng.”

Sắc trời rực sáng, ánh nắng xóa tan hơi lạnh âm u trong sân trường, đồng thời rọi sáng những đoạn tay chân người còn sót lại trong góc.

Trừ học sinh được chú bảo vệ cứu và nhân viên tại nhà ăn, người ở những nơi khác trong trường đều bị chuyện ma tóm gọn!

Văn Tư Thành bình phục lại nhiều, anh lút mắt nhìn đám người: “Vân chó đâu?”

Vương Tư Tuệ chỉ vào tầng hầm: “Tổng Hành Chỉ trông chừng cô ấy.

Tình hình vừa rồi, chúng tôi không tiện mang cô ấy ra đây.”

Thiên Hành Kiện: “Kiểu hôn mê ngắt quãng của Vân Thiển là thế nào? Lẽ nào trong hiện thực cũng như vậy, thế cũng nguy hiểm quá rồi...”

Văn Tư Thành đá xoáy không nương tay: “Nguy hiểm chỗ nào? Có nguy hiểm hơn mấy đứa ngu không vừa ý một chút là ra đường chém người không?”

Lần này Đặng Chung lại đảm nhiệm vai người hòa giải: “Ý của Thiên Hành Kiện là thể chất này của Vân Thiển khiến cô ấy dễ rơi vào nguy hiểm, chứ không có ý nói Vân Thiển nguy hiểm.”

Văn Tư Thành: “Ồ, thì ra là ý này, tôi hiểu lầm rồi... Anh trai, xin lỗi nhé.”

Thiên Hành Kiện khoát tay, tỏ vẻ không để ý.

Bọn họ đi về phía tầng hầm: “Quái vật kia đã chết, bây giờ là ban ngày, mọi người an toàn rồi.”

Đám người bản xứ nhảy nhót hoan hô.

Lúc người chơi hỏi vị trí chú bảo vệ, người bản xứ đáp: “Lúc nãy, Người đầu heo trong phòng lạnh chạy ra nói hẹn gặp lại với chú ấy, sau đó biến thành tro.

Chú ấy cũng bước vào trong tường rồi biến mất... bảo là gần tối lại đến tìm chúng ta.”

Người bản xứ chuyển lại lời của chú bảo vệ.

Chú bảo vệ nói thủ lĩnh chuyện ma phía Bắc chết, chuyện ma phía Bắc này sẽ không hiện ra, hiện giờ nhà ăn là tòa nhà an toàn nhất.

Người chơi hỏi thời gian cụ thể bảo vệ và Người đầu heo biến mất.

Người đầu heo hóa thành tro sau khi Quái vật áo choàng chết, chú bảo vệ biến mất sau khi trời sáng hẳn.

Máy tính trong tay Đặng Lan Lan tắt máy ngay khi trời sáng, không có cách nào bật lên được, hơn nữa còn có thể đặt vào balo không gian người chơi.

Xem ra chuyện ma không thể xuất hiện vào ban ngày.

Đặng Lan Lan nói cô ta đã đọc hết phần lớn bài đăng chuyện ma, không phải chuyện ma nào cũng có nhược điểm viết trong bài đăng.

Cô ta ghi nhớ tất cả nhược điểm chuyện ma từng xem, trong đó có nhiều vật dụng không thể tìm được tại nhà ăn, cần phải đi tìm ở những nơi khác trong trường.

Người bản xứ hỏi: “Tiếp theo, chúng ta phải làm sao?”

Đặng Chung trầm tư một lúc, chia nhiệm vụ khác nhau cho người bản xứ, cố gắng hết sức sửa chữa cánh cửa nhà ăn, bên cạnh là dụng cụ của đội thi công, thực tế không xây tiếp cũng được.

Nhóm còn lại đi tìm vật dụng trên bản liệt kê mà bọn họ đề ra, không tìm được cũng chẳng sao, nhất định phải trở lại nhà ăn trước trời tối.

Ngoài ra, bọn họ cũng cần dụng cụ truyền tin, ví dụ mấy thứ như bộ đàm.

Nhân viên nhà ăn: “Chúng tôi không thể ra ngoài cầu cứu sao? Trong phòng hiệu trưởng có điện thoại, có thể gọi cho bên ngoài...”

“Buổi tối hôm trước, tôi từng thử ra ngoài, nhưng không thể rời khỏi, không chừng ban ngày có thể thử xem.”

Chẳng biết Vân Thiển tỉnh lại từ khi nào, cô chống nửa người dậy, mắt mơ màng nhìn về phía người nói.

Văn Tư Thành chạy đến bên cạnh Vân Thiển: “Lần này em ngủ thời gian ngắn nhỉ.”

“Ừ.” Vân Thiển sờ chỗ cánh tay.

Lần này không những cô tỉnh sớm, cơ thể còn có cảm giác tràn trề năng lượng, không chừng trong thời gian ngắn sẽ không phát bệnh?

Cô rũ tay xuống, chạm phải một gò má nóng hầm hập.

“Cậu ấy sốt rồi.” Vân Thiển chạm lên trán Tống Hành Chỉ.

Cô và Tống Hành Chỉ từng tiếp xúc vài lần, biết nhiệt độ cơ thể cậu thiên về lạnh.

Cậu sốt cao vậy sao?

Tống Hành Chỉ mơ mơ màng màng tỉnh lại, cậu bắt lấy tay Vân Thiển, nhỏ giọng nói: “...Đừng bỏ rơi tôi...”

Vân Thiển: “Cậu bệnh rồi.”

Tống Hành Chỉ: “Trong ký túc xá, thuốc...” Lời còn chưa dứt, cậu đã mất đi ý thức.

Tống Hành Chỉ cung cấp cho người chơi sự trợ giúp lớn nhất, chiếc máy tính kia có khả năng ghi chép thông tin chuyện ma.

Cậu xảy ra chuyện, đương nhiên người chơi sẽ quan tâm.

Vương Tư Tuệ hỏi thăm học sinh: “Có ai biết phòng ngủ Tống Hành Chỉ ở đâu không?”

Tất cả mọi người lắc đầu.

Học sinh tại đó nhiều như vậy mà lại chẳng có một ai quen Tống Hành Chỉ.

Văn Tư Thành nói: “Cậu ấy là học sinh lớp 12A11.”

Một học sinh nam lớp 12A10 đứng ra, cậu ta nói phòng ngủ học sinh nam ban mười một ở tầng trên bọn họ.

Tối hôm qua, lúc chạy khỏi ký túc xá, cậu ta nhìn thấy một đám chuyện ma đứng ở lối đi cầu thang, chặn hết học sinh nam A11...

Có vẻ tất cả học sinh A11 đều chết hết, chỉ còn lại một mình Tống Hành Chỉ đi theo người chơi hành động.

Vân Thiển và Văn Tư Thành đưa Tống Hành Chỉ trở về phòng lấy thuốc, đúng lúc nhóm học sinh có thể đi theo bọn họ lấy nhu yếu phẩm, chẳng ai biết sẽ sống ở nhà ăn bao lâu.

Đám Đặng Chung bắt đầu thực hiện kế hoạch đã vạch ra trước đó.
-----oOo-----

Chương 19: 19: Vỗ Tay Vang Trời 3

Từng người chơi dẫn một đám người bản xứ tiến hành hành động.

Dọc đường đi, bọn họ nhìn thấy không ít thi thể, không phải chuyện ma nào cũng có thể khiến con người chết không toàn thây.

Cùng đá quý tiến hành đích quyết đấu đá quý, cùng yêu.

Học sinh có người nôn mửa, có người cảm thấy suy sụp muốn về nhà, cũng có người ý chí vững vàng nối gót theo bước người chơi, còn có người đến lúc này vẫn muốn ăn diện trang điểm...

Điện thoại phòng hiệu trưởng không thể liên lạc với bên ngoài, cầm lên chỉ nghe tiếng báo bận liên hồi.

Theo trứ thu phục đá quý đích số lượng tăng nhiều.

Cổng chính trường học mở toang, nhưng sương mù bên ngoài lượn lờ dày đặc, trắng xóa một vùng.

Có học sinh kích động mặc kệ người chơi ngăn cản mà lao vào màn sương.

Này tự là quyết đấu đá quý thất bại đích trừng phạt.

Trong sương mù vang lên tiếng còi xay.

Một lát sau, máu thịt học sinh kia bị phun trở về.

Bọn họ bị bao vây hoàn toàn trong trường, chỉ đành chơi cái gọi là Trò chơi chuyện ma với chuyện ma.

Chỉ cần tiếp tục học tập màu sắc phân biệt.

Nhưng Trò chơi chuyện ma này cũng là đường chết, mọi người nhớ ra phần thưởng chiến thắng của trò chơi là — — trở thành chuyện ma.

Tới đâu tính tới đó vậy.

Bọn họ nín thở rất đau, biểu cảm thượng cũng có thể nhìn ra.

Sương mù ngoài trường có xu hướng tràn vào bên trong.

Màn sương này tạo cho người ta cảm giác uy hiếp, cứ như chỉ cần nó phân tán khắp trường sẽ xảy ra chuyện không hay.

Đường Giác lãnh trứ hai tiểu tử kia tiến lại, thuận gian.

Tia nước văng khắp nơi.

Thực tế sự tình xử lý xong liễu, kế tiếp khôi phục ngày càng.

Một chân Vân Thiển giẫm vào vũng nước, ở nhìn kỹ thì đây đâu phải vũng nước bình thường, rõ ràng là máu loãng!

Văn Tử Thành cau mày nhìn về phía lầu ký túc xá.

Thang lầu thông tầng giống như địa ngục trần gian, ở đâu đâu cũng là vụn tay chân bị cắt nhỏ, giống như bắn từ bên trong ký túc xá ra.

Học sinh đi theo sau lưng hai người chỉ vào một cái đầu, nói: “Đó là Tửu Tửu, hôm qua cậu ấy bị thứ trong khe hở lôi vào...”

Học sinh bắt đầu nhỏ giọng khóc nức nở. Văn Tư Thành thấy bọn họ sợ tới hai chân run rẩy, liền bảo bọn họ chờ ở bên ngoài ký túc xá.

Học sinh không muốn, bên ngoài cũng đáng sợ giống vậy, echi bằng đi theo người thầy con này cùng nhau hành động.

Vân Thiên thấp giọng nhỏ nhẹ trấn an: “Đừng sợ, có chúng tôi ở đây bảo vệ mọi người. Tôi biết mọi người đều là người rất kiên cường, chẳng phải khóc xấu lắm sao? Bình thường mọi người để tâm hình tượng của mình nhất, cho dù trong tình huống này, chúng ta cũng phải đối diện {kẻ địch bằng bộ dạng đẹp nhất mới đúng!”

Học sinh hít mũi.

Đúng vậy, bọn họ không thể bày ra dáng vẻ nhếch nhác, bọn họ phải đối diện mọi thứ một cách xinh đẹp.

Cuối cùng tiếng khóc cũng ngừng, Văn Tư Thành lên giờ ngón tay cái với Vân Thiên.

Anh công Tổng Hành Chỉ đi về phía tầng lầu ký túc xá lớp 12A11.

Bên trong lầu ký túc xá rất yên tĩnh, mùi máu tanh nhàn nhạt và mùi hôi thối tràn ngập khắp tòa nhà.

Bọn họ {bước lên từng lầu một, tạm thời không thấy chuyện ma quái xuất hiện.

Mọi người dần thả lỏng, chuyện ma sẽ không xuất hiện vào buổi sáng.

Sau khi thả lỏng, bọn họ bắt đầu chia nhau hành động. Mọi người nhớ kỹ lời dặn của Văn Tư Thành và Vân Thiên, trước tiên lấy nhu

yếu phàm, đừng đi quá xa, bảo đảm có người tiếp ứng lẫn nhau, nếu gặp nguy hiểm phải là to lên.

Trên đường đi, Tống Hành Chi tỉnh lại một lần, báo số phòng của mình.

Vân Thiển và Văn Tư Thành bước vào phòng ngủ Tống Hành Chi.

Đây là phòng ngủ bốn người, trên là giường, dưới là bàn.

Giường đệm Tống Hành Chi nằm ở trong cùng, trên bàn có rất nhiều vết cắt dao rọc giấy, còn có mấy câu nói quá đáng viết bằng bút lông dầu.

“Đi chết đi.”

“Mày sống chẳng có ý nghĩa gì.”

“Mày thật buồn nôn, tại sao lại tồn tại quái vật như mày?”

“Người là do mày giết!”

Giường đệm ướt sũng tí tách, bị người ta tạt nước đến giờ chưa khô, căn bản không thể nằm ngủ.

Văn Tư Thành tìm được hộp thuốc trong tủ dưới bàn học, nhưng thuốc bên trong (đều đổ hết, có thuốc nước chảy ra, viên ở con nhộng bị ngâm nước, không tìm được bất cứ thuốc nào còn uống được.

Văn Tư Thành: “Anh cực kỳ ghét (con nít ở tuổi này, bọn nó sẽ làm ra mấy chuyện khó mà tưởng tượng nổi, nhưng lại chỉ cảm thấy mình đang biểu dương chính mình.”

Vân Thiển từ chối cho ý kiến.

Cô lấy túi chườm đá trong balo không gian, chuẩn bị hạ nhiệt tiếp cho Tống Hành Chi.

“Hình như cậu ấy hạ sốt rồi.” Vân Thiển kiểm tra toàn thân Tống Hành Chi.

Lúc này cả người cậu nóng lên, bây giờ đã trở về nhiệt độ cơ thể bình thường, sắc mặt cũng tươi hơn nhiều.

Văn Tư Thành thở phào. Ông cũng theo bản năng săn sóc Tống Hành Chi giống Vân Thiển.

Anh quan tâm Tống Hành Chi là vì anh và cậu giống nhau, từng bị ăn hiếp thảm thương thời cấp ba nên bất giác có cảm ứng, còn tại sao Vân Thiển làm vậy thì không biết.

Bọn họ đóng gói vật dụng có thể sử dụng trong phòng.

Lúc tìm đồ, ở Văn Tư Thành cầu nhàu: “Sao lại có sương mù rồi?”

Vân Thiển chẳng thấy rõ thứ gì, cô chỉ giúp đóng gói đồ đạc.

Có tiếng động khe khẽ.

Hai người lập tức dừng động tác, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Cửa phòng ngủ chậm chạp đóng lại, cứ như có người kéo.

Ở mặt sau cánh cửa, một khuôn mặt mọc lên, mặt mũi méo mó vặn vẹo, được tạo thành từ vô số khuôn mặt nhỏ.

Gương mặt kia bật ra tiếng cười âm u với bọn họ, giống như tiếng móng tay cào vào bảng đen, đâm vào tai người một cách khó chịu.

“Ba.”

Ba? Là chỉ ba người ỉ bọn họ sao?

Gương¹ mặt này trông ỉ mà muốn rớt²san(1).

Không đợi, Vân Thiển lấy ó cục gạch cuối ỉ cùng trong balo ỉ không gian ra, ừ Văn Tư Thành ỉ đã ném Tống ỉ Hành Chỉ cho cô, cướp cửa ỉ bỏ chạy(2)!

(1)Rớt san: ỉ giảm sút chỉ ỉ số Sanity, ỉ đây là trỉ ỉ số thể hiện ỉ sự tỉnh táo ỉ của nhân vật, ừ khi nói rớt ỉ san tức là ỉ khi nhìn thấy ỉ thứ gì đó ỉ xấu xí, khủng ỉ bố

(2) Cùm từ ỉ tương đương với ỉ câu “tông cửa ỉ bỏ chạy”

“...” ỉ Vân Thiển há ỉ miệng rồi lại ỉ thôi.

Cô nhìn ỉ thứ trong tay ỉ Văn Tư Thành, ỉ rớt cuộc không ỉ nhìn được hỏi: ỉ “Anh cầm cán ỉ cửa làm gì ỉ đấy?”

“Cướp cửa ỉ bỏ chạy” của ỉ Văn Tư Thành ỉ tức là cướp ỉ cửa mà chạy ỉ theo đúng ỉ nghĩa ỉ đến.

“Đột nhiên sức mạnh tăng vọt, không cảm thấy sức nặng trên tay.” Văn Tư Thành ném cửa xuống đất, thuận tiện giẫm lên gương mặt cố tỏ vẻ thần bí kia.

“Rõ ràng là ban ngày, sao lại xuất hiện chuyện ma chứ, tình huống bất thường.”

“Điều kiện bị bắt là có thể thấy rõ bộ dạng Quỷ khe hở trong khe.”

Quỷ khe hở trơ mắt nhìn Vân Thiển dần dần bịt kín lối vào của mình.

Chúng nhìn khuôn mặt Vân Thiển gần trong gang tấc mà như xa tận chân trời.

Hai người gọi tất cả học sinh trở lại, thông qua đồng hồ cứu thế phát tin nhắn “Tình huống ngoài dự tính”, sau đó trở lại nhà ăn.

“Vào với chúng ta, cô sẽ không bao giờ thấy cô đơn nữa.”

Sương mù này giống hệt sương mù ăn thịt người ngoài cổng trường, mọi nơi nó đi qua đều trở nên âm u lạnh lẽo, bầu trời tối hơn mấy phần.

(*) Theo thần thoại Trung Quốc, Bàn Cổ là người khai thiên lập địa.

Đặng Chung: “Xảy ra chuyện gì?”

Chuyện ma có quy tắc của chuyện ma, phù hợp với quy tắc thì chúng mới có thể bắt người.

“Rõ ràng là đồ mù, sao lại tới trường đi học chứ?”

Vân Thiển kể lại chuyện mặt người kỳ lạ xuất hiện trong ký túc xá cho mọi người, còn có sương mù mà Văn Tư Thành bảo đột nhiên xuất hiện.

Vân Thiển cười nhạo: “Khinh thường người cận thị nặng hả? Chúng mày tưởng tao có thể thấy rõ bộ dạng chúng mày ở khoảng cách này sao, quá ngây thơ rồi!”

(*) Theo thần thoại Trung Quốc, Bàn Cổ là người khai thiên lập địa.

Tiếng vỗ tay vang trời.

Vừa nói xong, mọi người mới phát hiện: “Sương... sương mù bay tới rồi.”

“Kẻ ghi chép không được ở trong tay con người, nó là của chúng ta!”

Hai người gọi tất cả học sinh trở lại, thông qua đồng hồ cứu thế phát tin nhắn “Tình huống ngoài dự tính”, sau đó trở lại nhà ăn.

Sương mù này giống hệt sương mù ăn thịt người ngoài cổng trường, mọi nơi nó đi qua đều trở nên âm u lạnh lẽo, bầu trời tối hơn mấy phần.

Đặng Chung: “Xảy ra chuyện gì?”

Chỉ có nhà ăn đỡ hơn một tí.

Vừa nói xong, mọi người mới phát hiện: “Sương... sương mù bay tới rồi.”

...

“Chạy về nhà ăn!”

Dù vậy, sương mù vẫn len qua khe hở bị chấp vá mà chui vào nhà ăn.

Mỗi một khe hở trong nhà ăn đều xuất hiện dày đặc mặt người màu xanh xám.

Học sinh thét chói tai: “Chính bọn chúng bắt người trong ký túc xá tối qua!”

“Trả đây, trả Kè ghi chép cho chúng ta.”

Tốc độ nói chuyện của Đặng Lan Lan vừa nhanh vừa điềm tĩnh: “Quý khe hở, chuyện ma tồn tại trong khe hở, có thể bắt người thấy rõ dáng vẻ của bọn chúng vào trong khe, chỉ cần đứng phạm vi cách chúng mười centimet thì đều sẽ bị lôi vào... Không ai biết bên trong đó là cái gì...”

“Kẻ ghi chép không được ở trong tay con người, nó là của chúng ta!”

Tại sao lại điểm danh cô, lẽ nào muốn một cô gái yếu đuối như cô đi đối phó Quỷ khe hở, bịt lại tất cả khe hở trong nhà ăn?

“Trả đây...”

Quỷ khe hở mừng thầm, mấy chục đôi tay ra sức kéo... kéo không khí!

“Đột nhiên sức mạnh tăng vọt, không cảm thấy sức nặng trên tay.”
Văn Tư Thành ném cửa xuống đất, thuận tiện giẫm lên gương mặt cố tỏ vẻ thần bí kia.

“Rõ ràng là ban ngày, sao lại xuất hiện chuyện ma chứ, tình huống bất thường.”

Mỗi một khe hở trong nhà ăn đều xuất hiện dày đặc mặt người màu xanh xám.

Học sinh hét chói tai: “Chính bọn chúng bắt người trong ký túc xá tối qua!”

Vân Thiển đến gần hơn như bọn chúng mong muốn.

Đám người chỉ huy suối nước Văn Tư Thành, Đặng Chung ở đằng sau lập tức kêu la: “Sang trái một chút, lên trên một chút, lên trên nữa, lên nữa, đúng đúng chỗ đó.”

Tốc độ nói chuyện của Đặng Lan Lan vừa nhanh vừa điềm tĩnh:
“Quỷ khe hở, chuyện ma tồn tại trong khe hở, có thể bắt người thấy rõ dáng vẻ của bọn chúng vào trong khe, chỉ cần đứng phạm vi cách chúng mười centimet thì đều sẽ bị lôi vào... Không ai biết bên trong đó là cái gì...”

Đặng Chung: “Lẽ nào không có cách gì đối phó chúng?”

Quý khe hở thò vô số cánh tay muốn bắt lấy Vân Thiển, nhưng tay bọn chúng và Vân Thiển chỉ có thể lờ nhau.

Trừ Vân Thiển, những người khác đều cách xa khe hở, bọn chúng chỉ có thể đối phó con người này trước, tuyệt đối không thể để cô dán hết tất cả khe hở.

Nửa phút sau, Vân Thiển đơ mặt ôm một đồng băng keo, bứt xé, bứt dán.

Đặng Lan Lan: “Có, chỉ cần đứng ở khoảng cách gần, bịt khe hở lại là được.”

Vân Thiển kể lại chuyện mặt người kỳ lạ xuất hiện trong ký túc xá cho mọi người, còn có sương mù mà Văn Tư Thành bảo đột nhiên xuất hiện.

“Nhưng không phải cô nói đến gần sẽ bị bắt vào trong sao?”

Đặng Lan Lan: “Có, chỉ cần đứng ở khoảng cách gần, bịt khe hở lại là được.”

“Điều kiện bị bắt là có thể thấy rõ bộ dạng Quý khe hở trong khe.”

“Vân Thiển?”

“Vân Thiển?”

Vân Thiển: “?”

“Đến gần đây, gần nữa nào.”

Tại sao lại điểm danh cô, lẽ nào muốn một cô gái yếu đuối như cô đi đối phó Quý khe hở, bịt lại tất cả khe hở trong nhà ăn?

“Chạy về nhà ăn!”

...

Nửa phút sau, Vân Thiển đơ mặt ôm một đồng băng keo, bứt xé, bứt dán.

Dù vậy, sương mù vẫn len qua khe hở bị chấp vá mà chui vào nhà ăn.

Quý khe hở thò vô số cánh tay muốn bắt lấy Vân Thiển, nhưng tay bọn chúng và Vân Thiển chỉ có thể lờ nhau.

Trừ Vân Thiển, những người khác đều cách xa khe hở, bọn chúng chỉ có thể đối phó con người này trước, tuyệt đối không thể để cô dán hết tất cả khe hở.

Chuyện ma có quy tắc của chuyện ma, phù hợp với quy tắc thì chúng mới có thể bắt người.

“Đến gần đây, gần nữa nào.”

“Cô không muốn vào với chúng ta sao?”

Cô giật một đoạn băng keo, bịt lấy khe hở trước mặt.

Vân Thiển không thấy rõ vị trí cụ thể, chỉ có thể phán đoán dựa vào mosaic, thỉnh thoảng sẽ dán lệch vài cái.

“Vào với chúng ta, cô sẽ không bao giờ thấy cô đơn nữa.”

Vân Thiển đến gần hơn như bọn chúng mong muốn.

“Trả đây, trả Kè ghi chép cho chúng ta.”

Quý khe hờ mừng thầm, mấy chục đôi tay ra sức kéo... kéo không khí!

Bước chân Kề phanh thây ngoài nhà ăn khựng lại, lộ vẻ mặt ngờ vực.

Bên trong có bầy à?

Vân Thiển cười nhạo: “Khinh thường người cận thị nặng hả? Chúng mày tưởng tao có thể thấy rõ bộ dạng chúng mày ở khoảng cách này sao, quá ngây thơ rồi!”

Cô giật một đoạn băng keo, bịt lấy khe hở trước mặt.

Vân Thiển không thấy rõ vị trí cụ thể, chỉ có thể phán đoán dựa vào mosaic, thỉnh thoảng sẽ dán lệch vài cái.

Đám người chỉ huy suối nước Văn Tư Thành, Đặng Chung ở đằng sau lập tức kêu la: “Sang trái một chút, lên trên một chút, lên trên nữa, lên nữa, đúng đúng chỗ đó.”

Quý khe hờ trơ mắt nhìn Vân Thiển dần dần bịt kín lối vào của mình.

Chúng nhìn khuôn mặt Vân Thiển gần trong gang tấc mà như xa tận chân trời.

“Rõ ràng là đồ mù, sao lại tới trường đi học chứ?”

Nếu như cô không tới trường học, bọn chúng sẽ bách chiến bách thắng, không cần phải đối diện với hoàn cảnh khốn cùng này, chẳng thể hoàn thành nhiệm vụ thủ lĩnh giao cho.

Vân Thiển: “Sao chúng mày không đi trách Bàn Cổ khai thiên lập địa(*) đi?”

(*) Theo thần thoại Trung Quốc, Bàn Cổ là người khai thiên lập địa.

Văn Tư Thành đằng sau vỗ tay như hải sư, kéo đám người Đặng Chung cũng vỗ tay theo: “Nói hay lắm!”

“Nhưng không phải cô nói đến gần sẽ bị bắt vào trong sao?”

Vẻ mặt học sinh ngớ ngàng, Bàn Cổ là gì, nghe không hiểu gì cả.

Bọn họ cũng vỗ tay dưới sự dẫn dắt của Văn Tư Thành.

Vẻ mặt học sinh ngớ ngàng, Bàn Cổ là gì, nghe không hiểu gì cả.

Bọn họ cũng vỗ tay dưới sự dẫn dắt của Văn Tư Thành.

Vân Thiển: “Sao chúng mày không đi trách Bàn Cổ khai thiên lập địa(*) đi?”

Tiếng vỗ tay vang trời.

Bước chân Kẻ phanh thây ngoài nhà ăn khựng lại, lộ vẻ mặt ngờ vực.

Bên trong có bầy à?

-----oOo-----

Chương 20: 20: Xâm Nhập Sương Mù

Tiếng vỗ tay trong phòng ăn vang lên liên tục, có cao có thấp, chưa bao giờ ngừng.

Sắc mặt Kẻ phanh thây càng thêm nghiêm trọng, gã biết chuyện ma được phái vào đó là Quỷ khe hở.

Cấp bậc Quỷ khe hở thấp, nhưng cực kỳ khó đối phó.

Nếu không phải số lượng bọn chúng quá đông, thực lực cá thể không đủ làm thủ lĩnh, bằng không trong các thủ lĩnh hiện giờ đã có vị trí của chúng.

Quỷ khe hở là chuyện ma được cô ta phái đi đánh trận đầu.

Kẻ phanh thây cứ tưởng gã có thể đập lên cảnh tượng gió tanh mưa máu do Quỷ khe hở tạo thành bước vào nhà ăn, không ngờ bọn họ lại cùng nhau mở hội diễn văn nghệ trong đó!

Kẻ phanh thây không dám tưởng tượng Quỷ khe hở gặp phải chuyện gì, chắc hẳn bị đối xử hết sức kinh khủng.

Cái chết của Kẻ hấp thụ nỗi sợ khiến nhóm thủ lĩnh kinh hoàng, bọn họ không bao giờ ngờ Kẻ ghi chép lại ghi cách đối phó thủ lĩnh chuyện ma.

Kẻ ghi chép là sự tồn tại đặc biệt, chỉ có Quan thẩm phán và con người có thể đọc được nội dung ghi bên trong.

Nhất định phải giành lại Kẻ ghi chép...

Dù là chuyện ma cấp thủ lĩnh thì vẫn nảy sinh ra sợ hãi đối với chuyện có thể tạo nên cái chết cho mình.

Kẻ phanh thây cẩn thận quan sát người trong nhà ăn, gã sẽ không dễ bị lừa giống như Kẻ hấp thụ nỗi sợ ngu si kia.

Gã chú ý tới có cái lỗ nhỏ trên cánh cửa đóng kín của nhà ăn, hẳn là thông qua cái lỗ kia có thể thấy được bên trong.

Con người màu vàng đồng của Kẻ phanh thây áp sát lỗ hổng, nhìn vào.

...

“Vân Thiển, trên cửa còn cái lỗ mà chúng ta dùng làm mắt mèo lúc trước, bịt nó lại luôn đi.” Thiên Hành Kiện nói rất lớn.

Vân Thiển giật một đoạn băng keo, đi tới cửa chính.

Thật ra xung quanh đây không có tiếng của Quỷ khe hở, cô bước lại gần nhìn qua lỗ hổng.

Không có Quỷ khe hở, chỉ có một mảng ố vàng, ở giữa có cái chấm đen.

Bỗng nhiên cơ thể Vân Thiển cứng đờ, tay chuẩn bị dán băng dính khựng lại.

Đây là con mắt sao?

Da gà da vịt nổi lên, cô đo đạc kích thước lỗ hổng, vờ như không có chuyện gì, đứng dậy chạy về chỗ người chơi: “Có đùa hay nữa không?”

Văn Tư Thành đưa cho cô một cây nĩa: “Sao vậy?”

Vân Thiển cầm nĩa bước nhanh tới gần lỗ hổng.

Khi xưa bị mấy mẫu chuyện như “Nhìn qua lỗ khóa chỉ thấy một mảng màu đỏ, thì ra là con mắt lão Vương cách vách” dọa cho càng nghĩ càng sợ, cô vẫn luôn muốn làm một việc.

Cho dù là quỷ, cũng không được rình mò lung tung!

Cô tới gần lỗ hổng, màu vàng vẫn còn đó.

Tất cả mọi người nhìn Vân Thiển đột ngột cắm cây nĩa vào lỗ mắt mèo.

Bên ngoài dội lên một tiếng thét tím ruột tím gan, chiếc nĩa biến mất khỏi lỗ hổng.

“Đệch, cái gì vậy? Bên ngoài có chuyện ma nhìn chúng ta sao?”

Vân Thiển xấu hổ cười: “Đúng vậy, tôi nhìn thấy một con mắt, chắc chắn không phải mắt người, cho nên xiên rớt nó rồi.”

Người chơi mặc niệm hồi lâu, nói sang chuyện khác: “Hình như sương mù tăng lên không ít.”

Văn Tư Thành: “Nếu có thêm tàn tro, trông chúng ta giống như đang trải nghiệm phiên bản thực ‘Ngọn đồi câm lặng(*)’ rồi.”

(*) Là một bộ phim tâm lý kinh dị năm 2006, chuyển thể từ trò chơi điện tử cùng tên năm 1999

Quỷ khe hở ở chỗ khe hở bị bịt kín vẫn đang lải nhải liên hồi.

Người chơi bàn bạc tiếp theo phải làm gì.

Thái độ ung dung của bọn họ lây sang người bản xứ, bất giác khiến người bản xứ bình tĩnh hơn nhiều, dường như tình hình hiện tại không tới nỗi tuyệt vọng.

Sương mù lại tăng lên, màu trắng mà mắt thường có thể thấy được đang ngăn cách mỗi người.

Tống Hành Chỉ chậm rãi tỉnh lại, cậu đang nằm trong một vòng ôm êm ái, vừa ấm áp vừa khiến người ta lưu luyến, lồng ngực tựa vào mềm mại giống như là... Cậu ngượng ngùng nắm chặt quần áo, xấu hổ chớp mắt.

Văn Tư Thành cúi đầu nhìn.

Tống Hành Chỉ túm lấy lưng quần anh, gương mặt tái nhợt đỏ ửng vì ngượng, rốt cuộc cũng trông khỏe mạnh hơn nhiều.

Tầm mắt Tống Hành Chỉ và Văn Tư Thành giao nhau, ngay lập tức nóng giãy trên gương mặt cậu bay sạch.

Văn Tư Thành: “Tôi đo rồi, ngực của tôi cup D(*) đó.

Bạn cùng phòng đại học nói cảm giác bóp rất sướng tay, cho nên cậu cũng đừng thất vọng như thế.”

(*) Cup D: số đo vòng ngực từ 88 – 110 cm

Tống Hành Chỉ: “...”

Tống Hành Chỉ: Anh Văn nói chuyện thật đáng sợ.

Đặng Chung không tưởng tượng nổi, quay đầu mắng: “Mịa kiếp, anh nói gì với thằng bé vậy? Đừng có lấy tư tưởng đáng khinh của mình vấy bẩn tâm hồn thuần khiết của người khác.”

Văn Tư Thành nhìn bóng lưng Tống Hành Chỉ chạy về phía Vân Thiển, cầu nhàu: “Thuần khiết cái gì, năm đó lúc tôi lớn như vậy còn chưa biết mỗi ngày vờn quanh em gái... Chúng tôi tìm được không ít đồ dùng sạch và quần áo để thay trong phòng ngủ, mấy người thì sao?”

Đặng Chung: “Đúng lúc kiểm tra lại một chút.”

Mọi người mang đồ đạc lấy được gom lại một chỗ, bao gồm những vật dụng như bản đồ nội khu trường, bộ đàm, đèn pin siêu sáng, đèn tia tử ngoại, còn có ống sắt và gậy thép có thể dùng làm vũ khí.

Đặng Chung lục lọi trong đồng đồ đạc ra một cái bao đầu gối cho Văn Tư Thành: “Lúc này, anh chạy cứ xoa đầu gối mãi, chắc có thể dùng cái này.”

Văn Tư Thành kinh ngạc, anh nhìn Đặng Chung tìm được một cây súng cho Lý Duy.

Vương Tư Tuệ là một cặp nút bịt tai, cô từng nói lúc người chơi thần chọn triệu hồi thần linh cần hoàn cảnh yên tĩnh, Đặng Chung bèn ghi nhớ.

Thiên Hành Kiện và Đặng Lan Lan cũng lấy được vật phẩm cần thiết từ Đặng Chung, cuối cùng là Vân Thiển.

Đặng Chung lấy ra mười mấy cặp mắt kính: “Tôi không biết số độ của cô bao nhiêu, cô xem thử có thể dùng tạm hay không, không được thì vứt, xem như tôi nhiều chuyện.”

Mắt kính lấy từ phòng trưng bày bên cạnh lầu dạy học, dùng làm ví dụ tiêu cực.

Kính cận được xem như vật trưng bày của một trong các “Vũ khí tối cao tàn phá nhan sắc”.

Trong cả đồng mắt kính, Đặng Chung lấy đi toàn bộ thấu kính dày nhất.

Vân Thiển: “Cảm ơn.”

Cô chọn lựa trong đồng mắt kính, ở đây không có mắt kính hợp với số độ của cô.

Vân Thiển chọn mắt kính gọng vàng có số độ cao nhất đeo lên.

Thế giới trước mắt từ mosaic bản to hóa thành mosaic bản nhỏ, đeo không dễ chịu nhưng có thể dùng khi khẩn cấp.

Vân Thiển gỡ mắt kính xuống, gọng mắt kính có một sợi dây móc vào, thuận tiện đeo lên cổ.

Vân Thiển chân thành cảm ơn lần nữa, Đặng Chung tỏ vẻ ngượng ngùng nói: “Chẳng qua tôi thấy bộ dạng các người phiền phức quá thôi... các người đừng nghĩ nhiều, tôi phiền quá nên mới làm thế... Không phải tôi nghĩ đến các người, chỉ là tiện tay, tiện tay đấy biết không? Đừng phát phiếu người tốt cho tôi, tôi thật sự rất xấu đấy!”

Người chơi: “Rồi rồi rồi, cậu xấu lắm.”

Đặng Chung: “...”

Cậu ta phòng mang như con cá nóc, ngồi xổm xuống đất nghịch đèn tử ngoại.

Đèn tử ngoại là thiết bị có thể phát tia tử ngoại, thường dùng để kiểm tra đo đạc, cũng có thể dùng khử trùng vật lý.

Ánh sáng đèn tia tử ngoại khá dịu, nhưng đối với sương trắng, ánh sáng kia như mãnh thú bão lũ.

Mọi người không ngờ sẽ có phát hiện bất ngờ này, đèn tia tử ngoại có thể đối phó sương trắng.

Học sinh bên kia chạy tới nói: “Chú bảo vệ ở tầng hầm!”

Người chơi chạy xuống tầng hầm, bọn họ phát hiện trong này cũng có sương trắng dày đặc.

Ban đầu chú bảo vệ khó hiểu tại sao ban ngày mà ông có thể xuất hiện, sau đó ông chú ý đến sương trắng, miệng buông tiếng thở dài.

“Tôi tưởng ban ngày là lúc mọi người an toàn, không ngờ ngay cả trường học mà cô ta cũng khống chế được.”

“Ông biết chuyện gì, có thể nói cho chúng tôi biết không?”

“Mọi người muốn biết cái gì?”

“Tất cả chuyện liên quan đến chuyện ma.”

Chú bảo vệ nhìn người chơi, nói: “Tôi biết mọi người lấy chìa khóa phòng máy chỗ tôi, cũng biết tối hôm đó mọi người muốn dụ tôi đi.”

Ông nhìn Đặng Chung và Thiên Hành Kiện.

Thiên Hành Kiện: “Vậy sao ông còn để bị lừa?”

“Đây là quy tắc.” Chú bảo vệ không giải thích tiếp, ngược lại nói: “Mục đích cuối cùng của Trò chơi chuyện ma không phải là bên nào giành phần thắng, mà là tăng thêm chuyện ma mới.

Nếu có thể giết chết toàn bộ loài người trong trường, thực lực phía chuyện ma sẽ tăng lên nhiều.

Nếu loài người giết được chuyện ma, sau khi bọn họ trở thành

chuyện ma sẽ là chuyện ma cực mạnh... Cho dù mọi người làm gì ở đây thì đều là công cốc, kết thúc trò chơi, ai cũng như ai."

Vân Thiển không hiểu: "Tại sao phải gia tăng chuyện ma mới?"

Cô cử động cánh tay đang bị ôm, Tống Hành Chỉ vẫn đi theo, núp sau lưng cô.

Chú bảo vệ nhìn Vân Thiển: "Cô nên hỏi Quan thẩm phán, ngài ấy là người biết đáp án thật sự."

Vương Tư Tuệ: "Quan thẩm phán là chuyện ma mạnh nhất trong chuyện ma?"

Chỉ thị của thần là tiêu diệt thủ lĩnh chuyện ma, bọn họ chỉ cần giải quyết kẻ mạnh nhất trong chuyện ma, thế giới tận thế này sẽ được cứu.

Chú bảo vệ lắc đầu: "Nếu như nói người có sức mạnh lớn nhất thì chắc là cô ta... Cô ta có thể kéo hết trường học vào phạm vi, khiến ban ngày mà chuyện ma cũng có thể xuất hiện... Tất cả mọi người đều đang cung cấp sức mạnh cho cô ta, đến bây giờ, cô ta đã có khả năng làm được thế này.

Mọi người giết chết thủ lĩnh, cô ta biết Kẻ ghi chép ở trong tay mọi người, cô ta muốn Kẻ ghi chép."

Đặng Chung: "Cô ta là ai? Là chuyện ma nào? Tên gọi Kẻ ghi chép là chỉ cái máy tính kia sao?"

Chú bảo vệ gật đầu: "Cô ta là một trong những thủ lĩnh, tôi không thể nói thẳng tên ra.

Cô ta quản lý khu vực ở giữa trường học, tại ở vị trí trung tâm nhất."

Trong tay Đặng Lan Lan là bản đồ trường học, cô ta hỏi: "Thư viện

sao?”

Sau khi cô ta nói ra địa điểm, sương trắng có dấu hiệu tan dần.

Cơ thể chú bảo vệ trở nên trong suốt, chuyện ma muốn xuất hiện ban ngày cần có sương trắng.

“Chuyện ma có phân chia cấp bậc rõ ràng, thủ lĩnh chuyện ma cai quản khu vực khác nhau.

Nếu thủ lĩnh chuyện ma chết, chuyện ma dưới quyền cũng biến mất toàn bộ.

Giống như khi mọi người đối phó thủ lĩnh tối qua, sau khi gã chết, đồ tể với tư cách là thuộc hạ của gã cũng biến mất giống vậy.”

“Quý khe hở mà mọi người nhìn thấy là chuyện ma cấp thấp nhất.

chuyện ma cấp thấp không thể tấn công chuyện ma cấp cao, nếu không sẽ bị ‘trừng phạt’...”

Vân Thiển: “Trừng phạt là xích sắt xuất hiện dưới chân các người đấy à? Có phải các người không thể rời khỏi phạm vi lãnh địa của mình không?

Chú bảo vệ: “Không sai, chuyện ma cấp độ càng cao, phạm vi giới hạn càng lớn.

Bây giờ, tôi đã mất đi ưu đãi của Quan thẩm phán, không thể nào giúp đỡ mọi người.

Nếu có thể, tôi hi vọng mọi người có thể kết thúc tất cả.”

Sương trắng càng ngày càng nhạt, cơ thể ông càng trong suốt hơn.

Vân Thiển: “Ưu đãi của Quan thẩm phán là gì?”

Chú bảo vệ: “Quan thẩm phán từng cho tôi ưu đãi không sợ uy quyền, làm người bảo vệ cho cả trường học... Vì vậy tôi là người duy nhất có thể dùng thân phận cấp thấp tấn công chuyện ma cấp cao, không có khu vực hạn chế... Buổi tối, mọi người có thể để những người khác xuống tầng hầm, nơi này rất an toàn, đến lúc đó tôi sẽ dốc hết sức lực bảo vệ bọn họ.”

Sương trắng hoàn toàn biến mất, không thấy bóng dáng chú bảo vệ đâu nữa.

Thiên Hành Kiện ngó người: “Ông chú mật báo cho chúng ta bị giết hay là biến mất bình thường, buổi tối lại xuất hiện?”

“Chắc biến mất bình thường.” Lý Duy suy đoán: “Sau khi Quái vật áo choàng và Người đầu heo chết, nơi bọn họ biến mất đều rơi xuống thứ như tro cốt, chỗ ông chú biến mất không thấy.”

Văn Tư Thành: “Lý Duy, anh nghiêm túc suy đoán chi vậy, chẳng phải chú ấy nói buổi tối còn xuất hiện bảo vệ học sinh à?”

Người chơi lấy được manh mối về chuyện ma thủ lĩnh, ở thư viện sao?

Sương trắng tại đại sảnh vẫn như cũ.

Người chơi bảo người bản xứ tự sử dụng đèn tử ngoại phân tán sương trắng, buổi tối trốn vào tầng hầm có chú bảo vệ.

Dặn dò một hồi, bọn họ chuẩn bị đi thẳng đến thư viện.

Trước tiên tới xem thử, cùng lắm thì chết vài lần rồi tìm cách giải quyết.

Có một câu nói rất hay: Có thực tiễn mới có hiểu biết thật sự, bọn họ

sẽ tìm được cách giết chuyện ma dựa trên thực tiễn.

Tống Hành Chỉ: “Tôi cũng muốn đi.”

Vân Thiển không đồng ý: “Quá nguy hiểm, cậu ở lại nhà ăn với những bạn khác đi.

Chúng tôi sẽ giải quyết vấn đề.”

Tống Hành Chỉ: “Vì chúng ta không cùng một loại người sao?” Tầm mắt cậu dừng ở chỗ Vân Thiển một lúc, rồi lại dời qua đám người Vương Tư Tuệ: “Các người từ đâu tới?”

Người chơi: “...”

Đồng hồ cứu thế trên cổ tay mà chỉ có người chơi thấy được rung lên, hiển thị cảnh cáo bọn họ bị người bản xứ phát hiện thân phận.

Nếu không kịp thời loại bỏ nghi ngờ của người bản xứ, chỉ số cố gắng của bọn họ sẽ bị trừ.

Tiêu rồi, làm sao đây?

Cậu nhóc này ở quá gần bọn họ, bọn họ lại chẳng để ý hành động và lời nói, bị phát hiện cũng chẳng có gì lạ...

Vân Thiển khẽ chớp mắt, cô áp sát Tống Hành Chỉ, ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói: “Thật ra chúng tôi là người quốc gia phái tới.

Bên trên phát hiện Nhất Trung thực nghiệm rất kỳ lạ, bảo chúng tôi cải trang thân phận đến đây điều tra.”

Tống Hành Chỉ nửa tin nửa ngờ.

Vân Thiển: “Tôi chỉ nói cho một mình cậu, cậu nhất định phải bảo vệ bí mật giữa chúng ta.”

Tống Hành Chỉ: “Ừ!”

Hai mắt cậu sáng như sao.

Đây là bí mật giữa Vân Thiển và cậu, mặc dù còn vài người biết, nhưng không quan trọng, hoàn toàn có thể bỏ qua.

Đó là bí mật giữa hai người cậu và Vân Thiển!

Đồng hồ cứu thế không rung cảnh cáo nữa.

Tống Hành Chỉ rút chiếc nhẫn trên ngón cái ra, đưa cho Vân Thiển: “Đây là bùa hộ thân tôi đeo từ nhỏ đến lớn, cũng là bùa may mắn, hi vọng nó có thể mang đến may mắn cho em.”

Vân Thiển sửng ngờ, cô đeo mắt kính trên cổ lên.

Số độ không đủ, nhưng ít nhất có thể giúp Vân Thiển thấy rõ đại khái vẻ mặt của người khác ở khoảng cách này, đi kèm với hiệu ứng làm đẹp và ánh sáng dịu dịu.

Làn da của Tống Hành Chỉ còn trắng hơn Vân Thiển, chiếc nhẫn nằm trong lòng bàn tay phải của cậu, cả bàn tay khẽ run.

Thời gian Vân Thiển do dự càng dài, ngay cả bả vai cậu cũng run lên, khóe mắt dần ửng đỏ, cả người giống như sắp chết đến nơi.

“Cảm ơn.” Vân Thiển cầm lấy chiếc nhẫn, đeo vào ngón cái, độ rộng vừa vặn.

Khóe mắt Tống Hành Chỉ ngấn lệ, ai không biết còn tưởng Vân Thiển làm gì cậu.

Đặng Chung, Văn Tư Thành đã chuẩn bị xong, Vân Thiển theo bước bọn họ xuất phát.

Tổng Hành Chỉ dõi mắt nhìn bọn đi vào màn sương.

Cậu xoay người nhìn vào đám đông ở đại sảnh.

Cho dù là học sinh hay nhân viên nhà ăn đều làm như không thấy cậu.

Chỉ một chốc như vậy, Tổng Hành Chỉ bắt đầu nhớ Vân Thiển, chỉ có cô nhìn cậu chăm chú như thế.

Tít tít tít — —

Tiếng kêu gấp gáp cùng với ánh sáng đỏ lòe mờ quanh mắt.

“Xin anh thả con tôi ra, nó biết sai rồi.”

“Tại sao lại làm thế, mày là đồ quái vật, các người nên giết nó! Giết nó là xong rồi!”

“Đừng đụng vào anh ta, nếu anh ta có chuyện gì, bọn nhỏ phải làm sao?!”

Tổng Hành Chỉ giơ tay lên bịt tai.

Cậu nhìn khắp nơi, tất cả mọi người đều đang bận bịu, không có ai nói những lời đó.

Cậu vô thức định xoay chiếc nhẫn, nhưng bỗng nhớ mình đã đưa nó cho Vân Thiển.

Chiếc nhẫn là của cậu.

Vân Thiển đeo chiếc nhẫn cũng là của cậu.

...

Vân Thiển sờ chiếc nhẫn trên tay.

Chiếc nhẫn gỗ này được tạo tác vô cùng thô sơ, đeo rất cần tay.

Văn Tư Thành: “Sao Tiểu Tống lại dựa dẫm vào em vậy nhỉ?”

Đám người Vương Tư Tuệ, Đặng Chung vênh lỗ tai.

Trong lòng mỗi người đều có một con tra(*) chạy lăng xăng, ăn dưa là bản tính, no chết cũng hả dạ.

(*) Là một loài động vật hoang dã thích ăn dưa, được miêu tả trong tiểu thuyết Cổ hương của Lỗ Tấn.

Vân Thiển: “Có thể do em từng cứu cậu ấy một mạng.”

Văn Tư Thành hừ hừ hai tiếng: “Anh từng ở một thế giới tận thế hơn nửa năm, từng thích một người bản xứ, thích đến muốn ở lại thế giới tận thế kia.

Nhưng sau khi nhân tố tận thế bị tiêu diệt, dù chúng ta muốn ở lại cỡ nào, rốt cuộc vẫn phải rời đi.”

Vương Tư Tuệ gật đầu tán đồng.

Vân Thiển: “Mọi người đừng nghĩ nhiều, chiếc nhẫn này rất giống bài tập thủ công nhà trẻ của tôi, độ hoàn thiện sơ sài cũng y hệt.”

Đặng Chung kinh ngạc: “Bài tập thủ công nhà trẻ của cô vẫn còn làm nhẫn sao?”

Vân Thiển: “Cô giáo bảo tôi làm cái khác, có điều tôi thích làm nhẫn gỗ.”

Vương Tư Tuệ: “Nhẫn rất lãng mạn, nhất là đeo nhẫn cho người mình thích, cảm giác như quyết định số phận cả đời.”

Vân Thiển: “Đúng rồi, cho nên tôi làm một trăm chiếc nhẫn gỗ, nhìn thấy trai đẹp đều chạy tới đeo cho người ta, đặt cọc làm chồng tương lai của mình.”

Từ nhà trẻ đã bắt đầu như vậy?

Cả nhóm người im phăng phắc.

Lại đi tiếp một đoạn, sương mù càng dày hơn.

“Đó là gì?”

Bọn họ nhìn thấy một bóng dáng cao hơn ba mét, hai mắt như cặp đèn pin, có điều là ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng đỏ tiếp cận bọn họ.

Tác giả có lời muốn nói:

Cô bé Thiển Thiển: Từ nhỏ đã có ước mơ làm vua biển cả(*).

(*) Dùng để chỉ người có nhiều quan hệ ái muội, nhiều như sinh vật dưới đáy biển, lấy tư tưởng giăng lưới bắt cá làm chính, giống như một vua biển cả

-----oOo-----

Chương 21: 21: Xâm Nhập Sương Mù

Thứ kia chầm chậm tiến lại gần.

Bọn họ phát hiện nó không chỉ cao ba mét, cả cơ thể hình người bị kéo dài vắn vẹo, bề mặt cơ thể khô khốc nâu sẫm, từng mảng da nhăn nhúm lại.

Đầu của nó không có mắt mũi miệng, chỉ có hai hốc mắt phát ra ánh sáng đỏ, thân hình còng xuống, hai cánh tay dài tới cẳng chân.

Nó đi qua đi lại giống như canh giữ lâu dạy học, tìm kiếm thứ nó cho là nguy hiểm xung quanh.

Bọn Vân Thiển không biết đây là chủng loại chuyện ma nào, bọn họ theo bản năng nghĩ mình không thể bị ánh đèn đỏ chiếu vào, bèn núp ở nơi kín đáo gần tòa nhà.

Mặc dù đã chuẩn bị tình thần chuyện ma xuất hiện mọi lúc mọi nơi, nhưng lúc chuyện ma thật sự xuất hiện, mỗi người tại đó đều sản sinh sợ hãi trong lòng.

Đặng Lan Lan lấy máy tính từ trong balo đeo vai ra.

Sau khi sương mù dày đặc xuất hiện, máy tính tự động rời khỏi balo không gian, chỉ có thể bỏ vào balo khác.

Màn hình máy tính đang ở mục Chuyện ma, cô ta nhập các từ khóa, muốn tìm bài viết về Quái vật đèn đỏ.

Hai tay Thiên Hành Kiện ôm ngực, tim đập rất nhanh.

Anh ta có chứng sợ vật thể khổng lồ, nhìn thấy Quái vật đèn đỏ hoàn toàn xứng với danh hiệu vật thể khổng lồ, trái tim anh ta không chịu nổi.

Ánh sáng đỏ nhạy bén lướt nhanh qua chỗ Thiên Hành Kiện, hai cánh tay dài của nó vung lên, vách tường mà Thiên Hành Kiện trốn sụp đổ tại chỗ.

Những người khác giật nảy mình, rõ ràng không hề phát ra tiếng động, tại sao Quái vật đèn đỏ lại phát hiện bọn họ?

Kế tiếp đến Vân Thiển, chẳng qua cô chỉ đeo mắt kính nhìn lướt ngang qua chỗ Quái vật đèn đỏ, lá gan óc chó lập tức vỡ nát, cảm xúc dao động...

Cảm xúc dao động?

Vân Thiển đeo mắt kính, hơi thấy rõ bộ dạng của Quái vật đèn đỏ, sợ hãi dâng lên trong lòng.

Quả nhiên giây tiếp theo, Quái vật đèn đỏ tấn công cô.

Con đường Quái vật đèn đỏ tiếp cận Vân Thiển phải đi ngang Thiên Hành Kiện.

Anh ta thấy Quái vật đèn đỏ đến gần, bị dọa hét toáng lên, nhưng hiển nhiên không sợ bằng Vân Thiển.

Vân Thiển bị dọa mặt mày trắng bệch, kiềm chế sức lực toàn thân mới không tháo mắt kính xuống.

Tiếng hét cũng không khiến Quái vật đèn đỏ thay đổi phương hướng, bước chân nó kiên định nhắm về phía Vân Thiển.

Cánh tay dài quét qua, Vân Thiển tháo mắt kính xuống, trước mắt chỉ còn mosaic, cảm xúc sợ hãi giảm đi rất nhiều.

Trí tưởng tượng của Vân Thiển về vật thể kinh dị không được tốt lắm, chỉ cần không thấy thì không sợ.

Quái vật đèn đỏ ngược lại tấn công Thiên Hành Kiện.

Vân Thiển nhắc nhở: “Tôi đoán có thể nó thông qua sợ hãi, cũng có thể là những cảm xúc dao động khác để phán đoán vị trí chúng ta.

Hãy kiềm chế cảm xúc...”

Tiếng nói của Vân Thiển cũng không làm Quái vật đèn đỏ thay đổi ý định, nó cố chấp đuổi theo Thiên Hành Kiện, muốn giết chết người này.

Thiên Hành Kiện: “Tôi không khống chế được sợ hãi! Sao nó chỉ đuổi theo mình tôi vậy?”

Lý Duy: “Trong mọi người, anh sợ nhất, rốt cuộc anh sợ cái gì, trông nó đâu gớm ghiếc mấy.”

Thiên Hành Kiện: “Con khỉ chứ không ghiếc, cảm giác giữa người với người không giống nhau.

Cậu không gớm ghiếc kệ cậu, tôi cảm thấy gớm ghiếc!”

Anh ta lăn lê bò toài tránh né đòn tấn công của Quái vật đèn đỏ.

Đặng Lan Lan: “Tìm được rồi.”

Cô ta đọc lớn nội dung bài viết: “Kẻ canh giữ sương mù.

Kẻ canh giữ xuất hiện cùng với sương mù trắng thần bí, đôi mắt có

thể thăm dò tất cả cảm xúc, phụ trách bảo vệ an toàn một vài Chuyện ma, là chuyện ma canh giữ vừa đáng tin vừa mạnh mẽ.”

Đặng Chung: “Nhược điểm đâu? Nhược điểm là gì?”

Bọn họ thử đi vòng qua Quái vật đèn đỏ nhưng không được, nhất định phải giải quyết nó rồi mới có thể đi tiếp.

Đặng Lan Lan: “Ngay giữa gáy nó có một bức tranh sơn dầu, đó là ý thức có thể khiến nó hành động.

Lúc bức tranh biến mất, nó sẽ trở lại là một thành viên bình thường trong sương mù.”

Đúng lúc Quái vật đèn đỏ đánh Thiên Hành Kiện mãi không chết, nó chậm rãi đứng thẳng người dậy, đầu chìm vào màn sương trên cao.

Văn Tư Thành: “Vậy phải làm sao?”

Anh nhìn lầu dạy học trong sương mù, độ cao của tòa nhà cao hơn Quái vật đèn đỏ không ít.

Vân Thiển: “Chúng ta nhảy từ tòa lầu bên cạnh lên người nó, có điều cần phải có người dụ nó tới gần mới được.

Đặng Chung: “Cứ vậy đi.”

Thiên Hành Kiện dụ Quái vật đèn đỏ, những người khác leo lên tầng thượng lầu dạy học, thừa dịp nó tới gần thì nhảy lên người.

Lầu dạy học mà bọn họ đi vào là nơi Vân Thiển và Vương Tư Tuệ từng học mấy ngày trước.

Người trong bức vẽ trên hành lang tựa như sống dậy, vị trí bọn chúng treo ngang với chiều cao mọi người, ánh mắt âm u dõi theo người bước vào hành lang.

Đặng Chung đi đầu, trước mặt là tranh, đằng sau cũng là tranh.

Anh bị ánh mắt nhìn chòng chọc của người trong hình làm sồn gai ốc.

Anh không thể tỏ vẻ sợ hãi, khiến đồng bạn cũng sợ theo.

Anh nói: “Đừng nhìn chúng, chắc chắn chúng chả làm được tích sự gì.

Chúng ta chỉ cần đi thẳng về trước là được.”

Không ai đáp lại anh.

Đặng Chung quay đầu nhìn.

Vân Thiển và Văn Tư Thành đang giơ dao rọc giấy rạch bỏ phần mắt người trong tranh ra.

Vương Tư Tuệ, Đặng Lan Lan và Lý Duy thấy vậy cũng làm theo.

Chỉ cần tranh không có mắt, chúng sẽ không thể nhìn người bằng cặp mắt âm u.

Kế hoạch thành công!

Dọc hành lang đều là tranh, gương mặt mỗi người trong tranh đều tuyệt đẹp.

Vốn dĩ mắt chúng đều nhắm vào Đặng Chung, bây giờ không những bọn chúng dời mắt về chỗ cũ, còn nhắm mắt thật chặt, sợ đám gia súc này sẽ rạch mất mắt mình.

Văn Tư Thành hả hê: “Coi như chúng mày thức thòi.”

Đặng Chung: “...”

Anh cảm thấy mình và nơi này cực kỳ không ăn nhập.

Số lượng chuyện ma trong lâu dạy học rất nhiều.

Dưới màn sương trắng, chuyện ma xuất hiện không phân ngày đêm, luôn có chuyện ma đột ngột xuất hiện ngăn cản bọn họ đi về phía tầng thượng.

Cấp bậc những chuyện ma này không cao, Đặng Lan Lan có thể nhanh chóng tra được trong diễn đàn, báo cho mọi người cách giải quyết.

Vân Thiển nói lá gan mình rất nhỏ, nhưng lúc phải ra tay đối phó chuyện ma, mồm mép cô nhanh, quyền cước đấm đá càng nhanh hơn.

Mọi người lo lắng Vân Thiển gắng sức như vậy, lỡ lát nữa ngủ thì làm sao?

Văn Tư Thành bèn mở miệng hỏi: “Lần này em không mở thời kỳ hồi chiêu à? Em ra sức cũng được, nhưng đừng gắng sức.

Bây giờ, chúng ta không nhàn nhã như trước.

Em mà hôn mê, đến lúc đó lại tăng thêm phiền phức cho mọi người.”

Lời này nói quá thẳng, Vương Tư Tuệ đổi phương thức đề nghị uyển chuyển một chút.

Vân Thiển không để ý nói: “Hiện giờ sức lực em dư thừa, không cần lo lắng xuất hiện tình trạng hôn mê.”

“Vậy thì được.” Cách biểu đạt thẳng thắn của Văn Tư Thành khá được Vân Thiển ưa thích.

Trong quá trình đối phó chuyện ma, mọi người phát hiện đặc tính Đá trấn yêu của Vân Thiển trước chuyện ma đã biến mất, ngược lại Văn Tư Thành có sức mạnh cực đại chỉ phát huy tác dụng khi đối phó chuyện ma.

Nhờ vậy Đặng Chung mới biết hóa ra Vân Thiển không nói dối, trên người cô không có vũ khí đối phó chuyện ma.

Đối với việc tại sao xảy ra thay đổi này, bọn họ cũng chẳng có đầu mối.

Nhóm người dần phối hợp ăn ý, tốc độ giải quyết chuyện ma nhanh hơn.

Ngay lúc Thiên Hành Kiện bỏ mạng lần thứ tám dưới tay Quái vật đèn đỏ, anh hết chịu nổi gửi tín hiệu khẩn người, rốt cuộc bọn họ cũng lên được tầng thượng.

Quái vật đèn đỏ muốn tới gần nơi này.

Lý Duy là người nhảy xuống đầu tiên.

Thấy mình sắp rơi xuống đỉnh đầu Quái vật đèn đỏ, anh mừng thầm trong lòng, hãy xem anh sắp trở thành anh hùng cứu Thiên Hành Kiện đây!

Quái vật đèn đỏ vẫn luôn chú ý tới Thiên Hành Kiện bỗng nhiên quay đầu, mắt đỏ quét về phía Lý Duy, cánh tay bất chợt giơ lên!

Những chiếc gai nhọn dài trên ngón tay nó đâm sâu vào người Lý Duy.

Bàn tay phẩy nhẹ, Lý Duy bị ném xuống đất, cơ thể nát thành một bãi

bùn, sau đó khôi phục lần nữa.

Lý Duy nhớ đến mà rùng mình.

Anh nhận ra sự dao động vui sướng trong lòng vừa lẫn át nỗi sợ của Thiên Hành Kiện, vì vậy mới khiến Quái vật đèn đỏ quay lại tấn công anh ta.

Thế nhưng sự dao động cảm xúc theo bản năng thì làm sao kiềm chế?

Bọn Vân Thiển trên tầng thượng nhận ra đây là một vấn đề nan giải, ai có thể luôn luôn duy trì cảm xúc ổn định trong lúc đối phó Quái vật đèn đỏ...

Vương Tư Tuệ nói: “Để tôi triệu hồi thần linh tới giúp.”

Đặng Lan Lan: “Để chị, không cần thỉnh thần, phiền phức lắm.”

Cô ta đặt balo và máy tính xuống đất.

Đặng Chung cường điệu sự khó khăn trong đó.

Hơn nữa cảm giác bị chuyện ma giết rất đau, nếu chỉ số tinh thần vượt qua điểm giới hạn quá lâu sẽ bị đá ra khỏi thế giới tận thế.

Vân Thiển kinh ngạc, thì ra còn bị đá ra khỏi thế giới tận thế nữa sao?

Vương Tư Tuệ: “Đó gần như là tình huống suy sụp tinh thần...”

Đặng Chung tưởng rằng Đặng Lan Lan lớn tuổi, cơ thể không thể chịu nổi đau đớn khi bị chuyện ma giết chết.

Dù sao cũng đã đi tới nước này, thất bại trong gang tấc rất uổng phí.

Đặng Lan Lan cười dịu dàng, giống như bà chị thân thiết: “Đặng Chung, tôi không cảm nhận được cảm xúc, cũng không có cách nào biểu đạt ra cảm xúc tương ứng.

Tôi biết cảm xúc cậu truyền đạt bây giờ hẳn là lo lắng, nhưng tôi không thể cảm giác được, chỉ có thể thông qua ánh mắt, sắc mặt, phản ứng những người khác để phán đoán...”

Thừa dịp mọi người đều ngủ ra, Đặng Lan Lan nhảy xuống chỗ Quái vật đèn đỏ đang tiếp cận lầu dạy học lần nữa.

Giống như cô ta nói, cô ta là người không cảm giác được và cũng không thể biểu hiện cảm xúc.

Đặng Lan Lan giống như một hạt bụi rơi nhẹ nhàng xuống đỉnh đầu Quái vật đèn đỏ, quái vật không hề có cảm giác gì.

Cô ta nhìn thấy bức tranh sau gáy Quái vật đèn đỏ, đó là bức tranh một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Đường nét trên khuôn mặt là vẻ đẹp tuyệt vời mà chỉ có trải qua chỉnh sửa tỉ mỉ mới có thể có được, cộng thêm nụ cười mê người, mọi thứ đều hoàn mỹ.

Nếu như người bình thường nhìn thấy bức tranh này, chắc chắn sẽ sinh ra cảm xúc không ổn, không muốn hủy hoại nó chứ đừng nói chỉ lau sạch nó.

Đặng Lan Lan không có cảm xúc này.

Cô ta lau sạch bức tranh bằng thái độ lau dọn dầu mỡ dính trên máy hút khói nhà bếp.

Quái vật đèn đỏ ngã ào xuống đất, cơ thể dần hóa thành tàn tro.

Thiên Hành Kiện ngồi xổm dưới đất, ánh mắt đờ đẫn, miệng lắp

bầm: “Biểu hiện xuất sắc, là một giáo viên thể dục, thể lực của mình vẫn chưa đủ, trở lại thế giới hiện thực phải chăm chỉ rèn luyện mới được...”

Đặng Lan Lan cầm lấy balo và máy tính từ tay Vân Thiển.

Sau khi nói cảm ơn xong, cô ta lại đi về phía cuối đội, một mình yên tĩnh đứng đấy, thỉnh thoảng mỉm cười với mọi người.

Sương mù dày đặc trở lại.

Việc phân biệt phương hướng trong sương mù rất khó khăn, nhóm Vân Thiển vừa đi vừa ngừng, liên tục đối chiếu bản đồ và tòa nhà bên trong tầm nhìn.

Tốc độ đi của họ không nhanh, nhưng đúng hướng.

Đã gần năm giờ chiều, bọn họ càng tới gần thư viện, sương mù càng dày đặc đến mức không thể thấy rõ người đứng trong vòng nửa mét.

Tiếp theo là mức độ giờ tay không thấy năm ngón, giống như bên trong đại dương màu trắng chỉ có một mình mình.

Nhóm Vân Thiển cần phải phán đoán vị trí thông qua đồng hồ cứu thế.

Để không bị phân tán, bọn họ buộc dây thừng giữa eo nhằm đề phòng.

Xuyên qua lớp sương mù mật, mọi thứ trở nên rõ ràng hơn.

Thư viện nằm tại khu vực trung tâm trường học đang ở phía trước.

Vân Thiển tháo mắt kính xuống, mặc cho cảnh tượng trước mặt biến thành mosaic.

Cô hỏi: “Chúng ta nên vào thư viện nào?”

Đằng trước có ba thư viện, kể cả kiến trúc vây quanh thư viện đều giống nhau y đúc.

-----oOo-----

Chương 22: Chia Binh Ba Hướng

Văn Tư Thành: “Lúc trước, chúng ta tới đây, chắc chắn không có đến ba thư viện.”

Hôm bọn họ đi tới phòng máy, chỗ bên cạnh tòa hành chính chính là thư viện này.

Vân Thiển liếc nhìn Văn Tư Thành, chê anh nói cũng như không, nếu lúc trước có đến ba thư viện y như đúc, bọn họ có mù mới không chú ý tới.

Khu vực chỗ thư viện không có sương mù, đoạn đường ở gần đó vẫn còn sương trắng cao tới đầu gối, dày đặc không thể thấy rõ mặt đất.

Chắc chắn trong ba thư viện chỉ có một cái là thật, bọn họ nên chọn cái nào?

Đặng Chung lo bên trong có bẫy, dự định quan sát cẩn thận xung quanh rồi lại hành động.

“Sợ cái gì, tôi dò đường cho mọi người.” Thiên Hành Kiện đi lung tung về phía trước.

Chưa được năm bước, cả người anh ta đã rơi tự do, hét toáng lên: “Ôi quỷ thần thiên địa ơi!”

Những người khác vội chạy lên, Thiên Hành Kiện bám lấy rìa mặt đất bọn họ đang đứng, phía dưới giống như vách đá sâu hoắm.

Sương trắng dưới đáy vực dần tan, bọn họ nhìn thấy một gương mặt người khổng lồ...

Đó là gương mặt mà Vân Thiển và Văn Tư Thành nhìn thấy đằng sau cửa phòng ngủ Tống Hành Chỉ, có điều gương mặt này lớn hơn, phải đến cả trăm mét vuông!

Trên gương mặt to là vô số mặt cười chuyển động.

Ngũ quan bên trên vặn vẹo, mắt uốn cong tới mức méo mó, mũi cao như ngọn núi, đôi môi tô đỏ ngoác rộng về phía Thiên Hành Kiện, hàm răng sắc nhọn đáng sợ như cá m.út đá(*) khiến người khác khiếp đảm.

(*) Cá m.út đá: trông hơi ớn nên mình chỉ để link, ai muốn xem thì click vào nhé (Link)

Thiên Hành Kiện cúi đầu nhìn từng vòng răng, tay chân bủn rủn: “Mẹ kiếp, không những tôi có chứng sợ vật thể khổng lồ, còn có chứng sợ sinh vật miệng tròn nữa!”

Đặng Chung và Lý Duy muốn kéo Thiên Hành Kiện lên, nhưng phía dưới người anh ta giống như có lực hút vô tận muốn kéo anh ta xuống.

Hai người bị Văn Tư Thành đẩy ra: “Để tôi!”

Văn Tư Thành kéo Thiên Hành Kiện một cái, cả hai đồng thời ngã ra sau.

Thiên Hành Kiện dán lên ngực Văn Tư Thành, thanh niên cơ bắp khóc rấm rứt: “Cặp n.hũ size đại của anh làm tôi nhớ tới mối tình đầu quá.”

Mọi người câm nín.

Văn Tư Thành kéo Thiên Hành Kiện bám trên người xuống, anh ngồi xổm quan sát mặt người phía dưới giống như những người khác.

Bởi vì không ăn được thức ăn vốn nên rơi xuống là Thiên Hành Kiện, bây giờ nó đang xụ mặt tức giận.

Sắc mặt Đặng Chung khó coi, anh nghĩ tới một chuyện đáng sợ.

Nếu người chơi rơi xuống mà bị thứ này nuốt, lúc tái sinh sẽ hồi sinh ở đâu? Cơ bản người chơi chỉ hồi sinh tại chỗ cũ, trừ khi có vật phẩm đặc biệt của vài thế giới tận thế.

Đặng Chung nói sự lo lắng này cho mọi người: “Lần này không giống lần trước, một khi rơi xuống, những người khác khó mà tiếp ứng.

Chúng ta phải hành động cẩn thận.”

Mọi người gật đầu.

Văn Tư Thành cảm khái: “Cái mặt lờ này đúng là xấu hết chỗ nói, tức lên càng xấu tợn.

Tại sao chuyện ma không biến mình để coi một chút chứ?”

Lời nói của anh tạo thành tiếng vọng truyền xuống khe vực, chính xác vọng vào tai mặt quỷ.

Mặt quỷ lập tức rống giận: “Ba!!! Ba!!!”

Đáy vực ulla lên một cơn gió lốc, mùi hôi thối và máu thịt bị nhai nát thổi vào mặt.

Người chơi không kịp đề phòng, ai nấy bày ra vẻ mặt mắc ói.

Tất cả mọi người sầm mặt nhìn Văn Tư Thành: “Anh biết nó xấu rồi còn đả kích nó làm gì?”

Mặt quỷ bên dưới càng rống dữ hơn, gió lốc ủa lên không ngừng, thối sương trắng bay đi càng nhiều, lộ ra toàn cảnh nơi này.

Trong họa có phúc.

Bọn họ nhìn thấy có một vực thẳm ngăn cách đằng trước ba tòa thư viện, thư viện bên trái và bên phải đều có một cây cầu bắc giữa vực sâu, nối liền đường đi.

Chỉ có phía trước thư viện ở giữa, cũng chính là cái đối diện bọn họ trống không.

“Đây là gì?”

Chân Lý Duy chà xát dưới đất, cảm giác bên dưới có gì đó bất thường.

Anh cúi đầu, nhìn thấy một nửa phiến đá trắng.

Lý Duy ngồi xuống phui bùn đất trên bề mặt phiến đá, hình ảnh bên trên dần hiện ra.

Một cánh tay giơ nắm đấm, giống như tư thế vận động viên thể hình đang khoe cơ bắp cường tráng, trên nắm đấm loang lổ vết máu.

Lúc Lý Duy đứng lên trên, mặt ngoài khối đá phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, sau khi anh đi xuống thì phiến đá không phát sáng nữa.

Thiên Hành Kiện tò mò bước lên đứng thử, ánh sáng đỏ sáng lên.

Vân Thiển, Đặng Chung, Vương Tư Tuệ đứng lên phiến đá cánh tay thì lại không phát ra ánh sáng đỏ.

Văn Tư Thành và Đặng Lan Lan đứng lên thì lại phát sáng.

Chỉ như vậy, không có gì khác.

Người chơi chẳng hiểu mô tê gì, bên này đường cụt, bọn họ dự định đi sang hai bên xem nơi có cầu.

Hai bên trái phải, ngang vị trí phiến đá cánh tay cũng có phiến đá giống vậy.

Hình ảnh phiến đá bên trái là một cái miệng mở ra giống như muốn nói, hàm răng trên dưới bên trong cánh môi hơi lộ, đầu lưỡi trong miệng giấu một lưỡi dao, trên lưỡi dao dính vết máu.

Vân Thiển, Văn Tư Thành, Đặng Chung đứng lên đó, phiến đá phát ra ánh sáng đỏ.

Những người khác không sáng.

Hình ảnh trên phiến đá bên phải là một gương mặt 2D, xinh đẹp phi giới tính, ở rìa khuôn mặt là hai cái tay đang lột da mặt, để lộ máu thịt thối rữa bên dưới da mặt xinh đẹp.

Vân Thiển, Vương Tư Tuệ, Đặng Lan Lan đứng lên đó, phiến đá phát ra ánh sáng đỏ.

Những người khác không sáng.

Có lẽ người đứng lên phiến đá phát sáng mới có thể đi qua cây cầu, bằng không lúc đi qua sẽ bị một sức lực vô hình đánh bật ra.

Lý Duy và Thiên Hành Kiện không thể không đứng tại chỗ, chờ những người khác đi thăm dò đầu cầu khác.

Trong tay hai người cầm một bộ đàm vô tuyến, đây là thiết bị truyền tin mà bọn họ tìm được lúc thu gom vật tư, số lượng không nhiều.

Bọn họ để lại cho người bản xứ ở nhà ăn bốn cái, bên mình lấy ba cái.

Bộ đàm vô tuyến dùng được, nhưng sẽ bị nhiễu sóng, thỉnh thoảng nghe không rõ, có điều so với đồng hồ chỉ có thể phát tín hiệu và phải ngẫm hiểu ý thì bộ đàm tốt hơn nhiều.

Văn Tư Thành và Đặng Chung đi bên trái.

Vân Thiển, Vương Tư Tuệ và Đặng Lan Lan đi bên phải.

Mỗi bên lấy một bộ đàm để tiện trao đổi tình hình.

Trên cầu không xảy ra chuyện gì, người hai bên trái phải đều an toàn đến trước thư viện.

Cửa thư viện đóng chặt, thử mấy lần cũng không thể mở khóa.

Vân Thiển đeo mắt kính, hình ảnh trong mắt rõ ràng hơn nhiều.

Cô và hai người còn lại chia nhau tìm kiếm manh mối gần đây.

Vân Thiển tìm được phiến đá giống với bên kia cây cầu, có điều bên dưới phiến đá này có ba cái lỗ và một ổ khóa

Đột nhiên lỗ ở giữa bị rót đầy máu, ổ khóa mở ra một phần ba, Vân Thiển sửng sốt.

Cùng lúc đó, Vương Tư Tuệ kêu lên: “Chỗ tôi có cái nút có thể ấn vào, hình như ấn xuống chả có phản ứng gì.”

Hắn là cô ấn nhiều lần, máu trong lỗ lúc thì tuôn ra, lúc thì biến mất.

Vân Thiển: “Cái nút đó có tác dụng, mọi người sang đây.”

Vương Tư Tuệ và Đặng Lan Lan bước tới, Vân Thiển kể lại cảnh tượng xảy ra lúc nãy cho hai người.

Vương Tư Tuệ: “Lẽ nào phải lấp đầy ba cái lỗ mới mở được khóa.”

Ba người nhìn lỗ bên trái chảy máu ra.

Vân Thiển cầm bộ đàm: “Văn heo, bên hai người ấn nút hả?” Cô hỏi Vương Tư Tuệ hình dáng cái nút: “Một cái nút giống móng dít.”

Tiếng điện đàm rè rè, giọng Văn Tư Thành dứt quãng “Em... sao em... biết?”, rồi lại trở nên rõ ràng “Ban nãy Đặng Chung sờ móng dít tới mất hồn luôn...”

Bên kia mắng oang oang: “Anh mới sờ móng dít, đó là công tắc! Công tắc!”

Văn Tư Thành: “Chỗ tụi anh có phiến đá giống với bên kia, phía trên có ba cái lỗ, sau khi ấn công tắc thì một lỗ đầy máu, là cái bên phải ấy.

Sau đó, trên phiến đá có hoa văn ổ khóa mở ra một nửa.

Vân Thiển kể lại tình huống bên các cô cũng giống vậy.

Có điều bên phía Văn Tư Thành còn phát hiện ra gì đó, anh nói: “Đạch, phiến đá bên em nâng lên được không, phía dưới có đồ.”

Cùng lúc Văn Tư Thành nói bên dưới phiến đá có đồ, Vương Tư Tuệ nâng phiến đá lên, đúng là bên dưới có bí mật thật.

Dưới phiến đá có một khoảng trống lõm xuống, hình tứ giác, lại là một phiến đá nữa.

Phiến đá có vài khe trượt, chỗ khe trượt có bảy điểm nút, trên điểm nút có tổng cộng năm nút trượt có thể di chuyển.

Hoa văn trên nút trượt lần lượt là Chim, Rắn, Búp bê, Đường ray và Bông hoa.

Hình dạng tổng thể của khe trượt là hình lưới liềm dựng thẳng, phần trên và giữa ngăn ra một đoạn.

Dựa theo sự mô tả của bạn Văn Tư Thành, phiến đá bên phía bạn họ là một chữ “Công(*)” dựng đứng.

Hai vạch ngang trên dưới cùng cong về một hướng, ở giữa có một vạch ngang kéo dài lên.

Trên khe trượt có năm điểm nút, trên điểm nút có ba nút trượt.

Hoa văn nút trượt là Nhện, Quyển sách và Dơi.

(*) Chữ Công là chữ này 工

Đăng Chung nhìn món đồ chơi này nghếch mặt ra: “Ghép hình à? Trông không giống lắm.”

Văn Tư Thành suy nghĩ hình ảnh Vân Thiển vừa nói, cố gắng tổng hợp trong đầu, hình như có thể ghép lại với nhau... Anh ngập ngừng: “Hơi giống Hoa Dung Đạo(*).”

(*) Một trò chơi trí tuệ dân gian của Trung Quốc, nhưng mình đọc xong lại chẳng thấy liên quan gì với trò chơi mà tác giả miêu tả trong truyện.

Các bạn có thể đọc thêm ở đây: [Link](#)

-----oOo-----

Chương 23: 23: Chia Binh Ba Hướng 2

“Hoa Dung Đạo.” Giọng Vân Thiển vang lên trong bộ đàm: “Không biết có thể dùng làm gì, trước tiên bắt đầu thử xem.”

Vương Tư Tuệ và Đặng Lan Lan đều không biết Hoa Dung Đạo, chỉ đành để Vân Thiển.

Vương Tư Tuệ thấy Vân Thiển muốn thử, nhin không được hỏi: “Cô rất rành trò này à?”

Vân Thiển khoát tay: “Không biết, tôi chỉ biết chơi trò đơn giản.”

Vương Tư Tuệ lo lắng không biết làm sao.

Lý Duy thì biết, nhưng anh chẳng thể qua đây.

Hiện tại, nút trượt từ trên xuống dưới của Vân Thiển là Đường ray, Chim, Búp bê, Bông hoa, điểm nút bên phải Bông hoa là Rắn.

Chim là nút trượt cố định, không thể di chuyển.

Khe trượt ở giữa Búp bê thông đến Chim bị ngắt ở giữa, nó chỉ có thể di chuyển đến điểm nút trên cùng, hoặc là di chuyển xuống dưới chỗ không có điểm nút.

Vân Thiển di chuyển Búp bê xuống dưới.

Văn Tư Thành: “Có cái nút búp bê cầu nằng trượt đến chỗ anh!”

Vân Thiển: “Đúng là có thể kết nối, anh lặp lại hình vẽ bên anh lần nữa đi.”

Văn Tư Thành và Vân Thiển miêu tả lại cảnh tượng chỗ mình vài lần, đồng thời tưởng tượng đại khái hình dáng khe trượt sau khi kết hợp trong đầu.”

Bọn họ không có giấy bút, máy tính kia trừ xem trang web thì chẳng thể sử dụng chương trình nào khác, chỉ có thể dựa vào trí nhớ.

Vân Thiển bắt đầu dờn nút trượt, xem thử có gì xảy ra.

Lúc cô dờn Rắn xuống dưới Chim, Lý Duy và Thiên Hành Kiện la lên: “Bên dưới mọc lên một cây cầu... Ấy, chỉ có một phần cây cầu, còn có một phần mặt quỷ.”

Lý Duy kiểm chế cơn buồn nôn, bước tới gần mặt cầu.

Hai tấm mặt cầu trời từ dưới lên, anh giẫm lên mặt cầu thứ nhất, mặt người chi chít trên đó tản ra, hiện lên hoa văn hình con chim.

Mặt cầu thứ hai nối liền là hình rắn.

Vân Thiển: “Nhìn giúp tôi xem muốn sang bên kia cầu cần khoảng mấy mặt cầu?”

Vương Tư Tuệ nhìn sang, không chắc chắn nói: “Khoảng sáu đến bảy cái.”

Điểm nút đủ nối thành tuyến đường chỉ có nhiều nhất năm cái.

Vân Thiển xếp chân ngồi dưới đất, nghiêng người về trước, nheo mắt, bắt đầu di chuyển nút trượt.

Văn Tư Thành bên kia cần di chuyển nút trượt phối hợp đồng thời

với cô.

Chim rồi đến Rắn, Rắn rồi đến Búp bê, Búp bê rồi đến Đường ray.

Ở giữa hai nút trượt khác nhau nhất định phải có sự liên kết của khe trượt, nếu không liên kết, mặt cầu không thể nâng lên.

Nhưng nếu có hai mặt cầu trở lên duy trì trạng thái liên kết, mặc dù điểm liên kết trước sau đều không có, bọn họ vẫn có thể đứng yên tại chỗ.

Văn Tư Thành: “Chuyện ma này ở lại đây đúng là mai một nhân tài mà, có giỏi sao không đi bày trò giải đố đi? Bọn chúng chẳng có tư duy khai thác bản thân gì cả, làm chuyện ma thì cứ phải giết người à? Sadako có thể theo đội du kích kháng Nhật, bọn chúng cũng có thể mở nhà ma trải nghiệm thực tế...”

Vân Thiển: “Anh nói chuyện sẽ làm em bất giác để ý đến anh.”

Bởi vì cần trao đổi thông tin bất kỳ lúc nào nên bộ đàm vẫn duy trì trạng thái mở.

Văn Tư Thành ở bên đó lẩm bẩm liên tục, nhiều lần làm đứt mạch suy nghĩ của Vân Thiển.

Dịch lời Vân Thiển ra tiếng người nghĩa là: Câm miệng.

Lúc đường ray xuất hiện, mặt cầu mọc từ dưới lên xuất hiện một ngã ba, khoảng cách lệch về bên trái, không thể nào đến được thư viện.

Sau khi thử nghiệm, nút trượt kế tiếp bên trái ngã ba là Quyển sách, nút trượt bên phải ngã ba là Bông hoa.

Văn Tư Thành: “Như vậy thì dễ rồi, tìm đường còn lại của Bông hoa là xong.

Vân Thiển: “Không được, không có cách nào liên kết nút trượt còn lại... Nếu đi con đường Quyển sách kia trước... Văn Tư Thành, anh đặt Quyển sách ở điểm trên cùng bên trái, Đường ray đặt ở điểm nút bên phải phía dưới, sau đó đừng đụng vào hai cái nút này.

Thiên Hành Kiện, Lý Duy, hai người đứng trên mặt cầu Quyển sách kia.

Mọi người nghe theo sự sắp xếp của Vân Thiển.

Sau khi Thiên Hành Kiện và Lý Duy nhìn thấy mình đứng trên Quyển sách, Vân Thiển kéo hết mặt cầu phía trước Đường ray xuống.

Bọn họ không còn đường phía trước, cũng không còn đường lui, đứng ở giữa run lẩy bẩy.

Mặt quỷ bật ra tiếng cười quái dị, luôn miệng kêu “Ba, ba, ba”.

Mọi người không biết rốt cuộc nó kêu như vậy là có ý gì.

Sương mù bốn phía dần bay lên, tiếng khóc xa xôi vắng vắng liên hồi.

Lòng Thiên Hành Kiện sợ hãi, dường như anh nghe thấy tiếng gì đó vang lên đằng sau.

Đúng là có tiếng gì đó, có điều đến từ bên cạnh.

Anh và Lý Duy quay đầu nhìn, gương mặt quỷ bên dưới từ từ đi lên, nở nụ cười kỳ quặc với bọn họ.

Hoa cúc hai người thít chặt, lập tức mắng một chữ “Độc” , muốn chạy nhưng đằng trước hết đường, lại không có cách nào lui đến vị trí ban đầu.

Giờ phải làm sao?!

“Đi Bông hoa!” Vân Thiển nói trong bộ đàm.

Nhưng đằng trước Bông hoa không có đường mà! Bọn họ chỉ có thể tin cô...

Vương Tư Tuệ nhìn thấy Vân Thiển nhanh tay chuyển dờn nút trượt, đồng thời cần bên phía Văn Tư Thành phối hợp thần tốc.

Thiên Hành Kiện và Lý Duy cắn răng, cầm đầu xông lên trước.

Mặt quỷ đuổi theo, bọn họ chạy thẳng một mạch, cuối cùng đâm thẳng vào cửa thư viện!

Không ngờ bọn họ tới rồi!

Mặt quỷ không thể nào tiếp cận thư viện, chỉ đành tức giận lui xuống đáy vực.

Vân Thiển: “Xong.”

Cô tháo mắt kính xuống, xoa sống mũi và huyết Thái Dương.

Đeo mắt kính không đúng độ lâu rất dễ mỏi mắt, nhất là người cận thị nặng như cô.

Vân Thiển đứng dậy, Vương Tư Tuệ đỡ cô, nhỏ giọng khen: “Cô giỏi thật.”

Vân Thiển: “?”

Câu đổ đơn giản như thế mà cô tốn nhiều thời gian như vậy, Vương Tư Tuệ còn cảm thấy cô giỏi, xem ra cô nương này không những ngây thơ mà còn chẳng thông minh lắm.

Vân Thiển hiền từ xoa đầu Vương Tư Tuệ, được cô đỡ dậy giống lão phật gia.

Chỗ Lý Duy và Thiên Hành Kiện cũng có cái nút.

Người ở ba bên lần lượt ấn nút, lỗ trên phiến đá được rót đầy máu.

“Rắc — —”

Khóa mở.

Cửa thư viện chỗ mọi người đang đứng từ từ mở ra, vực sâu sau lưng bọn họ tựa như bị cục tẩy nhẹ nhàng bôi sạch, bôi thẳng đến dưới chân bọn họ...

Và vẫn tiếp tục bôi.

Bôi đến mũi chân, chỉ số sinh mạng bỗng tụt xuống!

Nhóm Vân Thiển lập tức xoay người chạy vào thư viện.

Ngay khoảnh khắc chân bước vào, bóng tối bao phủ hoàn toàn, không thể thấy được bất cứ thứ gì hoặc nghe thấy âm thanh gì.

Đợi lúc mắt dần thích ứng, Vân Thiển phát hiện Vương Tư Tuệ và Đặng Lan Lan đã không thấy đâu, người bên cạnh cô biến thành Thiên Hành Kiện.

Thiên Hành Kiện cũng kinh ngạc giống vậy: “Không phải tôi ở cạnh Lý Duy sao? Sao cô lại tới đây?”

Vân Thiển lắc đầu tỏ ý không biết.

Về hai người vốn ở cạnh Vân Thiển, Vương Tư Tuệ đến chỗ Văn Tư

Thành và Đặng Chung, Đặng Lan Lan đến chỗ Lý Duy.

Lý Duy nhìn thấy Đặng Lan Lan, lông mày vô thức cau lại.

Từ góc độ tâm lý học mà nói, loại người bẩm sinh không thể cảm nhận và biểu hiện cảm xúc như Đặng Lan Lan chia làm hai trường hợp.

Một là trong lòng họ có cảm xúc, nhưng kênh liên lạc với cảm xúc bên ngoài bị ngắt kết nối, khiến họ không thể bộc lộ cảm xúc.

Trường hợp khác là họ thật sự không có cảm xúc, nhưng con người chắc chắn phải có cảm xúc và dự.c vọng, vì vậy bình thường loại người này sẽ có một nhu cầu khác, đó là khao khát khống chế.

Tức là rất dễ có đặc tính phản xã hội.

Với tư cách là cảnh sát, Lý Duy không thích loại người này, dù là ở trong thế giới tận thế cũng vậy.

Anh nhìn thấy loại người này là sợ khiếp vía, nhất là dưới tình huống chỉ có hai người.

Lý Duy bình tĩnh kéo giãn khoảng cách an toàn với Đặng Lan Lan: “Không biết là cạm bẫy gì, rõ ràng bước vào không cùng một nơi nhưng lại bị đưa đến cùng một nơi.”

Anh phát tín hiệu trên đồng hồ cứu thế, đồng thời phát hiện vị trí mọi người hoàn toàn phân tán.

Dựa theo bản đồ trường học mà anh từng xem phán đoán, anh và Đặng Lan Lan hiện đang ở góc Tây Nam trường học, một nhóm ở phía Bắc, một nhóm ở ngay trung tâm.

Đặng Lan Lan nở nụ cười dịu dàng, không để tâm sự xa lánh của Lý Duy: “Xem ra chuyện ma cố ý phân tán chúng ta để đánh lẻ.”

Lý Duy: “Chúng ta muốn hành động tập thể như trò chơi trước thư viện cũng không được.”

Anh lấy đèn pin trong balo không gian ra, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này giống như một mê cung ngầm, dưới chân có nước đọng chưa tới mắt cá, thỉnh thoảng trên đầu nhỏ xuống một hai giọt nước.

Anh mở miệng: “Trước tiên, chúng ta nghĩ cách ra khỏi nơi này, hẳn sẽ có mấy chuyện ma linh tinh tới đối phó chúng ta.

Đến lúc đó, chị núp sau lưng tôi là được.”

Đặng Lan Lan: “Cảm ơn.”

Lý Duy căng thẳng đứng phía trước dò đường, Đặng Lan Lan chậm rãi theo sau.

“Reng reng reng — —”

Ánh đèn trên tay Lý Duy chợt run lên, chiếu về phía trước.

Một chiếc điện thoại nằm ở chỗ nước cạn đằng trước, màn hình điện thoại sáng lên bởi cuộc gọi đến, tự động nổi máy.

“Đến lượt mày rồi — —”.

Một giọng nam trầm thấp vang lên, màn hình xuất hiện tấm ảnh MMS.

Lúc này Lý Duy vô cùng hi vọng mắt mình cận thị giống như Vân Thiển, như vậy anh khỏi phải nhìn thấy rõ thi thể!

Vốn Lý Duy muốn làm cảnh sát hình sự, nhưng anh rất sợ thi thể

người.

Mặc dù bên ngoài không nhìn ra, nhưng mỗi lần nhìn thấy thi thể, cho dù chỉ là tấm ảnh hay là bên ngoài, đầu anh đều trống rỗng không thể cử động.

Lúc trước đi thu gom đồ đạc nhìn thấy tay chân người còn sót lại, anh dựa vào việc không nhìn để miễn cưỡng vượt qua, bây giờ tấm ảnh này đặt chình ình trước mặt.

Lý Duy đứng hình.

“Kẻ phanh thây.” Sau khi Đặng Lan Lan nghe thấy âm thanh và nhìn thấy tấm ảnh, cô liên hệ trực tiếp tới bài đăng trên mục chuyện ma từng đọc, mở miệng nói: “Kẻ phanh thây giống với Kẻ hấp thụ nỗi sợ.

Kẻ phanh thây thông qua thiết bị truyền tin tạo ra jump scare cấp thấp, chi phối cảm xúc sợ hãi của con người, từ đó thỏa mãn điều kiện tấn công.

Chỉ cần anh không bị dọa, duy trì bình tĩnh là...”

(*) Jump scare (hù dọa bất ngờ): là một kỹ thuật dọa dẫm bằng cách sử dụng âm thanh lớn, thường được sử dụng trong những bộ phim kinh dị, nhà ma, trò chơi video, và Screamers Internet.

Đặng Lan Lan phát hiện vách tường sau lưng Lý Duy từ từ chui ra một cái đầu trọc.

Đó là Kẻ phanh thây.

Da tay gã có màu vôi, đôi mắt màu vàng đồng, gương mặt rất giống ác quỷ mắt vàng phương Tây.

Gã có một đôi tay rắn chắc mạnh mẽ, cho dù trước khi trở thành

chuyện ma thì sức lực đôi tay này cũng vượt xa người thường, khiến gã dễ dàng xé nát thi thể.

Gã là kẻ cuồng phanh thây, thích xé cơ thể người sống thành từng mảnh rồi thu gom một phần thi thể lại, lúc thì dùng để ăn, lúc thì biến thành bộ sưu tập.

Gã luôn tự hào với phương pháp giết người của mình.

Người khác sợ hãi gọi gã là Kẻ phanh thây bởi vì sợ cái danh tội phạm giết người liên hoàn của gã, cho dù là trước hay sau khi trở thành chuyện ma đi nữa.

Đặng Lan Lan nhìn tay trái Kẻ phanh thây giữ trán Lý Duy, tay phải giữ cằm anh, chỉ cần dùng sức là đầu Lý Duy sẽ bị bẻ xuống.

Ánh mắt Lý Duy rời rạc, chỉ số tinh thần trên đồng hồ liên tục vượt điểm giới hạn, chỉ số sinh mạng bị trừ nhanh chóng.

Nếu như lại chịu sự tấn công của Kẻ phanh thây, có thể anh sẽ bị đá ra khỏi thế giới tận thế.

Đặng Lan Lan thở dài, cô ta cần đồng đội cùng hành động.

Cô ta ngược mắt nhìn Kẻ phanh thây, cảm giác dịu dàng giả tạo trong mắt biến mất, chỉ còn lại lạnh lùng cách xa vời vợi.

“Mày chỉ biết bẻ đầu người thôi à? Kiểu hành vi giết người cấp thấp, chẳng có tí tính nghệ thuật.

Tao đọc được thông tin của mày trong máy, nhớ rõ từng chữ một, loại như mày mà cũng xứng được gọi là tội phạm giết người liên hoàn?”

Kẻ phanh thây và Kẻ hấp thụ nỗi sợ giống nhau, là chuyện ma có thực thể, hành động và suy luận giống với — — ác nhân trong nhân

loại.

Dựa vào ghi chép về Kẻ phanh thây, đây là kẻ không cho phép mình bị nghi ngờ.

Sau khi Đặng Lan Lan nói lời khinh bỉ, Kẻ phanh thây thật sự không để ý đến Lý Duy mà xông thẳng về phía Đặng Lan Lan.

Dao phẫu thuật xuất hiện giữa ngón tay cô ta.

Đây là dụng cụ cô ta tìm được trong hộp cấp cứu lúc thu gom vật tư, không thuận tay như trong hiện thực nhưng đủ khiến cô ta hài lòng.

Động tác Đặng Lan Lan nhẹ nhàng tránh né, ngẩng đầu nhìn vóc dáng cao lớn của Kẻ phanh thây, mỉm cười, thấp giọng nhỏ nhẹ nói: “Thằng nhóc thô lỗ, để chị đây dạy mày nghệ thuật phanh thây thật sự.

Mày có biết mặt người có bao nhiêu khối cơ không?”

Dao phẫu thuật cắt rách lớp da, cắm vào giữa thớ thịt tựa như lóc xương.

Giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống nước, từ từ lan tỏa.

Phạm vi nhuộm máu càng ngày càng rộng...

-----oOo-----

Chương 24: 24: Chia Binh Ba Hướng 3

Văn Tư Thành nhìn chăm chú màu đỏ trong đài phun nước cỡ nhỏ, khó hiểu hỏi Đặng Chung và Vương Tư Tuệ: “Hai người nói xem tên bại nào nào đặt suối phun trong phòng phát thanh vậy? Không sợ mình bị giạt chết à? Suối phun từ từ biến thành màu đỏ là thẩm mỹ kiểu gì vậy, đầu óc chuyện ma đều có vấn đề hết hả?”

Đặng Chung mắng: “Anh là một vạ cái tại sao đúng không?”

Vương Tư Tuệ nhỏ giọng nói: “Có thể chuyện ma sử dụng thiết bị không cần điện.”

Văn Tư Thành vỗ da bụng: “Franklin(*) nghe thấy chắc khóc thét mất.”

(*) Benjamin Franklin (1706 – 1790) là một thành viên trong nhóm lập quốc của Hoa Kỳ, cũng là một chính trị gia, nhà khoa học, nhà văn, thợ in, triết gia, nhà phát minh, nhà hoạt động xã hội, nhà ngoại giao hàng đầu, nổi tiếng với các phát minh về điện

Đây là một căn phòng phát thanh.

Diện tích phòng rất lớn, toát lên một chút âm u kỳ lạ đằng sau cách bố trí ấm áp, cũng phải, suy cho cùng đồ trang trí đều là đầu lười ngâm formalin(*).

(*) Một loại dung dịch dùng để ngâm bảo quản

Bên cạnh thiết bị phát thanh chuyên nghiệp là khu vực nghỉ ngơi thư

giã, sofa cỡ lớn và các loại quà vật thức uống.

Văn Tư Thành nhìn mà chộn rộn.

Nên biết trước khi khởi hành, bọn họ chỉ ăn qua loa vài món, căn bản không lấp đầy sự thèm ăn của anh.

Đặng Chung giữ lấy Văn Tư Thành: “Anh làm gì thế?”

Văn Tư Thành đi về phía trước, kéo lê cả Đặng Chung theo: “Tôi nhìn thấy đồ ăn là không khống chế nổi bản thân! Cậu nhìn thể hình tôi là biết tôi chắc chắn không giữ nổi miệng mình.

Cậu buông tôi ra, để tôi ăn! Tôi thà ăn chết còn hơn!”

Hai tay Đặng Chung cố gắng giữ lấy Văn Tư Thành: “Đã lúc này rồi, anh nghĩ tới chuyện đứng đắn được không?!”

Vương Tư Tuệ muốn nói lại thôi.

Thật ra Đặng Chung là một người nghiêm túc, theo chủ nghĩa anh hùng.

Tuy có vài mặt khiến người ta thấy ghét, nhưng sau khi đụng phải Văn Tư Thành, anh bỗng biến thành mụ già lẩm mồm, rất không phù hợp với gương mặt hung ác kia.

“Bên đó...” Vương Tư Tuệ phát hiện một làn sương đen xuất hiện trước thiết bị phát thanh, cô gọi Đặng Chung và Văn Tư Thành.

Nhưng hai người này đang bắt đầu công cuộc giao lưu kỳ lạ giữa những người đàn ông chỉ vì chuyện đi hay không đi tới khu nghỉ ngơi, căn bản không để ý tới cô.

Sương đen chậm rãi ngưng tụ thành một người thiếu niên, tóc tai bù xù, mặt mày u ám xinh đẹp.

Cậu ta vừa mở miệng, giọng nói mạnh mẽ vang vọng khắp phòng phát thanh, làm đầu óc choáng váng, trước mắt tối sầm.

“Bạn có nghe...”

“Nghe CM nhà mày, không nhìn thấy tui tao đang đánh lộn hả?!” Văn Tư Thành và Đặng Chung đồng thanh rống giận: “Có mắt nhìn không? Có biết làm người không? Có thể thức thoir một chút không? Thằng nhóc như mày bước vào xã hội thể nào cũng bị ăn đòn, câm miệng!”

Văn Tư Thành nhìn thấy thiếu niên ngưng tụ từ sương đen đơ người tại chỗ, hiển nhiên bị hành vi của Văn Tư Thành và Đặng Chung làm khiếp sợ.

Chờ chút — —

Tầm mắt Văn Tư Thành và Đặng Chung giao nhau, hai người trao đổi ánh mắt một hồi, trong nháy mắt lập tức hiểu ý.

Hình như thứ vừa nãy bọn họ quát là chuyện ma thì phải?

Động tác đầu vật của hai người giống như ấn nút quay chậm, càng ngày càng chậm, cuối cùng dừng lại, ôm nhau, run như cầy sấy nhìn về phía người thiếu niên kia.

Đúng là chuyện ma, đối phương nở một nụ cười tăm tối, đầu lưỡi thè ra liếm môi.

Lưỡi của cậu ta không phải là lưỡi, mà được tạo thành từ nhiều lưỡi dao.

“Tao là Quý ngài phát thanh ở đây, phụ trách kể lại tất cả chuyện ma cho chúng mày biết.

Chắc chúng mày đã biết chuyện ma có lãnh địa từ tên bảo vệ đáng ghét kia.

Hiện tại chúng mày đang ở trong lãnh địa của tao, đừng có hành động thiếu suy nghĩ.”

Tiếng động nhỏ của lưỡi dao giao nhau trong miệng cậu ta nghe mà sờn da gà.

Khác với sự trâu bò giả tạo của Kẻ hấp thụ nỗi sợ, tên này khiến người ta cảm giác rất nguy hiểm...

Quý ngài phát thanh nói: “Rất hân hạnh được gặp chúng mày.”

Vương Tư Tuệ và Đặng Chung dăng lên cảnh giác.

Văn Tư Thành căng thẳng mà đáp theo bản năng: “Vậy thì mày vui mừng quá sớm rồi!”

Vương Tư Tuệ, Đặng Chung: “...”

Quý ngài phát thanh: “...”

Cậu ta nở nụ cười cứng nhắc, chỉ về phía khu nghỉ ngơi: “Ngồi.”

Vương Tư Tuệ và Đặng Chung ngồi xuống sofa, Văn Tư Thành chậm chạp cử động, muốn đánh lén chuyện ma trước mặt nhưng mãi không tìm được cơ hội.

Đối phương nhìn anh như cười như không.

Cặp móng cực kỳ nở nang của Văn Tư Thành chậm rãi đặt xuống.

Quý ngài phát thanh: “Tao muốn kể cho chúng mày một câu chuyện cũ, hi vọng chúng mày nghe xong câu chuyện này có thể cho tao một

đáp án — — rốt cuộc, ai mới là người sai?”

Ngay lúc cậu ta nói xong chữ “sai” , cặp mông của Văn Tư Thành cũng tiếp xúc với sofa, anh ngồi lui về sau.

Đột nhiên Vương Tư Tuệ và Đặng Chung bất ngờ té xuống đất.

Bọn họ và Văn Tư Thành nghếch mặt nhìn chằm chằm thứ gãy nát bên dưới, đó là mảnh vụn sofa mà chỉ cần nhìn bề mặt vật liệu đẹp để là biết cực kỳ đắt đỏ.

Cảnh tượng mặc niệm hơn nửa phút đồng hồ, Quý ngài phát thanh mở miệng nói bằng giọng điệu êm ái:

“Thôi, tao không muốn kể chuyện cho chúng mày nữa.

Chúng mày đi chết đi.”

Vô số lưỡi dao bay ra từ miệng cậu ta, Văn Tư Thành vươn tay trái tóm lấy Vương Tư Tuệ, tay phải tóm lấy Đặng Chung, kéo bọn họ ra phía sau.

Tất cả lưỡi dao găm vào cơ thể anh.

Văn Tư Thành đau đớn gào rú, cơ thể thịt mỡ run rẩy.

Vương Tư Tuệ và Đặng Chung không ngờ Văn Tư Thành sẽ làm thế, hiển nhiên vừa nãy là phản xạ theo bản năng của anh.

Nguy hiểm tới, phản xạ đầu tiên của anh là lấy thân mình bảo vệ người bên cạnh.

Càng là hành động không suy nghĩ, càng phản ánh nhân phẩm của một người.

Thống kê số mạng của Văn Tư Thành liên tiếp tăng lên ba, lên bốn,... cho đến lên sáu mới dừng lại.

Từ đó thấy được sức tấn công của Quý ngài phát thanh đáng sợ cỡ nào!

Đặng Chung giận dữ trừng Quý ngài phát thanh.

Quý ngài phát thanh lấy làm lạ chuyện Văn Tư Thành chịu toàn bộ lực công kích nhưng lại không có dấu hiệu tử vong, cậu ta chợt hiểu: “Chẳng trách Kẻ hấp thụ nỗi sợ lại thua trong tay chúng mày, hóa ra chúng mày có khả năng đặc biệt như vậy.

Do Quan thẩm phán cảm thấy nhàm chán vì lần nào chúng tao cũng thắng nên mới nghĩ ra cách này sao?”

Lại là Quan thẩm phán, chú bảo vệ cũng đề cập tới chuyện ma này.

“Chúng mày từng nghe nói chưa? Trước đây nó là một kẻ vô dụng, có được năng lực kia nhưng lại chẳng biết sử dụng, một quái vật khiến người ta buồn nôn.

Nó biến tất cả mọi người trở nên thế này, bản thân lại hèn nhát không dám xuất hiện, luôn trốn tránh sự tìm kiếm của chúng tao, chỉ biết tiếp xúc với đám chuyện ma cấp thấp.”

Mỗi một chữ Quý ngài phát thanh nói, một lưỡi dao lại phóng ra.

Tay cậu ta vung nhẹ, Văn Tư Thành liền bị lưỡi dao xoay quanh cổ, chậm rãi cắt đứt.

Cậu ta đang thưởng thức các loại cảm xúc vùng vẫy, lo lắng, sợ hãi đan xen.

“Rác rưởi mà các người nói chính là như vậy đấy.

Bởi vì là rác rưởi cho nên thích tụ tập lại một chỗ, cứ như số lượng đông đúc có thể khiến bọn chúng biến đổi từ lượng đến chất.

Nhưng bọn chúng mãi mãi không biết giữa rác rưởi và hàng cao cấp không có cách nào chuyển đổi.”

Lưỡi dao càng phóng nhiều hơn, Đặng Chung cũng bị lọt vào phạm vi tấn công.

“Lý lẽ đơn giản như vậy mà chúng lại không hiểu.”

“Chúng mày biết không, nó là một trong những nhân vật chính trong câu chuyện mà tao muốn kể...”

Quý ngài phát thanh mỉm cười mở miệng.

Cậu ta nói chuyện rất khó nghe, không phải là dùng từ tệ hại mà là giọng điệu và bộ dạng lúc nói lý lẽ của cậu ta.

Rất giống mấy bà tám bàn tán người khác từ đầu ngõ tới cuối xóm, thích sử dụng mồm mép công kích người khác.

Lời nói như dao, hèn gì lưỡi của cậu ta đều là dao, đúng là quá hợp!

Văn Tư Thành và Đặng Chung muốn tấn công, nhưng xung quanh bọn họ toàn là vòng vây được tạo từ lưỡi dao.

Dù sức lực lớn cỡ nào, chỉ cần chuyện ma kia nói chuyện, lưỡi dao sẽ bay tới vèo vèo, bọn họ không có cách nào tấn công đối phương!

Vương Tư Tuệ đeo nút tai lên, âm thanh xung quanh biến mất, lòng dần bình tĩnh lại.

Quý ngài phát thanh tò mò quan sát Vương Tư Tuệ, muốn xem cô có thể làm ra hành động phản kháng gì.

“Tôi bằng lòng dâng hiến trái tim và cơ thể cho chủ tôi, trở thành thân xác giáng xuống thế gian của ngài, mắt nhìn vạn vật...”

Quý ngài phát thanh cười nhạo: “Chẳng lẽ mày còn tin sự tồn tại của thần trên đời này sao?”

Cậu ta cảm thấy hành động của Vương Tư Tuệ không thú vị, lưỡi dao tụ tập lại chuẩn bị giết cô.

Vương Tư Tuệ đang tỉnh thần, không thể để chuyện ma quỷ nhiều!

Văn Tư Thành mắng sa sả: “Chính mày là quỷ mà còn không tin trên đời này có thần à? Cách suy nghĩ của mày đúng là trái ngược định luật bảo toàn năng lượng, thứ nhãi con bộ dạng dị hợm.

Mày dám không tin Vua hiểu biết loài người cao quý của tụi tao hả?”

Văn Tư Thành tỏ ra là một tín đồ thần linh cuồng nhiệt, chửi Quý ngài phát thanh ồm tỏi.

Đối với kẻ mồm mép thì phải tấn công bằng mồm mép.

Lúc này, Văn Tư Thành muốn tấn công Quý ngài phát thanh bằng sức lực nhưng không được cậu ta để ý, ngược lại khi anh bắt đầu chửi đồng thì lại chọc trúng điểm G của Quý ngài phát thanh.

Quý ngài phát thanh sầm mặt: “Mày nói cái gì, mày dám nhục mạ tao?” Sắc mặt cậu ta âm u, lưỡi dao chuyển động trong miệng, giọng nói trầm thấp cực điểm hiện rõ sự tức giận của cậu ta: “Mày tính khoe khoang mồm mép trước mặt tao hả?”

Văn Tư Thành sáng mắt, nhục mạ phải để nhục mạ đối phó!

Nhưng anh không giỏi nói mấy lời nhục mạ, nhai đi nhai lại chỉ có

mấy câu.

Văn Tư Thành: “Đặng Chung cắt cắt, đây là show time của cậu, không phải cậu giỏi nói mấy lời nhục mạ sao?”

Đặng Chung: “?”

Anh cũng để ý Quý ngài phát thanh rất dễ tâm khi bị người khác chê bai.

Quý ngài phát thanh: “Chúng mày là loài người nhỏ bé vừa yếu đuối vừa vô dụng.

Mặc dù có được sự trợ giúp của Quan thẩm phán nhưng ngay cả vòng vây bình thường như thế cũng không thoát được, còn muốn đánh bại tao tại lĩnh vực sở trường của tao? Dĩ nhiên trên Kẻ ghi chép viết thế, nhưng miệt thị tao, chúng mày tưởng muốn là làm được à?”

Thật ra bọn Văn Tư Thành vốn không biết nhược điểm của chuyện ma Quý ngài phát thanh là gì.

Lời này của Quý ngài phát thanh giống như hành vi teo não khi tự chứng minh “Tôi là thôn dân” trong lúc chơi trò giết người sói.

Đặng Chung hít sâu một hơi, híp nửa mắt, khóe môi nhếch lên, phong thái lập tức hết sức gợn đòn.

Anh bắt chước giọng điệu nói chuyện của Quý ngài phát thanh.

“Mày biết không? Từ lúc mày xuất hiện gián đoạn cuộc giao lưu bạn bè giữa chúng tao, tao đã hết sức thông cảm cho mày, nhãi con giống mày chắc chắn thiếu hụt tế bào thần kinh gương(*) đúng không? Ấy, ấy, ánh mắt ngơ ngác của mày là sao vậy, không biết tế bào thần kinh gương là gì phải không? Tao nói cho mày biết, đó là tế

bào có tác dụng phản chiếu hành vi của người khác, là một trong những đặc điểm tiến hóa từ vượn thành loài người, có thể bắt chước từ hành động đơn giản đến phức tạp, cũng khiến con người biết được cái gì gọi là nhìn sắc mặt, nhìn ánh mắt... Mà không biết rất bình thường.”

(*) Tế bào thần kinh gương: còn gọi là Mirror Neurons

“Mày biết tại sao tao nói rất bình thường không? Mày không biết đúng không, mày chắc chắn không biết rồi.

Nhìn bộ dạng và cách ăn mặc của mày chắc vẫn còn là học sinh cấp ba, rất thích giờ mồm mép.

Từ sáng đến tối dẫu cái miệng bô lô ba la rồi lại nhìn người khác chường mắt chính là kiếp sống con người của mày, à không, là niềm vui duy nhất của kiếp sống chuyện ma chứ gì? Cái lũ chỉ chăm chăm mê đắm vẻ ngoài, không để ý học tập.

Đúng rồi, mày bảo là dùng sự tích của những chuyện ma khác để thúc đẩy phát sinh sợ hãi đúng không ? Vậy sao không kể chuyện về mình đi?”

“Vì mày không có chuyện gì để nói phải không, cùng lắm là bắt chước người khác khoe khoang mấy câu đại loại như cấu tạo miệng tao khác cấu tạo miệng chúng mày.

Miệng chúng mày là miệng, miệng tao là cơ vòng(*).

Tạm thời mày đừng nói, tao biết tám phần là mày nói các loại lý do như che giấu thực lực bản thân, nhưng rốt cuộc vì che giấu hay là vì sự tích của mày chẳng đáng một xu so với người khác thì còn chưa biết.”

(*) Cơ vòng: Cơ co dẫn ở hậu môn, bàng quang

Miệng Đặng Chung nói liền tù tì y như súng liên thanh, hoàn toàn không cho Quý ngài phát thanh cơ hội chen vào.

Ban đầu Quý ngài phát thanh tức đến mặt mày trắng bệch, sau đó cười khẩy: “Mày tên Đặng Chung đúng không, tao biết rõ mày từ trong miệng người khác...”

Đặng Chung ngắt lời cậu ta ngay lập tức: “Làm sao mày có thể biết rõ tao từ miệng đứa khác, thằng đó từng chơi miệng(*) cho tao chưa mà biết rõ tao?”

(*) Tác giả chỉ ghi là 口过, mình đoán là viết tắt của chữ 口交过, có nghĩa là quan hệ bằng miệng =)))

Quý ngài phát thanh: “?”

Văn Tư Thành chửi bậy trong lòng, ngầm cảm thán: Đặng cắt cắt không hổ là gia súc, nói chuyện thật trâu bò!

Giọng Vương Tư Tuệ đúng lúc vang lên, lơ mờ hư ảo giống như thánh âm: “Tới rồi.”

Vương Tư Tuệ triệu hồi thần linh thành công, phân thân của thần sắp giáng xuống nơi này.

-----oOo-----

Chương 25: 25: Thật Muốn Đè Anh

Thần âm bay xa.

Sau khi nhận được lời thỉnh cầu của tín đồ, một đường liên thông sẽ bắt đầu được dựng nên giữa nơi ở của tín đồ và nơi ở của thần linh. Bình thường đường liên thông lúc tín đồ triệu hồi không thể nào chịu nổi sức mạnh bản thể của thần linh, chỉ có thể để phân thân đi qua.

Đương nhiên thần linh cũng sẽ không sử dụng bản thể đi đến những thế giới nhỏ kia, như vậy quá mất giá.

Nơi bình thường thần linh ở gọi là Thần giới, bên dưới Thần giới là vô số thế giới nhỏ.

Một trong những nguồn sức mạnh quan trọng tạo nên sức mạnh thần linh là sức mạnh tín ngưỡng đến từ mỗi thế giới nhỏ.

Sau khi Vương Tư Tuệ được Chúa cứu thế chọn lựa, thần linh cô chọn tín ngưỡng không phải thần linh có lai lịch quá lớn.

Nhóm thần linh sức mạnh không lớn như vậy thường có xác suất đáp ứng triệu hồi cao hơn.

Thần tín ngưỡng của Vương Tư Tuệ là Thần Bùn Vàng, không có tên họ.

Thần linh cấp bậc như ngài không thể có tên họ, thường thần linh có tên có nghĩa là họ sắp có Thần cách(*).

Đối với thần linh bình thường mà nói, Thần cách là chuyện xa xôi không thể chạm đến.

(*) Thần cách: là thứ chứng minh tư cách của một vị thần.

Đó sẽ là đồ vật, luồng khí, hào quang hay bất cứ cái gì có thể đại diện cho việc người đó là thần.

Thần Bùn Vàng vừa không thuộc Thần điện Ánh Sáng lại vừa không thuộc Thần điện Bóng Tối, thần linh trung lập như ngài còn có rất nhiều.

Ngài nghe nói nhiều thần linh trung lập nhất nhận được sức mạnh tín ngưỡng ở Thần điện Ánh Sáng, ngài cũng góp vui nhất được không ít loài người được gọi là ‘người chơi’, đúng là có thể thông qua bọn họ lấy được không ít sức mạnh tín ngưỡng.

Thế giới nhỏ nơi người chơi đặt chân tới khác với những thế giới nhỏ khác.

Đó là một trong những thế giới gốc mà Thần mẫu khai sáng, nhưng sự phát triển lại chậm nhất, thậm chí còn không bằng thế giới nhỏ mà vài thần linh cai quản.

Nhưng nhờ vậy, bọn họ mới có được vinh quang hiện tại — — cơ hội trở thành thần linh làm thuê, loài người có tài đức gì mới có thể lấy được cơ hội như vậy.

Thần Bùn Vàng phân ra một phân thân giống hệt mình.

Tóc và đôi mắt màu bùn vàng, mày rậm mắt to giống một cậu nhóc hoạt bát loài người, chậm rãi bước vào đường liên thông.

Mặc dù đáp ứng lời triệu hồi của tín đồ, nhưng với tư cách là thần linh, phong cách và tốc độ phải từ tốn để tỏ rõ thân phận của bản

thân.

Bỗng nhiên một chùm sáng bạc bay tới, nháy mắt chém đứt phân thân của ngài.

Thần Bùn Vàng hoảng hốt, là ai?

Ngài nhìn về phía người tới.

Đó là một thần linh mà bởi vì cấp bậc không đủ nên ngài không thấy rõ mặt.

Người nọ dáng gầy, mặc trường bào màu đen thuộc về Thần điện Bóng Tối, tóc dài màu bạc buông xõa như thác đổ sau lưng, buộc tùy tiện một sợi dây dài ngang eo.

Thần Bùn Vàng ngược mắt nhìn mặt đối phương, nhưng chỉ thấy hai bên khóe môi hơi trĩ xuống, giống như tâm trạng vẫn luôn không vui .

Ngón cái ngài đeo một chiếc nhẫn thủ công bằng gỗ, hấp dẫn ánh mắt người khác.

Không phải do chiếc nhẫn kia đẹp, mà là chiếc nhẫn đó được tạo tác quá sơ sài, hoàn toàn không tương xứng với thân phận vị thần trước mắt.

Thần Bùn Vàng không quen vị thần này, ngài chỉ biết thực lực và địa vị đối phương đều hơn hẳn mình rất nhiều.

Ngài rụt rè hỏi đối phương tại sao đột nhiên ra tay làm trái quy tắc Thần giới.

Hỏi xong, ngài lập tức muốn cắn đứt đầu lưỡi mình cho xong.

Quy tắc thần linh ở Thần giới do Thần điện Ánh Sáng lập ra, thần linh

Thần điện Bóng Tối hoàn toàn xem thường.

Hầu như bọn họ rất ít tới Thần giới, đa phần là ở một thế giới gốc khác.

Giới: “Không được sự cho phép của ta đã tự tiện đến thế giới ta cai quản, người muốn cướp sức mạnh tín ngưỡng từ trong tay ta... sao?”

Lời vừa buông ra, Thần Bùn Vàng bị dọa suýt nữa quy xuống.

Sức mạnh tín ngưỡng là điểm giới hạn của thần linh, nếu có kẻ nào dám động vào sức mạnh tín ngưỡng của thần linh khác, thì tức là tát thẳng vào mặt đối phương.

Thần Bùn Vàng lắp bắp: “Hãy nghe ta giải thích...”

Ngài nói trong thế giới của đối phương có một tín đồ của ngài, số lượng tín đồ của ngài không nhiều, vì vậy lúc tín đồ gặp khó khăn thì hầu như đều sẽ ra tay trợ giúp.

Lần này, ngài cảm ứng được tín đồ lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm cho nên mới muốn đến thế giới đó.

Lúc Thần Bùn Vàng nói đến câu “Tín đồ của ta rất ít, chỉ có vài nghìn người”, áp suất thấp trên người Giới lượn vòng.

Thần Bùn Vàng: “Địa vị như ngài chắc chắn không cần tốn sức lo lắng số lượng tín đồ, ắt hẳn tín đồ của ngài nhiều không đếm xuể.”

Giới: “...”

Thần Bùn Vàng nịnh nọt: “Nhất định tín đồ của ngài cực kỳ ưu tú.”

Giới: “...”

Thần Bùn Vàng không hề biết mình đang khiêu vũ trên bãi mìn của Giới, ngài nhìn xung quanh định tìm cơ hội bỏ chạy.

Chỉ cần gần đây có bùn vàng, ngài có thể chạy trốn ngay lập tức.

Nhưng ngay lúc Thần Bùn Vàng sắp đạp lên vũng bùn, cổ áo đằng sau bỗng bị người ta túm lấy: “Không phải ngươi muốn đi cứu tín đồ sao? Sao không đi?”

Thần Bùn Vàng ngượng ngùng cười: “Phân thân đã mất, ta không thể biến ra cái thứ hai...”

Giới nhẹ nhàng nói: “Không sao, ta có thể mang bản thể của ngươi đi.”

Ngài túm Thần Bùn Vàng bước vào đường liên thông yếu ớt, giờ tay vẫy một cái, củng cố đường liên thông lung lay sắp đổ.

Giới phải đi thu hồi dự.c vọng Cố chấp đã thức tỉnh kia của mình.

Nơi ngài đi qua để lại ánh sao lấp lánh.

Thần Bùn Vàng đột nhiên xuất hiện ở giữa Vương Tư Tuệ, Đặng Chung, Văn Tư Thành và Quý ngài phát thanh.

Đúng lúc, đôi bên đang đánh nhau.

Quý ngài phát thanh phóng lưỡi dao, Văn Tư Thành và Đặng Chung vung dao thái, toàn bộ đòn tấn công đều phi thẳng lên người Thần Bùn Vàng.

Thần Bùn Vàng: “...”

Mặc dù ngài không đau, nhưng bị thứ kỳ quặc cắm sâu vào người như vậy thì tâm trạng cũng khó mà tốt nổi.

Văn Tư Thành: “Đây là thần linh hả?”

Trước đây lúc Thần Bùn Vàng xuất hiện đều là ảo ảnh không thấy rõ mặt, mà lúc này lại là thực thể hoàn toàn.

Đây là lần đầu tiên Vương Tư Tuệ nhìn thấy toàn thân Thần Bùn Vàng, cô kính cẩn ngược nhìn thần linh.

Thần linh dù sao cũng là thần linh, bộ dạng không đáng tin, nhưng giải quyết chuyện ma lại cực kỳ đáng tin.

Thần Bùn Vàng đánh Quý ngài phát thanh té sấp mặt hai ba lần, nhưng không có đánh chết.

Ngài không ngờ tin đồ khẩn cấp triệu hồi ngài để đi đối phó thứ dễ dàng như vậy.

Ngài còn tưởng là sinh vật bán thần gì chứ... rốt cuộc lại là linh hồn nhân loại tầm thường.

Ngài xuất ra thực lực hùng mạnh khiến Vương Tư Tuệ càng thêm sùng bái, sức mạnh tín ngưỡng thuần khiết cuộn cuộn tràn vào cơ thể ngài.

Tín đồ càng tín ngưỡng tuyệt đối, sức mạnh tín ngưỡng cung cấp càng thuần khiết, nói một tín đồ như vậy có thể độ lại nghìn vạn tín đồ cũng không ngoa.

Đó cũng là nguyên nhân thần linh sẽ thu nhận tín đồ ưu tú làm thần bộc mang theo bên người.

Thần Bùn Vàng thận trọng nhìn về phía Vương Tư Tuệ, không hề tỏ vẻ kích động như thần linh cấp thấp khi hút được sức mạnh tín ngưỡng loại này.

Ngài mở miệng nói: “Thình cầu của ngươi đã thành.”

Ngài chậm chậm đi tới vách tường, sử dụng thần thuật biến ra đường liên thông trở về Thần giới.

Thần Bùn Vàng cố ý bày ra dáng dấp kiêu ngạo của thần linh, để lại một bóng lưng cao lớn cho tín đồ.

“Cốp — —”

Văn Tư Thành và Đặng Chung trầm mặc nhìn vị thần bùng trán kêu gào sau khi đâm đầu vào tường.

Đây là thần linh sao, đúng là lợi hại, người thường chẳng thể nào đập đầu mình tới mức này.

Vương Tư Tuệ hoang mang bước lên: “Ngài không sao chứ?!”

Thần Bùn Vàng sừng sốt trườn vách tường.

Khốn thật, tên thần linh mang bản thể ngài tới thế giới này đã đóng toàn bộ đường liên thông từ thế giới này đến thế giới khác.

Giới không biết Thần Bùn Vàng đang lén mắng mình, ngài đang lơ lửng giữa không trung, nhắm mắt cảm ứng vị trí hiện tại của dự.c vọng Cố chấp.

Cảm ứng không được, ngài chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng vàng trong mắt chuyển động, lập tức cơ thể xuất hiện tại một nơi dưới lòng đất.

Chỉ cần ngài muốn, loài người sẽ không thể nhìn thấy ngài.

Giới nhìn một người phụ nữ mỉm cười dịu dàng bóc tách cơ thể một linh hồn đã hóa thực thể, người đàn ông sau lưng cô ta nằm xụi lơ

trên vũng nước dưới đất.

Ngài có thể nghe thấy tiếng lòng của hai người, không cần mất nhiều thời gian đã biết thân phận cả hai.

Người phụ nữ tên là Đặng Lan Lan, người đàn ông tên là Lý Duy.

Dục vọng Cố chấp từng tới đây nhưng đã rời đi.

Giới hờ hững nhìn lướt qua mảnh vụn thi thể dưới đất, cơ thể dịch chuyển, xuất hiện ở một nơi khác.

Người bản xứ trong phòng ăn trốn hết xuống tầng hầm, dục vọng Cố chấp từng ở chỗ này một thời gian dài, mùi dục vọng để lại nồng đậm... Nó muốn cô gái kia đến thế sao?

Giới chạm lên vết cắt trên vách tường, nhắm đôi mắt suy tư, cơ thể nhạt dần trong không khí, đi tới nơi khác.

Chỗ này là thư viện.

Khác với thư viện bình thường, giá sách nơi này rất cao, kéo dài từ tầng thấp nhất đến tầng cao nhất, người tìm sách bắt buộc phải nhờ vào cầu thang di động trước giá sách.

Vân Thiển và Thiên Hành Kiện chia nhau ra.

Lúc thăm dò thư viện, một bức tường đột nhiên xuất hiện chắn giữa bọn họ, khiến bọn họ tách khỏi nhau.

Bọn họ dự định đi đường vòng tụ họp, không ngờ càng đi càng xa.

Định vị đồng hồ trên tay cho thấy bọn họ đang ở hai nơi khác nhau.

Nhìn diện tích thư viện trên bản đồ, vị trí hiện tại của Thiên Hành Kiện chắc chắn không còn nằm trong thư viện.

Hiện giờ chỉ còn lại một mình Vân Thiển.

Thư viện rộng lớn, ánh đèn tù mù, không hề có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có tiếng hít thở của cô.

Cô phải tìm chuyện ma trong thư viện, nhưng đi khắp nơi trong này vẫn không tìm được tung tích chuyện ma.

Bỗng khóe mắt cô liếc thấy một mảng màu đỏ trên giá sách, màu đỏ kia tươi đến mức thu hút cô giữa một đồng mosaïc.

Vân Thiển đeo mắt kính, vịn lan can cầu thang, nghiêng người về trước lấy bìa sách đỏ tươi trên giá.

Tay cô chợt khựng lại, một người thanh niên mặc áo bào đen đang lơ lửng đằng sau giá sách.

Mặc dù cách rất xa, nhưng cô cũng có thể thấy rõ diện mạo người đó.

Hơi thở cô bất chợt chậm lại, chỉ sợ hủy đi cảnh đẹp như họa trước mắt.

Vân Thiển từng nói với Tống Hành Chỉ mỗi một điểm trên người cậu đều đúng gu của cô, câu đó là thật.

Đáng tiếc Tống Hành Chỉ quá nhỏ... Xuất phát từ đạo đức con người bình thường, cô có thích cũng không xuống tay được.

Mà người trước mặt này mang khuôn mặt Tống Hành Chỉ sau khi thoát khỏi vẻ thiếu niên.

Đường nét cõi bỏ sự ngây ngô, càng hiện rõ sự lạnh lùng, chỉ có khí chất yếu đuối mong manh của mỹ nhân ốm yếu thì vẫn như cũ.

Đôi mắt màu vàng nhạt và độ cong của khóe môi trể xuống toát lên vẻ bất cần và xa cách.

Đường cong xương quai xanh nơi cổ áo bào đen đan chéo như ẩn như hiện, một sợi tóc trắng lẳng lẳng nằm trên xương quai xanh, ngăn cản tầm mắt, khiến người khác muốn gạt nó ra.

Vân Thiển quan sát toàn bộ cơ thể người kia từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại chỗ đường nét hàm dưới căng chặt, tràn đầy cảm giác cấm dục.

Khao khát trong mắt cô không hề che đậy, d.ục vọng tuôn trào, nghìn lời vạn chữ cuối cùng hóa thành bốn chữ.

【Thật muốn đè anh!】

Giới: “...”

Ngài lập tức biến mất tại chỗ, chỉ để lại một đốm sáng màu bạc nhanh chóng tắt đi.

Vân Thiển cho rằng dưới môi trường chịu áp lực quá lớn, cộng với bệnh cũ nên cô mới tưởng tượng ra một Tổng Hành Chỉ phiên bản thành niên mặc áo choàng tắm cổ chữ V xẻ tà cao, đội tóc giả giống như đang chơi cos(*), đi kèm hiệu ứng làm đẹp đặc biệt bằng ánh sáng mờ ảo.

(*) Cosplay

Dù sao cô cũng không thể thấy rõ khuôn mặt ngoài một mét, trừ khi là ảo giác.

Trước đây lúc mắc bệnh từng có tình trạng tượng tự, cô cũng chẳng để chuyện này trong lòng.

Vân Thiển ném suy nghĩ trong đầu đi, tiếp tục lấy quyển sách bìa đỏ xuống, lật ra.

“Bậc thang thư viện thứ mười ba — — trước khi thư viện xây dựng, trên tầng cao nhất có một phòng mỹ thuật...”

Tác giả có lời muốn nói:

Giới: Tín đồ này của ta quá hoang dã rồi.
-----oOo-----

Chương 26: 26: Cậu Là Chuyện Ma

“...Một ngày nọ, phòng mỹ thuật đột nhiên bốc cháy, nhiều học sinh mắc kẹt bên trong... Sau trận hỏa hoạn, tòa nhà được xây dựng lại, số tầng thư viện giảm xuống, nhưng phòng mỹ thuật vẫn còn tồn tại.”

“Bậc thang thư viện đi lên tầng thượng có tổng cộng mười hai bậc, chỉ cần lòng mang thành ý, một lúc nào đó nó sẽ biến thành mười ba bậc.

Khi đó, phòng mỹ thuật sẽ xuất hiện.”

“Đây là nơi có thể thực hiện bất cứ nguyện vọng gì, bất cứ nguyện vọng gì.”

Đó là nội dung trang đầu tiên khi mở sách ra, kiểu chữ viết tháu.

Vân Thiển lầm bầm: “Bậc thang hồ ly(*) à? Chỗ này làm gì có đường thông lên tầng thượng.

(*) Tên một bộ phim kinh dị Hàn Quốc

Lúc này, những nơi có thể đi trong thư viện, cô đều đã đi qua.

Tầng trên cùng là phòng kính tương tự nhà ấm, không hề có đường nào thông lên trên.

Cô tiếp tục lật ra sau.

Liên tiếp mấy tờ phía sau không có nội dung, cảm giác sờ trang sách không phải loại giấy bình thường, mà giống da động vật nào đó hơn.

Kết hợp chuyện ma mà ngĩ, tám phần là da người.

Lật đến tờ cuối cùng, trên giấy xuất hiện hai bức hình vẽ bằng bút sáp, nhìn kỹ khiến người xem hết sức khó chịu.

Bút sáp màu đen vẽ bốn hình người đứng chung một chỗ, còn có một đám bóng đen khán giả.

Lực vẽ gần như đậm thủng tờ giấy, bốn hình người kia vây quanh một hình người lùn khác, bọn chúng đang ức hiếp nó.

Hai hình người cao lớn lột quần áo hình người lùn, một hình người tóc dài khác giơ bút lên.

Hai chữ “Súc vật” màu đỏ đậm viết xiêu xiêu vẹo vẹo lên người hình người lùn.

Người còn lại trong bốn hình người quay về phía quần chúng vây xem, từng gợn sóng lan rộng cùng với nốt nhạc cho thấy nó đang nói.

Phía dưới nốt nhạc treo lưỡi dao, lưỡi dao rơi vào tay mỗi người, bọn chúng ném vào hình người lùn.

Biểu cảm của hình người lùn được vẽ bằng nét bút đơn giản tràn ngập đau đớn.

Bức vẽ thứ hai cũng là cảnh tượng tương tự như vậy.

Vẻ đau đớn của hình người lùn trên bức vẽ lan ra gương mặt mỗi người, kể cả người vây xem, còn gương mặt bản thân thì trống rỗng.

Dưới chân đám người xuất hiện sợi xích to bản, kéo bọn chúng

xuống đất.

Nội dung quyển sách bìa đỏ dừng tại đây.

Vân Thiển như suy nghĩ gì đó, xâu chuỗi lại mỗi một chi tiết kỳ lạ mà cô cảm thấy trước đây, một suy nghĩ lướt qua đầu cô.

Đúng lúc đó, lông tơ trên lưng Vân Thiển dựng đứng.

Có người nhìn chăm chăm đằng sau cô, cảm giác của cô trước giờ luôn luôn chính xác.

Lúc này, cô đang ở trên cầu thang di động, độ cao chừng bảy mét, trước mặt là ngõ cụt, muốn rời khỏi thì hoặc là nhảy xuống, hoặc là xoay người.

Vân Thiển đóng bìa sách lại, không thể đặt nó vào balo không gian, cô vén áo giắt quyển sách lên lưng váy đồng phục, tầm mắt sau lưng biến mất chốc lát rồi quay trở lại trên người cô.

Cô tháo mắt kính xuống, chỉ cần không thấy thì cô chẳng sợ gì hết!

Chuẩn bị tâm lý xong, Vân Thiển xoay người nhìn thẳng về trước.

Quả nhiên có một đồng mosaic đứng cách đó không xa, mặc dù là mosaic bản to nhưng vẫn có thể nhận ra máu thịt bê bối của người kia.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng có thể bên dưới mosaic, biên độ hình sóng màu xanh lá biểu thị chỉ số tinh thần đột ngột tăng cao, Vân Thiển nín thở, đi lướt qua mosaic.

Mosaic vươn tay, muốn bắt lấy cô.

Mùi cháy khét khó ngửi và máu tanh nồng nặc bay vào mũi Vân

Thiễn, mùi thối rửa khiến người ta buồn nôn.

Bả vai bị người kia chạm vào, Vân Thiễn giật thót.

Đang định tăng tốc dưới chân, chợt cô dừng bước.

Vân Thiễn quay đầu, khó tin nhìn người kia: “Tống Hành Chỉ? Là cậu sao?”

Cô tiến về trước một bước, người kia lùi về sau một bước.

Cái kiểu rụt rè cùng với khí chất mít ướt không cần mắt kính cũng có thể cảm nhận được này khiến Vân Thiễn càng khẳng định đây là Tống Hành Chỉ.

Ở khoảng cách hiện tại, Vân Thiễn không thể nào thấy rõ trên người Tống Hành Chỉ xảy ra chuyện gì.

Cô đang định đeo kính, người cách cô rất xa đột nhiên hiện ra trước mặt, ngăn cản hành động của cô.

Vệ thiễn: “Cậu không muốn tôi thấy hình dáng của cậu bây giờ sao?”

Bàn tay giữ cô khẽ run.

Vân Thiễn: “Tại sao, mùi trên người cậu giống như bị thiêu cháy vậy.

Lúc còn sống, cậu bị bỏng sao?”

Cô dùng ba chữ “lúc còn sống” có nghĩa là cô đã khẳng định Tống Hành Chỉ là chuyện ma.

Lần đầu tiên gặp Tống Hành Chỉ ở phòng y tế, lúc cô và Nữ nhện nhện đánh nhau, ả từng muốn tấn công Tống Hành Chỉ nhưng bị dây xích xuất hiện bên dưới ngăn lại.

Chuyện ma không thể tấn công chuyện ma cấp cao.

Lần thứ hai cô gặp Tống Hành Chỉ ở nhà ăn, khi đó đèn đường nhấp nháy.

Tống Hành Chỉ giúp bọn họ rời khỏi trường học, cậu vốn muốn chui lỗ chó cùng rời đi, nhưng lại xuất hiện tiếng dây xích.

Cậu nói chú bảo vệ tới, nhưng lúc đó Vân Thiển cách cậu gần nhất lại nghe thấy tiếng dây xích không phải từ bên kia tường mà là trong lỗ chó, cũng chính là trên người Tống Hành Chỉ.

Chuyện ma không thể rời khỏi lãnh địa của mình.

Ban ngày, cô không tìm thấy Tống Hành Chỉ, lúc xế chiều mới tìm được cậu.

Lúc cô đập Quái vật áo choàng rồi phát bệnh, Quái vật áo choàng tấn công cô, Tống Hành Chỉ bảo vệ cô, cô nhớ rất rõ cô nghe thấy tiếng dây xích.

Ban ngày, Tống Hành Chỉ phát sốt hôn mê.

Cô và Văn Tư Thành dẫn cậu đến phòng ngủ của cậu, chỉ khi đụng phải sương trắng... cậu không cần uống thuốc nhưng cũng tự hết.

Tống Hành Chỉ từng nói bạn bè trong trường thích bắt nạt cậu, nhưng trong nhà ăn không có một học sinh nào có ấn tượng với cậu.

Đương nhiên tồn tại khả năng tình huống như vậy, có điều kết hợp với những chi tiết khác thường lúc trước của Tống Hành Chỉ, bèn cảm thấy hết sức đáng ngờ.

Ngoài ra, lúc trước Tống Hành Chỉ từng căn nhắc trọng lượng cô rất nặng, nhưng sau khi hiệu quả đá trấn yêu biến mất, cậu lại nói mấy lời như cô phải ăn nhiều thêm... chỉ có chuyện ma mới có cảm nhận

như vậy.

Cậu thật sự là học sinh lớp 12A11 sao?

Trước đó chỉ là suy đoán của Vân Thiển, dù sao nếu nói cậu là chuyện ma, Tống Hành Chỉ không hề biểu hiện bất cứ chỗ nào giống chuyện ma, chỉ là một học sinh tính tình hơi yếu đuối mà thôi.

Lúc này cô nhìn thấy tận mắt, suy đoán đã được chứng thực.

Tống Hành Chỉ là chuyện ma.

Cô hỏi xong, Tống Hành Chỉ vẫn không nói tiếng nào.

Vân Thiển lại tiến tới gần, Tống Hành Chỉ lại lùi về sau, cho đến khi lùi đến ngõ cụt mà Vân Thiển đứng lúc nãy.

Sau lưng là vách tường, cậu không thể lùi được nữa.

Tống Hành Chỉ muốn bỏ chạy, hai bên bồng bị hai cánh tay mảnh khảnh ngăn lại, bao vây cậu trong một không gian chật hẹp.

Cậu chỉ đành nhìn cô càng ngày càng gần, đôi mắt chậm rãi híp lại, con ngươi dần phản chiếu hình ảnh xấu xí lúc này của cậu.

Bị bồng rất nặng.

Vảy máu đáng sợ sau khi bị cháy chạy dài từ phần mặt đi khắp toàn thân, giữa khe vảy còn đốm lửa chưa tắt, cùng với máu bị cháy khét chảy ra liên tục.

Khoảnh khắc Vân Thiển thấy rõ dáng vẻ kia, đôi mắt Tống Hành Chỉ trở nên trống rỗng vô thần.

Vân Thiển sửng người, cô “Ồ” lên một tiếng: “Tôi rất thích một trò

chơi tên là Overwatch, trong trò chơi có nhân vật Genji(*).

Mỗi lần nhân vật này sử dụng tuyệt chiêu đều vừa ngẫu vừa đẹp bá cháy, đặc biệt có làn da xù xì như rồng.

Để tôi nghĩ xem nên miêu tả nó thế nào... A, là cảm giác giống như cậu bây giờ vậy!”

(*) Genji:

Cô gơ tay đặt lên mặt Tống Hành Chỉ, cảm giác bên dưới lòng bàn tay bùng cháy dữ dội, chỉ số sinh mạng từ từ giảm xuống, nhưng cô chẳng nhú mày một lần.

Vân Thiển nhìn kỹ dáng vẻ Tống Hành Chỉ lúc này, lặp lại: “Xem hoa văn ngẫu lòi với hiệu hứng ánh lửa này, đúng là nhân vật trò chơi CG bước ra đời thực.

Quả là ếch kỳ diệu(1) ăn Diệu thúy giác(2) đi tới ngôi nhà kỳ diệu của chuột Mickey(3), diệu đến tận nhà...”

(1) Tên của một loài ếch trong Pokemon

(2) Tên tiếng Trung của bánh Bugles

(3) Tên tiếng Anh là Mickey Mouse Clubhouse, một bộ phim hoạt hình 3D dành cho thiếu nhi

= > Cả câu này có nghĩa là vô cùng kỳ diệu

Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, Vân Thiển thở dài: “Đau không?”

Tống Hành Chỉ chớp mắt, ánh sáng dần trở lại trong đôi mắt.

Hốc mắt khô khốc từ từ ẩm ướt, nước mắt to như hạt đậu rơi tí tách xuống mặt đất.

Cảm giác bốc cháy dưới tay Vân Thiển giảm xuống, từng mảng máu rơi ra, để lộ khuôn mặt thanh tú trắng trẻo vốn có.

Khóe mắt cậu ửng đỏ, vảy vừa tróc, làn da mới tái sinh hồng hào, sờ vào mềm mại như tơ lụa thượng hạng.

Tống Hành Chỉ cọ lên lòng bàn tay Vân Thiển, nức nở nói: “Đau.”

Ngõ cụt sau lưng cậu đột nhiên phát ra ánh sáng đỏ chói mắt, vách tường ầm ầm sụp đổ, lộ ra một bậc thang thông đến nơi không biết tên.

Bậc thang có tổng cộng mười ba bậc.

Nơi có thể thực hiện nguyện vọng trong quyển sách bìa đỏ từng nói.

Vẻ mặt của Tống Hành Chỉ trở nên cứng nhắc trông thấy, hiển nhiên cậu không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

Cậu lẩm nhẩm nói: “Sao có thể như vậy? Thảo nào hai lần trước...”

Vân Thiển: “Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không? Tại sao cậu lại giả làm người thường, bảo chúng tôi đi tìm chuyện ma, kích hoạt Trò chơi chuyện ma?”

Ý của lời này là lúc trước cậu lừa cô.

Tống Hành Chỉ cuống quýt lắc đầu: “Trước khi mọi người bước vào thư viện, tôi không biết gì cả, thậm chí tôi còn không biết hóa ra tôi cũng là chuyện ma... còn là đầu sỏ tạo nên tất cả.”

Vân Thiển lùi về sau, chừa lại không gian hoạt động cho Tống Hành Chỉ, hỏi: “Cậu là Quan thẩm phán? Chú bảo vệ nhận ra cậu?”

Chỉ có loài người và Quan thẩm phán có thể thấy được nội dung trên máy tính.

Cô từng hỏi tại sao chuyện ma muốn gia tăng chuyện ma mới, chú bảo vệ nhìn về phía cô, bảo cô đi hỏi Quan thẩm phán.

Lúc đó Tống Hành Chỉ đứng sau lưng cô, người chú bảo vệ nhìn không phải cô mà là Tống Hành Chỉ.

Tống Hành Chỉ thấy Vân Thiển lùi về sau, cảm giác hơi mất mát, gò má vẫn còn vương lại hơi ấm lòng bàn tay của cô.

Muốn mang cô dung nhập vào nơi này... chiếm thành của riêng.

Tống Hành Chỉ chú ý Vân Thiển vẫn đeo chiếc nhẫn mình tặng, không hề tháo ra.

Cậu rủ mắt che giấu cảm xúc, âm thầm giơ tay lên kéo vạt áo sơ mi trên váy cô, nhỏ giọng kể lại chuyện xảy ra ở đây.

“Phải, lúc sau chú ấy mới nhận ra tôi... Đây là lần thứ ba tiến hành Trò chơi chuyện ma.

Bởi vì mối quan hệ với tôi, bọn họ cũng giống như tôi, ngay khi trò chơi bắt đầu mới nhớ được chuyện hai lần trước.”

Mọi chuyện phải kể từ rất lâu về trước.

Tống Hành Chỉ là đứa trẻ bị vứt ở viện mồ côi, lớn lên ở đó.

Vì đáng dấp và tính tình của mình, cậu đã bị bắt nạt từ nhỏ.

Cậu có một năng lực kỳ lạ là có thể tạo ra một thế giới nhỏ thuộc về

mình, trốn bên trong, không bị bất kỳ kẻ nào ức hiếp.

Thế giới nhỏ có hạn chế, chỉ có thể để linh hồn bước vào, hơn nữa còn có quy tắc đặc biệt mà cả cậu cũng không thay đổi được.

Vậy cũng chẳng sao, thứ này có thể trở thành cản tránh gió để thỉnh thoảng cậu chạy trốn hiện thực.

Cho đến khi cơn ác mộng bắt đầu.

Thành tích cậu xuất sắc, thi đậu vào trường cấp ba tư nhân tốt nhất thành phố là Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang, được miễn học phí.

Cậu cứ tưởng mình bước vào thiên đường, không ngờ lại đạp xuống địa ngục.

Ác bá trong trường ghim cậu, dùng việc bắt nạt cậu làm thú vui.

Bọn chúng là con gái Trường ban giám hiệu, Hội trưởng Hội học sinh, Trưởng ban bóng rổ, còn có tên miệng rộng Ban phát thanh.

Việc bắt nạt kéo dài hết lần này đến lần khác, bắt đầu từ sau khi cậu vào cấp ba.

Không có bất kỳ ai cứu cậu, cậu chịu đựng đến năm lớp mười hai, việc làm của chúng càng ngày càng quá đáng.

Bọn chúng lột sạch rồi treo ngược cậu ở sân tập từ buổi sáng, ép cậu uống nước trong nhà vệ sinh, khắc chữ “Tôi là chó” lên người để làm nhục cậu...

Vân Thiển nghe Tống Hành Chỉ kể khổ đến đây, lông mày cau lại, mắng một chữ “F*ck”.

Cô không để ý khóe môi cậu dần giương lên.

Về sau có một ngày, cậu kéo tất cả người trong trường vào thế giới của mình, biến những kẻ làm chuyện xấu thành chuyện ma, khiến bọn chúng đau đớn, những kẻ hứa theo vây xem cũng bị chuyện ma hành hạ như vậy.

Không ngờ kẻ ác chỉ bị hành hạ một thời gian, bốn kẻ ban đầu bắt nạt cậu nhanh chóng thích ứng với thân phận chuyện ma.

Một người trong đó đảo khách thành chủ, cướp đi phần lớn quyền khống chế từ tay cậu.

Cậu chỉ có thể thông qua quyền khống chế còn sót lại, xây dựng Trò chơi chuyện ma, tạo ra chuyện ma có thể giết chết bọn chúng, dành ưu đãi cho một số người hoặc chuyện ma, giúp bọn họ đối đầu với chúng.

Đáng tiếc bên thắng vẫn luôn là bốn tên đó.

Mặc dù giết chết ba thủ lĩnh trước, nhưng không tìm được thủ lĩnh cuối cùng, thất bại trong gang tấc... May mà cậu có thể đảo ngược thời gian ngắn, vì vậy mới có Trò chơi chuyện ma lần thứ hai, lần thứ ba.

Bởi vì hạn chế của thế giới, cậu sẽ mất đi tất cả ký ức trước khi quay ngược, tưởng rằng mình là một học sinh bình thường.

“Bây giờ tôi đã biết tại sao không tìm được cô ta rồi.”

Tổng Hành Chỉ nói quy tắc chuyện ma sẽ khiến cậu đi tới nơi này vào cuối trò chơi, chỉ có người bằng lòng chấp nhận hình dạng chuyện ma của cậu, mới có thể mở con đường sau lưng.

Những lần trước, người đến đây đều tưởng cậu là thủ lĩnh cuối cùng, hoặc là giết cậu hoặc là chạy trốn... càng khó phải nói sau khi

thế giới bị thủ lĩnh thứ tư ảnh hưởng thế giới quan, loài người nơi này nảy sinh bài trừ những thứ xấu xí trời sinh.

Vân Thiển cảm thấy Tống Hành Chỉ đúng là một nhân tài.

Bản thân cậu tạo ra thế giới mà chẳng khống chế được, lại còn bị người khác giành quyền khống chế, đúng là tức chết rồi.

Vậy xem ra kẻ cần giải quyết là chuyện ma đằng sau bậc thang này...

Đây mới là nhân tố tận thế gây ra tận thế cho thế giới?

Vân Thiển: “Tại sao quan niệm thế giới này lại biến thành nhan sắc tối thượng?”

Tống Hành Chỉ: “Cô ta là nhà mỹ học, bất cứ ý nghĩ theo đuổi vẻ đẹp nào cũng sẽ biến thành sức mạnh bất tận cho cô ta, ngay cả tôi cũng bị ảnh hưởng.”

Vân Thiển: “Cô ta có nhược điểm không?”

Tống Hành Chỉ đã là Quan thẩm phán, máy tính cũng tới từ cậu, vậy hẳn cậu biết nhược điểm của chuyện ma.

Tống Hành Chỉ: “Vốn là có, nhưng diện mạo cô ta đã đẹp đến cực hạn, không có người nào có thể nghi ngờ sắc đẹp của cô ta.

Cô ta không có nhược điểm nữa.”

Vân Thiển: “Cậu vẫn còn sợ bọn chúng, không muốn đối mặt với chúng sao?”

Tống Hành Chỉ ngậy người, chậm chạp gật đầu.

Vân Thiển: “Phốt lờ chúng là được rồi.”

Cô chạy lên bậc thang, Tống Hành Chỉ do dự một lúc rồi cũng lên theo.

Sau khi cơ thể hai người bị ánh sáng đỏ nuốt chửng, không khí biến động, Giới xuất hiện.

Ngài nhìn chăm chú phương hướng Tống Hành Chỉ biến mất, ánh sáng bạc trên tay tắt đi.

Bây giờ chưa phải thời điểm thu hồi, đợi sau khi phá hủy thế giới này, chấp niệm của dự.c vọng Cố chấp được thỏa mãn, cậu ta sẽ trở nên mạnh hơn.

Khi ấy, ngài thu hồi vẫn còn kịp.

...

Đoạn cuối của bậc thang là phòng mỹ thuật, hai bên trưng bày tượng điêu khắc xếp hàng ngay ngắn, khoảng giữa các bức tượng trưng bày vài giá vẽ.

Trước giá vẽ gần cửa sổ, một cô gái đang thản nhiên mỉm cười tô màu một bức chân dung dưới ánh sáng vàng lấp lánh.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô ta quay đầu nhìn người tới.

Không thể không thừa nhận đây là một cô gái đẹp đến cực hạn, không thể dùng ngôn từ nào để miêu tả được vẻ đẹp của cô ta, bất kỳ kẻ nào nhìn thấy đều sẽ bị khí chất và gương mặt hoàn mỹ này mê hoặc.

Vẻ đẹp ấy toát ra từ hơi thở, dù không nhìn rõ gương mặt cũng sẽ cảm giác được cô ta rất xinh đẹp.

Cô ta là thủ lĩnh mạnh nhất trong tất cả chuyện ma — — Nhà mỹ học.

“Đã thấy một gương mặt mới, cô nói xem tôi đẹp không?”

Tống Hành Chỉ trốn sau lưng Vân Thiển, run rẩy cơ thể.

Vân Thiển vốn muốn đeo kính vào thường thức dung mạo cô ta một chút, lại nghe thấy Nhà mỹ học cười khế với Tống Hành Chỉ.

Cô ta mở miệng: “Tống Hành Chỉ, mày phải nên cảm ơn chúng tao.

Chỉ có từng bị tổn thương, mày mới có thể tiến bộ trưởng thành, trở nên ưu tú thành thực.

Thế giới này không phải là minh chứng tốt nhất hay sao?”

“Cô đẹp không? Không, cô không đẹp.” Vân Thiển trả lời câu hỏi của Nhà mỹ học một cách hùng hồn: “Cô còn chẳng bằng cái lông đít của Tomie(*)!”

(*) Tomie: tên nhân vật và cũng là tên bộ truyện tranh kinh dị Nhật của tác giả Junji Ito, nói về nữ quỷ xinh đẹp Tomie.

-----oOo-----

Chương 27: 27: Cô Tồn Tại Sao

Tomie?

Chưa từng nghe.

Hiển nhiên Nhà mỹ học đang ngồi thoáng sửng sốt khi nghe thấy Vân Thiển sử dụng từ ngữ thô bỉ đó để chê bai mình.

Cô ta khẽ cười, không thèm để ý.

Dường như Nhà mỹ học cảm thấy trên đời này không thể nào có người đẹp hơn mình, đặc biệt là ở nơi này.

Cô ta chỉ cho rằng Vân Thiển tùy tiện bịa ra một nhân vật nào đó.

Nhà mỹ học mặc kệ hai người ngồi xuống, tiếp tục tô màu bức tranh trước mặt.

Đó là bức tự họa của cô ta, nét đẹp được vẽ ra không bằng một phần vạn của cô ta.

Nhà mỹ học hoàn toàn không quan tâm phòng mỹ thuật có thêm hai người, cô ta chắc chắn cả hai không thể gây hại cho mình.

Vân Thiển liếc nhìn balo không gian, cô không kịp bổ sung vũ khí, bên trong chỉ còn nửa cục gạch.

Cô ghé vào tai Tống Hành Chỉ, nhỏ giọng hỏi: “Cậu nghĩ tôi có thể

giết chết Nhà mỹ học không?”

Cô nhớ đến năng lực của Quan thẩm phán, muốn thông qua cách này để Tống Hành Chỉ cho cô khả năng “Giết chết Nhà mỹ học”.

Tống Hành Chỉ do dự.

Tiếng cười Nhà mỹ học như chuông bạc, cô ta nhẹ nhàng kể lại bộ dạng thảm hại của Tống Hành Chỉ lúc bị bọn chúng dạy dỗ.

Còn tại sao lại chọn bắt nạt Tống Hành Chỉ, ai bảo cậu có bộ dạng dễ ăn hiếp chứ.

Lần nào cậu cũng bày ra vẻ mặt khiến người ta tức giận, ai cũng muốn dạy dỗ cậu.

Cô ta kể lại từng chuyện đã làm với Tống Hành Chỉ, gợi lên sự sợ hãi trong cậu.

Càng như vậy, cậu càng không thể nào sinh ra ý nghĩ “cho rằng Vân Thiển có thể giết chết Nhà mỹ học”.

Nhà mỹ học: “Nó là một con chó.

Chó được chúng tao nuôi, chó không nghe lời, đánh nó thì đã sao, chỉ có chó nghe lời mới có thể tồn tại trong xã hội này.”

Mắt cô ta tỏ vẻ khinh bỉ: “Nếu nó có gan đấu lại chúng tao, làm sao lại ở đây, làm sao rơi vào tình cảnh này? Nó có thể lớn được như bây giờ phải cảm ơn chúng tao.

Nể tình nó cho chúng tao thế giới hoàn mỹ này, tao có thể tha thứ cho sự...”

Hai chữ vô lễ còn chưa nói ra, nửa cục gạch đã rít gào bay tới, xuyên

qua lồng ngực Nhà mỹ học, đập thẳng xuống đất.

Nhà mỹ học chưa có thực thể, tương tự như con ma.

Vân Thiển bước từng bước lớn, giống như Husky phá nhà đầm thũng bức tự họa của cô ta, sau đó xé nát.

Nhà mỹ học vừa định nổi giận, chợt nghe thấy Vân Thiển nói bằng giọng điệu ngây thơ: “Có cảm thấy bản thân lúc này trưởng thành hơn không, cô nên cảm ơn tôi đã tạo ra khó khăn này cho cô.

Chỉ cần cô nhịn được, tính nết của cô có thể trưởng thành rồi.”

Vân Thiển dùng suy luận của Nhà mỹ học đáp trả lại đối phương, kẻ hung bạo có lý, thật đúng là nực cười.

Những người đã vượt qua khó khăn không bao giờ nên cảm ơn khó khăn, mà nên cảm ơn nội lực mạnh mẽ giúp bọn họ vượt qua khó khăn.

Một câu nói nhẹ nhàng của Vân Thiển phá vỡ hình tượng tốt đẹp mà Nhà mỹ học cố tình tạo ra.

Cô ta giận dữ đứng dậy, mười móng tay mọc dài, định dùng mũi chọn cắt đầu Vân Thiển.

Vân Thiển hô to: “Tống Hành Chỉ, đây là thế giới của cậu.

Cậu cảm thấy những chuyện ma này có thể tổn thương được tôi, giết chết tôi sao?”

Chết? Vân Thiển sao?

Tống Hành Chỉ lẩm bẩm: “Không, ở nơi này không có bất cứ thứ gì có thể tổn thương đến em.”

Móng tay sắc nhọn chạm vào chiếc cổ nhỏ nhắn của Vân Thiển lại giống như chạm vào đồ sắt cứng rắn, lập tức gãy đôi.

Đây chính là ưu đãi của Quan thẩm phán.

Khi Quan thẩm phán kiên định cho rằng bạn có thể làm được chuyện gì, thì bạn có thể làm được chuyện đó.

Cậu là thần trong thế giới này.

Vân Thiển: Một vị thần có đặc tính mít ướt vô dụng.

Nhà mỹ học giận dữ trừng Tống Hành Chỉ, Vân Thiển nói tiếp: “Cô ta là chuyện ma phòng mỹ thuật, không thể nào rời khỏi phòng mỹ thuật đúng không?”

Tống Hành Chỉ: “Đúng vậy.”

Ngay lập tức, Nhà mỹ học cảm giác lãnh địa của mình thu hẹp chỉ còn lại phòng mỹ thuật.

Cô ta nhận ra có sự tồn tại của Vân Thiển, dường như Tống Hành Chỉ không dễ đối phó.

Nhà mỹ học cười khẩy: “Tống Hành Chỉ, chẳng lẽ mày cho rằng cô ta thật sự muốn giúp mày sao? Nhìn bộ dạng của mày đi, mày cảm thấy cô ta thích mày sao? Cô ta cũng giống chúng tao, muốn lợi dụng mày mà thôi.

Mày nhìn mày đi, mày có chỗ nào đáng để người ta thích?”

Vân Thiển vươn tay ôm bả vai Tống Hành Chỉ: “Thêm một điều kiện nữa, để tôi chạm vào cô ta được không, Tống Tống đáng yêu mà tôi thích nhất?”

“Được, cái gì cũng được hết!”

Trong đầu Tống Hành Chỉ chỉ có câu “Tống Tống đáng yêu” mà Vân Thiển nói, lời của Nhà mỹ học giống như gió thoảng mây trôi.

Nhà mỹ học nhìn về mặt cười ngây ngô của Tống Hành Chỉ, cô ta nheo mắt: “Mày muốn để tao nói cho cô ta biết mày là người biế.n thái thế nào không... Tống Hành Chỉ, sau khi cô ta biết rồi, cô ta còn thân thiết với mày sao?”

Về mặt Tống Hành Chỉ lập tức trở nên hoảng hốt, nhưng không đợi cậu kịp phản ứng, Vân Thiển đã hành động trước.

Đầu Nhà mỹ học đau nhói, con ả đáng chết kia dám chạy tới giật tóc cô ta!

Tống Hành Chỉ dành sự ưu đãi cho Vân Thiển, khiến cô có thể chạm vào Nhà mỹ học không có thực thể.

Chỉ cần có thể chạm vào, mọi việc đều dễ xử.

Hai tay Vân Thiển ra sức giật mái tóc xinh đẹp của Nhà mỹ học, nghiêng răng nghiêng lợi: “Từ nhỏ tôi đã ngứa mắt đám người bắt nạt học đường, lại còn cảm thấy mình rất có lý...”

Nhà mỹ học đau đớn thét chói tai, không thể tránh thoát, giật ngược tóc dài của Vân Thiển: “Căm ghét như vậy, là vì cô gặp phải tình huống giống Tống Hành Chỉ sao?”

“Không không không, tôi thấy cô hiểu lầm rồi.

Đúng là tôi từng gặp phải tình huống tương tự...” Tay phải Vân Thiển giật mạnh tóc Nhà mỹ học, vị trí gần sát da đầu, kéo cả khuôn mặt cô ta lên.

Tay trái cô vươn tới con mắt cô ta, giật đứt tất cả lông mi vừa dài vừa

dày.

Nhà mỹ học chửi ầm lên: “Cô có bệnh à! Tôi phải giết cô!”

Vân Thiển: “Chẳng qua từ nhỏ ba tôi đã dạy nếu bị người khác ăn hiếp thì phải đánh bể đầu nó!”

Ba Vân Thiển, bác Cả, bác Hai đều là cảnh sát hình sự.

Từ nhỏ, cô đã theo học cách đánh nhau, có điều do thường xuyên phát bệnh nên kỹ thuật đánh lộn chẳng ra gì, chỉ thích một vài chiêu thức ác độc tạo hiệu ứng thị giác cho hả giận.

Kết quả là có rất ít người đồng trang lứa dám đánh nhau với cô.

Mặc dù Nhà mỹ học là chuyện ma, nhưng bản lĩnh đánh nhau cũng chẳng thể bằng Vân Thiển.

Về cơ bản, bọn họ vẫn là đám học sinh, học sinh không có bản lĩnh gì, chỉ biết ăn hiếp bạn đồng trang lứa.

Vân Thiển nhổ sạch lông mi mắt còn lại của Nhà mỹ học, nhẹ nhàng hỏi: “Cô có cảm thấy khó khăn lúc này khiến cuộc sống của cô thăng hoa không, rất cảm động đúng không? Có người con gái xinh đẹp tuyệt trần khéo hiểu lòng người như tôi bằng lòng vứt bỏ hình tượng, cố ý tạo ra khó khăn giúp cô vượt qua giai đoạn tâm lý lệch lạc quan tâm bề ngoài thái quá của thanh thiếu niên, từ đó trở thành con người ưu tú hơn.

Tôi làm vậy là vì muốn tốt cho cô, tránh cô không thích ứng được xã hội, bị xã hội đập te tua không gượng dậy được!”

Nhà mỹ học bị chọc giận hoàn toàn.

Sức mạnh cô ta đột ngột tăng vọt, đẩy Vân Thiển ra, bắt đầu phản

công.

Người đang nóng giận không dễ xử lý.

Lúc này do Vân Thiển đánh bất ngờ, hiện giờ Nhà mỹ học phản đòn lại, thực lực tăng lên nhiều, đôi bên đánh ngang tay.

Tống Hành Chỉ ngậy người, nhìn chăm chú hai cô gái mặt mày dữ tợn kéo tóc nhau từ đầu này sang đầu kia phòng mỹ thuật.

Cảnh tượng hết sức... đáng sợ.

Đánh nhau liên tục như vậy khoảng nửa tiếng đồng hồ, hai người dừng trận đấu không hồi kết này lại.

Hình tượng Nhà mỹ học gần với con gà trụi lông, cười khẩy Vân Thiển: “Cô không có cách nào giết tôi, bây giờ tôi mới là kẻ mạnh nhất nơi này.”

Chỉ cần Tống Hành Chỉ vẫn sợ cô ta, bọn họ sẽ không thể nào đối phó cô ta.

Nhà mỹ học ngồi trước một giá vẽ, bắt đầu vẽ bức tự họa khác, làm như không thấy hai người bên cạnh.

Tống Hành Chỉ không biết làm sao, nếu Nhà mỹ học phớt lờ bọn họ, bọn họ phải làm gì tiếp theo?

Cậu nhìn về phía Vân Thiển.

Vân Thiển mang đến cho cậu cảm giác cực kỳ an toàn, giống như cô có thể giải quyết tất cả mọi chuyện trên đời.

Vân Thiển thông dong chải chuốt mái tóc gọn sóng, đeo mắt kính đã vỡ một nửa lúc đánh nhau.

Trước tiên, cô lật tung tất cả pho tượng và giá vẽ trưng bày hai bên phòng mỹ thuật lên, đồ đạc rơi vỡ loảng xoảng đầy đất.

Nhà mỹ học không hề phản ứng.

Vân Thiển đẩy bả vai cô ta: “Giả chết à?”

Bút trong tay Nhà mỹ học lệch đi, bức tự họa bị hủy, nhưng cô ta vẫn không để ý Vân Thiển.

Vân Thiển hóa thân thành trùn du côn, một hồi thì lật giá vẽ, một hồi thì đẩy đầu Nhà mỹ học, một hồi thì lấy màu hắt lên giấy đang vẽ.

Nhà mỹ học kiên định, phớt lờ Vân Thiển.

Tống Hành Chỉ vẫn quan sát Vân Thiển và Nhà mỹ học.

Sau khi thấy hành động của cô, cậu không khỏi băn khoăn rốt cuộc ai mới là thủ lĩnh đây?

Trong khi cậu thất thần, Vân Thiển nghĩ ra ý tưởng mới.

Cô kéo băng ghế qua, ngồi ngay ngắn trước mặt Nhà mỹ học, nghiêm túc hỏi: “Nhìn khí chất và tướng mạo này của cô là biết chỗ cô văn hóa sa mạc(*), hay là để tôi kể cô nghe câu chuyện về Kawakami Tomie, cô gái đẹp nhất thế giới?”

(*) Văn hóa sa mạc: từ dùng để chỉ nơi có ít văn hóa, kém văn hóa.

Nghe hai chữ “đẹp nhất”, rốt cuộc Nhà mỹ học cũng có phản ứng.

Cô ta nói với Vân Thiển: “Trên đời không có người nào đẹp hơn tôi.”

Vân Thiển: “Cô vẫn luôn ở trong trường học, ngồi trong phòng mỹ thuật nhỏ xíu, làm sao biết không có? Hay là cô không dám nghe

chuyện về Tomie, lo lắng trên đời thật sự có cô gái đẹp hơn cô, khiến lòng cô dao động, khiến cô không còn hoàn hảo nữa?”

Nhà mỹ học: “Phép khích tướng không có tác dụng với tôi.”

Vân Thiển: “Cô còn biết phép khích tướng à? Cô đã không quan tâm, vậy để tôi kể chuyện Tomie nhé.”

Tomie là người có khuôn mặt xinh đẹp và sức hấp dẫn kỳ lạ, vẻ đẹp của cô khiến ai nhìn thấy cũng phát điên, muốn độc chiếm cô.

Vân Thiển không nói đây là nhân vật manga, chỉ miêu tả tỉ mỉ có bao nhiêu người vì xiêu lòng trước vẻ đẹp của Tomie mà làm ra chuyện điên cuồng khó tin đến cỡ nào.

Đồng thời, cô còn nói mỗi nơi Tomie đi đến đều gây ra sóng gió, toàn bộ thế giới có biết bao người mê mẩn cô (fan hâm mộ manga).

Cô kể quá chân thật, vẻ mặt si mê không hề giả dối, nhất là lúc kể đến nốt ruồi lệ tuyệt đẹp dưới mắt của Tomie, thậm chí xúc động lau khóe mắt vì vẻ đẹp tuyệt vời của Tomie.

Tống Hành Chỉ nghe xong cũng tin sái cổ, cậu hỏi: “Thật sự đẹp vậy sao?”

Vân Thiển gật đầu: “Cô gái đẹp nhất mà cả thế giới công nhận.”

Rốt cuộc Nhà mỹ học nhin hết nổi, cô ta mở miệng: “Không thể nào, đây chỉ là nhân vật mà cô nghĩ ra.

Cô ta không thể nào tồn tại trên đời!”

Vân Thiển: “Tôi từng tận mắt thấy cô ấy cười với tôi.”

Nhà mỹ học: “Cô nói dối! Cô ta không tồn tại! Cô chỉ tưởng tượng ra một cô gái như vậy!”

Vân Thiển: “Tưởng tượng của tôi à, hình như cũng có lý.” Không đợi Nhà mỹ học vui mừng, cô nói tiếp: “Vậy cô thì sao, cô tồn tại sao?”

Nhà mỹ học sững sốt: “Đương nhiên tôi tồn tại.”

Về mặt Vân Thiển nghiêm túc: “Tôi cho rằng cô là tưởng tượng của tôi, trừ tôi ra không ai có thể chạm vào cô.

Nghi vấn cô có tồn tại hay không rất lớn, nếu cô đã không tồn tại, cách nói cô đẹp nhất không thể thành lập.

Sự vật không tồn tại thì làm sao đẹp nhất được?”

Nhà mỹ học: “Sao tôi có thể là tưởng tượng của cô, cô đang nói linh tinh gì đấy, đương nhiên tôi tồn tại.”

Cách suy nghĩ của cô ta đã bị Vân Thiển bẻ cong.

Vân Thiển: “Ai nói, ai chứng nhận, cô cảm thấy cô không phải tưởng tượng của tôi, vậy mời cô chứng minh sự tồn tại của mình đi.”

Nhà mỹ học: “?”

-----oOo-----

Chương 28: 28: Tôi Không Tồn Tại

Chứng minh sự tồn tại của mình? Làm sao cô ta chứng minh được sự tồn tại của mình?

Nhà mỹ học bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, không hề nhận ra Vân Thiển cho rằng cô ta không tồn tại, nhưng bản thân cô ta muốn chứng minh mình không tồn tại đã là một vấn đề nghịch lý.

Ánh mắt Vân Thiển ngăm toát lên vẻ thương hại.

Lúc tranh luận với người khác, nhất là người thích cãi bướng, một khi tư duy suy luận bị đối phương xô lệch sẽ rất khó thoát ra được.

Nhà mỹ học cầm bút vẽ trên tay: “Nếu tôi không tồn tại mà chỉ là tưởng tượng của cô, vậy vì sao tôi có thể chạm đến đồ vật trong hiện thực, ví dụ như bút vẽ này?”

Vân Thiển: “Cô cảm thấy bút vẽ này là vật chất, là thứ thật sự tồn tại sao?”

“Đương nhiên.” Nhà mỹ học vô cùng khẳng định bút vẽ trên tay là thực thể.

Cô ta đặc ý nhìn Vân Thiển.

Vân Thiển: “Đáng tiếc, nó là thứ không tồn tại.”

Nhà mỹ học chỉ thấy đầu ngón tay Vân Thiển chạm vào bút vẽ, bút vẽ

lập tức biến mất khỏi tay cô ta.

Vân Thiển thương cảm nói: “Nhìn thấy chưa, nó là thứ không tồn tại.

Khi chúng ta thoát ly khỏi ảo tưởng, sự vật ảo tưởng sẽ không chịu nổi một đòn.

Cô cũng sẽ như vậy.”

Nhà mỹ học ngây ngời.

Hồi lâu sau, cô ta hét lên: “Không thể nào! Cô giấu nó đi đâu rồi?!”

Vân Thiển giơ hai tay lên, thoải mái nói: “Cô có thể tìm thử, nó là tưởng tượng, nó biến mất rồi.”

Trên thực tế bút vẽ đang nằm yên trong balo không gian của cô, chiếm dụng một ngăn.

Nhà mỹ học lục lọi nửa ngày cũng không tìm được bút vẽ kia.

Cô ta ngồi dưới đất, không hiểu như thế là sao.

Lẽ nào bút vẽ kia là tưởng tượng thật ư?

Mỗi sự vật cô ta nêu ví dụ, chỉ cần Vân Thiển chạm vào đều sẽ biến mất.

Đây là vật tưởng tượng chứ không phải sự vật tồn tại thật sao?

Vậy cô ta thì sao?

Không đúng, cô ta có quá khứ của mình, tư tưởng và năng lực, còn có sắc đẹp không gì sánh kịp.

Cô ta không thể nào không tồn tại!

Nhà mỹ học: “Tôi có ký ức từ nhỏ đến lớn, tôi có thể đứng đây nói chuyện với cô, tại sao tôi không tồn tại?”

Vân Thiển “à” một tiếng, cao giọng hỏi: “Cô nhớ được chuyện từ nhỏ đến lớn sao, vậy cô kể lại chuyện làm cô nhớ nhất lúc cô hai ba tuổi thử xem.”

Nhà mỹ học không nhớ được gì cả, cô ta hoàn toàn không nhớ được chuyện từ hai ba tuổi trở về trước.

Tại sao lại như vậy?”

Vân Thiển giải đáp: “Biết tại sao không, bởi vì cô trong tưởng tượng của tôi không có ký ức trước ba tuổi.”

Thật ra khoảng thời gian sớm nhất mà người bình thường có thể ghi nhớ sự việc không phải là trước ba tuổi, mà là khi tròn bốn năm tuổi.

Nhà mỹ học nhớ được mới lạ.

Cho dù Nhà mỹ học trả lời thế nào, Vân Thiển đều có cách phản bác lại cô ta.

Chỉ số IQ của Nhà mỹ học online một chút, cô ta lẩm bẩm: “Chắc chắn là vì khi đó quá nhỏ nên không nhớ...”

“Cô đang an ủi chính mình đấy à, chẳng phải nhớ được chuyện xảy ra lúc đó là rất bình thường sao?” Vân Thiển hơi hất cằm, nở nụ cười tự tin: “Đến giờ tôi vẫn nhớ lúc ba tuổi tôi muốn hủy diệt thế giới, và vẫn giữ lại lý tưởng giản dị mà tràn đầy năng lượng tích cực đó cho đến bây giờ.”

Nhà mỹ học: “?”

Hủy diệt thế giới là lý tưởng đáng tự hào lắm sao?

Nhà mỹ học nhìn xung quanh phòng mỹ thuật, tầm mắt cô ta bỗng dừng trên người Tống Hành Chỉ: “Nếu tôi là tưởng tượng, tại sao Tống Hành Chỉ có thể nhìn thấy tôi? Nếu tôi là tưởng tượng của cô, hẳn chỉ có một mình cô thấy tôi! Tôi thật sự tồn tại!”

Cô ta giống như tìm được điểm phản kích mạnh mẽ, đáng vẻ chán nản khi nãy bay sạch.

Vân Thiển: “Cái này gọi là ảo giác tập thể.

Dưới sự ảnh hưởng của tôi, cậu ấy biết được một nhân vật như cô, cộng thêm động tác ám thị lúc tôi và cô gặp nhau nên mới sản sinh ra ảo giác giống tôi.”

Đương nhiên Vân Thiển không nói ảo giác tập thể chỉ sản sinh khi tập thể có số lượng rất lớn.

Nhà mỹ học cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng trong nhất thời không tìm được cách phản bác.

Đồng hồ cứu thế của cô khẽ rung, Văn Tư Thành phát tín hiệu tập hợp.

Cô lên nhìn xem, điểm xanh lá đánh dấu đồng đội đang tập trung về vị trí của cô.

Vân Thiển không cho Nhà mỹ học quá nhiều thời gian tự hỏi, một khi cho cô ta suy nghĩ, rất dễ để cô ta thoát khỏi bẫy logic.

Cô nói tiếp: “Cô cảm thấy nếu như cô tồn tại, vậy người khác cũng có thể nhìn thấy cô đúng không?”

Nhà mỹ học gật đầu.

Giọng Vân Thiển chậm rãi giống như thôi miên: “VẬY CHI BẰNG ĐỂ người khác vào phòng mỹ thuật, xem rốt cuộc họ có thể nhìn thấy cô hay không...”

Dù sao phòng mỹ thuật cũng là lãnh địa của Nhà mỹ học, cô ta ngơ ngác mở khóa cửa.

Không bao lâu sau, đám người Văn Tư Thành nối đuôi mà vào.

Văn Tư Thành vừa vào phòng mỹ thuật đã nhìn thấy một cô gái cực kỳ xinh đẹp đứng trong góc, toàn thân nhếch nhác, vẻ mặt hoài nghi cuộc đời.

Cơ thể cô ta nửa trong suốt, vừa nhìn là biết không phải người.

Văn Tư Thành vừa định mở miệng, bỗng cảm thấy một ánh mắt dữ dội nhìn chằm chằm mình.

Anh nhìn sang, đôi mắt to tròn của Vân Thiển bày ra biểu cảm đáng sợ “Anh mà dám nhìn cô ta, anh không có thẳng nhỏ”.

Bước chân anh khựng lại, cơ thể phì nhiêu chặn tất cả mọi người ở ngoài.

“Anh có thể nhìn thấy tôi sao?” Cô gái trong góc hỏi như thế.

Vân Thiển không phản ứng, ánh mắt lập lờ.

Tống Hành Chỉ nhìn xung quanh, động tác hơi giống lắc đầu.

Văn Tư Thành bưng tỉnh, chẳng hiểu sao mạch suy nghĩ lại bắt kết nối với Vân Thiển.

Anh lập tức phớt lờ Nhà mỹ học, cười ha hả, lớn tiếng nói: “Vân Thiển, em tìm được chuyện ma trong thư viện chưa? Sao CHỈ CÓ

EM VA TIỂU TỔNG ở chỗ này vậy?”

Anh nhấn mạnh mấy chữ “chỉ có em và Tiểu Tổng” để tất cả mọi người đều nghe thấy, sau đó mới bước lên.

Đặng Chung ở đằng sau ngơ ngác đứng tại chỗ.

Đầu tiên, anh nhìn thấy chuyện ma trong góc, ánh mắt ngờ ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng sực hiểu, mặt mày hung dữ nói: “Vân Thiển, chúng ta chia nhau hành động, sao hiệu suất của cô thấp quá vậy, đến giờ còn chưa tìm được chuyện ma thư viện nữa? Sao cô và học sinh nam tên Tổng Hành Chỉ này lại ở riêng với nhau, thế giới hai người vui lắm à?”

Văn Tư Thành nhấn mạnh, Đặng Chung cường điệu, đám người phía sau lập hiểu ý.

Sau khi vào phòng mỹ thuật, tầm mắt bọn họ không hề nhìn vào góc, chỉ liếc qua khóe mắt.

Vân Thiển im lặng đếm nhân số mosaic.

Một, hai, ba... sao lại tăng lên một người rồi?

Thanh niên mày rậm mắt to sau lưng Vương Tư Tuệ chậm rãi vào phòng, hiển nhiên ngài nhìn thấy Nhà mỹ học trong góc.

Ngài không nhận ra lời ám thị giữa những người chơi, định tốt bụng nhắc nhở để nhận lấy tín ngưỡng từ tín đồ.

Thần Bùn Vàng: “Lẽ nào các người...”

Vương Tư Tuệ xoay người, nhanh tay lấy một cái bánh bao trong balo không gian nhét vào miệng Thần Bùn Vàng: “Ngài thần linh, hiện giờ chúng tôi không đói.

Ngài đói bụng không, ngài ăn trước đi.”

Thần Bùn Vàng hoảng hốt.

Cũng chính lúc này, không ngờ tín ngưỡng của Vương Tư Tuệ đối với ngài lại dao động!

Là một thần linh cấp thấp nhất nhanh tín ngưỡng người chơi Chúa cứu thế, ngài không thể mất đi nguồn sức mạnh tín ngưỡng thuần khiết như Vương Tư Tuệ!

Thần Bùn Vàng ngậm bánh bao Vương Tư Tuệ nhét vào, không để ý sự mạo phạm của cô, làm một Golden(*) ngoan ngoãn.

Chắc chắn là ngài nói quá nhiều, mất đi phong thái thần linh, vì vậy mới khiến tín ngưỡng của tín đồ dao động.

Ngài phải ít nói lại mới được.

(*) Còn gọi là Golden Retriever, tên một giống chó lông vàng

Vương Tư Tuệ đang lo lắng sau hành động lần này, cô sẽ mất đi sự bảo trợ của thần linh, nhất là khi thấy Thần Bùn Vàng lạnh mặt, cô càng thêm rầu rĩ.

Sao đột nhiên cô lại làm chuyện bất kính như vậy đối với thần linh?

Vương Tư Tuệ cho rằng bản thân không xứng là một tín đồ.

Thần Bùn Vàng phát hiện tín ngưỡng Vương Tư Tuệ lại dao động lần nữa.

Ngài cố gắng bắt chước dáng vẻ lạnh lùng xa cách của vị thần ban

này.

Cả hai lại tiếp tục một vòng tuần hoàn ác tính.

Những người khác không hề phát hiện sự khác thường giữa thần linh và Vương Tư Tuệ.

Nhà mỹ học rơi vào tuyệt vọng, cô ta chạy đến trước mặt mỗi người chơi.

Rõ ràng là đứng trước mặt đối phương, nhưng lại chẳng có một người phát hiện ra cô ta.

Cô ta đứng trước mặt một người trong đó, biến thành bộ dạng nữ quỷ đáng sợ, mặt mũi hung tợn, thất khiếu chảy máu(*).

Nếu là người khác có lẽ sẽ bị cô ta dọa thành công.

(*) Chảy máu từ bảy lỗ, bao gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, miệng.

Đáng tiếc số cô ta xui xẻo, người được chọn là Đặng Lan Lan.

Ai cũng đều biết sợ hãi, chỉ một mình Đặng Lan Lan không biết.

Nhà mỹ học nhìn về phía Vân Thiển, lẩm bẩm: “Tôi là tượng tượng của cô, tôi là người không tồn tại, vậy tôi còn đẹp nhất thế giới sao?”

Người chơi: “...”

Bọn họ vô cùng tò mò, rốt cuộc Vân Thiển đã làm gì khiến chuyện ma này mất đi hi vọng cuộc sống như thế.

Bọn họ không biểu hiện ra ngoài, tiếp tục nghiêm túc thảo luận nên đến chỗ nào thư viện tìm chuyện ma cuối cùng.

Vân Thiển nhẹ nhàng đáp: “Cô đã không tồn tại, vậy làm sao cô có thể đẹp nhất thế giới.

Sự vật không tồn tại, vậy không tồn tại định nghĩa “đẹp”...

Một tiếng vỗ rất nhỏ vang lên từ trên người Nhà mỹ học, là tiếng kết giới vững chắc bị phá vỡ.

Cô ta đứng yên tại chỗ giống như điên dại, lúc thì nói “Tôi tồn tại”, lúc thì nói nói “Tôi không tồn tại”, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của bản thân.

Cho dù bên ngoài có tiếng động gì, cô ta cũng không thể nghe thấy.

Thiên Hành Kiện: “Cô ta là thủ lĩnh chuyện ma à?”

Vân Thiển gật đầu: “Đúng vậy, Nhà mỹ học, là chuyện ma mạnh nhất trong những chuyện ma... có điều đầu óc không được thông minh lắm.”

Vân Thiển đi tới bên cạnh Tống Hành Chỉ, đẩy cậu: “Bây giờ có thể kết thúc Trò chơi chuyện ma rồi chứ?”

Tống Hành Chỉ bị đẩy về trước.

Về mặt Thiên Hành Kiện và Lý Duy nghi hoặc.

Sau khi Vân Thiển giải thích Tống Hành Chỉ là chuyện ma, lại còn là Quan thẩm phán, Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Văn Tư Thành biến sắc.

Tống Hành Chỉ nhìn chăm chăm Nhà mỹ học, chớp chớp mắt, chuyển tầm mắt lại trên người Vân Thiển: “Sau khi Trò chơi chuyện ma kết thúc chỉ có hai lựa chọn, tăng cường thực lực chuyện ma vốn có hoặc là gia tăng chuyện ma mới, biến người đánh bại chuyện ma thành chuyện ma.

Một khi trở thành chuyện ma, mọi người sẽ rời khỏi nơi này đến thế giới mới... Đây là quy tắc chuyện ma của thế giới này.”

“Chỉ có kẻ ác mới nên trở thành chuyện ma, tôi không hi vọng mọi người trở thành chuyện ma... Tôi không hài lòng kết quả lần chơi này.” Tống Hành Chỉ xấu hổ cười, hai má vì thế đỏ ửng: “Mọi người bắt đầu chơi lần thứ tư với tôi được không?”

Cậu đến gần Vân Thiển, định nắm lấy tay cô, nhưng lại bắt lấy không khí.

Văn Tư Thành và Đặng Chung kéo Vân Thiển trở về nhóm người chơi, cảnh giác nhìn Tống Hành Chỉ, thuật lại hết chuyện Quý ngài phát thanh kể cho bọn họ với Vân Thiển.

Tóm tắt ngắn gọn chính là — —

Chuyện ma mạnh nhất trong chuyện ma là Nhà mỹ học, nhưng thủ lĩnh chuyện ma điều khiển mọi thứ là Quan thẩm phán.

Nhân tố tận thế bọn họ cần tiêu diệt là Tống Hành Chỉ.

-----oOo-----

Chương 29: Thủ Lĩnh Chuyện Ma

Văn Tư Thành, Vương Tư Tuệ và Đặng Chung thông qua triệu hồi thần linh, được Thần Bùn Vàng giúp đỡ giải quyết chuyện ma Quý ngài phát thanh trong phòng phát thanh, nhưng không lập tức giết chết cậu ta.

Trước khi chết, Quý ngài phát thanh giải thích rất nhiều chuyện cho bọn họ.

Ví dụ như thủ lĩnh chuyện ma có thể khống chế tất cả chuyện ma trong khu vực này.

Chuyện ma giáo viên chủ nhiệm mà Vân Thiển và Văn Tư Thành gặp mặt lúc đó đột nhiên trở quẻ là do Quý ngài phát thanh đứng đằng sau khống chế.

Lại ví dụ như Kẻ ghi chép, cũng chính là chiếc máy tính kia, nó là sơ hở mà Quan thẩm phán cố tình để lại để nhắm vào chuyện ma.

Lúc ở trên tay Quan thẩm phán, nó có thể phục tùng tất cả, dù là một câu nói cũng có thể thay đổi thuộc tính chuyện ma.

Nội dung còn rất nhiều, cùng với một câu chuyện khiến người ta nghe thấy mà phẫn nộ.

Quý ngài phát thanh là một trong những thủ lĩnh chuyện ma.

Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang có tổng cộng năm

thủ lĩnh chuyện ma, là Ngũ đại quái đàm mà lúc trước Lý Vĩ Cơ từng đề cập tới.

Bọn chúng bao gồm Kẻ hấp thụ nỗi sợ, Kẻ phanh thây, Quý ngài phát thanh, Nhà mỹ học và Quan thẩm phán.

Quan thẩm phán là người sáng tạo thế giới chuyện ma.

Mặc dù bốn thủ lĩnh chuyện ma kia khinh thường cậu nhưng cũng phải thừa nhận cậu mới là thủ lĩnh của tất cả chuyện ma.

Chuyện ma là do Quan thẩm phán sáng tạo, dựa vào Quan thẩm phán.

Không có cậu, những chuyện ma khác đều chẳng là gì.

Lúc mới bắt đầu, Quan thẩm phán cố ý trao quyền lực, đứng xem chuyện ma trong trường và con người chém giết lẫn nhau.

Cậu phát hiện trước chuyện ma, loài người yếu ớt không chịu nổi một đòn, bèn tăng thêm quy tắc cho chuyện ma.

Lần sau, đột nhiên loài người và chuyện ma có thể chung sống hòa bình.

Điều này không hợp ý cậu, cậu bèn mở khóa Trò chơi chuyện ma.

Quan thẩm phán là kẻ cực kỳ xấu xa bệnh hoạn.

Cậu thích nhìn thấy người ta chém giết và vũng vầy tìm đường sống trong tuyệt vọng.

Lúc sau còn chưa thỏa mãn, bản thân cậu cũng tham gia vào trò chơi, hưởng thụ sự kinh ngạc và đau khổ của người khác sau khi biết được sự thật.

Kẻ hấp thụ nỗi sợ, Kẻ phan thây, Quý ngài phát thanh và Nhà mỹ học vốn là học sinh Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang.

Những kẻ đó lần lượt là Hội trưởng Hội học sinh, Trưởng ban bóng rổ, thành viên phòng phát thanh và con gái Trưởng ban giám hiệu.

Tất cả đều là bạn học của Tống Hành Chỉ lúc đó.

Hành động của bốn người bọn chúng trong trường học đúng là ác bá, nhưng còn lâu mới làm ra những hành vi ác độc như sau này.

Sau khi gặp Tống Hành Chỉ, con quái thú ác niệm trong lòng bọn chúng mới hoàn toàn thức tỉnh, lớn mạnh lên từng ngày.

Ban đầu bọn chúng ghét Tống Hành Chỉ vì cậu được thầy cô biểu dương, rõ ràng là cô nhi nghèo hèn mà lại bày ra bộ dạng thanh cao, không muốn ở chung với bọn chúng

Hơn nữa Tống Hành Chỉ là một tên biế.n thái.

Cậu thích quan sát người khác bằng ánh mắt biế.n thái, thích sưu tầm tư liệu và ảnh chụp xác chết sát thủ liên hoàn các kiểu.

Chó mèo đi lạc trong trường sẽ bị cậu biến thành tiêu bản, còn viết mấy câu chuyện buồn nôn khiến người khác khó chịu.

Bọn chúng xé bài tập của Tống Hành Chỉ, lật úp bàn của cậu mới lộ ra những tấm ảnh biế.n thái vừa mới sưu tập, khuyến khích học sinh cả lớp bài xích Tống Hành Chỉ, khiến cậu không thể hoàn thành bài tập nhóm, biến thành chuột chạy qua đường, người người đòi đánh.

Ban đầu, bọn chúng chỉ muốn Tống Hành Chỉ cúi đầu.

Cho đến khi bọn chúng phát hiện một học sinh tham gia bắt nạt Tống Hành Chỉ mất tích, trừ bốn người chúng ra không ai phát hiện.

Học sinh bị mất tích giống như bị thế giới xóa sạch.

Bọn chúng rất sợ hãi, chạy đi chất vấn Tống Hành Chi.

Tống Hành Chi không nói gì, số lượng học sinh mất tích tăng lên.

Hành vi bắt nạt lúc sau càng trầm trọng, mỗi lần lừa là bạn thân của Nhà mỹ học biến mất.

Chuyện này khiến bốn người bọn chúng rất tức giận.

Bọn chúng bắt Tống Hành Chi, nhốt cậu ở phòng mỹ thuật trên tầng cao nhất của thư viện, đốt lửa bên ngoài, lấy khói dọa cậu khai hết mọi chuyện.

Chú bảo vệ tuần tra đi ngang qua, nghe thấy tiếng gõ cửa cầu cứu của Tống Hành Chi, nhưng bị Nhà mỹ học dọa đừng lo chuyện bao đồng.

Con gái chú bảo vệ cũng học ở trong trường, ông biết không thể làm gì đám học sinh quyền lực này, đành phải làm như không thấy mà bỏ đi.

Tống Hành Chi không gõ cửa nữa.

Bốn người bọn chúng bắt Tống Hành Chi phải khai hết mọi chuyện mới thả cậu đi.

Lúc sau, ngọn lửa nhỏ biến thành trận hỏa hoạn chỉ là ngoài ý muốn, bọn chúng cũng bị kẹt bên trong.

Có điều lúc được cứu, người ta hỏi còn những học sinh khác kẹt bên trong hay không, bọn chúng sợ bị trách mắng bèn không nói có Tống Hành Chi ở bên trong.

Lương tâm chú bảo vệ trời đất, nói cho đội chữa cháy rằng còn một học sinh mắc kẹt.

Thế nhưng đã không còn kịp, bắt đầu từ phòng mỹ thuật, xích sắt dính máu phân bố khắp trường, kéo toàn bộ Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang xuống vực sâu.

Tổng Hành Chỉ trong thế giới này không phải là Tổng Hành Chỉ trong thế giới hiện thực.

Cậu đã là thể tập hợp của sự tà ác.

Lúc Quý ngài phát thanh giải thích câu chuyện không nói thẳng tên họ Tổng Hành Chỉ, suốt câu chuyện chỉ dùng “học sinh nọ” để thay thế tên người.

Sau khi kể xong, Quý ngài phát thanh để ba người Văn Tư Thành đánh giá cuối cùng ai đúng ai sai trong chuyện này.

Văn Tư Thành nghe xong hết sức cảm khái: “Hóa ra không phải ai ở thế giới này cũng có mẹ.”

Ngay lập tức, anh và Đặng Chung lao vào đánh Quý ngài phát thanh tới tấp.

Lần đầu tiên họ thấy kẻ bạo lực lại không biết xấu hổ đi bảo bọn họ đánh giá ai đúng ai sai trong chuyện này một cách hiên ngang như vậy!

Nhiệm vụ của người chơi đi tới thế giới tận thế là diệt trừ nhân tố tận thế.

Mặc dù bọn họ thông cảm cho Quan thẩm phán, nhưng lập trường bất đồng, bọn họ vẫn phải đối phó Quan thẩm phán.

Lúc Văn Tư Thành kể chuyện này cho Vân Thiển, Tống Hành Chỉ im lặng đứng nghe, không hề ngăn cản.

Chẳng qua lúc nói đến sở thích của mình, cậu hơi cau mày.

Văn Tư Thành dùng bốn con súc vật để miêu tả đám người Nhà mỹ học, Tống Hành Chỉ khẽ cười thành tiếng.

Ngón tay rữ hai bên người cậu khẽ nhúc nhích, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, mặt đất tuôn ra từng sợi xích sắt đung đưa, kéo Nhà mỹ học đã rơi vào trạng thái điên dại xuống lòng đất.

Hành động lần này dọa tất cả người chơi giạt mình, họ tưởng Tống Hành Chỉ muốn đối phó mình.

Có điều không cần sợ, một thần linh đang đứng đằng sau bọn họ! Đúng lúc có thể để ngài đối phó nhân tố tận thế!

Thần Bùn Vàng cảm thấy đây là thời cơ để tin đồ thay đổi cách nhìn về mình.

Ngài hừ một tiếng, không hề hứng thú với câu chuyện của loài người.

Bản tính con người là động vật ghê tởm, những chuyện này hoàn toàn bình thường.

Ngài phóng thần thuật, ánh sáng vàng lóa mắt chiếu vào dây xích.

Người chơi bị chói, không khỏi nhắm hai mắt lại.

Ánh sáng biến mất, chẳng có gì xảy ra.

Tống Hành Chỉ vẫn còn đứng đó, tò mò quan sát Thần Bùn Vàng, cứ như Thần Bùn Vàng đốt pháo hoa rực rỡ cho cậu xem.

Tống Hành Chỉ: “Anh sáng này đẹp thật, ngài đang làm ảo thuật à?”

Văn Tư Thành: “...Cái này là ném pháo sáng hả?”

Đặng Chung, Thiên Hành Kiện cùng Lý Duy: Hờ, đây là thần linh?

Vương Tư Tuệ trầm mặc không nói, Thần Bùn Vàng càng hoảng hốt hơn người chơi.

Sao thần thuật của ngài lại không có hiệu quả đối với linh hồn loài người ở thế giới này?

Thời điểm mỗi thần linh ra đời đều sẽ có một khả năng thiên phú, Thần Bùn Vàng cũng vậy.

Khả năng thiên phú của ngài là đôi mắt sự thật, có thể nhìn thấu mọi dấu vết giả tạo, có điều không thể sử dụng lung tung ở Thần giới, dễ mạo phạm đến những thần linh khác.

Thần Bùn Vàng sử dụng đôi mắt sự thật.

Ngài phát hiện được một chuyện khó tin, Tống Hành Chỉ không phải linh hồn loài người mà là một bộ phận của thần linh nào đó...

Thần Bùn Vàng đang muốn nhìn kỹ hơn, bỗng nhiên ngài nhìn thấy vị thần linh mang ngài tới đây xuất hiện.

Đôi mắt sự thật chưa đóng của ngài nhìn thấy khuôn mặt thật sự của vị thần linh này.

Khuôn mặt hai người họ hoàn toàn giống nhau, chỉ khác là một người thanh niên và một người thiếu niên.

Giới phát tay, đuổi Thần Bùn Vàng ra khỏi thế giới rồi lại biến mất lần nữa.

Người chơi chỉ thấy Thần Bùn Vàng lâm trận bỏ chạy, tam quan(*) vỡ nát.

Đây là thần linh ngược đời gì vậy?

(*) Tam quan bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan

Trong lòng những người chơi cũ, người chơi thần chọn và thần linh cực kỳ trâu bò, chỉ cần thần linh giáng xuống, nhân tố gì cũng bị tiêu diệt.

Kết quả thì sao?

Vương Tư Tuệ bị đả kích tột cùng, có chuyện gì khiến tín đồ tuyệt vọng hơn hình tượng thần linh của mình sụp đổ?

Văn Tư Thành, Đặng Chung, Thiên Hành Kiện và Lý Duy vây quanh Vương Tư Tuệ: “Em gái, đừng để chuyện này trong lòng.”

Vương Tư Tuệ khóc nức nở: “Tại sao ngài ấy bỏ em, do em không tốt sao?”

Đặng Chung: “Không thể nào, rõ ràng là bản thân tên kia tệ lậu, chuyện ma cũng không xử lý được.”

Vương Tư Tuệ: “Anh không được nói ngài ấy như vậy!”

Thiên Hành Kiện: “Hầy, thần linh trên đời nhiều như vậy, cái này không được thì đổi cái khác.”

Bọn họ đồng loạt khuyên nhủ cô vứt bỏ gốc cây cũ, chạy về hướng rừng rậm bạt ngàn, cứ như Vương Tư Tuệ bị tên đàn ông đều cáng tổn thương.

Tình cảnh vốn dĩ hết sức căng thẳng bỗng trở trăn đầy ảm áp.

“Lúc trước, cậu lợi dụng sự đồng cảm của tôi đối với cậu sao? Đúng là lời nói trước phòng mỹ thuật của cậu không phải nói dối, nhưng cậu che giấu chân tướng thật sự... Cậu có thể dễ dàng giải quyết những người này như trở bàn tay, vậy tại sao cậu lại muốn giả vờ đáng thương trước mặt tôi.

Tôi không muốn bắt đầu trò chơi lần thứ tư với cậu.”

Rốt cuộc Vân Thiển lên tiếng.

Cô nhìn về phía Tống Hành Chỉ, đôi mắt không còn trong trạng thái tràn ngập ánh sáng nữa.

Bỗng nhiên Tống Hành Chỉ sợ hãi, cậu muốn giải thích nhưng không biết phải nói cái gì.

Vân Thiển giơ tay lên lau mắt, khịt mũi.

Người xưa nói đúng, đàn ông đẹp mã chẳng có ai tốt, đối xử với đàn ông không thể trao tim chỉ có thể trao thận.

Cô mở miệng: “Tôi sẽ không trách cậu, trong chuyện này, cậu mới là người vô tội.”

Tống Hành Chỉ nhìn thấy khóe mắt Vân Thiển hơi lấp lánh, khí thế giảm xuống số không.

Cậu cuống cuống nói: “Cứ tiếp tục như thế cũng được, nếu em không thích thì chúng ta không bắt đầu lần chơi thứ tư... Em đừng khóc.”

Cậu không muốn đôi mắt luôn cười của Vân Thiển mang theo cảm xúc khác, đặc biệt là cảm xúc ghét cậu.

Vân Thiển mặc kệ Tống Hành Chỉ, cô nhìn đám người Văn Tư

Thành: “Mọi người ra tay đi, tôi không thể nào ra tay diệt trừ cậu ấy.”

Sắc mặt Tống Hành Chỉ ảm đạm, nhìn chăm chú Vân Thiển.

Văn Tư Thành gãi đầu, gật rồi lại lắc, rớt cuộc thờ dài thườn thượt.

Lý Duy: “Tôi cũng không làm được.”

Đặng Chung và Vương Tư Tuệ trầm mặc, Thiên Hành Kiện nói: “Như vậy chúng ta không thể nào rời khỏi nơi này, lẽ nào cứ đứng đây mãi sao?”

Đặng Lan Lan: “Các người không muốn làm thì để tôi.”

Trong nháy mắt cô ta lên tiếng, Lý Duy giật mình, nhìn ánh mắt đáng sợ của Đặng Lan Lan.

Vương Tư Tuệ: “Chị đừng gượng ép bản thân, chúng ta có thể tìm cách khác rời khỏi...”

Lý Duy khẽ lắc đầu, làm sao Đặng Lan Lan lại cảm thấy gượng ép được.

Anh nhớ kỹ khuôn mặt Đặng Lan Lan trong đầu, chỉ đợi lúc trở về hiện thực tiến hành điều tra.

Cô ta chắc chắn là một tội phạm!

Đặng Lan Lan: “Sao lại gượng ép, hiện giờ cậu ta là nhân tố dẫn đến thế giới tận thế.

Từ nghĩa lớn mà xét, giết cậu ta không phải là đang cứu thế giới sao? Không giết cậu ta, chúng ta sẽ mãi mãi bị nhốt ở thế giới này, không thể nào về nhà.”

Bọn họ nói chuyện không kiêng kỵ Tổng Hành Chỉ nữa.

Tổng Hành Chỉ là nhân tố tận thế, không phải người bản xứ, quy tắc bắt người chơi bảo mật với người bản xứ không có hiệu lực — — Về mặt này, Chúa cứu thế khá nhân tính hóa, không phải hệ thống cứng nhắc, sẽ căn cứ vào nhận thức của người chơi mà thay đổi quy tắc.

Có điều có thể nhận ra không phải chuyện gì Chúa cứu thế cũng biết, nó cũng cần người chơi đi thăm dò thế giới tận thế.

Nhân tố tận thế biết sự tồn tại của người chơi không quan trọng, cuối cùng gì chúng cũng sẽ biến mất, bí mật sẽ không bị tiết lộ.

Đặng Lan Lan không hề áy náy về việc giết Tổng Hành Chỉ, nhưng cô ta không biết làm sao để giết cậu.

Dưới sự cản trở của xích sắt, thậm chí cô ta còn chẳng thể đến gần cậu.

Tổng Hành Chỉ hoàn hồn, hỏi lại: “Tại sao nói tôi sẽ dẫn đến thế giới tận thế, đây là nguyên nhân người phái các người tới đây khiến tôi biến mất sao? Các người tới từ cùng một nơi, không phải người cùng thế giới với tôi đúng không... Có thể nói cho tôi biết chỗ các người trông như thế nào không?”

Tổng Hành Chỉ bước tới gần người chơi, xích sắt xê dịch theo, cậu không hề tỏ ra ác ý.

Bọn Đặng Chung, Thiên Hành Kiện bày ra tư thế phòng thủ theo bản năng, Lý Duy lấy súng lục ra nhắm về phía Tổng Hành Chỉ.

Vân Thiển và Văn Tư Thành không hề nhúc nhích.

Vân Thiển vẫn còn tức giận, ngược lại Văn Tư Thành lại nghiêm túc trả lời sự khác nhau và giống nhau của thế giới bọn họ và nơi này.

Tống Hành Chỉ tập trung lắng nghe.

Văn Tư Thành vỗ bắp đùi: “Tôi nói này, cũng chỉ có học sinh chỗ cậu là rảnh háng, học sinh cấp ba trường thực nghiệm chúng tôi cả ngày làm bài còn không kịp...”

Thiên Hành Kiện: “Đúng vậy, lớp mười hai thì khỏi phải nói, mỗi ngày làm Ngũ tam Hoàng cương(*), đi nhà xí cũng là xa xỉ.”

(*) Tên hai quyển sách bài tập bổ trợ.

Trừ Đặng Lan Lan và Vân Thiển, những người còn lại đều tham gia câu chuyện.

Bỏ đi xích sắt, mọi người tạo thành một vòng tròn thảo luận dưới ánh mặt trời, hết sức ấm áp.

Tống Hành Chỉ: “Như vậy chắc hẳn mọi người rất muốn trở về.”

Cậu biết rõ thế giới này tệ hại cỡ nào.

Cậu nhìn thấy vẻ mặt muốn rời đi trên gương mặt mỗi người, kể cả Vân Thiển.

Vân Thiển muốn về nhà.

Cậu muốn giữ cô lại.

Nhưng nếu vậy cô sẽ không cười nữa..

Chương 30: 30: Thủ Lĩnh Chuyện Ma 2

Mọi người trầm mặc, bọn họ chưa bao giờ gặp nhân tố tận thế tốt tính như vậy.

Tống Hành Chỉ nhìn lướt qua cây súng trong tay Lý Duy, thầm nói: Súng này có thể giết mình.

Xích sắt bỗng nhiên vung lên, Văn Tư Thành kêu quang quác, nhóm người té ngã la liệt, tất cả đều bị xích sắt trói gô.

Vân Thiển bất ngờ không kịp đề phòng, bị ép ngồi lên xích sắt, tình trạng tốt hơn những người khác nhiều.

Tống Hành Chỉ lạnh mặt nói: "...Tôi không muốn chết, đám người ngoại lai các người có tư cách gì quyết định sống chết của tôi.

Cho dù tôi thật sự dẫn đến tận thế thì đã sao, thế giới này đối xử với tôi như vậy, chẳng lẽ không đáng bị hủy diệt sao?"

Lý Duy nổ súng, đạn bắn trúng bả vai Tống Hành Chỉ, máu tươi chảy ra.

Xích sắt đánh trúng cánh tay Lý Duy, súng lục rơi xuống đất nhưng bị xích sắt đánh bay tới trước mặt Vân Thiển.

Đám người bị xích sắt kéo đi, một lực hút giống như đầm lầy hút mọi người xuống dưới đất.

Tống Hành Chỉ ấn bả vai chảy máu, thấp giọng nói: "Sau khi bước

vào trò chơi mới, các người sẽ chẳng nhớ được gì nữa, cũng sẽ không nhớ tới thế giới tươi đẹp mà các người từng ở.

Nhưng đừng lo, tôi sẽ nhớ kỹ thay các người.”

Rốt cuộc Thiên Hành Kiện cũng nhận ra Tống Hành Chỉ không nói đùa, anh quát: “ĐM, sao đột nhiên cậu trở mặt vậy, không phải ban nãy nói chuyện vui vẻ lắm sao?”

Vân Thiển nhặt súng lục trong tầm tay, rốt cuộc nhìn về phía Tống Hành Chỉ: “Tại sao nó có thể làm cậu bị thương?”

Tống Hành Chỉ cau mày, nhưng không trả lời.

Xích sắt cố sức kéo mọi người đi, tất cả đều hoảng loạn.

Nếu thật sự như Tống Hành Chỉ nói, bọn họ sẽ không nhớ bản thân là người chơi, vậy chẳng phải sẽ bị nhốt mãi mãi ở đây sao...

Súng có thể gây thương tích cho Tống Hành Chỉ, không chừng có thể giết cậu.

Giọng Đặng Lan Lan điềm tĩnh: “Vân Thiển, giết cậu ta, nếu như cô không thể làm được thì ném súng cho tôi.”

Cô ta không muốn bị nhốt ở đây, thời gian ngắn còn được, nếu là thời gian dài sẽ khiến cô ta phát điên.

Xích sắt nâng lên, bịt miệng Đặng Lan Lan, rồi lại bao bọc lấy cô ta, nhìn từ ngoài giống như một cục sắt rắn chắc.

Tiếp đó, tất cả mọi người đều bị dây xích bọc thành cục sắt, chậm chậm đáp xuống.

Chỉ có một mình Vân Thiển không bị dây xích bao bọc.

Cô giơ súng về phía đồng mosaïc Tống Hành Chỉ.

Hơn một nửa chân cô lún xuống dưới, váy đồng phục lật lên do vướng vào xích sắt.

Tống Hành Chỉ tới gần cô, quỳ một gối xuống.

Áo sơ mi trắng trên cơ thể gầy yếu rộng thùng thình, cậu vươn tay lật váy lại... Nhận ra mình vừa làm gì, Tống Hành Chỉ lập tức rút tay về, ngẩng mặt nhìn Vân Thiển.

Súng của Vân Thiển dịch chuyển xuống dưới, Tống Hành Chỉ hỏi: “Súng này có thể giết tôi, em sẽ giết tôi sao?”

Đầu súng nhắm thẳng vào sợi tóc rũ xuống trước trán Tống Hành Chỉ.

Vân Thiển bóp cò, giơ súng: “Đoàng!”

Tống Hành Chỉ: “...”

Cậu dờ khóc dờ cười nhìn Vân Thiển còn chưa mở chốt an toàn, miệng mô phỏng tiếng súng nổ như thật, dọa cậu giật mình.

Vân Thiển thả tay xuống, tay kia chỉ vào đầu Tống Hành Chỉ: “Đồ mít ướt chỉ biết khóc như cậu diễn vai người xấu gì chứ, đừng diễn nữa, chúng ta nghĩ cách khác.”

Tống Hành Chỉ: “Nếu còn có cách khác, mọi người sẽ không rối rắm như lúc này.” Cậu kéo tay Vân Thiển xuống, áp nhẹ lên gò má: “Tôi thích em... và cả bạn của em.”

Sợi tóc mềm mại của cậu cọ vào lòng bàn tay Vân Thiển hơi ngứa, nhưng lại bị cậu nắm chặt.

Nhiệt độ cơ thể cậu vẫn thấp như cũ, có thể bởi vì vậy mà cậu mới hướng mình về phía ấm áp.

Vân Thiển có thể cảm nhận được thích mà Tống Hành Chỉ nói không phải là thích đơn thuần.

Thích của cậu dành cho cô không giống với thích của đám Văn Tư Thành.

Bởi vì như thế, cô mới muốn nói rõ ràng.

Vân Thiển khẽ mở miệng: “Tống Hành Chỉ, chúng ta quen nhau chưa được mấy ngày.

Cậu thích tôi, khả năng lớn nhất là vì tôi đột nhiên xuất hiện đối tốt với cậu.

Cậu muốn phần tốt này cho nên mới thích tôi.

Đây không phải là thích trong quan hệ nam nữ mà cậu nghĩ, cho nên cậu không cần hi sinh bản thân.

Cậu có thể sáng tạo nên thế giới cậu muốn, thành lập xã hội không tưởng của mình...”

Đột nhiên Vân Thiển tắt tiếng, cảm giác ẩm ướt truyền tới từ lòng bàn tay khiến cô bất giác muốn cuộn tay lại.

Tống Hành Chỉ đang liếm tay cô!

Vân Thiển chửi bậy trong lòng, đầu óc trống rỗng: “Vị thành niên đừng có làm như vậy!”

Tống Hành Chỉ: “Tính thêm thời gian ở đây, tôi đã thành niên lâu rồi...”

Tống Hành Chỉ nâng tay cầm súng của Vân Thiển lên, tay kia vén sợi tóc rũ xuống, đặt đầu súng lên vầng trán láng mịn, khóe mắt hơi ửng đỏ vì xúc động.

“Nếu làm thế này, em sẽ luôn nhớ tới tôi chứ?”

Tống Hành Chỉ sẽ để Vân Thiển đi, nhưng cậu muốn Vân Thiển mãi mãi nhớ tới cậu.

“Không, không những tôi không nhớ cậu mà còn sẽ mau chóng quên sạch cậu!” Vân Thiển muốn dời súng đi, nhưng lại bị Tống Hành Chỉ cưỡng ép giữ chặt.

“Thế cũng không sao, nơi này chẳng có chỗ nào đáng nhớ cả.” Tống Hành Chỉ nhìn ra Vân Thiển nói dối, cậu biết chỉ cần Vân Thiển tự tay giết mình, cả đời cô sẽ không quên được đoạn ký ức này.

Tống Hành Chỉ lúc này chính là một kẻ bạo lực vô tình.

Cậu lấy xích sắt trói chặt Vân Thiển, dây xích là một phần của cậu, cậu có thể cảm nhận được thứ không nên chạm vào, trái tai cậu đỏ ửng: “Cảm ơn mọi người đã cho tôi khoảng ký ức đẹp đẽ, mọi người không cần phải ở lại đây mà nên trở lại nơi của mình.”

Tống Hành Chỉ nhẹ nhàng di chuyển ngón cái lên trên.

Ánh mắt Vân Thiển lộ vẻ sợ hãi, lần đầu tiên giọng nói trở nên hoảng loạn: “Đừng...”

Ngón cái Tống Hành Chỉ đặt lên ngón trỏ của cô, ấn cò súng.

“Đoàng — —”

Súng nổ như sấm.

Tầm mắt tối đen.

【 Đã kiểm tra nhân tố tận thế】

【 Thanh lý thế giới hiện tại, độ toàn vẹn thế giới 78%】

【 Đánh giá: Làm rất tốt! Phần thưởng 90.000 tệ!】

【 Số mạng đã dùng là 3 (1 lần 100 tệ), trừ 300 tệ, phần thưởng còn lại 89.700 tệ.

Đã phát, mời kiểm tra và nhận!】

【 Chỉ số cống hiến đã tính gộp, hệ thống kiểm tra chỉ số cống hiến tạm thời chưa mở, xin hãy chờ đợi】

【 Mươi ngày nữa bắt đầu dịch chuyển đến thế giới tận thế tiếp theo, 《Chúa cứu thế 》 chúc bạn một cuộc sống hạnh phúc】

Thời điểm tầm nhìn sáng lên lần nữa, Vân Thiển đã trở lại thế giới ban đầu, điện thoại trên tay rung lên.

“ 【 Ngân hàng Dân thương 】 Tài khoản 7699 của bạn cộng thêm 89.700 tệ vào ngày 3 tháng 9, số dư hiện tại là 94.700,03 tệ.”

“ 【 Trò chơi Noah 】 Chúc mừng bạn lần đầu tiên hoàn thành trò chơi giải cứu tận thế.

Bạn sẽ bước vào trò chơi tiếp theo vào 15:00:01 ngày 13 tháng 9.

Xin hãy chuẩn bị!”

Thời gian hiện tại là 09:16 ngày 3 tháng 9, chỉ vừa trôi qua 1 phút ở thế giới hiện thực.

Nhưng Vân Thiển lại cảm giác như đã trôi qua mấy đời, đôi tay run rẩy liên hồi.

Cô ghét Tống Hành Chỉ.

Sau khi người chơi rời khỏi thế giới tận thế, xích sắt liên tục tuôn từ dưới lòng đất lên, chen chúc phá hủy phòng mỹ thuật, lan rộng giống như thủy triều, tràn ra ngoài trường học.

Tại một bệnh viện nào đó của thành phố Hoán Giang, phần lớn y tá bác sĩ lo lắng chạy tới phòng hồi sức cấp cứu.

Đèn đỏ chớp nháy, tiếng báo động inh ỏi — —

Không đợi bọn họ đến, điện tâm đồ thiếu niên nằm trên giường bệnh trong phòng vô trùng đã dần chuyển sang vạch ngang.

Từng học sinh hôn mê bất tỉnh khác trong phòng bệnh rơi vào tình trạng nguy kịch.

Sương đen vẫn luôn lẫn quần trên bầu trời thành phố Hoán Giang xảy ra biến đổi.

Cuối cùng thanh kiếm sắc nhọn treo trên đầu tất cả cư dân thành phố, thậm chí nhân dân cả nước đã rơi xuống.

Vô số xích sắt trong sương đen phá mây bay ra như măng xà khổng lồ, đâm xuống mặt đất, phá hủy vô số tòa nhà.

Giới đứng giữa không trung, thờ ơ bàng quan trước sự trốn chạy và la hét của thế nhân.

Thế giới mà Tống Hành Chỉ tạo ra đã được cứu rồi, nhưng thế giới thật sự cậu ở sẽ không được cứu giúp.

Tất cả mọi người đều phải nhận sự trừng phạt đích đáng.

Giới trở lại phòng mỹ thuật.

Ngài ngồi xuống, cánh tay vung ngang xích sắt, ngưng tụ ra một bóng dáng mờ nhạt.

Bóng dáng kia ngày càng rõ ràng, đồng phục học sinh áo trắng quần đen, hai mắt nhắm nghiền, trán bị đạn bắn thủng một lỗ, sau gáy là một mảng máu tanh.

Là Tổng Hành Chi.

Giới chữa trị vết thương, giơ tay ấn lên đỉnh đầu người kia, bắt đầu dung hợp.

Nhưng dung hợp nửa giờ, ngài đột ngột hất Tổng Hành Chi ra, rên lên một tiếng, khóe môi rỉ máu: “Chấp niệm chưa hoàn thành sao...”

Giới khác với những thần linh khác, thần linh vô dục vô cầu nhưng ngài không như vậy.

Ngài sinh ra từ dục vọng của loài người, là thể tập hợp của tất cả dục vọng.

Bản thân ngài không thể khống chế những thứ này, dẫn đến sinh vật tín ngưỡng ngài đều sẽ bị kích phát dục vọng, đi về hướng hủy diệt.

Dưới sự chỉ dẫn của thần tối cao, ngài phân chia tất cả dục vọng ra, ném tới những thế giới khác nhau, để cho chúng tự mình trưởng thành, thỏa mãn dục vọng rồi lại thu hồi.

Đây là cách tu hành chỉ có ngài làm được.

Dục vọng phải được thỏa mãn mới có thể thu hồi.

Giới phải để Tống Hành Chỉ hoàn thành chấp niệm.

Tống Hành Chỉ không ngờ cậu có thể nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.

Cậu đứng trước mặt một thanh niên mang gương mặt giống hệt mình nhưng lại hết sức uy nghiêm.

Giới không thể nghe thấy tiếng lòng phân thân dự.c vọng của mình, đầu ngón tay ngài ấn lên đầu Tống Hành Chỉ, truyền thẳng ý nghĩ vào.

Ngài là thần linh, Tống Hành Chỉ là một trong những phân thân dự.c vọng của ngài.

Mục đích chuyến đi lần này của ngài là thu hồi phân thân, nhưng Tống Hành Chỉ có chấp niệm chưa hoàn thành, ngài phải để cậu hoàn thành mới có thể thu hồi.

Tống Hành Chỉ cau mày nhìn Giới: “Tôi và ngài là một?”

Giới khẽ gật đầu: “Người là một phần tách ra của ta.”

Tống Hành Chỉ: “Ngài biết Vân Thiển không?”

Giới gật đầu tiếp: “Cô ta là tín đồ của ta.” Ngài ngáp ngừng, tăng thêm bốn chữ “một trong những tín đồ.”

Tống Hành Chỉ không để ý sự ngáp ngừng kỳ lạ của Giới, phòng má hỏi: “Vậy ngài thích Vân Thiển à?”

Đầu mày Giới cau lại, không hiểu cách thức tư duy của d.ục vọng Cố chấp.

Ngài đáp: “Ta không thích loài người.”

Tống Hành Chỉ lập tức hùng hồn đáp: “Lão già, ngài đừng tưởng tôi nhỏ tuổi mà gạt tôi, ngay cả Vân Thiển mà ngài cũng không thích thì làm sao chúng ta là một được!”

Giới: “?”

Lão già? Ngài ư?

Rõ ràng ngài là thần linh nhỏ tuổi nhất.

Tống Hành Chỉ mặc kệ gương mặt lạnh băng của Giới, cậu nói tiếp: “Không phải ngài nói mình là thần linh sao, ngài dẫn tôi đi gặp Vân Thiển, tôi sẽ tin ngài là thần linh.

Lúc nhìn thấy tôi chết, cô ấy cứ rơi nước mắt mãi, chắc chắn cũng thích tôi.

Nếu thấy tôi hồi sinh, nhất định cô ấy sẽ rất vui.”

Cậu ngượng ngùng vặn vẹo cơ thể, gần như uốn người thành hình bánh quai chèo.

Giới: “...”

Thứ d.ục vọng chỉ cố chấp với phụ nữ này thà không thu hồi còn hơn!

Tác giả có lời muốn nói:

Giới: Ta tự mắng ta

Vân Thiển: Không những tôi không vui, tôi còn đập bể cái đầu chó của cậu

-----oOo-----

Chương 31: 31: Bị Theo Dõi Rồi

Ngày 4 tháng 9, thời tiết Hải Thành vẫn nóng bức như cũ, không hề cảm nhận được sự mát mẻ của lập thu(*).

(*) Lập thu: ngày 7,8,9 tháng 9

Mặt trời gay gắt làm da người nóng ran.

Dù vậy, trước quảng trường không có mái che của Lotus Market(*) vẫn chen chúc đầy người.

Giữa một đám đông bác gái trung niên chừng bốn mươi năm mươi tuổi nhưng vẫn thích ăn diện xinh đẹp, Vân Thiển mặc áo thun giặt đến bạc màu, mặt mộc không trang điểm giống như người ngoại tộc.

(*) Tên một siêu thị bán lẻ của Thái Lan

Có điều cô rất được các bác gái hoan nghênh.

“Ôi trời, cô bé xinh đẹp kia ời, cây dù phía Nam sắp che không đủ rồi.” Một cây dù dịch từ bên trái sang, đổ xuống một mảng bóng râm.

“Miệng cô bé khô rồi, chỗ bác có bình nước này.

Trông cháu không giống người địa phương, cháu tới Hải Thành làm việc à?” Bên phải đưa tới một bình nước, nắp bình vừa mở.

Các bác gái người Hải Thành có sự nhiệt tình và cởi mở kỳ lạ, thậm

chí rất khó từ chối, Vân Thiển đã quen rồi.

Vài bác gái xung quanh hỏi cô mấy lời như có người yêu chưa, kết hôn chưa, có muốn giới thiệu đối tượng cho cô không.

Mãi đến khi nhân viên siêu thị bắc loa lớn hô “Chương trình bắt đầu”, các bà mới bỏ qua.

Hôm nay siêu thị có chương trình giảm giá 300 -100 cực lớn, mặc dù Vân Thiển lấy được số tiền gần một trăm nghìn tệ từ Chúa cứu thế, bản thân không còn túng thiếu, nhưng cô tuyệt đối không từ bỏ thói quen tiết kiệm đối với những chương trình khuyến mãi này.

Làm một người đã từng nghèo đến mức mua đồ cũng phải hỏi người bán có thể trả một phần WeChat và một phần tiền mặt hay không, Vân Thiển rất giỏi cướp giật hàng hóa giảm giá mạnh mỗi dịp đại hạ giá, không ai địch lại!

So với các bà thím điên cuồng cướp giật, chuyện ma gặp được trong Chúa cứu thế chẳng đáng một xu.

Vừa mua xong, Vân Thiển hài lòng kéo xe kéo tay phiên bản cải tạo size đại của mình, ngáp dài dưới ánh mắt sừng sốt của người qua đường, ngồi xuống một băng ghế thoáng mát trong góc.

Xe kéo tay bản cải tạo của cô có thể khóa lại, buộc vào cánh tay.

Vân Thiển mệt mỏi tháo mắt kính, dựa cột ngủ ngay lập tức.

Hô hấp Vân Thiển trong mơ dần dần trở nên gấp gáp, cô chỉ sủng vào đầu Tống Hành Chỉ, cho dù vùng vẫy thế nào thì cô sủng vẫn ấn xuống.

“Đoàng!”

Cô nhìn đạn xuyên qua trán Tống Hành Chỉ, máu nóng bắn vào

miệng mình, vị rỉ sét nồng nặc.

Đôi mắt ươn ướt như cún con ảm đạm vô thần, ngã gục ra sau, té xuống đất.

Cảnh tượng không ngừng lặp đi lặp lại.

Cô nổ súng, Tống Hành Chỉ ngã xuống; cô nổ súng, Tống Hành Chỉ lại ngã xuống...

Đây đã trở thành cơn ác mộng vây lấy Vân Thiển, khiến cô đau khổ.

Dù cho đang ngủ, đầu mày cô vẫn luôn cau chặt.

Trên quảng trường, người qua kẻ lại, theo lý mà nói rất ít người chú ý đến góc xó xỉnh này.

Nhưng có một người trong đám đông đi thẳng về phía đó.

Cậu mặc quần đen áo trắng, vẻ mặt mang theo áy náy nhưng lại có chút thỏa mãn.

Cậu vươn ngón tay ra xoa dịu nếp nhăn trên mày cô.

Thì ra Vân Thiển ở trong thế giới của mình đáng yêu như vậy, đường nét gương mặt lúc để mặt mộc còn hiền hòa hơn lúc trang điểm, vừa nhìn là biết người cực kỳ dịu dàng.

“Bây giờ người đã nhìn thấy cô ta, người nên thỏa mãn rồi.” Giọng lạnh mắt nhìn Tống Hành Chỉ ngồi trước mặt Vân Thiển.

Khi ngài nói cho dự.c vọng Cố chấp biết lúc này Vân Thiển đang đau khổ vì giết cậu, cậu vẫn duy trì bộ dạng chống cằm cười ngây ngô.

Tống Hành Chỉ quay đầu, dừng nụ cười: “Nhưng cô ấy còn chưa

nhìn thấy tôi.”

Giới có thể cảm nhận được mọi thứ của Tống Hành Chi, ngài hơi kinh ngạc.

Với tư cách là dự.c vọng Cố chấp, Tống Hành Chi đã thức tỉnh.

Cố chấp không giống dự.c vọng Giết chóc và Thù hận, nó chỉ là một dự.c vọng nho nhỏ, mức độ trưởng thành có giới hạn, khi thức tỉnh có nghĩa là nuôi thả kết thúc .

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Giới cảm nhận được cậu ta thức tỉnh bèn dự định thu hồi.

Sau khi Tống Hành Chi nhìn thấy Vân Thiển, không ngờ sức mạnh của cậu lại tiếp tục tăng lên từng chút một, giống như Giết chóc.

Tin vui ngoài dự đoán, Giới muốn xem thử Tống Hành Chi có thể tăng đến mức nào.

D.c vọng lúc bị thu hồi càng mạnh, sức mạnh ngài càng tăng, khả năng tạo nên thần cách thành công càng lớn.

Giới: “Cô ta dậy rồi.”

Tống Hành Chi bỗng nhiên im lặng, đứng lên, chạy cực nhanh, nhanh đến độ chỉ chừa lại vệt bóng mờ, ngay cả Giới cũng không phản ứng kịp.

Vân Thiển chậm rãi mở mắt.

Tầm nhìn phía trước vô cùng chói lóa, cô cố chớp mắt, trong tầm mắt mơ hồ có một người cực kỳ rõ nét.

Người đó mặc áo bào đen, tóc dài màu bạc, rõ ràng ăn mặc vô cùng nổi bật nhưng chẳng ai chú ý tới.

Là người cô từng thấy trong thư viện.

Tống Hành Chỉ phiên bản thành niên, lại là ảo giác sao?

Vân Thiển mặt không cảm xúc, lấy trứng gà sạch đặt trên cùng trong xe kéo tay, mở hộp, cầm một quả.

【ĐMM.】

Giới không biết ý nghĩa của ba chữ này, nhưng từ lừa giận Vân Thiển tuôn ra trong lòng thì hẳn không phải từ ngữ tốt đẹp gì.

Quả nhiên trứng gà kia ném thẳng về phía ngài, may mà thân hình Giới biến mất kịp thời, bằng không đã bị trứng gà sống đập lên mặt.

Trứng gà rơi xuống đất, vỡ nát.

Giới đứng bên cạnh Tống Hành Chỉ.

Bọn họ nhìn Vân Thiển đeo cặp mắt kính gấu con lên, tươi cười thu dọn đồng bừa bọn dưới đất.

Tống Hành Chỉ cảm thấy Vân Thiển như vậy thật xinh đẹp.

Vẻ mặt kỳ quặc của Giới nói cho cậu biết tiếng lòng của Vân Thiển lúc này.

【May mà là ảo giác, nếu không mình lập tức bóp nát trứng cậu ta.】

Giới: “Câu này có ý gì?”

Tống Hành Chỉ: “...”

Siêu thị cách chỗ Vân Thiển ở không xa, đi bộ chỉ mất hai mươi lăm

phút.

Vân Thiển cứ cảm thấy có người đi theo cô.

Mỗi lần xoay người lại, cảm giác bị nhìn chòng chọc biến mất.

Cô suy nghĩ chốc lát, ngồi xuống sờ soạng dưới đất một lúc, đặt vài thứ vào xe kéo tay, đi đường vòng vào một con đường nhỏ chật hẹp.

Con đường nhỏ này là đường tắt, có thể đi nhanh đến khu vực dân cư nơi Vân Thiển sống.

Tổng Hành Chỉ nhìn thấy người đi theo phía sau Vân Thiển.

Đó là một người đàn ông mặc áo hoodie màu đỏ, mũ áo và khẩu trang che kín khuôn mặt gã.

Cậu thấy gã đàn ông kia từ từ tiếp cận Vân Thiển.

Lúc gã ép cô vào góc tường cời thắt lưng, cậu nôn nóng muốn chạy lên giúp đỡ.

Nhưng khi chạy được một nửa, bước chân cậu khựng lại, sợ hãi núp sau bức tường.

Vân Thiển cầm cục gạch đỏ từ trong xe kéo tay ra, đập về phía gã đàn ông áo hoodie.

Cô không chạy trốn mà tấn công trực tiếp vào hạ tam lộ của đối phương, đánh tới mức gã luôn mồm xin tha, sau đó lấy dây trói lại.

Cơn tức trong lòng Vân Thiển xẹp đi rất nhiều.

Sau khi báo cảnh sát, cô ngược mắt nhìn đằng sau bức tường cách đó không xa.

Hình như chỗ đó còn có người đang trốn...

Vân Thiển đưa tay ra sau, híp mắt áp sát, bất ngờ thò đầu ra, không có ai.

Cô vút gạch xuống đất.

Tổng Hành Chỉ bị Gió rách lên giữa không trung, lòng ngập tràn hạnh phúc sau khi thoát chết.

Cảnh sát nhanh chóng đến nơi.

Ra ngoài điều tra thường là hai người, cảnh sát ngồi ở ghế phụ khiến Vân Thiển sửng sốt, hiển nhiên người kia cũng sửng sốt theo.

“Lý Duy?”

“Vân Thiển?”

Người cảnh sát đang lái xe ngạc nhiên: “Hai người quen biết à?”

Lý Duy nói: “Phải, bạn bè quen biết trong game, từng gặp một lần.”

Bọn họ dẫn Vân Thiển đến đồn cảnh sát làm khai báo, người bị Vân Thiển đánh sấp mặt là tên biế/n thái mới xuất hiện gần đây.

Sau khi khai báo xong, Lý Duy xin cấp trên nghỉ nửa ngày, định tán gẫu vài câu với Vân Thiển.

Bọn họ tìm đến tiệm KFC gần nhất, mỗi người tự chọn món.

Nhắc tới cũng trùng hợp, hôm nay Lý Duy vừa chuyển đến khu vực này, kết quả đã đụng ngay Vân Thiển.

Lý Duy hỏi Vân Thiển rốt cuộc ai giết Tổng Hành Chỉ, anh rời khỏi thế

giới tận thế này một cách rất kỳ lạ.

Vân Thiển há miệng thật lớn cắn Hamburger: “Tôi, cậu ấy cầm tay tôi bắt.”

Cô kể chuyện xảy ra sau cùng lại một lần.

“Mẹ kiếp!” Lý Duy không nhịn được chửi bậy, anh dè dặt nhìn Vân Thiển: “Tôi quen một bác sĩ tâm lý không tệ, cô muốn khám thử không?”

Vân Thiển: “Không có tiền.”

Lý Duy: “Phần thưởng phát sau khi trò chơi chấm dứt cũng không ít mà... Cô như vậy không sao chứ?”

Vân Thiển: “Không sao, năng lực chịu đựng của tôi rất mạnh.”

Lý Duy thấy vậy bèn không khuyên nữa, anh thầm mắng trong lòng: Đồ súc sinh Tống Hành Chỉ, uống công Vân Thiển đối xử với cậu ta tốt nhất trong đám, đồ người giết cậu ta cũng đâu có sao...

Tốc độ ăn của Lý Duy rất chậm, cắn một lần, nhai hai ba chục lần.

Vân Thiển đã ăn hết phần mình, Hamburger của anh còn dư lại nửa cái.

Nghĩ đến chuyện Vân Thiển gặp phải, anh thông cảm nhường phần gà viên và khoai tây chiên còn chưa ăn cho cô: “Em gái, ăn nhiều một chút, ăn nhiều tâm trạng sẽ vui hơn... Cô không giảm cân chứ?”

Vân Thiển chẳng khách sáo, nhận lấy ăn luôn.

Lý Duy hỏi thăm lần sau Vân Thiển vào chơi là khi nào, Vân Thiển nói thời gian, Lý Duy tiếc nuối nói: “Xem ra lần sau chúng ta không cùng một thế giới rồi, tôi rất thích chơi cùng mọi người...”

Vân Thiển: “Thời gian giống nhau sẽ đến nơi giống nhau sao?”

Lý Duy: “Đa phần là vậy... Đúng rồi, Chúa cứu thế có một Bang hội người chơi, bọn họ sẽ để người chơi cùng một thời gian làm quen trên mạng trước.

Có điều tôi chưa vào, Đặng Chung và Vương Tư Tuệ là người ở trong bang.

Vân Thiển khó hiểu: “Vậy không phải rất tiện sao, sao anh không vào?”

Lý Duy bật cười: “Cô xem thái độ ban đầu của Đặng Chung và Vương Tư Tuệ thì biết người chơi trong bang đều là loại người gì, tôi không muốn ở chung với đám người đó... Hai người Đặng Chung thì đỡ, tuổi không lớn, vẫn còn đơn thuần.

Nếu trong trò chơi đụng phải người trong Bang hội người chơi, cô nhớ để ý một chút, đừng tới gần họ.”

Vân Thiển gật đầu, hỏi tiếp: “Phần thưởng lần nào cũng nhiều vậy sao? Như vậy thì lời quá rồi.”

Lý Duy: “Đó là vì lần này đánh giá cao, số lần chết không nhiều, nhưng đúng là kiếm tiền nhanh.

Tôi chơi cái này mà sắp gom đủ nửa căn hộ rồi... Chuyện Chúa cứu thế chỉ có thể nói giữa những người chơi với nhau, cho dù cô nói cho người khác, họ nghe cũng không hiểu.”

Vân Thiển: “Tôi chẳng lấy làm lạ.”

Bọn họ ngồi trước vị trí cửa sổ.

Lý Duy vừa ăn vừa nhìn ra ngoài, lầm bầm: “Đúng là không hiểu nổi suy nghĩ của người có tiền, lái Maybach tới ăn Ka Ép Xi(*) à?”

(*) KFC

Vân Thiển cũng nhìn ra ngoài, cô và Lý Duy suýt nữa sặc chết.

Một người nam mập mạp vui vẻ bước từ chiếc Maybach ra, mặc áo thun Kurumi(*), cổ đeo dây chuyền vàng còn to hơn ngón tay cái, tháo kính râm, lộ ra gương mặt thật thà phúc hậu của Văn Tư Thành.

(*) Tên nhân vật trong truyện light novel Date A Live của Nhật Bản

Văn Tư Thành nhìn thấy cặp đùi xinh đẹp trắng đến chói lóa giống như bước ra từ thế giới 2D sau ô cửa kính, đang định thối sáo, xem thử là cô gái xinh đẹp nào.

Anh nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc.

Văn Tư Thành: “Ô Định Mệnh!”

Thế giới nhỏ vậy sao!

Anh chạy vào KFC chào hỏi cả hai: “Không ngờ hai người cũng là người Hải Thành, trùng hợp thật đấy.

Đi dạo đi, tôi mời hai người đến chỗ khác ăn... Quan Hải Các được không?”

Quan Hải Các là khách sạn cao cấp có tiếng ở Hải Thành, nổi tiếng với nguyên liệu nấu ăn tươi ngon chuyên chở bằng máy bay và đầu bếp đẳng cấp thế giới, khó đặt chỗ, giá cả đắt đỏ, một bữa năm con số cũng ăn chẳng no.

Vân Thiển và Lý Duy từ chối khéo.

Văn Tư Thành gãi đầu: “Lo không có chỗ à, không sao, chỗ đó là khách sạn của anh tôi.

Tôi dẫn hai người tới đó, chắc chắn có chỗ.”

Văn Tư Thành từng nói mình là con ông cháu cha, Vân Thiển và Lý Duy không ngờ anh lại giàu như thế.

Lý Duy: “Anh Văn, bây giờ tôi thấy anh đẹp trai hết xẩy.

Anh tìm đối tượng có hạn chế giới tính không?”

Văn Tư Thành cười mắg Lý Duy rồi nói tiếp: “Đúng lúc có người trong Bang hội người chơi liên hoan ở đó, bọn họ muốn mời tôi nhưng tôi không đi...”

-----oOo-----

Chương 32: 32: Thiếu Niên Tai Mèo

Tấm thịnh tình của Văn Tư Thành khó mà từ chối, Vân Thiển và Lý Duy đành phải lên xe anh, đồ mua ở siêu thị đặt trong cốp xe.

“Vân chó, có phải tâm trạng em không tốt không?” Văn Tư Thành đột nhiên hỏi vậy, anh có thể nhìn thấy vẻ mặt của Vân Thiển từ kính chiếu hậu, nụ cười lạnh nhạt hoàn toàn không giống dáng vẻ vô tâm vô tư ở thế giới tận thế.

Vân Thiển: “Không có, anh nhìn lầm rồi.”

Lý Duy cúi đầu chơi di động.

Lúc tới đèn đỏ ở giao lộ, anh ho khẽ một tiếng, cho Văn Tư Thành đọc chữ đánh trên bản ghi chú.

Văn Tư Thành: “...”

Tống Hành Chỉ giỏi lắm!

Người chơi trải qua thế giới tận thế xem như bạn bè sống chết có nhau, nếu hợp tính càng dễ trở thành bạn thân.

Văn Tư Thành suy nghĩ làm sao giúp Vân Thiển vui vẻ hơn, anh xoay bánh lái.

Lúc này Lý Duy mới phát hiện Văn Tư Thành đeo đồng hồ Breguet(*), anh rơi vào trầm mặc.

(*) Breguet là nhãn hiệu đồng hồ đắt tiền của Thụy Sĩ, có lịch sử lâu đời

Lý Duy: Không được rồi, càng nhìn càng thấy anh Văn quá ngầu, thậm chí muốn gọi là ông xã.

Ngược lại Văn Tư Thành nhắc tới chuyện Bang hội người chơi, hỏi liệu Vân Thiển có biết không.

Ban nãy Lý Duy đề cập tới Bang hội người chơi cũng không giải thích kỹ.

Văn Tư Thành nói: “Bang hội người chơi là tổ chức những người chơi cũ tập hợp lại để tiện trao đổi thông tin giữa những người chơi Chúa cứu thế.

Trước kia anh từng tiếp xúc vài lần, lần này sau khi kết thúc thế giới tận thế được đánh giá cao, bọn họ lập tức liên hệ anh, bảo anh là người chơi khiếm khuyết cũng chẳng sao... Dường như họ có mối liên hệ gì đó với thần linh, biết được ‘đánh giá qua cửa’ của vài người chơi.”

Vân Thiển nghiêng người về trước, tỏ vẻ tò mò: “Họ cố ý chiêu mộ à? Sao phải làm thế?”

Văn Tư Thành bĩu môi: “Vào đó thì phải chọn tín ngưỡng, nào là chính nghĩa, dũng cảm, quyết đoán, kiên định, giống như tuyên truyền tà giáo vậy.”

Vân Thiển không rõ mấy thứ này lắm, cô vừa trải qua thế giới tận thế đầu tiên, thông tin Chúa cứu thế biết được đều tới từ người chơi cũ Văn Tư Thành.

Chi tiết cụ thể thì bọn Văn Tư Thành cũng không rõ, họ chưa vào vòng người chơi cốt cán Chúa cứu thế, được Bang hội người chơi

mời cũng là lần đầu.

Bây giờ xem ra, không chừng hiểu biết mà bọn họ có về Chúa cứu thế chỉ là bề nổi.

Thời gian chơi lần sau của Văn Tư Thành là 9:00:05 ngày 12 tháng 9 giống với Lý Duy.

Bọn họ cùng đi đến một thế giới tận thế, tin vui bất ngờ.

Vân Thiển ngáp dài, mí mắt đấu tranh, Văn Tư Thành nói: “Còn hơn hai mươi phút nữa mới tới, em nằm ngủ một lát không? Phía sau có tấm chắn, em tự đắp đi... Anh hơi tò mò, em như vậy là do bệnh à?”

Vân Thiển: “Từ nhỏ đã vậy.”

Cô xoay người lấy chăn đắp, đột nhiên bị cảnh tượng cửa sổ sau xe dọa mặt mày trắng bệch!

Cửa sổ sau xe, cũng chính là trên cốp xe có hai người đang ngồi.

Bên trái là Tống Hành Chỉ thiếu niên ăn mặc như học sinh cấp ba, bên phải là Tống Hành Chỉ thanh niên cos nhân vật vô danh.

Bọn họ giống như hai bóng ma dán lên cửa kính nhìn vào bên trong.

Gương mặt giống hệt, biểu cảm giống hệt, một người bị Vân Thiển nổ súng bắn chết, một người mà cô nghĩ là ảo giác.

Vân Thiển đơ mặt: Mình bị bệnh thời kỳ cuối sao?

Lúc cô nghĩ vậy trong lòng, ánh mắt Tống Hành Chỉ tóc trắng hơi đổi, sau đó hai người lập tức biến mất.

Cơ buồn ngủ của Vân Thiển bay biến, cô bị dọa tỉnh ráo.

Lần này cô cảm thấy đây không phải là ảo giác của mình, hai người kia thật sự tồn tại.

“Người ở thế giới tận thế có theo tới thế giới hiện thực không?”

Văn Tư Thành và Lý Duy nghe thấy câu hỏi của Vân Thiển thì cười ha hả: “Sao có thể chứ, nếu vậy không phải thế giới chúng ta sẽ thành cái sàng sao!”

Vân Thiển hỏi tiếp: “Nhân tố tận thế có thể hồi sinh không?”

“Không biết nữa.” Rốt cuộc Văn Tư Thành cũng cảm thấy bất thường: “Em sao thế?”

Vân Thiển: “Vừa rồi lấy chăn, em nhìn thấy Tống Hành Chi đang ngồi trên cốp xe nhìn em.”

Vẻ mặt cô nghiêm túc, không giống giả bộ.

Giữa ban ngày ban mặt, đột nhiên một luồng khí lạnh dâng lên, không phải chứ?

Xe lái vào Quan Hải Các đa phần đều là siêu xe, có nhân viên phục vụ đặc biệt tiếp đón.

Một chiếc Maybach dừng lại, lần đầu tiên nhân viên tạp vụ nhìn thấy người xuống xe đồng bộ như vậy.

Động tác ba người đồng bộ, vẻ mặt cũng đồng bộ.

Nếu phải miêu tả thì đây là vẻ mặt thiếu năng trong biểu tượng cảm xúc thiếu năng trí tuệ.

Mãi cho đến khi vào phòng bao, uống trà xong, Văn Tư Thành mới lắp bắp hỏi: “Vân Thiển, anh cảm thấy chúng ta xem vụ này như ảo

giác của em là tốt nhất, em thấy sao?”

Lý Duy gật gù như gà mổ thóc.

Vân Thiển đáp: “Em hi vọng là ảo giác, nhưng trực giác nói cho em biết Tống Hành Chi không chết.

Cậu ấy đã theo tới đây...” Thấy vẻ mặt hoảng sợ của hai người, cô ngừng lại: “Em đi rửa mặt cho tỉnh táo, không chừng do mệt quá.”

Nhà vệ sinh ở cuối hành lang.

Một người đàn ông mắt phượng, khuôn mặt thiên về nữ tính đứng bên ngoài nhà vệ sinh đợi người.

Khóe mắt anh ta liếc thấy Vân Thiển giống như nhìn thấy con mèo yêu thích.

Vân Thiển thích cái đẹp, nhưng không thích kiểu tướng mạo lẳng nhăng, chỉ thiếu điều viết lên mặt “Tôi là con nhà giàu”.

Kiểu cô thích là người đẹp yếu đuối, đánh một cái là khóc rấm rứt.

Người đàn ông chưa kịp bước lên thả thính, bạn gái anh ta đã đi ra.

Nét mặt hai người khá giống nhau, so với vẻ nữ tính của người đàn ông, cô gái này trông cực kỳ xinh đẹp và đanh đá.

“Anh, anh đứng trước nhà vệ sinh nữ chi vậy?”

“Nhìn một cái là biết, không phải anh đang đợi em à?”

“Cô ta thì sao?” Cô gái hất cằm về phía Vân Thiển, dừng chỉ trích người đàn ông.

Sau khi mắng anh ta rời đi, cô ta hung dữ trừng Vân Thiển, giọng điệu khó chịu: “Cô cách xa anh tôi một chút, đừng thấy anh ấy ăn mặc như chó hình người, nhưng cuộc sống phóng túng, dụ dỗ phụ nữ khắp nơi, tám phần là có bệnh lây qua đường tình dục gì đó... Cô còn là học sinh nhỉ?”

Vân Thiển sờ mặt, hỏi ngược lại: “Trông tôi trẻ vậy sao?”

Người phụ nữ giật mình, thấy Vân Thiển nhìn chăm chăm mình, khó chịu nói: “Cô nhìn tôi như thế làm gì, cô tưởng tôi xạo cô à?”

Vân Thiển lắc đầu: “Không có, cảm ơn cô nhắc nhở... Tôi không cố ý nhìn, nhưng vì cô đẹp quá, đôi mắt không kiềm chế được mà nhìn về phía cô.”

Vân Thiển bước vào nhà vệ sinh, để lại cô gái với vẻ mặt mờ mịt.

Vừa gặp đã khen người ta đang là xu hướng à?

Cô ta không để ý, bước nhanh trở về phòng bao.

Hôm nay, Bang hội người chơi tụ họp, tất cả người chơi ở Hải Thành và gần Hải Thành đều chạy tới đây.

Buổi tụ họp sắp bắt đầu, cô ta và anh mình với tư cách là đối tượng quan trọng được biểu dương trong buổi họp lần này, sẽ nhận được sự ban thưởng của thần linh.

Giới nhìn về phía cô gái rời đi, dời tầm mắt, mùi Thần điện Ánh Sáng thật khó ngửi.

Con người đi chung với tín đồ bại não của ngài nói không sai, thế giới hiện tại của bọn họ đã trở thành cái sàng có thể tự do xuyên qua xuyên lại.

Bây giờ có sự trông chừng của Thần điện Ánh Sáng đạo đức giả,

tạm thời còn chưa xảy ra chuyện gì.

Giới đang suy nghĩ, chợt giơ tay lên giữ đầu Tống Hành Chỉ lại, mặt vô cảm hỏi: “Người định vào cùng à?”

Tống Hành Chỉ: “Không có.”

Giới hờ hững nói: “Ta chính là người, ta quá rõ người đang nghĩ gì.”

Tống Hành Chỉ trầm mặc hồi lâu, rầu rĩ nói: “Ngay cả Vân Thiển mà ngài cũng không thích...”

Cậu lại bắt đầu luận điệu đáng ghét “Chỉ khi ngài thích Vân Thiển thì chúng ta mới là một”.

Giới: “Cố chấp, câm miệng người lại.”

Thần yêu thế nhân chỉ là lời giả tạo mà thần linh dùng để thu lấy tín ngưỡng từ tín đồ mà thôi.

Loài người là sinh vật cấp thấp nhất trong tất cả tín đồ, ngài tiếp nhận tín đồ loài người nhưng tuyệt đối sẽ không nảy sinh ra thiện cảm đối với loài người.

Vân Thiển có hơi kỳ lạ.

Giới rũ mắt nhìn chăm chăm mặt đất, ánh sáng vàng trong mắt lấp lánh giống như ánh sáng khi màn đêm và tịch dương giao nhau.

Thần thuật của ngài mất hiệu lực trước mặt cô hai lần, không biết là vì sao.

Vân Thiển ra khỏi nhà vệ sinh, trở về phòng bao, hoàn toàn không biết có hai người đứng cách đó không xa đều cùng nhìn chăm chăm cô.

Thức ăn Quan Hải Các không phụ tiếng tăm lẫy lừng, đây là món ăn ngon nhất mà Vân Thiển từng nếm.

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, ăn một bữa cơm mất hơn ba tiếng đồng hồ.

Văn Tư Thành nói muốn mang hai người đi khắp nơi chơi cho đã, Lý Duy giơ hai tay tán thành.

Vân Thiển không lay chuyển được hai người, đầu tiên là bị mang đến thủy cung thành phố xem nàng tiên cá, cô chẳng có hứng thú.

Sau đó là nhà ma di động bệnh viện kinh dị vô cùng nổi tiếng, cô cảm thấy còn chẳng đáng sợ bằng chuyện ma trong thế giới tận thế.

Tiếp đến là phòng giải tỏa áp lực, Vân Thiển khoanh hai tay trước ngực, nhàm chán nhìn Văn Tư Thành và Lý Duy ném đĩa vào bức tường mềm, vừa ném vừa mắng thế giới tận thế là đồ chết tiệt, Tổng Hành Chỉ chả là cái thá gì.

Văn Tư Thành nhỏ giọng nói với Lý Duy: “Hình như không có tác dụng, tôi chọn phương pháp giải tỏa không đúng sao?”

Lý Duy: “Rất tốt, cơn tức bị chuyển đến đây của tôi đã biến mất tãm rồi.

Văn Tư Thành: “Bộ để anh giải tỏa hả?”

Lý Duy: “Tâm trạng tôi không vui, nhìn thấy mấy em xinh đẹp là vui ngay.

Hay anh dẫn cô ấy đi xem trai đẹp thử xem?”

Văn Tư Thành: “Có lý!”

Vân Thiển bị dẫn đến một pub, ca sĩ đang biểu diễn tại đó làm mắt cô rực sáng.

Đẹp trai thanh tú, khí chất tao nhã, đúng kiểu cô thích!

Anh ta còn đeo tai mèo nữa!

Văn Tư Thành: “Uống rượu không?”

Vân Thiển hào hứng gật đầu: “Uống!”

Văn Tư Thành trợn mắt nhìn cô: “Không hỏi em, em uống rượu trước mặt hai người đàn ông tụi anh mà chẳng để ý an toàn chút nào vậy.” Anh gọi rượu cho Lý Duy xong lại gọi rượu trái cây cho Vân Thiển, rượu trái cây không có cồn.

Văn Tư Thành còn phải lái xe, không thể uống rượu.

Một trong những niềm vui lớn nhất đời người chính là ngắm người đẹp!

Vân Thiển cắn ống hút, cặp mắt trêu mếu nhìn về người trên sân khấu, bất cứ ai cũng không thể chống cự lại ánh mắt như vậy.

Ca khúc vừa kết thúc, tay Vân Thiển bị nhét một mảnh giấy, là cách liên lạc mà ca sĩ đó viết cho cô, đồng thời lòng bàn tay bị gãi nhẹ một cái.

Pub nửa đêm về sáng trở nên đông đúc, Vân Thiển và ca sĩ uống mấy ly tại đó, trò chuyện hết sức ăn ý, hẹn thời gian lần sau gặp mặt.

Trong lúc trò chuyện, cô cứ mê mẩn nhìn chăm chăm tai mèo trên đầu người kia, không nhận được mà vươn tay sờ mấy cái.

Giải tỏa kết thúc.

Văn Tư Thành đưa từng người về nhà.

Bọn họ tạo group “Ăn chơi nhậu nhẹt”, để tiện sau này liên hệ.

Vân Thiển lấy chìa khóa ra mở cửa, bật đèn, một khoảng trống trải.

Phòng cô thuê là một căn hộ, cô tự mình cải tạo, mặc dù hơi nhỏ nhưng điều kiện bên trong cũng không tệ.

Hai tay Vân Thiển lôi xe kéo tay, đi lùi vào nhà.

Lùi được một nửa, cô lọt vào một vòm ngực lạnh băng, cửa tự động đóng lại.

Từ dưới ngực đến thắt lưng bị người phía sau ôm chặt, sức lực giống như ước gì có thể hòa tan cô vào người mình, làm Vân Thiển hô hấp khó khăn.

Bên tai vang lên tiếng nức nở của Tống Hành Chỉ: “Vân Thiển, xin lỗi...”

Giọng điệu mềm yếu, tràn ngập tủi thân.

Vân Thiển: “Tôi không biết tại sao cậu lại xuất hiện ở đây, nhưng dựa vào chuyện cậu đã làm với tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu!”

Cô ra sức kéo cánh tay Tống Hành Chỉ xuống, xoay người trừng mắt.

Khóe mắt Tống Hành Chỉ ửng đỏ, nước mắt tràn ngập hốc mắt, răng trên cắn môi dưới đến trắng bệch biến dạng.

Cậu vẫn mặc đồng phục học sinh Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang, có điều nút áo vẫn luôn đóng trên cổ áo sơ mi và cà vạt trở nên lỏng lẻo, một nửa xương quai xanh lộ ra bên ngoài nổi

bần bật, không khí trở nên nóng giãy.

Đỉnh đầu cậu có một cặp tai mèo màu xám bạc, nhúc nhích giống như thật.

Bởi vì lo sợ bị mắng mà lỗ tai hình tam giác cụp xuống hai bên, tại thành một đường ngang.

Vân Thiển: “...”

Tống Hành Chỉ dè dặt giơ tay lên, kéo vạt áo cô, nhỏ giọng thút thít: “Xin lỗi, em làm gì tôi cũng được, trừng phạt tôi cũng được, nhưng em đừng... mặc kệ tôi.”

Từ phần nộ tột cùng đến cơn giận tiêu biến chỉ mất 0,1 giây.

Vân Thiển: Trên đời này có gì tuyệt vời hơn thiếu niên tai mèo chứ?
-----oOo-----

Chương 33: 33: Cầu Nguyện Với Thần

Không có! Vân Thiển cho ra đáp án trong lòng, bất cứ sinh vật nào trên đời gắn thêm tai mèo đều sẽ gia tăng đặc tính đáng yêu, trừ Vua hiểu biết loài người.

Tiểu nhân trong lòng Vân Thiển ôm đầu la hét, ngoài mặt lại bình thản nhìn Tống Hành Chỉ, điềm tĩnh nói: “Sao cậu lại xuất hiện ở đây?”

Giọng điệu cậu vẫn nhỏ nhẹ như cũ: “Một vị thần thương tình, thực hiện nguyện vọng của tôi, đưa tôi tới đây gặp Vân Thiển.”

Cái thứ tròn dài chui ra từ trong quần cậu... là đuôi sao?

Cái gì! Ngay cả đuôi mà cũng có!

Tống Hành Chỉ lắc cái đuôi sau lưng, vừa nhìn đã biết mềm mại êm ái.

Mắt Vân Thiển nhìn chăm chăm vào nó, may mà cô còn một chút tự chủ, nhờ vậy mới chưa chạy tới túm lấy cái đuôi nghịch ngợm phe phẩy kia.

Vân Thiển không bỏ sót câu nói kia của Tống Hành Chỉ, nguyện vọng của cậu là tới đây gặp cô.

Vân Thiển đang định chuẩn bị mặt lạnh tính sổ màn nổ súng trong phòng mỹ thuật.

Không thể tha thứ được, chuyện này đã để lại vết thương không thể xóa nhòa trong tâm hồn cô.

Tống Hành Chỉ nắm lấy cái đuôi sau lưng ra trước, chán nản nói: “Xấu lắm đúng không? Đây là sự trừng phạt của ngài thần linh vì tôi muốn rời khỏi thế giới của mình.

Một khi bị người khác nhìn thấy, tôi sẽ bị xem như kẻ khác loài.”

Chóp đuôi phe phẩy giống như gãi vào lòng Vân Thiển.

Sự chú ý của cô hoàn toàn bị cái đuôi thu hút, cái đuôi chuyển sang bên nào, mắt cô lại chuyển sang bên đấy.

Tống Hành Chỉ: “Tôi muốn giật nó xuống!” Nói xong, cậu kéo mạnh cái đuôi.

Vân Thiển hét lên: “Dừng tay!” Cô giành lại cái đuôi từ trong tay cậu, ôm vào lòng giống như bảo bối: “Đừng làm thế với nó...”

Vân Thiển bóp đuôi mèo, cảm giác tê dại truyền đi khắp người.

Cổ họng cô phát ra tiếng thỏa mãn, đuôi mèo đúng là đỉnh mà.

Tất cả tổn thương trong tâm hồn cô đều được trị khỏi, làm gì nhớ đến chuyện tha thứ hay không.

Vân Thiển quả quyết trong lòng: Thiếu niên tai mèo chắc chắn không bao giờ sai.

Thật ra Giới cũng ở trong phòng.

Dưới sự che đậy của thần thuật, Vân Thiển không nhìn thấy ngài.

Tống Hành Chỉ đang nói dối, tai và đuôi mèo là thứ cậu cầu xin ngài.

Hơn nữa, chỉ có Vân Thiển thấy được, những người khác không thể nhìn thấy.

Người tín ngưỡng Giới đều là người trung thành đi theo dự/c vọng, khao khát của Vân Thiển đối với sắc đẹp đã đạt tới mức chỉ cần tùy tiện niệm một câu triệu hồi, sức mạnh tín ngưỡng có thể truyền ngay đến chỗ Giới.

Tiếng người có nghĩa là — — Chúa háo sắc.

Giới có thể nghe thấy tiếng lòng của Vân Thiển, đặc biệt là lúc Tống Hành Chi làm nũng với cô.

Loại ý nghĩ kỳ lạ đó cứ luôn đầu độc đầu óc ngai.

Giới hết chịu nổi, để lại câu nói chỉ có Tống Hành Chi nghe thấy, sau đó xoay người rời khỏi căn phòng nhỏ này.

Ngài bảo Tống Hành Chi ngoan ngoãn nghe lời, đừng chọc giận những thần linh khác, nhất là thần linh cấp cao của Thần điện Ánh Sáng.

Nếu như bị phát hiện thân phận, bản thân cậu chính là chất dinh dưỡng tốt nhất để thần linh dùng để gia tăng sức mạnh.

Thế giới cái sàng này giấu không ít sinh vật bán thần, thêm một Tống Hành Chi cũng chẳng sao.

Giới dự đoán cứ theo đà phát triển này, chưa tới mười năm, thế giới Vân Thiển đang ở sẽ đứng trước bờ vực diệt vong.

Sức mạnh căn nguyên lúc thế giới gốc bị hủy diệt có thể trợ giúp thần linh gia tăng sức mạnh, hoặc giúp sinh vật bán thần thăng cấp thành thần.

Không có vị thần nào tốn sức vô ích cứu giúp nơi này, thảo nào lựa chọn người nơi này đi đến thế giới khác, lợi dụng những thứ bỏ đi à...

Giới đứng giữa không trung nhìn loài ngoài giống như con giun con dế bận rộn sinh tồn, không hề biết gì về tương lai.

Đều là thần tối cao, những gì Thần Ánh Sáng làm cũng chẳng khác gì Thần Bóng Tối.

Giới bay về phía tòa kiến trúc cao nhất thành phố.

Đứng trên đỉnh tháp, màn đêm tựa như mảnh vải nhung đen phủ kín viên kim cương lấp lánh, đỉnh đầu và tay chân truyền đến cảm giác được người xoa nhẹ.

Chỉ cần dự.c vọng Cố chấp cảm nhận mạnh mẽ, ngài sẽ cảm giác được y hết.

Đầu lưỡi của Giới có cảm giác liếm lên da thịt, mắt ngài lóe lên sự mờ mịt.

Ngài không hiểu tại sao da người lại có vị hơi ngọt.

Ngài không có Tính dục, không thể cảm nhận được khoái cảm mà hành vi này mang đến.

Tính dục khác với tình yêu.

Đó chỉ là dự.c vọng ra đời cùng một lúc với tình yêu, là dự.c vọng thường xuất hiện nhất lúc loài người sinh sản, thậm chí là tất cả sinh vật.

Giới cho rằng loại hành vi này rất buồn nôn.

Gió lạnh trên cao rít gào, ngài gạt bỏ những cảm giác này ra ngoài,

nhắm mắt bắt đầu tu luyện trên đỉnh tháp.

Đơn giản là Giới tự suy diễn quá nhiều, Vân Thiển và Tống Hành Chỉ không hề làm chuyện mà ngài nghĩ.

Tống Hành Chỉ tắm rửa sạch sẽ trong nhà tắm của Vân Thiển, lúc cô cầm khăn lau khô tóc thì hai người có tiếp xúc tay chân.

Cậu trai nhỏ thiếu kinh nghiệm, đối diện với người mình thích thì chỉ cần một hành động nhỏ cũng có thể khiến mạch máu căng phồng, đương nhiên cảm xúc kích động truyền hết tới chỗ Giới.

Còn làn da vị ngọt kia... là vì Vân Thiển dứt miếng bánh kem su dài cho Tống Hành Chỉ, cậu liếm trúng ngón tay cô.

Tống Hành Chỉ không có chỗ để đi, thần linh chỉ tùy tiện cho cậu thân phận cư trú bất hợp pháp.

Cậu chẳng biết gì về thế giới này, người quen duy nhất chỉ có Vân Thiển.

Dưới cái nhìn chăm chú của thiếu niên đáng thương, cùng với sự tấn công đồng thời của tai mèo trên đầu, Vân Thiển đành chịu thua đồng ý cho Tống Hành Chỉ ở lại nhà cô một khoảng thời gian.

Nhưng đợi sau khi Tống Hành Chỉ thích ứng với thế giới này, cậu phải chuyển đi nhanh nhất có thể.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường nhỏ, Tống Hành Chỉ đành ngủ ở sofa lười trước bàn trà, Vân Thiển lấy tấm chăn khác cho cậu, tiện tay chơi với cái đuôi năm phút.

Có Tống Hành Chỉ ở đây, gian phòng nóng bức tỏa ra hơi lạnh, chẳng cần phải mở máy điều hòa.

Vân Thiển vui vẻ vì tiết kiệm được tiền điện.

Tắm xong, cô đột nhiên nhớ tới người đàn ông đứng bên cạnh Tống Hành Chỉ lúc nhìn thấy cậu ban sáng, bèn hỏi một câu.

Giới không cho Tống Hành Chỉ tiết lộ sự tồn tại của ngài, Tống Hành Chỉ hoang mang đáp: “Chỉ có một mình tôi, không có ai khác.”

Cậu thấy gương mặt lộ vẻ thất vọng của Vân Thiển, không kiềm được hỏi: “Sao em quan tâm thế?”

Vân Thiển không tiện nói vì cô rất muốn đề người đàn ông kia ra, nhất là người đàn ông kia trông giống hệt Tống Hành Chỉ.

Nói những lời này với cậu chẳng khác gì đang gửi đi thông điệp mời mọc.

Cô không xuống tay với Tống Hành Chỉ được, cậu còn quá nhỏ, dù nói mình đã thành niên nhưng nhìn bề ngoài vẫn như mới mười sáu, còn tràn ngập khí chất thiếu niên.

Nếu làm gì thật, cô cứ có cảm giác đang phạm tội.

Vân Thiển không đối xử với Tống Hành Chỉ như đàn ông thành niên, cô rất thích Tống Hành Chỉ nhưng không phải thích kiểu nam nữ, nếu không cũng sẽ không tha thứ cho cậu đơn giản như vậy.

Vân Thiển trầm mặc khiến Tống Hành Chỉ bật cười, cậu cười hết sức ngoan hiền, lấy bánh su kem trên bàn hỏi: “Tôi có thể ăn hết chứ?”

“Ừ, cậu ăn đi, không đủ thì trong tủ lạnh vẫn còn.” Vân Thiển bảo Tống Hành Chỉ tự nhiên, cô lấy điện thoại và máy tính rồi quay lại giường, xử lý sơ yếu lý lịch tuyển dụng gửi thời gian trước.

Thông qua Chúa cứu thế, cô kiếm được hơn chín mươi nghìn tệ, đi

siêu thị mua đồ hết 1896 tệ, một thời gian nữa phải trả tiền thuê phòng 700 tệ, tiền thuê trả mỗi tháng một lần, lần này cô định trả trước năm tháng.

Ở nơi như Hải Thành, tiền phòng giá thấp như vậy đã là may mắn.

Sơ yếu lý lịch gửi đi không có hồi đáp đúng như dự liệu, Vân Thiển lại tìm đến địa chỉ email bộ phận nhân sự của vài công ty, nhấn gửi từng nơi.

Tổng Hành Chỉ cắn bánh su kem, ánh mắt âm u.

Cái cậu ăn không phải bánh su kem mà là đầu của lão già, trong bánh su kem không phải kem mà là não của lão già.

Giới ở trên đỉnh tháp dừng tu luyện.

Chỗ Cố chấp truyền đến sát ý nhắm thẳng vào ngài, khiến Giới khó hiểu.

Nếu không phải ngài chắc chắn đây là dự.c vọng của ngài, d.ục vọng phân ra nhất định sẽ thu hồi, dựa vào tính tình gợn đòn này của Tổng Hành Chỉ, Giới đã chém đứt đầu cậu rồi.

Cuộc sống thường ngày của Vân Thiển rất đơn giản, tối mười giờ ngủ, sáng sáu giờ dậy.

Sau khi rời giường, đầu tiên cô ngâm một ly hoa cúc kỷ tử cộng thêm một miếng bánh mì nguyên cám(*), ra ngoài chạy bộ tập thể dục buổi sáng, trở về đánh bao cát để đảm bảo năng lực tự vệ cơ bản, tắm rửa, đọc sách, sạc pin.

Ăn cơm trưa xong, cô xem tin tức thời sự hoặc tin tức hội chợ việc làm, buổi chiều học một ít ngoại ngữ...

(*) Là bánh mì làm từ bột lúa mì mà khi xay xát vẫn còn giữ nguyên

lớp vỏ cám và phôi, có thể kết hợp thêm nhiều loại ngũ cốc khác

Tống Hành Chỉ ngây người.

Cậu vẫn chưa biết cụm từ “cán bộ già(*)” , nếu như biết, chắc chắn cậu sẽ dùng từ này để miêu tả Vân Thiển hiện tại.

(*) Ở đây có nghĩa là chỉ những người quá nghiêm túc

Vân Thiển còn giỏi hơn cậu tưởng, nhưng vì sao trông cô có vẻ vô cùng túng thiếu?

Tống Hành Chỉ không nhận được bèn hỏi thử.

Vân Thiển phổ cập khoa học quá khứ bị thảm một lượt cho Tống Hành Chỉ, rõ ràng cô vô cùng ưu tú nhưng không hiểu sao làm cái gì, đổ bể cái đó.

Đương nhiên mỗi lần Vân Thiển sắp chịu hết nổi, bỗng trên trời rớt xuống một khoản tiền không biết từ đâu ra, đúng lúc giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn, lấy lại niềm tin cuộc sống.

Tống Hành Chỉ bùi ngùi, từ nhỏ tới lớn cậu cũng thảm như vậy, giống như có người cố ý tôi luyện cậu ấy.

“Em có thể cầu nguyện với thần linh, để thần giúp cuộc sống của em trở nên tốt hơn.” Tống Hành Chỉ đề nghị: “Trên đời này thật sự có tồn tại thần linh, thần linh giúp đỡ tôi là một vị thần cực kỳ tốt.”

Giới nói Vân Thiển là tín đồ của ngài, vậy hẳn ngài nên đáp ứng lời cầu nguyện của Vân Thiển mới đúng.

Cho dù Giới không chấp nhận, Tống Hành Chỉ cũng sẽ cố gắng bắt ngài đồng ý.

Vân Thiển nửa tin nửa ngờ mà đi mua nến sáp ong ở cửa tiệm quà

vật dưới lầu theo lời Tống Hành Chỉ, sau đó kéo rèm cửa, thắp nến, bắt đầu cầu nguyện.

Tống Hành Chỉ khẽ nói: “Cầu nguyện phải thành tâm, phải là nguyện vọng em muốn thực hiện từ tận đáy lòng.”

Nguyện vọng từ tận đáy lòng...

Vân Thiển nhắm mắt lại, truy tìm bản tâm.

Trong đầu cô hiện lên gương mặt Tống Hành Chỉ tóc trắng, họng lưỡi khô khốc, mỗi tế bào trên người đều đang kêu gào muốn có được người đó.

Cô cầu nguyện trong lòng.

Lời cầu nguyện hóa thành quả cầu ánh sáng chỉ có thần linh thấy được, bay thoăn thoắt giữa không trung, tới chỗ Giới.

Giới chấm nhẹ quả cầu, tiếng lòng Vân Thiển vang lên.

【Nếu ngài thần linh có thể nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, xin ngài hãy mang người đàn ông này đến bên giường tôi, để tôi ngủ một lần được không? Mặc dù tôi không có kinh nghiệm nhưng tôi nhất định sẽ khiến anh ta cảm nhận được sung sướng cả đời khó quên!】

Cùng với hình ảnh người đàn ông cô ảo tưởng là ngài.

Giới: “...”

Ngài trở tay bắt đoạn tiếng lòng này tới chỗ Tống Hành Chỉ.

Bên trong căn phòng nhỏ.

Vân Thiển cầu nguyện xong, vui vẻ hớn hờ đợi thần linh hồi đáp.

Thần linh không hồi đáp, Tống Hành Chi vươn tay bóp tắt ngọn nến, sẵn tiện bẻ gãy luôn thân nến.

Vân Thiển: “?”

Tống Hành Chi nở nụ cười: “Mang hi vọng ký thác vào những chuyện thần linh hư vô mờ mịt này, chi bằng bản thân cố gắng gấp bội.

Thứ dựa vào hai bàn tay mình có được mới đáng trân trọng, đúng không?”

Vân Thiển phản bác: “Nhưng lúc có thể làm cá muối, sao cứ phải tự lực cánh sinh.

Cá muối là cảnh giới tối cao của cuộc đời, tôi vẫn lấy đó làm mục tiêu... Lỡ như thần linh có thể thực hiện nguyện vọng của tôi thì sao?”

“Ngài sẽ không thực hiện đâu.” Tống Hành Chi thấp giọng nói: “Tôi quên lúc nãy chúng ta cầu nguyện không có đồ cúng, cầu nguyện vô dụng.”

Vân Thiển: “Thần linh...”

“Em có thể dạy tôi kiến thức cơ bản ở thế giới này trước được không? Em cũng không hi vọng tôi cứ mãi ở nhà em làm phiền đúng không? Tống Hành Chi đứng dậy ngoe nguẩy cái đuôi, quét qua mu bàn tay Vân Thiển đặt trên bàn: “Đừng nói tới thần linh nữa, chúng ta làm vài chuyện thực tế đi.”

Vân Thiển giống như con mèo bị cây chọc mèo hấp dẫn, toàn bộ sức chú ý đều dồn lên cái đuôi Tống Hành Chi.

Tống Hành Chi: Thứ thần linh này thà chết quách đi cho xong.

Giới lại cảm giác được sát ý cuồn cuồn truyền từ dự.c vọng Cố chấp.

Ngài cau mày, thu hồi thần thuật, cũng chính là đôi tai và đuôi mèo của Tống Hành Chỉ.

Hay thật, trong chớp mắt, sát khí truyền tới sắp bằng Giết chóc luôn rồi.

...

Tống Hành Chỉ tiếp thu kiến thức ở thế giới hiện tại rất nhanh, nhưng cậu muốn tự sống ở thế giới này còn cần một thân phận thích hợp.

Hộ khẩu giả của thần linh cho cậu chắc chắn không thể sử dụng ở Hải Thành.

Sau một phen suy nghĩ, Vân Thiển giành được sự đồng ý của Tống Hành Chỉ, tìm Văn Tư Thành và Lý Duy hỏi xem hai người có cách nào tạo thân phận cho Tống Hành Chỉ không.

Biểu cảm lúc đó của Văn Tư Thành và Lý Duy chắc giống thế này: =
III =

Chuyện nhân tố tận thế đã bị tiêu diệt ở thế giới tận thế chạy tới thế giới hiện thực bọn họ, còn muốn bọn họ tạo giúp thân phận hình như quá kỳ ảo rồi thì phải?

Hai người mất nửa ngày mới chấp nhận sự thật này.

Tống Hành Chỉ đứng trước mặt bọn họ giống như học sinh cấp ba, là đáng vẽ học sinh giỏi vừa nhìn đã khiến người khác có cảm tình, trong trẻo thuần khiết.

Nhưng bọn họ vẫn không thể chấp nhận chuyện cậu ta đã làm với Vân Thiển!

Lý Duy vặn hỏi Tống Hành Chỉ đủ loại câu hỏi, từ chuyện làm sao cậu tới được thế giới này cho đến dự định sau này.

Văn Tư Thành kéo Vân Thiển qua, đau lòng tức giận nói: “Sắc đẹp là cái không đáng tin nhất trên đời, em đừng để sắc đẹp dụ dỗ rồi nhảy vào hố lửa lần nữa...” Anh nhìn về mặt hiền triết của Vân Thiển: “Đệch, em sẽ không làm vậy chứ?”

Vân Thiển không thể tưởng tượng được: “Trong mắt anh, em là súc sinh sao?”

Văn Tư Thành không hề do dự gạt đầu, Vân Thiển đấm một cú vào bụng anh, thờ phì phì bỏ đi.

Đúng lúc Lý Duy hỏi xong, xem ra Tống Hành Chỉ bây giờ không có vấn đề gì lớn.

Văn Tư Thành vận dụng quan hệ trong nhà tạo một thân phận học sinh cấp ba mười tám tuổi cho Tống Hành Chỉ ở Hải Thành, tiện tay đưa cho Tống Hành Chỉ chìa khóa căn hộ cá nhân của mình: “Dù sao Vân Thiển cũng là con gái, cậu ở nhà cô ấy bất tiện, thôi ở chỗ tôi đi.

Đây là căn nhà trống chưa ai ở, quần áo gì đó đều có, mỗi tuần sẽ có bác gái tới quét dọn.”

Anh trở về xe, lấy một điện thoại dự phòng, lưu số liên lạc của mình, Vân Thiển và Lý Duy: “Cậu cầm điện thoại này đi, có việc thì lên hệ tôi trước, tôi rảnh hơn hai người bọn họ.”

Anh Văn là người tốt, Tống Hành Chỉ biết rõ điều này, nhưng lúc tiếp nhận ý tốt của anh, cậu lại chẳng muốn tí nào, cứ luôn ngoảnh đầu nhìn Vân Thiển.

Văn Tư Thành: Ôi, đàn ông.

Lý Duy thấy sự hào phóng của Văn Tư Thành, một người đàn ông cao to vạm vỡ như anh lấm la lấm lét, ổng ẹo kêu: “Ông xã, anh là ông xã xa cách nhiều năm của em phải không? Trong bụng em có một trăm lẻ tám đứa con của anh nè!”

Vân Thiển và Văn Tư Thành bá phục tiết tháo không có giới hạn của Lý Duy, độ mặt dày ghê gớm thật.

Tổng Hành Chỉ ở nhà Vân Thiển chưa tới một tuần đã bị Văn Tư Thành nhiệt tình dẫn đi.

Sau hôm đó lại qua vài ngày, Văn Tư Thành và Lý Duy bước vào thế giới tận thế trước Vân Thiển một ngày.

Chín giờ bọn họ vào trò chơi, chín giờ lẻ một phút gửi tin nhắn trong group cho Vân Thiển.

Thế giới tận thế lần này bọn họ vào thuộc kiểu thế giới thảm họa, thảm họa động vật khổng lồ, khắp nơi đầy rẫy quái vật kiểu Godzilla, loài người sinh sống trong kẻ hở phế tích.

Văn Tư Thành: “Người chơi tự do tụi anh đều bị người của Bang hội người chơi gài bẫy.

Nhân tố tận thế phải giải quyết trong thế giới tận thế này là quái vật mẹ, bắt buộc phải hợp tác với chính phủ thế giới tận thế.

Bang hội người chơi đại diện cho người chơi bàn điều kiện với chính phủ, rồi lại hợp tác với người chơi tự do.

Người chơi tự do lấy thân phận là chiến binh bắt từ ra trận... Nhưng lúc đối phó quái vật, người của Bang hội người chơi dùng tất cả người chơi tự do làm bia đỡ đạn...”

Văn Tư Thành nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đám quái vật kia có sức sát thương cao, lại còn đánh hội đồng.

Người chơi tự do ở tuyến đầu chết ít nhất hơn năm trăm lần, độ toàn vẹn thế giới này chưa tới 50%, đánh giá chỉ tạm tạm, phần thưởng tổng cộng là ba mươi nghìn tệ, uống mịa nó công sức rồi!”

Lý Duy gửi ba dấu chấm tròn trong group, kèm theo biểu tượng gào khóc.

Anh nói lần này không những không kiếm được tiền, còn mất ba mươi lăm nghìn tệ.

Vân Thiển khiếp sợ nhìn số lần chết của bọn họ.

Văn Tư Thành giải thích số lần chết ở thế giới chiến tranh cũng rất cao, nhưng lần này là vì người của Bang hội người chơi nham hiểm, khiến số lần chết của bọn họ cao chót vót.

Bọn họ bị lấy làm bia đỡ đạn dụ quái vật, bị đám đó bao vây trong hang ổ, sống rồi chết, chết rồi lại sống.

Cho đến khi người của Bang hội người chơi chiếm hết lợi ích và tiêu diệt nhân tố tận thế, bọn họ mới rời khỏi thế giới tận thế.

Vân Thiển: “Trong thế giới tận thế ngoại trừ tiền ra còn chiếm được lợi ích gì, đồ trong đó đâu thể mang ra thế giới hiện tại được?”

Văn Tư Thành: “Anh cũng tưởng thế, nhưng ban nãy anh đập tiền hỏi một người, anh ta nói có vài vật phẩm có thể chứa trong balo, mang ra khỏi thế giới tận thế, lần sau có thể sử dụng ở thế giới khác.”

Vân Thiển bất giác hỏi: “Có liên quan đến thần linh?”

Văn Tư Thành: “Đúng vậy, đó là vật phẩm thần linh từng sử dụng, bị

thất lạc ở mỗi thế giới tận thế.”

Vân Thiển ghi nhớ lời dặn của hai người, nếu như gặp phải người của Bang hội người chơi thì tránh được bao nhiêu hay bấy nhiêu, nếu có thể làm cá muối thì tuyệt đối đừng ra tay.

Buổi sáng ngày 13 tháng 9, Vân Thiển nhận được tin nhắn của Tống Hành Chỉ.

Tống Hành Chỉ: “Vân Thiển, tôi dùng lò nướng ở nhà anh Văn làm rất nhiều bánh cupcake, buổi chiều đưa sang cho em nhé!”

Vân Thiển: “Ừ.”

Buổi chiều, ba giờ lẻ một giây, Tống Hành Chỉ tươi cười cầm bánh tới, đứng trước nhà Vân Thiển gõ cửa.

Không ngờ cửa không khóa, cậu vừa gõ đã mở ra.

Vân Thiển ngã dưới đất, một người đàn ông mang giày da, mặc âu phục đè lên người cô.

Người đó đeo mắt kính viền vàng, tóc ngắn rũ xuống che phủ khuôn mặt, có thể thấy đường nét sườn mặt rất đẹp.

Anh ta đeo một đôi găng tay trắng, tay đặt lên lưng váy Vân Thiển.

Xích sắt dưới chân Tống Hành Chỉ vươn ra, không hề nương tay hất văng người đàn ông mặc âu phục.

Tiếp đó, cậu nhìn thấy một gương mặt y hệt cậu, có điều già dặn hơn.

Một lão già còn già hơn cả Giới!

Tống Hành Chỉ: “Vân Thiển, anh ta là ai?”

Người đàn ông mặc âu phục đứng dậy, thản nhiên lau vết máu trên khóe môi, đẩy gọng kính, hỏi câu y hệt: “Vân, cậu ta là ai?”

Vân Thiển: “...”

Chuyện này phải bắt đầu kể từ thế giới tận thế mà cô đi tới.

Tác giả có lời muốn nói:

Giới: Tín đồ bại não mỗi ngày thêm muốn cơ thể ta, còn lừa từng phân thân dự.c vọng của ta chạy, quá đáng!

-----oOo-----

Chương 34: 34: Thị Trấn Hạnh Phúc

15:00:01 ngày 13 tháng 9, Vân Thiển bị dịch chuyển đến thế giới tận thế.

Thân phận của cô ở thế giới này là du khách phương Đông nghe danh điểm du lịch nổi tiếng “Thị trấn Hạnh Phúc” mà đến.

Khi tới thị trấn Hạnh Phúc, đúng lúc họ đang tổ chức tang lễ đặc sắc ở địa phương.

Cô và đồng bạn đang thưởng thức buổi tang lễ này...

Tang lễ đặc sắc? Suýt nữa Vân Thiển cho rằng đây là đoàn đội chuyên nghiệp gì đó, cũng may quan sát từ phản ứng của người khác thì không phải.

Người khác mà cô ấy nói tới chính là người chơi, còn cô đến thế giới tận thế mới lại rơi vào trạng thái người mù, tuy không thấy rõ nhưng có thể thông qua đồng hồ cứu thế mà phán đoán.

Số lượng người chơi ở trong đoàn du lịch với cô rất nhiều, đoán chừng có đến cả trăm người.

Văn Tư Thành từng nói thế giới tận thế có số lượng người chơi càng nhiều thì càng phiền phức, nhưng nếu như có người lãnh đạo đàn ông trong số người chơi thì rất dễ vọc nước.

Vân Thiển lên kế hoạch làm sao lẫn trong đám người chơi để sờ cá

mà không bị phát hiện.

Tang lễ đang được tiến hành, nơi này tương tự thị trấn nhỏ ở châu Âu trong thế giới hiện thực, ngôn ngữ cũng là tiếng anh, giọng nói truyền vào tai người chơi sẽ biến thành ngôn ngữ mà người chơi có thể hiểu được, chữ viết cũng thế.

Thị trấn Hạnh Phúc cho rằng chết là ơn huệ của thượng đế dành cho bọn họ, là chuyện vui vẻ chứ không phải đau buồn.

Người dân thị trấn mặt mày tươi cười nghe mục sư đọc lời ban ơn, du khách tò mò nhìn chăm chú thi thể ăn mặc lộng lẫy trong quan tài.

Đó là một người đàn ông trung niên, mặt ngựa đầu hói bụng bia, ăn mặc âu phục kiểu dáng rườm rà chỉ mặc vào dịp dạ hội, trên mặt đắp bông hoa màu đỏ giống hoa bí ngạn, lớn bằng thau rửa mặt.

Mỗi một người dân thị trấn đều nâng hoa trên tay và tặng lời chúc phúc cho ông ta.

Nấp quan đóng lại, quan tài được hạ xuống, lấp đất, âm nhạc du dương kéo dài vang khắp thị trấn.

Người trong đoàn du lịch, trừ người chơi còn có người bản xứ của thế giới này.

Lúc hướng dẫn viên du lịch làm thủ tục nhận phòng cho bọn họ ở khách sạn, người chơi dần dần tụ tập lại một chỗ.

Vân Thiển lẫn vào nhóm người chơi, hết sức điềm nhiên, hoàn toàn không giống người cận thị nặng chẳng thấy rõ gì.

Người chơi mosaic bên cạnh hỏi Vân Thiển: “Người mới hay người cũ?”

Vân Thiển: “Nửa cũ, không mới.”

“Nói chuyện thật hài hước.” người chơi mosaic vui vẻ nói: “Đợt này số chúng ta không tệ, gặp được nhóm người Bang hội người chơi.

Hình như anh em Bùi Chí Vũ và Bùi Hướng Nhu mới được biểu dương cách đây không lâu, mặc dù không phải người chơi thần chọn nhưng hẳn trong tay bọn họ có vũ khí không tồi.

Lần này, chúng ta đi theo bọn họ chắc hẳn không sao.”

Định luật Murphy(*) mặc dù đến chậm nhưng cuối cùng vẫn đến.

(*) Định luật Murphy nói rằng tình huống xấu luôn có xác suất xảy ra cao hơn.

Văn Tư Thành và Lý Duy bị đối xử bất công chỗ Bang hội người chơi.

Dưới sự ảnh hưởng của bọn họ, Vân Thiển cầu trời khẩn Phật cho mình đừng bao giờ gặp phải Bang hội người chơi, kết quả lại gặp một đồng.

Vân Thiển: “Tôi nghe nói Bang hội người chơi không tốt với người chơi tự do lắm...”

Người chơi mosaic: “Thật sao, chưa nghe bao giờ, tôi vẫn luôn muốn vào bang nhưng nhân viên bọn họ xét duyệt nghiêm ngặt quá.

Người chưa từng đứng đầu bảng xếp hạng hai lần thì không thể gia nhập.”

Hiển nhiên đây là người chơi có độ thiện cảm với Bang hội người chơi rất cao.

Vân Thiển trầm tư, cô nên tìm chỗ nào ở thị trấn làm cá muối đây?

Anh em Bùi Chí Vũ và Bùi Hướnđ Nhu trong miệng người chơi mosaic thuộc dạng chơi giỏi trong những người chơi, biết tổ chức và điều khiển cảm xúc đám đông.

Vân Thiển lắng nghe giọng hai người, càng nghe càng thấy giống giọng nói cặp anh em gặp ở nhà vệ sinh lúc Văn heo mời bọn họ ăn cơm ở Quan Hải Các.

Thế giới đúng là nhỏ bé.

Vân Thiển lắng nghe giải thích về kế hoạch tiếp theo.

Bọn họ trộn lẫn lời nói vào kế hoạch du lịch, chỉ có người chơi mới có thể hiểu ẩn ý trong đó.

Một là địa điểm và thời gian tập kết lúc đoàn du lịch tự do tham quan, hai là hiện tại bọn họ phát hiện manh mối về nhân tố tận thế, hi vọng mỗi người chơi hợp tác chung sức tìm kiếm.

Bang hội người chơi đã phát hiện có vấn đề trên xác chết tang lễ vừa rồi, số lượng báo chí tin tức địa phương ở thị trấn này không ít, những vụ án mất tích bị dân thị trấn kiêng kỵ, cùng với hoa che đậy thi thể, hoa cầm trên tay và hoa trong lâm viên đều cùng một loại...

Thị trấn này che giấu bí mật.

Vân Thiển nghe mà vỗ tay hào hứng.

Cô rất thích kiểu người chơi có thể cắp người bay lượn(*) thế này.

Cô đã sẵn sàng du lịch thoải mái ở thị trấn này rồi!

(*) Có nghĩa là người đó cực kỳ tài giỏi, có thể dẫn dắt người khác đi đến thắng lợi dễ dàng.

Lần trước cô vốn muốn chơi đùa thỏa thích trong vườn trường với Văn Tư Thành, đáng tiếc đám người Đặng Chung không đủ sức, khiến cô và Văn Tư Thành phải chạy đôn chạy đáo.

Bây giờ rốt cuộc cô đã có cơ hội nằm thẳng, không cần nghĩ cách cố gắng nữa.

Vân Thiển: Cầu nguyện với thần đúng là có tác dụng.

Lần này balo không gian mười ngấn của người chơi đặt ba trăm nghìn Cabo tiền tệ thông dụng ở thế giới này, đủ để mỗi người chơi tự do hành động ở thị trấn Hạnh Phúc mà không bị ràng buộc tiền bạc.

Ngoại trừ tiền còn có một bản đồ chi tiết thị trấn, quan trọng nhất là chiếc điện thoại có thể nối mạng — cùng với bàn phím cứng trên màn hình màu, độ phân giải thấp lè tè tràn đầy cảm giác cổ xưa.

Vân Thiển xem bản đồ bằng tư thế ngử lần nữa.

Cuối hướng Đông Nam thị trấn có một tiệm đồng hồ mắt kính, là nơi cô bắt buộc phải đến.

Chỉ có đeo kính, cô mới có thể tận hưởng thế giới này.

Vân Thiển không định hành động cùng với Bang hội người chơi.

Sau khi đoàn du lịch giải tán tự do hoạt động, cô nhờ nhân viên phục vụ tìm hành lý ký gửi tạm ở chỗ khách sạn, trả ít tiền boia rồi kéo vali hành lý không quá lớn đi về hướng tiệm mắt kính đồng hồ.

Dọc đường đi, hương hoa nồng nặc.

Diện tích thị trấn không nhỏ, xe buýt bố trí trong trấn có một chiếc có thể đi thẳng đến góc Đông Nam.

Trên xe ngồi không ít người, bình thường người bản xứ sẽ không chú ý đến người chơi, trừ khi người chơi chủ động bắt chuyện trước.

Chạy hơn mười phút, xe đã đến tiệm mắt kính.

Chủ tiệm là một ông lão hòa nhã, khen ngợi Vân Thiển không tiếc lời, mở miệng ra là người đẹp phương Đông.

Chọn gọng kính và đo mắt khá nhanh, nhưng đến lúc cắt kính, ông lão lại nói trong tiệm không có thấu kính phù hợp.

Bây giờ trời đã tối, đợi ngày mai ông ra ngoài trấn đi mua, khoảng chừng chiều là có thể giao kính.

Vân Thiển đặt tiền cọc xong, bèn hỏi: “Trừ khách sạn trong trấn, nơi này còn có chỗ nào có thể dừng chân không?”

Ông lão: “Qua hai con đường đằng trước có lữ quán Tiểu Điều, chắc bên đó còn nhiều phòng trống.” Ông khựng lại, nói tiếp: “Tốt hơn cô nên nhanh chóng tìm chỗ nghỉ thích hợp, buổi tối sau khi đánh chuông đừng bước ra cửa nữa.”

Vân Thiển cảm ơn ông lão.

Lữ quán Tiểu Điều là lữ quán ven đường, bên cạnh phòng quản lý là một dãy nhà nóc bằng.

Làm thủ tục nhận phòng trong phòng quản lý.

Lúc Vân Thiển bước vào, quản lý đang ngồi bên trong nghe phát thanh.

Cô hỏi: “Tạm thời tôi ở một tuần, trả tiền mặt, bao nhiêu tiền?”

Giọng quản lý trầm ấm: “Một đêm 150 Cabo, 7 đêm tổng cộng 1050 Cabo.

Nếu như cô muốn phục vụ bữa sáng trưa tối thì mỗi ngày thêm 20 Cabo, tổng cộng 1190 Cabo.”

Vân Thiển lấy 1200 tiền mặt ra, quản lý nhận lấy.

Lúc lòng bàn tay chạm vào tay người nọ, cô phát hiện anh ta đeo găng tay... Lữ quán này chắc rất chú trọng vệ sinh nhỉ?

“Thẻ căn cước để đăng ký.” Nơi này vẫn dùng sổ đăng ký bằng giấy chứ không phải hệ thống mạng, cực kỳ truyền thống.

“Cơm tối sáu giờ mang tới.”

Chìa khóa phòng số sáu đặt vào lòng bàn tay Vân Thiển.

Lúc rời phòng quản lý, cô nghe thấy tiếng bình xịt vang lên bên trong, sau đó là mùi nước khử trùng nồng nặc.

Phòng số sáu quét dọn rất sạch sẽ, tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi.

Cô ngã xuống giường đệm mềm mại, chờ đợi ngày tháng hạnh phúc sau khi lấy được kính vào ngày mai.

Chẳng những du lịch miễn phí, mà còn có thể kiếm tiền, không sướng sao?

Vân Thiển lấy điện thoại ra lục lọi trò chơi, tìm được trò rắn săn mồi và trò xếp hình Tetris.

Âm thanh trò chơi kinh điển phát ra.

Dường như đầu vòi sen trong phòng tắm bị rỉ nước, cứ luôn vang lên tiếng nước tí tách.

Nhiệt độ điều hòa không khí càng ngày càng thấp, Vân Thiển kéo chăn phủ lên người, bước chân trần xuống giường chỉnh nhiệt độ.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa.

“Bữa tối.” Giọng của quản lý.

Vân Thiển bước lên mở cửa, nhận lấy thức ăn: “Cảm ơn.”

Lúc nói chuyện có thể nhìn thấy hơi thở phả ra trong không khí, độ sáng đèn trong phòng vẫn luôn chỉnh cao, vách tường bên cạnh truyền đến tiếng nhầy nhụa của miếng thịt ngọ nguậy.

Tiếp theo một tiếng phốc vang lên, có thứ gì đó chui từ bên đó ra.

Lông tơ Vân Thiển dựng đứng, không nhìn thấy quản lý ra hiệu im lặng, mở miệng hỏi: “Cái...”

Vừa phát ra âm thanh, miệng mũi đã bị người ta bịt chặt, kể cả hô hấp cũng phải nín lại, bằng không sẽ bị quái vật đáng sợ trước mặt phát hiện.

Quái vật kia cao hơn hai mét, bốn chi đáp dưới đất.

Lúc nó đứng thẳng quan sát thì có hình người, đuôi dài giữ thẳng bằng, người đầy vảy cá, gương mặt hoa cúc đột ngột phóng to, cách Vân Thiển cực gần, xúc tu ngọ nguậy, hàm răng tròn sắc nhọn!

Chỉ số tinh thần trên mặt đồng hồ cứu thế của Vân Thiển nháy nhót điên cuồng.

Người đàn ông sau lưng ôm chặt cô, không cho cô cử động, tay chân bịt miệng mũi vẫn chưa rời đi, không để cô phát ra bất cứ âm thanh nào.

Quái vật phả ra khí hôi khiến người khác tưởng mình nằm trong đồng phân lỏng, mặc dù bịt mũi miệng nhưng vẫn có thể ngửi thấy.

Quái vật thăm dò bên trong phòng một lúc, không tìm thấy thứ nó muốn, bèn lui trở về sau bức tường.

Sau tiếng động miếng thịt ngọ nguậy, cuối cùng quản lý lữ quán cũng buông Vân Thiển ra.

Vân Thiển để ý da mình nhanh chóng sạm đen thối rữa, tay chân có cảm giác tê liệt thấy rõ, chỉ số sinh mạng trên đồng hồ nhắc nhở tốc độ giảm xuống 10 chỉ số mỗi giây.

“Nếu có người chết trong lữ quán, việc buôn bán của tôi sẽ giảm sút, tôi không thích cảm giác không có thu nhập.”

Quản lý lữ quán lấy một ống nhỏ từ trong người ra, bên trong đựng nước thuốc màu đỏ.

Anh tháo găng tay, lấy tay ủ ấm nhưng không được, bèn ngậm nước thuốc vào miệng làm ấm.

Cầm Vân Thiển được người ta nâng, đôi môi lạnh lạnh của anh cứ thế áp lên.

Ở khoảng cách gần, cô có thể thấy rõ gương mặt anh.

Hình dáng đôi mắt quen thuộc bên dưới gọng kính viền vàng, có điều đường nét mượt mà hơn Tống Hành Chỉ, càng toát lên vẻ sắc bén.

Vân Thiển bưng tỉnh: Sao chỗ nào cũng là Tống Hành Chỉ vậy, hay là Tống Hành Chỉ theo đến đây?

Cánh môi khép kín bị anh cạy ra, nước thuốc ấm áp chảy từ khoang miệng xuống cuống họng, thực quản, bụng, cảm giác tay chân tê liệt

giảm dần, dấu hiệu thối rữa trên người cũng dần bong ra.

Người nọ buông bàn tay bóp cầm Vân Thiển.

Lúc lùi người về sau, anh nghe thấy Vân Thiển nghi hoặc hỏi: “Tổng Hành Chi?”

“Tổng Hành Chi là ai? Tôi tên là Văn Nhân Du, chắc cô nhận nhầm rồi.” Văn Nhân Du giơ tay lên chà sạch môi: “Nếu không phải lúc người bóng xuất hiện cô phát ra âm thanh thì đã không rơi vào tình huống bị nhiễm khi tiếp cận, lỗi chủ yếu là do cô.”

“Hơn nữa, loại chuyện hôn môi này rất bẩn.

Vừa nghĩ tới cổ họng cô đều là vi trùng gây bệnh, mỗi tế bào trong cơ thể tôi đều khó chịu.

Nếu không phải vì cứu cô, tôi chẳng phải hi sinh lớn như vậy.

Cô phải đền bù phí tổn thất tinh thần cho tôi, tính cô 5000 Cabo, muốn trả tiền mặt hay sao?”

Vân Thiển: “?”

Cứng thật.

Nắm đấm cứng thật(*).

(*) Tức là muốn đánh người

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Hành Chi: Rõ ràng là tôi tới trước QAQ

-----oOo-----

Chương 35: 35: Mặt Người Dạ Thú

Cưỡng ép hôn cô mà còn nói trong miệng cô toàn là vi trùng gây bệnh?

Vân Thiên tức quá hóa cười.

Đây là cái chủng loại kỳ quặc chạy từ học xá xinh nào tới giờ trò vô lại trước mặt cô vậy?

Mặc dù hành động ban nãy của anh là vì cứu người, nhưng hành động tiếp theo của anh không cách nào khiến người ta sinh lòng cảm kích được, còn làm người ta phát cáu.

Vân Thiên thôi miên chính mình không nên tức giận với người bản xứ.

Chúa cứu thế không cho người chơi ra tay với người bản xứ, đánh sẽ bị trừ tiền.

Rõ ràng mang gương mặt giống Tống Hành Chỉ, nhưng hành vi cử chỉ đáng ghét hơn Tống Hành Chỉ một vạn lần, gương mặt cũng chẳng còn hấp dẫn như vậy nữa.

Văn Nhân Du đợi khách bồi tường phí tổn thất tinh thần.

Anh cứu cô một mạng, mạng sống vô giá, anh đòi năm nghìn Cabo đã rất khách sáo rồi.

Cô gái nhỏ thoát nhìn hơn hai mươi tuổi trước mặt đứng yên bất

động.

Văn Nhân Du bày ra thái độ tự nhận cực kỳ lễ phép giục cô đưa tiền.

“Tiền đưa anh cũng được, nhưng anh phải nói cho tôi biết người bóng xuất hiện ban nãy là quái vật gì.” Vân Thiển rút tay vào áo, giả vờ lấy tờ năm nghìn tiền mặt ra, vổ vổ trong lòng bàn tay.

Đôi mắt dưới cặp kính mỏng không kiềm được mà di chuyển theo tờ tiền, ánh mắt tham lam của anh ta nóng bỏng tới nỗi Vân Thiển suýt không cầm nổi tiền.

“Giá này chỉ là phí tổn thất tinh thần.” Văn Nhân Du duỗi tay nắm lấy tờ tiền, đeo găng tay vào lần nữa, trước khi đeo còn cầm bình xịt mang bên mình khử trùng tay.

Vân Thiển có ảo giác nếu mình không buông tay sẽ bị anh giết chết.

Cô đưa năm nghìn Cabo cho Văn Nhân Du, rồi lại lấy ra hai nghìn Cabo: “Hai nghìn mua một tin tình báo, người bóng xuất hiện ban nãy là gì?”

Văn Nhân Du thông thả đếm từng tờ tiền một.

Ngay lúc Vân Thiển cho rằng anh không trả lời, anh bỗng mở miệng: “Cô là ký giả bên ngoài thị trấn đánh hơi được tin tức nên đến đây sao?”

Vân Thiển phủ nhận: “Tôi chỉ là du khách có tính hiếu kỳ hơi mạnh.

Chẳng phải lúc nãy tôi sắp chết sao, ngay cả muốn biết thứ gì giết mình cũng không được à?”

Văn Nhân Du: “Đương nhiên cô có thể biết, có điều cô chắc chắn mình muốn biết chứ? Cô là người đi cùng đoàn du lịch đến đây nhỉ? Ban sáng tôi đi tới ủy ban thị trấn có nhìn thấy cô và đồng bạn, bọn

họ đều giống cô, khá là tò mò.”

Giọng điệu anh chậm rãi, giong tay đẩy gọng kính, gấp năm nghìn Cabo bỏ vào túi bên hông quần Tây: “Sao cô lại cố ý tránh né đồng bạn đến nơi hoang vu hẻo lánh của thị trấn? Chuyện người bóng rất rắc rối, nếu cô thật sự muốn biết thì đưa một trăm năm mươi nghìn Cabo, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Vân Thiển buột miệng: “Đừng có mơ — — Tại sao mắc như vậy?”

“Chuyện người bóng không thể nói cho người ngoài trấn.

Nếu như bị phát hiện, tôi phải rời khỏi thị trấn này.” Văn Nhân Du ngồi xuống thu dọn khay thức ăn dưới đất.

Thức ăn trong khay vì người bóng mà đã chẳng thể ăn được nữa, anh bưng khay lên: “Quý khách, tôi sẽ chuẩn bị một phần thức ăn nữa cho cô.”

Anh mở cửa, trước khi đi dường như nhớ tới cái gì, bỗng nói: “Đúng rồi, cô đừng có ý nghĩ kể chuyện gặp người bóng hôm nay cho bất kỳ ai.

Tôi còn có thể sống sót rời đi, nhưng cô sẽ vĩnh viễn ở lại chốn này.”

Giọng nói của Văn Nhân Du không mang cảm giác non nớt như Tống Hành Chỉ, mà mang cảm giác thành thục lắng đọng qua năm tháng, giống như tỏa ra mùi thơm của rượu vang đỏ hảo hạng.

Nghe anh nói chuyện một cách chậm rãi là một kiểu hưởng thụ.

Mặc dù lời nói tràn đầy uy hiếp.

Một cái hôn năm nghìn Cabo, Vân Thiển cân nhắc, trong đầu hiện lên một ý nghĩ lớn mật.

Đúng lúc Văn Nhân Du xoay người, một tay bưng khay thức ăn, tay kia nâng lên cách lớp găng tay móc sợi tóc nâu trà của Vân Thiển, quan sát tỉ mỉ một lát bèn nói: “Xin quý khách sau khi gội đầu rồi hãy nằm lên giường, tóc này có vẻ đã lâu chưa gội.”

Vân Thiển đồng thời mở miệng: “Ngủ với anh một đêm bao nhiêu? Hai trăm nghìn Cabo đủ không?”

Khay thức ăn trên tay Văn Nhân Du rơi xuống, dụng cụ ăn uống vỡ nát, tất cả thức ăn rơi vãi trên bậc thềm ngoài cửa.

Anh thẹn quá hóa giận, màu đỏ đậm lan tới sau tai: “Cô làm nhục tôi đấy à?”

Nhưng Vân Thiển đã đóng sầm cửa lại.

Văn Nhân Du hít thở sâu.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể làm khó tiền bạc được.

Anh trở về phòng quản lý, đầu tiên là xoay khay số trên điện thoại bàn, gọi một số điện thoại nào đó.

Văn Nhân Du nhỏ giọng nói: “...Người bóng xuất hiện ở chỗ tôi, các người có chắc vẩy nước thuốc khắp nơi chưa? Tôi đề nghị năm sau đừng mở cửa thị trấn... Tôi còn biết rõ phải làm gì hơn mấy người, đừng tưởng tôi là người phương Đông rồi loại tôi ra ngoài kế hoạch...”

“Một du khách vào ở, nhưng cô ta không có trong phòng, chỉ có tôi nhìn thấy người bóng... Lại hỏi đề nghị của tôi? Đề nghị của tôi là bắt đầu từ hôm nay cấm đi lại ban đêm cho đến hết mùa du lịch.

Người ngoài thị trấn mất tích sẽ khiến người khác can thiệp điều tra.”

Anh cúp mạnh điện thoại, đẩy xe lao công trong phòng quản lý ra, dọn dẹp đồng bừa bộn trước phòng số sáu.

Vân Thiển ở trong phòng có thể nghe thấy tiếng động ngoài cửa.

Cô ngáp một tiếng, ngồi xuống nghiên cứu chỗ vách tường quái vật xuất hiện hồi lâu, chỉ phát hiện một ít chất nhầy trong suốt sót lại dưới đất.

Nói là chất nhầy, thật ra giống lớp màng của sinh vật nào đó lột xác sau khi mềm hóa cơ thể, thậm chí hơi giống trứng ốc bùn(*) thường xuất hiện ở bãi biển sau khi thủy triều rút xuống.

(*) Trứng ốc bùn:

Nó nằm trong lòng bàn tay Vân Thiển, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, mùi vị thơm mát, khác xa một trời một vực với hơi thở của quái vật kia .

Chất nhầy khô rất nhanh, Vân Thiển phát hiện dường như da tay từng sờ vào chất nhầy trở nên mềm mịn hơn, vốn da cô đã đẹp nên nhìn cũng không thấy khác biệt gì lớn.

Thị trấn này đúng là có bí mật.

Văn Nhân Du với tư cách là dân thị trấn nên nhìn thấy quái vật cũng không lấy làm lạ, trong lời nói còn tiết lộ những người khác trong trấn cũng biết chuyện này.

Tại sao bọn họ lại giấu giếm sự tồn tại của quái vật?

Vân Thiển vứt bỏ suy nghĩ, cô muốn ở đây yên ổn nghỉ ngơi mà thôi.

Không lâu sau, Văn Nhân Du bưng bữa tối mới đến gõ cửa phòng.

Bữa ăn thịnh soạn, có trái cây và bánh ngọt.

Vân Thiển vừa tắm xong, cô ngồi trên giường đung đưa hai chân, mắt hoa đào cong cong đưa tình: “Hai trăm nghìn, anh không suy nghĩ thử à?”

Văn Nhân Du nhìn ra Vân Thiển cố ý trả thù vì lời nói uy hiếp ban nãy.

Đúng là cô gái trẻ tuổi không biết nhẫn nhịn...

Vân Thiển thấy Văn Nhân Du không nói tiếng nào, cô nhún vai định đi ăn tối.

Nhưng đôi chân trần của cô không giẫm lên thảm mà đạp lên giày da của Văn Nhân Du.

Lòng bàn chân lạnh băng.

Anh giống như một hồn ma chưa có thực thể đột ngột xuất hiện trước mặt, giữ nguyên tư thế để Vân Thiển giẫm lên, chậm rãi ngồi xuống.

“Nếu là hai trăm nghìn, cô muốn làm tới mức nào?”

Anh mang găng tay, so với phần da mềm mại thì găng tay có vẻ thô ráp hơn nhiều.

Cảm giác ma sát bắt đầu lan từ cẳng chân chạy thẳng lên trên, cho đến mép váy nhún bèo thì dừng lại.

Run rẩy từng cơn.

“Cô thích chơi kiểu gì?”

Văn Nhân Du khẽ nheo mắt, cách không khí giờ tay lên phác họa đường cong cơ thể phụ nữ trước mặt, từng chút từng chút, giống như thực sự chạm vào.

Thật ra Văn Nhân Du đã để ý tới Vân Thiển từ lâu.

Mỗi lần đoàn du lịch đi đến thị trấn, anh đều sẽ quan sát một lúc.

Đây là người phụ nữ trong đoàn du lịch lần này khiến anh cảm thấy hứng thú... Cô mang đến cho anh một cảm giác quen thuộc, giống như từng gặp trong mơ hoặc ở nơi nào đó.

Vân Thiển đờ người, Văn Nhân Du ghé vào tai cô thì thầm: “Nếu chỉ những lời như vậy mà cô đã chịu không nổi, thì đừng nên tốn tiền mua tôi.”

Mu bàn tay của anh lướt qua gò má Vân Thiển, cầm ví tiền cô ném ở góc giường, lấy một ít Cabo: “Năm trăm này coi như phí dạy học cho cô.”

Văn Nhân Du cười khẽ rồi đi.

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Vân Thiển ngồi ở mép giường nửa ngày vẫn chưa phản ứng.

Quá... quá đỉnh rồi.

Cô gập hai chân, đôi tay ôm chặt, cảm giác mỗi nhử ở cẳng chân còn dữ hơn cảm giác sau khi chạy Marathon.

Mệt mỏi dâng tràn, cơ thể cô ngã ra sau thiếp đi.

Giới đột nhiên xuất hiện, nhìn chăm chăm Vân Thiển ngủ say mà chẳng biết nói gì.

Ngài không muốn đến đây một chút nào...

Người này lại xuất hiện tại địa bàn của ngài, không ngờ lần này cô lại ở chung với Tham lam.

Tham lam là d.ục vọng mà Giới rất yên tâm nuôi thả.

Tham lam của ngài thể hiện ở tiền bạc, càng ngày càng muốn nhiều hơn, vì vậy mới đến nơi này không ngừng kiếm tiền.

Một d.ục vọng liên tục trưởng thành lại không gây phiền phức, khiến giới hết sức hài lòng.

Cho đến khi ngài phát hiện nhóm người mà Thần điện Ánh Sáng lập ra chạy đến địa bàn của ngài, trong đó có cả Vân Thiển.

Vương Lâm nói ra một phỏng đoán nào đó, ngài lập tức chạy đến nơi này.

Nghĩ tới việc Cố chấp vốn một lòng hủy diệt thế giới, bỗng nhiên lúc sau chỉ chăm chăm cố chấp với phụ nữ, Giới lo lắng Tham lam cũng sẽ giống như Cố chấp, tham lam người phụ nữ này.

Hơn nữa, Tham lam đã tỏ ra hứng thú với cô...

Ngài nghi ngờ Vân Thiển là người do Thần điện Ánh Sáng cố ý phái tới quấy nhiễu ngài tạo nên Thần cách.

Giới vương tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, đầu ngón tay phát ra ánh sáng vàng ắn lên trán Vân Thiển.

Ngài muốn xem kỹ ký ức của người phụ nữ này.

Động tác nghiêng người khiến mái tóc trắng như ánh trăng của ngài rũ xuống người Vân Thiển.

Tựa như ngấm hoa trong sương, ký ức từ nhỏ đến lớn của Vân Thiển lướt qua trước mắt Giới.

Ngài muốn xem ký ức sâu thẳm của cô, nếu cô là tín đồ của những thần linh khác ngụy trang, vậy ký ức hẳn là...

“Hả? Cậu nói mình là thần linh sao? Cậu nói dối, cha mình bảo thế giới xã hội chủ nghĩa không tồn tại thứ này... Cậu sắp biến mất sao, biến mất là gì? Tại sao không có người tin cậu thì cậu lại biến mất? Người đẹp không thể biến mất, vậy mình tin cậu...”

Đôi mắt vàng của Giới bừng sáng, ngài rút tay về giống như điện giật.

Ngài không hề nhớ chuyện này.

Đầu Vân Thiển rất đau, cô mơ màng mở mắt, xung quanh chói quá.

Là mơ sao?

Cô nhìn thấy rõ ràng Tống Hành Chỉ tóc trắng mặt đối mặt với cô, hai mắt phát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, áo bào đen mở rộng, để lộ hơn một nửa lồng ngực, có lẽ là mơ.

Một giấc mộng xuân.

Nếu không vì sao lại có cảnh tượng bổ mắt như kem gói Quang Minh(1) thấp thoáng điểm tuyết Kỷ tử(2) thế này.

(1)Kem gói Quang Minh: tên một loại kem của Trung Quốc, bọc trong gói, hình vuông màu trắng muốt

(2)Kỷ tử: là một loại quả màu đỏ cam, hay được dùng trong các bài thuốc Đông y, có hàm lượng vitamin và khoáng chất cao.

Vân Thiển thấy người nọ định đi, bèn giơ tay kéo mạnh mái tóc dài của người đó, cảm xúc trơn trượt trên tay còn êm ái hơn tơ lụa thượng hạng.

Da đầu Giới bị kéo đau.

Trong lúc sững sờ, gò má ngài bị bưng lấy, người bên dưới nhổm dậy, hung hăng cắn môi ngài như chó gặm xương!

Kẻ báng bổ thần linh sẽ bị trừng phạt.

Khi Vân Thiển tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Cô cảm giác khuôn mặt không bình thường, vội chạy vào phòng tắm, áp sát tấm gương.

Vân Thiển: "..."

Đã xảy ra chuyện gì!!!

Mặt cô đen như người châu Phi đã đánh, có sao hàm răng tan hoang giống như nửa đêm ăn vụng sắt thép, miệng sưng như lạp xưởng, tóc biến thành kiểu nổ tung cao nửa mét!

Chỉ số sinh mạng trên đồng hồ chỉ còn 15, số mạng đã dùng là 10 mạng.

Lẽ nào lúc đi ngủ, cô đã coi người bóng thành móng heo mà gặm?

Có tiếng gõ cửa phòng, Vân Thiển khoác áo ngoài, vác bộ dạng này đi ra mở cửa.

Người tới là Bùi Chí Vũ trong Bang hội người chơi.

Anh nghe nói trong nhóm người chơi có người chơi nữ rất xinh đẹp lên đến đây ở.

Mặc dù đang trong thế giới tận thế, anh cũng không thể làm trễ nãi sự nghiệp trăng hoa.

Anh gọi đây là làm việc kết hợp nghỉ dưỡng, là để cứu giúp thế giới tận thế tốt hơn.

Bùi Chí Vũ chỉnh trang lại vẻ ngoài, kiên nhẫn chờ đợi.

Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng bên trong, anh ta có thể mừng tượng ra đây chắc chắn là mỹ nữ dịu dàng có vòng eo con kiến.

Cửa mở.

Một người da đen thò đầu ra, đôi mắt sáng ngời, hàm răng trắng hếu.

Tựa như nhân vật người da đen tóc xù trong game PUBG(*) xuyên không đến đây.

Bùi Chí Vũ: “Quấy rầy rồi.”

(*) Là viết tắt của Player Unknown's Battlegrounds, tên một trò chơi điện tử hành động, sinh tồn.

-----oOo-----

Chương 36: 36: Mười Nghìn Cabo

Cố chấp cũng vậy, Tham lam cũng vậy, hiện giờ Giới không muốn nghĩ tới.

Ngài gần như tháo chạy trở về thế giới gốc ở Thần điện Bóng Tối.

Vương Lâm đang quét dọn phòng Giới, cho dù thần bộc bọn họ có thể sử dụng phép thuật nhưng đích thân dọn dẹp càng thể hiện sự kính trọng đối với thần linh hơn.

Một luồng gió lùa từ ngoài vào, làm đổng lá rụng vừa quét xong của ông ta bay tứ tán.

Vương Lâm chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của Giới... Chờ đã, sao trông tóc ngài Giới giống như bị túm vậy?

Vương Lâm lo lắng đi vào trong, nhìn thấy bộ dạng đầu bù tóc rối của Giới.

Lần trước ngài ấy mang bộ dạng thế này là vì đi phóng hỏa Thần điện Ánh Sáng, bị cả nghìn thần linh cấp cao đuổi đánh.

Hôm nay lại là chuyện gì?

Lẽ nào ngài Giới đi gây sự nữa?

Vương Lâm là thần bộc, nhưng không phải thần bộc của Giới, ông ta là thần bộc của Thần Bóng Tối, một trong những thần tối cao.

Nếu dựa theo số tuổi thần linh ra đời để tính, so với những thần linh khác, Giới vẫn là một vị thần nhỏ tuổi đến thảm thương... Mặc dù thực lực của ngài lại mạnh đến đáng sợ.

Vương Lâm hỏi: “Ngài Giới, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bị găm rồi.” Giới kéo áo bào đen sát người, mặt mày sợ hãi nói: “Người đi tìm cho ta một bộ áo bào bền chắc, cần phải có nút áo, không dùng thần thuật không thể cởi ra...”

Giới lại bổ sung thêm quần áo phải chịu được sự cấn xé, tốt nhất là giống áo giáp để có thể bảo vệ cơ thể quý báu của ngài.

Tín đồ đáng sợ kia ghì chặt tóc ngài, găm từ cổ đến ngực.

Nếu không phải ngài không có Tính dục và thiếu một vài bộ phận cần thiết, không chừng ngài đã không còn là thần linh thuần khiết nữa.

Rõ ràng sự trừng phạt báng bổ nghiêm trọng như vậy nhưng cô ta lại chẳng chịu dừng tay.

Dù bị sấm sét tự động xuất hiện trên người ngài đánh cháy xém, cô ta vẫn găm tới găm lui.

Giới giơ tay che hai điểm trước ngực, phần uất nói: “Ngực cũng vậy, nhất định phải đặt thêm thần thuật mới được!”

Vương Lâm: “...” Đại nhân Giới thường xuyên lên cơn, quen rồi sẽ ổn thôi.

Không phải Giới không muốn phản kháng, mà là lúc đó ngài chưa kịp thu hồi thần thuật độc ký ức.

Nếu như ngài kiên quyết đẩy Vân Thiển ra, mặc dù cô có thần thuật (Chúa cứu thế) của Thần điện Ánh Sáng hộ thân nhưng vẫn sẽ tạo thành thương tổn không thể nghịch chuyển đối với linh hồn.

Cố chấp sẽ không thể nào dung hợp, thiếu bất luận d.ục vọng nào, ngài không thể tạo thành Thần cách.

Vương Lâm nhìn vẻ mặt dần khôi phục sự lạnh lùng cao ngạo của Giới, ông ta lên tiếng: “Nếu bị thần tối cao nhìn thấy đáng vẻ vừa rồi của ngài, ngài ấy sẽ rất thất vọng.”

Giới hơi mím môi, trầm mặc chốc lát: “Ta sẽ không bị d.ục vọng khống chế nữa.”

Vương Lâm hài lòng nói: “Thần tối cao biết ngài khác với những thần linh khác, chính vì nguyên nhân đó mà ngài ấy mới kỳ thác kỳ vọng vào ngài.

Chưa có bất kỳ thần linh nào có thể chạm đến Thần cách d.ục vọng... Ngài thì khác, chính bởi vì d.ục vọng xấu xí nên ngài mới phải kiểm soát nó.

Sau khi có Thần cách d.ục vọng, ngài sẽ không chịu sự quấy nhiễu giống loài người nữa.”

Theo lời nói của Vương Lâm, đôi mắt vàng của Giới dần ảm đạm giống như vũng nước tù.

Ngài hỏi: “Trước khi Thần phụ nhật ta về, ta từng có tín đồ chưa? Vì sao ta không có ký ức đoạn khoảng thời gian ra đời đó?”

Vương Lâm: “Lúc thần tối cao đưa ngài trở về thần điện, ngài đã gần như tiêu tán.

Nếu như ngài có tín đồ, sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Nỗi đau mà ngài phải chịu sau khi ra đời là chuyện mà ngài không thể chịu đựng nổi khi còn nhỏ, vì vậy thần tối cao mới xóa đoạn ký ức

đó của ngài... Ngài muốn tự mình xác nhận với thần tối cao không?"

Giới: "Không cần, người lui ra đi."

Vương Lâm đóng cửa lại, nội thất bên trong mờ tối, chỉ có ánh sáng vàng của thần thuật chiếu rọi.

Dục vọng rất xấu xí sao?

Giới nâng cánh tay tạo thành Thủy kính, vốn muốn xem tình hình của Cố chấp, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại lựa chọn Vân Thiển.

Giới: Đây là vì ta quan tâm tình trạng của Tham lam.

Bên trong Thủy kính, Vân Thiển dứt khoát thay đổi chủng tộc.

Cô toét miệng cười, hàm răng trắng vốn đều tăm tắp toàn là lỗ hổng, trên miệng giống như nằm hai con sâu lông mập, đội mũ che nắng rộng vành, lén lút đi trên đường như sợ người ta phát hiện bộ dạng khốn khổ của mình.

Giới xấu xa cười một tiếng, mắt vàng sáng lấp lánh.

Chờ ngài nhận ra, ngài đã mặt mày vô cảm đóng thủy kính lại.

Hừ, loài người đúng là sinh vật khiến thần buồn nôn, nhìn đã thấy ghét!

...

Vân Thiển đi trên đường, lấy tay che mặt, hạ vành nón nhiều lần.

Tuy mắt cô không thấy rõ người khác, nhưng cô vẫn rất xấu hổ.

Dáng vẻ hiện tại của cô đã không còn gọi là xấu, mà đã thoát khỏi phạm vi thẩm mỹ của loài người.

Thình thoảng có người qua đường nhìn thấy diện mạo của cô lộ ra ánh mắt sững sốt, rốt cuộc đây là thứ gì đang đi lại vậy?

Vân Thiển cần tới tiệm mắt kính lấy kính, may mà có giấy đặt cọc, không cần nhận diện.

Cô vốn muốn dùng luôn mười lăm điểm chỉ số sinh mạng còn lại, nhưng vừa nhớ tới một mạng một trăm tệ, cô bỗng cảm thấy rất lãng phí.

Cô mang bộ dạng này cũng chẳng hề gì, còn có thể thoát khỏi một ít ruồi nhặng.

Ví dụ như người chơi nam sáng nay đến tìm cô.

Nghe thấy tiếng nói, Vân Thiển đã nhận ra đối phương là anh trai đom đóm Bùi Chí Vũ định bắt chuyện với cô lúc ở cửa nhà vệ sinh Quan Hải Các.

Bùi Chí Vũ cực kỳ qua quýt mời cô tham gia lực lượng hành động của Bang hội người chơi.

Thấy Vân Thiển từ chối, anh cũng không cố miễn cưỡng, máy móc lấy ra một quyển sách ảnh, hiển nhiên vừa mới in xong trong thế giới tận thế.

Bên trên in rất nhiều công cụ đủ mọi chủng loại.

Bùi Chí Vũ: “Cô nhìn thấy thứ giống trên sách ảnh thì hãy thu lấy.

Nếu có thể mang chúng trở về thế giới hiện thực, cô có thể dựa vào chúng đổi lấy phần thưởng... Một món ít nhất năm trăm nghìn trở lên.”

Vân Thiển giả vờ lấy làm lạ, cô từng nghe Văn Tư Thành nói qua chuyện này, bèn hỏi: “Công cụ có thể mang trở về thế giới hiện thực chắc chắn rất lợi hại, tại sao tôi phải đưa cho các người? Với lại không thể nào mở balo không gian trong thế giới hiện thực, anh quên rồi à?”

Bùi Chí Vũ thần bí nói: “Chúng tôi có cách, cô chỉ cần mang thứ đó đến là được.

Người chơi bình thường giữ những thứ này cũng không có tác dụng, chỉ có ở trên tay chúng tôi mới có thể phát huy công dụng lớn nhất.

Nếu cô tò mò những chuyện này, cô có thể xin gia nhập Bang hội người chơi.

Nếu xét duyệt hợp cách, cô có thể biết công dụng kỳ diệu của chúng.”

Vân Thiển: “Công dụng kỳ diệu gì, đối phó nhân tố tận thế sao?”

Bùi Chí Vũ: “Đó chỉ là một trong những công dụng mà thôi!”

Lúc nói chuyện, anh vẫn luôn không dám nhìn Vân Thiển.

Khi giao quyển sách ảnh ra, anh không thể không nhìn thẳng cô, không kiềm được hỏi: “Cô là người châu Phi à? Lần đầu tiên tôi thấy người chơi châu Phi.

Người da đen mà đen như cô cũng thật hiếm thấy.”

Vân Thiển hớn hờ đáp: “Đúng vậy, cha tôi là người châu Phi, người giống như tôi rất hiếm.”

Bùi Chí Vũ: “...” Ném sách ảnh xong, đi luôn.

Vân Thiển kéo mạch suy nghĩ trở lại.

Quyển sách kia đặt trong balo không gian, cô định trở về lữ quán rồi nghiên cứu sau.

Ông lão nhận giấy đặt cọc và số tiền còn lại, sau đó giao mắt kính cho Vân Thiển.

Ông lão tưởng Vân Thiển hiện tại là bà nội của Vân Thiển lúc trước, nhưng cứ cảm thấy không đúng lắm, đáng lý khoảng cách màu da không nên lớn như vậy.

Ông nhìn chăm chăm Vân Thiển, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Trong siêu thị thị trấn chúng tôi có không ít mỹ phẩm dưỡng da, hiệu quả không tồi, có thể khiến làn da trở nên láng mịn, quay lại trạng thái đỉnh cao lúc còn trẻ!”

Làn da hiện tại của Vân Thiển giống như vỏ cây cổ thụ, nhưng cô vẫn không tiếp thu lời đề nghị này.

Ra khỏi tiệm mắt kính, cô đeo chiếc kính cực kỳ tao nhã này lên.

Bởi vì cô cận nặng nên thấu kính rất dày, gọng kính càng giống kính mát hơn kính mắt bình thường, che nửa khuôn mặt của Vân Thiển.

Dưới ánh sáng mặt trời, thấu kính sẽ biến thành màu hồng nhạt, theo lý sẽ rất xứng với cặp mắt hoa đào của Vân Thiển.

Còn hiện giờ chỉ có thể nói là... Trư Bát Giới cài hoa hồng, tưởng mình đẹp.

Thế giới hết sức rõ nét.

Trời xanh mây trắng, ánh nắng chói chang, bên đường là người đẹp ngực to và trai đẹp hông cong tóc vàng mắt xanh.

Vân Thiển nhìn không rời mắt.

Thử hỏi có quý háo sắc nào có thể từ chối sự hấp dẫn của ngực khủng và hông cong chứ?

Du lịch nước ngoài miễn phí, sướng!

Hầu hết người bị Vân Thiển nhìn đều mỉm cười quay đầu, cứng đờ bỏ đi... Thật là một bà già đáng sợ.

Trên đường có rất nhiều người chơi đi lại, so với sự nhàn nhã của Vân Thiển thì bọn họ tỏ ra cực kỳ bận rộn.

Vân Thiển nằm phè trên ghế dài ven đường, che dù, mặc đầm đen, uống cola ướp lạnh, lấy khăn lụa trong đồng hồ cứu thế đắp lên.

Thình thoảng có người chơi đi qua, nhìn thấy cô mà hết hồn.

“Đệch, bà lão thật thời thượng.”

Vân Thiển vui vẻ vẫy tay với vài người chơi xinh tươi, thấp giọng nói: “Nhóc con, tới đây, để bà nội xem mấy đứa nào.

Bà có cô cháu gái xinh lắm, có thể giới thiệu làm đối tượng cho mấy đứa, đẹp y hệt khuôn đúc của bà đấy!”

Người chơi dứt khoát từ chối, lễ phép đáp: “Không cần đâu bà, cháu gái bà ưu tú như vậy xứng đáng có được người tốt hơn.

Chúng cháu không xứng.”

Lấy bộ dạng quý già này của bà cụ, không chừng cháu gái y hệt khuôn đúc của bà ta là một cô quý nhỏ!

Vân Thiển đăm ghế cười ha hả, không ngờ đám người chơi ngố tàu không phát hiện ra cô là người chơi.

Đội đám người chơi nhận ra Vân Thiển cũng là người chơi đang đùa giỡn họ thì cô đã đi đâu mất.

Trên trần có rất nhiều hoa có bề ngoài giống hoa bĩ ngạn.

Vân Thiển đến gần một đóa, khế ngửi, cô lập tức khựng lại.

Cái mùi này... giống với mùi thuốc mà hôm qua cô được Văn Nhân Du đốt.

Có khác biệt, nhưng Vân Thiển rất khẳng định phần lớn mùi tỏa ra trong thuốc kia đều từ loại hoa này.

Vân Thiển đi về hướng siêu thị, mua thật nhiều quà vật.

Trước đây cô từng muốn thử nghiệm cách thức du lịch này, đó là tìm một homestay hoặc khách sạn rồi mua một đồng thức ăn, nằm phè ra đó ăn cho hết.

Ăn đồ ở thế giới tận thế không cần lo béo phì, lúc trở lại thế giới hiện thực thì thời gian trôi qua chưa tới một giây, cơ thể càng không xảy ra biến đổi gì.

Vân Thiển trở lại lữ quán Tiểu Điều, có mắt kính nên cô nhìn thấy trong đồng hoang ở chếch phía sau lữ quán có một ngôi biệt thự, hẳn là nơi ở của Văn Nhân Du.

Văn Nhân Du không ở trong phòng quản lý, trên cửa dán tờ giấy nếu cần gì có thể ra nhà phía sau tìm anh.

Vân Thiển muốn đặt tivi trong phòng ở lữ quán, bèn đặt đồ xuống, bước nhẹ nhàng tới gần biệt thự.

Kiến trúc tòa nhà là kiến trúc biệt thự ma ám kinh điển trong phim

kinh dị nước M, mái nhọn có gác xép, màu sơn nhuộm cảm giác cổ kính, bên ngoài có hàng rào sắt.

Cửa sắt không khóa, có thể tự ý đi vào.

Vừa bước vào đã thấy một vườn hoa, là loại hoa thấy nhiều nhất trên trần, có điều thân lá to hơn, số lượng cánh hoa cũng nhiều hơn.

Vườn hoa rất yên tĩnh, chỉ có tiếng Vân Thiển giẫm lên cành lá rụng dưới đất.

Cô nghe thấy tiếng nói chuyện cách đó không xa.

Từ từ đến gần, cô nhìn thấy hai người da trắng, một người trung niên và một người thanh niên.

Vân Thiển bèn tìm một góc ngồi xuống ẩn nấp, chuẩn bị nghe lén.

“...Chúng ta không thể giấu giếm vụ việc nữa... Bây giờ, chuyện đã phát triển đến mức chúng ta không thể giải quyết...”

Đang muốn nghe kỹ hơn, bên cạnh bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của Văn Nhân Du.

“Xem tôi phát hiện ra gì này, một con chuột nhỏ lem luốc.”

Vân Thiển ngược mắt nhìn.

Văn Nhân Du đứng ngược sáng, âu phục màu đỏ đô phẳng phiu ôm sát người, dây xích đồng hồ bỏ túi rũ xuống túi trước ngực, vẫn đeo găng tay trắng, áp sát đường may của quần.

Anh cao hơn Tống Hành Chỉ không ít, vóc người chừng một mét tám lăm, hai chân thon dài.

Văn Nhân Du ngồi xổm xuống, khuôn mặt không còn ngược sáng

nữa, góc cạnh rõ nét, không có sự tròn trịa non nớt của Tống Hành Chỉ.

Cặp mắt dưới tấm kính hơi nheo lại giống như báo săn, yết hầu trượt lên xuống theo lời nói.

Rõ ràng mặt mũi giống nhau nhưng khí chất lại không giống chút nào.

Văn Nhân Du: “Quý khách, sao cô lại biến thành bộ dạng này?”

Vân Thiển hết hồn: “Anh có thể nhận ra tôi?”

Văn Nhân Du dịch chuyển tầm mắt xuống dưới, dừng ở nơi nào đó rồi lại dời mắt đi.

Anh đáp: “34D, khuôn ngực hoàn hảo hiếm có, tôi rất có ấn tượng.”

Vân Thiển: “...”

Văn Nhân Du đưa một bình thuốc cho Vân Thiển, bảo cô ủ ấm tới nhiệt độ cơ thể rồi uống.

Sau khi uống xong, không những dung mạo Vân Thiển khôi phục lại, chỉ số sinh mạng trên đồng hồ cứu thế cũng tăng từ mười lăm lên một trăm.

Ngón trỏ Văn Nhân Du ấn gọng kính vàng, đẩy lên trên, xòe một tay về phía Vân Thiển: “Cảm ơn quý khách ủng hộ, mười nghìn Cabo.”

-----oOo-----

Chương 37: 37: Tai Bay Vạ Gió

Vân Thiển: Đây là giống loài yêu tiên gì thế?

Thuốc có thể khôi phục chỉ số sinh mệnh... Vân Thiển nhớ Văn Tư Thành từng đề cập rất ít thế giới tận thế có cách khôi phục chỉ số sinh mệnh.

Cô muốn biết thuốc này là gì, vừa có thể kéo người ta lại từ bên rìa cái chết, lại còn có thể khôi phục bề ngoài bình thường.

Cô giả vờ lấy tiền từ túi đeo vai bên người, Cabo có mệnh giá tiền lớn, mười nghìn cũng không dày lắm.

Lúc Văn Nhân Du đòi tiền, gương mặt khẽ mỉm cười.

Lúc Vân Thiển dứt khoát lấy tiền ra, nụ cười của anh càng tươi.

Nhận được mười nghìn Cabo, Văn Nhân Du bèn nói: “Tôi rất thích những vị khách hào phóng giống cô.”

Tầm mắt anh bỗng nâng lên, dừng ở sau lưng Vân Thiển.

Hai người bên kia đã nói chuyện xong, đang đi tới bên này. Vân Thiển quay lưng với bọn họ nên không hề hay biết.

Vân Thiển còn đang định hỏi chuyện bình thuốc, chợt cánh tay Văn Nhân Du ôm cô vào lòng, đè lên hàng rào vườn hoa, hơi thở áp sát, vây cả người cô trong cánh tay.

Vân Thiển cực lực lên án đối với hành vi đụng chạm xảy ra bất ngờ giống như mở đầu truyện Hải Đường PoPo(*), chỉ ước bản thân có thể lật xem luôn đoạn trọng điểm phía sau.

(*) Hải Đường và PoPo là trang web đăng truyện giống Tấn Giang, thường đăng truyện H.

Đụng phải kiểu người vừa hợp mắt vừa đầy tính xâm lược như Văn Nhân Du, đầu cô chứa đầy chữ X... Hơn nữa, đêm nọ cô mơ một giấc mơ, giấc mơ này khiến căn bệnh nhiều năm trước có dấu hiệu tái phát.

Văn Nhân Du là một người có thể giúp cô giải tỏa dự.c vọng.

Cặp mắt đào hoa dưới gọng kính hồng long lanh, ngập tràn cảm giác mong đợi ăn bánh không trả tiền.

Đôi tay cô túm lấy áo khoác âu phục trước ngực anh, dây xích đồng hồ bỏ túi cũng bị nắm trong lòng bàn tay.

Vân Thiển: “Làm nhanh một chút!”

Văn Nhân Du: “...” Anh cúi mắt, không tưởng tượng nổi nhìn về phía cô.

Đây là loại người gì vậy?

Hơn nữa, anh làm thế đâu phải vì chuyện đó...

“Du, cuối cùng cậu cũng thông suốt, bắt đầu cảm thấy hứng thú với phụ nữ rồi à? Tôi còn tưởng cậu chỉ biết giải quyết nửa đời sau cô độc bằng tiền thôi chứ...” Giọng nói ngả ngón truyền từ sau lưng Văn Nhân Du tới, giọng điệu trầm bổng du dương, nói chuyện mà cứ như ngâm điệu trữ tình.

“Trước kia tôi hẹn cậu ra ngoài, chọn nhiều cô gái xinh đẹp như vậy

mà cậu chẳng hứng thú với cô nào.

Tôi còn tưởng cậu bị liệt dương hoặc thích đàn ông, xem ra không phải...”

Văn Nhân Du: “Có rảnh ở đây nói xấu tôi, chi bằng cậu đi quản lý cho tốt đám người ngoại lai trên trấn đi.”

“Ha ha ha, bọn họ không phát hiện được gì đâu! Đúng rồi, cậu biết hôm nay chúng tôi tới đây, vậy mà còn làm chuyện như vậy trong vườn hoa, chẳng lẽ đói khát sau khai trai à? Ha ha, tôi hiểu mà, để tôi xem thử là con gái nhà ai.”

Tiếng cành lá bị giẫm, người nọ đang đi về nơi này.

Vân Thiển bị Văn Nhân Du che kín mít, không thể thấy rõ người tới.

Từ hướng đi của người này cộng thêm giọng nói nghe loáng thoáng ban nãy, hẳn là một trong hai người nói chuyện trong vườn hoa... Là tên thanh niên kia sao?

“Chuyện này không liên quan tới cậu.”

Một bàn tay to lớn áp lên gáy Vân Thiển, hơi dùng sức, cả người cô vùi vào lồng ngực đàn ông.

Trên người anh có mùi xông hương nhàn nhạt, không nhận ra là mùi cây gỗ nào, rất thơm.

Tay anh đè quá chặt, tiếp xúc ở khoảng cách gần, cả người anh cứng như một khối gỗ.

Vân Thiển: Ghét thật, mắt dán lên thấu kính rồi!

Người muốn nhìn khuôn mặt Vân Thiển không khỏi thất vọng, anh ta cầu nhàu: “Bảo bối ghê gớm vậy à, trông đáng dấp không phải người

trong trấn đúng không? Người trong đoàn du lịch tới từ phương Đông lần này? Xem ra cậu vẫn thích gương mặt phương Đông hơn, tôi hiểu mà...”

Văn Nhân Du: “William đã đi trước rồi, cậu còn không đuổi theo, chẳng lẽ muốn bị ông ta dạy dỗ lần nữa?”

Người nói chuyện với anh rút cổ lại, cột nải nói với Vân Thiển: “Tôi là Charles.

Cô gái may mắn, cậu ta là người có tiền nhất thị trấn chúng tôi đây, nhớ đừng buông cậu ta ra.”

Xác nhận Charles đã rời đi, Văn Nhân Du mới buông Vân Thiển ra.

Vân Thiển lập tức tháo mắt kính xuống, cầm mép váy lên lau kính.

Văn Nhân Du nhìn động tác thô lỗ của Vân Thiển mà câm nín.

Anh không hiểu có gì bề ngoài Lâm Đại Ngọc, bên trong lại là lỗi Trương Phi.

Vân Thiển đeo mắt kính lên lần nữa, nhướn mày nhìn Văn Nhân Du, bật ra câu từ hổ báo: “Bây giờ không còn ai nữa, chúng ta có thể tiếp tục chuyện đang dở lúc nãy.”

Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, không hề ngượng ngùng mà phô bày đường cong cơ thể mình.

Thấy Văn Nhân Du không phản ứng, cô giơ tay lên, luồn ngón tay vào mái tóc nâu trà đã phục hồi óng mượt, cuốn một phần tóc dài ra trước ngực.

Động tác như vậy khiến nơi nào đó bỗng trào dâng sóng lớn.

Vân Thiển lại đang mặc đầm cổ rộng...

Tầm mắt Văn Nhân Du lướt qua.

Anh chậm chạp lui về sau, lấy sáp chải chuốt một sợi tóc đen rũ xuống cho ngay ngắn, lộ vẻ hơi bối rối.

Vân Thiển cảm nhận được sự bối rối này, vì vậy cô bước tới gần Văn Nhân Du, ép sát đến khi anh không thể lui được nữa.

Lúc này, Vân Thiển đã tìm được cảm giác ngượng ngùng giống với Tống Hành Chỉ trên người anh... Thật giống như cùng một người mà.

Vân Thiển: “Chậc, Đồng thau(1) mà cải trang Vương giả(2) cái gì.

(1)(2) Đây đều là cấp bậc trong game Vương giả vinh diệu, Đồng thau là cấp thấp nhất, Vương giả là cấp cao nhất.

Cô hít thở sâu, kiềm chế trạng thái phát bệnh.

Văn Nhân Du không hiểu ý nghĩa của lời nói này, nhưng điều đó không ngăn anh cảm nhận được sự giấu cợt trong lời nói của Vân Thiển.

Mắt anh tối sầm, nhẹ nhàng ôm cô lên khỏi mặt đất bằng kiểu ôm công chúa.

Văn Nhân Du đi rất nhanh, cho đến chỗ cửa sắt, anh ném Vân Thiển ra ngoài.

Văn Nhân Du: “Không có năm trăm nghìn, cô đừng hòng ngủ với tôi.”

“...” Nhìn thấy cổng sắp đóng lại trước mắt, Vân Thiển giữ chặt cửa, nói: “Giảm giá năm mươi phần trăm, tôi sẽ suy nghĩ một chút!”

Văn Nhân Du dồn sức đóng cửa, nhưng sức Vân Thiển không hề yếu hơn anh: “Buông tay!”

Vân Thiển: “Buông tay cũng được, anh nói cho tôi biết thuốc ban nãy tôi uống là gì? Còn bán không, tôi muốn mua thêm mấy bình.”

Văn Nhân Du khế cười: “Đây là tài sản của trấn chúng tôi, cô có thể mua sản phẩm tương tự trong siêu thị thị trấn.

Bình tôi cho cô uống chỉ để mình tôi sử dụng, cho cô dùng hai lần là ngoài ý muốn...”

Giây kế tiếp, anh sừng sốt đến im bật, không ngờ Vân Thiển thừa dịp anh nói chuyện, âm mưu định chui đầu vào cửa sắt.

Cô tưởng mình là mèo à, chỉ cần chui đầu vào là có thể lọt cả thân?

Văn Nhân Du ra sức đẩy cô.

Vân Thiển kêu la: “Anh ra giá mắc như vậy thì sao không để tôi dùng thử một chút, làm ăn không thể thế được... Anh có hỗ trợ trả góp không?”

Văn Nhân Du: “...”

Hai người giằng co nửa ngày, chấm dứt bằng việc Vân Thiển từ bỏ.

Cô nói: “Tôi muốn một chiếc ti vi và một chiếc ghế nằm, thêm cây dù che nắng.”

Văn Nhân Du đồng ý.

Anh nhìn Vân Thiển đi một bước ngoảnh đầu ba lần, chẳng hiểu tại sao mình lại cảm thấy hứng thú với cô gái như vậy.”

Anh chỉ thích tiền bạc, khao khát đối với tiền là bất tận.

Bất cứ cách thức nào có thể kiếm được số tiền lớn đều khiến anh khó từ chối, anh cứ nghĩ mình sẽ luôn sống như vậy.

Cho đến khi đoàn du lịch kia tới thị trấn.

Ngày bọn họ tới, tâm trạng anh bồn chồn, mãi đến lúc nhìn thấy Vân Thiển, sâu thẳm trong linh hồn anh truyền đến rung động, anh nảy sinh hiếu kỳ.

Hiếu kỳ đây là người thế nào.

Bây giờ anh đã biết.

Đây là một người háo sắc.

Văn Nhân Du lái xe đi mua tivi, ghế nằm và dù che nắng mà Vân Thiển cần.

Đang ở trong siêu thị, anh bỗng bị người ta ngăn lại, đó là một cô gái xinh đẹp.

Bùi Hường Nhu lễ phép hỏi: “Chào anh, tôi là du khách đến thị trấn Hạnh Phúc du lịch, đồng thời cũng là tác giả chuyên khám phá cảnh đẹp các nơi.

Xin hỏi, anh có tiện kể tôi biết một ít đặc sắc của thị trấn không, tôi có thể trả thù lao hậu hĩnh cho anh.”

Nói xong, cô chờ đợi anh trả lời.

Người bản xứ trước mặt khí chất ôn hòa nho nhã, trên ngực áo phộc dán bảng “Quản lý lữ quán Tiểu Điều – Văn Nhân Du”.

Cô để ý người bản xứ này hơi khác biệt, dường như những người

bản xứ khác vừa sợ hãi chán ghét anh, lại vừa thể hiện kính trọng lấy lòng.

Kiểu tình cảm mâu thuẫn này là một bước đột phá để tìm ra điểm bất thường của thị trấn..

Bùi Hướng Nhu và nhóm người chơi tự cho rằng đã tìm được manh mối bất thường của thị trấn, bọn họ muốn tiến hành điều tra thông qua dân cư ở đây.

Nhưng bọn họ lại phát hiện thị trấn này đoàn kết giống như một cái thùng sắt, không tìm được bất cứ khe hở nào để cạy.

Lần này trong người chơi không có người chơi thần chọn, bọn họ phải tự mình tiêu diệt nhân tố tận thế.

Nhưng toàn bộ thị trấn, kể cả tin tức thế giới trên mạng đều cho thấy đây là một thế giới hòa bình, không có bất cứ dấu hiệu tận thế nào.

Nếu thật sự có gì kỳ lạ thì đó là ngành thẩm mỹ của thế giới tận thế này cực kỳ phát triển, ít người bị sẹo, sẹo rỗ, rạn da làm đau đầu.

Sản phẩm bán chạy nhất trong siêu thị thị trấn là kem làm đẹp đặc hiệu phổ biến nhất thế giới hiện tại.

Chuyện này đã có người chơi đi điều tra, hiện tại không tìm được bất cứ chỗ nào kỳ lạ.

Dù bọn họ hỏi thăm người dân nào về vụ án mất tích tại thị trấn, những người đó đều nói gần nói xa rồi nói lảng sang chuyện khác.

Nếu như hỏi kỹ hơn, đồn cảnh sát trên trấn sẽ phái người đến, cười tit mắt lái xe cảnh sát tuần tra bên cạnh, cảnh cáo người chơi không được quấy rối dân trong trấn.

Rõ ràng biết thị trấn bất thường, nhưng lại không làm gì được.

Với tư cách là người lãnh đạo Bang hội người chơi lần này, Bùi Hường Nhu và anh trai cô là Bùi Chí Vũ phải phát huy thực lực khiến người chơi tin phục, có điều khoản đi tìm nhân tố tận thế này khiến bọn họ tốn quá nhiều thời gian.

Bùi Chí Vũ đi tìm Thị trưởng, hi vọng có thể thu hoạch được một ít tin tức hữu dụng ở ủy ban thị trấn.

Bùi Hường Nhu dừng mạch suy nghĩ, chờ đợi câu trả lời của Văn Nhân Du.

Văn Nhân Du: “Tôi hoàn toàn không hiểu lịch sử, đặc sắc và chuyện trong thị trấn, cũng chưa bao giờ để ý những chuyện này.

Cô tìm nhầm người rồi.”

Bùi Hường Nhu vội nói: “Đã là người mở lữ quán, chắc chắn anh từng gặp đủ loại người, kể cho tôi vài câu chuyện của họ cũng được.

Chúng ta có thể tìm chỗ từ từ ngồi xuống nói chuyện.”

Cô gơ tay, cố ý vén tóc ra sau đầu.

Mái tóc xinh đẹp bỗng bồng bềnh, động tác mang theo chút quyến rũ.

Người đẹp vốn được ưu đãi, chiêu này của cô luôn luôn bách phát bách trúng, không ít du khách người bản xứ nhìn cô huyết sáo .

Văn Nhân Du lấy bình xịt trong túi ra, phun xịt xung quanh người, mùi thuốc khử trùng nồng nặc trong không khí.

Anh lại nhìn về phía Bùi Hường Nhu, khẽ cười, lấy một chai dầu gội từ kệ bên cạnh.

“Gàu nhiều quá, đổi hiệu khác mà dùng.”

Tiếng phì cười vang lên bốn phía, không ít người đang quan sát nơi này.

Bùi Hường Nhu: “...”

Bùi Hường Nhu: ĐMM, nghe thấy không! ĐMM!

Văn Nhân Du đi vòng qua, rời khỏi đó.

Bùi Hường Nhu dưới sự giáo dục xuất sắc của gia thế không thềm so đo với loại người này, cô giẫm giày cao gót, bước nhanh đuổi theo, trước khi đuổi theo còn gửi tin nhắn cho Bùi Chí Vũ.

Nếu người chơi có chuyện gì, tốt nhất nên hành động hai người trở lên.

Trước đây không phải chưa từng xảy ra chuyện người chơi hành động lại bị người bản xứ đánh lén.

Đúng lúc Bùi Chí Vũ thu được một ít manh mối, đang chuẩn bị bàn bạc kỹ lưỡng với Bùi Hường Nhu trước.

Mấy người chơi đi cùng anh ngồi lên xe, nhìn định vị trên đồng hồ cứu thế, chạy về phía Bùi Hường Nhu.

Văn Nhân Du lái xe rời đi, Bùi Hường Nhu cũng gọi xe đuổi theo.

Đến lữ quán Tiểu Điều, Bùi Hường Nhu dừng xe cách đó không xa.

Văn Nhân Du đã lắp ráp dù che nắng và ghế nằm, đang gõ cửa một phòng nào đó để chuyển tivi .

Bùi Hường Nhu tròn tròn hai mắt, cô từng gặp cô gái này.

Vân Thiển bảo Văn Nhân Du lắp ráp tivi, còn mình chạy ra chỗ dù che nắng, lấy cola ướp lạnh và ba gói trái cây quà vặt, nhàn nhã nằm xuống.

Cô để ý tới chiếc xe dừng ở đằng xa.

Một cô gái tóc đen váy đỏ bước xuống, dáng người yếu điệu.

Ngón trỏ Vân Thiển kéo mắt kính xuống rồi lại đẩy lên, dáng cô em này hot thật.

Bùi Hường Nhu đi tới bên cạnh Vân Thiển, mở miệng: “Chúng ta từng gặp nhau.”

Lúc này Văn Nhân Du đang ở bên trong lắp tivi, không biết tình hình bên ngoài.

Vân Thiển gật đầu, nở nụ cười yêu kiều: “Tôi là Vân Thiển.”

“Bùi Hường Nhu”.

Trao đổi tên họ xong, cô ngồi xổm cạnh Vân Thiển, nhỏ giọng hỏi: “Cô... cũng phát hiện anh ta bất thường nên mới tiếp cận sao?”

Vân Thiển lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ muốn ngủ với anh ta.” Cô cười híp mắt, nhường một nửa ghế nằm: “Đừng ngồi dưới đất, ngồi đây đi.”

Bùi Hường Nhu tưởng lỗ tai mình có vấn đề: “Cô muốn...với người bản xứ?”

Nhớ đến toàn bộ người chơi tập hợp không có Vân Thiển, có nghĩa là người này không hề hợp tác, cô đổi sắc mặt, kêu căng chỉ trích Vân Thiển: “Chúng tôi tới đây để tiêu diệt nhân tố tận thế, không phải đến nghỉ ngơi.

Cô làm vậy không thấy áy náy trong lòng hả?”

Miếng khoai trong miệng Vân Thiển mất ngon, cô nhanh chóng nẩy ra một ý.

Tiếng thở dài thườn thượt vang lên.

“Tôi vốn là người rất cầu tiến.

Lần này vào thế giới tận thế, tôi cũng muốn cố gắng lắm, thử hỏi ai không muốn cứu giúp thế giới?!” Vân Thiển nói năng hùng hồn.

Cô nhìn chăm chăm Bùi Hướng Nhu, mắt tràn đầy lửa giận.

“Thế nhưng! Tôi là người có lòng đố kỵ với người đồng giới rất mạnh, thấy người chơi xinh đẹp hơn mình trong đội, tôi vô cùng tức giận, tức đến mức không muốn tiếp xúc bất cứ người chơi nào, càng không muốn cứu giúp thế giới.”

Vân Thiển chỉ vào mũi Bùi Hướng Nhu: “Tôi nhìn thấy con gái xinh đẹp hơn mình như cô là đã thấy phiền!”

Bùi Hướng Nhu bị người ta chỉ mũi mắng nhưng không hề nổi giận, ngược lại không biết phải miêu tả cảm nhận lúc này thế nào.

Cô gái tóc nâu trà trước mặt rất xinh đẹp, người có khuôn mặt như vậy lại ganh ghét đố kỵ với vẻ đẹp của cô...

Bùi Hướng Nhu bỗng thấy kiêu ngạo, cô ta cảm giác hình như Vân Thiển không gia nhập người chơi cũng chẳng sao.

Có thể chấp nhận được, hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Vân Thiển nhỏ giọng nói: “Tôi biết được một ít manh mối.

Nể tình chúng ta đều là người chơi, tôi có thể lén nói cho cô biết.

Có điều cô phải thay tôi triệt tiêu lửa giận khi nhìn thấy cô.”

Bùi Hường Nhu sáng mắt, xem ra Vân Thiển vẫn còn lương tâm của người chơi, cô đáp: “Được thôi.”

Giây kế tiếp, Vân Thiển u ám bật ra lời nói giống như nữ phụ ác độc: “Cô đừng vui mừng, tôi muốn làm nhục cô!”

Bùi Hường Nhu giật thót trong lòng.

Cô ta nhú mày nhìn vẻ mặt hung ác của Vân Thiển, làm nhục cô sao? Đây đều vì cứu thế giới, cô dứt khoát đồng ý.

Vân Thiển để Bùi Hường Nhu ngồi lên trên ghế nằm, lấy mấy chục tờ tiền trải lên ghế và dưới đất, tiền dưới đất đều lấy đá dẫn lại.

Cô lại móc ra một dây nho và hai lon bia, hung dữ nhét vào tay Bùi Hường Nhu.

Cuối cùng, Vân Thiển ngả lên bấp đùi mềm mại, nhắm mắt nói: “Đút tôi ăn, nhanh lên.”

Bùi Hường Nhu cầm thức ăn, vừa hoang mang vừa luống cuống.

Văn Nhân Du gắn tivi xong, đi ra ngoài thấy ngay cảnh tượng trước mặt, bước chân anh khựng lại.

Văn Nhân Du: “?”

Nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn vì được Bùi Hường Nhu phục vụ của Vân Thiển, lòng anh trào dâng bất mãn.

Anh bước lên túm lấy cánh tay Bùi Hường Nhu, kéo cô ta lên, neho mắt cảnh cáo: “Cách xa cô ấy một chút.”

Bánh xe ma sát mặt đất phát ra tiếng rít chói tai, xe chưa dừng hẳn mà một người đàn ông đã nhảy thẳng từ ghế lái xuống : “Đệch! Mày tính làm gì em gái tao, buông nó ra!”

Bùi Chí Vũ giằng Bùi Hường Nhu về: “Em không sao chứ?”

Anh kiểm tra Bùi Hường Nhu, thấy vết đỏ nổi bật trên cánh tay, mặt anh vụt đen như đất nòi: “Tao giết mày!”

Người chơi sau lưng khuyên: “Anh Bùi, đây là người ở đây, anh tỉnh táo lại một chút!”

Bùi Hường Nhu cũng lên tiếng: “Anh, anh hiểu lầm rồi.”

Văn Nhân Du: “Đánh người ở đây, các người muốn vào đồn cảnh sát hả?”

Bùi Chí Vũ cười khẩy, anh lấy khẩu súng trong ngực ra: “Tao mặc kệ, trước tiên tao phải...”

Hai mắt Bùi Chí Vũ đột ngột trợn trắng, ngã sấp về trước, chỉ số sinh mạng không rớt quá nhiều, người đã bất tỉnh.

Vân Thiển đứng đằng sau anh, hai tay giơ lên cục đá to bằng cái đầu.

Thấy mọi người nhìn mình, cô ngượng ngừng nói: “Anh Bùi hơi kích động, để anh ấy ngủ một lúc cho tỉnh táo.”

Bùi Hường Nhu và đám người chơi trầm mặc nhìn chăm chăm vết máu trên đá.

Có phải cô thường xuyên làm chuyện này nên mới có thể đánh người chơi bất tỉnh một cách chuẩn xác như vậy không?

Văn Nhân Du sững người nhìn Vân Thiển.

Cảnh tượng im lìm chỉ một chốc, đằng xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

Trên xe lao xuống nhiều cảnh sát, cưỡng chế đám người Vân Thiển, Bùi Chí Vũ, Bùi Hường Nhu lên xe.

Văn Nhân Du muốn hỏi xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy Charles tươi cười chạy từ sau lũy quán tới chỗ anh, mái tóc vàng cực kỳ chói lóa dưới ánh mặt trời.

“Xin lỗi Du, người đàn ông hôn mê kia phát hiện vài chuyện không nên biết, hình như cả đám bọn họ cũng biết.

Cậu hiểu rồi đấy, chúng ta không thể để bí mật bị lộ ra ngoài.”

Văn Nhân Du đành nhìn xe cảnh sát mang người đi.

Vân Thiển nghếch mặt nhìn những người chơi khác cùng bị nhốt trong nhà giam đồn cảnh sát.

Đội đã, người chơi phạm tội có liên quan gì Vân Thiển cô?

-----oOo-----

Chương 38: 38: Nhà Giam Kinh Hoàng

Đồn cảnh sát thị trấn Hạnh Phúc tọa lạc tại trung tâm đông đúc nhất trấn, cách đó không xa là ủy ban thị trấn.

Nhà giam giam giữ phạm nhân tạm thời đặt bên trong đồn cảnh sát, cửa tù dày có thể ngăn tất cả tiếng la hét bất mãn của tội phạm, thường thì chỉ có người phạm tội nghiêm trọng mới bị nhốt ở đây.

Nhà giam đồn cảnh sát ít khi nhốt người, dù sao nơi này cũng là thị trấn Hạnh Phúc, nơi mà mức độ hạnh phúc của mỗi người đều rất cao, xác suất phạm tội khá thấp, thỉnh thoảng sẽ xảy ra vài trận cãi vã của dân trong trấn, nhưng mấy vụ đó còn lâu mới bị giam vào ngục.

Hôm nay nhà giam nhốt một lượt bảy người, lấp đầy quá nửa phòng giam, dù gì nơi này cũng chỉ có tổng cộng ba phòng giam.

Phó cảnh sát trưởng đích thân đi bắt người khiến cho những cảnh sát khác trong đồn lao nhao ghé mắt, là du khách à... Du khách gây sự sao?

“Đánh lộn ẩu đả, uy hiếp sự an toàn dân trong trấn... cũng có thể liên quan đến vụ án mất tích gần đây.” Phó cảnh sát trưởng nói như thế trước khi vào văn phòng.

Cảnh sát hóng chuyện nhìn chăm chú bảy người bị tống vào nhà giam, bắt đầu ào ào bàn tán.

“Hiếm khi thấy tình huống như vậy, bình thường cho dù du khách gây

sự cũng không nhiều người thế.”

“Mùa du lịch năm nay chẳng yên ổn, rất nhiều người mất tích, cũng không biết có gì dị thường hay là lạc trên núi.

Sau khi cảnh sát trưởng nghỉ phép, vụ việc kỳ lạ càng ngày càng nhiều...”

“Đừng nói nữa, muốn bị James mặt đen dạy dỗ à...”

Phó cảnh sát trưởng James sầm mặt ngồi trong phòng làm việc, nghe hết lời bàn tán của đám cấp dưới bên ngoài.

Lũ nhóc chết tiệt cứ cho rằng ông ta không bằng John ngu xuẩn (Cảnh sát trưởng), người mà bọn họ nên cảm ơn vì ngày tháng hưởng lạc hiện tại không phải là John ngu xuẩn!

James hừ một tiếng, bấm điện thoại: “Người ông muốn bắt đã bắt được rồi.

Nếu không có lý do thích đáng, tôi không thể cứ nhốt bọn họ mãi, tốt nhất ông mau nghĩ cách đi.”

Sau khi cúp điện thoại, ông ta lại gọi một cảnh sát da trắng vào phòng: “Kenny, tối nay anh phải đổi ca, phụ trách trông coi đám người mới bắt, phải trông chừng thật kỹ... Biết chưa?”

Kenny gật đầu, rời khỏi văn phòng.

Bàn làm việc đồn cảnh sát chất đầy tư liệu nhưng nhóm cảnh sát lại rất nhàn nhã, thậm chí còn rảnh rỗi nói giỡn chọc cười, dù sao thì nơi này cũng chỉ là đồn cảnh sát địa phương nho nhỏ.

Kenny đi ngang bọn họ, đám người đồng thời giơ ly cà phê lên với anh: “Kenny đáng thương!”

Kenny giơ ngón tay giữa lên với đám người, làm cả nhóm cười ầm lên.

Anh ta cầm súng đeo và đồ đạc của mình đi về phía phòng giam.

...

Ánh đèn trong phòng giam không gọi là sáng, người chơi bị chia ra hai phòng giam, nam một phòng, nữ một phòng.

Vân Thiển ngồi dưới đất hoài nghi cuộc đời.

Cô đang yên đang lành nghỉ phép ở thế giới khác, tại sao lại chạy tới phòng giam rồi?

Hai cánh tay Bùi Hường Nhu khoanh trước ngực, đi tới đi lui tại chỗ.

Cô nhìn phòng giam phía đối diện, Bùi Chí Vũ vẫn còn bất tỉnh, bốn người chơi khác hết sức hoang mang.

Bùi Hường Nhu mở miệng trước, quan sát cả phòng giam.

Quá kỳ lạ, trong ngục giam chẳng có bất cứ thiết bị giám sát nào, có điều việc này giúp cô yên tâm hỏi chuyện.

Bùi Hường Nhu: “Mọi người phát hiện được gì?”

Người chơi đối diện mù mờ: “Không phát hiện gì cả, chẳng qua bất cẩn nhìn thấy vài tờ văn bản, nhưng là anh Bùi xem, chúng tôi không xem.”

Bùi Hường Nhu khẳng định: “Chắc chắn văn bản kia rất quan trọng, bằng không chúng ta sẽ không bị cố tình bắt tới đây.

Mọi người đánh thức anh tôi dậy, hỏi anh ấy.”

Người chơi thử mọi cách như ấn huyết nhân trung, Bùi Chí Vũ vẫn bất tỉnh như cũ.

Ánh mắt bọn họ lặng lẽ dừng trên người Vân Thiển.

Vân Thiển: Nhìn tôi làm gì, chuyện này liên quan gì tôi.

Người chơi nhìn về phía Bùi Hường Nhu, cô ta rầu rĩ cau mày, giọng điệu lại cực kỳ bình tĩnh: “Lấy nước tiểu bắn anh ấy tỉnh.”

Người chơi: “?”

Vân Thiển hết hồn nhìn Bùi Hường Nhu.

Đây chắc chắn là em gái ruột, người không thân thích chắc chắn không thể làm mấy chuyện gia súc thể này.

May mà Bùi Chí Vũ tỉnh lại kịp thời, không bị phương thức độc đáo đánh thức.

Có điều lúc tỉnh lại, anh nhìn thấy một người chơi nam đang cời thất lưng nhìn mình, hoa cúc nhú lại, thét lên bằng giọng điệu của bậc thầy quản lý thời gian La đại sư(*): “Cậu làm gì đấy!”

(*) Biệt danh của La Chí Tường, được đặt sau vụ scandal bị bạn gái cũ tố quen một lúc nhiều người, ngoại tình nhiều lần.

Bùi Hường Nhu hỏi phát hiện của Bùi Chí Vũ.

Bùi Chí Vũ nói anh và những người chơi khác đi đến ủy ban thị trấn, viện có muốn tài trợ thị trấn vài triệu mở nhà máy, nhằm mục đích gặp mặt Thị trưởng thị trấn này.

Trước khi ký hợp đồng, bọn họ đề xuất phải xem thử môi trường làm việc ở đây, thừa dịp thư ký dẫn đi tham quan khắp nơi, bọn họ bèn

lên vào phòng tài liệu.

Còn vì sao phải vào phòng tài liệu thì đó là do trực giác của Bùi Chí Vũ.

Anh cho rằng nơi này chắc chắn có manh mối, có điều anh chỉ tìm được một văn bản nháp cung cấp nguyên liệu cho một công ty điều chế được phẩm lớn nào đó, ngoài ra không phát hiện được gì.

Bùi Hường Nhu: “Nguyên liệu bọn họ cung cấp là gì?”

Bùi Chí Vũ lắc đầu: “Chưa kịp lật ra phía sau, không đọc được... Lúc đó anh nghe thấy tiếng bước chân nên đã trốn đi, đám người kia đi rồi, anh mới rời khỏi đó, theo lý sẽ không bị ai phát giác.”

Vân Thiển nói chen vào: “Phiền mấy người giải thích với cảnh sát một chút, giữa tôi và mấy người không có quan hệ gì cả, có thể bảo bọn họ thả tôi trước không?”

Bùi Chí Vũ nhìn thấy cô thì mắt sáng rõ, có điều lúc này anh không có tâm trạng đi tán gái, giải quyết vấn đề hiện giờ quan trọng hơn.

Anh dịu dàng nói: “Cục cưng đừng sợ.

Chúng ta sẽ nghĩ cách rời khỏi đây, sẽ không bị nhốt trong đây mãi đâu.”

Vân Thiển cũng dịu dàng đáp lại: “Cục cưng...” Hai chữ phát ra, cơ thể Bùi Chí Vũ tê dại, câu tiếp theo: “Mới đây đã quên người cha châu Phi này rồi sao? Ba đau lòng quá mà, sao lại có đứa con bất hiếu như con chứ.

Từ giờ phút này, chúng ta cắt đứt quan hệ cha con, con đừng gọi ba là ba nữa!”

Những người khác đấm tường nhin cười.

Bùi Chí Vũ “Á” một tiếng: “Cô cô cô...”

Không đợi anh nói hết lời, chỗ cửa phòng giam vang lên tiếng động.

Người chơi lập tức nghiêm mặt, nhìn về phía người tới.

Đây là cảnh sát mang dáng dấp phương Tây điển hình, mặc đồng phục chỉnh tề.

Sau khi vào nhà giam, anh ta khóa cửa lại, móc xâu chìa khóa bên cạnh cửa — — nơi mà người trong nhà giam đảm bảo không với tới.

Kenny ngồi trên chiếc ghế đặt trước cửa, im lặng nhìn người sau song sắt.

Bùi Chí Vũ rống to: “Chúng tôi là du khách, người tới thị trấn Hạnh Phúc du lịch.

Anh dựa vào đầu nhốt chúng tôi ở đây, tôi phải kiện các người! Kiện hết đám các người ra tòa!”

Kenny: “Các người không nên gây sự ở thị trấn.”

Bùi Chí Vũ: “Gây sự? Anh đùa gì thế, tôi thậm chí đã ký hợp đồng ký kết với Thị trường mấy người.

Nếu tiếp tục như vậy, tôi muốn rút đầu tư! Anh biết đó là bao nhiêu tiền không! Là kinh phí hoạt động mấy năm của ủy ban thị trấn xa xôi nghèo khổ mấy người đấy!”

Kenny cười ha hả, anh ta lau nước mắt chảy ra ở khóe mắt, cầm côn cảnh sát bên cạnh gõ vào song sắt: “Im lặng chút đi, chúng ta còn phải ở chung một thời gian, để dành sự nhẫn nại của cậu đi, các người sẽ nhanh chóng được xác nhận tội danh thôi.”

Mặc kệ người chơi âm ỉ thế nào, Kenny vẫn ngồi vững như Thái Sơn chơi điện thoại trên ghế.

Mãi cho đến chiều tối.

Bùi Chí Vũ la hét hết nổi, anh lục lọi balo không gian, không tìm thấy súng, hắn đã rơi tại lữ quán Tiểu Đều.

Anh nhìn phòng giam đối diện, Vân Thiển và Bùi Hường Nhu đang... đánh bài.

Bùi Chí Vũ: “?”

Lại nhìn người chơi bên cạnh, mỗi người họ đều lén lút chơi game, chỉ có anh chăm chỉ âm ỉ với người bản xứ nửa ngày.

Cơm tối vẫn có, nhưng chẳng thua gì cám lợn.

Người chơi không động vào thức ăn, dù sao nhin một bữa cũng không đến mức chết đói.

Kenny tựa như một bức tượng, giữ nguyên tư thế chơi điện thoại.

Nửa đêm, trong đồn cảnh sát chỉ còn lại hai người trực và Kenny canh chừng người trong nhà giam.

Người chơi nằm dưới đất, có người nhắm mắt nghỉ ngơi, có người đã ngủ.

Vân Thiển nằm dưới đất.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng ngọ nguậy kỳ lạ, đây là tiếng ma sát chuyển động của chất nhầy.

Cô đeo mắt kính vào.

Chỗ góc khuất phòng giam, vị trí vốn là vách tường dần dần nhuộm đen, cách lan rộng của màu đen giống như vệt cháy lan từ trong ra ngoài.

Khu vực lỗ hồng bên trong màu đen bị khối thịt buồn nôn lấp đầy, khối thịt nhấp nhô giống như sinh vật sống nào đó.

Chất nhày trong suốt quen thuộc nhỏ xuống đất dọc theo mép khối thịt.

Nó có xu hướng tăng nhanh tốc độ, có thứ gì đó bên trong liên tục đẩy khối thịt ra, một ngón tay mảnh khảnh chọc thủng tấm chắn.

Vân Thiển nhớ đến người bóng.

Cô đánh thức Bùi Hương Nhu, hít sâu một hơi, la lên: “Lát nữa bất kể mọi người nhìn thấy cái gì cũng đừng phát ra âm thanh, cứ xem như nhìn thấy cương thi trong phim cương thi của Lâm Chánh Anh(*) ấy!”

(*) Diễn viên người Hồng Kông, nổi tiếng với loạt phim ma kinh dị hài đề tài cương thi những năm 80

Người chơi giết mình tỉnh giấc.

Kenny cau mày, nghĩ đám người kia muốn gây sự.

Không chờ bọn họ kịp suy nghĩ ý nghĩa trong câu nói của Vân Thiển, phốc phốc phốc, bốn phía không ngừng vang lên tiếng khối thịt bị chọc thủng.

Lúc này bọn họ mới phát hiện hai phòng giam bọn họ đang ở đã biến đổi, xung quanh đều là vách tường thịt nhờn dính buồn nôn, giống như đang ở trong bụng quái vật nào đó.

Vách tường thịt tựa như nối liền một thế giới khác, hai quái vật thân hình cao lớn bước từ vách tường ra.

Đầu bọn chúng giống mặt hoa cúc của Peashooter(*), tay chân bám chặt vách tường, cổ kéo dài nghe ngóng tiếng động xung quanh.

(*) Một loại cây đậu tấn công bằng cách bắn 1 hạt đậu trong game Plant Vs.

Zombie

Kenny quát tháo: “Các người giờ trò quỷ gì thế!” Anh ta giờ súng tới gần phòng giam.

Bùi Hường Nhu hét lên “Đừng tới đây”, giây kế tiếp cô đã bị quái vật cắt đứt đầu.

Quái vật định ăn thi thể cô, bỗng chúng nghe thấy tiếng bước chân của Kenny, cả đám phát ra tiếng rít của loài chim nào đó, rồi khỏi phòng giam.

Bùi Hường Nhu hồi sinh.

Tất cả mọi người nhìn thấy quái vật bẻ song sắt dễ như trở bàn tay, nhắm về phía Kenny.

“Cái quỷ gì đây?”

“Đoàng đoàng đoàng — —” Ba tiếng súng liên tiếp.

Tiếng ré lên hưng phấn của quái vật, Kenny la hét thảm thiết.

Vân Thiển nhìn thấy thứ gì đó bay đến chính giữa phòng giam bọn họ

Đó là cánh tay cụt của con người.

Cánh tay đã trở nên khô quắt, dịch mủ chảy từ dưới biểu bì ra, mùi thối rửa lan khắp phòng.

Chỉ số tinh thần trên đồng hồ của người chơi điên cuồng nhấp nhô.

Dưới mùi hôi thối này, chỉ số sinh mạng của bọn họ tuột dốc không phanh, tổng số lần sử dụng sinh mạng tăng lên liên tục.

Quái vật ăn xong Kenny bèn quay trở lại phòng giam.

Hai con quái vật đang đánh nhau vì một cánh tay.

Bộ dạng bọn chúng vô cùng gớm ghiếc, vỏ ngoài lóe lên ánh sáng lạnh giống như vảy cá, thỉnh thoảng vảy cá nhô lên, lộ ra giò bọ ngọ nguyệt chằng chịt bên dưới, làm người ta ớn lạnh.

Một con quái vật ấn một con quái vật khác xuống đất, cắn xé đầu, cổ, thậm chí tay chân của nó.

Máu của chúng không có màu, chất nhầy trong suốt bắn tung tóe.

Vân Thiển vừa mắc ói vừa muốn khóc, buồn nôn quá.

Đây là cảnh tượng mà người bình thường đều không chịu nổi!

Cô chậm chậm giơ tay lên tháo mắt kính xuống, không hề phát ra bất cứ âm thanh nào.

Thế giới của cô chỉ còn lại một đồng mosaic bản to cùng với âm thanh quái vật nhai nuốt.

Xu hướng dao động của chỉ số tinh thần trên đồng hồ ổn định lại.

Vân Thiển không cần lấy tay che miệng để khống chế mình không phát ra tiếng, vẻ mặt điềm tĩnh của cô đối lập rõ nét với gương mặt sợ hãi của những người chơi khác.

Vân Thiển: Quái vật này chép miệng, giảm độ phân giải!

Thậm chí cô còn có tâm trạng lắng nghe tiếng quái vật nhai.

Tiếng nhấm nháp tinh tế như kề cận bên tai, âm thanh vòm, còn hay hơn tiếng nhai có độ lan truyền cao nhất trên Tiểu Phá Trạm(*).

(*) Tên gọi khác của Bilibili (còn gọi là B 站), là một trang web chia sẻ video xoay quanh chủ đề hoạt hình, truyện tranh và trò chơi của Trung Quốc, nơi người dùng có thể gửi, xem và bình luận video.

Mệt quá.

Nhưng không thể ngã thẳng xuống, sẽ có âm thanh.

Động tác Vân Thiển thả nhẹ, từ từ, từ từ, rồi lại từ từ nằm xuống đất.

Bùi Hường Nhu cùng phòng giam và đám người chơi phòng giam đối diện trở mắt nhìn Vân Thiển biểu diễn tuyệt kỹ —— ngủ ngay tại chỗ!

-----oOo-----

Chương 39: 39: Thế Giới Ngược

Quái vật ăn ngon lành, Vân Thiển ngủ ngon lành, người chơi nhìn mà đau trứng.

Bọn họ từng gặp người chơi không sợ quái vật, nhưng rất hiếm người thấy quái vật rồi vẫn có thể không hề giả bộ mà ngủ ngay tại chỗ.

Quái vật kia ăn xong quái vật khác và thi thể Kenny liền phả ra hơi thở hun chết người, vết máu dưới mặt đất biến mất không còn lại gì.

Quái vật chậm chạp bước về phía phòng giam lúc tới, cũng chính là chỗ Vân Thiển và Bùi Hướng Nhu đang đứng.

Nơi bốn móng sắc giẫm lên đều biến thành vách tu/ng thịt màu đỏ thẫm.

Không khéo chỗ Vân Thiển nằm là lộ tuyến lúc nó tới.

Tất cả người xem nhìn quái vật giẫm một cước lên mặt Vân Thiển.

Bọn họ lo lắng sau khi Vân Thiển phát ra tiếng động sẽ xuất hiện cảnh tượng tàn khốc.

Khung cảnh kế tiếp quả thật có hơi tàn khốc.

Vân Thiển ôm chân quái vật cắn một phát, không biết rằng cô có thể nào, vậy mà lại nhẹ nhàng gặm đứt một ngón chân của quái vật.

Hiển nhiên quái vật nghếch ra.

Nó không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, vì vậy không phát hiện ra Vân Thiển.

Nó chỉ cảm giác được hình như cơ thể thiếu thiếu gì đó.

Chắc không phải là thứ quan trọng, người chơi dõi theo quái vật bò vào miệng hang.

Vách tư/ờng thịt và vết máu tung tóe dưới đất biến mất hoàn toàn, chỉ còn song sắt bị bẻ gãy nói cho bọn họ biết quái vật từng tới.

Miệng Vân Thiển đang ngậm nửa cái móng vuốt.

Sau khi vách thịt biến mất, móng vuốt này biến thành một bãi chất nhầy trong suốt dính lên mặt cô.

Người chơi: "..."

Bùi Hường Nhu sửng sốt, cô phát hiện làn da gương mặt Vân Thiển trở nên trắng nõn trơn mềm trông thấy.

Không biết tại sao, cô nghĩ đến ngành thẩm mỹ phát triển dị thường ở thế giới hiện tại, cùng với tờ văn bản mà Bùi Chí Vũ đã thấy —

Thị trấn này là nơi cung cấp nguyên liệu cho công ty dược cỡ lớn nào đó.

Nhưng đó là một phần của cơ thể quái vật, hơn nữa trông nó khá khó đối phó.

Bùi Hường Nhu lướt nhanh qua số liệu trên mặt đồng hồ cứu thế, số mạng bọn họ đã sử dụng là năm.

Quái vật chỉ phà hơi vào mà bọn họ đã chết lên chết xuống, người

thế giới này chẳng phải dị nhân, nhìn là biết không có năng lực đối kháng quái vật...

Nhân tố tận thế thế giới này là đám quái vật đó sao?

Bọn Bùi Chí Vũ đã ra khỏi phòng giam, chỉ có một cánh cửa có thể rời khỏi đây, chìa khóa đang treo cạnh cửa.

“Trực tiếp ra ngoài luôn sao? Không thấy người canh sát ban này, có khi nào bọn họ đổ lỗi lên đầu chúng ta không?”

“Chắc không đến mức đấy, nhiều người chúng ta đã nhìn thấy quái vật, hơn nữa song sắt kia là chứng cứ, người bình thường làm gì có sức bẻ gãy chúng.”

Nhưng chưa chờ bọn họ quyết định, cửa đã bật mở.

Thì ra bây giờ đã là sáng sớm, canh sát bàn giao đến đổi ca với Kenny.

Người tới là một canh sát da đen, anh ta vừa mở cửa đã nhìn thấy đám người Bùi Chí Vũ vây trước cửa, hiển nhiên là đang định lấy chìa khóa bên cạnh.

Anh ta lập tức giơ súng lên: “Không được nhúc nhích, đặt tay ra sau gáy, ngoan ngoãn một chút!” Nhìn thấy hình dạng đáng sợ của song sắt, cộng thêm không thấy bóng dáng Kenny, anh ta la lên: “Kenny đâu? Các người đã làm gì Kenny?!”

Bùi Chí Vũ: “Đây là một hiểu lầm.”

...

Vân Thiển bị tạt nước tỉnh, cô đang ở trong phòng thẩm vấn.

Thấy cô tỉnh lại, một luồng ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào mặt cô, chói đến mức không mở nổi mắt.

Mắt Vân Thiển chớp chớp liên tục, cuối cùng mới thích ứng được ánh sáng.

Cô mờ mịt, không biết vì sao bị hắt nước, làn da truyền đến cảm giác vô cùng lạnh mịn.

“Kenny mất tích trong phòng giam, lúc đó chỉ có bảy người các người trong đó, camera đồn cảnh sát cho thấy Kenny vào phòng giam vẫn chưa quay ra.

Anh ấy đã mất tích trong đó! Nếu các người không muốn nếm mùi phòng thẩm vấn thì tốt nhất mau khai ra, các người đã mang Kenny đi đâu?”

Vân Thiển không thấy rõ người hỏi, tay cô đeo còng tay, trừ ánh sáng trước mắt, những nơi khác đều mờ tối.

Cô đã hiểu được phần nào hoàn cảnh của mình.

Vân Thiển mở to cặp mắt ngơ ngàng: “...Tôi an toàn rồi sao?” Cô nhìn xung quanh, co rụt người: “Nơi này không có quái vật chứ?”

Vân Thiển giơ tay bưng trán, diễn xuất thần sầu, lúc thì hét lên, lúc thì túm tóc muốn trốn: “Quái vật đang ăn thịt người, phải coi chừng quái vật!”

“Quái vật gì?” Là hai người tra hỏi, bọn họ liếc mắt nhìn nhau.

Đây là người thẩm vấn cuối cùng, bọn họ đều nói có quái vật xuất hiện trong phòng giam, người này càng tỏ ra hoảng sợ quái vật hơn.

Hình như bọn họ không nói láo.

Nhưng quái vật... sao có thể chứ? Đây đâu phải đang đóng phim!

Vân Thiển giống như người điên, không hỏi được chuyện gì.

Lúc bọn họ định hỏi thêm vài câu, máy bộ đàm vang lên, Phó cảnh sát trưởng bảo bọn họ dẫn người ra, Vân Thiển được người ta bảo lãnh, không thể tiến hành tra hỏi.

Người bảo lãnh Vân Thiển là Văn Nhân Du.

Sau khi anh bảo đảm với Phó cảnh sát trưởng rằng Vân Thiển chắc chắn không biết bất cứ chuyện gì, trả số tiền bảo lãnh lớn mới tạm thời mang được Vân Thiển ra khỏi phòng giam.

Vân Thiển được cảnh sát dẫn ra, tháo còng tay trước mặt Văn Nhân Du.

Văn Nhân Du ôm Vân Thiển có thể gọi là đầu bù tóc rối vào lòng, hỏi: “Cô vẫn ổn chứ?”

Anh nghe nói người trong phòng giam gặp quái vật, thấy Vân Thiển vẫn còn sống, anh liền thở phào... Không phải do anh lo lắng, chẳng qua tiền người này mua tivi, dù che nắng và ghế nằm còn chưa trả.

Vân Thiển rất ngạc nhiên vì Văn Nhân Du đến bảo lãnh mình, cô thuận thế ngã vào lòng anh, hai tay vòng qua thắt lưng, âm thầm trượt xuống dưới, đồng thời nhỏ giọng thút thít: “Tôi nhìn thấy quái vật, anh cảnh sát bị quái vật bắt rồi, những người khác đều nhìn thấy quái vật...”

Văn Nhân Du không ngờ Vân Thiển lại khóc trong lòng mình, tiếng khóc giống như cún con mới sinh, nghe mà khiến lòng người thổn thức.

Anh dỗ dành vỗ lưng trấn an cô... Chợt cơ thể cứng ngắc.

Tay Vân Thiển...

Tay Vân Thiển đang sờ hông anh!

Còn nhéo một cái!

Văn Nhân Du đẩy Vân Thiển ra.

Trên mặt người này nào có nước mắt, bộ dạng cười tủm tỉm chẳng hề giống bị quái vật hù dọa, sắc mặt anh khó coi.

Vân Thiển đeo mắt kính, hơi nghiêm chỉnh một chút, hỏi: “Tôi có thể trả tiền bảo lãnh bạn tôi không?”

Văn Nhân Du: “Bọn họ là bạn cô? Sao lúc cô đánh anh ta chẳng nhìn ra nhỉ... Tôi chỉ có thể bảo lãnh một mình cô, những người khác phải đợi kết quả điều tra mới thả ra được.

Nếu bọn họ có liên quan đến sự mất tích của Kenny...”

Vân Thiển: “Không có, cảnh sát kia bị người...” Găng tay chặn đứng lời mà cô định nói.

Văn Nhân Du từng cảnh cáo Vân Thiển, thị trấn sẽ không để người ngoài biết bí mật ở đây.

Nếu bị người ta phát hiện anh bao che Vân Thiển, anh sẽ rơi vào kết cục bi thảm.

Anh thích trêu đùa Vân Thiển, sẽ không giữ ý mà cho cô biết một vài chuyện cô muốn, thế nhưng tiền đề là sẽ không uy hiếp đến sự an toàn của bản thân.

Văn Nhân Du nheo mắt lộ vẻ uy hiếp, tay nhích xuống dưới đặt lên cổ Vân Thiển, áp sát bên tai cô: “Cô muốn nói tên của chúng cho

cảnh sát sao, vậy chắc chắn bọn họ sẽ điều tra lên người tôi.

Tôi rất thích cảm giác cô mang lại, cho nên mới nuông chiều cô.

Tôi hi vọng cô có thể làm một thú cưng ngoan ngoãn, như vậy tôi còn có thể bảo vệ tính mạng cho cô...”

Tay anh siết chặt rồi lại buông ra: “Cô biết những chuyện này sẽ không thể nào rời khỏi thị trấn, im lặng giữ bí mật ở bên cạnh tôi sống sung sướng không phải tốt hơn sao?”

Vân Thiển nhướn mày.

Văn Nhân Du nói trở mặt là trở mặt, quả nhiên trên đời chỉ có cún con đơn thuần là bảo vật trần gian, những thứ khác đều là lão chó già.

Muốn bóp chết cô, còn muốn cô làm thú cưng?

Vân Thiển giữ chặt cổ tay Văn Nhân Du đặt trên cổ cô: “Tôi cứ tưởng chúng ta có thể cùng vui vẻ một lần.”

Vân Thiển dùng sức bóp cổ tay Văn Nhân Du, Văn Nhân Du tự động buông tay, nhìn cô lấy làm lạ.

Kế tiếp, Vân Thiển níu lấy cà vạt trước ngực anh, dùng sức kéo xuống, khiến anh phải tách hai chân để đứng vững.

Vân Thiển lập tức tung tuyệt chiêu Phật Sơn Vô Ảnh đoạn tử tuyệt tôn Cước(*).

Văn Nhân Du chưa từng thất thố hét toáng lên như vậy, anh kẹp chặt hai chân, ngay cả mắt kính tơ vàng cũng trượt xuống giữa sống mũi!

(*) Phật Sơn Vô Ảnh Cước: Vô Ảnh Cước là tuyệt chiêu của Hoàng Phi Hồng, Phật Sơn là quê ông.

Cảnh sát nghe tiếng hét lập tức chạy tới, một người lo lắng đỡ Văn Nhân Du, một người khác còng Vân Thiển lại, tống vào phòng giam lần nữa.

Văn Nhân Du đổ mồ hôi đầy đầu, đau đớn ngược mắt, vừa vặn nhìn thấy Vân Thiển đưa lưng về phía anh, dựng thẳng ngón giữa.

Văn Nhân Du: "...” Cô gái này hung dữ quá.

Vân Thiển quay trở lại nhà giam.

Đám người Bùi Hường Nhu lại rất bình tĩnh, hoàn toàn không hoảng loạn.

Dù sao điện thoại đều nằm trong balo không gian, họ vẫn có thể liên lạc với bên ngoài, cho dù không có cách nào đích thân điều tra thì làm người chỉ huy suốt nước cũng không tệ.

Bọn họ nghe cảnh sát nói Vân Thiển được người bản xứ quyền cao chức trọng nào đó bảo lãnh, không ngờ cô lại quay trở về.

Bùi Hường Nhu tò mò, nhiều chuyện hỏi một câu.

Ánh mắt Vân Thiển ai oán: “Đàn ông đẹp trai đều là tai họa, rõ ràng đôi bên đều ham muốn cơ thể của nhau, ngủ một giấc là xong, thế mà cứ muốn mở đầu cốt chuyện ngược luyến tình thâm, vậy thì chỉ đành phải bóp nát từ trong trứng nước... Tôi xinh đẹp nhường này, sao có thể treo cổ trên một thân cây.

Rừng rậm rộng lớn bao la, tôi còn chưa chơi đã nữa.”

Bùi Hường Nhu nghe cái quăn què gì vậy, chẳng hiểu gì cả.

Bùi Chí Vũ: “Cô và tôi là người chung chí hướng đấy!” Anh tán đồng

lý lẽ của Vân Thiển: “Thần Nông nếm trăm loại cỏ(*), tôi cũng muốn ngủ với người đẹp khắp thiên hạ!”

(*) Theo truyền thuyết, Thần Nông sống cách đây khoảng 5.000 năm, là người dạy dân làm ruộng, chế ra cày bừa, cũng như phát triển điều chế thuốc trị bệnh bằng cách nếm thử các loại cỏ cây.

Vì vậy trong dân gian có câu “Thần Nông nếm trăm loại cỏ, dạy người chữa bệnh và làm nông”

Một người chơi đột nhiên lên tiếng: “Vân Thiển, tôi đã muốn hỏi cô một câu lâu rồi.

Tại sao cô vẫn luôn vờ như không quen tôi, lúc vừa mới tới thị trấn, không phải hai chúng ta từng nói chuyện sao?”

Nghe giọng nói của người kia, cô chợt nhận ra đây là người chơi mosaic từng nói chuyện với cô lúc trước.

Vân Thiển: “...”

Người chơi mosaic tên là Kim Thiên Thiên.

Anh ta... chắc nên gọi là cô ấy, cô ấy là một cô gái có gương mặt, giọng nói, vóc dáng đều cực kỳ trung tính, bị nhầm là đàn ông mà tống vào phòng giam đối diện.

Cô ấy vẫn luôn trong trạng thái tự kỷ, chưa bao giờ mở miệng nói chuyện, vì vậy Vân Thiển mới không phát hiện cô cũng ở đây.

Đối với cô gái vừa thanh tú vừa đẹp trai, người chơi nam cùng phòng giam với cô rơi vào trầm mặc tập thể.

Hình như không những bọn họ từng nói bậy, mà còn so chim to chim nhỏ lúc đi tiểu trước mặt Kim Thiên Thiên.

Lúc đó, Kim Thiên Thiên bày ra nụ cười khó nói thành lời, bọn họ tưởng Kim Thiên Thiên chim to khinh thường bọn họ...

Số người tự kỷ tăng vọt.

Bùi Chí Vũ nhận được tin người chơi bên ngoài gửi, sắc mặt anh ta chợt biến.

“Mẹ kiếp, đây là cái đồn cảnh sát gì vậy?” Anh mắng: “Phó cảnh sát trưởng tuyên bố với bên ngoài đã bắt được hung thủ vụ án mất tích ở thị trấn.

Cách thức gây án vụ cảnh sát mất tích mới đây giống hệt với vụ phát hiện trước đó.

Thủ phạm đã bị bắt vào đồn cảnh sát, sẽ nhanh chóng tiến hành phán quyết — — Hung thủ ông ta nói là bảy người chúng ta.”

Vân Thiển “Ồ” lên: “Biết vậy lúc nãy tôi nên theo ra ngoài mới đúng.”

Bỗng cô xoay đầu nhìn ra sau lưng, ở đó có vật gì thế?

Bùi Chí Vũ trợn mắt: “Đây là tin tức công bố trước khi cô được bảo lãnh... Nếu phán quyết thật sẽ rất phiền phức, tôi tìm hiểu tin tức trước đây, thị trấn này sẽ tự tiến hành tử hình bằng súng, bọn họ không thể giết chết chúng ta.”

Kim Thiên Thiên nói: “Chúng ta bị mang ra làm kẻ chịu tội thay à? Rõ ràng cảnh sát thẩm vấn cũng cảm thấy chúng ta không thể nào khiến Kenny mất tích.

Cho dù giết chết anh ta, chúng ta cũng không hề có công cụ phanh thây, làm sao có thể không để lại vết tích, dùng dít để ngửi cũng biết đây chắc chắn không phải chuyện chúng ta làm...”

Song sắt chưa được sửa, thật ra bọn họ có thể tự do chui qua chui

lại phòng giam.

Bùi Hường Nhu: “Nếu họ xử phạt chúng ta, phát hiện chúng ta không chết, bọn họ chỉ càng tin chắc chúng ta là tội phạm.”

Vân Thiển đột ngột mở miệng: “Mọi người xuống đây đi.”

Nhóm người nhìn thấy Vân Thiển dán người trên đất, cánh tay chìm xuống dưới.

Đó là bề mặt giống như tường thịt lúc quái vật xuất hiện, có điều chính giữa có dịch nhầy nổi lên, tựa như một cánh cửa.

Vân Thiển bước vào hơn nửa người.

Bùi Hường Nhu dè chừng nói: “Hành động cẩn thận.”

Vân Thiển: “Sợ gì chứ, dù sao cũng chẳng chết được.” Cô khom người chui vào.

Chừng một phút sau, cô thò đầu ra khỏi miệng hang: “Mọi người từng xem phim kinh dị Ngọn đồi câm lặng chưa? Chỗ tôi đang đứng rất giống thế giới trong Ngọn đồi câm lặng.”

Bùi Hường Nhu thoáng do dự rồi cũng đuổi theo, những người chơi khác lần lượt chui vào miệng hang.

Đợi Bùi Chí Vũ bước vào cuối cùng, miệng hang từ từ đóng lại.

Bọn họ đang ở một nơi khác giống hệt nhà giam, nhưng nơi này lạnh lẽo ẩm ướt, mọi thứ đều mang tông màu lạnh, không hề có bất cứ ánh sáng nào.

Trong không trung trôi nổi tro bụi màu trắng, nhiệt độ không khí thấp đến nỗi có thể nhìn thấy hơi thở phả ra.

Vân Thiển nhìn quanh bốn phía, vừa sợ vừa hiếu kỳ, có khả năng là người đầu tiên đâm đầu vào chỗ chết.

Cách bài trí mọi thứ nơi này đều giống hệt ngục giam ban nãy của họ, tựa như một thế giới khác trong gương, có điều khắp nơi đều là vách tư/ờng thịt và xương người kỳ lạ.

Vân Thiển nhỏ giọng nói thầm: “Kí.ch thích.”

“Kích — — thích — — ”

“Kích — — — — thích — — — — ”

Tiếng vọng vô tận vang dội trong không gian cực kỳ yên tĩnh, đánh thức từng con quái vật đang ngủ say, xông thẳng về phía bọn họ đang đứng!

...

Đêm ở thị trấn vô cùng yên ắng, sau khi lệnh cấm đi lại ban đêm thực thi lại càng yên ắng hơn.

Mỗi khi đêm về, dân trong trấn chỉ biết ở trong ngôi nhà đủ loại hoa đỏ của mình, khóa cửa trước, phun thuốc chống côn trùng mà thị trấn phát cho.

Về mặt Văn Nhân Du vô cảm lắng nghe tiếng cười nhạo của Charles, anh mang hoa đỏ và chất nhầy trộn với một hỗn hợp khác.

Máy móc hoạt động, chất lỏng màu hồng nhạt rót đầy mấy chục bình thuốc.

Anh uống một bình, cuối cùng hai chân không còn kẹp chặt nữa.

Charles lau nước mắt trên khóe mắt: “Cậu bị đá vỡ trứng thật à?”

Văn Nhân Du: “Nếu là thật, tôi đã không chịu nổi tới lúc uống thuốc, rồi lại còn nói chuyện với cậu... Cậu tới đây làm gì?”

Anh đưa lưng về phía Charles nên không thấy được đôi mắt đối phương hơi nheo lại, nhuộm đầy vẻ nguy hiểm.

Charles đáp: “Hôm nay, ba tôi lại dạy dỗ tôi.

Ông ta nói đã đành, không ngờ tên William kia cũng nói giống hệt ông ta... Không giống cậu, bọn họ cứ luôn miệng khen không dứt.”

Văn Nhân Du nói: “Chẳng qua vì tôi phát hiện những thứ kia trước mà thôi, trừ lần đó ra, tôi cũng chẳng đóng góp gì nhiều.”

Charles dứt một tay vào túi quần, bước tới gần Văn Nhân Du: “Ba tôi không cho là thế, ông ta luôn nói cậu là người có công lớn nhất dẫn dắt thị trấn chúng ta trở nên trù phú.

Tôi có được cuộc sống sung sướng chơi bời lêu lổng hiện giờ đều nhờ vào cậu... Cũng may chúng tôi đã hoàn toàn hiểu rõ được thế giới ngược...”

Văn Nhân Du cảm giác bất thường nhưng đã không còn kịp, dao bấm trong tay Charles đâm vào bụng anh, xoáy một cái, rút ra.

Anh ta giẫm nát bình thuốc trong tay Văn Nhân Du, ánh mắt rét lạnh: “Không cần mày nữa.”

Trước mắt Văn Nhân Du tối sầm, anh mơ màng cảm giác được mình bị người ta di chuyển, sau đó hoàn toàn mất đi ý thức.

Không biết là bao lâu, anh bị cái lạnh thấu xương đánh thức.

Văn Nhân Du bị ném vào thế giới ngược.

Anh dồn hết sức lực toàn thân, lấy một ống thuốc trong túi âu phục ra uống.

Cơ thể ấm áp trở lại, anh đứng dậy.

Đa phần người bóng trong thế giới ngược đều ngủ say, chỉ cần anh cẩn thận tìm đến miệng tiếp xúc giữa thế giới hiện thực và thế giới ngược là có thể rời khỏi đây.

Chỉ cần không đánh thức người bóng...

“Kích — — thích — — ”

Tiếng vọng từ phương xa truyền tới lấp đầy toàn bộ thế giới ngược.

Văn Nhân Du nghe thấy tiếng phốc vang dội bên cạnh, mười mấy người bóng trồi lên từ giữa chất nhầy, nhắm chính xác mục tiêu vào người ngoại lai gần nhất.

-----oOo-----

Chương 40: 40: Tiếng Súng Đình Tai

“Thế giới chúng ta đang sống còn có một chiều ngược.

Nơi đó tối tăm ẩm ướt đáng sợ, đầy quái vật hung hãn không thể giải thích, chúng ta gọi nơi ấy là thế giới ngược.

Lúc thế giới ngược và thế giới thực tại nối liền, những quái vật kia sẽ đi đến thế giới hiện thực, đe dọa sự an toàn của loài người.”

“Chúng ta gọi quái vật ở thế giới ngược là người bóng.

Lúc chúng đứng thẳng hai chân, thân hình tương tự loài người.”

“Thị lực người bóng thoái hóa, dựa vào thính giác phát hiện con mồi, độ nhạy cảm với mùi máu của chúng sánh ngang cá mập.

Cách thức tấn công bao quát bằng khí độc, khí độc sẽ phun ra từ miệng chúng, nhanh chóng làm con mồi tan chảy, giúp người bóng dễ dàng nuốt chửng.”

“Trước đây, mọi người từng đụng độ người bóng, biết nhược điểm của chúng là phần đầu và lửa, tuy nhiên cần chú ý! Người bóng bên trong thế giới ngược thường hành động tập thể ít nhất ba con trở lên, nếu muốn đốt chết một con người bóng thì phải đốt liên tục hơn ba phút...”

“Khắp nơi trong thế giới ngược đều là người bóng và vật chất đảo ngược rải rác, hấp thụ vật chất đảo ngược sẽ tạo nên tổn thương không thể nghịch chuyển đối với cơ thể nhân loại.

Chúng tôi phát đồng phục bảo hộ và bộ lọc khí là để tránh xảy ra chuyện này.”

“Hiểu biết của chúng ta về thế giới ngược không nhiều, lúc mọi người bước vào trong đó phải chú ý an toàn, đừng thâm nhập quá sâu.

Nếu đồng phục bảo hộ bị hư hại, bắt buộc phải rút lui kịp thời theo đường cũ, người bình thường không thể sống sót bên trong không gian tràn ngập vật chất đảo ngược.

Tuy nhiên, vẫn sẽ có con người đi lạc vào thế giới ngược...”

Tất cả mọi người mặc đồ bảo hộ, trang bị súng ống, buộc dây an toàn sau lưng, đi theo người dẫn đầu, nối tiếp nhau xuyên qua tấm màng trên vách tư.ờng thịt, tiến vào thế giới ngược.

“Phù — —”

“Phù — —”

Chất khí phả ra từ miệng ngưng kết thành sương trắng trong không khí, trái tim màu đỏ thể hiện chỉ số sinh mạng trên đồng hồ dần tối màu, tốc độ giảm xuống là mười phút một chỉ số.

Vân Thiển và Kim Thiên Thiên núp ở bên trong bồn hoa thối rữa, năm con người bóng bay vụt qua trước mặt hai người.

Vị trí hiện tại của cả hai đang đứng tương ứng với nhà ẩm trồng hoa lớn nhất trong thị trấn hiện thực.

Vì sự truy đuổi của người bóng, hai người bị lạc với đám người Bùi Hướng Nhu và Bùi Chí Vũ.

Kim Thiên Thiên nằm trong nhóm nên biết được vị trí của bọn họ, tuy

nhiên hai người chẳng có cách nào đi tới, người bóng trên đường quá nhiều.

Vách tư.ờng thịt giãm dưới chân chậm chạp nhấp nhô, giống như trái tim đang đập, thỉnh thoảng sẽ lóe sáng, hiện lên mạch máu bên trong, có thể thấy rõ dòng chảy của mạch máu.

Kim Thiên Thiên dám khẳng định những quái vật này là nhân tố tận thế!

Những người chơi khác cũng cho là vậy.

Bọn họ không trách Vân Thiển khiến mình rơi vào hiểm cảnh, ngược lại cảm ơn Vân Thiển giúp bọn họ tìm ra phương phướng.

Ở nơi này, điện thoại không thể sử dụng, nhưng đồng hồ cứu thế không làm chậm trễ người chơi.

Mặc dù chỉ có thể phát tín hiệu đơn giản cho đồng đội, nhưng trước kia bọn họ từng trao đổi hàm nghĩa câu cú đơn giản thông qua tổ hợp tín hiệu khác nhau, vì vậy người chơi bên ngoài biết đám người Bùi Chí Vũ đang bị bao vây.

Bọn họ dựa theo đồng hồ cứu thế tìm được vị trí đám người đang đứng.

Có điều đến đó rồi, cả đám lại rơi vào hoang mang.

Vị trí đám người Bùi Chí Vũ là một khoảng đất bằng, trông không giống như nơi có thể ẩn núp.

Bọn họ lại nhận được vài tổ hợp tín hiệu, rất lộn xộn, giải nghĩa ra là — —

“Chúng tôi đang ở một thế giới khác, thế giới bên dưới!”

Người chơi bên trên: “...”

Cảm giác này thật giống cảm giác thất bại như khi chơi ăn gà(*) trong một trò chơi nào đó, dựa vào điểm xanh trên bản đồ để tìm đồng đội, kết quả lại phát hiện đồng đội ở tầng hầm dưới đất, nhưng bọn họ lại chẳng biết cửa hầm ở đâu.

(*) Có lẽ là thuật ngữ dùng trong game PUBG, dùng để chỉ người chơi đã chiến thắng vì khi đó trên màn hình sẽ xuất hiện cụm từ “Winner Winner Chicken Dinner”

Nhưng ít nhất đã biết nhân tố tận thế là gì...

Bọn họ chia nhau ra tìm những manh mối khác, đồng thời phát hiện không ít người dân thị trấn mặt mày lo lắng.

Người chơi hỏi thăm, thì ra họ đang tìm một người bản xứ đã mất tích tên là “Văn Nhân Du” .

Người chơi và người bản xứ đều đang tìm người, bọn họ vừa đi lại trên mặt đất vừa kêu la tìm người dưới ánh mặt trời xán lạn.

Thế giới đảo ngược.

Thế giới bên dưới toàn tông màu lạnh, vật chất kỳ lạ trôi nổi, Vân Thiển đau lòng nhìn mặt đồng hồ.

Một trăm tệ! Lại mất một trăm tệ!

Tổng số mạng cô sử dụng là mười sáu lần, tổng cộng một nghìn sáu trăm tệ, chín bỏ làm mười là một trăm triệu.

Kim Thiên Thiên thúc khuỷu tay Vân Thiển, chỉ về vị trí đằng trước chỗ bọn họ đứng.

Nơi ấy có một mảng bóng màu đen đổ xuống, bóng đen đột ngột xuất hiện giống như một tổ chim to lớn đứng lẳng lẳng tại đó.

Tổ chim âm thầm nhấp nhô theo sự chuyển động của hô hấp, xung quanh liên tục có dải bóng đen bay qua.

Vách tường thịt dưới chân đồng loạt phát sáng, có thể thấy được dòng máu chảy về nơi tổ chim đang ở.

Nơi đó tỏa ra mùi nguy hiểm cực độ.

Vân Thiên nhận ra đầu tiên: Hang ổ Boss quái vật.

Kim Thiên Thiên cũng nghĩ vậy.

Hai người không dám phát ra tiếng động nào, cũng không có cách nào trao đổi suy nghĩ cho nhau, một người chỉ về trước, một người chỉ về sau.

Vân Thiên chỉ về sau, có nghĩa là rút lui đi tìm đám người Bùi Hường Nhu.

Cho dù hai người thật sự phát hiện ra Boss, dựa vào thực lực người bóng hiện tại, chúng không phải thứ mà hai người có thể đối phó.

Ngay cả làm sao đối phó người bóng mà hai người còn chẳng biết, làm sao tồn tại khả năng đối phó thứ có thể là Boss.

Kim Thiên Thiên chỉ về trước, cô muốn qua đó thăm dò tình hình.

Bóng đen này đột nhiên xuất hiện, ai biết sau này còn cơ hội gặp lại không, phải chớp lấy cơ hội, cho dù bị nhốt bên trong thì người khác cũng có thể dựa vào định vị mà tới đây giúp đỡ.

Hai người trao đổi bằng ngôn ngữ cơ thể, không ai thuyết phục được

ai.

Chưa đợi hai người quyết định xong, vách tường thịt dưới chân hai người đột nhiên nổ tung, dựng thẳng lên, cuốn hai người ào trong.

Cả hai không thể tránh thoát, chỉ đành trơ mắt nhìn mình cách tổ chim ngày càng gần.

Không những là hai người, còn có rất nhiều người bóng đang đứng bị vách tường thịt cuốn lại.

Cơ thể chúng vặn vẹo, đầu xoay một góc độ quái dị, hai bên mặt hoa cúc của bọn chúng còn có cặp mắt hạt đậu chỉ dùng để trang trí.

Vân Thiên đối mặt với một người bóng trong đó, cô sửng người, không biết mình bị đụng đầu hay sao mà lại cảm thấy đôi mắt thật đáng yêu.

Đám Bùi Chí Vũ chỉ nhìn thấy điểm xanh trên đồng hồ đại diện cho Kim Thiên Thiên đang dịch chuyển với tốc độ máy bay, bèn nghi ngờ Kim Thiên Thiên bị quái vật bắt.

Bọn họ không có cách nào rời khỏi nơi hiện tại, xung quanh đều là người bóng đang tìm kiếm tung tích bọn họ.

Tiếng kêu của chúng vừa ngắn vừa chói tai, chập chạp tuần tra quanh khu vực họ đang đứng.

Bùi Chí Vũ lấy một cây gậy đánh bóng ra.

Đây là vũ khí duy nhất có lực sát thương trong balo không gian, nếu quái vật tiếp cận em gái anh thật, anh sẽ đập bể đầu chúng nó!

Một con quái vật bước tới gần Bùi Hướng Nhu, Bùi Chí Vũ giơ gậy lên.

Đúng lúc chuẩn bị tấn công, anh bỗng thấy quái vật bị lửa thiêu cháy, phát ra tiếng thét đau đớn chói tai.

Cùng lúc đó, anh nhìn thấy một nhóm binh lính được huấn luyện, đội trưởng người da đen dẫn đầu báo cáo thông qua đồng phục bảo hộ: “...Ở đây phát hiện năm người, còn sống, tình trạng ổn định, hẳn thời gian đi lạc không lâu...”

“Vâng, phát hiện thêm một người nữa, tổng cộng sáu người... Vâng, chúng tôi sẽ mang họ ra.”

Đội trưởng người da đen phát tay, phân nhỏ một nhóm người, ra lệnh: “Các cậu dẫn bọn họ ra ngoài tiếp nhận trị liệu.”

Hễ người bóng nghe thấy âm thanh tới gần đều bị lửa ngăn cản bên ngoài, hơi nóng sinh ra từ lửa mang đến một chút ấm áp trong thế giới lạnh lẽo.

Toàn bộ những người này đều là lính đánh thuê, khả năng phản xạ cao, trừ khi là người chơi trải qua huấn luyện hoặc được thần trợ giúp tăng cường tố chất cơ thể, nếu không rất khó đối kháng với họ.

Đám người Bùi Chí Vũ bị binh lính khiêng trên vai như gà con.

Bọn họ phát hiện một người đàn ông đeo thiết bị lọc không khí đang hôn mê, mặc âu phục màu lam sẫm, cả người đầy máu.

Bùi Hường Nhu nhận ra đây là Văn Nhân Du.

Những binh lính được huấn luyện này từ đâu mà đến, dường như họ rất quen thuộc nơi này, thủ đoạn đối phó quái vật cũng rất thành thực.

Những người này đều buộc dây thừng phía sau, đoạn cuối dây thừng là nơi bọn họ sắp tới ư?

Bùi Hường Nhu mở miệng: “Chúng tôi còn hai người mắc kẹt bên trong.

Lúc này khi quái vật đuổi theo, chúng tôi bị lạc nhau, là hai cô gái, bọn họ ở hướng kia.”

Đội trưởng người da đen nhìn hướng Bùi Hường Nhu chỉ, báo cáo tình huống bằng máy truyền tin: “Một nhóm sẽ mang các người trở về, chúng tôi sẽ tiến thêm năm trăm mét.

Nếu như có thể tìm được bạn của các người, chúng tôi sẽ mang bọn họ ra ngoài.”

Nơi binh lính đi qua đều bị ngọn lửa nhuộm đỏ.

...

Vân Thiển và Kim Thiên Thiên vẫn ở trong vách tường thịt.

Bất kể các cô vùng vẫy cách nào, vách tường thịt có vẻ mong manh đều có thể vững chắc giam cầm bọn cô.

Tốc độ vách tường thịt kéo nhanh hơn cô nghĩ, càng tới gần tổ chim, cô càng phát hiện thứ này khổng lồ cỡ nào.

Nó không phải tổ chim, mà là một sinh vật sống.

Nó che khuất bầu trời biểu thị công khai thân phận chúa tể của thế giới này.

Xúc tu trên đỉnh đầu giống như Medusa, có điều dưới sự che phủ của sương mù dày đặc ngày càng nhiều, cô không thể thấy rõ dáng vẻ thực sự của xúc tu.

Đến dưới chân nó, Vân Thiển và Kim Thiên Thiên không khổng chế nổi mà ôm chặt ngực.

Khổ sở, đau đớn, tuyệt vọng khó tả tựa như một ngọn núi lớn đè hai người dưới đất.

— — Ở đâu? Ở đâu? Tại sao không tìm được?

Không ngờ Vân Thiển có thể cảm nhận được hàm ý bên trong cảm xúc của quái vật.

Cô nhìn Kim Thiên Thiên bên cạnh, cô ấy cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ra dấu tay ám chỉ quái vật kia đang nói.

— — Giành lại! Giành lại hết!

Người bóng phát ra tiếng kêu rên rỉ về phía tổ chim đang đứng.

Cơ thể bọn chúng dài tới hai mét rưỡi, vảy cá bên ngoài cơ thể dựng thẳng, gai nhọn mọc ra từ vảy cá, tạo thành áo giáp kiên cố.

Người bóng ồ ạt ra đời từ trong vách tường thịt, giống như thiên quân vạn mã tỏa ra tứ phía, chẳng chịt nổi thành vô số dải đen.

Ánh mắt quái vật to lớn dừng trên người Vân Thiển và Kim Thiên Thiên, nó phát ra tiếng thở dài giống con người.

— — Lương thiện, giữ lại.

— — Bạn bè, không làm nữa.

Vách tường thịt cuộn hai người lại lần nữa, đưa cả hai tới nơi xa.

...

Đội trưởng da đen ra hiệu dừng lại.

Bọn họ lại vào sâu thêm năm trăm mét, đây đã là giới hạn, sâu hơn nữa không thuộc trách nhiệm của anh ta và các đội viên, bắt buộc phải rút lui.

Nhưng ngay lúc bọn họ rút lui, khối thịt bỗng nhiên phóng tới trước mặt bọn họ, bên trong là hai con người đang hoang mang ngơ ngác.

Nhưng đó là một nam một nữ... không phải hai nữ.

Bọn họ không biết xảy ra chuyện gì nhưng vẫn mang hai người này ra ngoài.

Lúc này, bên trong thế giới ngược trần đầy tiếng rên la của người bóng, nghe mà khiến lòng người bức bối.

Vân Thiển và Kim Thiên Thiên được binh lính cứu, đưa tới trại trị thương, chữa trị xong phải tiếp nhận điều tra.

Đám người Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu cũng ở trong trại.

Còn có một người nằm trên cáng cứu thương truyền nước trong gian phòng trong suốt dựng tạm, không rõ sống chết.

Vân Thiển bước nhanh tới đó, cách bức rèm nhìn thấy bộ dạng thảm của Văn Nhân Du.

Sao anh lại bị thương nặng như vậy, cô khẽ “ôi” một tiếng, giơ tay lên bưng mặt.

Kim Thiên Thiên ngạc nhiên: “Đó là người cô ấy thích sao? Trông cô ấy rất lo lắng.

Bùi Hường Nhu lắc đầu không biết.

Bọn họ nhìn vẻ mặt sốt ruột của Vân Thiển.

Bây giờ, hai tay cô đang bưng mặt, cô đang khóc sao?

Văn Nhân Du cảm giác được, anh chậm rãi mở mắt ra.

Vân Thiển đứng cách đó không xa nhìn anh.

Rõ ràng anh nhìn thấy một gương mặt cười toe toét trên nỗi đau người khác của Vân Thiển, khóe môi gương cao đến mức lấy tay kéo xuống cũng chẳng kéo được!

Văn Nhân Du: "..."

-----oOo-----

Chương 41: 41: Mọi Lời Là Thật

Có lẽ Văn Nhân Du bị Vân Thiển chọc tức, mở mắt chưa tới nửa phút đã nhắm lại.

Nếu không phải kiểm tra dấu hiệu sinh tồn vẫn ổn, mọi người còn tưởng anh đã chết.

Vân Thiển: Mình thật thất đức, lần sau làm tiếp.

Thấy Văn Nhân Du thê thảm như thế, tấm lòng rộng rãi như lỗ kim của Vân Thiển không thêm chấp hành vi xúc phạm của anh lúc trước.

Gương mặt Văn Nhân Du hôn mê hết sức yếu ớt.

Anh và Tống Hành Chỉ trông rất giống nhau, chẳng qua số tuổi bất đồng.

Đường nét khuôn mặt hai người đều toát lên cảm giác ốm yếu.

Lúc Văn Nhân Du tỉnh, còn có thể dựa vào biểu cảm để tăng khí thế, nhưng lúc này anh và Tống Hành Chỉ lại giống hệt, chỉ thiếu dán lên người biệt danh “Nhóc đáng thương”.

Hai ngón tay Vân Thiển đẩy gọng kính.

Cho dù nhìn bao nhiêu lần, cô vẫn thích khuôn mặt này, có thể đứng ngắm như thế này cả ngày.

Những người chơi khác chỉ xem như Vân Thiển đang lo lắng cho Văn Nhân Du, bọn họ ăn ý không bước lên quầy rầy cô đau khổ, đồng thời suy nghĩ xem thể lực đột nhiên xuất hiện này là thế nào.

Đội chừng nửa tiếng, cuối cùng cũng có người bước vào trại trị thương.

Bọn họ mặc đồng phục bảo hộ giống như nhân viên nghiên cứu bắt người trong Resident Evil(*).

(*) Tên một bộ phim được làm từ tựa game cùng tên, nói về zombie.

Những người này rút máu kiểm tra cơ thể tất cả mọi người.

Một nhân viên nghiên cứu khác đeo mặt nạ bảo hộ, mặc áo blouse trắng bước vào giải thích tình huống với mọi người, đồng thời hi vọng họ có thể ký tên thỏa thuận giữ bí mật.

Tên người này là Hozia Med, ông ta là Tổng phụ trách ở đây.

Hozia nói thế giới mà bọn họ vừa đi lạc vào là thế giới ngược, quái vật bên trong tràn đầy tính công kích, hiện giờ chỉ có một số ít người biết nơi này.

Nếu chuyện này bị dân chúng biết sẽ kéo theo khủng hoảng diện rộng, gây bất ổn xã hội.

Mặc dù thế giới ngược nguy hiểm nhưng bên trong cũng có nhiều thứ quý hiếm.

Trong đó có một vài thứ sẽ thay đổi sự phát triển của ngành y học hiện tại, không chừng bệnh ung thư mà loài người gọi là bệnh nan y sẽ không còn bất trị nữa.

Ông ta còn nói mình là một thành viên của công ty dược phẩm Tu Chính.

Sau khi phát hiện thế giới này, bọn họ vẫn luôn hợp tác với lính đánh thuê thăm dò thế giới ngược.

Đương nhiên hiện tại đảng cầm quyền đã biết nghiên cứu của bọn họ, còn cực lực ủng hộ.

Bọn họ không hi vọng xã hội sẽ xảy ra bất cứ rối loạn nào.

Cho nên tốt nhất nhóm người Vân Thiển đừng mang suy nghĩ “sau khi rời khỏi đây sẽ tiết lộ chuyện này với truyền thông” .

Công ty dược phẩm Tu Chính... Logo công ty mà Bùi Chí Vũ nhìn thấy in trên ngực Hozia và trên văn bản anh nhìn thấy giống y hệt.

Đây là công ty dược phẩm mà thị trấn cung cấp nguyên liệu!

Bùi Chí Vũ không nhịn được hỏi: “Các người có quan hệ gì với thị trấn Hạnh Phúc?”

Hozia đáp: “Đó là thị trấn đáng thương, không may bị nối liền với thế giới ngược.

Hoa đỏ bọn họ sản xuất tại thị trấn là một dược liệu rất tốt, bên đó vẫn luôn hợp tác với chúng tôi...”

Ông ta tạm dừng, sau đó nói tiếp.

“...Hôm qua, Thị trưởng của bọn họ nhờ chúng tôi cứu quý ông kia, vì vậy chúng tôi mới biết hóa ra người bóng xuất hiện ở trấn bọn họ.

Thị trưởng rất sợ hãi, hi vọng chúng tôi có thể bảo vệ dân trong trấn.”

Hozia nhìn về phía Văn Nhân Du: “May mà thời gian mọi người ở trong thế giới ngược không lâu, nếu không bắt buộc phải tiêm thuốc

mới có thể hồi phục giống như quý ngài kia.

Nhưng dù vậy cơ thể vẫn sẽ để lại hậu di chứng nghiêm trọng.

Vân Thiển bất giác cảm thấy bất thường.

Theo thông tin mà Văn Nhân Du tiết lộ tới nay, trong thị trấn có một nhóm nhỏ người biết rõ sự tồn tại của người bóng, hình như còn muốn đạt được lợi ích gì đó từ người bóng nên mới không muốn lan truyền tin tức về chúng.

Thậm chí dưới tình trạng xuất hiện liên tục các vụ án mất tích tại thị trấn, bọn họ vẫn muốn che giấu sự tồn tại của người bóng.

Bọn họ ban hành cấm đi lại vào ban đêm.

Dựa theo ý của Văn Nhân Du, hơn một nửa là người bóng xuất hiện vào buổi tối.

Hôm đó, đám Vân Thiển cũng nhìn thấy vách tường ng thit xuất hiện vào nửa đêm.

Thị trấn làm như vậy là để đề phòng người bóng, nhưng chỉ có Thị trưởng mới có quyền ra mệnh lệnh kiểu này.

Vậy mà bây giờ Thị trưởng trong miệng Hozia lại tỏ vẻ không biết chuyện này...

Hozia gọi nhân viên công tác mới tới, sau khi kiểm tra thân phận nhóm Vân Thiển mới bảo bọn họ ký tên thỏa thuận bảo mật.

Trong lúc ký tên, đột nhiên Bùi Hường Nhu lên tiếng hỏi: “Cho hỏi quái vật đáng sợ giống như người bóng và sự tồn tại của thế giới ngược, nếu bọn chúng xuất hiện số lượng lớn ở thế giới hiện tại chúng ta sống, liệu có khiến thế giới chúng ta hủy diệt không?”

Tiếng cười của Hozia truyền từ sau mặt nạ tới: “Quý cô xin đẹp, cô không cần lo lắng vấn đề như vậy.

Người bóng chắc chắn không thể xuất hiện số lượng lớn, điều kiện kết nối giữa thế giới ngược và thế giới hiện thực rất khó khăn...”

Thấy người chơi nghiêm túc chờ đợi câu trả lời, Hozia không khỏi khựng lại.

Ông đáp: “Tôi chỉ có thể nói xác suất xảy ra tình huống này cực kỳ thấp.

Nếu người bóng xuất hiện số lượng lớn, thế giới của chúng ta sẽ trở thành lò sát sinh của bọn chúng.”

Bùi Hướng Nhu nói: “Vậy cầu mong chuyện này đừng bao giờ xảy ra!”

Nhận được lời khẳng định của Hozia, người chơi càng chắc chắn nhân tố tận thế chính là người bóng.

Nếu vậy, bọn họ phải làm sao giải quyết nhân tố tận thế này đây?

Người chơi rơi vào trầm tư, có thể bọn họ nên tìm công ty dược phẩm Tu Chính vốn có nghiên cứu về thế giới ngược.

Vân Thiên chợt phát hiện có người đang nhìn mình, cô nhìn lại.

Kim Thiên Thiên nam nữ khó phân đang nhìn chăm chăm cô, muốn nói lại thôi.

Hozia bảo bọn họ đợi số liệu kiểm tra cơ thể không sao là có thể rời khỏi.

Ông ta đi ra ngoài, cửa mặt mã tự động khóa lại.

Kim Thiên Thiên lập tức bước tới kéo Vân Thiển vào một góc khó bị để ý, nhỏ giọng hỏi: “Lúc đó, cô có cảm nhận được không? Nó nói chuyện với chúng ta.”

Vân Thiển gật đầu: “Nó rất đau lòng.”

Kim Thiên Thiên: “Nó còn đưa chúng ta đến chỗ lính đánh thuê, để chúng ta được cứu, an toàn rồi đi.

Cô cảm thấy nó là nhân tố tận thế sao?”

Vân Thiển nhớ đến Tổng Hành Chỉ và Nhà mỹ học lúc trước.

Cô dờ mắt: “Không ai nói nhân tố tận thế nhất định là xấu, chỉ là sự tồn tại của chúng sẽ dẫn đến hủy diệt mà thôi.

Vì sự tồn vong của nhiều phế... người, bắt buộc phải tiến hành tiêu diệt.”

Kim Thiên Thiên: “Ban nãy cô định nói phế vật à?”

Vân Thiển nghiêm túc đáp: “Người đáng yêu như tôi sao có thể nói ra mấy lời như thế? Cô nghe nhầm rồi.”

Kim Thiên Thiên nửa tin nửa ngờ.

Bùi Hường Nhu đi về phía hai người: “Các cô đang nói gì vậy?”

Kim Thiên Thiên kể lại chuyện Quái vật tổ chim cho Bùi Hường Nhu không sót một chi tiết nào.

Người chơi phản ứng giống nhau, thứ kia có thể là Boss, nhưng phải xem xét rõ ràng nhân tố tận thế rồi bàn bạc có giết Boss hay không.

Kể tiếp muốn làm gì cũng phải trao đổi với cộng đồng người chơi, dù sao số lượng người chơi đến thế giới này cũng không ít.

Với tư cách là người lãnh đạo lần này, Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu cần phải giúp mọi người đều có cảm giác tham dự.

— — Để tăng cảm giác gắn kết của bọn họ với Bang hội người chơi.

Quan sát từ định vị trên đồng hồ cứu thế, bọn họ đang ở cách thị trấn Hạnh Phúc không xa.

Sau khi kiểm tra số liệu sức khỏe xong xuôi, Hozia đích thân vào thông báo.

Ông ta nói: “Số liệu cơ thể của mọi người khỏe mạnh đến bất ngờ, vật chất đảo ngược không ảnh hưởng đến mọi người.

Đây là một chuyện tốt.”

Hozia bảo lính đánh thuê lên dẫn họ đi.

Lính đánh thuê bước từng bước tới gần, trông mọi việc đều rất bình thường.

Bất thường, hết sức bất thường!

Vân Thiển kéo Bùi Hường Nhu và Kim Thiên Thiên cách cô gần nhất tránh ra, thoát khỏi kim gây mê giấu trong tay áo lính đánh thuê.

Bùi Chí Vũ loạng choạng tránh né, có hai người chơi trúng chiêu, lập tức ngã xuống.

Bùi Hường Nhu giận dữ quát: “Các người làm gì vậy!”

Hozia cười nhìn lính đánh thuê dồn người chơi vào góc, áp sát gian phòng trong suốt của Văn Nhân Du.

Ông ta nói: “Số liệu kiểm tra máu của các người quá thú vị, tốc độ sinh trưởng tế bào vượt xa con người bình thường, mặc dù bị thương nghiêm trọng nhưng cơ thể lại nhanh chóng phục hồi.”

“Mức độ thú vị của các người không hề kém hơn người bóng.

Tôi là người khá thân thiện, sẽ không làm gì, chỉ hi vọng các người phối hợp nghiên cứu... Đây đều là để cuộc sống loài người trở nên tốt hơn.”

Bùi Chí Vũ: “ĐM ông, thân thiện cái rắm, người thân thiện lại lấy kim gây mê bắt bọn tôi sao?”

Hozia bày ra vẻ mặt vô tội: “Tôi không biết các người có bản lĩnh gì, lỡ như sau khi các người rời đi lại không tìm được thì sao... Bắt họ lại!”

Lính đánh thuê bước tới gần.

Vân Thiển không thể đánh thắng những người này.

Cô đảo mắt, chợt cô để ý tới vẻ không đành lòng và không tán thành trên mặt của một người lính đánh thuê nào đó.

Cô lập tức quay sang người nọ: “Anh lính đánh thuê đẹp trai, vừa nhìn mặt là biết anh cực kỳ nghĩa hiệp.

Anh chắc chắn là hóa thân của chính nghĩa, nhất định không để lũ nghiên cứu tàn ác vô cớ hãm hại dân lành!”

Lính đánh thuê không kịp phản ứng, cái Vân Thiển muốn chính là sự ngây người chốc lát của anh ta.

Cô nhanh tay lẹ mắt lặn lê bò toài chui giữa chân bọn họ, nhắm về phía Hoiza giống như quán quân thi chạy trăm mét.

Bắt giặc phải bắt vua trước — —

Giây kế tiếp, phần gáy sau cổ Vân Thiển bị tóm chặt.

Lính đánh thuê nào phải loại người dễ lừa, cô lập tức bị nhiều người ấn xuống đất, chĩa kim gậy mê vào mình.

Sự chú ý của đám đông tập trung lên người Vân Thiển, Bùi Hường Nhu lấy một tờ giấy phát ra ánh sáng yếu ớt bên trong balo không gian.

Vân Thiển nhìn thấy cánh môi Bùi Hường Nhu mấp máy, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh, giống như lo lắng bị cắt ngang.

Lính đánh thuê đang định quay đầu.

Vân Thiển hét to một tiếng, kéo lại sự chú ý.

“Anh Hai! Chị Hai! Mau dừng tay!” Vân Thiển la lên bằng giọng Trương Phi, khiến tất cả đổ dồn về cô: “Đừng vậy mà, mọi người đều là đồng bào dưới hai mét, đối xử dịu dàng với nhau một chút được không?”

Thấy mọi người phản ứng lạnh nhạt, muốn tiếp tục đối phó người chơi.

Vân Thiển hít sâu một hơi, cô yếu điệu nói: “Các người không muốn làm chút gì đó với tôi sao? Ở nơi này, tại chỗ này, ngay lúc này, không chỉ một người... chắc chắn trải nghiệm sẽ hết sức khó quên.”

Tất cả mọi người bao gồm cả người chơi đều sững sốt nhìn cô gái dưới đất.

Đây là phát ngôn chẳng có tiết tháo mà con người có thể nói sao?!

Thấy động tác lính đánh thuê chững lại, Hozia bất mãn, chẳng lẽ đám người này thật sự muốn làm gì đó sao, bị điên rồi à!

Vân Thiển nói tiếp nửa câu sau: “Ví dụ như bây giờ các người cho tôi ít tiền, tôi có thể nói cảm ơn ông chủ, khiến các người cảm nhận được cảm giác Bạc bề trên có cấp dưới xinh đẹp.”

Đám người: “...”

“Thần nói tất cả những gì trên giấy bây giờ đều sẽ trở thành sự thật.”

Bùi Hường Nhu ném tờ giấy lên trời, tờ giấy hóa thành điểm sáng bay lên, thổi bay mỗi một người bản xứ trong phạm vi giới hạn.

“Chúng tôi là vị khách bí ẩn không sợ cái chết, nhận được sự tin tưởng tuyệt đối của các người, sẽ giúp đỡ các người vượt qua cửa ải khó khăn.

Bất cứ điểm kỳ lạ nào mà các người cảm thấy đều trở nên bình thường.

Ngoài ra, các người không thể nói chuyện của chúng tôi cho kẻ khác...”

Điểm sáng nhập vào cơ thể từng người bản xứ, số mạng đã sử dụng của Bùi Hường Nhu tăng vọt lên năm trăm!

Vân Thiển từng thấy tờ giấy kia, trong mấy trang cuối quyển sách ảnh mà Bùi Chí Vũ cho cô có một cái tên là “Sổ nhật ký thần từng dùng”, hoa văn tờ giấy bên trong sổ nhật ký giống y đúc.

Hóa ra công cụ này còn có thể sử dụng như vậy.

Hozia và lính đánh thuê thất thần chốc lát.

Đến khi hoàn hồn, bọn họ lập tức đối xử với người chơi như khách quý, ra sức xin lỗi hành vi mất lịch sự lúc nãy.

Nhân viên công tác tại địa điểm nghiên cứu tạm thời này đều như vậy, phạm vi bên ngoài thì không được.

Ảnh hưởng của một trang nhật ký chỉ có như vậy.

May mà quyền hạn Hozia đủ cao, có thể tra ra phần lớn tư liệu nghiên cứu liên quan đến thế giới ngược.

Thị trưởng thị trấn Hạnh Phúc đến nơi, cắt ngang hành động dẫn người chơi đi tra dữ liệu của Hozia.

-----oOo-----

Chương 42: 42: Nỗi Khổ Thị Trưởng

Người đàn ông trung niên trước mặt ăn mặc rất chuẩn mực, nhưng vì hoảng loạn mà âu phục cài lệch một nút.

Sau khi được nhắc nhở, ông ta mới cài lại lần nữa cho đúng.

Vùng biển Địa Trung Hải(*) của ông ta phản xạ dưới ánh đèn, sợi tóc thừa thớt vây quanh vùng hói được cố định bốn phía bằng sáp .

(*) Tiếng lóng để chỉ đầu hói, còn vì sao thì các bạn xem bản đồ là biết.

Đây là Thị trưởng thị trấn Hạnh Phúc – Marion Harris.

Ông ta chạy tới đây là vì Văn Nhân Du.

Marion nhìn Văn Nhân Du không rõ sống chết trên cáng cứu thương.

Ông ta lấy khăn tay lau mồ hôi hột toát ra liên tục, tự trách bản thân.

“Nếu biết trước xảy ra chuyện này, lúc đó tôi đã không bị quỷ ám mà đồng ý trồng Hoa đỏ trong trấn.

Chính vì lấy thứ không thuộc về mình cho nên thị trấn bây giờ phải chịu sự trừng phạt của trời!”

Bùi Hương Nhu hỏi xảy ra chuyện gì.

Nghe ý trong lời nói, Hoa đỏ mọc rải rác khắp thị trấn không phải là

sản vật địa phương sao?

Marion không trả lời Bùi Hường Nhu mà nhìn về phía Hozia cầu xin giúp đỡ: “Bọn họ là ai?”

Hozia cũng không hiểu chuyện Marion nói là gì.

Công ty dược phẩm Tu Chính liên kết với thị trấn qua người khác, ông ta chủ yếu chịu trách nhiệm nghiên cứu thế giới ngược.

Nếu không phải thị trấn xuất hiện người bóng và cửa vào thế giới ngược thì ông ta đã không tới đây.

Hozia giải thích người chơi là người hỗ trợ rất tốt, bọn họ có kháng thể đối với vật chất trong thế giới ngược.

Có bọn họ, Tu Chính có thể tăng cường thăm dò phạm vi trong thế giới ngược, đẩy mạnh tốc độ nghiên cứu.

Ban đầu, Marion sững sốt, sau đó ông ta thở dài: “Cảm ơn ông trời đã không vứt bỏ chúng tôi.”

Kế tiếp, ông ta bắt đầu kể rõ chuyện vừa nói lúc nãy.

Marion: “Du trở nên như vậy là vì tôi, con tôi Charles đã đâm cậu ấy bị thương rồi ném vào nơi hoang vắng, chắc chắn mùi tanh của máu đã kéo người bóng tới... Lúc tôi tập hợp người trong trấn tìm kiếm cậu ấy nửa ngày nhưng không tìm được, hẳn cậu ấy đã bị bắt rồi.

Tôi dám chắc chuyện này nên mới cầu cứu mọi người.”

“Tôi biết Tu Chính đang nghiên cứu thế giới ngược.

Lúc trước khi tôi uống rượu với một người, ông ấy uống nhiều nên đã tiết lộ chuyện này cho tôi biết.”

Về mặt Hozia tối sầm.

Người biết về thế giới ngược, vậy chắc chắn là một thành viên trong dự án.

Là ai đã bất chấp quy tắc bảo mật mà nói lung tung ra ngoài...

Ông ta nghĩ Marion cầu xin giúp đỡ là do đánh bậy đánh bạ, không ngờ là cố ý.

Marion vội nói: “Xin đừng trách ông ấy, nếu không phải ông ấy lỡ miệng nói thì lần này tôi không biết phải cầu cứu ai.”

Hozia lạnh lùng nói: “Tiếp tục.”

Vân Thiển và những người khác đảm nhiệm phong nền, nghiêm túc lắng nghe đoạn đối thoại.

Vân Thiển đẩy mắt kính, động tác lau mồ hôi liên tục của Marion in vào mắt.

Thể chất Thị trưởng này rất dễ toát mồ hôi nhỉ?

Hay vì quá căng thẳng, mồ hôi trán cứ tuôn không ngừng, nhiệt độ trong lều trại cũng đâu cao lắm.

Marion lại nói lần nữa: “Chuyện này đều tại tôi.”

“Du là người đầu tiên phát hiện cửa vào.

Anh ấy vô tình bước vào trong đó, tìm được thần dược, chúng tôi đặt tên dược liệu đó bằng cái tên đơn giản là ‘Hoa đỏ’.

Tên càng đơn giản, càng tôn lên xuất xứ đặc biệt của nó.”

“Cho dù Hoa đỏ kết hợp với thuốc nào, nó đều có thể phát huy công dụng tối đa của các thành phần khác trong thuốc mà không hề gây ra tác dụng phụ.”

“Chúng tôi lên làm rất nhiều thí nghiệm.

Du rất giỏi chuyện này, hoặc nói chỉ cần là chuyện có thể kiếm tiền, cậu ấy đều rất thành thạo.”

“Chúng tôi nhận ra nó có thể khiến thị trấn thoát nghèo.

Nếu Hoa đỏ được trồng số lượng lớn tại đây, thị trấn sẽ không cần lo sang năm phải sống thế nào...”

Mồ hôi Marion tuôn như mưa, cổ áo sơ mi bị mồ hôi thấm ướt đầm.

Hozia nhìn hết nổi, hạ nhiệt độ trong phòng xuống, Marion đỡ hơn nhiều.

“Sau khi Du lấy hạt giống về, chúng tôi bèn bịt chặt nơi đó, dầu sao đi nhằm vào thế giới ngược rất nguy hiểm.

Mỗi ngày trồng Hoa đỏ rồi bán giống như sống trong mộng đẹp, đám quái vật kia xuất hiện đã phá vỡ mộng đẹp của chúng tôi.”

Marion nói sau khi trồng Hoa đỏ một năm rưỡi, thị trấn đột nhiên có người mất tích, kế tiếp có người nhìn thấy quái nhân lúc nửa đêm.

Bọn họ điều tra, phát hiện quái vật kia tới từ chỗ Hoa đỏ từng ở.

Chắc chắn bọn họ mang Hoa đỏ đi đã chọc giận chúng!

Marion bùng mắ: “Chỉ tại chúng tôi quá tham lam, không muốn từ bỏ của quý từ trên trời rơi xuống này.”

Bởi vì người bóng chỉ xuất hiện buổi tối và sẽ không tiếp cận nơi rải nước Hoa đỏ, cho nên bọn họ lựa chọn bảo vệ của quý này, chẳng ai muốn trở lại những ngày tháng trước đây.

Xét từ lời nói của Marion, nguyên nhân chủ yếu thị trấn Hạnh Phúc bị người bóng đe dọa đều đến từ việc Văn Nhân Du lấy đi hạt giống Hoa đỏ ở thế giới ngược.

Hình như Quái vật tổ chim trong thế giới ngược đang tìm kiếm thứ gì đó, vì không tìm được nên cứ mãi đau khổ.

Chẳng lẽ thứ bọn chúng muốn tìm là Hoa đỏ?

Người chơi im lặng suy nghĩ.

Cũng đúng, Hoa đỏ có công dụng lớn như vậy, chắc chắn rất quan trọng với người bóng.

Kim Thiên Thiên: “Có thể mang nó trở về không? Chúng ta trả lại rồi, có lẽ người bóng sẽ không tức giận nữa.”

Không đợi Marion trả lời, Hozia nói trước: “Người bóng là thợ săn máu lạnh không có tình cảm.

Bây giờ, bọn chúng đã xem thị trấn Hạnh Phúc là con mồi, không có thợ săn nào lại buông tha con mồi đến tay.”

Marion: “Trời ơi, vậy chúng tôi phải làm sao?!”

Ánh mắt Hozia bình tĩnh nhìn ông ta: “Mang phương pháp trồng Hoa đỏ đưa cho chúng tôi, đổi lại chúng tôi sẽ hỗ trợ thị trấn dọn dẹp cánh cổng nổi liền hiện hữu.”

Marion ngập ngừng nửa ngày, ông ta đáp: “Đây là thứ sẽ mang đến tai họa.”

Hozia: “Chúng tôi có cách đối phó người bóng, chỉ có thị trấn các người trồng Hoa đỏ thì quá lãng phí.”

Người chơi đồng loạt cau mày, đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết, thảo nào dẫn tới thế giới diệt vong.

Bọn họ biết rõ thứ này nguy hiểm nhưng vẫn không chịu buông tay.

Bùi Hường Nhu: “Các người muốn bị động mà chờ đợi người bóng tấn công sao? Nếu bọn chúng tràn vào thế giới hiện tại với số lượng lớn, sẽ mất bao nhiêu mạng người nữa?”

Bởi vì Bùi Hường Nhu sử dụng công cụ nên thái độ giải thích của Hozia rất mềm mỏng: “Chúng tôi sẽ từ từ dọn dẹp người bóng ở thế giới ngược, nhưng người bóng sẽ tái sinh liên tục, không thể giết chết hết được.”

Bùi Chí Vũ lờ đi quanh co, anh nói thẳng: “Giải quyết thủ lĩnh của chúng, chúng sẽ không thể sống nữa.”

Hozia kinh ngạc, chuyện người bóng có thủ lĩnh chỉ có vài người biết.

Đúng là vị khách bí ẩn, bí mật như vậy mà cũng biết.

Ông ta mời nhóm người ra khỏi trại trị thương, đi tới chỗ ông ta làm việc để bàn bạc kỹ lưỡng, nhân tiện xem tư liệu.

Người chơi hợp tác với công ty dược phẩm và chính phủ quốc gia đứng đằng sau họ.

Cho dù người bản xứ không xuất lực, trên người nhóm Bùi Hường Nhu chắc chắn không chỉ có một công cụ thần linh từng dùng, chuyện đối phó người bóng chỉ là vấn đề thời gian.

Đây chính là Bang hội người chơi.

Vân Thiển nói: “Tôi không đi, mọi người cố lên.”

Cô gơ nắm tay, bày ra tư thế đáng yêu giống như mèo chiêu tài, rồi lại giả vờ mặt mày buồn rầu: “Tôi từng nghe qua một câu ‘Ở bên nhau có thể mang đến sức mạnh không lời’.

Tôi muốn ở đây với anh ấy...”

Sẵn tiện vọc nước sờ cá(*).

(*) Làm biếng

Người chơi đồng loạt lắc đầu.

Với tư cách là người của Chúa cứu thế, bọn họ phải giữ khoảng cách với người bản xứ, nếu không sẽ rơi vào đau khổ giống như Vân Thiển.

Nhóm người đi theo Hozia ra ngoài.

Trong trại trị thương chỉ còn lại ba người, Vân Thiển lấy Văn Nhân Du làm cố sờ cá, Marion thoát nhìn rất nóng và Văn Nhân Du nằm trên cáng cứu thương truyền nước.

Vân Thiển định chơi Rắn săn mồi, điện thoại cô vẫn còn 70% pin, thời lượng pin của máy phím cơ vượt xa màn hình cảm ứng, nói điện thoại có thể chờ một tháng cũng không ngoa.

Marion áy náy nhìn Văn Nhân Du, Vân Thiển cũng ngại, bèn bắt chuyện với ông ta.

“Ông Harris.”

Vân Thiển thu hút sự chú ý của Marion: “Tôi từng gặp Charles, trông

quan hệ giữa anh ta và anh Văn Nhân rõ ràng rất tốt, tại sao anh ta lại làm chuyện như vậy?”

Vân Thiển nghi ngờ có phải Charles không chịu nổi hành vi vòi tiền của Văn Nhân Du nên mới thay trời... À không, ra tay ác độc.

Marion do dự không biết có nên chuyện với Vân Thiển hay không, ông đáp: “Cô có quan hệ gì với Du?”

Vân Thiển nghiêm trang nói: “Anh ấy là tình nhân bao nuôi của tôi .”

Marion đờ người: “Ngay cả cách kiếm tiền này mà Du cũng không bỏ qua sao?”

Hình như ông ta không biết nhóm người Vân Thiển, Bùi Hường Nhu và Kim Thiên Thiên từng bị bắt vào đồn cảnh sát , đối xử với bọn họ rất xa lạ.

Vân Thiển gật đầu: “Đúng vậy, ông biết tính anh ấy rồi đấy, mở miệng ngậm miệng đều là tiền... Mặc dù là tình nhân, nhưng tôi cũng rất lo lắng cho anh ấy.

Tuy tôi bao anh ấy một tuần, nhưng anh ấy chỉ phục vụ chưa tới hai ngày.”

Giọng Marion tỏ vẻ hồ thẹn: “Lúc này, cô cũng nghe rồi đấy.”

“Du mang về vật báu cho thị trấn chúng tôi, tôi bèn khen ngợi Du trước mặt Charles, mắng nó từ sáng đến tối chỉ biết ăn chơi đàn đấm, mặt nào cũng chẳng bằng Du... Tôi không ngờ nó lại nóng nảy ra tay với Du, người luôn xem nó là bạn tốt!”

“Khụ khụ — —” Gian cách ly truyền đến tiếng ho.

Hai người vào xem.

Marion bước nhanh lên trước, đặt hai tay lên rèm che: “Cậu tỉnh rồi, bây giờ cơ thể cảm thấy thế nào? Tôi nhất định sẽ dạy dỗ thằng nhóc thối Charles kia! Tôi cũng đã cầu xin cứu Tu Chính, không cần lo lắng người bóng trong trấn nữa...”

Ánh mắt Văn Nhân Du lướt qua Marion, dừng lại trên mặt Vân Thiển chốc lát, rồi lại nhìn về Marion: “Thị trưởng, ông từng hỏi ý kiến những người khác chưa?”

Marion: “Bọn họ có bao nhiêu người, so sánh bọn họ và tiền bạc, tôi quan tâm sự an toàn của tất cả người dân trong trấn hơn... Của quý này, tôi không cần nữa, hiện giờ tôi nhận ra thứ còn quan trọng hơn nó.”

Vân Thiển: Đây là một Thị trưởng tốt đã hoàn toàn tỉnh ngộ!

Văn Nhân Du nghe thấy câu nói của Marion thì im lặng rất lâu, sau đó đáp: “Đợi cơ thể khỏe lại, sau khi giải quyết xong chuyện trong tay, tôi sẽ rời thị trấn.”

Marion nở nụ cười hiền lành.

Ông ta còn chuyện khác phải làm, trước khi rời khỏi trại trị thương, ông ta còn nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Việc kinh doanh như bán thân không dễ làm, với xuất thân hiện tại của cậu làm vậy không đáng đâu...”

Văn Nhân Du: “?”

Ai bán thân? Anh sao?

Vân Thiển bắt tay tạm biệt Marion.

Rõ ràng lòng bàn tay đã lau rồi nhưng vẫn dính cả đống mồ hôi, có lẽ do xấu hổ, ông ta nắm nhẹ tay Vân Thiển rồi lập tức buông ra.

Marion: “Du là một người kỳ lạ.”

Vân Thiển lau mồ hôi dính tay lên váy.

Cô đi tới trước giường Văn Nhân Du, nhìn thấy anh rút ống tiêm trên tay, lấy ống thuốc dưới ống quần uống.

Lúc anh được mang về cấp cứu khẩn cấp, bọn họ chỉ cởi áo, quần vẫn còn nguyên.

Vết thương trên người Văn Nhân Du lành lặn thần tốc thấy rõ.

Anh ra khỏi gian cách ly, hùng hổ tới gần Vân Thiển, giữ chặt eo cô hỏi: “Hình như cô rất vui khi nhìn thấy bộ dạng bị thương của tôi?”

Mắt kính của anh đã mất trong thế giới ngược, đôi mắt nhỏ dài hơi nheo lại, mỗi một khối cơ trên mặt đều đang nói anh không vui.

Hai tay Vân Thiển đặt lên ngực anh: “Lúc trước anh muốn bóp chết tôi thì sao?”

Văn Nhân Du vừa định nói gì, giây kế tiếp, anh kinh hoàng nhảy dựng lên, hai tay bịt hai điểm trước ngực giống như con nhà lành bị chấm mút, khiếp sợ nhìn Vân Thiển.

Đây là thể loại gia súc gì vậy?!

Vân Thiển vô tội đáp: “Tôi chỉ véo đáp trả thôi, anh đừng kích động.”

Hai điểm trước ngực Văn Nhân Du đau âm ỷ, anh nghiến răng tròng Vân Thiển, cầm lấy tấm trải giường khoác lên người: “Tôi muốn ra khỏi đây.”

Vân Thiển đuổi theo: “Dẫn theo tôi với, anh không muốn có một người xinh đẹp đáng yêu, tâm lành miệng ngọt, lại còn biết chăm sóc

người khác à?”

Vẻ mặt của cô như đang nói “Chuyện đánh nhau trước kia chỉ là giận dỗi mà thôi, không làm chậm trễ chuyện vui vẻ trên giường”.

Văn Nhân Du: “...”

Có một dạng người luôn nhận thức sai lầm về sự tồn tại của bản thân.

Cơ thể Văn Nhân Du bỗng dưng lạnh lẽo rất kỳ lạ, nhưng đi cùng anh là Vân Thiển – người được nhân viên nghiên cứu cho là vị khách bí ẩn, nên anh không bị hỏi gì nhiều, có thể trực tiếp rời đi.

Điều này khiến mánh khóe mà Văn Nhân Du chuẩn bị sẵn không có chỗ dùng.

Văn Nhân Du không cắt đuôi được Vân Thiển, chỉ đành mang cô về lữ quán.

Vân Thiển: Nhân tố tận thế đã tìm được, ai biết tốc độ xử lý của Bang hội người chơi nhanh cỡ nào, cô phải tranh thủ ngủ với người này trước.

-----oOo-----

Chương 43: 43: Tắm Ra Quả Cầu

Chuyện Công ty dược phẩm Tu Chính và lính đánh thuê tham gia dọn dẹp thế giới ngược khiến cho đồn cảnh sát thị trấn Hạnh Phúc không rảnh quan tâm người chơi mất tích trong phòng giam.

Hơn nữa cũng không dám quan tâm, bọn họ nhìn thấy hai người chơi bị bắt lúc đó đi bên cạnh người phụ trách lớn nhất sự kiện lần này.

Bây giờ chỉ có một số ít người trong trấn biết chuyện thế giới ngược.

Dân cư thị trấn quá nhiều, nếu nhiều người biết thì bí mật sẽ càng khó giữ, bọn họ không hi vọng lan truyền chuyện này.

Lính đánh thuê của công ty dược phẩm Tu Chính, người chơi, cảnh sát thị trấn và người biết chuyện tạo thành liên minh tạm thời đối phó thế giới ngược.

Người trong thị trấn biết được chuyện này không nghĩ như vậy.

Bọn họ là hai gia tộc lớn sau khi thị trấn giàu có, thuộc xã hội đen, thế lực khá lớn.

Họ không cho rằng thế giới ngược sẽ đưa đến hậu quả nghiêm trọng.

Bọn họ cũng giống như người dân trong trấn không biết đến người bóng, sống cuộc sống lười nhác sung sướng mà ở nhà đếm tiền.

Mặc dù Vân Thiển là người chơi nhưng cô lại cực kỳ hòa nhập với thị trấn này.

Xem xét dựa trên độ lười biếng, cô càng giỏi hơn những người khác.

Bấy giờ là giữa trưa, Vân Thiển đang nằm dưới dù che nắng, mắt kính màu hồng tôn lên gương mặt yêu kiều của cô.

Vân Thiển vừa ngáp vừa vươn vai.

Áo hai dây màu trắng giật lên, lộ ra vòng eo mảnh mai, quần short jeans cạp cao tạo hiệu ứng thị giác khiến đôi chân thẳng tắp thon dài hơn.

Văn Nhân Du đứng bên trong phòng quản lý sắp xếp tài liệu khách cư trú, vừa ngước mắt lập tức nhìn thấy một màn kích thích này.

Dường như Vân Thiển nhận ra ánh mắt của anh, cô quay đầu, hai tay đặt lên mép môi hôn gió, nhiệt tình đến không thể nhiệt tình hơn.

Cô nhìn anh chăm chú, hai mắt đưa tình như say như tỉnh, giống như trên đời này chỉ có anh là người mà cô yêu nhất ở đầu quả tim.

Giây kế tiếp, một anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh đi ngang qua, huýt sáo thật kêu với Vân Thiển.

Cô không hề do dự, xoay đầu tươi cười rạng rỡ với đối phương, thế gian chỉ có một mình người.

Văn Nhân Du ném phách sổ tay trên tay, đóng rèm lại, mắt không thấy, tâm không phiền.

Mỗi buổi tối, Vân Thiển đều tới gõ cửa nhà anh, nói với anh: “Tôi thấy anh là lập tức vui vẻ, anh là cục cưng trên đầu quả tim của tôi.”

“Ờ.” Văn Nhân Du lấy mắt kính tơ vàng mới mua đeo lên.

Khao khát của Vân Thiển đối với anh không hề giả dối, anh đúng là người trên đầu quả tim của cô.

Nhưng — —

Tim Vân Thiển là CMN trái sầu riêng, không biết có bao nhiêu đầu quả tim, treo được bao nhiêu người!

“Cốc cốc.”

Văn Nhân Du kéo rèm ra, nhìn thấy gương mặt dán lên cửa kính đến biến dạng của Vân Thiển.

Văn Nhân Du: “...”

Vân Thiển lâu bà nói: “Tối nay anh rảnh không?”

Văn Nhân Du mỉm cười: “Tối nay vẫn còn...”

Lời nói bị cắt ngang.

“Không rảnh thì thôi, tôi đã hẹn anh trai kia rồi, đúng lúc có anh ở đây, anh làm thủ tục trả phòng cho tôi đi.

Tôi và anh trai kia có hứng thú với nhau, hẳn sẽ rất hòa hợp, tôi đến khách sạn anh ta ở thuê phòng mới.”

Một hồi trầm mặc, Văn Nhân Du sửa miệng: “...Còn vài chuyện chưa xử lý xong, đúng lúc đang rảnh.

Dưới tình huống người bóng có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, tốt nhất cô đừng đi lung tung.”

Vân Thiển cười híp mắt: “Dù sao người bóng chỉ xuất hiện buổi tối, buổi tối tôi còn chuyện phải làm, sẽ không ra ngoài.

Khách sạn lớn chắc sẽ không quên vẩy nước đuổi người bóng giống chỗ này của anh.”

Văn Nhân Du đứng yên bất động.

Vân Thiển giúp anh mở quyển sổ, chỉ vào cột trả phòng: “Làm thủ tục trả phòng cho tôi, tiền phòng đưa dư không cần trả.”

Văn Nhân Du bỗng bắt lấy cổ tay Vân Thiển, gần từng chữ: “Cô cố ý.”

Vân Thiển chạm tay còn lại lên mu bàn tay đeo găng của anh: “Quăng mồi trước mặt anh đấy, anh mắc câu không?”

Rốt cuộc Vân Thiển không làm được thủ tục trả phòng.

Có điều tối nay cô không cần ngủ ở lữ quán mà có thể ngủ ở nhà ai đó.

Đại thành công!

Vân Thiển lấy chiếc váy đen mà cô thích nhất trong rương hành lý ra.

Chất lượng váy rất tốt, lăn lê bò toài trong ngục giam và thế giới ngược mà lại chẳng hư hỏng gì, mới tinh như ban đầu.

“Tí tách.”

Vòi hoa sen phòng tắm nhỏ giọt, Vân Thiển liếc mắt nhìn, tháo mắt kính bắt đầu trang điểm.

Vì cận thị nặng nên cô đã luyện được tuyệt kỹ không nhìn gương vẫn

có thể trang điểm chính xác.

Chỗ phản quang như xương quai xanh phải đánh highlight một tí, vậy mới lộ nét quyến rũ.

Vân Thiển trang điểm xinh đẹp tỉ mỉ, bước trên đường cũng khiến người khác ghé mắt.

Cô thừa dịp trước khi trời tối tới gõ cửa biệt thự Văn Nhân Du.

Cửa mở, hiếm khi Văn Nhân Du không mặc trọn bộ âu phục mà mặc một chiếc áo sơ mi và ghi lê, tóc cũng không chải chuốt tỉ mỉ ra sau bằng sáp.

Vân Thiển chuẩn bị bước vào, Văn Nhân Du ngăn cô lại: “Mỡ heo bôi trên miệng cô là gì đấy?”

Vân Thiển: “?”

Cô trơ mặt nói: “Đây là son kem.”

Văn Nhân Du quét mắt khắp người cô, dừng lại chỗ xương quai xanh sáng lấp lánh: “Cô đổ mồ hôi mà chưa tắm sao, trên người toàn dầu mỡ bóng loáng.”

Vân Thiển nhìn vào balo không gian, tiếc là bên trong không có dao thái rau, nếu không cô phải xiên chết Văn Nhân Du.

Văn Nhân Du do dự một hồi mới cho Vân Thiển vào.

Vừa vào, cửa đã tự động xịt thuốc khử trùng xuống, rơi lên đầu Vân Thiển.

Không đợi cô kịp phản ứng, một chiếc khăn tắm đáp từ trên trời xuống bao trùm lấy cô.

Cơ thể lơ lửng, cô bị Văn Nhân Du khiêng lên lầu, ném vào một phòng tắm chẳng biết sử dụng thế nào.

Văn Nhân Du: “Mời cô tẩy cho sạch những thứ không cần thiết.

Giọng điệu của anh hết sức cáu kỉnh và khó chịu.

“Thói ở sạch chết tiệt.” Vân Thiển cầu nhàu, quay lưng với Văn Nhân Du cởi váy xuống, đặt mắt kính lên kệ, bước tới vòi hoa sen, lấy nước ấm tẩy đi lớp trang điểm.

Hơi nước mờ ảo không quá dày, vừa nhìn đã thấy cơ thể người bên trong không sót chỗ nào.

Văn Nhân Du cúi mắt nhìn vết bẩn trên quần áo của mình, xoay người đi về hướng phòng khác.

Nước chảy dưới chân Vân Thiển thành từng dòng, làm ướt váy đen bên cạnh.

Cô nhắm mắt cọ rửa lớp trang điểm, nước dưới chân dần tụ lại thành hình.

Một quả cầu trong suốt tập hợp từ nước lớn chừng hai lòng bàn tay, sau đó biến thành quả cầu màu trắng nửa trong suốt.

“Chít.”

Vân Thiển bị tiếng kêu bất thành linh dọa suýt té, cảm xúc dưới chân nhầy nhụa, cô giẫm bẹp nó một phát, nhào ra ngoài phòng tắm, lấy khăn quấn mình rồi đeo mắt kính lên.

Hơi nước chưa bay hết, Vân Thiển không thấy rõ khung cảnh trong nhà tắm.

Đúng lúc cô định tới gần, một quả cầu nửa trắng giống như chứa đầy sương khói trong người kêu chít chít nhảy ra, bọt nước văng tung tóe.

Băn nãy cô giẫm lên vật này à?

Hình như quả cầu không có ác ý, Vân Thiển thuận theo vách tường từ từ ngồi xuống, vươn một ngón tay chọc vào nó.

Bề mặt cơ thể quả cầu gợn sóng lăn tăn, lông tơ màu trắng bên ngoài của nó mềm mại, vị trí trên cùng mọc hai con mắt hạt đậu màu đen, nhìn người phía trước một cách đáng thương.

Vân Thiển mặt mày vô cảm nhìn quả cầu lông màu trắng.

Quả cầu: “Chít.”

Vân Thiển: Dù sao mình cũng không chết, ôm một cái thử xem.

Tay cô vươn về phía quả cầu lông trắng, nó lui về sau một chút.

Thấy Vân Thiển không có ác ý, nó bật nhảy vào lòng bàn tay cô.

Ôi, xúc cảm thần tiên gì thế này...

Lông tơ còn mềm hơn mèo con, bóp vào êm ái như kẹo bông gòn, ngoài tiếng “Chít” ra, nó còn thở gù gù như mèo.

Cơ thể tỏa ra mùi thơm cỏ xanh nhàn nhạt.

Vân Thiển thích đến không nổi buông tay, có điều cô nhanh chóng sức nhớ đây là thế giới tận thế, không phải thú cưng thế giới hòa bình thân thiện gì.

Vân Thiển: “Mày là cái gì vậy? Nếu mày là người bóng, tao sẽ giết

mày ngay đấy.”

Cầu lông: “Chít!”

Vân Thiển: “Lẽ nào mày cũng không biết mày là vật gì?”

Cầu lông: “Chít!”

Vân Thiển và cầu lông ông nói gà, bà nói vịt, chẳng ai hiểu ai.

Văn Nhân Du sửa soạn bản thân xong, quay trở về liền thấy cảnh tượng như vậy.

Không biết Vân Thiển đang ôm cái quỳ gì lằm bằm lằm bằm, cảnh tượng cực kỳ kinh dị.

Văn Nhân Du trầm giọng hỏi: “Đó là gì?”

Vân Thiển: “Hình như là thứ tôi tắm ra, cũng không biết vì sao mình xuất hiện ở đây.”

Cầu lông: “Chít chít chít!”

Văn Nhân Du tròn mắt, rõ ràng giống loài cũng chẳng phải loài người, tại sao Vân Thiển lại bình tĩnh như vậy.

Anh hỏi: “Cô nghe hiểu nó nói à?”

Vân Thiển: “Sao hiểu được, tôi đoán thôi.”

Văn Nhân Du: “...” Thế mà sao nói như đúng rồi vậy?

Anh mở miệng: “Thứ không biết thì đừng chạm lung tung.”

Hai ngón tay đeo găng tay của anh cầm cầu lông lên.

Bề mặt cơ thể cầu lông hiện ra gợn sóng, lông tơ màu trắng rụng xuống, vảy cá mọc dài, mùi hôi thối tràn ngập, chính giữa cặp mắt hạt đậu từ từ lồi lên, mọc ra một cái mặt hoa cúc, phần phía sau kéo dài tạo thành cái đuôi giống như người bóng.

Một người bóng mini.

Tay Văn Nhân Du cách lớp găng tay bị bề mặt cơ thể người bóng đâm bị thương, anh không cầm được quái vật nhỏ, nó rơi thẳng xuống đất.

“Chít chít chít!”

Vân Thiển vươn tay theo bản năng, bắt được người bóng.

Gợn sóng lăn tăn, người bóng mini biến lại thành cầu lông trắng, nũng nịu cọ vào lòng bàn tay Vân Thiển.

Vân Thiển: “Anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Văn Nhân Du chậm rãi lắc đầu.

-----oOo-----

Chương 44: 44: Thứ Đây Cũng Trộm

Cùng thời gian cầu lông xuất hiện, nơi đóng quân tạm thời của công ty dược phẩm Tu Chính, đội thăm dò tổ hợp lại từ số lượng lớn người chơi và số ít lính đánh thuê đang chuẩn bị xuất phát.

Cửa ra vào thế giới ngược xuất hiện sớm nhất tại thị trấn mà Thị trưởng thị trấn Hạnh Phúc nói cho bọn họ biết bị mở ra lần nữa, đó là một hang động tối tăm trong một ngọn núi.

Miệng hang không lớn, sau khi bị người khác lấy đá bịt kín lại càng nhỏ hơn.

Bây giờ miệng hang đã được bọn họ dọn sạch, phong tỏa bốn phía, đảm bảo không có người đi nhầm vào.

Thiết bị thăm dò an toàn được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi thời gian đến.

Người bóng thích nơi ẩm ướt, âm u và lạnh lẽo.

Chúng sợ lửa, nhiệt độ cao và ánh nắng, cho nên vũ khí của đội thăm dò đối phó với người bóng là súng lửa và đèn tăng cường tia tử ngoại, có thể tấn công người bóng ở khoảng cách xa.

Người chơi trong đội thăm dò rất hưng phấn, có cảm giác thích thú khi lập nhóm đánh Boss.

Chờ đợi ở thị trấn quên này đã lâu, cuối cùng cũng đợi đến ngày tiêu

diệt nhân tố tận thế, xong việc là được về nhà rồi!

Lần thăm dò này chủ yếu là thăm dò nơi ở của Boss thế giới ngược, đồng thời xem thử súng lửa và đèn tia tử ngoại có thể gây thương tích cho nó hay không.

Nếu không thể, Hozia sẽ xin sử dụng vũ khí cao cấp hơn.

Bùi Hường Nhu quan sát cả đội thăm dò, đảm bảo cảm xúc mỗi người, tránh khi bước vào thế giới ngược làm chậm trễ nhiệm vụ.

Về mặt Kim Thiên Thiên không được phấn chấn lắm.

Bùi Hường Nhu bước lên hỏi thăm.

Kim Thiên Thiên: “Chúng ta bắt buộc phải làm thế này sao? Hình như bởi vì nó đánh mất thứ gì nên mới tức giận như vậy, chỉ cần chúng ta trả thứ này về, không chừng nó sẽ không tính toán với nơi này nữa.”

Bùi Hường Nhu: “Cô lấy người bản xứ ra mạo hiểm sao? Chỉ cần chậm tiêu diệt nhân tố tận thế một ngày, người bản xứ hoặc những nơi khác ở thế giới này sẽ bị tổn hại, đánh giá cuối cùng sẽ thấp hơn nhiều.

Ngay cả điều này mà cô cũng không quan tâm à?”

“Nhưng...” Kim Thiên Thiên khựng lại, cô túm mái tóc không mấy dài của mình, rồi rầm nói: “Tại sao chúng ta khẳng định người bóng chính là nhân tố tận thế? Tôi vẫn cảm thấy hành vi tấn công người trước đây của chúng không xuất phát từ ý muốn...”

Bùi Hường Nhu vừa định mở miệng, Kim Thiên Thiên vươn tay giữ lấy cô: “Cô cũng thấy bất thường đúng không, cho nên chỉ có anh Bùi ở đó chỉ huy, truyền đạt mệnh lệnh.

Trên tài liệu nghiên cứu chúng ta đọc lúc trước cho thấy người bóng

mới bắt đầu tấn công con người từ năm nay.

Mặc dù lúc trước chúng cũng xuất hiện nhưng không gây ra bất cứ hành vi tấn công nào, chắc chắn chỗ nào đó có vấn đề.”

Bùi Hường Nhu đẩy tay Kim Thiên Thiên, nói: “Cô nghĩ nhiều rồi, chắc hẳn cô đã bị quái vật kia ảnh hưởng.

Nó khiến cô đồng tình với nỗi đau của nó, cô sẽ suy nghĩ nó có nỗi khổ nào khác... Đây là âm mưu của nó.”

Kim Thiên Thiên sắp bị Bùi Hường Nhu thuyết phục.

Bùi Hường Nhu nói tiếp: “Nếu cô cho rằng thứ nó muốn tìm là Hoa đỏ, vậy Hoa đỏ trên thị trấn trồng công khai nhiều như vậy, đáng lý cũng đủ để nó lấy về rồi.”

Mắt Kim Thiên Thiên sáng lên: “Có thể là nguồn gốc trồng Hoa đỏ, Tu Chính muốn tự trồng Hoa đỏ nhưng luôn thất bại, còn bất kỳ người dân nào trong thị trấn cũng có thể trồng hoa với số lượng lớn... Thị trưởng kia còn nói Văn Nhân Du trộm được thứ gì đó, chắc chắn có liên quan đến thứ đó!”

Lần này đổi thành Bùi Hường Nhu bị Kim Thiên Thiên thuyết phục.

Bùi Hường Nhu tìm Hozia, hỏi thử có phải chuyện trồng Hoa đỏ có bí mật gì không.

Ban đầu Hozia sừng sốt, ấp úng không chịu khai.

Nhưng dưới tình huống vị khách bí ẩn cực kỳ quan trọng trong nhận thức của ông tiếp tục ép hỏi, ông ta đành khai đúng là Marion có giao một thứ thần kỳ cho Tu Chính.

Bùi Hường Nhu: “Dẫn chúng tôi tới đó.”

Hozia dẫn đường đi vào một căn lều bạt được bịt kín.

Đất ở chính giữa lều trồng một bông Hoa đỏ cao cỡ nửa người.

Cứ cách một phút, Hoa đỏ sẽ hoàn thành một chu trình khép lại nở ra.

Lúc nở, nó tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, cánh hoa hơi phát ra ánh sáng yếu ớt.

Hozia: “Chỉ có đất được lấy từ nơi này mới có thể giữ Hoa đỏ sinh trưởng bình thường.”

Lẽ nào đây là bản thể của Hoa đỏ?

Hoa đỏ có tác dụng thần kỳ như vậy, hẳn cũng rất quan trọng đối với người bóng...

Kim Thiên Thiên: “Người bóng mất đi thứ quan trọng, bọn chúng vẫn luôn tìm kiếm, tôi nghĩ chắc chắn là nó.

Chúng ta phải mang nó trở về.”

Hozia không muốn, nhưng ông ta không chống lại được sức ảnh hưởng của tờ giấy sổ nhật ký tạo ra.

Bùi Hướn9g Nhu trả giá năm trăm cái mạng không hề uổng phí.

Trong đội ngũ thăm dò tăng thêm một cái rương có thể đẩy.

Rương được che lại bằng vải đen, dù vậy vẫn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt.

Móc dây thừng an toàn, bọn họ bước vào thế giới ngược.

“Phù — —” Bên trong mặt nạ chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp của mình.

Thế giới này vẫn u ám như cũ, tràn đầy hơi thở khiến người ta tuyệt vọng.

Boss lúc trước Kim Thiên Thiên nhìn thấy vẫn còn ở nguyên tại chỗ, vừa bước vào thế giới ngược đã thấy ngay.

Dù là ai cũng không thể nào phớt lờ đám mây đen đáng sợ hình xoáy nước trên bầu trời, cùng với bóng đen cực lớn bên dưới mây đen.

Liên tục có người bóng tụ tập ở đó.

Bùi Hường Nhu phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Dù người bóng chạy tới chỗ bọn họ, vừa đến gần, bọn chúng sẽ lập tức tránh xa.

Xem ra Hoa đỏ có địa vị cực kỳ quan trọng đối với người bóng, dường như bọn chúng rất kính trọng nó.

Cô lựa chọn tin tưởng quyết định của Kim Thiên Thiên không sai.

Có sự xuất hiện của Hoa đỏ đặc biệt này, bọn họ đi đường hết sức an toàn.

Đối diện với phương hướng tiến lên, tâm lý lính đánh thuê này sinh sợ hãi, còn mỗi người chơi lại gan to bằng trời, chỉ ước xách quần lên chạy nhanh tới đó.

Lính đánh thuê: “...”

Với tư cách là người quanh năm lẩn xả giữa sống chết, bọn họ lại chẳng bằng một đám người trông như người bình thường sao?

Rốt cuộc cũng gần đến chỗ Quái vật tổ chim.

Vách tư.ờng thịt dựng đứng ngăn cản đường đi của họ.

Lính đánh thuê định giơ súng lửa lên đốt, Kim Thiên Thiên bỗng nói để cô thử.

Lúc trước, vách tư.ờng thịt được Quái vật tổ chim dùng để vận chuyển cô và Vân Thiển, vậy hẳn vách tường này là một phần của nó.

Cô có thể thông qua thứ này truyền đi cảm nhận của mình cho đối phương.

Kim Thiên Thiên giơ tay chạm lên vách tường, thầm nói trong lòng: Tôi mang thứ ngài tìm kiếm đến đây.

Bùi Chí Vũ mất kiên nhẫn: “Làm vậy có được không? Kim Thiên Thiên, cô đang nghĩ gì vậy, nghĩ mình có thể giao tiếp vượt giống loài sao?”

Ngay lúc chữ cuối cùng vừa dứt, vách tư.ờng thịt cao lớn như tường thành chậm rãi hạ xuống.

Bọn họ nhìn thấy người bóng bên trong bức tường đông nghịt không thấy điểm cuối.

Chúng lùi soàn soạt sang hai bên, chừa ra một con đường dẫn thẳng đến Quái vật tổ chim.

Bọn họ cũng nhìn thấy móng vuốt người bóng giơ lên vài thi thể loài người chưa ăn xong, nhai chóp chép liên tục.

Lính đánh thuê căng thẳng siết súng lửa, đám người trông như “tiểu công túa” được người chơi bao bọc ở giữa.

Người chơi vốn bảo nhóm người đừng bước vào, nhưng họ không muốn, vì vậy người chơi chỉ đành làm thế để bảo vệ họ.

Lính đánh thuê cảm thấy có gì đó quái quái.

Bọn họ đi một đoạn đường rất dài đến dưới chân Quái vật tổ chim.

Cái đầu của Quái vật tổ chim thò từ trên mây đen xuống, đôi mắt đen kịt nhìn chăm chú Kim Thiên Thiên.

— — Cô, tìm được rồi sao?

Kim Thiên Thiên gật đầu đáp: “Bây giờ chúng tôi trả lại thứ bọn họ trộm đi ở đây, không hề có bất kỳ tổn hại nào.”

Quái vật tổ chim phát ra cảm xúc vui vẻ.

— — Ở đâu, ở đâu?

Kim Thiên Thiên nâng vải đen, lộ ra Hoa đỏ bên trong lồng thủy tinh.

Hoa đỏ quay lại thế giới ngược phát ra ánh sáng rực rỡ, giống như một ngọn đèn chiếu sáng bóng đêm, chiếu sáng thế giới này.

Hoa đỏ phát ra tiếng “cư cư” rất nhỏ rất khẽ, chỉ có người bóng nghe thấy.

Kim Thiên Thiên phát hiện cảm xúc vui vẻ của Quái vật tổ chim từ từ biến mất, tiếp đó là một cảm xúc rất kỳ lạ, khó mà diễn tả, giống như phát hiện ra cái gì đó bất thường, nhưng lại có phần nhẹ nhõm.

Người bóng xung quanh bỗng nhiên bắt đầu nóng nảy, cả không gian bao trùm bầu không khí nôn nóng bất an.

Bùi Hường Nhu nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Kim Thiên Thiên mù mờ: “Hình như đây không phải thứ nó muốn tìm, nhưng cảm giác của nó đối với thứ này... rất ba chấm.”

Bùi Chí Vũ: “Tôi đã nói quái vật này không thể giao tiếp được mà.

Bây giờ, chúng đang định tấn công chúng ta sao? Địch, tự mình chui vào ngõ cụt, hoàn toàn không có lối thoát...”

Lính đánh thuê đang đợi lệnh phát động tấn công.

Sự nóng nảy của người bóng đạt tới đỉnh điểm, tất cả mọi người nhìn thấy chúng vênh cái đuôi có lực tấn công kinh hồn lên, để lộ hoa cúc hiểm khi nhìn thấy.

Hoa cúc co rút, phun một cái “phệt” xuống đất — —

Đẩy ra một đồng màu đỏ, màu đỏ rơi xuống đất phát triển thành một bông hoa màu đỏ xinh đẹp.

Tuy nhiên môi trường thế giới ngược không thích hợp cho bất kỳ thực vật nào sinh trưởng, Hoa đỏ nhanh chóng khô héo.

Mặc dù cách lớp mặt nạ, thông qua lớp lọc không khí, đám người cũng có thể ngửi thấy được một mùi thơm thấm ruột thấm gan.

Gương mặt hoa cúc của mỗi con người bóng trở nên thoải mái, giống như người bị bệnh táo bón nhiều năm rốt cuộc một ngày họ được giải phóng.

Con nào con nấy sung sướng đào đất chôn Hoa đỏ héo rũ.

Sau khi chôn xong bèn cách thật xa chỗ đó.

Mọi người: “...”

Trong nháy mắt, xung quanh người chơi cực kỳ thoáng đãng, thoáng đến khiến họ lạnh lòng.

Hình như... Hoa đỏ là... chất thải của người bóng.

Đóa Hoa đỏ bọn họ mang đến có lẽ là thuốc tiêu chảy của người bóng, có thể khiến chúng bài tiết trơn tru.

Hoa đỏ là đặc sản của thị trấn.

Bình thường, dân trong trấn hay bỏ một ít Hoa đỏ vào thức ăn, bản thân nó có mùi vị thanh đậm, ăn trực tiếp giống như bánh ngọt.

Người chơi từng ăn không ít.

Công ty dược phẩm Tu Chính rất lớn, hầu hết các loại thuốc trên thị trường đều đến từ công ty họ.

Mỗi loại thuốc đều sẽ thêm một ít thành phần Hoa đỏ.

Bình thường, lính đánh thuê cũng sẽ mắc một số bệnh nhẹ hoặc uống một ít sản phẩm bảo vệ sức khỏe.

Vậy là... mỗi ngày họ đều ăn phân sao?

Có cần thiếu đạo đức vậy không?! Biến phân thành bông hoa xinh đẹp, sợ người khác không biết đây mà phân mà tóí trộm à?!

Sau đó, bọn họ sức nhớ đúng là thị trấn Hạnh Phúc trộm chất thải của người bóng thật.

Đứa trộm thứ này có bệnh hả?

“Anh cứ xem như mình đang uống dạ minh sa, tầm sa, vọng nguyệt

sa(*)...”

(*) Theo thứ tự từ trái qua phải, đây là tên y học của phân dơi, phân tằm, phân thỏ.

Theo dân gian, những thứ này đều có thể dùng làm thuốc trị bệnh.

Vân Thiển thấy Văn Nhân Du nôn mửa trong bồn rửa tay đến suy nhược cả người, cô lên tiếng an ủi.

Cầu lông bên cạnh “chít chít chít”!

Sự việc là thế này.

Cầu lông ở trên tay cô là cầu lông, ở trên tay Văn Nhân Du là người bóng mini.

Sau nhiều lần thử nghiệm, người bóng mini cắn Văn Nhân Du bị thương.

Văn Nhân Du thối rửa toàn thân, kịp thời lấy thuốc ra uống, cơ thể khôi phục lại.

Bình thuốc lăn dưới đất, cầu lông tò mò nhảy tới.

Vừa ngủ xong, đôi mắt hạt đậu bàng hoàng nhìn chòng chọc Văn Nhân Du.

Sau đó, nó phụt ra từng đóa Hoa đỏ một, ngậm cành cây không biết từ đâu ra, kéo Hoa đỏ tới trước mặt Văn Nhân Du.

Đôi mắt hạt đậu chứa đầy thương hại.

“Chít chít!”

Lời này Vân Thiển dịch được, chắc ý là “Mau ăn đi”.

Sau khi mang Hoa đỏ tới cạnh chân Văn Nhân Du, cầu lông nhảy lên bồn rửa tay, mở vòi nước, cọ rửa cái mông nhỏ của mình.

Vân Thiển: Hình như Hoa đỏ là thứ rất kinh khủng.

Văn Nhân Du: "..."

Anh hết chịu nổi, nhào tới bồn rửa tay bắt đầu nôn mửa, ói đến đỏ cả mắt, toàn thân run rẩy.

Để một kẻ ở sạch biết mình ăn thứ này, anh ta lập tức cảm thấy thế giới này không còn ý nghĩa gì để sống nữa.

Cầu lông khó hiểu nhìn Văn Nhân Du, muốn ăn là anh, ói cũng là anh, đúng là kỳ cục.

Vân Thiển vuốt lưng cho Văn Nhân Du.

Bộ dạng anh bây giờ thế này, e rằng hôm nay chẳng làm ăn gì được.

Mái tóc dài đến thắt lưng của cô rũ xuống.

Cầu lông há miệng cắn lấy tóc Vân Thiển, cố sức kéo sang một hướng.

Vân Thiển nghi hoặc: "Mày muốn dẫn tao đi đâu à?"

Cầu lông nhảy nhót, lông tơ màu trắng trên người rụng đầy đất.

-----oOo-----

Chương 45: 45: Ngục Giam Dưới Đất

Tóc trắng rũ xuống, Giời nằm úp bên mép ao tựa như đời chẳng còn gì lưu luyến, lòng chỉ tiếc không thể bóp c.hết Tham lam.

Ngài cảm nhận được suy nghĩ mạnh mẽ muốn chết quách đi cho xong của Tham lam, bèn ngừng tu luyện, phân thần ra kiểm tra.

Sau khi biết nguyên nhân Tham lam không muốn sống, Giời cũng không hi vọng Tham lam sống nữa.

Ngài không nên nói Tham lam là d.ục vọng khiến ngài d.ở lo nhất.

Tham lam khốn kiếp! Không ngờ nó lại ăn X!

Giời chẳng thể đọc cái chữ kia lên, chỉ cần tưởng tượng thôi, ngài đã đau khổ tới buồn nôn.

Ngài đã không còn sạch sẽ nữa.

Vương Lâm bước vào nhìn thấy Giời nằm liệt dưới đất giống như một bãi bùn, ông ta không biết bây giờ có nên mang thứ trên tay đến cho Giời không.

“Ngài Giời.”

Giời ngước mắt, ánh mắt sáng lên.

Trong tay Vương Lâm là một bộ giáp thần chế tạo đặc biệt, bảo vệ từ đầu đến chân, kín mít như bưng, cả đầu ngón tay cũng được bảo vệ

kỹ càng.

Có điều còn một khuyết điểm.

Giới chỉ vào nón giáp, nghiêm túc nói: “Mặt cũng phải che, đặc biệt là miệng, phải bảo vệ cho kín.”

Vương Lâm câm lặng chốc lát.

Làm xong cái này rồi, đây là bộ giáp mặt mặt cỡ nào chứ?

Ông không nhịn được hỏi: “Ngài Giới, xin ngài đừng đi gây sự với Thần điện Ánh Sáng nữa.

Cho dù ngài che hết cả người, với phương thức tấn công đặc biệt, ngài vẫn sẽ bị nhận ra thôi.”

Giới phất tay, bảo Vương Lâm nhanh chóng đi gia cố thêm áo giáp.

Ngài ngưng tụ Thủy kính, vốn muốn quan sát tình hình Tham lam, nhưng không hiểu sao lại đối diện gương mặt phóng đại của Vân Thiển.

Cầu lông trên đầu Vân Thiển là sinh vật Xi Xi ra đời sớm nhất trong thế giới nhỏ, cũng là trụ cột của thế giới đó.

Nếu sau này thế giới đó không xuất hiện loài người, bằng môi trường khi ấy, Xi Xi đã có thể trở thành sinh vật bán thần.

Bọn chúng rất giỏi tạo ra thế giới trong gương.

Loài người lưu vong đến đây, Xi Xi có lòng tốt tạo ra thế giới trong gương cùng sinh sống trong một môi trường với bọn họ, nhưng cuối cùng lại bị loài người đuổi vào thế giới trong gương.

Hắn hôm nay chỉ còn lại một đực một cái, sắp tuyệt chủng đến nơi

rồi.

Nếu một đực một cái này cũng chết, vậy thế giới đó sẽ quay về trạng thái chưa thành hình.

Sức mạnh thế giới sẽ thuộc về thần linh cai quản nó, cũng chính là Giới.

Thế giới do thần linh cai quản hủy diệt cũng không ảnh hưởng gì tới thần linh, mục đích bọn họ muốn ở thế giới nhỏ chỉ là gia tăng sức mạnh tín ngưỡng mà thôi.

Còn như Giới... dù sao thế giới nhỏ thuộc quản lý của ngài cũng chẳng tín ngưỡng ngài, quan tâm thế giới này làm gì, để nó tự sinh tự diệt, nhân tiện nuôi thả phân thân là được.

Gới dời mắt khỏi cầu lông, điều chỉnh khung cảnh trong Thủy kính

Thì ra Vân Thiển đang thấp giọng nhỏ nhẹ dỗ dành Tham lam không ngừng nôn mưa, còn dịu dàng ôm anh vào lòng, không chê đáng về chạt vật của anh lúc này.

【Khóc thật giống Tống Hành Chỉ, không biết Tống Hành Chỉ đang làm gì... Mình ngốc thật, thời gian ở thế giới hiện thực sẽ không thay đổi, đợi khi trở về còn có thể ăn bánh kem Tiểu Tống Tống tự làm.】

Gới: “...”

Trong ngực ôm Tham lam của ngài, trong lòng lại nghĩ đến Cố chấp của ngài, ô gái này được lắm.

Vân Thiển bỗng có cảm giác bị người dòm ngó, đương nhiên cô không biết một thần linh rảnh đời đang lén lút nhìn trộm mình từ Thần giới.

Vân Thiển giúp Văn Nhân Du lau mặt, cầu lông trên đầu cứ nháy nhót lung tung, lông trắng rụng khắp nơi.

Cô thở dài: “Rõ ràng Hoa đỏ ở thế giới ngược là do anh tìm ra, chẳng lẽ anh cũng không biết nó là thứ gì sao?”

Hơi thở Văn Nhân Du mỏng manh.

Sau khi uống nước, sức lực anh hồi phục lại nhiều, trả lời câu hỏi của Vân Thiển.

“Tôi phát hiện ra thứ này khi nào, tôi chỉ nghe nói công dụng của nó, sau đó phát huy giá trị lớn nhất của nó.

Cái kiểu thế giới vừa nhìn đã biết không có tiền lì, lại còn có khả năng bỏ mạng cao , sao tôi lại chạy vào đó trong tình huống chẳng biết gì?”

Lông trắng thổi bay xuống người Văn Nhân Du, anh buông tay nói: “Lúc này, cô lên sờ cơ ngực tôi hai cái, hông ba cái, bắp đùi năm cái, tổng cộng thu của cô bảy mươi nghìn Cabo.”

Vân Thiển mặt không cảm xúc ném Văn Nhân Du xuống gạch, có tinh thần thu tiền tức là không sao rồi.

Văn Nhân Du không nói dối, anh cũng không cần phải nói dối.

“Ai nói với cô tôi phát hiện ra Hoa đỏ?” Anh cũng nhận ra bất thường, lông trắng ngấm vào cơ thể Văn Nhân Du, khiến sức lực khôi phục hoàn toàn.

Vân Thiển: “Marion.”

Cầu lông cắn tóc Vân Thiển: “Chít chít!” .

Sắc mặt Văn Nhân Du hồng hào lại trông thấy, hiển nhiên liên quan

đến cầu lông.

Vân Thiển hỏi nó: “Công lao của mày à?”

Cầu lông chít chít liên tục, Vân Thiển: “Tôi đi với nó một chuyến.”

Văn Nhân Du đứng dậy: “Bên ngoài rất nguy hiểm, tôi đi cùng cô... Tôi không biết vì sao Marion lại nói như vậy, nhưng trước khi tôi tới thị trấn, Hoa đỏ đã có rồi.”

Anh khựng lại, bổ sung thêm: “Tôi nghe nói tới đặc tính của Hoa đỏ, biết được đây là cơ hội tốt kiếm tiền.”

Văn Nhân Du không hiểu vì sao mình lại muốn giải thích với Vân Thiển, có lẽ anh không muốn cô hiểu lầm mình là một kẻ trộm...

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Đôi mắt sau cặp kính không hề có chút nghi ngờ.

Văn Nhân Du: “Không biết sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta đem theo vũ khí.”

Tại phòng vũ khí trong nhà anh, nước Hoa đỏ có tác dụng đề phòng người bóng tiếp cận, nhưng vũ khí vẫn phải cần, không những để đề phòng người bóng mà còn đề phòng những người khác trong trấn.

Rốt cuộc bây giờ Văn Nhân Du đã biết tại sao người bóng không tiếp cận nơi có nước Hoa đỏ, ai đời đang tìm thức ăn lại tới gần nhà vệ sinh...

Vân Thiển nhìn thấy hàm mộ của Văn Nhân Du.

Cô ngưng mắt nhìn quan tài và tấm ảnh trắng đen trong phòng, trên tấm ảnh là Văn Nhân Du.

Văn Nhân Du nói: “Thình thoảng sẽ có du khách lén vào phòng tôi.

Bình thường thấy những thứ này, bọn họ sẽ không trộm đồ hoặc làm bị thương người khác, khá an toàn.”

Vân Thiển: Ác thật.

Cầm vũ khí, hai người đi theo cầu lông, âm thầm đi lại trên đường phố không một bóng người.

Khắp nơi thoang thoảng mùi nước Hoa đỏ, cầu lông thậm chí chẳng muốn chạm xuống mặt đất.

Nó cứ ở trên đầu Vân Thiển, lấy tóc cô làm mũi tên chỉ hướng.

Bọn họ rời khỏi thị trấn càng ngày càng xa, đi vào rừng rậm bao quanh trấn nhỏ.

Trong rừng vô cùng yên tĩnh, bốn phía có tiếng côn trùng kêu và tiếng động kỳ lạ.

Phạm vi đèn pin chiếu sáng rất nhỏ, biên độ dao động chỉ số tinh thần của Vân Thiển trở nên lớn hơn, cô phát run trong lòng.

Vân Thiển: Không sợ, mình là người bất tử, không cần... Không đúng, cô nên sợ một chút.

Cô ôm lấy cánh tay Văn Nhân Du, sợ hãi nói: “Nơi này tối quá, tôi sợ lắm.”

Trong bóng tối vang lên tiếng nói kinh ngạc của Văn Nhân Du, âm cuối hơi cao: “Đầu cô đội người bóng còn không sợ, vậy mà sợ tối à?”

Vân Thiển nghi ngờ Văn Nhân Du nói kháy, cô nhéo bắp tay anh.

Văn Nhân Du hít khế một hơi, đề tay cô lại, không cho cô lộn xộn.

Vân Thiển hài lòng, đây mới là tư thế đi đường ban đêm đúng đắn.

Cầu lông: “Chít chít chít chít!”

Tiếng kêu của nó trở nên gấp gáp giống như đích đến cách đó không xa.

Phía trước vẫn là rừng cây, đi thêm chừng trăm mét nữa, cầu lông nhảy xuống đầu Vân Thiển, đảo lòng vòng quanh đồng lá rụng.

Gạt nhẹ lá ra, bên dưới có một cánh cửa sắt.

Cửa sắt bị khóa, Văn Nhân Du đập hai cái không bung.

Ngay lúc đang định nổ súng, Vân Thiển lấy cục đá cách đó không xa, dồn sức đập hai cái bể ổ khóa.

Vân Thiển cũng bất ngờ, cô ném cục đá xuống, yếu điệu giơ tay lau giọt mồ hôi không tồn tại trên trán, nhỏ giọng nói: “Mệt quá trời, đập đau hết cả tay.”

Dưới cửa sắt, một đường hầm thông xuống lòng đất, không biết thông đến nơi nào.

Cầu lông nhảy vào trong, Vân Thiển vội đuổi theo.

Văn Nhân Du theo sau Vân Thiển.

Trước khi bước vào đường hầm, anh âm thầm dùng chân đá cục đá, cục đá không hề suy suyển.

Văn Nhân Du: “...”

Anh nhớ cái ngày suýt bị đá vỡ trứng.

Trước khi đóng cửa sắt, anh quan sát kỹ bốn phía, xác định không có ai mới đóng cửa lại.

“Lịch bịch — —” Một người bước ra từ sau rừng cây rậm rạp, chất nhầy trên người nhỏ xuống, u ám nhìn hướng cửa sắt, chậm chạp tới gần.

Đường hầm dưới đất rất dài, cầu lông nhảy càng nhanh, Vân Thiển và Văn Nhân Du đi như chạy mới có thể đuổi kịp.

Bọn họ đi đến một khoảng không gian cụt không có đường lui, dưới đất đặt một lồng sắt cực lớn, trong lồng nhốt một người bóng có bề mặt toàn là vảy cá màu trắng.

Nó ngã dưới đất, vảy cá bị rút chỉ còn dư lại lưạ thừa, ống truyền cắm đầy người, dẫn ra thứ máu trong suốt trong cơ thể nó.

Miệng cũng bị ép nhét một cái ống truyền thức ăn mà nó chẳng muốn ăn.

Vết thương trên người quá nhiều, chất nhầy liên tục chảy ra.

Văn Nhân Du quan sát nơi này.

Anh nhìn thấy hỗn hợp chất nhầy bên trong lọ thủy tinh trong góc phòng, đó là nguyên liệu mà anh dùng để hòa chung với Hoa đỏ để tạo thành thuốc uống vào có thể trị khỏi tất cả thương tích.

Anh cũng không biết nguyên liệu này từ đâu tới.

Cầu lông: “Chít chít.”

Nó nhảy vào chất nhầy, hòa tan vào đó.

Người bóng màu trắng trong lồng chạm chập mở mắt, mắt nó màu xanh lam trong veo như bầu trời.

Nhìn thấy Vân Thiển, dường như nó muốn đứng dậy từ vũng nhầy, nhưng cơ thể quá yếu nên tay chân chỉ có thể co giật trên đất.

Trái tim Vân Thiển nhói đau.

Cô cất đi nụ cười vô tâm vô tư, tìm kiếm cửa lồng sắt ở đâu.

Nơi lồng sắt lộ ra đều không có cửa.

Dường như người tạo lồng sắt nhất người bóng không có dự định mở lồng, vì vậy không lắp đặt cửa.

Lúc Vân Thiển tới gần, người bóng màu trắng không hề có phản ứng gì.

Văn Nhân Du tới gần, nó phát ra tiền găm gừ đau đớn, vảy cá trên người dần nhuộm đen, tiếp đó tốc độ rút máu tăng lên, đồng thời máu liên tục chảy ra trị thương cho bản thân, cứ lặp đi lặp lại như thế nhiều lần.

Vân Thiển mở miệng: “Tạm thời anh cách xa một chút.”

Văn Nhân Du lùi về sau, người bóng màu trắng trở lại bình thường.

Vân Thiển nghĩ mọi cách giao tiếp với người bóng, cô duỗi tay vào lồng, phát hiện chất nhầy ở rìa lồng sắt có tính ăn mòn rất mạnh.

Ngón tay cô hơi chạm vào đã bị thương nghiêm trọng, chỉ số sinh mạng giảm xuống mười chỉ số.

Chất nhầy rời khỏi phạm vi cơ thể người bóng màu trắng mới có tính

ăn mòn.

Vân Thiển nghĩ không chừng cô có thể vót chất nhầy này áp lên song sắt.

Mặc kệ là công cụ gì, tốc độ ăn mòn cũng nhanh hơn tay cô.

Ngay lúc Vân Thiển định dùng tay, người bóng màu trắng vươn móng vuốt sắc nhọn đẩy tay cô cách xa chất nhầy, hòng phát ra tiếng “chít” yếu ớt.

Vân Thiển nhỏ giọng nói: “Mày không muốn tiếp tục bị nhốt ở đây đúng không? Đừng lo, tao không cảm thấy đau.”

Móng vuốt người bóng màu trắng chậm chạp dời đi.

Bởi vì Vân Thiển đưa lưng về phía mình nên Văn Nhân Du không thấy được cô đang làm gì.

Hiện tại đầu óc anh hơi rối, tình huống bây giờ hoàn toàn khác với những gì anh biết.

Lối đi sau lưng vang lên tiếng bước đi, Văn Nhân Du cảnh giác giờ súng shotgun lên.

Từ trong lối đi xuất hiện một người không thể gọi là người, bề mặt cơ thể gã giống như bùn lầy tan chảy.

Văn Nhân Du nhìn thấy mặt gã, kinh ngạc gọi: “Charles?”

“Không ngờ mày còn có thể nhận ra tao, tao trở thành thế này đều do mày!” Charles tức giận quát: “Mày biết tao đã trải qua chuyện gì không?! Tao đã biến thành quái vật, tất cả đều là mày ban cho!”

Tấn công!

Văn Nhân Du ẩn nấp, gương mặt hiện lên nét buồn bã: “Tôi xem cậu là bạn, cậu lại đâm sau lưng tôi, còn ném tôi vào thế giới ngược... Dù vậy, tôi vẫn xem cậu là bạn, cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?”

Giọng nói anh chân thành tha thiết, Charles bị anh gọi lên chút áy náy, anh ta khựng lại, nói: “Cậu...”

“Đoàng — —”

Văn Nhân Du không hề do dự nổ súng bắn thủng đầu Charles, không cho anh ta cơ hội mở miệng.

Vân Thiển sử dụng chất nhầy sắp làm tan chảy song sắt thành hai khúc, số mạng đã dùng tăng thêm mười mạng.

-----oOo-----

Chương 46: 46: Biến Đi Cho Ông!

Người bóng màu trắng nhìn chăm chú đôi tay tan chảy rồi lại mọc ra thịt mới của Vân Thiên, khẽ nức nở.

Cùng với sự tháo gỡ ống truyền và phá hủy song sắt, đau đớn và nỗi buồn của nó cũng truyền đến chỗ Quái vật tổ chim ở thế giới ngược.

Người chơi và lính đánh thuê vẫn còn đắm chìm trong đau khổ vì chủ động ăn phân, lại còn ăn một cách vui vẻ.

Bỗng luồng khí đau buồn hơn cả bọn họ ùn ùn kéo tới, chỉ có một mình Kim Thiên Thiên cảm nhận được sự nóng nảy và tức giận của Quái vật tổ chim.

Cô hơi bất an.

Cô cảm nhận được Quái vật tổ chim giận lây sang bọn họ, giống như bọn họ đã làm chuyện gì đó không thể tha thứ.

Cảm giác của Kim Thiên Thiên không sai.

Sau khi bài tiết xong, người bóng sáng khoái toàn thân, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Cô thấp giọng nhắc nhở: “Chúng ta gặp phiền phức rồi.”

Bùi Chí Vũ thầm rửa: “Quái vật đúng là quái vật, cảm xúc thất thường.

Mặc dù đôi lúc bọn chúng hiền lành nhưng cũng không che đậy được sự thật bọn chúng sẽ hủy diệt thế giới.”

Không đợi người chơi nhắc nhở, lính đánh thuê đã lên tinh thần cảnh giác, bọn họ là người rất nhạy cảm với sát khí.

Người bóng vừa có hành động lạ, bọn họ đã nhận ra ngay, ai nấy giờ vũ khí nhắm miệng súng về phía quái vật chuẩn bị rục rịch.

Trong chớp mắt, người bóng dựng thẳng vảy cá toàn thân bổ nhào tới.

Ánh sáng đỏ phóng thẳng lên trời, hơi nóng cuồn cuộn bốc lên tại nơi lạnh lẽo, tạo thành vòng bảo vệ kiên cố vững chắc.

Quái vật tổ chim lạnh mắt nhìn vòng tròn đỏ dưới đất.

Bước chân nó di chuyển, mắt đất theo đó chấn động, Quái vật tổ chim chậm chậm đi về một hướng.

Đó là...

Cửa vào thế giới ngược mà bọn họ đã vào!

Bùi Chí Vũ quát: “Nó muốn thông qua cánh cửa chúng ta tới mà ra ngoài, không thể để nó đi!”

Thật ra ngoại trừ súng lửa, trên người mỗi người chơi đều buộc quả bom có lực sát thương rất lớn, chỉ cần một quả là có thể thắp lên ngọn lửa cháy liên tục trong phạm vi cả cây số.

Đây là vũ khí sát thương cực mạnh mà công ty dược phẩm Tu Chính cố ý xin.

Bởi vì cách thức sử dụng đặc biệt và bắt buộc con người châm ngòi nên vũ khí này rất phi nhân đạo.

Nếu không tới phút cuối cùng, Tu Chính sẽ không sử dụng vũ khí này.

Người chơi hỏi thăm và biết được trong nháy mắt bom nổ, con người sẽ biến mất ngay lập tức, ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được.

Bọn họ bèn yêu cầu Hozia đưa thứ này cho mình.

Còn có vũ khí nào phù hợp với bọn họ hơn cái này?

Đây đúng là vũ khí chế tạo riêng cho người chơi mà!

Tuy hình thể Quái vật tổ chim to lớn, nhưng phạm vi bom nổ cũng khá rộng, thế nào cũng phải làm Quái vật tổ chim mất chút máu chứ nhỉ?

Người chơi bảo lính đánh thuê tự mình rút lui, còn mình hùng hổ xông về phía Quái vật tổ chim, tự phát nổ chính mình!

Toàn bộ thế giới ngược đều nhuộm màu đỏ tươi.

Quái vật tổ chim bật tiếng gào thét trong biển lửa, nó quấy cái đuôi tạo thành từ sương đen, dễ dàng giết chết một số lượng lớn người chơi.

Nhưng cũng vì vậy mà bom trên người người chơi nổ tung, hai bên đều thiệt!

Bởi vì Kim Thiên Thiên có thể cảm nhận được sự đau khổ tột cùng của Quái vật tổ chim nên không thể chịu đựng nổi mà chìm vào hôn mê, được một người chơi cõng trên lưng, chạy tới chạy lui.

Bùi Chí Vũ: “Sự hi sinh của chúng ta đều là vì cứu giúp thế giới này!

Các anh em, lên! Hình dạng của nó nhỏ hơn ban nãy rất nhiều rồi!”

Người chơi móc bom trong balo không gian ra, xông lên lần nữa.

Nhân tố tận thế ở thế giới này khá ghê gớm, nhưng cũng không phải khó xử lý!

...

Ngục giam dưới đất.

Vân Thiển làm tan chảy song sắt thứ năm, lỗ hổng lồng sắt đứt gãy cho phép người bóng màu trắng chui ra.

Cô bước vào chiếc lồng, nặng nề đổ đối phương khắp khiêng ra ngoài.

Văn Nhân Du ngồi xổm quan sát thi thể Charles.

Thời điểm đối phương ra tay với anh, anh đã không còn xem anh ta là bạn.

Người này gặp phải chuyện gì, tại sao trông cứ như đã thoát ly khỏi phạm vi giống loài con người vậy?

Không phải Văn Nhân Du không muốn giúp đỡ Vân Thiển đang di chuyển khó khăn, mà là chỉ cần anh tới gần, người bóng màu trắng sẽ phát ra tiếng rít trầm thấp, không cho anh tiếp cận.

Văn Nhân Du đành phải đứng một bên nhìn.

Cũng may sau khi người bóng rút hết ống truyền, vết thương trên người nó dần dần bình phục, có thể tự mình cử động một ít.

Đi hơn nửa tiếng, bề mặt cơ thể nó ửng đỏ giống như bị lửa đốt, rên rỉ bên tai Vân Thiển.

Văn Nhân Du: “Xảy ra chuyện gì?”

Vân Thiển lắc đầu: “Có phải chúng ta nên đưa nó trở về thế giới ngược không?”

“Không thể đưa nó trở về, chỉ còn một chút nữa là tôi có thể dung hợp với nó rồi.” Trên lối đi âm thầm xuất hiện một người: “Du, cậu là một cấp dưới rất giỏi, thuốc của cậu chế ra đã trợ giúp tôi tiến hóa.”

Lúc Vân Thiển thấy người đến là Marion, trong lòng thoáng kinh ngạc.

Cô đoán ra Marion có vấn đề, nhưng không ngờ Thị trưởng thị trấn Hạnh Phúc này có vấn đề về đầu óc .

Thử hỏi ai lại biến vẻ ngoài của mình thành một bãi chất nhờn ma quái bị người chê cười chứ?

Thảo nào Marion di chuyển không có tiếng động, giờ đây ông ta đã không còn hai chân, hoàn toàn dựa vào cơ thể giống như thạch trái cây ngộ nguậy.

Thứ duy nhất giữ hình dáng còn người là cái đầu của ông ta.

Sau khi Marion biến thành bộ dạng quái vật, đôi mắt cũng trở nên không thấy đường.

Lúc hoàn toàn bước xuống ngục giam, ông ta mới phát hiện thi thể của Charles.

“Charles! Charles của ba!” Ông ta hét lên.

Sau khi nhận ra chuyện gì, ông ta hung dữ trừng Văn Nhân Du và Vân Thiển: “Hai người đã làm gì Charles?”

Ông ta lại gần, thấy mặt Charles bị súng shotgun bắn thành cái rỗ, lại nhìn súng trên tay Văn Nhân Du, trong nháy mắt giận dữ trào dâng!

“Du, tôi không ngờ mình lại nhìn lầm cậu! Tại sao cậu lại đối xử với Charles như vậy! Nó vẫn luôn xem cậu là bạn, chẳng qua lúc trước vì đổ kị mà làm sai một lần, tôi đã bảo nó nhận lỗi rồi.

Nó còn nói sẽ tiếp tục hòa thuận với cậu...”

Văn Nhân Du cầm chặt súng shotgun, đứng trước mặt Vân Thiển, chuẩn bị ra tay.

Thậm chí anh lườm hỏi Marion vì sao lại biến thành thế này.

Thay vì dư thời gian hỏi ông ta, chỉ bằng anh quan sát chỗ nào có thể bắn một phát chết ngay.

Trái lại Vân Thiển hắng giọng, bắt đầu giờ tuyệt chiêu Lừa đảo đại pháp.

“Thị trưởng Marion, vì sao ông lại đổ chuyện này lên người Du?! Rõ ràng nguyên nhân là ở ông mà!”

Vân Thiển thốt lên, khiến Marion nhìn về phía cô: “Tại sao?” Gương mặt ông tỏ vẻ chột dạ.

Văn Nhân Du nghe thấy Vân Thiển gọi thẳng anh là “Du”, không khỏi giờ tay kéo kính xuống.

Vân Thiển nói tiếp: “Giống như lời ông nói, Charles vẫn xem Du là bạn cho nên mới tìm đến Du dưới hình hài này, nói với Du rằng anh ta rất đau.”

Marion ngơ ngậy cơ thể: “Tôi làm vậy là vì tốt cho nó!”

Vân Thiển cao giọng: “Ông nghĩ làm sao chúng tôi tìm được đến đây? Chính Charles đã dẫn chúng tôi đến đây, anh ta hi vọng chúng tôi có thể ngăn chặn hành vi lệch lạc của ông.

Anh ta đau khổ vì biến thành quái vật nên mới tự sát!”

Vân Thiển nghiêm trang giải thích Charles kính trọng người cha Marion thế nào, hi vọng Marion đừng làm đường lối bước thế nào, nghe tới nỗi Văn Nhân Du cũng sắp tin chuyện “Charles tự sát” .

Người bóng màu trắng dựa lên người Vân Thiển, chất nhầy nhỏ xuống.

Vân Thiển chấp hai tay sau lưng, nói bằng giọng điệu cán bộ già: “Với tư cách là người làm cha, ngay cả con trai nghĩ gì mà ông cũng không biết.

Ông không thấy vấn đề đều là ở ông sao?”

Marion lắc đầu: “Không phải, Charles sẽ hiểu ý tôi.

Tôi đã nói với nó đây là con đường tiến hóa của loài người.

Tôi đã từng say mê của cải, sau này tôi tìm được thứ càng quan trọng hơn, đó là cách đứng trên đỉnh thế giới.”

Marion nói ông ta muốn biến Charles thành bộ dạng giống mình là vì chuyện kế tiếp ông muốn làm, chỉ có biến thành như vậy thì Charles mới giữ được tính mạng... Hơn nữa đây mới là diện mạo được Chúa sáng thế ưu ái.

Marion không hề e dè nói cho hai người Vân Thiển kế hoạch của mình.

Trong mắt ông ta, hai người này đã là kẻ đã chết, mà trước khi ông ta

thực hiện kế hoạch vĩ đại, hẳn nên có người biết.

Marion tìm được người bóng màu trắng ở thế giới ngược một cách tình cờ.

Một ngày nọ, ông ta lén đi vào thế giới ngược, chẳng qua chỉ muốn tìm được loại đất có thể gây trồng Hoa đỏ, nhưng không ngờ lại thấy cảnh tượng kia.

Đó là sự tồn tại không thể giải thích.

Khổng lồ giống như đại họa hủy diệt thế giới, chỉ đứng sừng sững ở đó đã khiến người ta sợ hãi không thể hô hấp, vô số quái vật thần phục quỳ xuống trước nó.

Thủ lĩnh của thế giới này.

Marion mê đắm sự hùng mạnh của sinh vật kia.

Nhưng về sau ông ta phát hiện con quái vật to lớn này lại nghe theo chỉ thị của một quả cầu lông cực kỳ nhỏ yếu, giống như quan hệ giữa sói và bái(*).

(*) Bái: Một loài động vật trong truyền thuyết, vì hai chân trước rất ngắn nên nếu muốn đi lại phải trèo lên mình sói, có thể xem bái như bộ não và sói như tay chân, sống cộng sinh với nhau

Nếu như ông ta trở thành bái, có phải ông ta có thể kiểm soát thế giới không?

Marion đã làm được.

Bằng việc bổ sung chất thuốc Văn Nhân Du liên tục chế ra, cuối cùng ông ta đã có thể thay thế bái.

Chỉ cần xong bước cuối cùng, ông ta có thể hóa thành sinh vật giống

hết bái.

Ông ta bắt cóc bái ở thế giới ngược.

Sau khi bước vào thế giới hiện thực, nó liền trở thành bộ dạng người bóng màu trắng.

Marion cho rằng chỉ cần ông ta uống đủ máu của người bóng màu trắng, ông ta có thể biến thành nó.

Nhìn vẻ mặt huênh hoang đắc ý của Marion, Vân Thiển thật sự tò mò chẳng lẽ người lựa chọn Thị trường thị trấn Hạnh Phúc dùng mong dốt để chọn à?

Bất cứ người nào có chút kiến thức đều chẳng dám có trí tưởng tượng phong phú như Marion.

Dựa vào uống máu để thay đổi giống loài, vậy mà ông ta cũng dám nghĩ, cũng thật có can đảm làm.

Xem ra kiến thức đã hạn chế sự tiến hóa của mọi người, chỉ có người trong sa mạc văn hóa mới có thể dẫn dắt thế giới về phía diệt vong.

Văn Nhân Du: "..."

Có lẽ ánh mắt như nhìn kẻ thiếu năng của Vân Thiển và Văn Nhân Du đã chọc giận Marion, ông ta nổi điên lên tấn công.

Cơ thể chất nhờn ma quái mọc ra một đoạn xúc tú, chậm chạp vỗ mấy cái lên người cả hai .

Giống như muỗi đốt.

Đột nhiên Marion nhớ ra người bóng màu trắng cực kỳ yếu ớt, gần như không có sức công kích và cũng không có chỉ số IQ, thay đổi

biến hóa bề ngoài dựa theo sự lương thiện và ác ý của người khác, vì vậy mới bị ông ta bắt đi dễ dàng.

Hiện giờ ông ta đã bắt đầu đồng hóa với người bóng màu trắng, có nghĩa là...

Đầu óc ông đã không thể nào suy nghĩ chuyện tiếp theo, nó hơi phức tạp quá với ông ta.

Sự tấn công của Marion lúc này chẳng khác gì “giơ nắm đấm nhỏ đấm ngực”.

Vân Thiển vấy chất nhầy trên tay ra.

Chất nhầy rời khỏi tay lập tức biến thành chất lỏng có tính ăn mòn cực cao, bay thẳng về phía đầu Marion.

Gần như cùng một lúc, Văn Nhân Du đồng thời nổ súng.

Hai người vô cùng ăn ý trong chuyện này.

Một trong những nhược điểm của người bóng là đầu, thì ra Marion biến thành người bóng cũng có nhược điểm này.

Bọn họ đi lướt qua thi thể Marion, phải mang người bóng màu trắng trở về thế giới ngược mới được.

Sau khi Vân Thiển và Văn Nhân Du rời đi, thi thể chất nhờn ma quái dưới nhà giam từ từ tan chảy.

Một quả cầu lông màu trắng mang gương mặt đàn ông trung niên nhảy nhót đi về phía thế giới ngược.

Bước cuối cùng, tái sinh sau khi hủy diệt.

Dưới sự giúp đỡ của Văn Nhân Du và Vân Thiển, rốt cuộc Marion cũng biến thành cầu lông màu trắng.

Ông ta vẫn giữ ký ức con người, cũng ghi nhớ những tiếng kêu khác nhau đại diện cho mệnh lệnh lúc cầu lông màu trắng giao tiếp với thủ lĩnh.

Bây giờ mùi của ông ta và cầu lông màu trắng đã hoàn toàn giống nhau, có thể thay thế vị trí nó.

Ông ta sẽ kiểm soát thế giới này!

Marion bước vào thế giới ngược sớm hơn Vân Thiển và Văn Nhân Du.

Không biết tại sao nhiệt độ không khí của thế giới ngược rất cao, khiến ông ta cảm thấy không dễ chịu.

Rất nhanh, ông ta nhìn thấy bóng đen không thể phớt lờ trên bầu trời, cùng với loài người liên tục tấn công bên dưới bóng đen.

Marion biết thật ra nếu không có cầu lông màu trắng, thủ lĩnh cũng không giỏi ứng phó tình cảnh này.

Nó cần mình!

Marion nhắm thẳng về phía đó.

Đây là nấc thang đầu tiên dẫn ông ta về hướng tương lai tươi sáng!

Bóng dáng màu trắng quen thuộc bay thoăn thoắt trong ánh lửa.

Động tác giơ chân giẫm lên người chơi của Quái vật tổ chim khựng lại, nó khó tin nhìn về phía bóng trắng.

— — Trở về rồi, sao?

Bầu trời rơi xuống vô số sương đen dập tắt ngọn lửa.

Quái vật tổ chim và cầu lông cách đó không xa nhìn nhau không nói nên lời.

Vách t.ường thịt mọc lên dưới chân người chơi cuộn bộn họ tới tận cổ, cơ thể không thể nhúc nhích, khung cảnh ngưng đọng.

Rốt cuộc Quái vật tổ chim cũng thấy cầu lông màu trắng xoay người, là gương mặt thân....Đệch mợ, nó không quen cái thứ này!

Marion: “Chít!”

Đây là tiếng kêu mệnh lệnh mà mỗi lần thủ lĩnh nghe thấy đều rất vui vẻ.

Marion vô cùng tự tin, ông ta học đảm bảo y như đức.

Quái vật tổ chim: “...”

Người chơi cổng Kim Thiên Thiên lẩm bẩm: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Đúng lúc Kim Thiên Thiên tỉnh lại, cô có thể cảm nhận được đại khái cảm xúc này, phiên dịch ra nghĩa là...

Cầu lông màu trắng: “Ông xã, chụt chụt chụt!”

Quái vật tổ chim: “Biến đi cho ông!”

-----oOo-----

Chương 47: 47: Tìm Nhầm Nhân Tố

Ánh lửa ngút trời, Quái vật tổ chim phía trước đứng im bất động.

Cảnh tượng thủ lĩnh nghe thấy tiếng kêu này lập tức bổ nhào tới trong tưởng tượng của Marion không hề xuất hiện.

Marion nghĩ: Chắc chắn là chỗ nào đó có vấn đề, có lẽ giọng ông ta quá nhỏ, thủ lĩnh không nghe thấy.

Marion: “Chít!”

Quái vật tổ chim: “...”

Marion: “Chít!”

Quái vật tổ chim nhấc một chân lên khỏi mặt đất.

Marion mừng rỡ, cuối cùng nó cũng nhận được tín hiệu của mình!

Giây kế tiếp, chỉ thấy bàn chân nhện khổng lồ giáng từ trên trời xuống, giống như cột nhà khổng lồ đè về phía ông ta không hề nương tay.

Marion vội vã chạy thực mạng.

Nhưng tốc độ di chuyển của người bóng màu trắng không nhanh, nó sẽ chỉ nhấp nhô đáng yêu dưới mặt đất, tốc độ tối đa bằng tốc độ bước nhanh của con người, cũng bởi vì chạy chậm hơn ông ta nên lúc bị bắt đi nó mới chạy không thoát.

Vì sao?

Marion tuyệt vọng nhìn chăm chăm bóng đen khổng lồ sắp giáng xuống đầu mình.

Rốt cuộc không đúng chỗ nào?

Ông ta nhớ lại những nỗ lực của bản thân, cảm giác không cam lòng.

Ông ta đã biến thành người bóng màu trắng hoàn mỹ, học tập tiếng kêu và tập tính của nó không sót chút gì, rốt cuộc là sai chỗ nào...

Văn hóa sa mạc không biết trước khi học tập tiếng kêu loài khác thì phải đoán được ý nghĩa tiếng kêu đó là gì.

Giống như một người Kinh đô(*) nhìn thấy người Thượng Hải đùa giỡn nói với người khác: “Quý bà đô la Hồng Kông.”

(*) Kinh đô có hai nghĩa, một là chỉ Bắc Kinh của Trung Quốc, hai là chỉ Kyoto của Nhật Bản, mình không chắc tác giả muốn nói về nơi nào nên giữ nguyên Kinh đô.

Anh ta cũng nhiệt tình nói với người bạn Thượng Hải của mình: “Quý bà đô la Hồng Kông(*).” Kết quả bị tống vào bệnh viện, chuyện này trách ai đây?

(*) Câu mắng chửi hơi nặng, là từ ngữ địa phương Thượng Hải, có nghĩa là “ngu như lò”

...

“Chít!”

Marion thốt lên tiếng kêu sau cùng.

~

-

Bỗng nhiên ông ta phát hiện bóng đen trên đầu dừng lại.

Gió lốc thổi qua, Quái vật tổ chim di chuyển với tốc độ cực nhanh, để lại Marion sửng sờ.

Quái vật tổ chim nhìn thấy bóng dáng thân thuộc đã sinh ra và luôn luôn gắn bó cùng nó.

Sau khi người bóng màu trắng bước vào thế giới tận thế, vết thương trên người nó gần như lành lặn.

Nó run rẩy cơ thể, phần da bên ngoài dập dùi như sóng biển, mọc ra lông tơ màu trắng, cơ thể thu nhỏ, biến thành một quả cầu lông màu trắng đáng yêu.

“Chít chít!”

Quái vật tổ chim thò đầu khỏi mây đen, chậm rãi nhoèn miệng cười.

Trong nháy mắt, mây đen trên đầu tan đi, nắng vàng chiếu rọi toàn bộ thế giới ngược.

Ấm ướt bốc hơi, âm u tan biến, vách tường thịt dần chìm xuống mặt đất, cây cối mọc lên, cỏ xanh trải khắp núi đồi, tuy nhiên những nơi bị lửa cháy để lại dấu vết vĩnh cửu, loang lổ khắp nơi.

Vân Thiển và Văn Nhân Du đứng cách đó không xa nhìn Quái vật tổ chim dán dưới đất để cầu lông màu trắng bò lên đầu.

— — Cảm ơn, mang cô ấy trở về.

Đôi mắt Quái vật tổ chim và cầu lông màu trắng đều biến thành màu xanh thẳm, ánh mắt nhìn về phía Vân Thiển tràn ngập dịu dàng.

Đột nhiên người bóng biến mất, phong cách thế giới biến đổi lớn từ

Ngọn đồi cam lặng thành Thị trấn mộng mơ, người chơi cảm thấy không thoải mái.

Dưới đất chỉ còn một quả cầu lông mang gương mặt đàn ông trung niên, gương mặt đó vẫn vẹo thu nhỏ, đã không còn thấy rõ bộ dạng ban đầu.

Bùi Chí Vũ cau mày xách quả cầu nhỏ dưới đất lên, không hiểu rốt cuộc tình huống hiện tại là thế nào.

Ông ta nhìn thấy bóng dáng khổng lồ của Boss ở đằng xa đứng yên bất động, lẽ nào thế giới ngược bị đốt cháy nên khôi phục lại bình thường sao?

Như vậy có thể giải thích đột nhiên ban nãy đối phương tăng tốc tháo chạy, chẳng qua là bỏ chạy trước khi chết mà thôi.

Nhưng nếu đối phương đã chết, tại sao không có âm thanh nhắc nhở đã diệt trừ nhân tố tận thế thành công?

Kim Thiên Thiên cảm ơn người chơi vẫn luôn cố gắng, hai chân cô chạm đất.

Một quả trái cây màu đỏ cực lớn rơi xuống từ cái cây cách đó không xa, lăn tới trước mặt cô.

Cỏ xanh bên dưới trái cây tạo thành bốn bánh xe, rồi lại nhảy ra vài người bóng mini bên cương ngựa từ cỏ xanh.

Một đám người bóng đẩy Kim Thiên Thiên lên xe trái cây.

Bọn nó kêu “Phù phù phù phù phù — —”, rồi lôi người chơi đang ngây người trước mặt đi.

Người chơi: “Đệch mơ, cái quỷ gì vậy?”

...

Kim Thiên Thiên đã nhìn thấy Vân Thiển.

Quái vật tổ chim ngồi ngay ngắn giống như học sinh tiểu học, một quả cầu lông màu trắng chít chít liên hồi trước mặt nó.

Vân Thiển giới thiệu: “Cô mau tới đây ngồi đi.

Trắng bé nhỏ và Đen to con có chuyện muốn nói với chúng ta.”

Kim Thiên Thiên ngồi xuống, quay đầu nhìn thân cây, nhỏ giọng hỏi: “Cô... Người cô thích bị trói như vậy không sao chứ?”

Văn Nhân Du mặt mày vô cảm bị trói thành cái bánh chưng, treo ngược dưới tán cây, hết sức đáng thương.

Vân Thiển bảo Kim Thiên Thiên đừng để ý tới mấy tiểu tiết không quan trọng.

Đen to con là Quái vật tổ chim, Trắng bé nhỏ là cầu lông màu trắng.

Đây là biệt danh Vân Thiển đặt cho hai đứa để tiện xưng hô.

Trắng bé nhỏ giỏi giao tiếp hơn Đen to con, nhưng nó không thể truyền đạt bằng ngôn ngữ cho con người, dù người nó thích cũng không được.

Đen to con có thể, nhưng nó không biết tổ hợp ngôn ngữ phức tạp, chỉ có thể nói mấy lời đơn giản hoặc là thuật lại lời của Trắng bé nhỏ.

Đen to con và Trắng bé nhỏ là người bản xứ sống trong không gian này, bọn họ thường giúp đỡ con người đi nhầm vào đây.

Đen to con và Trắng bé nhỏ đều có thể cảm nhận được ý tốt của loài

người, Vân Thiển và Kim Thiên Thiên là người cực kỳ lương thiện mà bọn chúng đã lâu không gặp.

Vì vậy Đen to con mới nói những lời đó với hai người, Trắng bé nhỏ cũng mượn mồ hôi của Marion mà lén lút thấm lên tay Vân Thiển rồi bị cô chùi lên váy đen.

Nó biết cầu xin Vân Thiển sẽ được giúp đỡ.

Vân Thiển và Kim Thiên Thiên sửng sốt.

Cái bộ dạng bình thường thiếu đạo đức của hai người mà cũng là người cực kỳ lương thiện sao?

Trắng bé nhỏ sẽ biến hóa hình dạng.

Nếu người tiếp xúc với nó mang ý tốt, nó sẽ ở hình dáng cầu lông màu trắng, nhưng khi ấy máu trong cơ thể sẽ có tính ăn mòn cực mạnh, đó là để tự vệ.

Nếu người tiếp xúc nó mang ý xấu, nó sẽ biến thành hình dáng người bóng, nhưng máu trong cơ thể là thuốc chữa trị, có thể trị tất cả các chứng bệnh, cho dù người sắp chết cũng cứu được... Nhưng ban đầu, đây chỉ là để trị liệu cho người bị hình dáng bề ngoài của nó gây thương tích, không ngờ lại bị kẻ ác ý lợi dụng.

Đen to con nghe lời Trắng bé nhỏ là vì Trắng bé nhỏ là Trắng bé nhỏ mà thôi.

Marion muốn biến thành Trắng bé nhỏ để khống chế nó, đúng là nằm mơ.

Đen to con không phải kẻ mù, phân thân nó tách ra không nhìn thấy mà phải dựa vào âm thanh để phân biệt sự vật là vì tính hạn chế của phân thân độc lập ý thức, không có nghĩa là nó không thấy đường.

Hai con mắt nó to như vậy là để trưng sao?

Hơn nữa Marion vốn là con người, căn bản không thể nào bắt chước Trắng bé nhỏ.

Với lại Vân Thiển kịp thời cứu Trắng bé nhỏ, ngăn cản sự biến đổi của Marion.

Vì vậy Marion chỉ hóa thành ngoại hình tương tự, đến cả Đen to con và Trắng bé nhỏ đều không biết gọi quái vật đó là thứ gì.

Đối với việc con người trộm bà xã của nó, còn trộm chất thải của nó ăn, Đen to con hết sức cạn lời.

Ngay cái ngày loài người trộm bà xã của nó, nó đã rất thất vọng đối với loài người, cũng sẽ không đối xử với họ như bạn bè nữa!

Hiện giờ loài người mang bà xã nó về, nhưng lại đốt nơi nó ở thành bộ dạng quỷ quái này...

Đen to con ghen tức.

Trắng bé nhỏ chít chít liên thanh, nó đã quên mất chuyện không vui trong nhà giam.

Bỗng nhiên Kim Thiên Thiên bừng tỉnh, nếu Đen to con và Trắng bé nhỏ đều là người tốt...

Không phải chứ?

Lúc Kim Thiên Thiên ngẩn người, Vân Thiển hỏi thăm Trắng bé nhỏ tại sao trối Văn Nhân Du lại.

“Hình như anh ấy chưa bao giờ có ác ý đối với hai người.”

Cô giúp Văn Nhân Du giải thích đôi câu.

Sau khi Văn Nhân Du phát hiện Trắng bé nhỏ không có lực sát thương, anh vẫn không có ý nghĩ làm tổn thương nó.

Đen to con thuật lại lời Trắng bé nhỏ: “Người này, chỉ cần đứng đó, ác ý trên người không thể che giấu.

Không phải anh ta mang ác ý, mà bản thân anh ta đã là ác niệm.”

Vân Thiển sửng người, cô xoay đầu nói với Văn Nhân Du: “Mùi tiền trên người anh cũng có thể xông đến tận trên người kẻ khác, rốt cuộc anh yêu tiền cỡ nào hả?”

Văn Nhân Du: “...”

Nể mặt Vân Thiển, Đen to con và Trắng bé nhỏ đổi cách nhốt Văn Nhân Du, lấy một cái lồng cỏ giam bên cạnh Vân Thiển.

Vân Thiển cách khe hở chiếc lồng, cào móng tay vào lòng bàn tay Văn Nhân Du, cách lớp găng tay nên sức lực càng nhẹ hơn, ngứa đến tận đáy lòng.

Ngón tay Văn Nhân Du gấp lại, nắm lấy ngón tay nghịch ngợm của Vân Thiển.

Kim Thiên Thiên lấy lại tinh thần, bị thồn một họng thức ăn cho chó.

Cô khẽ ho, kéo Vân Thiển sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Nếu tìm sai nhân tố tận thế, lại còn đối phó sai người thì sẽ thế nào?”

Văn Nhân Du mắt lạnh nhìn Vân Thiển lại dụ dỗ một người đàn ông khác, thân mật đến độ chỉ ước không thể hôn ngay và luôn.

Sau lưng Vân Thiển phát lạnh, cô rụt cổ, trả lời câu hỏi của Kim Thiên Thiên.

“...Tôi chỉ mới trải qua một thế giới.”

Kim Thiên Thiên sửng sốt: “Cô nói với tôi cô là người chơi cũ!”

Vân Thiển sửa lời: “Tôi nói là nửa cũ không mới.”

Kim Thiên Thiên cuống cuống, cô nhờ Trắng bé nhỏ đưa mình về bên cạnh những người kia.

Lại một chiếc xe trái cây đẩy người trở về chỗ người chơi.

Kim Thiên Thiên hét to: “Anh Bùi, nếu chúng ta tìm nhầm nhân tố tận thế thì sẽ thế nào?”

Đôi tay đang túm cầu lông Marion nghiên cứu tỉ mỉ, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết truyền đến khiến anh bóp chặt bàn tay.

Cầu lông nổ tung, chết tươi tại chỗ.

【Đã kiểm tra nhân tố tận thế.】

【Thanh lý thế giới hiện tại, độ toàn vẹn 2%】

【Độ toàn vẹn thấp hơn 10%, tiến hành kiểm tra... Kiểm tra xong, chỉ số phá hoại của Chúa cứu thế đối với người bản xứ và thế giới hiện tại là 36,8%.】

【Qua quá trình kiểm tra, đây là cố ý gây thương tích, cần bồi thường tương ứng 36.800.000 tệ(*)】

(*) Khoảng 128,8 tỉ VNĐ

【Đánh giá: Tệ hơn cả tệ, trừ 10.000.000 tệ(*)】

(*) Khoảng 35 tỉ VNĐ

【Mời Chúa cứu thế tiến hành bỏ phiếu, lựa chọn có tiến hành sửa chữa thế giới hiện tại hay không (Nhắc nhở: Nếu trừ tiền không thành công sẽ trừ tiếp vào tuổi thọ còn lại của Chúa cứu thế tại thế giới hiện thực để tiến hành bồi thường, tỉ lệ quy đổi: 1 năm là 1.000.000 tệ)】

Người chơi: “...”

ĐM trong lòng!

Sửa, nhất định phải sửa! CMN chứ, ai mà ngờ thế giới tận thế cần cứu không phải thế giới loài người mà là thế giới ngược!

Người của Bang hội người chơi nhìn về phía hai người lãnh đạo lần này.

Ánh mắt Bùi Chí Vũ và Bùi Hướng Nhu đại ra, bọn họ chưa từng nghĩ sẽ tìm sai hướng nhân tố tận thế.

Dựa vào thế giới mà bọn họ từng trải, quái vật chắc chắn là nhân tố tận thế.

Cho nên chủ nghĩa kinh nghiệm hại người sao?

Kim Thiên Thiên nhận được nhắc nhở giống vậy.

Người chơi là một cộng đồng, chuyện một người làm sai, những người khác cũng phải gánh, tuy nhiên phần bồi thường sẽ có chênh lệch.

Người chơi ban nãy xông lên nhiều nhất, đội bom dữ nhất sẽ bồi thường càng nặng.

Không khí tràn ngập hơi thở đau thương sau khi bị kẹp trứng, bị đập

trứng, chợt phát hiện từ đó mình bất lực .

Người chơi âm thầm rơi lệ, vốn định lấy cỏ dưới đất che đậy những vết cháy nổ, nhưng sức nhớ làm vậy có bị xem như phá hoại thể giới tận thế hay không.

Tay bọn họ nâng lên rồi hạ xuống.

Bốn mươi sáu triệu tám trăm nghìn, nếu không sửa chữa, nếu không đền được, vậy mạng sẽ bị trừ đi 46,8 năm.

Không được! Không thể được!

Lính đánh thuê: “Quái vật biến mất rồi, chúng ta làm gì tiếp theo, rút lui sao?”

“Quái vật?” Bùi Chí Vũ phát ra tiếng thét the thé như thái giám: “Kêu bậy bạ gì đấy! Đó là ba tôi, ba ruột tôi! Đây là chỗ ba tôi ở, các người biến chỗ ba tôi thành như vậy, còn không mau giúp khôi phục nguyên trạng!”

Người chơi kẻ khóc người cười: “Hu hu, loài người đúng là sinh vật xấu xa nhất thế giới.

Sinh ra làm người, tôi thật sự không muốn chết(*).”

(*) Một câu nói cải biên từ câu “Sinh ra làm người, thật lòng xin lỗi” trong quyển sách Nhân gian thất cách (tựa Việt là Thất lạc cõi người), tác phẩm cuối cùng trước khi tự sát của tác giả Dazai Osamu.

Lính đánh thuê: “?”

Đám người này điên rồi sao...

-----oOo-----

Chương 48: 48: Găng Tay Tính Không

Chuyện Thị trưởng thị trấn Hạnh Phúc và con trai Charles mất tích do Hozia công ty dược phẩm Tu Chính tại đó giải quyết.

Thị trưởng mới nhanh chóng được điều tới.

Phó cảnh sát trưởng đồn cảnh sát thị trấn, cũng chính là người bắt nhóm Bùi Chí Vũ bỏ tù cũng biến mất không thấy đâu.

Sau khi Hoa đỏ gốc bị trả về thế giới ngược, Hoa đỏ trong thị trấn dần dần khô héo, khiến dân trong trấn vô cùng hoang mang.

Bọn họ không muốn trở lại ngày tháng nghèo khổ, hằng năm chỉ có thể phó thác cho trời trước đây.

Bọn họ không tìm được Marion và Charles, bèn đi tìm Văn Nhân Du.

Phía trước lữ quán Tiểu Điều chật ních dân thị trấn, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Văn Nhân Du vẫn mang chút sợ hãi.

Đám người không quên lúc Hoa đỏ vừa trồng thành công, bọn họ vì tranh cướp số lượng hạt giống mà đánh nhau, kết quả Văn Nhân Du nổ súng bắn chết mấy người, mím cười uy hiếp bọn họ không được làm phiền anh kiếm tiền, nếu không sẽ không chỉ là chuyện chết vài người.

Lúc đó thị trấn rất hẻo lánh, ngay cả internet cũng không phổ biến, chỉ cần có sự giúp đỡ của Thị trưởng và đồn cảnh sát, chuyện vài người đi đời nhà ma rất dễ ém xuống .

Muốn bán Hoa đỏ bắt buộc phải dựa vào Văn Nhân Du.

Tiền sau khi mỗi người bán hoa đều bị anh rút đi rất nhiều, điều này khiến dân thị trấn vừa yêu vừa hận Văn Nhân Du.

Yêu thích anh vì có thể bán Hoa đỏ với giá cao nhất, hận anh là vì anh lấy tiền trong túi bọn họ.

Bây giờ không có Hoa đỏ, ngày tháng sau này của họ phải làm sao? Văn Nhân Du bòn rút nhiều tiền của họ như vậy, nhất định phải đưa ra lời giải thích!

Bọn họ quên bằng chuyện Văn Nhân Du đã tự xuất tiền sửa đường dẫn đến thị trấn giao thông yếu kém này.

Marion phát hiện Hoa đỏ, Văn Nhân Du trao cho Hoa đỏ giá trị thương nghiệp, cũng là người khiến thị trấn này trở nên giàu có.

Thế nhưng dân trong trấn lại vớt chuyện này ra sau gáy, bọn họ chỉ quan tâm Văn Nhân Du còn có thể cung cấp cách kiếm tiền cho họ hay không.

“Văn Nhân Du, anh là người hợp tác với Marion, anh phải cho chúng tôi một lời giải thích!”

“Anh tưởng chúng tôi chỉ biết trồng Hoa đỏ chứ không biết làm gì à? Hiện giờ Marion không còn, anh muốn mặc kệ chuyện này sao?! Anh mặc kệ cũng được, nhưng anh phải rút khỏi thị trấn này!”

“Anh là đồ ngoại lai mang đến tai họa!”

Lúc này dân thị trấn bao vây trước lữ quán của Văn Nhân Du, ồn ào nhốn nháo.

Văn Nhân Du bấm tay tính ngày, anh đã ở thị trấn này hơn mười

năm.

Anh biết nơi này vẫn luôn bài ngoại, chưa bao giờ xem nơi này là địa điểm cư trú thích hợp.

Anh xoay người.

Mọi người nhìn Văn Nhân Du bước vào phòng quản lý, lấy súng lục trang bị ống giảm thanh bên ngoài, chầm chậm kéo chốt.

Một tiếng “cách” nhẹ nhàng.

Người khơi mào gây sự thoáng sợ hãi, nhưng dưới sự phẫn nộ của đám đông, anh ta nhanh chóng lấy lại can đảm.

Anh ta lớn giọng nói: “Anh đừng hòng giết người lung tung.

Bây giờ không như trước đây, anh làm chuyện như vậy sẽ bị tổng vào tù!”

“Suýt — —” Văn Nhân Du giơ tay đặt miệng súng ngay mép miệng: “Tốt nhất các người yên lặng một chút, khách của tôi vừa mới ngủ, nếu bọn họ bị đánh thức sẽ rất tức giận.”

“Khách?”

“Đừng mượn cớ lung tung, không cần giả vờ nữa, chúng tôi nhìn thấy Hoa đỏ trong vườn nhà anh vẫn sống bình thường, tại sao của chúng tôi lại xảy ra chuyện?”

Văn Nhân Du không muốn trả lời.

Anh nhớ đến Hoa đỏ tươi tốt trong nhà mình, không khỏi lên cơn ghê sợ .

Dân thị trấn ngày càng ồn ào.

Cửa nhà hai bên lữ quán đột nhiên mở ra: “Làm gì đó, làm gì đó, đám các người muốn gì hả?”

Từng người chơi trong lữ quán Tiểu Điểu bước ra ngoài, nhân số rất nhiều, không giống số lượng mà lữ quán nho nhỏ này có thể chứa được.

Dưới sự cho phép của Đen to con và Trắng bé nhỏ, các căn phòng tại lữ quán Tiểu Điểu đã cải tạo thành cánh cửa có thể nổi thẳng với thế giới ngược, chỉ có nhóm người chơi và đám người Hozia có thể đi vào.

Người chơi đang cải tạo môi trường thế giới ngược, san lấp đất chỗ bọn họ đánh bom, lại còn xây cung điện cho Đen to con, mệt gần chết.

Đi về từ thế giới ngược, vốn định ngủ cho đã, kết quả lại nghe bên ngoài ầm ĩ giống như hiện trường bắn tên lửa.

Người chơi hằm hằm đi ra.

Dân thị trấn vừa thấy du khách của đoàn du lịch phương Đông, bọn họ không sợ chút nào.

So với những du khách khác, du khách đoàn du lịch này khá khách sáo với dân thị trấn, chỉ ước mỗi ngày đưa tiền cho họ, dù bọn họ bày thái độ gì cũng không tức giận.

Đám người vẫn ồn ào như cũ, muốn đòi lại công bằng.

Người chơi nghe hiểu đại khái lý do bọn họ ầm ĩ, im lặng nhìn chòng chọc đám người này hồi lâu.

Loại người không hiểu lý lẽ, vừa lười vừa tham như thế, có khi nào

biến thành Marion thứ hai không?

Lỡ như lại biến thành nhân tố tận thế... Chi bằng bây giờ tiêu diệt cả lũ, cắt đứt hậu hoạn.

Vừa nghĩ tới Đen to con và Trắng bé nhỏ mới là người bản xứ, đám loài người này chỉ là sâu mọt ký sinh tại thế giới tận thế này, người chơi giận sôi máu.

Bọn họ càng nhìn càng thấy ghét, càng nhìn dân thị trấn càng thấy hành vi nịnh nọt nhằm lấy tình báo của họ trước đây thật buồn cười.

Dân thị trấn nhận ra ánh mắt mỗi người chơi ẩn chứa sát khí, không phải ánh mắt uy hiếp như Văn Nhân Du, mà là xem bọn họ như khối u ác tính của thế giới này, căn bản không coi bọn họ là người.

... Thật đáng sợ.

Không đợi người chơi ra tay, dân thị trấn vùn vụt tản ra như chim muông .

Người chơi chẳng còn sức đuổi theo.

Lúc này trạng thái tinh thần của bọn họ cực kỳ mệt mỏi, chỉ lạnh mắt liếc xéo mà đám dân chúng đã bỏ chạy.

Một người chơi bắc loa, quát: “Đám khốn kiếp chúng mày dám tới lần nữa, ông bắt hết lũ chim chúng mày, xiên thịt nướng ăn!”

Nói đến xiên thịt nướng, hình như bọn họ cảm thấy hơi đói.

Người chơi trông mong nhìn về phía Văn Nhân Du, lấy tiền đưa cho anh: “Anh chuẩn bị nhiều thịt nướng cho chúng tôi nhé, loại nhiều mỡ một chút.”

Văn Nhân Du vui vẻ thu tiền.

Lữ quán Tiểu Điều trở thành cửa ra vào thế giới ngược là đề xuất của Vân Thiển, người chơi ở đây cũng là đề nghị của Vân Thiển.

Chỉ cần mỗi ngày Văn Nhân Du thu được nhiều tiền, buổi tối anh sẽ cời thêm một món, làm thêm một động tác trước mặt Vân Thiển.

Văn Nhân Du không muốn Vân Thiển chiếm được quá nhanh, anh cứ cảm thấy cô gái này là kẻ lằng nhằng, ngủ xong sẽ chạy.

Văn Nhân Du làm vậy quả thật níu giữ được hứng thú của Vân Thiển.

Cho dù đang ở trong thế giới ngược, cô cũng bùng mặt tưởng tượng đến cảnh tượng hôm qua.

Cô nằm trên giường, Văn Nhân Du đứng trước giường, bắt đầu chậm rãi cời âu phục.

Vóc dáng anh không phải kiểu vạm vỡ, bắp thịt tuy gầy nhưng rắn chắc.

Không biết có phải anh cố ý hay không, dường như áo sơ mi bên trong áo khoác nhỏ hơn bình thường một số.

Vì vậy lúc anh cời áo, sơ mi sẽ theo động tác mà bó sát vào da thịt, thấp thoáng lộ ra đường nét cơ bắp.

Chờ lúc anh cời xong, áo sơ mi lại trở về vừa người như thường.

“Hôm nay lại thêm một món.” Đôi tay Văn Nhân Du đặt ở thắt lưng, dưới đôi mắt chờ đợi của Vân Thiển, anh giơ hai tay lên nói: “Găng tay cũng là một món.”

Vân Thiển phòng mang như cá nóc: “Găng tay nhỏ như vậy, sao có

thể tính được?”

Cô bị Văn Nhân Du nửa đề lên giường, bàn tay đeo găng chọc vào gò má phồng lên.

Vân Thiển dờn mắt: “Găng tay không tính, anh chơi xấu.”

Văn Nhân Du chẳng quan tâm, tự ý cởi găng tay xuống.

Đôi mắt nhỏ dài dưới cặp kính tơ vàng rủ xuống, nâng tay phải lên mép miệng, môi mỏng hé mở, hàm răng cắn găng tay chậm chậm tháo xuống...

Khớp xương bàn tay nổi rõ, ngón tay thon dài, da tay trắng nõn vì đeo găng thời gian dài, tĩnh mạch màu xanh trên mu bàn tay nổi rõ.

Anh nắm lấy cổ Vân Thiển, ngón cái hướng lên, lơ đãng xoa nhẹ cánh môi mềm mại của cô.

Dưới ánh đèn phòng ngủ mờ tối, anh cắn lấy trái tai cô, khẽ hỏi: “Găng tay có tính một món không?”

“Vân Thiển?”

Khung cảnh hồi tưởng gián đoạn.

Kim Thiên Thiên gọi Vân Thiển liên tục mấy lần, Vân Thiển hoàn hồn hỏi: “Sao thế?”

Kim Thiên Thiên trách: “Cô đang nghĩ gì đấy, tôi gọi cô mấy tiếng mà cô còn chưa hoàn hồn.”

Vân Thiển: “Tôi đang nghĩ lúc món ăn ngon lành bày ra trước mặt, tôi nên bắt đầu ăn từ đâu.”

Kim Thiên Thiên: “Cô đừng ngậy người nữa, chúng ta phải làm giám sát, lẽ nào cô muốn khi trở lại thế giới hiện thực bị trừ mất bốn mươi năm tuổi thọ à?”

Vân Thiển: “Không phải tiến độ hiện tại rất ổn sao?”

Mặt đất loang lổ ở thế giới ngược đã được san bằng.

Vân Thiển nhìn Hozia và nhân viên công ty dược phẩm Tu Chính bị người chơi “thôi miên” đang bận rộn tại thế giới ngược và thế giới hiện tại, có hơi cảm khái.

Cô hỏi: “Tờ giấy Bùi Hường Nhu dùng hôm đó có hiệu lực kéo dài mãi mãi sao?”

Kim Thiên Thiên cũng không rõ.

Chỉ có người trong Bang hội người chơi biết làm sao sử dụng vật phẩm bị thần bỏ quên.

Trước kia, cô từng nhặt được đồ vật này, nhưng nó ở trên tay cô chỉ là thanh gỗ, bất kể dùng cách gì cũng không phản ứng.

Trừ người trong Bang hội người chơi, Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu sẽ không giải đáp câu hỏi này.

Muốn biết bắt buộc phải tham gia Bang hội người chơi.

Vân Thiển sẽ không gia nhập.

Không tính lời kể của Văn Tư Thành và Lý Duy, lần trải nghiệm ở thế giới tận thế này khiến cô cảm thấy người trong Bang hội người chơi có hơi bại não, nếu không làm sao ngay cả nhân tố tận thế mà cũng tìm nhầm được chứ!

Vân Thiển kiên quyết không thừa nhận ban đầu cô cũng xem người

bóng là nhân tố tận thế.

Sau khi chịu ảnh hưởng của sổ nhật ký, Hozia và cả cấp dưới của ông ta tin tưởng người chơi tuyệt đối.

Đối với mấy lý do vớ vẩn mà người chơi thuận miệng nói ra như “Chúng tôi đã nhận thủ lĩnh thế giới ngược là ba, bởi vậy ngài rất quan tâm chúng tôi.

Để báo đáp, chúng tôi phải giúp họ sửa chữa nơi cư ngụ, các người phải giúp một tay mới kiếm được lợi ích” cũng tin sái cổ.

Hozia đích thân ra tay, hi vọng có thể đạt được sự thừa nhận của Đen to con, có cơ hội nhận nó làm cha.

Đen to con nghi ngờ loài người có âm mưu khác, ví dụ như thừa cơ hội nhận nó làm ba mà trộm chất thải của nó ăn.

Đóa Hoa đỏ mà Marion trộm đi lúc trước có thể tỏa ra mùi giúp Đen to con và phân thân bài tiết.

Không có đóa hoa này, bọn họ sẽ luôn ở trạng thái táo bón... Không gây ảnh hưởng tới sức khỏe, có điều sẽ không thoải mái.

Lần này Đen to con xây tầng tầng lớp lớp phòng hộ phía ngoài nhà vệ sinh, đặt ra cấm địa, không cho bất cứ sinh vật nào trừ nó và Trắng bé nhỏ tiếp cận.

Người chơi có giải thích thế nào cũng không được, bọn họ thật sự không có hứng thú với thứ kia.

Đen to con phát ra tiếng “ha ha” giống loài người.

Chỉ có người cực kỳ lương thiện trong nhân loại mới có thể tin, còn những kẻ khác đều phải cảnh giác.

Bắt bọn họ làm công nhân cũng không tồi...

Đen to con hài lòng ngắm nhìn cung điện khổng lồ dần được xây lên dưới sự giúp đỡ của nó, chưa xây xong nhưng đã thành hình.

Nó dẫn Trắng bé nhỏ tới gần cung điện, hào hứng hươ móng vuốt để Trắng bé nhỏ thấy được căn phòng sau này của bọn nó ở đâu.

Biên độ hươ quá mạnh, hươ một phát cắt phăng nửa cái nóc cung điện.

Người chơi vừa ăn xong thịt nướng, miệng mồm đầy mỡ bước vào thế giới ngược, thầm nghĩ mấy ngày nữa là có thể xây xong cung điện.

Kế tiếp, bọn họ nhìn thấy cung điện bị cắt nửa cái nóc.

Người chơi: "..."

Đen to con hết sức chột dạ, Trắng bé nhỏ chít chít một hồi.

Phiên dịch viên Vân Thiển và Kim Thiên Thiên đã đến giờ làm việc, nhắc lại ý của hai đứa cho người chơi.

Bùi Chí Vũ nghe thấy Đen to con làm hư cung điện chỉ vì ham chơi, gương mặt đẹp trai của anh thoát xanh thoát trắng, cuối cùng hóa thành nụ cười tựa chó liếm người.

"Ba nói đùa rồi, con hiểu ý ngài, chắc chắn là cung điện này xây không được hùng vĩ, không xứng với thân phận của ngài đúng không?" Bùi Chí Vũ quả quyết nói: "Ngài yên tâm, chúng con sẽ dốc hết sức lực sửa chữa nơi ngài ở thành thế giới chỉ có trong đồng thoại!"

Người chơi: "Đúng vậy đó ba, ngài cứ việc yêu cầu, nếu không làm

được, chúng con sẽ cắt đầu xuống cho ngài làm bóng đá!”

Bùi Chí Vũ lại lấy chiếc khăn tay nhỏ ra, vui vẻ chạy đến dưới chân Đen to con: “Là chân này nhỉ? Ba có bị thương không? Hình như hơi bẩn rồi, để con lau sạch cho ngài!”

Bùi Hường Nhu đứng bên cạnh Vân Thiển và Kim Thiên Thiên.

Kim Thiên Thiên rất tò mò: “Chị Bùi, nhà mấy người làm nghề gì vậy, mức độ co duỗi của anh Bùi đúng là vượt hẳn người thường.”

Vân Thiển gật đầu tán đồng, rất muốn dùng cái từ nào đó để miêu tả nhưng cảm thấy như vậy hơi xúc phạm.

Lời khen ngợi có thể buột miệng, lời tổn thương thì phải cân nhắc rồi mới nói.

Bùi Hường Nhu: “Người như anh trai tôi gọi là Đại trượng phu.”

Cô chạy lên giúp một tay, mở miệng ra là gọi ba, còn nhiệt tình hơn cả Bùi Chí Vũ.

Cảm xúc Đen to con tràn đầy từ ái khó tả, thậm chí bàn bạc chuyện có con với Trắng bé nhỏ, phải chi con của chúng cũng có thể thân thiết lau chân cho chúng giống hai người.

Mặc dù Đen to con và Trắng bé nhỏ trông như hai loài khác nhau, nhưng chúng đúng là sinh vật cùng một chủng tộc, đặc tính đực cái của tộc chúng vốn là như vậy.

Trắng bé nhỏ thích con non, Đen to con không thích, nó cho rằng có phân thân là đủ rồi, bây giờ xem ra thêm một đứa nhóc biết phục vụ cũng không tệ.

Đen to con làm hai cái mũ rơm xinh xắn màu xanh lá cho Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu.

Màu xanh lá là màu đại diện cho sức sống và hi vọng, đây cũng là ý tốt của Đen to con.

Bùi Chí Vũ nở nụ cười kiên cường, nhận lấy mũ rơm, giơ ngón tay cái: “Ba đúng là có mắt nhìn, nón xanh thật hợp với con!”

Ở mức độ nào đó mà nói, Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu thật sự rất giỏi, xứng đáng là người chơi lão thành trong Bang hội người chơi.

Sau lưng bay đến mùi thịt nướng, Văn Nhân Du bụng thịt nướng tới, là phần của Vân Thiển và Kim Thiên Thiên.

Vừa nhìn thấy Kim Thiên Thiên và Vân Thiển đứng gần, nụ cười Văn Nhân Du càng trở nên nhả nhặn.

Kim Thiên Thiên: “...”

Có sát khí! Gió lớn chạy mau!

Cô giành phần thịt nướng trên tay Văn Nhân Du, chạy khỏi đây trước.

Vân Thiển: “Thiên Thiên là cô gái đáng yêu, anh đừng hung dữ với người ta.”

Văn Nhân Du lau sạch nĩa, nhét vào tay Vân Thiển: “Vậy ban nãy em sờ eo cô ta làm gì?”

Vân Thiển: “...Tay tôi tự có ý thức của nó.”

Văn Nhân Du thản nhiên hỏi: “Của ai sướng tay hơn?”

-----oOo-----

Chương 49: 49: Đầu Giường Có Người

Eo ai sướng tay hơn?

Câu hỏi như vậy đương nhiên ở những nơi khác nhau sẽ cho ra những câu trả lời khác nhau.

Lúc ở thế giới ngược, Kim Thiên Thiên đứng cách đó không xa, Vân Thiển không hề do dự đáp: “Đàn ông thối sao bằng con gái thơm tho mềm mại.”

Kim Thiên Thiên cách rất xa nhưng thính lực rất tốt, cô lắng lắng giọng ngón tay cái với Vân Thiển, không thấy sắc quên bạn, được lắm.

Nhưng về đến phòng ngủ Văn Nhân Du, người này cái kỉnh không chịu cởi áo.

Vân Thiển bèn dựa vào anh, mềm giọng nói: “Trong lòng tôi, sướng tay nhất đương nhiên là anh, một người tầm thường ất ơ nào đó sao có thể bằng anh.”

Ban ngày Kim Thiên Thiên vẫn là cô gái thơm tho mềm mại, buổi tối biến thành người tầm thường ất ơ nào đó, Văn Nhân Du đã nhìn thấu bản chất sở khanh của Vân Thiển rồi, cô gái này chỉ ham muốn cơ thể anh!

Thình thoảng như mỗi là tình thú, bầu không khí giữa nam nữ trưởng thành thích hợp, phát triển thêm chút nữa cũng chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Đến hôm qua, Văn Nhân Du đã cởi chỉ còn lại áo sơ mi và quần.

Lúc phải tiếp tục cởi, anh bỗng ôm lấy Vân Thiển, tháo mắt kính cô ra, đi về phía phòng tắm của phòng ngủ: “Tắm.”

Trong nháy mắt, Vân Thiển tựa như cá muối mất đi sức sống, mất một lúc mới thích ứng với thế giới chẳng thấy rõ gì.

Cô giật cà vạt Văn Nhân Du: “Đồ ở sạch nhà anh, tôi tắm rồi! Sạch rồi!”

Nhiệt độ nước vừa phải, sóng nước dập dềnh.

Đây là cơ thể có sức hấp dẫn trí mạng đối với mỗi người đàn ông, từng đường cong đều hoàn mỹ, làn da trơn mềm như đậu hủ, xúc cảm mịn màng khiến người ta không nỡ buông tay.

Ngay cả móng chân nơi bàn chân cũng ửng màu hồng phơn phớt, mỗi ngón đều mềm mại đáng yêu, khi ngón tay lướt qua sẽ mẫn cảm mà co quắp vào trong.

Tốc độ tắm của Văn Nhân Du vừa chậm vừa giày vò.

Vân Thiển nghĩ anh chắc hẳn rất thích ăn Sakura Panna(*) cho nên mới cố chấp với một vài nơi như vậy.

(*) Tức món Sakura Panna Cotta, là món ngọt có màu hồng nhạt và trong suốt mang đậm nét của mùa xuân, topping là kem tươi và hoa đào.

Đây là hình, các bạn nhìn hình là hiểu tác giả đang tả gì rồi nhé ;))

Quay lại giường, cuối cùng Văn Nhân Du không còn rụt rè nữa, quần

áo chỉ còn lại vị trí ngăn che then chốt, nhưng anh xấu xa thu mắt kính Vân Thiển lại — Anh biết số độ Vân Thiển rất cao, bèn cố ý làm vậy.

Như thế cho dù nếm được mỹ vị cũng không nếm được tất cả mùi vị trong một lần, khách muốn thưởng thức toàn bộ hương vị sẽ phải quay lại lần nữa.

Anh mang cách thức sử dụng trong kinh doanh để đối phó Vân Thiển.

Dù làm chuyện gì, anh cũng nhanh chóng thành thạo, chuyện này cũng vậy.

Nước ngập Kim Sơn rất nhanh chứng minh năng lực học tập thao tác bằng tay của anh.

Cánh môi chạm nhau, lần đầu tiên Văn Nhân Du gọi tên Vân Thiển mà không phải “quý khách” : “Vân, tháo kính xuống giúp tôi.”

Toàn bộ hơi thở nóng bỏng phả ra, bàn tay mềm nhũn của Vân Thiển cầm lấy mắt kính anh, Văn Nhân Du hôn từ trán cô xuống dưới từng chút một: “Ngoan.”

Anh vô tình ngược mắt.

Kinh hoàng! Từ căng tràn sức sống đến khuất bóng hoàng hôn chỉ mất một giây, Văn Nhân Du lập tức lấy chăn bọc Vân Thiển lại.

Anh định lấy súng trong tủ đầu giường nhưng tay chẳng thể nhúc nhích.

Một người mặc áo giáp không thuộc về thời đại này đang ngồi ở đầu giường, toàn thân gã bị bọc kín trong lớp áo giáp đen, chỉ còn lại đôi mắt màu vàng lạnh nhạt.

Không biết gã xuất hiện từ khi nào, ngồi đây quan sát bọn họ bao lâu.

Văn Nhân Du không thể nào cử động, anh nhìn người kia vươn đầu ngón tay về phía anh.

Phương pháp tu luyện của Giới bắt buộc phải giữ cơ thể sạch sẽ, bao gồm cả phân thân của ngài.

Trước kia, Tham lam không hề hứng thú với loại chuyện này, nhưng gặp Vân Thiển lại giống như nhập ma chương.

Giới không khỏi lại nghi ngờ Vân Thiển có phải là người do Thần điện Ánh Sáng cố ý phái tới phá hoại sự tu luyện của ngài hay không, dẫu sao bọn họ cũng không muốn để ngài ngưng luyện ra Thần cách, như vậy sẽ phá hủy cân bằng hai bên.

Không cần nói chuyện, Giới chỉ cần truyền thông tin vào Văn Nhân Du là có thể khiến đối phương biết được thân phận của anh và ngài.

Sao Văn Nhân Du lại lâm trận bỏ chạy... Vân Thiển thò đầu khỏi chăn, không thấy rõ Văn Nhân Du thế nào, trái lại nhìn thấy trên đầu có thứ đáng sợ giống như bóng đen(*) trong truyện Conan.

(*) Trong truyện Conan, tác giả thường vẽ hung thủ dưới dạng một người đen từ đầu đến chân nhằm che giấu thân phận hung thủ, nhưng vẫn thể hiện được hành động của hung thủ.

Cô theo bản năng rút con dao thái trong balo không gian, dự định đâm vào mu bàn chân ngài.

Giới lập tức thi triển thần thuật làm Vân Thiển hôn mê, dao thái cũng không ghim trúng ngài.

Văn Nhân Du tiếp nhận hết lượng thông tin khổng lồ mà Giới truyền đến, anh nhìn về phía người được gọi là thần linh, bật ra câu hỏi bực

trực đâm thẳng vào linh hồn đối phương: “Nếu lời ngài là thật, vì sao ngài lại ăn mặc như ăn trộm đi rình mò chuyện riêng tư của người khác? Nếu tu luyện phải kiềm chế mọi dục vọng của mình, trở thành thần linh có gì vui? Tôi không muốn trở lại trong cơ thể ngài.”

Giới: “Người là Tham lam, muốn càng nhiều là bản tính của người.

Dục vọng là tội lỗi, chẳng phải thứ tạo thành hiện trạng của thế giới này là sự tồn tại của dục vọng vô dụng sao?”

Văn Nhân Du buồn cười nhìn ngài: “Rõ ràng là thần linh, vì sao cách nhìn lại thiếu cận như vậy.

Ví dụ như cây đao này...” Anh chỉ vào cây đao bên người Giới: “Sự tồn tại của nó là sai sao? Tất cả tùy thuộc vào cách sử dụng.

Dục vọng có ở khắp nơi, thúc đẩy thế giới phát triển cũng là dục vọng, hành vi muốn kiềm chế dục vọng của ngài không phải là biểu hiện của một dạng dục vọng sao? Vì sao ngài muốn vứt bỏ dục vọng?”

Giới: “...” Phân thân sao lắm lời vậy, hậu quả của việc nuôi thả quá lâu dẫn đến lệch lạc sao?

Văn Nhân Du lạnh mắt nhìn chằm chằm chân của Giới: “Bước xuống khỏi đầu giường tôi, chân bẩn như vậy mà đứng ở đó, ngài không cảm thấy xấu hổ về hành vi của mình sao?...!À, ngài là thần linh, ngài không có cảm xúc không cần thiết của loài người, thảo nào có thể làm ra hành vi không bị đạo đức ràng buộc như vậy.

Nếu thần linh chính là như ngài, vậy làm thần linh cũng chẳng hay ho gì.”

Tham lam mà nói rằng buộc đạo đức chắc chắn vô cùng nhục cười.

Giới quá rõ chuyện Tham lam từng làm, cũng biết anh có thể vì tiền

làm đến mức nào, có điều ngài cũng cảm thấy hành vi ngồi đầu giường hơi mất lịch sự, bèn dịch chuyển tức thời sang chỗ khác.

Chăn trên người ai đó không đắp kỹ, cảnh xuân vô hạn.

Giới thoáng liếc nhìn, chỉ là thoáng liếc nhìn thôi!

Văn Nhân Du lập tức độc miệng mắng ngài là thần linh không biết xấu hổ, ngay cả người phụ nữ của phân thân mình cũng thêm muốn.

Giới: "...Ta không có hứng thú với con người, càng không có hứng thú với chuyện như vậy."

Văn Nhân Du đột nhiên tìm được điểm mấu chốt, bừng tỉnh: "Không chừng ngài vốn không phải là tôi, nếu như ngài là tôi thì sao lại không có hứng thú với Vân."

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã bị cơ thể cô ấy hấp dẫn... Ngài là thần linh, chắc chắn ngài có thể truyền ký ức không tồn tại cho tôi.

Ngài muốn làm gì tôi?"

Câu này hình như hơi quen quen, Giới sực nhớ dường như Cố chấp cũng từng nói lời giống hệt vậy.

Ngài chỉ muốn thu hồi phân thân d.ục vọng thôi mà, có cần khó vậy không?

Mặc kệ Giới chứng minh mối liên hệ giữa ngài và Văn Nhân Du là mối quan hệ giữa phân thân và bản thể thế nào, Văn Nhân Du vẫn kiên quyết từ chối tin tưởng bản thể của anh là Giới.

Giới nói tham lam đối với tiền bạc của anh đã gần tới giới hạn, đến lúc trở về bản thể rồi, nhưng Văn Nhân Du lập tức đáp trả: "Bây giờ tôi tham lam cô ấy, không phải ngài nói lúc phân thân có nguyện

vọng chưa được hoàn thành sẽ không thể thu hồi sao?”

Giới: “...”

Dục vọng của Tham lam đối với tiền bạc đã thật sự biến thành dục vọng đối với Vân Thiển.

Nếu như ngài không cắt ngang hoặc không xuất hiện, chưa chắc sẽ xảy ra tình huống thế này.

Tham lam không muốn biến mất, không muốn trở về bản thể.

Giới cười khẽ: “Ta sẽ không để người phá hủy sự tu luyện của ta.

Người còn chưa nhận ra sao, cô ta không phải người của thế giới này, cô ta sẽ sớm rời khỏi đây.

Đến lúc đó chỉ còn lại người ở lại... Đây là thứ người muốn sao?”

Văn Nhân Du sửng sốt, anh trầm ngâm chốc lát, đề xuất yêu cầu muốn đi cùng Vân Thiển: “Chỉ cần sau này cô ấy thích một mình tôi, tôi sẽ chủ động trở lại cơ thể ngài.”

Giới cho rằng phân thân của mình hội đủ ưu tú, Vân Thiển yêu Tham lam cũng chỉ là chuyện sớm muộn, cộng thêm cảm xúc tự tin truyền ra từ trên người Văn Nhân Du, ngài suy nghĩ một lúc bèn đồng ý.

Dù sao Cố chấp cũng ở đó, thêm một Tham lam cũng chẳng sao.

Bọn họ ở đó cũng không dễ bị phát hiện, những thần linh khác không có khả năng dùng bản thể chạy tới chạy lui ở các thế giới giống ngài.

Ánh mắt Văn Nhân Du toát lên vẻ thương hại.

Thần linh ngây thơ, không biết trên đời này có một loại người trời sinh ong bướm, gặp người nào yêu người nấy.

Muốn khiến bọn họ bỏ rừng rậm chọn một thân cây là chuyện hết sức khó khăn.

Nếu không có gì bất ngờ, có khả năng Giới sẽ không bao giờ thu hồi được Tham lam anh.

Đầu óc giới kém nhạy như thế, Văn Nhân Du càng không muốn thừa nhận anh và Giới là một người.

Đùa à, nếu anh ngây thơ như vậy, trong kinh doanh đã bị người ta ăn sạch sành sanh từ sớm, cả xương cũng chẳng còn.

Giới chuẩn bị rời đi, Văn Nhân Du hỏi: “Ban nãy, ngài đã làm gì Vân Thiển?”

Giới: “Chỉ để cô ta ngủ một giấc, trời sáng sẽ tự tỉnh lại...” Ngài căn dặn lần nữa: “Các người không được tiếp tục làm chuyện dư thừa.”

Văn Nhân Du: “Chỉ cần không dùng chỗ đó là được chứ gì?”

Dường như Giới rất đau đầu với chủ đề này, ngài nghiêng đầu đáp: “Phải.”

Văn Nhân Du: “Tay, miệng, và cả phía sau đều được à?”

“...” Giới không hiểu vì sao anh lại đề cập tới phía sau, ngài không nhịn được hỏi: “Cái chỗ đó làm gì được...”

Văn Nhân Du giải thích xong, Giới đứng sững tại chỗ như khúc gỗ.

Khoảnh khắc đó, ngài lớn rồi.

Thật ra Văn Nhân Du cũng là kẻ lý thuyết suông, những cái anh nói đều là kiến thức anh học được, lại còn dám khoác lác phổ cập kiến

thức cho Giới.

Đúng là một kẻ dám nói, một kẻ dám nghe.

Giới giả vờ bình tĩnh mở miệng: “Chỉ cần không tiết tinh khí(*), làm gì cũng được.”

(*) Tinh trong tinh trù.ng, tinh d.ịch

Ngài không thể tin được khẩu vị của phân thân mình lại đặc biệt như vậy.

Văn Nhân Du nhận được câu trả lời hài lòng, anh lại nhớ đến chuyện gì đó, nghi hoặc hỏi: “Ngài có thể cảm nhận được cảm xúc và tình cảm của tôi, vậy tôi làm gì, ngài cũng cảm giác được sao? Cảm giác giống hệt tôi?”

Giới: “Chỉ khi cảm xúc người dao động lớn, cảm giác mới truyền đến chỗ ta.” Có lẽ vì để trả đũa phân thân của mình, Giới bèn nói: “Ví dụ như lúc người biết được thức uống mà mỗi ngày mình đều uống một ly thật ra là thứ nào đó...”

Trong nháy mắt, Văn Nhân Du mắc ói cùng cực, xông vào nhà vệ sinh nôn mửa.

Cảm giác buồn nôn của anh truyền đến chỗ Giới, Giới không chịu nổi cũng chạy tới cạnh anh ói.

Nếu như Vân Thiển còn tỉnh, biết được chuyện này, chắc chắn cô sẽ mắng một câu có bệnh.

Tối đó, Vân Thiển ngủ rất ngon.

Khi tỉnh lại, cơ thể cô tràn đầy sức sống, hoàn toàn không giống hôm qua đã trải qua chuyện gì.

Cô không nhớ chuyện bóng đen ở đầu giường, hình ảnh sau cùng cô nhớ trong đầu là Văn Nhân Du chuẩn bị làm đến bước cuối cùng...

Hình như Vân Thiển chẳng có cảm giác gì cả, cô ôm chần trước ngực, hoài nghi cuộc đời.

Văn Nhân Du bừng bữa sáng tới, nghe được câu hỏi ngập ngừng và hoang mang của Vân Thiển: “Rốt cuộc do khả năng hồi phục của tôi quá tốt, hay là anh không được?”

Văn Nhân Du: “...”

-----oOo-----

Chương 50: 50: Thần Linh Đần Độn

Vân Thiển than vắn thở dài, cảm khái có lẽ lúc ông trời mở một cánh cửa cho người nào đó, đã tiện tay khóa luôn cánh cửa, lại còn quên đưa chìa khóa cho người ta.

Người vừa đẹp mã, vừa dùng được quả là số ít.

Không sao, nhìn mặt cũng được, cô là loại người chú trọng nhục d.ục sao?

...Phải, cô phải.

Quan hệ giữa cô và Văn Nhân Du vốn là ham mu.ốn cơ thể lẫn nhau, cũng chẳng có hòa hợp về tâm hồn.

Nếu Văn Nhân Du không được mà còn muốn cô đưa tiền, vậy cô dứt khoát vẫy tay làm sở khanh bỏ đi.

Nhưng! Văn Nhân Du lại bày ra tuyệt kỹ bàn tay thần sầu, thành công giữ Vân Thiển lại.

Vân Thiển: “Haiz — —” vẫn cảm thấy tiếc.

Ánh mắt rơi xuống người bên cạnh, sườn mặt tuấn tú, khoe môi ẩn chứa nụ cười, trên người lại chẳng có mùi mồ hôi của đàn ông thối, cơ thể thiên về cao gầy hợp mắt...

Đột ngột đối diện với cặp mắt như sói của Vân Thiển, hai tay Kim Thiên Thiên túm chặt cổ áo, run rẩy nói: “Mặc dù tôi trông đẹp trai,

nhưng xin cô nhớ kỹ, tôi là con gái! Con gái thứ thiệt!”

Vân Thiển bủ môi: “Cô sợ thế làm gì, lẽ nào tôi là người ra tay với con gái sao? Tôi chỉ hứng thú với đàn ông thôi.”

Kim Thiên Thiên kêu gào: “Con khỉ, hôm kia tôi còn thấy cô chấm mút Bùi Hường Nhu.”

Vân Thiển nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ: “Chấm mút gì chứ, nói khó nghe quá, đây là khao khát vóc dáng hoàn hảo đối với người đồng giới, lấy thái độ tìm tòi nghiên cứu để đo ngực của cô ấy.”

Kim Thiên Thiên: “Cô đừng để anh Bùi nhìn thấy.

Bị anh ta phát hiện cô giờ trò với em gái anh ta, cho dù cô là nữ thì anh ta cũng đánh.”

Vân Thiển: “Hừ.”

Kim Thiên Thiên cảm thấy Vân Thiển đúng là một cô gái kỳ lạ, khác với tất cả người chơi mà cô từng gặp.

Lần thế giới tận thế này, rõ ràng cô mới là người tìm ra nhân tố quan trọng.

Nếu như cô bằng lòng, đáng lý có thể chiếm một vị trí trong nhóm người chơi.

Thế nhưng cô lại đắm chìm vào tình yêu với người bản xứ, trừ chuyện đó ra thì chỉ biết ngủ khò, khiến đa số người chơi không thích kẻ từ sáng tới tối sờ cá như cô.

Trái lại Kim Thiên Thiên rất thích Vân Thiển.

Thình thoảng Vân Thiển sẽ rất giả tạo, nhưng đa số thời gian cô không phải là người che giấu cảm xúc.

Vui vẻ, khó chịu, tức giận đều hiện hết lên mặt, không cần cố ý suy đoán, đọng chuyện lại giải quyết dứt khoát nhanh gọn, rất đáng tin , ngoại trừ chuyện thèm khát sắc đẹp...

Kim Thiên Thiên thờ dài, con người đúng là chẳng có ai hoàn mỹ!

Tuy nói vậy, cô vẫn trao đổi phương thức liên lạc với Vân Thiển trong hiện thực, thuận tiện liên lạc sau này.

Phía trước đồng cỏ trải dài, Đen to con chở Trắng bé nhỏ đi ngang hai người.

Trắng bé nhỏ chít chít nhảy xuống, mời hai người đến gần quan sát cung điện xây gần xong.

Giống như Bùi Chí Vũ cam kết, anh dốc hết sức xây dựng, biến nơi này thành thế giới đồng thoại.

Anh đề xuất ý tưởng và bản thiết kế, Đen to con và Trắng bé nhỏ có thể tạo ra vật liệu và sinh vật vượt quá trí tượng tượng của bọn họ, giống như Chúa sáng thế trong thế giới này.

Cây cối và nấm trong rừng rậm cao lớn khiến Vân Thiển và Kim Thiên Thiên tưởng nhầm mình đang bước vào đất nước người khổng lồ, từng điểm phát sáng lấp lánh trôi nổi trong không khí, đến tối càng đẹp hơn.

Người bóng phân thân mini của Đen to con ở trong rừng rậm bận rộn liên tục, lúc trước bọn chúng trông khủng bố, lúc sau mất đi tính công kích lại trở nên cực kỳ đáng yêu.

Đến chỗ cung điện.

Cung điện đã không còn có thể dùng từ hoành tráng để khái quát.

Ngôi nhà có thể chứa được Đen to con, lại còn cho nó tự do hoạt động chắc chắn là một thứ khổng lồ, giống như chiếm cứ hơn một nửa bề mặt thế giới này, loài người trước mặt trở nên bé nhỏ giống như con giun con dế.

Cũng dưới sự giúp đỡ của Đen to con, người chơi mới có thể xây dựng nhanh như thế.

Bọn họ rưng rưng nước mắt, người bản xứ thật lương thiện, không tính toán hiềm khích lúc trước...

Người chơi cũng cảm thấy kỳ lạ, Đen to con lợi hại như vậy tại sao lại để Trắng bé nhỏ bị bắt từ trong thế giới ngược?

Qua lời giải thích của Trắng bé nhỏ, bọn họ mới biết lúc đó Marion ẩn núp đi ào thế giới ngược, không biết dùng thứ gì để che giấu tung tích, Đen to con không thể cảm nhận được sự đột nhập của ông ta, bởi vậy mới để ông ta trộm mất bà xã.

Nếu không phải bất đắc dĩ, nó không thể tùy tiện rời khỏi đây.

Nó vốn là trụ cột của thế giới này, một khi nó rời đi, thế giới sẽ sụp đổ, đồng nghĩa với việc nó phải giành giật sinh tồn trong cùng một thế giới với con người... Cho dù là đối với nhân loại hay là với nó thì đó đều là tận thế.

Người chơi mang Marion đã chết ra quất roi trong lòng, lão già ngu dốt.

Bùi Chí Vũ suy nghĩ gì đó, anh tìm Vân Thiển: “Có phải thứ Marion để lại bị Văn Nhân Du xử lý không?”

Vân Thiển kinh ngạc: “Làm sao tôi biết.”

Bùi Chí Vũ kinh ngạc: “Không phải cô đang lêu lổng cùng với anh ta

sao... Ngay cả động tĩnh tài sản của anh ta mà cô cũng không biết? Tôi nói thẳng, thứ Marion để lại có thể là vũ khí không tệ.

Chắc cô đã nhìn thấy dáng vẻ Hường Nhu sử dụng vũ khí rồi đấy, giúp người chơi có thể hô mưa gọi gió ở thế giới tận thế.”

Vân Thiển: “Thứ tốt như vậy, tự anh đi tìm chẳng phải tốt hơn à?”

Lời này thể hiện rõ đặc tính cá muối, cho dù biết thứ này ở đâu, thứ không dâng đến cửa cũng lười đi tìm.

Bùi Chí Vũ: “Nếu như cô thật sự tìm được thứ gì, nhưng lại không lấy được thì có thể nói với chúng tôi.

Dựa theo kinh nghiệm trước giờ phán đoán...”

Anh tạm dừng đột ngột, có lẽ nhớ đến chuyện mình nhằm lẫn nhân tố tận thế chỉ vì chủ nghĩa kinh nghiệm, bèn tiếp tục nói: “Dù sao tám phần là đồ cô có thể lấy.

Cô cứ giữ nó, sau đó trở về thế giới hiện thực tìm đến trang web Bang hội người chơi, liên hệ chúng tôi giám định thu mua.

Tuy nhiên cũng có khả năng không phải thứ có trong sách, lúc cô nhìn thấy sẽ biết đó là gì, đa phần đều có thể thu mua giá cao.”

Bùi Chí Vũ nói một cách mơ hồ, Vân Thiển nghe thấy giá cao thì lập tức phấn chấn tinh thần.

Chuyện kiếm tiền phải thông qua cố gắng của bản thân mới có thể kiếm được, đương nhiên không thể qua loa.

Cô không nói thêm gì, lập tức rời khỏi thế giới ngược, đi tìm Văn Nhân Du.

Bùi Hường Nhu thấy bóng lưng rời đi của Vân Thiển, Bùi Chí Vũ hỏi cô: “Em có cảm thấy cô ấy giống người chơi thần chọn không? Có được sự may mắn giống như được thần phù trợ, rõ ràng chẳng làm gì nhưng những thứ mầu chốt đều tự động chạy đến bên người cô ấy, lại còn thiện cảm kỳ lạ của người bản xứ nữa.”

“Danh sách người chơi thần chọn đều ở trong tay Bang hội người chơi, cô ấy không có trên danh sách.” Bùi Hường Nhu giơ tay vỗ bả vai Bùi Chí Vũ: “Anh, Kim Thiên Thiên là người chơi không tệ, không có suy nghĩ linh tinh gì, kêu gọi cô ấy vào bang hội hẳn có thể bồi dưỡng với tư cách ‘Lương thiện’, lấy công chuộc tội lần trừng phạt này của chúng ta.”

Bùi Chí Vũ gật đầu: “Số lượng người chơi thần chọn càng nhiều càng tốt, thật ra Vân Thiển cũng không tệ.”

“Đúng là không tệ.” Bùi Hường Nhu tán đồng, xong lại lắc đầu: “Nhưng lại không đủ thuần khiết, không phải kiểu thần linh sẽ thích, dường như cũng không có thiện cảm với Bang hội người chơi lắm, có lẽ chỉ đơn giản là may mắn mà thôi.”

...

Vân Thiển tìm thấy Văn Nhân Du, anh đang lau bàn làm việc trong phòng quản lý của lữ quán Tiểu Điều.

Văn Nhân Du nghe thấy tiếng chuông kêu trước cửa, tiếp đến là tiếng sột soạt vào nhà của con chuột nhỏ, chẳng thềm nâng mí mắt cũng biết người tới là ai.

Anh còn biết chắc chắn Vân Thiển có chuyện muốn nhờ anh, hẳn là chuyện tốt đối với cô cho nên bước chân mới nhẹ nhàng vui vẻ như vậy.

Cô tới gần, bước chân dần nhỏ hơn, chắc định dọa từ phía sau.

Văn Nhân Du vừa vặn xoay người, giang hai cánh tay, quả nhiên đón được một Vân Thiển ấu trĩ.

Lúm đồng tiền của Vân Thiển tươi như hoa.

Mỗi khi cô nở nụ cười vui vẻ từ tận đáy lòng, nụ cười của cô rất có sức cuốn hút, khóe môi Văn Nhân Du cũng cười lây.

Văn Nhân Du: “Ban ngày gặp được em đúng là chuyện hiếm thấy... Nói đi, chuyện gì?”

Vân Thiển đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn xem đồ Marion để lại.”

Văn Nhân Du không hỏi tại sao, anh lái thẳng xe đưa Vân Thiển đến một nhà kho tọa lạc ở một nơi xa xôi.

Cửa nhà kho dày nặng, chỉ cần nhìn chất liệu và độ dày là biết có lấy thuốc nổ cũng chẳng mở nổi.

Đây là nhà kho dưới đất, cất chứa đủ loại đồ đạc, giống như nơi hamster tích trữ lương thực quý giá, có điều đâu đâu cũng là mùi thuốc khử trùng.

Vân Thiển kinh ngạc, không ngờ Văn Nhân Du lại mang cô tới xem nơi quan trọng thế này, ít nhất là nơi cực kỳ quan trọng đối với kẻ keo kiệt như anh.

Văn Nhân Du nhìn ra sự kinh ngạc của Vân Thiển, hôn lên mái tóc xinh đẹp của cô: “Em quan trọng hơn nơi này.”

Vân Thiển cảm động... mới lạ.

Cô nheo mắt nghi ngờ hỏi: “Có phải anh đã sớm chuyển những thứ đáng giá ở đây đi rồi không?”

Văn Nhân Du thấy không lừa được Vân Thiển, anh khẽ cười: “Cũng không phải, chẳng qua đối với tôi mà nói những thứ này sẽ sớm không còn tác dụng.

Tôi sẽ rời khỏi nơi này.”

Vân Thiển nhớ đến thái độ của dân thị trấn đối với Văn Nhân Du: “Đúng là anh nên chuyển đi nơi khác.”

Văn Nhân Du véo gò má mềm mại của cô: “Phụ nữ vô tình, tấm lòng của tôi đối với em không đáng là gì sao?”

Vân Thiển: “Anh thích tôi à?”

Văn Nhân Du hơi hất hàm dưới, đôi mắt tràn ngập ý cười: “Tôi thích em.”

Văn Nhân Du nhìn chăm chăm vào mắt anh một hồi, lắc đầu: “Nói dối, anh chỉ vờ cười mà thôi.” Cô chỉ vào ngực Văn Nhân Du: “Tôi và anh đều giỏi diễn kịch.

Anh chỉ muốn dùng lời này để dỗ dành tôi.

Không cần phải làm thế, tôi không hứng thú với trái tim anh, thân thể anh hiện giờ là của tôi, vậy đủ rồi.”

Ánh mắt cô dời sang nơi khác: “Đồ của Marion đặt ở đâu?”

Giây kế tiếp, cô bị người ta ấn lên tường.

“Mỗi một chỗ ở đây đều rất sạch sẽ.” Văn Nhân Du áp lên người cô, kéo găng tay xuống, một tay thò xuống dưới làn váy, tay kia vuốt ve gương mặt cô, khẽ nói: “Vậy tốt nhất em nên tiếp tục giữ thái độ này, mãi mãi đừng thích tôi.

Tôi không muốn biến mất khỏi thế giới này.”

Vân Thiển cắn vai anh, thở gấp nói: “Anh lên cơn gì đấy... Anh biến mất hay không có liên quan gì... tới tôi.”

Văn Nhân Du không giải thích thêm.

Sự xuất hiện của Giới khiến người luôn có thói quen nắm giữ thế cục như anh rất bất an.

Nếu như dung hợp cùng bản thể, vậy anh còn tồn tại không? Không có ai có thể chấp nhận thật ra mình không tồn tại, chỉ là một phần của người nào đó, dù cho người đó gọi là thần linh.

Văn Nhân Du hôn Vân Thiển, ít nhất trong lúc đắm chìm trong ái dục với cô, anh có thể quên đi nỗi sợ hãi như hình với bóng... Anh thích cơ thể Vân Thiển giống như Vân Thiển thích cơ thể anh, trừ chuyện đó ra chẳng còn gì khác.

Nếu lời bản thể nói là sự thật, vậy anh sẽ không biến mất.

...

Vân Thiển khó chịu giẫm một cước lên chân Văn Nhân Du.

Văn Nhân Du tự thấy mình sai nên để mặc hành động của Vân Thiển, sau đó dẫn cô đến nơi Marion đặt đồ.

“Mọi thứ đều ở đây.”

Đồ đạc rất nhiều, Vân Thiển chỉ nhìn một cái đã biết ý trong lời nói của Bùi Chí Vũ là gì.

Trong đống đồ đạc có một cái phát ra ánh sáng vàng, dĩ nhiên Văn Nhân Du không nhìn thấy, chỉ có cô thấy.

Đó là một túi ngủ không mấy nổi bật đặt ở nơi rất cao, là vật phẩm

không có trong sách... Vân Thiển tự suy diễn ra túi ngủ này đáng giá bao nhiêu.

Cô leo lên lấy túi ngủ xuống, bên trong rơi ra một quyển sổ.

Văn Nhân Du ở bên dưới nhặt lấy.

Cuốn sổ này rất kỳ lạ, bìa ngoài giống như chiếc miệng há ra của một con thú dữ, trong miệng ngậm một thanh kiếm dài.

Văn Nhân Du vừa chạm vào kiếm, ngón tay đã truyền đến cảm giác bỏng rát mạnh mẽ.

Cuốn sổ rơi xuống đất, lộ ra nội dung bên trong.

Song sắt làm bằng kim loại tan chảy mọc ra từ trái tim con người có thể giam giữ cầu lông màu trắng.

Uống đều đặn nước thuốc từ hỗn hợp chất nhầy trích xuất từ cầu lông màu trắng và Hoa đỏ theo tỉ lệ có thể biến con người thành cầu lông màu trắng.

Người phối thuốc không thể là người uống thuốc, mà phải là người đẩy phương diện nào đó của sự vật đến cực hạn(*)."

(*) Câu gốc là 且必须对某方面事物做至极致的人 , mình không chắc câu này, ai biết thì comment để mình sửa nhé.

Bức vẽ phía sau nói sau khi cầu lông ban đầu chết mới có thể biến thành cầu lông mới, sau đó dùng cầu lông khổng chế bóng đen, nhất định phải điều khiển bóng đen tự tay giết chết người điều phối thuốc, như vậy mới có thể che giấu bí mật này.

Vân Thiển quay đầu, nhìn thấy Văn Nhân Du tháo găng tay, ngón tay bỏng đỏ như que hàn, hơn nữa còn bắt đầu thối rữa.

Không đợi cô leo xuống, một bóng đen đột nhiên xuất hiện.

Tóc trắng dài tới mắt cá chân, tay người đó ngưng tụ ánh sáng bạc chặt cả cánh tay Văn Nhân Du xuống nhưng lại chẳng có máu phun mạnh, cánh tay mới nhanh chóng mọc ra...

Mắt kính Vân Thiển bị người mặc áo giáp kia đánh bay, nhưng dù tất cả sự vật trong mắt cô mờ nhòe thì bóng dáng ấy vẫn rõ nét như cũ, rõ đến mức giống như cô chưa hề cận thị, ngay cả hoa văn trên áo giáp cũng thấy rất rõ ràng.

“...Tôi từng thấy anh.

Một lần ở thư viện, một lần ở quảng trường siêu thị, anh không phải ảo giác của tôi, anh là ai? Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du có quan hệ gì với anh?”

Cô nghe thấy một tiếng thở dài, ánh sáng bạc trước mắt nổ tung, chẳng thấy cái gì.

Cô bị dọa nhảy dựng lên, lùi về sau theo bản năng nhưng lại quên đang ở trên cao, vì vậy ngã thẳng ra phía sau.

Có điều cô không ngã xuống đất mà được người khác đỡ lấy, là một hơi thở hoàn toàn xa lạ.

Giới: “...”

Ngài chỉ lo sẽ bị hai phân thân không nghe lời gây phiền phức nên mới phản ứng nhanh như vậy, có điều ngài mau chóng nhớ ra ở thế giới này, cô gái này chẳng thể chết được, vì vậy ném thẳng người xuống đất.

Ném kiểu lộn ngược.

Vân Thiển đập đầu xuống đất, thanh máu tụt một nửa, trái lại đập tan ánh sáng bạc che mắt cô.

Cô ôm đầu choáng váng đứng dậy, chỉ vào Gió nói: “Có kẻ cứu người như anh sao?”

Gió hừ một tiếng: “Loài người không biết phải quấy.”

Vân Thiển vô cùng tức giận nhưng cô có thể nhận ra người kia không đơn giản.

Cô hạ giọng, nhỏ nhẹ hỏi: “Xin lỗi, thái độ lúc nãy của tôi kém quá, cảm ơn ngài đã cứu tôi.

Xin hỏi ngài là...?

Nhưng tiếng lòng Gió nghe được lại là — —

【Cái tên đần độn này, đầu óc ngu si bị lừa dối, dám ném mình đập đầu xuống đất!】

Gió: “...”

-----oOo-----

Chương 51: 51: Cứu Thế Công Cốc

Về mặt Vân Thiển càng ngoan hiền, Giới càng câm nín.

Mặt cô bình tĩnh bao nhiêu, tiếng lòng càng mắng dữ bấy nhiêu, hần đầu bị đập khá đau nên trong lòng mới léo nhéo chửi rủa liên hồi.

Giới mặt ngoài vô cảm nhưng đã chụp cái danh “tín đồ phiền phức” lên đầu Vân Thiển.

Ngài tùy tiện vung tay liền khiến Vân Thiển không còn đau nữa.

Lần này trái lại Vân Thiển nghĩ sao nói vậy, thật lòng thật dạ khen Giới là người tốt.

Người có thể đột nhiên xuất hiện ở thế giới tận thế, đôi mắt lại phát ra ánh sáng vàng, nhìn thế nào cũng thấy không đơn giản... Phương pháp loại trừ đầu tiên, anh ta chắc chắn không phải Tôn Ngộ Không.

Vân Thiển luôn là người có suy nghĩ táo bạo, đôi mắt Thần bunn vàng của Vương Tư Tuệ cũng phát sáng, lẽ nào đây là thần linh trong truyền thuyết?

Tay Văn Nhân Du bị thương, thần linh đột nhiên xuất hiện cứu anh.

Giữa Văn Nhân Du và thần linh có quan hệ gì? Gương mặt Văn Nhân Du và Tống Hành Chỉ giống nhau, giữa bọn họ lại có quan hệ gì?

Không đợi cô mở miệng hỏi, khí áp trên người mặc áo giáp đằng

trước giảm mạnh.

Ngài phát tay với cô, Vân Thiển lập tức không khống chế nổi cơn buồn ngủ.

Cô ngả người ra sau, một tấm chăn lông thật dày bay từ trên kệ xuống.

Ngay khoảnh khắc cô ngã, thảm lông trải sẵn dưới người cô, Vân Thiển nằm xụi lơ trên tấm chăn ngủ say.

Giới nhìn chăm chú cô một hồi.

Ngài theo bản năng định sờ chiếc nhẫn trên tay, nhưng chỉ sờ trúng mặt ngoài lạnh lẽo của áo giáp, nhớ lại chiếc nhẫn nằm bên trong.

Ngài dời sự chú ý khỏi tin đồn bại não, nhìn về phía Văn Nhân Du đang hồi phục cánh tay.

Giới nhặt cuốn sổ dưới đất lên bằng thần lực, nhìn thấy thanh kiếm bên ngoài bìa sổ, ngài bật tiếng cười nhạo: “Thần Chiến Tranh cũng bắt đầu sử dụng loại thủ đoạn bỉ ổi này rồi sao?”

Ánh mắt sau cặp kính của Văn Nhân Du dần khôi phục sự tập trung, đau đớn bỏng rát cả người biến mất, anh khàn giọng hỏi: “Sao ngài lại đột nhiên xuất hiện ở đây, lúc này xảy ra chuyện gì?”

“Có vẻ một vài tên vô vị nào đó biết phương pháp tu luyện của ta, cho rằng giết chết một phân thân là có thể khiến thực lực ta suy yếu.”

Ánh sáng màu xám bạc bao bọc hoàn toàn cuốn sổ, chậm rãi nghiền thành bột phấn bay giữa không trung.

Văn Nhân Du khế cau mày: “Là muốn giết tôi sao? Nhưng hôm nay tôi mới chạm vào quyển sổ này...” Anh bất giác nhìn Vân Thiển.

Giới: “Không liên quan đến cô ta.” Câu nói dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của Văn Nhân Du, Giới lập tức nói tiếp: “Ngược lại cô ta đã cứu người, nếu không thời điểm sinh vật trong ngục giam kia chết, cũng là lúc người bị một sinh vật khác giết chết... Thực lực của chúng đã gần với sinh vật bán thần, trong lúc giận dữ có thể giết chết phân thân của thần không chừng.”

Văn Nhân Du: “Làm sao ngài biết là Vân cứu? Ngài rình mò sao?”

Giới: “...Ta sẽ mang hai sinh vật kia rời khỏi nơi này.”

Văn Nhân Du: “Ngài đang lảng sang chuyện khác, vì sao ngài phải rình mò? Mỗi ngày thần linh không có gì làm là lại lén lút ở trên trời xem người khác làm gì à?”

Văn Nhân Du nói xong bỗng nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy trong lúc đau đớn vừa nãy.

Khi Vân Thiên té từ trên thang xuống và hôn mê, biểu hiện của Giới chắc chắn không giống chán ghét loài người.

Anh nói: “Tôi là phân thân của ngài, cảm giác của tôi cũng sẽ ảnh hưởng tới ngài, cảm giác của ngài cũng sẽ ảnh hưởng tới tôi? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy đã bị thân thể cô ấy hấp dẫn, thì ra nguyên nhân là do ngài...”

Giới: “Người bị một tên khác ảnh hưởng.

Ta có thể khống chế chính mình, ảnh hưởng của các người đối với ta cực kỳ nhỏ bé.

Bước tới bên cạnh cô ấy đi, các người sẽ nhanh chóng rời khỏi đây.”

Ngài biến mất tại chỗ.

Văn Nhân Du nghi ngờ Giới then quá hóa giận.

Một tên khác, lẽ nào còn có phân thân khác không muốn trở về bản thể giống anh?

Thế giới ngược.

Người chơi vất vả cần cù lao động, tin chắc thế giới tận thế sẽ càng trở nên xinh đẹp từng ngày dưới sự sửa chữa của bọn họ.

Thế nhưng sự éo ai ngờ, thế giới ngược đột nhiên xuất hiện một người kỳ quặc, bỗng chốc tóm gọn Đen to con, mang Đen to con và Trắng bé nhỏ rời khỏi thế giới ngược.

Giới mang Đen to con và Trắng bé nhỏ về Thần giới.

Thần thông vạn ngữ, ngài nói cho Đen to con và Trắng bé nhỏ biết bây giờ bọn chúng là thú cưng của ngài, mà ngài muốn dắt chúng đi tản bộ.

Nơi tản bộ đương nhiên là địa bàn Thần điện Ánh Sáng.

Vóc dáng của Đen to con đặt ở Thần giới vẫn cực kỳ khổng lồ, tay chân to lớn của nó đi lại lung tung trên mặt đất, bước một bước là nát một thần điện.

Thần linh Thần điện Ánh Sáng trở về nhìn mà tức hộc máu, là ai phá hủy thần điện của bọn họ ra nông nổi này? Số lượng thần linh có thần điện nhiều như vậy, bình thường ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu gặp, ai lại không nể mặt nhau thế?

Bọn họ nhanh chóng phát hiện ra bóng đen đang đi đứng lung tung trên địa bàn Thần điện Ánh Sáng, vội vàng bay tới tính sổ.

Nhưng đợi tới gần, bọn họ lại nhìn thấy ánh sáng màu bạc bao quanh bóng đen.

Thần thuật của thần linh Thần điện Ánh Sáng là ánh sáng trắng, Thần điện Bóng Tối là ánh sáng đen, thần thuật màu xám bạc chỉ có một tên, chính là thần nhân tạo được Thần Bóng Tối mang trở về từ thế giới loài người.

Ánh mắt chư vị thần linh rối rắm.

Thần nhân tạo là sự tồn tại thấp nhất trong các vị thần, nhưng thần nhân tạo này lại hơi khác biệt...

Chỉ cần thần linh không tự đâm đầu vào chỗ chết, bọn họ đều bất tử bất diệt.

Nhưng năng lực bẩm sinh đi kèm với thần nhân tạo khiến cho ngài không chỉ có thể cướp đi sức mạnh tín ngưỡng của những vị thần khác mà còn có thể ung dung cướp lấy Thần cách của thần linh đã có Thần cách, hơn nữa sẽ không chịu sự trừng phạt của bất cứ quy luật thế giới gốc nào.

Ngài có thể tùy ý ra vào các thế giới nhỏ bằng bản thể, nếu không quản thúc sẽ thành đại họa.

Không phải bình thường tên đó bị Thần Bóng Tối quản thúc sao? Sao lại chạy tới đây lên cơn vậy?

Giới lười biếng nửa nằm trên lưng Đen to con, nhìn thần linh cách đó không xa không dám tới gần.

Ngài ngáp dài: “Thần Chiến Tranh đâu?”

Ngài vỗ đầu Đen to con, Đen to con đạp một bước trúng một thần điện.

Những thần linh khác cuống cả lên.

Đúng lúc bọn họ đang nghĩ phải làm sao, một luồng ánh sáng đen phóng từ phía chân trời tới, bao lấy Giới và Đen to con ở bên trong, giọng nói hư vô thấp thoáng của Thần Bóng Tối truyền tới: “Giới, trở về.”

Giới: “Tên kia dám ngang ngược ở địa bàn của con, con phải tìm y tính sổ.”

Thần Bóng Tối: “Con đã hủy bốn trăm hai mươi ba thế giới nhỏ của y, giết hàng trăm tỷ tín đồ của y, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ nhất...”

Ánh sáng đen lôi kéo, rất nhiều thần linh tựa như nhìn thấy cảnh phụ huynh dạy dỗ đứa con nghịch ngợm, rốt cuộc Giới cũng bị kéo đi.

Giới không tìm được Thần Chiến Tranh tính sổ, ngài bị Thần Bóng Tối cấm túc, chẳng thể đi đâu, chỉ đành ở lại trong thần điện của mình tu luyện.

“Trăm tỷ tín đồ thì hay lắm hả?” Giới rủa mắt, đầu ngón tay chọc thủng một cái hố dưới đất: “Ta cũng có một tín đồ! Đúng một tín đồ!”

Vương Lâm đã quen tính tình thỉnh thoảng động kinh của Giới, tiếp xúc với phân thân d.ục vọng càng nhiều sẽ càng như thế, đợi sau khi dung hợp thì sẽ hết.

Vương Lâm phải giải quyết phiền phức mà Giới để lại.

Ông ta ngửa đầu nhìn Đen to con còn lớn hơn thần điện của Giới và quả cầu lông nhỏ kêu chít chít bên cạnh, suy nghĩ xem phải nuôi chúng ở đâu, hình như phía sau núi cũng không tệ.

Tốc độ dòng chảy thời gian của Thần giới và thế giới nhỏ khác nhau, giữa thế giới nhỏ này và thế giới nhỏ khác cũng khác nhau.

Lúc này tại thế giới nhỏ mà Đen to con và Trắng bé nhỏ từng ở,

người chơi đang bàn tán xôn xao.

“Là thần linh sao? Hình như là thần linh...”

Bùi Chí Vũ và Bùi Hương Nhu từng gặp thần linh, bọn họ biết người đột nhiên xuất hiện kia chính là thần linh nhưng lại khác với thần linh mà họ từng gặp.

Thần linh mà họ từng gặp thánh khiết, cao không với tới, mà thần linh kia lại không phải, mang đến cho người ta cảm giác rất kỳ lạ.

Sau khi Đen to con và Trắng bé nhỏ bị dẫn đi, Chúa cứu thế đột nhiên phát ra âm thanh như chết máy.

Khoảng nửa tiếng sau, nó mới hoạt động lại.

Vân Thiên bị tiếng nói của Chúa cứu thế trong đầu đánh thức.

【Kiểm tra nhân tố tận thế thất bại.】

【Thanh lý thế giới hiện tại thất bại.】

【Đánh giá thất bại.】

【Chúa cứu thế phát sinh lỗi ngoài ý muốn, đang kiểm tra nguyên nhân lỗi.

Thế giới tận thế lần này không tính vào số liệu thống kê của người chơi.

Ba mươi giây sau tiến hành dịch chuyển, người chơi sẽ trở về thế giới ban đầu.】

【Thế giới tiếp theo sẽ tiến hành dịch chuyển sau khi kiểm tra xong lỗi, thời gian cụ thể sẽ thông báo qua tin nhắn.

《 Chúa cứu thế 》 chúc bạn một cuộc sống hạnh phúc!】

Vân Thiển vẫn nhớ được người áo giáp kia.

Cô hỏi thăm Văn Nhân Du bên cạnh, nhưng người này lại nói chẳng nhìn thấy gì, vẻ mặt không giống nói dối.

Lúc dịch chuyển đếm ngược, Vân Thiển đặt túi ngủ vào balo không gian trước mặt Văn Nhân Du, vẫy tay hôn gió với anh: “Tạm biệt.”

Văn Nhân Du đè chặt cô xuống thảm lông, tay đặt lên lưng váy làm Vân Thiển cười nắc nẻ.

Tuy nhiên, Vân Thiển nhanh chóng cười không nổi, trước mắt tối đen, cảnh tượng biến trở về nhà cô, mà Văn Nhân Du vẫn đè trên người cô như cũ, đang quan sát cảnh vật xung quanh.

Vân Thiển ngó người, sao Văn Nhân Du lại theo cô từ thế giới tận thế về thế giới hiện thực rồi?

Văn Nhân Du cười khế: “Thì ra đây mới là nơi em ở.” Anh cúi đầu, định hôn Vân Thiển nhưng lại bị cô né tránh.

Vân Thiển: “Sao anh lại ở đây?” Nhìn phản ứng của Văn Nhân Du, anh hoàn toàn không hề kinh ngạc.

Có người đang gõ cửa, động tác hai người cứng đờ.

Thời gian này... Tống Hành Chỉ sao?

Cửa mở ra, cảnh tượng bên trong khiến nụ cười của Tống Hành Chỉ cứng ngắc, túi bánh trên tay rớt xuống, toàn bộ bánh kem lật nhào.

Xích sắt tuôn liên tục từ dưới đất lên, thẳng tay hất văng người đàn ông trên người Vân Thiển.

“Vân Thiển, anh ta là ai?”

Văn Nhân Du lau vết máu ở mép môi, nhìn người tới.

Đây là một phân thân khác sao? Người truyền đi cảm giác “thích Vân Thiển” cho những người khác trong miệng Giới... Trông bộ dạng đúng là rất thích Vân Thiển.

Văn Nhân Du cũng hỏi câu tương tự: “Vân, cậu ta là ai?”

Bầu không khí căng như dây đàn, giống như giây kế tiếp sẽ bùng nổ.

Vân Thiển không thể nói trước mặt đứa trẻ đơn thuần như Tống Hành Chi rằng Văn Nhân Du là bạn ch*ch của mình.

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện Văn Nhân Du sẽ theo về, tại sao quan hệ thể xác sung sướng ở thế giới tận thế lại tới đảo loạn thế giới hiện thực...

Chuyện này phải giải thích thế nào đây?

Thấy vẻ mặt lạnh lùng chờ đợi giải thích của hai người.

Vân Thiển chậm chạp co hai chân, vòng tay qua đầu gối, nhớ lại sự cực khổ mấy năm qua, chớp mắt lia lịa, hốc mắt dần cay xè, nước mắt rơi từng hạt to xuống đất.

Cô nhỏ giọng thút thít giống như tiếng khóc của cún con, nấc nghẹn khiến người nghe vô cùng đau lòng.

“Đồ lừa đảo, hai người các người đều là đồ lừa đảo!” Hai tay Vân Thiển lau nước mắt liên tục chảy xuống nơi khóe mắt: “Tống Hành Chi, rõ ràng cậu nói cậu đã trở thành người bình thường, tại sao còn có thể sử dụng xích sắt.

Nếu không phải chuyện bất ngờ hôm nay, có phải cậu vẫn muốn gạt tôi không?!”

Xích sắt bên cạnh Tống Hành Chỉ lập tức hạ xuống, tay chân cậu luống cuống: “Không phải, là ngài ấy, ngài ấy cấm không cho tôi nói em biết.”

“Văn Nhân Du, rõ ràng anh biết người mặc áo giáp, anh cũng đã nhìn thấy người đó, người đó là thần linh sao? Hai người có quan hệ gì với người đó? Đừng nói là trùng hợp, tôi sẽ không tin đâu! Rõ ràng các người biết hết nhưng lại ở đây chất vấn tôi đối phương là ai... Nhìn thấy tôi bị các người chơi xỏ vui lắm sao?”

Văn Nhân Du không ngờ Vân Thiển lại phản ứng dữ dội thế, đây là lần đầu tiên anh thấy Vân Thiển khóc như vậy.

Anh hơi mất tự nhiên, khiến quý cô khóc không phải là chuyện quý ông nên làm.

Vân Thiển khóc đến mặt mày đỏ ửng, lông mi thấm ướt nước mắt, cả người run rẩy dưới đất vì khóc quá nhiều.

Cô lão đảo đứng dậy, muốn đẩy hai người ra khỏi phòng.

Đương nhiên Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du không thể nào cứ thế rời đi.

“Đồ! Lừa! Đảo!”

Thấy hai người đứng yên, cô giậm chân, quay trở lại giường, quần chần quanh người thành một cái kén, kín mít không kẽ hở.

Tống Hành Chỉ: “...”

Văn Nhân Du: “...”

Hai người nhìn tấm chẵn chẵn chú, ngập ngừng, vừa mở miệng nói một chữ đã nghe trong chẵn vang lên tiếng “Cút” bực bội.

Bọn họ chỉ đành đợi cảm xúc Vân Thiển dịu lại.

Tống Hành Chỉ khom lưng nhặt bánh kem dưới đất.

Văn Nhân Du thấy khóe mắt cậu ửng đỏ tựa như sắp khóc tới nơi, lập tức rét lạnh trong lòng.

Bản thể là kẻ ngu ngốc, còn phân thân khác là tên mít ướt sao?

Dọn xong đồ dưới đất, Tống Hành Chỉ xụ mặt với Văn Nhân Du, dùng ngôn ngữ cơ thể bảo anh đứng sang một bên.

Mất năm giây mới khóc, mười giây mới bước vào trạng thái khóc nức nở, Vân Thiển nhớ lại màn biểu diễn lúc nãy thầm nghĩ công lực của cô đã xuống dốc quá nhiều.

Cô móc chiếc gương nhỏ trên gối đầu ra, mượn hình ảnh phản chiếu lên nhìn hai người đàn ông quay mặt vào vách tự vấn, trên mặt mang theo áy náy khác nhau.

Vân Thiển: Đàn ông thật quá ngây thơ.

-----oOo-----

Chương 52: 52: Này Chẳng Đáng Giá

“Nói đi, chuyện hai người là thế nào?”

Ba người vây quanh bàn trà.

Vân Thiển ngồi một bên, Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du ngồi song song đối diện cô, chỉ ước ở giữa cách xa nửa mét.

Nghe thấy câu hỏi của Vân Thiển, hai người giống như người câm, không nói năng gì, đương nhiên cũng không hỏi Vân Thiển nữa.

Vân Thiển: Chỉ cần mình ném mũ thật nhanh, mũ mãi mãi không chụp được mình.

Vốn dĩ cô chỉ thuận miệng suy đoán trong lúc nguy cấp, nhưng phản ứng của Văn Nhân Du và Tống Hành Chỉ lại khiến người ta nghi ngờ.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt nhưng lại tỏ vẻ đã biết đến sự tồn tại của người kia từ lâu, rõ ràng hai người tới từ thế giới tận thế khác nhau.

Tống Hành Chỉ lùn hơn Văn Nhân Du không chỉ một ít, cậu ngồi đó cứ như con trai của anh, cộng thêm thái độ khinh thường loáng thoáng của Văn Nhân Du truyền tới khiến Tống Hành Chỉ không mấy dễ chịu.

Cảm giác khó chịu truyền tới chỗ Văn Nhân Du, ngón tay anh khẽ nhúc nhích.

Tống Hành Chỉ liếc trộm Văn Nhân Du, nếu Giới là lão già, Văn Nhân Du chính là lão cố già.

Khác với lão già toát lên cảm giác thiếu năng, lão cố già có cảm giác rất chín chắn.

Bây giờ, anh đang thoải mái ngồi ở đó, đeo mắt kính gọng viền vàng, âu phục bán cổ điển cắt may hoàn hảo, ngắm nghía chiếc ly trên tay, thủy tinh trong suốt bình thường ở trong tay anh lại giống như đồ cổ cao cấp.

Giữa Vân Thiển và Văn Nhân Du từng xảy ra chuyện, Tống Hành Chỉ chắc chắn điều đó.

Văn Nhân Du cũng âm thầm quan sát Tống Hành Chỉ.

Không giống anh, Tống Hành Chỉ rất thuần khiết, từ gương mặt đã có thể nhận ra khí chất trong trẻo mà chỉ thiếu niên mới có.

Ánh mắt Tống Hành Chỉ trong veo, sự chán ghét đối với anh và sự yêu thích đối với Vân Thiển lộ rõ mồn một.

Thái độ của Vân Thiển đối với cậu ta cũng khác...

Điểm khác biệt có lẽ là sự khác nhau giữa trao tim và trao thân.

Văn Nhân Du uống nước trắng nhạt nhẽo.

Anh và Tống Hành Chỉ là phân thân của cùng một người, lúc bọn họ gặp mặt đã cảm giác được điều đó.

Khoảng cách càng gần, cảm xúc chung giữa hai người càng rõ, mức độ ảnh hưởng càng lớn.

Nếu lúc cảm xúc dao động lớn, ngay cả động tác đơn giản như lấy ly

nước cũng cảm nhận được.

Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du rất không thích loại cảm giác này.

“Cộp.”

Mặt bàn bị đốt ngón tay trắng nõn gõ lên.

Vân Thiển: “Chi bằng tạm thời hai vị rời khỏi căn phòng nhỏ bé của tôi, đổi nơi trao đổi khẩu cung rồi tiếp tục đến lừa gạt tôi, chứ đừng ở đây bắt chước tượng David, phòng tôi không thiếu đồ trang trí.”

Tài ăn nói của cô luôn rất tốt, thuật chửi chó mắng mèo là một trong những môn bắt buộc của luyện tập cách ăn nói.

Lời nói cạnh khỏe khiến hai người đàn ông trước mặt run lên.

Tống Hành Chỉ nghe thấy giọng nói nặng nề của Vân Thiển, khỏe mắt không tự chủ được đỏ ửng, vô cùng tủi thân, nhưng đầu óc lại rất nhanh nhẹn.

“Em còn nhớ vị thần tốt bụng mà tôi từng nói với em không?” Tống Hành Chỉ nhỏ giọng ngập ngừng: “Xích sắt là năng lực trời sinh của tôi, tôi sống nó cũng sẽ tồn tại.

Thần linh nói cho tôi biết mình không thể sử dụng lung tung năng lực ở thế giới này, cũng không được để bất kỳ ai biết, nếu không sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt.

Vì vậy, tôi mới không nói cho em biết... Tôi không quen người này, có điều lần đầu tiên gặp đã thấy rất quen thuộc.

Những chuyện có thể nói, tôi đều nói cho em hết rồi.

Tôi sẽ không làm chuyện gì xấu cả, lẽ nào em còn không tin tôi?”

Vân Thiển nhướng mày.

Chuyện có thể nói, vậy tức là còn có chuyện không thể nói?

Cũng may thái độ Tống Hành Chỉ thành khẩn, cậu nói một hồi lại chạy tới bên cạnh Vân Thiển làm nũng, ôm lấy cánh tay cô, dụi đầu tới lui giống như mèo con ngoan ngoãn.

Sắc mặt Vân Thiển dịu xuống trông thấy, cô véo gò má mềm mại của Tống Hành Chỉ: “Cậu cũng phải nói chuyện này cho anh Lý và anh Văn, bọn họ mới là người giúp cậu thu xếp thân phận.

Lỡ như cậu xảy ra chuyện, bọn họ phải chịu trách nhiệm.”

Tống Hành Chỉ lấy điện thoại di động ra: “Tôi lập tức gọi điện nói cho họ biết!”

Vân Thiển hài lòng, kế tiếp phóng ánh mắt sắc bén nhìn sang Văn Nhân Du: “Đến lượt anh khai báo rồi.”

Tống Hành Chỉ vừa đợi điện thoại nổi máy, vừa khéo léo nói: “Chú à, chú tự tiện tới đây sẽ tạo phiền phức cho Vân Thiển đấy.”

Văn Nhân Du: “...” Đây là ưu thế không biết xấu hổ của thiếu niên trẻ à?

Anh đẩy mắt kính, nhanh chóng bịa ra một lý do.

Văn Nhân Du nói anh gặp được một vị thần, có lẽ cùng một người với Tống Hành Chỉ.

Thần linh kia muốn cơ thể anh, tiền đề là phải thỏa mãn tất cả nguyện vọng và yêu cầu của anh, nếu không sẽ không thể lấy được cơ thể anh.

Anh thấy đầu óc thần linh kia không thông minh lắm, bèn nói ra nguyện vọng muốn có được trái tim Vân Thiển.

Cho nên anh mới theo cô đến đây, bởi vì anh biết Vân Thiển sẽ không yêu mình.

Văn Nhân Du dờ mắt, giả vờ đau lòng.

Vân Thiển sững sốt mà phớt lờ màn biểu diễn của Văn Nhân Du, chú ý tới một chuyện khác: “Tại sao thần linh muốn cơ thể anh?”

Văn Nhân Du: “Sở thích của thần linh mà, ai biết được.

Không chừng gương mặt của chúng tôi hợp gu thần linh, muốn sử dụng chúng tôi làm công cụ đi lại những thế giới khác... Cậu thấy đúng không, cậu nhóc?”

Tống Hành Chỉ: “...Phải.” Lão cố già xảo trá, nói chuyện nửa thật nửa giả, cũng chẳng sợ Giới tìm tới tính sổ.

Vân Thiển nghi ngờ: “Cho nên anh mới bảo tôi đừng bao giờ thích anh?”

Văn Nhân Du gật đầu, anh duỗi tay về phía Vân Thiển: “Trước khi tôi thích ứng với thế giới mới này, có lẽ phải làm phiền em...”

Tống Hành Chỉ túm lấy tay Văn Nhân Du kéo qua, nói liên thanh: “Vân Thiển là con gái, anh ở đây không tiện.

Anh Văn cho tôi mượn căn hộ rất lớn, tạm thời anh có thể ở cùng tôi, đúng lúc tôi cũng đang làm quen với thế giới này, mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Văn Nhân Du nheo mắt nhìn Tống Hành Chỉ hồi lâu.

Thấy vẻ mặt “quá tốt rồi” của Vân Thiển, anh thấp giọng đáp: “Cũng được.”

Văn Tư Thành nghe thấy Vân Thiển mang theo một người đàn ông từ thế giới tận thế về, gà gán trong tay anh lập tức mất ngon.

Anh bê bụng bự chạy tới phòng cho thuê của Vân Thiển, đau lòng tức giận nói: “Tại sao anh không gặp chuyện tốt như vậy?”

Vân Thiển kể lại tình huống gặp phải ngoài ý muốn ở thế giới tận thế của cô, Văn Tư Thành hết sức kinh ngạc.

Anh chưa bao giờ gặp tình huống Chúa cứu thế báo lỗi, nhưng Vân Thiển vẫn có thể mang người từ thế giới tận thế trở về, có lẽ Chúa cứu thế bị lỗi không phải chuyện gì to tát.

Trong chuyện này, Văn Tư Thành khá cởi mở, bởi vì cho dù xảy ra vấn đề gì thì cũng chẳng thể nào cầu xin người khác giúp đỡ.

Ngày thứ hai bị Chúa cứu thế ràng buộc, anh đã liên hệ với bộ phận quốc gia.

Đáng tiếc Chúa cứu thế có thể điều chỉnh tính hợp lý của bản thân ở tại thế giới hiện thực, bất kỳ nơi nào liên quan đến Chúa cứu thế đều sẽ không bị chú ý.

Anh cũng sẽ giúp đỡ hỏi thăm thử chuyện Tổng Hành Chỉ và Văn Nhân Du đi đến thế giới hiện thực là thế nào.

Vân Thiển vốn định nói thêm những chuyện khác, Văn Tư Thành lại bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe trước, chuyện dư lại ngày mai nói tiếp.

Từ thế giới tận thế trở về, thân thể sẽ không mệt nhưng tinh thần lại cực kỳ mệt mỏi, ngủ cả ngày cũng chưa chắc khỏe lại được.

Văn Tư Thành chỉ vào Tổng Hành Chỉ và Văn Nhân Du: “Hai người

tạm thời đi theo tôi, đúng lúc hôm nay tôi đi dạo Hải Thành.

Vân chó, hai người là đủ rồi, sau này em đừng dẫn thêm người về nữa, lẽ nào em định tập hợp một bàn mặt chược hả?”

Vân Thiển: Chuyện này liên quan gì em?

Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du xuống lầu, Văn Nhân Du đi sau bọn họ một bước.

Đúng là Vân Thiển rất mệt, cô ngáp một cái, vừa định đóng cửa, Văn Nhân Du bỗng ngăn cửa lại, ôm eo cô, ấn một nụ hôn sâu lên môi.

“Em bây giờ càng hấp dẫn tôi.”

Bước chân Tống Hành Chỉ giẫm hụt, may mà hình thể Văn Tư Thành khá lớn, có thể đảm nhiệm đệm thịt.

Anh xoay đầu định răn dạy cậu nhóc Tống Hành Chỉ này...

Mặt Tống Hành Chỉ đỏ gay, hai tay bịt lấy phần miệng nhưng chẳng thể ngăn cản cảm xúc mềm mại truyền đến cánh môi, ngay cả cảnh tượng giống hệt cũng xuất hiện trước mắt .

Vào lúc này, cậu dám chắc hai người họ là một.

Chuyện một người trải qua, những người khác sẽ có cảm giác giống hệt.

Tống Hành Chỉ rên rỉ, ôm đầu ngồi xổm dưới đất.

Chuyện này... quá kích thích rồi.

Văn Tư Thành nhìn mà thở dài.

Đưa trẻ đi từ thế giới tận thế này không được rồi, đi trên đường mà cũng nằm mộng xuân, phải là quỷ hạo sắc tu luyện đến cấp độ nào mới có thể tự tưởng tượng từ trong hư không ra để giải quyết đây?

...

Văn Nhân Du giải quyết được một căn bệnh khác vẫn luôn quấy nhiễu Vân Thiển.

Sau khi tắm xong, cô ngủ ngon hơn bao giờ hết.

Đêm đó, điện thoại bên gối nhận được hai tin nhắn.

“【Trò chơi Noah】 rất lấy làm tiếc, bởi vì Chúa cứu thế xảy ra lỗi không xác định, trò chơi lần hai của bạn vẫn chưa hoàn thành.

Đúng 09:00:01, ngày 25 tháng 9 bước vào trò chơi tiếp theo, mời bạn chuẩn bị sẵn sàng!”

“Vân Thiển, tôi là Kim Thiên Thiên, tôi thêm số WeChat của cô nhưng vẫn chưa được đồng ý T Ⅲ T.

Cô mau đồng ý đi.”

Vân Thiển thức dậy đã là trưa hôm sau.

Cô đeo mắt kính, nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại.

Trước tiên cô bấm đồng ý lời kết bạn của Kim Thiên Thiên, rồi lại thử mở balo không gian trong thế giới hiện thực.

Mở được rồi!

Túi ngủ cô lấy ở thế giới tận thế nằm im lìm trong balo không gian.

Vân Thiển nhớ đến lời Bùi Chí Vũ những vật phẩm trên quyền sách

ảnh kia ít nhất năm trăm nghìn trở lên.

Mặc dù túi ngủ không có trên sách ảnh nhưng cũng là vật phẩm cùng loại, hẳn giá sẽ không thấp quá .

Cô nhập website mà Bùi Chí Vũ nói cho cô biết.

Mặt đồng hồ cứu thế trên tay sáng lên, trang web đã được tải.

Sau khi ảnh động của một chiếc búa nhỏ đập vào màn hình, cửa sổ liên lạc nhảy ra.

Nhân viên thu mua: “Chào bạn, đây là kênh thu mua bên ngoài của Bang hội người chơi.

Xin hỏi bạn muốn bán vật phẩm gì?”

Vân Thiển: “Chỗ các người thu mua cái gì?”

Nhân viên thu mua: “Bất cứ vật gì mang từ thế giới tận thế về, chúng tôi đều có thể tiến hành thu mua sau khi đánh giá.”

Vân Thiển nhìn chằm chằm bốn chữ “bất cứ vật gì” nửa ngày.

Dường như bốn chữ này có ám chỉ nào khác, không chỉ là nói vật phẩm.

Vân Thiển: “Có thể giải thích cụ thể bất cứ vật gì là bao gồm những gì không?”

Nhân viên thu mua: “Nếu bạn tham gia Bang hội người chơi, những thông tin này đều có thể cho bạn biết.

Phúc lợi của Bang hội người chơi chúng tôi đãi ngộ cao, bầu không khí người chơi hài hòa thân thiện, mỗi người chơi gia nhập Bang hội

người chơi đều không sợ giống như rắn mất đầu, tìm không ra đầu mối ở thế giới tận thế.

Chúng tôi đảm bảo mỗi thế giới tận thế của người chơi đều sẽ có sự trợ giúp của Bang hội người chơi! Nếu muốn gia nhập, mời bạn bấm số điện thoại 1592xx3xxxx, sẽ có người liên lạc và tiến hành xét duyệt vào hội.”

Vân Thiển nghi ngờ nhân viên thu mua này từng mở công ty bảo hiểm, hơn nữa còn từng bán hàng đa cấp.

Nhìn cách nói chuyện trôi chảy này đi, vừa nhìn đã biết là nội dung chuẩn bị sẵn sàng mọi lúc mọi nơi.

Vân Thiển: “Tôi suy nghĩ một chút... Làm sao tôi bán được đồ cho các người?”

Nhân viên thu mua: “Mời bạn lấy vật phẩm trong balo không gian ra, dùng đồng hồ cứu thế chạm vào, chỗ chúng tôi sẽ bắt đầu tiến hành đánh giá vật phẩm.

Thời gian đánh giá chừng một ngày, sau khi làm xong sẽ báo giá cho bạn.

Bạn có thể chọn bán hay không bán.

Vân Thiển làm theo cách của nhân viên thu mua, chờ đợi đánh giá.

Trong lúc chờ, Kim Thiên Thiên tán gẫu với cô, bảo mình đã gia nhập Bang hội người chơi.

Đến buổi tối, kênh thu mua bên ngoài của Bang hội người chơi hồi đáp.

Đây đúng là vật phẩm thần từng dùng nhưng ngoại trừ có thể giúp

người khác đi ngủ bình an bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu thì chẳng có tác dụng gì đặc biệt... Nể mặt thần linh, giá cả thu mua thứ này là năm nghìn tệ.

Vân Thiển cảm thấy mặt mũi thần linh này thật không đáng giá, cô lựa chọn giữ lại túi ngủ.

Lúc gần đi ngủ, cô đọc tin tức.

Thằng nhóc mắt to nào đó trên mạng xã hội nhảy dù khỏi tiêu đề đứng đầu hot search.

Kẻ trừng trị tội phạm

Là tin tức một tài khoản thường đưa lên.

Anh ta bảo rằng mình ở một địa phương nhỏ, nơi bọn họ ở xảy ra vài vụ án giết người.

Cái chết của người bị giết rất kinh khủng, nhưng ai nấy đều vỗ tay khen hay.

Những kẻ bị giết đều là súc sinh nổi tiếng ở địa phương...

Bên dưới còn có mô tả hiện trường phạm tội tự anh ta chứng kiến, tuy nhiên nhanh chóng bị kiểm duyệt xóa bỏ.

Điện thoại rung lên, tin nhắn tới liên tục trong group ăn chơi nhậu nhẹt của cô, Văn Tư Thành và Lý Duy.

Lý Duy: "..."

Lý Duy: "Hai người xem hot search chưa?"

Một tấm ảnh chụp màn hình, là phần hồi đáp Vân Thiển thấy nhưng bị kiểm duyệt xóa bỏ.

Lý Duy: “F*ck, tôi từng thấy tận mắt cách thức phanh thây này, chắc hẳn là Đặng Lan Lan!”

Văn Tư Thành: “?”

Vân Thiển: “?”

-----oOo-----

Chương 53: 53: Biến Động Ban Đầu

Lý Duy: “Lẽ nào hai người không tin tôi?!”

Văn Tư Thành: “Không phải không tin anh, chủ yếu là trông Đặng Lan Lan rất bình thường, cùng lắm là người không có tình cảm thôi.

Hơn nữa, nếu không phải cô ta tự mình nói, chúng ta cũng không phát hiện ra.

Nếu cô ta thật sự có vấn đề...”

Vân Thiển: “Tại sao anh cho đó là Đặng Lan Lan?”

Sau khi gửi xong những lời này, Vân Thiển lại mở ảnh chụp màn hình lần nữa.

Cô nhìn chăm chú nội dung trả lời bên trên, nhớ đến bản tài liệu nào đó vô tình nhìn thấy trong nhà hồi cấp ba.

Lý Duy: “Lúc đó sau khi bước vào ba cánh cửa, không phải chúng ta bị xáo trộn à? Hai người còn nhớ không, tôi đi chung với Đặng Lan Lan.”

Văn Tư Thành: “Tôi nhớ, lúc đó sau khi tụ họp, trông anh dờ dẫm chết đi được.

Tôi còn tưởng anh dựng chuyện ma Kẻ phanh thây, bị dọa sợ nên mới như vậy.”

Lý Duy: “ĐM, tôi là bị Đặng Lan Lan dọa đứng hình đấy.

Hai người biết đầu bếp mổ trâu không? Một đầu bếp có kỹ thuật mổ trâu róc thịt cao siêu thuần thục, cắt một nhát là có thể khiến xương một nơi thịt một ngả, hơn nữa còn hợp với âm tiết nhịp điệu...”

Vương Tư Tuệ: “Cái gì khiến anh nghĩ tôi và Vân chó không biết câu đó hả?”

Lý Duy: “Tôi nói thẳng, Đặng Lan Lan phanh thây Kẻ phanh thây ngay trước mặt tôi, vừa ngâm nga bài hát vừa phanh thây chuyện ma đấy! Anh đọc nội dung bên trên đi, người chết chỉ còn một bộ xương bị cạo sạch toàn bộ, thịt trên người không biết tung tích, trên hàm răng để lại hoa văn ký hiệu kỳ lạ... Ký hiệu đó chắc chắn là một con chim đang bay, không có chân và hai mắt.”

Lý Duy: “Tôi đã báo với cấp trên chuyện này từ lâu, thế nhưng bất kỳ thông tin mẫn cảm gì liên quan đến người chơi Chúa cứu thế đều sẽ tự động bị hợp lý hóa.”

Nếu không phải vậy, chuyện tài khoản ngân hàng người chơi cứ cách một khoảng thời gian lại nhận một khoản tiền lạ chắc chắn sẽ bị điều tra sớm, đặc biệt là người có thân phận nhạy cảm như Lý Duy.

Lý Duy vốn rất vui vì điểm tiện lợi này mà Chúa cứu thế mang đến, nhưng bây giờ anh chỉ thấy phiền.

Văn Tư Thành: “Này... anh trai, tôi nói thật một câu, dù cho người làm chuyện này trên hot search là Đặng Lan Lan thật, làm sao anh biết không phải lúc đó cô ta bắt chước tội phạm chứ? Dĩ nhiên tôi không có ý nói giúp cô ta, nhưng sự thật là như vậy.

Anh đừng để mình sa vào mấy chuyện tiểu tiết.

Vân chó, em thấy sao?”

Văn Tư Thành không tràn đầy phần nộ như Lý Duy, anh nhìn thấy vài người đồng hương của người chết hết sức hả hê trong bình luận.

Một trong số những người chết có người là tội phạm cưỡng hiếp, họ hàng của Thị trưởng, cưỡng hiếp chính con nuôi của mình nhưng không có bằng chứng.

Sau khi con nuôi tự sát, việc điều tra chuyện này cũng bỏ ngõ.

Hai kẻ khác là người què chuyên lừa bán phụ nữ và trẻ em, nghe nói cả hai từng chôn sống một bà cụ để tìm cháu gái và cháu gái bà xuống xi măng, bên trên đã xây dựng nhà máy, vì không có chứng cứ nên cũng chẳng có sau này.

Đây là giải thích truyền miệng giữa những người tại đó, chính quyền địa phương ra mặt bác bỏ tin đồn rằng hoàn toàn không có chuyện như vậy... còn tin hay không tùy vào mỗi người.

Văn Tư Thành cho rằng loại người này chết đáng đời.

Lý Duy thì cho rằng bất kể lý do gì, phạm pháp giết người ở thế giới bọn họ đang ở chắc chắn là hành vi sai trái.

Thế giới bọn họ có luật pháp quản chế, bất cứ chuyện gì đều có pháp luật trừng phạt, tuyệt đối không thể thực hiện biện pháp trừng trị ngoài pháp luật.

Lúc hai người đề cập tới chuyện này, cuộc trò chuyện trở nên không mấy vui vẻ.

Trong lúc đó, Vân Thiển vẫn không lên tiếng xen vào.

Thấy hai người sắp ảm ỉ trong group, cô mới xuất hiện làm người hòa giải, dời đề tài sang chuyện khác.

Ví dụ như chuyện người chơi phản lười nhà, tìm nhằm nhân tố tận thế ở thế giới lần này, cùng với chuyện túi ngủ từng được thần sử dụng trị giá năm nghìn tệ...

Lý Duy và Văn Tư Thành đều phối hợp mà cười nhạo Bang hội người chơi.

Văn Tư Thành nói anh đã mua chuộc vài nhân viên cấp thấp trong Bang hội người chơi, bọn họ biết một ít chuyện “vũ khí thần chọn”.

Sau khi biết chuyện, anh bèn chia sẻ tin tình báo này cho Vân Thiển và Lý Duy.

Lý Duy: “Ông xã, anh tốt quá à!”

Văn Tư Thành: “Gọi ba.”

Vân Thiển không tham dự vào đoạn đùa giỡn của bọn họ, cô mở danh bạ điện thoại ra, do dự một hồi mới ấn số điện thoại trên hàng “Ba”

“Reng——” Điện thoại bắt máy.

Giọng ông Vân vẫn nghiêm nghị như trước.

Nghe thấy tiếng gọi nịnh nọt “Ngài đồng chí Vân” ở đầu dây bên kia, ông lập tức nhú mày: “Cái rắm.”

Vân Thiển không vui nói: “Ngài đồng chí Vân, là người phục vụ nhân dân, sao ngài có thể nói chuyện thô lỗ như vậy? Con gái cưng đã lâu không gặp gọi điện cho ngài, vậy mà ngài lạnh lùng thế à?”

Ông Vân: “Ha, tôi là ai hả, thì ra tôi còn có con gái cơ đấy.

Đứa con này sau khi rời khỏi Thủ đô hơn một năm chưa từng gọi về một cú điện thoại, ngay cả Tết cũng không thềm về.”

Vân Thiển vội nói: “Cuối năm nay con về, con hỏi ba chuyện này.”

Ông Vân: “Có chuyện mới ló đầu về, chuyện gì?”

Vân Thiển: “...Cái hot search đó, chính là cái vụ án phanh thây ấy, có phải vụ đó cùng một người với vụ án cấp ba con nhìn thấy không?”

Ông Vân im lặng hồi lâu: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

Vân Thiển: “Con đọc bình luận, có rất nhiều người sùng bái người này.

Bọn họ nói người này là người xét xử chính nghĩa, tội phạm mà nhà nước không quản lý được đương nhiên sẽ có trời...”

Ông Vân cắt ngang: “Con khỉ! Đó là tội phạm, một tội phạm nguy hiểm không hề có một chút tình cảm, một tội phạm IQ cao.

Tội phạm chưa bao giờ là người xét xử chính nghĩa.” Tiếp đó là một tràng phổ cập kiến thức pháp luật, đồng thời răn dạy Vân Thiển ít xem mấy thứ ngôn luận mất não này đi.

Vân Thiển: “Phải phải phải, ngài đồng chí Vân nói đều đúng hết... À phải, gần đây bệnh của con đã đỡ hơn nhiều, tiền cũng khá khá, tiền ba cho con đều để ở trong thẻ không đụng đến, hôm nào trả lại cho ba.

Con còn có chuyện, cúp máy trước nhé.”

Ông Vân dựng râu trợn mắt nhìn điện thoại im lìm trong tay, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Sau khi mẹ Vân Thiển ra đi, Vân Thiển một mình chạy đến thành phố khác sinh sống, ít khi trở về, thỉnh thoảng sẽ gửi tin báo bình an.

Ông biết Vân Thiển rời khỏi Thủ đô không ở nhà là vì bệnh của mình.

Cô không muốn ông ngoại trừ công việc còn phải vất vả lo lắng bệnh của mình.

Ông Vân không suy nghĩ nữa.

Vụ án lần này thành lập tổ đặc biệt, bọn họ phải bắt tên tội phạm gây án ngang ngược phách lối về xét xử!

Vân Thiển nằm sát mép giường.

Trực giác của cô khiến cô khá tin vào giải thích của Lý Duy.

Nhưng không thấy tận mắt, cô sẽ không chụp mũ tội phạm giết người lên đầu Đặng Lan Lan.

Cô trở mình, quên mất mình đang ở mép giường, thế là lăn xuống túi ngủ dưới đất.

Vân Thiển mở ra một chân trời mới.

Không ngờ túi ngủ này là túi ngủ hằng nhiệt!

Một mình ở nhà, vì để tiết kiệm tiền điện nên nếu trời không quá nóng thì cô sẽ không mở điều hòa.

Trong phòng hơi nóng bức, mà nhiệt độ trong túi ngủ lại vừa đẹp, bên trong còn có mùi thơm thoang thoảng giống mùi cây oải hương, có thể giúp ngủ ngon.

Mọi tạp niệm trong đầu bị quét sạch.

Còn thoải mái hơn cả giường.

Vân Thiển quyết định sau này ngủ trong túi ngủ.

Cô ngưng mắt nhìn đèn huỳnh quang trên đầu, nằm xuống rồi chẳng muốn đứng dậy tắt đèn, làm sao đây? Mỗi lần như vậy, Vân Thiển ước gì mình có một bạn cùng phòng siêng năng hoặc một người bạn trai.

Công suất đèn huỳnh quang trên trần nhà không thấp, nếu như cứ để vậy sẽ ngủ không ngon.

Nhất định phải tắt mới được.

Một bàn tay nhẹ nhàng ấn công tắc.

Ngay lúc đèn tắt, cậu bé lim dim trên giường trong phòng đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Cậu dụi mắt nhìn người đứng ở cửa: “Mẹ, sao mẹ về mà không báo trước một tiếng? Mẹ ăn chưa?”

Đặng Lan Lan cầm vali hành lý nhỏ trên tay, cười đáp: “Mẹ ăn rồi, chỉ tại mẹ ồn ào quá, đánh thức con.”

Cậu bé cầu nhàu: “Mỗi lần mẹ đi đều giống như mèo vậy, chỉ toàn dọa người ta, làm sao đánh thức con chứ.” Bụng cậu phát ra âm thanh rột rột.

Đặng Lan Lan đặt vali xuống: “Chu Huân, ăn mì không?”

Chu Huân gật đầu: “Dạ, mẹ thêm một quả trứng gà nhé!”

Đặng Lan Lan nhìn nụ cười trên mặt Chu Huân, quan sát nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt và độ cong trên môi, chậm rãi nở nụ cười tương tự: “Làm trợ thủ cho mẹ nhé?”

Nồi nước trong phòng bếp bắt đầu sôi ùng ục, dàn âm thanh trong phòng bếp bật nhạc cổ điển thư giãn.

Đặng Lan Lan cầm chén dũa sắp xếp lại thành kiểu mình muốn.

Chu Huân lên tiếng: “Mẹ, hôm nay bạn cùng lớp tụi con đang bàn tán hot search kẻ trừng trị tội phạm, một người chuyên giết tội phạm gian ác.

Chúng con đều nói người đó là sứ giả chính nghĩa, siêu ngầu!”

“Tội phạm giết người mà cũng ngầu sao?” Đặng Lan Lan nhìn sợi mì quay cuồn bên dưới tựa như ngón tay người, cô ta rắc một chút muối, máy móc khuấy sợi mì.

Chu Huân: “Nếu tội phạm giết người bình thường đương nhiên là đáng ghét, nhưng người này chỉ giết kẻ có tội chưa được xét xử.

Chắc chắn đó là một người muốn trừng trị cái ác, đề cao cái thiện, giống như những tên trộm nghĩa hiệp cướp của người giàu, chia cho người nghèo thời xưa vậy.”

“Có thể kẻ đó chỉ đơn giản muốn giết người, những người đó vừa hợp ý mình, không có bất cứ lý do gì cả, chỉ là muốn giết người mà thôi.” Đặng Lan Lan vớt mì sợi ra, vừa đủ hai chén, lại ném hai trứng gà vào trong nước sôi.

Chu Huân: “Trên đời làm gì có ai giết người lung tung, cho dù là bi.ến thái cũng có lý do giết người.

Giống như sứ giả chính nghĩa lần này, người đó giết người chắc chắn là vì không ưa đám khốn kiếp thoát được sự trừng phạt của pháp luật.”

“Con nói có lý.” Đặng Lan Lan đặt trứng lên mì, rưới nước dùng lên, rắc một ít hành lá, dầu mè và xì dầu: “Kẻ đó giết người chỉ bởi vì...lúc

giết người có thể mang đến khoái cảm.”

Chu Huân sững sốt, mẹ cậu và cậu đang nói cùng một chủ đề sao?

Đặng Lan Lan mỉm cười bưng hai chén mì đi về phía phòng khách, Chu Huân đi theo sau: “Để con bưng.”

Cậu đón lấy bát: “Nóng quá!” Bát suýt rơi xuống nhưng Đặng Lan Lan đã tiếp được vững vàng, Chu Huân nhìn mẹ sùng bái: “Đúng mà mẹ con, quá dữ!”

Lúc ăn mì, Đặng Lan Lan vẫn luôn im lặng, còn Chu Huân thì tíu ta tíu tít.

“Mẹ, tin tức quái thú trong biển mà lúc trước con từng kể với mẹ đấy, nhớ không? Mấy ngày trước lại có người nhìn thấy, hình như là một sinh vật dưới biển sâu mới được phát hiện, nhìn xấu lắm.

Mẹ cũng biết mấy sinh vật dưới biển sâu đều trông rất kỳ dị rồi đấy.”

“Có người lúc đi máy bay nhìn thấy ai đó bay cùng với máy bay, ông ta nghĩ vé mình mua không phải vé máy bay mà là vé máy cày, cho nên tìm tiếp viên khiếu nại tại sao máy bay lại bay chậm như vậy.

Tiếp viên cũng nhìn thấy, người trên máy bay đều hoảng hồn.”

“Còn nữa, còn nữa, là chuyện ở thành phố chúng ta.

Vài người đang ngủ ngon giấc ở nhà buổi tối, hôm sau đã biến thành xác khô.

Mẹ đi du lịch, ba lại đi công tác, để một mình con trong nhà, buổi tối đi ngủ con cũng không dám tắt đèn.”

Đặng Lan Lan thấp giọng nhắc: “Mì nở rồi.”

Chu Huân lập tức cúi đầu vội vã ăn mì.

Đặng Lan Lan cầm máy tính bảng trên bàn kiểm tra tin tức ba tháng gần đây.

Trong khoảng từ tháng ba đến tháng chín, hiện tượng kỳ lạ xảy ra ở thế giới hiện thực ngày càng nhiều, đã sắp bằng với hai mươi năm trước cộng lại.

Có liên quan đến Chúa cứu thế sao?

Đặng Lan Lan rửa bát đĩa, Chu Huân đi tắm.

Chợt cô ta nghe thấy tiếng hét của Chu Huân.

“Mẹ! Cứu con!”

Đặng Lan Lan cầm dao bước vào phòng tắm, nhìn thấy Chu Huân bị một con gián ép đứng trên nắp bồn cầu, run lẩy bẩy cả người.

Cô ta giẫm một cước giết chết con gián, dịu dàng nói: “Không sao rồi.”

Chu Huân đang định cảm ơn, bỗng ngẩng đầu lộ ra nét mặt hoảng sợ cùng cực.

Một người kỳ dị đứng sau lưng Đặng Lan Lan, làn da màu than chì có dấu hiệu bong tróc, hai mắt đỏ tươi, mắt mũi miệng trông giống vượn người hơn con người.

Miệng nó lộ ra răng nanh sắc nhọn, chuẩn bị cắn Đặng Lan Lan.

“Cẩn thận!” Chu Huân nhảy xuống nắp bồn cầu, định chạy tới giúp đỡ Đặng Lan Lan.

Đặng Lan Lan còn phản ứng nhanh hơn cậu, con dao ngăn cản rằng nanh đối phương, giờ chân đá quái vật văng ra khỏi phòng tắm, đồng thời rút dao lại, không hề do dự mà đâm xuống đầu kẻ kia.

Chu Huân chạy ra cũng bị máu bắn lên người.

Cậu rụng rời té xuống đất, nhìn người mẹ bình thường dịu dàng hiền từ bám vằm từng nhát lên đầu quái vật không biết tên.

Cổ họng cậu tắc nghẹn, bị dọa nói không nên lời.

Đặng Lan Lan lau máu trên mặt, gọi điện thoại cho Bang hội người chơi: “Các người không phát hiện thế giới chúng ta có thêm rất nhiều quái vật sao? Chỉ tấn công người chơi thì không cần quan tâm ngay à? Giải quyết, tôi thấy các người vốn không có cách giải quyết.

Nhà tôi vừa xuất hiện một con quái vật suýt giết chết tôi rồi, đương nhiên tôi không chết, nếu chết thì ai đang gọi điện cho các người, mau điều người tới đi... Người chứng kiến?”

Cô nhìn Chu Huân: “Chỉ có mình tôi nhìn thấy, con tôi đang ngủ trong phòng.”

Cánh tay quái vật dưới đất đột nhiên bay lên tấn công Đặng Lan Lan, cô ta giẫm một phát nghiền nát nó bằng sức mạnh khó tin.

Chu Huân bị dọa ngất xỉu.

Không lâu sau, nhà Đặng Lan Lan xuất hiện rất nhiều người, bọn họ thành thạo xử lý thi thể quái vật, trả lại bộ dạng ban đầu cho căn nhà Đặng Lan Lan.

Đương nhiên, Đặng Lan Lan phải trả tiền, nếu người gia nhập Bang hội người chơi thì không cần, nhưng tiếc là cô ta không muốn gia nhập.

Trời chóng sáng.

Túi ngủ kín mít màu đen mở từ bên trong ra, Vân Thiển mơ mơ màng màng đeo kính lên, tầm mắt trở nên rõ ràng.

Khoan đã... Một con Husky siêu to khổng lồ chạy vào nhà cô hả? Sao thứ gì cũng bị cắn một miếng vậy?!

Trên túi ngủ có rất nhiều dấu răng, cô nhìn tới nhìn lui, nhìn qua nhìn lại, trông mà rùng mình.

Vân Thiển bị tổn thất nghiêm trọng lập tức báo cảnh sát, đáng tiếc cảnh sát cũng không tìm ra nguyên nhân.

Cảnh sát địa phương nói mấy ngày trước, thành phố lân cận cũng xảy ra vụ án tương tự, có điều số Vân Thiển may mắn, đầu của nạn nhân trong vụ án kia bị cắn đứt một nửa.

Cảnh sát nói sống động như thật, dọa Vân Thiển không ít.

Vân Thiển: "..."

Cô nhìn về phía Lý Duy, lại thấy Lý Duy cũng trố mắt y hệt, hiển nhiên mới nghe thấy lần đầu.

Là người chơi Chúa cứu thế, bọn họ theo bản năng nghĩ đến cùng một điểm.

Nếu Vân Thiển có thể mang người từ thế giới tận thế đến, thậm chí là nhân tố tận thế vẫn giữ nguyên năng lực đến thế giới hiện thực, có khi nào cũng có những người chơi khác mang quái vật ở thế giới tận thế trở về thế giới hiện thực không?

Dù trông thế nào thì mức độ phá hoại trong nhà Vân Thiển cũng chẳng giống chuyện con người có thể làm được, nếu một vài quái vật ở thế giới tận thế thì chẳng có gì kỳ lạ...

Chuyện này phải điều tra, nhưng 80% kết quả điều tra không giải quyết được.

Chuyện phòng của Vân Thiển khiến những khách thuê phòng khác sợ hãi, chủ nhà đã lâu không gặp chỉ xuất hiện lúc thu tiền chạy đến đây.

Ông lão cho thuê nhà là người địa phương, ông khuyên Vân Thiển đổi chỗ ở.

Đồng thời xuất phát từ suy nghĩ “Lỡ như nơi này xảy ra án mạng thì về sau chẳng thể cho thuê nữa”, ông lão trả lại tiền thuê phòng và tiền đặt cọc cho Vân Thiển, dù sao phòng này tạm thời không thể ở được nữa rồi.

Vân Thiển ôm túi ngủ và điện thoại duy nhất còn nguyên vẹn rơi vào mờ mịt, sau này cô phải ở đâu đây?

-----oOo-----

Chương 54: 54: Ba Người Ở Chung

Văn Tư Thành tự nhận là bạn bè nghĩa khí, Vân Thiển có khó khăn, đương nhiên anh đến giúp đỡ sớm nhất.

Thấy Vân Thiển đang chọn khách sạn, so sánh khách sạn nào ở lâu dài có lợi hơn, anh bèn nói: “Ở khách sạn làm gì, điều kiện khách sạn cũng không tốt bằng nhà anh.

Chỉ là một căn hộ thôi mà, em chọn đại một khu vực em thích mà ở.”

Vân Thiển uyển chuyển từ chối.

Văn Tư Thành giúp Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du tìm chỗ đã rất phiền hà rồi, bây giờ bản thân cô còn làm phiền nữa thì không hay lắm.

Văn Tư Thành gãi đầu: “Nếu ngại thì đưa anh ít tiền mượn phòng, mỗi tháng năm sáu trăm là được.

Dù sao đó đều là phòng bỏ trống, bình thường cũng chẳng có ai ở.”

Mấy căn hộ anh kể đều ở khu vực đắt đỏ có tiếng ở Hải Thành, thuê một phòng không dưới mấy chục nghìn một tháng.

Lý Duy: “Anh Văn, tôi thấy chỗ tôi đang ở cũng không tốt lắm.

Anh xem...”

Văn Tư Thành chỉ trỏ: “Tôi còn nhớ lúc ở thành phố Hoán Giang, anh

và Đặng Chung chê tôi là người chơi khiếm khuyết, không chịu dẫn theo tôi đấy.”

Lý Duy: “...Ba, con có lỗi với ba!”

Văn Tư Thành cười mắng Lý Duy, kẹp cổ anh lắc qua lắc lại.

Vân Thiển không lay chuyển được Văn Tư Thành, cuối cùng phải đồng ý.

Các loại tiền như tiền thuê phòng, tiền điện, tiền nước đương nhiên phải trả, đồng thời cô cũng chịu cái ơn lớn của Văn Tư Thành, sau này nhất định phải trả lại anh.

Vân Thiển không có hành lý gì, mọi thứ đều bị phá không còn một mảnh.

Lúc Văn Tư Thành dẫn Vân Thiển đi mua đồ, Lý Duy tiếp tục trở về đi làm.

Văn Tư Thành: “Lúc này, anh hỏi thăm người trong Bang hội người chơi, không chỉ một mình em bị tấn công, có vài người chơi sau khi bị tấn công đã chết bất đắc kỳ tử.”

Vân Thiển: “Quái vật trong thế giới tận thế chạy đến thế giới chúng ta sao?” Cô nhớ lại vẫn còn rùng mình, nhìn túi ngủ phía sau xe: “Nếu không nhờ thứ này, không chừng bây giờ em đã chẳng còn mạng.”

Văn Tư Thành: “Tình hình cụ thể không rõ lắm, Bang hội người chơi nói chuyện giấu giấu giấu giếm, không biết đang giấu cái gì, bọn họ chỉ nói bang hội sẽ xử lý chuyện này.

Tưởng mình là cục quản lý không gian sao!” Anh đập mạnh xuống bàn: “May mà em có vật phẩm của thần, không thì...”

Theo như những gì Văn Tư Thành nghe ngóng được từ một vài

người chơi trong Bang hội người chơi, vũ khí thần chọn là vật phẩm mà thần từng sử dụng.

Dựa vào thần linh khác nhau, vũ khí thần chọn ẩn chứa thần tính khác nhau.

Có một vài vũ khí mạnh mẽ có thể trực tiếp K.O(*) nhân tố tận thế ở thế giới tận thế, hoặc trực tiếp tạo nên ảnh hưởng đối với nhận thức của người bản xứ ở thế giới tận thế (Ví dụ như giấy nhật ký của thần mà Bùi Hướng Nhu từng dùng).

(*) K.O: Knock Out

Vũ khí thần chọn có thể lấy ra khỏi balo không gian tại thế giới hiện thực, tự do dịch chuyển sang các thế giới tận thế.

Bởi vì là vật dụng của thần nên sinh vật bình thường sử dụng sẽ phải trả giá rất lớn, hầu như đều lấy mạng ra đổi.

Nếu sử dụng ở thế giới tận thế sẽ mất mấy trăm mạng, chưa có bao nhiêu người dám sử dụng ở thế giới hiện thực, dù sao họ cũng chỉ có một cái mạng, không dám thử lung tung.

Vân Thiển: “...” Cô không chết đúng là mạng lớn.

Văn Tư Thành buông tiếng cảm khái y hệt.

Tiếng tin nhắn trên điện thoại anh vang lên, nhân dịp đèn đỏ, Văn Tư Thành đọc lướt qua tin nhắn.

Mặt anh cứng đờ đọc nội dung bên trên: “Trước khi ‘Dị vật’ từng tấn công người chơi bị bắt, trong vòng bảy mươi hai tiếng, người chơi sẽ gặp đợt tấn công thứ hai.

Anh Văn bảo bạn anh cẩn thận một chút, gần đây có không ít người

chơi xảy ra chuyện, lòng người hoang mang.”

Vân Thiển: “Trời muốn diệt ta?”

Sau khi biết sử dụng vũ khí thần chọn phải trả giá, Vân Thiển không dám tùy tiện chui vào bên trong túi ngủ.

Nhưng nếu trong bảy mươi hai tiếng, Bang hội người chơi không bắt được quái vật tấn công kia, nó lại đến tìm cô...

Một cô gái trói gà không chặt như cô cầm cục gạch đánh ăn trộm và biển.n thái còn được, sao có thể chống lại quái vật...

Vân Thiển: “Em muốn tìm súng.”

Văn Tư Thành: “...Chi bằng em ước xuất hiện dị nhân bảo vệ em còn hơn.”

Vân Thiển: “Làm gì có dị...” Cô khựng lại.

Hai người đột nhiên sực nhớ, chẳng phải còn có Tống Hành Chỉ sao?

...

Đây là một căn hộ cao cấp có diện tích rất lớn, phong cách trang trí hậu hiện đại, tông màu chính xám lạnh.

Một cái đèn trần đơn giản nối liền từ tầng trên xuống tầng dưới, cửa sổ sát đất nhìn bao quát hết ánh đèn trang trí của Hải Thành phần hoa rực rỡ.

Tống Hành Chỉ ở tầng dưới, Văn Nhân Du mới tới ở tầng trên.

Hai người không hề hay biết chuyện Vân Thiển gặp phải.

Đề tài chung của Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du chỉ có Vân Thiển, nếu bắt buộc phải tìm thêm một cái thì chỉ có chuyện nói xấu bản thể ngổ tào là Giới.

Tống Hành Chỉ đang ngồi ở phòng khách ôn tập.

Văn Tư Thành tìm một trường cấp ba mới cho cậu, phải làm kiểm tra nhập học, cho nên cậu cần nắm vững kiến thức học sinh cấp ba ở thế giới này một cách nhanh nhất.

Văn Nhân Du đang ở trong phòng... dọn dẹp vệ sinh.

Chúa ở sạch không thể chịu được việc đồ dùng trong nhà chưa khử trùng.

Ai làm việc nấy, cùng lắm lúc cảm xúc hai người dao động sẽ xuất hiện khung cảnh trước mặt và cảm nhận của người kia.

Sau khi bị nhiều lần, bọn họ đã quen với hiện tượng này.

“Bính boong...”

Tống Hành Chỉ buông bộ đề bài tập trên tay xuống, Văn Tư Thành khổng lồ đang đứng bên ngoài, gần như chắn hết khung cửa.

Cậu chưa kịp mời Văn Tư Thành vào nhà, một cái đầu ló từ đằng sau Văn Tư Thành ra, mái tóc gợn sóng bù xù rủ xuống, đôi mắt đào hoa đằng sau cặp kính nhỏ hơn một tí so với không đeo kính, nhưng vẫn rất xinh đẹp.

Mắt Tống Hành Chỉ tròn tròn, cậu chỉnh trang lại quần áo theo bản năng, sau đó mới nói: “Vân Thiển, sao em lại đến đây? Tôi vừa hầm canh sườn lợn, múc cho em một bát nhé...” Âm cuối cao vút vì vui sướng.

“Anh Văn muốn uống không?” Âm cuối hơi hạ xuống.

Văn Tư Thành: “...Uống.” Anh cứ tưởng Tống Hành Chỉ nhiệt tình với anh lắm rồi... Đúng là con người không nên so sánh, so sánh sẽ dễ mất mát trong lòng.

Vân Thiển theo sau Văn Tư Thành, đổi dép lê, đồng thời trả lời câu hỏi của Tống Hành Chỉ.

“Chuyện kể ra dài lắm, cho nên tôi tóm tắt thế này.

Vì một vài nguyên nhân nhằm bảo vệ mạng nhỏ của mình, tôi quyết định đến chỗ cậu ở hai ngày.

Cậu có ngại tôi trải nệm trong phòng ngủ cậu không?”

“Á — —”

Vân Thiển và Văn Tư Thành nhìn thấy Tống Hành Chỉ đụng đầu vào khung cửa phòng bếp.

Cậu sờ cái trán sưng đỏ, ứa nước mắt xoay người, tốc độ trả lời cực nhanh giống như sợ Vân Thiển đổi ý: “Tất nhiên không ngại!”

Văn Nhân Du trên lầu cũng bưng trán giống vậy, mức độ cạ lời với Tống Hành Chỉ lại tăng thêm một bậc.

Anh bước từ phòng ngủ ra, nhìn ba người dưới lầu.

Tống Hành Chỉ nở nụ cười xấu hổ ngượng ngùng, lúc nhìn thấy ánh mắt anh thì ngưng cười.

Văn Nhân Du: “Xảy ra chuyện gì?”

Anh nhìn thấy hành lý trên tay Vân Thiển.

Nhóm người ngồi vây quanh bàn ăn.

Vân Thiển và Văn Tư Thành người này một câu, người kia một câu giống như hai người tung hứng, giải thích rõ mọi chuyện.

Tổng Hành Chỉ ngay lập tức đảm bảo cậu có thể bảo vệ sự an toàn cho Vân Thiển.

Văn Tư Thành tò mò năng lực Tổng Hành Chỉ che giấu mạnh đến độ nào.

Sau khi nhìn thấy rồi, anh cho rằng thế giới hiện thực không còn an toàn nữa, anh phải xây lô cốt dưới đất thôi.

Văn Tư Thành: “Thần linh đáng ghét, làm việc chả đáng tin gì cả.

Uổng công chúng ta cứu giúp những thế giới khác, kết quả lại đối xử với thế giới chúng ta vậy sao?”

Anh cúi đầu uống canh, phát hiện trong tô mình chỉ có ba miếng sườn lợn, mà sườn trong chén Vân Thiển đã chất thành núi nhỏ, Tổng Hành Chỉ còn đang cố gắng phá kỷ lục độ cao ngọn núi.

Văn Tư Thành nhìn chén canh chỉ có nước của Văn Nhân Du.

Con người ấy, đôi lúc phải so sánh mới có thể cân bằng tâm lý!

Văn Nhân Du suy đoán: “Có thể thế giới của các người đã cực kỳ tồi tệ cho nên mới lợi dụng những đồ bỏ đi, để các người cứu giúp những thế giới khác trước khi diệt vong.”

Vân Thiển và Văn Tư Thành nghe thấy bèn không vui.

Cái gì mà lợi dụng đồ bỏ đi, người này trông như chó hình người mà sao nói chuyện chẳng giống tiếng người, khiến người ta khó chịu

thế?

Ngồi ở đây suy đoán lung tung cũng chẳng thể đoán ra chân tướng, cho dù thể giới sắp tận thế thật, một ngày trước khi nó đến, nên làm gì vẫn phải làm nấy thôi.

Văn Tư Thành khen ngợi tay nghề của Tống Hành Chỉ, đóng gói vài miếng sườn lợn ướp sẵn về nhà, đưa số điện thoại anh trai anh cho Văn Nhân Du, tiện thể hỏi: “Anh giỏi đấy, sao anh biết anh tôi?”

Văn Nhân Du cầm số điện thoại trên tay, mỉm cười không nói.

Anh có thể bắt đầu kinh doanh rồi.

Dưới cái nhìn chăm chăm của Tống Hành Chỉ, Văn Nhân Du hôn lên trán Vân Thiển rồi ra cửa làm việc, trong phòng chỉ còn lại Vân Thiển hơi e thẹn và Tống Hành Chỉ thờ phì phì.

Tống Hành Chỉ: “Em thích anh ta?”

Vân Thiển: “...Cũng không phải.”

Nhận được câu trả lời, Tống Hành Chỉ rất vui, không hỏi thêm chuyện gì khác, khiến Vân Thiển thờ phào.

Tivi đang phát phim truyền hình nước T.

Con trai dẫn cô vợ không được hoan nghênh về nhà, cô vợ đang tìm nhà vệ sinh bỗng nhìn thấy mẹ chồng nấu ăn trong phòng bếp, thế là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên...

Vân Thiển vốn nghĩ sẽ xem một bộ phim về đạo đức gia đình, ai có ngờ lại là phim bách hợp mẹ chồng nàng dâu.

Nghe thấy tiếng lật sách bên cạnh, cô bèn quay sang nhìn.

Tống Hành Chỉ đang ngồi trên thảm, im lặng đọc sách.

Dưới ánh đèn, đường nét nửa bên mặt cậu vô cùng dịu dàng.

Lúc rử mắt, lông mi rung rung liên hồi.

Mép tay áo sơ mi trắng chinh tề xắn đến giữa cánh tay, có thể thấy mạch máu màu xanh ẩn hiện trên mu bàn tay cầm bút.

Đầu ngón bút chạm lên giấy phát ra âm thanh sột soạt.

Vân Thiển giảm âm lượng tivi, cầm điện thoại lên, dự định đổi chỗ.

“Xem tivi không làm phiền tôi.” Tống Hành Chỉ ngược mắt nhìn Vân Thiển, khẽ nói: “Em ở bên cạnh càng khiến tôi tập trung học hơn.”

Cậu liền dờ mắt, giọng nói rất khẽ: “Váy.”

Lúc này, Vân Thiển mới phát hiện váy chưa rũ xuống hết, cô tỉnh bơ chỉnh lại váy rồi ngồi xuống tiếp, khóe mắt liếc thấy vành tai Tống Hành Chỉ đỏ gay.

Trên tivi màn hình rộng, cô vợ và mẹ chồng say rượu xong bèn cùng nhau lăn giường.

Vân Thiển mất tự nhiên đổi kênh, xem tin tức phát sóng, mặt bỗng dưng nóng ran kỳ lạ.

Vân Thiển: Ghét thật, sức hấp dẫn của thiếu niên ngây thơ mạnh đến thế sao!

“Cạch cạch cạch cạch — —” Nơi cửa sổ vang lên tiếng giọt mưa tạt vào.

Vân Thiển tò mò nhìn sang, đột nhiên đối diện với một con sâu lông

siêu to.

Mắt kép của ấu trùng hầu như không mang bất kỳ cảm xúc nào, chỉ cần nhìn thôi đã khiến người ta lạnh gáy.

Cặp nanh sắc nhọn lộ ra của nó nói cho Vân Thiển biết hôm qua chính nó để lại vô số dấu răng trên túi ngủ của cô, tiếc là không thể nuốt chửng cô vào bụng.

Ánh đèn trong phòng bị ảnh hưởng, bất chợt tắt ngúm, một mảng tối đen, chỉ có màu huỳnh quang ngũ sắc sặc sỡ của sâu lông chiếu xuyên qua cửa sổ.

Sâu lông có màu sắc kỳ lạ, giống như màu sắc phân cực dưới ánh sáng khúc xạ, mỗi một màu trên cơ thể đều khác nhau.

Tiếng cách cách cách là âm thanh chân giác hút của nó bò tới lui trên cửa sổ.

Nó đang tìm cách vào phòng.

Ngón tay Vân Thiển run rẩy, theo bản năng tìm vũ khí tấn công thích hợp, lòng tràn đầy sợ hãi.

Khác với nhìn thấy quái vật ở thế giới tận thế, ở thế giới hiện thực, cô chỉ có một mạng.

Một bàn tay lạnh lạnh ấn lên vai cô.

Bàn tay đó hơi dùng sức, cô đã rơi vào lồng ngực gầy yếu, trước mắt chẳng thấy quái vật nào, chỉ có màu trắng của áo sơ mi sạch sẽ.

Ánh mắt Tống Hành Chỉ lạnh lẽo nhìn côn trùng ngọ nguậy ngoài cửa sổ.

Nó đang suy nghĩ làm sao găm tấm kính cửa, bồng một sợi xích sắt

giáng từ trên trời xuống đâm xuyên cơ thể nó.

Không đợi nó vùng vẫy, bốn phương tám hướng tuôn ra dây xích khác nhau, hung ác xé nó thành từng mảnh, biến mất giữa không trung.

Giọng Tổng Hành Chỉ dịu dàng: “Vân Thiển, không sao rồi.”
-----oOo-----

Chương 55: 55: Thần Linh Thống Trái

Tiếng nói Tống Hành Chỉ vừa dứt, tất cả đèn trong phòng sáng lên, MC trong tivi tiếp tục đọc tin tức: “Những ngày gần đây có nhiều vụ án cướp giết nổi lên trong thành phố...”

Vân Thiển nhận ra sức lực ôm mình giảm đi, tầm nhìn sáng trở lại, cô chớp mắt nhìn về phía cửa sổ.

Trên tấm kính còn sót lại một ít chất nhầy, chứng tỏ lúc nãy thật sự có sâu lông bò qua.

Vân Thiển túm chặt áo Tống Hành Chỉ: “Nó chết rồi sao?”

Tống Hành Chỉ: “Ừ, chết rồi.” Cậu không để tâm Vân Thiển tiếp tục đánh lên người cậu.

Trên người cô có mùi thơm nhàn nhạt, đuôi tóc chạm đến mu bàn tay khiến cậu không kiềm được muốn chạm vào.

Đáng tiếc Vân Thiển buông ra rất nhanh, cô dần dần bình tĩnh, thoát khỏi cảm giác sợ hãi.

Vân Thiển cảm kích nhìn Tống Hành Chỉ: “Cảm ơn.”

Tống Hành Chỉ bước ra khỏi sự mất mát, trong lòng còn sót lại xúc cảm ôm ấp của Vân Thiển.

Cậu nở nụ cười, đang định nói gì bỗng thấy Vân Thiển ngáp một cái, lập tức ngã xuống.

Đổ vào lòng cậu, ngủ ngon lành.

Tống Hành Chỉ tháo mắt kính của Vân Thiển, ngón tay xoa dấu vết bị mắt kính hằn bên trên sống mũi, rồi lại chuyển sang cánh môi.

Cánh môi hé mở, màu sắc mê người.

Cậu hơi cúi người, không hôn lên cánh môi mà cách khoảng năm sáu centimet, ngón tay vu.ốt ve.

Tống Hành Chỉ cất giọng pha chút ghen ngạo: “Vân Thiển, em muốn làm gì cũng được nhưng không được thích người khác...” Cậu dừng lại, ôm Vân Thiển vào lòng giống như gấu bông: “Nếu em thích người khác, tôi... tôi sẽ... tôi sẽ....”

Sẽ giết cô sao?

Tống Hành Chỉ nghĩ cậu sẽ không nỡ giết Vân Thiển, vậy cậu phải uy hiếp Vân Thiển thế nào đây?

Tống Hành Chỉ hạ quyết tâm, hùng hồn nói: “Ngay lúc các người làm chuyện kỳ quặc, tôi sẽ tự thiện!”

...

Cảm xúc kích động và lời nói của cậu truyền tới một người khác.

Tay bưng rượu của Văn Nhân Du khựng lại, nhân viên phục vụ hỏi: “Thưa anh, có chuyện gì sao?”

Nhân viên phục vụ liếc thấy găng tay trên tay Văn Nhân Du, thầm lấy làm lạ nhưng không biểu hiện ra mặt.

Văn Nhân Du nở nụ cười lịch sự lắc đầu, cầm lấy ly rượu khẽ lắc trong tay.

Anh nhìn tiệc rượu tụ tập những người thượng lưu, nhanh chóng hòa nhập vào đấy.

Có điều Văn Nhân Du đã có định vị chuẩn xác về Tổng Hành Chỉ trong lòng, một thằng nhóc khuyết tật não thích đá thương địch một nghìn, tự hại tám trăm.

...

Trước mắt Tổng Hành Chỉ hiện lên khung cảnh Văn Nhân Du nhìn thấy lúc tham gia tiệc rượu, cậu lắc đầu đá bay khung cảnh, tiếp tục đọc sách.

Vân Thiển đang ngủ say trên sofa sau lưng cậu, đắp chăn lông trên người.

Trong khoảng thời gian đó, sâu lông màu sắc sặc sỡ lại xuất hiện vài lần, gần như mười lăm phút một lần.

Tất cả chúng đều bị xích sắt của Tổng Hành Chỉ đánh tan tác dễ như trở bàn tay.

Đến nửa đêm không còn sâu lông xuất hiện nữa.

“

.

.

%&*”

Tổng Hành Chỉ quay đầu, Vân Thiển đang nói mớ, cậu áp sát lại gần mới nghe thấy nội dung cô nói.

“...Không cho tôi đè, tại sao không cho tôi đè...”

“...Cơ thể đàn ông thơm phức, cơ bụng...”

Tống Hành Chỉ: “...” Trong mơ mà cũng nghĩ tới đàn ông sao, đúng là Vân Thiển, có thể phát huy hào độ sắc đến cực hạn.

“Lúc ở trong trường, em còn động tay động chân với tôi, tại sao bây giờ không chịu chạm vào tôi?” Cầm Tống Hành Chỉ chống lên sofa, vươn ngón tay chọc vào phần thịt mềm bên má Vân Thiển.

Vân Thiển hờn dỗi lật người lăn xuống sofa, Tống Hành Chỉ bị cô đè bên dưới.

Cánh mũi khịt khịt giống như người thấy đồ ăn ngon, Vân Thiển mơ màng mở mắt, híp lại nhìn người bên dưới: “Xem tôi phát hiện ra gì này, một đại mỹ nhân!”

Cô chui nhủi lên người Tống Hành Chỉ giống như cún con, bùng mặt cậu hôn chụt chụt vang dội.

Tống Hành Chỉ bị cô trét nước miếng đầy mặt, gương mặt đỏ bừng.

Cậu vốn không có ý ngăn Vân Thiển, nhưng lo cô thức dậy lại tức giận, bèn vươn tay đẩy cô: “Tôi là Tống Hành Chỉ, Vân Thiển, em tỉnh lại đi.”

Vân Thiển lại ngủ say, cuộn trong lòng Tống Hành Chỉ, khiến cậu tiến thoái lưỡng nan.

...

Màn này bị Giới nhìn thấy hết qua Thủy kính.

Ngài nhàm chán chạm lên mặt kính, suy nghĩ xem mình có nên mặc

đại trình tiết cho cả đám phân thân dự.c vọng hay không, đề phòng mất trình trong tay Vân Thiển.

Xem tình hình trước mắt, Tham lam còn dễ xử, lời anh nói trước kia hẳn là nói dối, dự.c vọng của anh vẫn là tiền bạc, Vân Thiển chỉ có sức hấp dẫn với anh mà thôi.

Cố chấp không giống vậy, cậu chỉ muốn có được Vân Thiển, hơn nữa dòng sức mạnh này trưởng thành với tốc độ cực kỳ khó tin, không chừng cuối cùng cậu có thể trở thành dự.c vọng chính giống như Tham lam.

Thủy kính lặn tẩn dao động, Giới nhìn thấy nhiều nơi trên thế giới Vân Thiển xuất hiện sinh vật không thuộc về thế giới bọn họ.

Thần điện Ánh Sáng làm việc là như vậy, vào nhà vệ sinh mà không chùi dít, để lại một đống rắc rối.

Đám Vân Thiển có thể đến thế giới nhỏ của ngài là nhờ đường liên thông do Thần điện Ánh Sáng tạo ra, mà đã là đường thì dĩ nhiên có hai hướng.

Sinh vật may mắn hoặc đủ thực lực ở thế giới nhỏ khác có thể thông qua đường liên thông đi đến thế giới này.

Ngài đã từng nói thế giới này là cái sàng, sớm muộn gì cũng tiêu đời.

Giới lại nhìn thấy một đám tín đồ tỏa ra mùi thối của Thần điện Ánh Sáng chạy lung tung, dọn dẹp những sinh vật đến từ thế giới nhỏ khác.

Thế cục dần được khống chế.

Giới: “Chán ngắt.”

Ngài muốn rời khỏi thần điện tìm chút niềm vui nhưng lại bị cấm chế của Thần Bóng Tối bày ra cản lại, ra ngoài là sẽ nghe thấy tiếng nói “Tĩnh tâm” mà Thần Bóng Tối để lại, ngay cả Vương Lâm cũng không thể bước vào.

Thường ngày, Giới rất thích chạy đến thế giới nhỏ do thần linh khác cai quản tặng “lễ vật”, bây giờ không thể nào làm chuyện này, ngài bỗng cảm thấy hơi trống trải.

Đen to con và Trắng bé nhỏ đang ở ngọn núi đằng sau thần điện.

Giới định tìm Đen to con luyện tay, nhưng Trắng bé nhỏ đang mang thai, Đen to con với tư cách là cha nên không rảnh để ý người khác, thần linh cũng không được.

Giới tò mò nhìn Trắng bé nhỏ, thân hình quả cầu của nó phồng lên một quả bóng nhỏ, trông giống cái hồ lô nằm ngang.

Ngài nhìn một hồi thì rời đi.

Giới đi về phía Tịnh trì của thần điện, cũng là nơi ngài tắm rửa.

Tuy thần thuật có thể giải quyết mọi vấn đề nhưng trên một vài phương diện, thần linh cũng rất thích hưởng thụ.

Ví dụ như Giới, ngài rất thích ngâm người trong ao nước, như vậy mới có thể trợ giúp ngài ngăn cách hoàn toàn năm giác quan .

Giới muốn biết rốt cuộc những đoạn ký ức sâu trong đầu Vân Thiển là thế nào.

Ký ức đối phương bị nát vụn, rõ ràng là chuyện mà cô cũng không nhớ được sau khi ký ức bị đánh vỡ.

Ngài đã từng gặp cô gái này sao?

Giới xoay chiếc nhẫn trên tay.

Đây là một chiếc nhẫn gỗ bình thường, ngài chỉ biết đây là thứ rất quan trọng với ngài, còn nguyên nhân tại sao quan trọng thì không nhớ nổi.

Tóc trắng trôi lững lờ trên mặt nước, bập bềnh lay động.

Giới đứng dậy khỏi mặt nước, áo bào tự động biến ra, ngài đi đi lại lại trong thần điện.

Vương Lâm nhìn Giới đi tới đi lui, cuối cùng đi vào phòng tu luyện, ông ta mới thở phào.

Giới ngưng tụ Thủy kính trong phòng tu luyện, bên trong là khung cảnh Vân Thiển đang chơi điện thoại trong phòng ngủ.

Lần đầu tiên Giới biết loài người có thể nằm tư thế lạ lùng như vậy.

Ngài không biết tại sao Vân Thiển phải vòng chân lên đầu, rồi lại vòng tay qua chân.

Tư thế như vậy xem màn hình dễ chịu hơn sao?

Đột nhiên, người trong khung cảnh cá chép lộn mình, nhào tới trước gương, cầu nhàu: “Dáng ngực không tệ, lại còn rất vểnh.

Mông cũng rất tròn, đ.ã.y đà xinh đẹp.

Tại sao mình ra ngoài hẹn trai đều hẹn không được?

Giới nhìn Vân Thiển lúc thì vén áo, khoa tay múa chân đo kích cỡ hai cục thịt vô dụng trước ngực, lúc thì lại phỏng theo độ cong phần mông, cuối cùng nằm trên giường la to: “Ông trời ơi, ban cho tôi một người đàn ông hoàn thành Home run(*) dù chỉ một lần đi!”

(*) Vốn là thuật ngữ trong bóng chày, nhưng ở Đài Loan thường dùng để so sánh mức độ thân thiết của nam nữ.

Home run là mức độ cao nhất, bao gồm nắm tay, hôn môi, quan hệ

Người phụ nữ tham lam.

Giới thờ ơ, rõ ràng trong phòng đã có hai phân thân của ngài, đều từng tiếp xúc thân mật (hôn môi) với hai người kia nhưng vẫn không thỏa mãn, còn đòi người khác.

Có nên nói đúng là tín đồ của ngài không, dự.c vọng mạnh tới như vậy.

Giới hiểu cái rắm.

Hai phân thân chỉ có thể nhìn không thể ăn, chỉ có thể ngắm không thể dùng, xài được cái bíp.

Vân Thiển bắt đầu ăn diện.

Giới nhìn thấy thông tin trên điện thoại của cô, dường như cô muốn đi gặp người trên mạng, ảnh đại diện là một tên đàn ông rất xấu.

Ngay lập tức, Giới tìm được người kia, đúng là một con người xấu xí.

Tín đồ của ngài lại tìm một người thấp kém cỡ này để giải quyết dự.c vọng, với tư cách là thần linh được cô tín ngưỡng, vậy chẳng phải ngài mất mặt lắm sao?

Giới nhắm hai mắt.

Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du ở trong phòng mỗi người nghe thấy tiếng nói của ngài, ý đại khái là “Nể mặt các người là phân thân của ta, ta tốt bụng nhắc nhở nguyên nhân các người không chịu trở về

chương mắt người, chuẩn bị đi tìm đối tượng khác...”

Nhắc nhở vang lên hết lần này đến lần khác, thật tiếc Giới không chịu mở văn phòng trình thám giải quyết vô số vấn đề ngoại tình trong hôn nhân, nếu ngài chịu mở, chắc chắn kinh doanh phát đạt.

Vân Thiển chuẩn bị ra cửa, chợt bị Văn Nhân Du trở về đột ngột ôm vào phòng, đè lên giường.

Vân Thiển: “Không phải anh đang làm dự án mới gì đó à?”

“Tôi lo tôi còn không trở về, sẽ nhìn thấy hoa mình trồng bị người khác bẻ mất, như vậy sẽ khiến tâm trạng tôi xấu lắm.” Văn Nhân Du tháo mắt kính xuống, thổi bên tai Vân Thiển: “Lời nói lần này là thật lòng, tôi và thứ kia vẫn không thỏa mãn được em sao?”

Cảm giác giống như đắm mình trong mây ò ạt ập tới.

Đầu óc Vân Thiển hỗn loạn, cô không biết tại sao mấy ngày nay Văn Nhân Du và Tống Hành Chi có thể chuẩn xác ngăn cản hành động dự định ra ngoài phóng dăng của mình.

Văn Nhân Du thường thức làn da giống như sữa bò dưới tay dần dần ửng đỏ.

Dường như cảm nhận được chuyện gì, anh bỗng nhiên cười khế: “Tống Hành Chi đã không còn nhỏ nữa, lần sau bảo cậu ta gia nhập cùng chúng ta, thế nào? Tôi cũng không để bụng, nếu em ngại mở miệng, tôi có thể...”

Anh nhướn mày.

Đốt ngón tay bỗng bị cắn chặt.

Vân Thiển: “Anh khốn kiếp, cầm miệng!”

...

“Tổng Hành Chỉ, sao mặt em đỏ thế, không khỏe sao?”

Giáo viên chủ nhiệm bước dọc theo đường đi giữa hai dãy bàn học tới, nhìn thấy thiếu niên úp gương mặt đỏ ửng xuống bàn bèn lo lắng hỏi.

Mặc dù học sinh chuyển trường dựa vào quan hệ nhập học, nhưng thành tích thi khá ổn, hẳn có thể thi đại học vào trường không tệ, cũng không kéo chân sau lớp bọn họ.

Tổng Hành Chỉ gật đầu: “Em muốn tới phòng y tế.”

Giáo viên chủ nhiệm: “Em đi đi.”

Tổng Hành Chỉ dừng tại khúc quanh, cậu áp mặt lên vách tường ốp gạch men, dường như làm vậy có thể hạ thấp nhiệt độ cơ thể mình.

Lúc này, cậu có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng không nên nhìn, nhưng cậu không có cách nào dời mắt, cũng không muốn dời, chỉ đành di chuyển theo tầm mắt của một người khác.

Anh ta là tên bi.ến thái.

Tổng Hành Chỉ giơ tay cắn ngón tay, chạm đầu lưỡi lên đó.

Cậu cũng vậy.

Chắc hẳn buổi tối Vân Thiển sẽ lại rất đói, hôm nay hẳn nên mua chút gì về nấu cho cô ăn nhỉ?

...

Vân Thiển nghi ngờ giữa Tổng Hành Chỉ và Văn Nhân Du có bí mật

không cho ai biết.

Nhưng bình thường hai người không hề xuất hiện cùng một lúc, dù ở cùng phòng cũng rất ít nói, trừ vẻ ngoài tương tự thì không có điểm gì giống nhau.

Vân Thiển không phát hiện chuyện gì khác thường, trực giác nói cho cô biết chắc chắn Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du có quan hệ, nhưng là quan hệ thế nào?

Sau khi được Văn Nhân Du dứt no tinh thần, Tống Hành Chỉ dứt no bụng, Vân Thiển từ bỏ ý định ra ngoài kiếm ăn.

Chỉ một thời gian ngắn, Văn Nhân Du đã kết nối được với mạng lưới của anh trai Văn Tư Thành, oai phong lẫm lộn trong thế giới này.

Đã đến thời gian ngày 25 tháng 9 bước vào thế giới tận thế tiếp theo, sáng sớm Vân Thiển ước lượng cân nặng cơ thể, phát hiện mình mập lên một ký rưỡi!

Hôm nay Tống Hành Chỉ không cần đi học, ngồi ở nhà.

Cô hỏi cậu: “Có phải tôi mập lên rất nhiều không?”

Tống Hành Chỉ nhìn kỹ một phen, lịch sự dời mắt: “Không có, thế này vừa đẹp.”

Cảm giác tay chỗ nào cũng đều êm ái hơn trước đây.

Sau khi trả lời xong, cậu tiếp tục cúi đầu học.

Vân Thiển tranh thủ trước khi bước vào thế giới tận thế một tiếng, dốc hết nhiệt huyết lên sách bài tập của Tống Hành Chỉ.

Đối với cô, bài tập bổ túc học sinh cấp ba rất đơn giản.

09:00:01, Vân Thiển bước vào thế giới tận thế.

09:00:02, Vân Thiển chớp mắt suy yếu nói: “Tôi về rồi.”

09:01:00, sau lưng Vân Thiển nứt ra một khe hở, bầu không khí trong nhà ngưng đọng.

Một cậu thiếu niên trạc tuổi Tống Hành Chỉ chạy ra từ trong khe hở.

Đương nhiên mặt mũi cũng y hệt.

Nước da bánh mật, con ngươi dựng đứng màu vàng sẫm, vừa mỉm cười là lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ sáng ngời, vảy cá ẩn hiện chỗ thái dương.

Cậu nhảy lên ôm Vân Thiển từ đằng sau.

Răng nanh cắt rách da cổ Vân Thiển, giọt máu thấm ra bị cậu liếm sạch.

“Chị gái ——” Giọng nói nũng nịu ngọt lịm nhưng nhuộm đầy sự âm u lạnh lẽo đến từ đại dương sâu thẳm: “Lén chạy đi mà không cho Tiểu Hải biết sẽ bị trừng phạt đấy nhé.”.

Chương 56: 56: Đất Nước Trên Biển

Sóng vỗ mạn thuyền, gió biển nhè nhẹ, cơ thể khô cạn như sắp chết, đứng trước giới tới nước biển mát lạnh, vị tanh mặn lúc này lại giống như cam lộ thượng hạng.

Tất cả những người trên boong thuyền đói khát mà hấp thu lượng nước này.

Vân Thiển là một thành viên trong đó.

Sinx/x giây trước, cô vẫn còn đang xem bài tập của Tổng Hành Chỉ, giây kế tiếp đã đi tới thế giới tận thế mới.

Mặt đất bên dưới chao đảo, Vân Thiển nghĩ hẳn cô đang ở trên boong thuyền.

Mặt trời trên đỉnh đầu gay gắt là kẻ đầu sỏ khiến cơ thể cô mất nước.

Không ít thi thể trên boong thuyền chết vì mất nước quá độ.

Có một thi thể rất gần Vân Thiển, gần đến nỗi mặt đối mặt.

Bề ngoài loài người nhưng đồng thời cũng có đặc điểm của loài cá, phần mang cá mọc ẩn hiện hai bên má đang mất đi sức sống, không còn đóng mở.

Chúa cứu thế nhắc nhở: 【Thế giới này tồn tại sinh vật bán thần, xin người chơi chú ý an toàn của bản thân.】

Thân phận Vân Thiển tại thế giới tận thế này là dũng sĩ tham gia sát hạch mộ binh của Lôi Quốc, tới từ một đội thuyền nhỏ.

Chúa cứu thế chỉ cho một thông tin đơn giản: Ở thế giới hiện tại, chỉ có hạm đội với số lượng thuyền từ chục nghìn trở lên mới có thể gọi là đất nước, được gia nhập đất nước và trở thành dũng sĩ là một vinh dự rất lớn.

Địa vị dũng sĩ tương đương binh sĩ.

Vân Thiển đẩy thi thể bốc mùi trước mặt ra, trong tầm mắt cô là mảng lớn màu sắc và mosaic bản to.

Thính giác và khứu giác của cô vốn đã nhạy bén, ở thế giới này lại càng phát triển, có thể phân biệt được mùi vị khác nhau.

Cô cảm giác tay hơi ngứa.

Giơ tay lên nhìn, Vân Thiển phát hiện dưới sự thẩm ướt của nước biển, bộ phận hình vây trên cánh tay cô đang xòe ra.

Cô bây giờ là người hay cá?

Mặt đất chấn động thình thình, một người thân hình cao lớn bước từ khoang thuyền ra, bắc loa hô to — —

“Những người còn sống, các người đã thông qua kiểm tra, hiện tại đã là dũng sĩ của Lôi Quốc!”

Tiếng hoan hô vang dội của tất cả những người xung quanh khiến màng nhĩ Vân Thiển nhói đau.

Cô nhìn đồng hồ cứu thế, trong phạm vi trăm mét không có nhắc nhở có người chơi khác.

Vân Thiển: Chẳng lẽ chỉ có một mình mình, vậy làm sao vọc nước?

Balo không gian chỉ có một túi ngủ, Vân Thiển tiện tay nhặt hai thanh gậy gỗ bỏ vào balo không gian.

Tạm thời cô không nắm rõ tình hình thế giới này, cũng không biết “sinh vật bán thần” mà Chúa cứu thế nói là cái gì, chỉ đành hành động theo những người khác.

Tóc tự nhiên của Vân Thiển rủ xuống che phủ khuôn mặt, đứng giữa đám người không thể thu hút.

Cô bước chậm rãi, dáng đi liu xiu, có dũng sĩ nghĩ cô không còn sức lực, tốt bụng hỏi: “Chị gái, trông chị có vẻ mệt mỏi, cần giúp đỡ không?”

Vân Thiển: “Không cần, cảm ơn.”

Dũng sĩ kia: “VẬY chị gái cẩn thận một chút, coi chừng bị người khác giẫm lên.”

Người kia phát ra tiếng cười khế, đi ngang qua cô, là một mảng mosaic màu nâu.

Số người tham dự sát hạch rất nhiều, có nữ có nam.

Boong thuyền lớn hơn Vân Thiển tưởng tượng, nhìn không thấy điểm cuối, là chiếc thuyền khá lớn.

Cô lại nhìn hai bên, trừ thuyền đi ngang hàng, còn lại đều là biển cả mênh mông, dường như chiếc thuyền bọn họ đang ở là thuyền ở ngoài cùng hàng ngũ hạm đội.

Không khí đầy mùi tanh của biển, một số người xì xào bàn tán.

Thấy người dẫn đội phía trước không trách mắng, tiếng nói chuyện

dần trở nên lớn hơn.

“Tốt quá, từ lâu đã nghe nói sát hạch Lôi Quốc rất khó, không ngờ đúng là sống dở chết dở.

Người nhà tôi biết tôi thông qua sát hạch chắc chắn sẽ rất vui, hi vọng sau này tích lũy chiến công, có thể mau chóng đón người nhà đến đây sinh sống .”

“Đừng vui mừng sớm quá, lần này Lôi Quốc mở rộng chiêu mộ dũng sĩ không phải đến hưởng phúc, mà là làm đội cảm tử...”

“Tức là sao?”

“Mấy người không nghe nói à, lúc Đại công chúa đi tuần hải bị tộc Biển bắt làm tù binh.

Lần này, Lôi Quốc chiêu mộ dũng sĩ là để đi cứu Đại công chúa đấy!”

“Chắc, tôi nghe nói chuyện này nên mới báo danh, cái gì có thể lớn hơn công lao giết tộc Biển chứ?”

“Giết tộc Biển? Đúng là nhóc con nói chuyện không biết trời cao đất dày...”

Bọn họ mồm năm miệng mười nói rất nhiều, cho đến người dẫn đội phía trước mắng im lặng, đội ngũ mới yên tĩnh lại.

Nhóm người bước vào khoang thuyền.

Với tư cách là dũng sĩ cấp thấp nhất, bọn họ chỉ có thể ngủ tầng dưới cùng của thuyền canh gác bên ngoài, mỗi người chỉ có một chiếc võng để nghỉ ngơi.

Nơi này dựng rất nhiều cột, không gian vốn rộng rãi trở nên nhỏ hẹp dưới hiệu ứng thị giác.

Mỗi hai cột nhà có ba chiếc võng mắc từ trên xuống dưới, dùng đưa lắc lư theo thân thuyền.

Người dẫn đội bảo mọi người tự tìm võng ngủ.

Đánh dấu xong, sau này sẽ là chỗ ngủ cố định của bọn họ, không thể tùy tiện thay đổi.

Tương lai nếu có dũng sĩ đạt được chiến công, người đó có thể có cơ hội ở phòng riêng tầng trên.

Người dẫn đội: “Mỗi ngày kết thúc huấn luyện sẽ được phát cho thịt Hải Thú, không cần lo lắng thức ăn.

Tương tự, ai lập chiến công, mỗi ngày sẽ có thêm một bát cơm trắng và một miếng thịt tộc Biển.”

Nhóm người ồn ào lên: “Lôi Quốc đúng là giàu nứt đổ đổ vách, chỉ là dũng sĩ mà đã được ăn cơm trắng?”

“Cơm trắng đấy, thứ quý giá như vậy, bây giờ bùn đất trồng được lúa gạo đều rất hiếm.”

“Còn có thịt tộc Biển! Thịt tộc Biển! So với cơm trắng còn là thứ quý hiếm hơn.

Tôi có nghe lầm không vậy?”

“Ngạc nhiên thật, không ngờ Lôi Quốc...”

Vân Thiển mù mờ hòa lẫn vào đám đông, nghe bọn họ hào hứng hỏi thăm làm chuyện gì mới có thể lập chiến công.

Người dẫn đội thấy mình đã thành công gọi lên hứng thú cho binh sĩ mới, ông ta hài lòng gật đầu, không trả lời câu hỏi của người kia, chỉ

đáp: “Rất nhanh sẽ có cơ hội để các người lập chiến công, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất là huấn luyện! Trong thời gian ngắn nhất, các người phải nắm rõ nhược điểm của tộc Biển, chiến đấu với chúng...”

Vân Thiển phát hiện lúc nói tới muốn đối phó tộc Biển, có không ít người nổi lên cảm giác sợ hãi.

Cho đến khi người dẫn đội rời đi, sự sợ hãi này mới dần biến mất theo thời gian.

Môi trường dưới đáy khoang thuyền mờ tối, Vân Thiển chọn đại một chiếc võng.

Bên cạnh vang lên tiếng phun nước miểng, Vân Thiển khựng lại, kế tiếp là tiếng nghi hoặc của người khác: “Rốt cuộc cô có chọn võng này không? Không đánh dấu thì tôi chọn trước đấy.”

Vân Thiển không biết làm sao đánh dấu, cô cười nói: “Anh trai, nếu anh muốn thì chọn võng này trước đi, tôi lại tìm cái khác.”

Thái độ của cô hết sức khách sáo, ngược lại khiến người nói chuyện hơi xấu hổ.

Hắn là anh ta rất muốn chiếc giường này, Vân Thiển nhường, anh ta lập tức bước lên đánh dấu.

“Phụt — —”

Vân Thiển ngửi thấy một mùi giống với mùi trên thân người kia, chỗ tiếp giáp cổ họng và hàm dưới phồng lên một cái bướu nhỏ, khiến cô rất muốn khạc nước bọt tranh giành địa bàn với người khác.

Vân Thiển: Đám người này là Alpaca(*) đấy à?

(*) Còn gọi là Lạc đà không bướu hoặc Lạc đà cừu, có thói quen phun nước bọt khi stress hoặc khó chịu.

Cô đã biết làm sao để đánh dấu, chọn võng ngủ.

Cô chọn tầng dưới, dường như tầng giữa và trên chưa có người.

Vân Thiển nhọc nhãi phun nước miếng đánh dấu, sau đó có hai người đi tới.

“Hên thật, chỗ này chưa có ai.

Đâu Đâu, chú ngủ bên kia đi, cháu muốn chọn giường này!”

“Sao lại chọn nơi vắng vẻ thế...”

Võng phía trên Vân Thiển nhanh chóng bị đánh dấu.

Tiếp theo, bọn họ phải đi nhận túi nước.

Nhóm người nhận túi nước mới của mỗi người xong, bèn muốn đến điểm tập hợp mà người dẫn đội vừa nói đến trước tiên.

Vân Thiển lắc túi nước, mở ra ngửi, dường như bên trong là nước biển.

Cô uống một ngụm, người bên cạnh cười mắng: “Coi ở đây có tên uống nước biển này, bị phơi nắng đến sợ rồi sao? Tưởng bên trong cơ thể cũng cần bổ sung nước à, ha ha ha ha!”

Nhờ vậy Vân Thiển mới biết nước bình thường bọn họ uống là nước ngọt sau khi lọc, nước biển chỉ để làm ẩm bề mặt da.

Hôm nay chỉ tiến hành huấn luyện sức chịu đựng đơn giản, sau đó

bọn họ đến boong thuyền ăn cơm.

Sắc trời đã tối, vài chỗ dưới đất boong thuyền đặt xương Hải thú màu trắng, có thể nhóm lửa làm chín thức ăn.

Vân Thiển được phân đến chỗ con sò biển lớn hơn nửa người cô, chất thịt sò bên trong tươi mềm, vậy mà người bên cạnh còn chê sò biển này quá nhỏ.

Vân Thiển lấy làm lạ, đây là thiên đường gì thế?

Cô thích ăn hải sản, nhưng hải sản quá đắt, dù là nghèo sọc rẻ nhất thì ăn nhiều cũng dễ bị purin(*) cao hoặc bị Gout.

Ở đây, cô có thể ăn hải sản thoải mái ư?

(*) Purin: hợp chất từ cabon và nitor, có mặt trong hầu hết các loại thực phẩm và đồ uống, nhưng nhiều nhất là trong hải sản, nội tạng, đồ uống có cồn.

Ăn quá nhiều thực phẩm chứa purin có thể gây ra bệnh Gout

Hải sản khổng lồ vừa được vớt dưới biển lên, mùi vị tươi ngon lại nhiều thịt.

Sau khi mọi người được chia thức ăn xong cũng không thể ăn ngay mà phải sấm hối lỗi lầm từng phạm trước Thần Chiến Tranh, qua mười giây, bọn họ mới có thể thưởng thức món ăn.

Vân Thiển học theo dáng vẻ cầu nguyện của người khác, cầu xin Thần Chiến Tranh tha thứ lỗi lầm bọn họ phạm phải.

Cầu nguyện xong, nhóm người bắt đầu ăn cơm.

Người khác ăn cơm một cách máy móc, Vân Thiển lại ăn ngon lành.

Thịt sò biển lớn như vậy nhưng lại không hề tanh, toàn là vị tươi.

Hải sản tươi sống khổng lồ, ngoại trừ không có gia vị thì không còn khuyết điểm nào khác.

Vân Thiển ở đây cực kỳ đói bụng, cho dù ăn bao nhiêu cũng không có cảm giác no.

Những người khác cũng thế, hình như đây là tình trạng bình thường ở thế giới này.

Không biết bắt đầu từ khi nào, tất cả mọi người đều luôn có cảm giác đói.

Lúc ăn cơm là lúc dễ thu gom tin tức nhất.

Vân Thiển miệng ngọt, lại biết làm quen, cô nhanh chóng nắm được thông tin khái quát của thế giới hiện tại trong miệng dững sĩ cùng nhóm.

Đây là thế giới sau khi bị đại dương nhấn chìm thì không còn đất liền nữa, sinh vật chủ yếu gồm tộc Người, tộc Biển và Hải thú.

Tộc Người vốn sống ở đất liền.

Sau khi đại dương lan tràn khắp thế giới, bọn họ đóng thuyền sinh sống trên biển, từ từ tiến hóa bề ngoài phù hợp sinh tồn nơi biển cả, cũng tức là mang cá có thể hô hấp dưới nước cùng bộ vây nằm ở cánh tay và cẳng chân giúp bọn họ bơi nhanh hơn.

Tiến hóa khiến tộc Người không thể phơi mình dưới ánh nắng chói chang, bắt buộc phải mang theo túi nước biển bên người để bổ sung lượng nước, nếu không họ sẽ mất nước mà chết giống như tộc Biển rời khỏi nước biển một thời gian dài.

Nhưng khác với tộc Biển trời sinh là con cưng của đại dương, tộc Người không thể bơi lội dưới nước trong thời gian dài, trong gen vẫn khắc sâu khát vọng đối với đất liền.

Bọn họ thích môi trường khô ráo ấm áp — — hiện nay chỉ có thuyền mới có thể đáp ứng được họ.

Tộc Biển thích âm u, lạnh lẽo và ẩm ướt.

Bọn họ sống ở nơi sâu nhất dưới biển, có vô số bảo vật quý giá khiến người ta thèm muốn, vì vậy loài người và tộc Biển kết thành thù hận.

Trừ chuyện đó ra, dường như còn có mâu thuẫn lớn hơn khiến tộc Người và tộc Biển nhìn nhau đã ghét, đôi bên đều có mặt trên thực đơn của đối phương, thỉnh thoảng lại choảng nhau một trận.

Tộc Biển có tộc Biển tự nhiên và tộc Biển tiến hóa từ Hải thú, bề ngoài bọn họ khác nhau, gọi chung là tộc Biển.

Lúc tác chiến, họ có thể biến về nguyên hình, tộc Biển càng hùng mạnh, bản thể càng khổng lồ, rất khó đối phó.

Tộc Người có ưu thế thành thạo nghiên cứu vũ khí, vũ khí hạng nặng trang bị trên thuyền có thể bắn thủng cả cơ thể tộc Biển, vì vậy tộc Biển ít khi tiếp cận hạm đội đông đúc.

Trước đó vài ngày, tộc Người và tộc Biển đánh nhau một trận, tộc Người thắng suýt soát.

Tộc Biển cực kỳ ghi thù, lén bắt Đại công chúa được yêu thương nhất của đất nước hùng mạnh nhất trong tộc Người là Lôi Quốc.

Nghe nói bọn họ còn khiêu khích sẽ không giết chết vị Công chúa xinh đẹp như hoa này mà sẽ cưới cô, để cô sinh con đàn cháu đống.

Việc này chẳng khác gì ị lên mặt Quốc vương Lôi Quốc.

Vân Thiển vừa ăn vừa nghe nhóm người tám chuyện, vô cùng hào hứng.

Đây chẳng phải là mô típ truyện cổ tích Rồng hung ác bắt cóc Công chúa sao?

Vân Thiển hỏi: “Thật vậy không? Công chúa bị tộc Biển bắt đi thật à?”

Cô không thấy rõ diện mạo người xung quanh, chỉ mở to mắt nhìn về phía đám người, có người tốt bụng giải đáp thắc mắc của cô.

“Đương nhiên là thật, nếu không tại sao Lôi Quốc lại đột nhiên chiêu mộ dũng sĩ.

Bọn họ làm vậy là để chúng ta làm lính tiên phong, quý cảm tử đấy.”

“Thật ư?”

“Chắc chắn là vậy...”

Sôi nổi chợt giảm sút, tất cả mọi người đều trở nên im lặng, ăn thức ăn trên tay nhưng lại giống như nhai sáp.

Vân Thiển kéo đề tài nặng nề sang một hướng khác: “Hắn Đại công chúa rất xinh đẹp nhỉ? Ngay cả tộc Biển cũng không nỡ giết mà còn muốn cưới?”

Bản tính nhiều chuyện đã khắc sâu vào xương tủy loài người, một trong những nguyên nhân quan trọng của việc sáng tạo ngôn ngữ đó là để tám chuyện.

Đề tài sắc đẹp của Đại công chúa đánh bay bầu không khí nặng nề trong phút chốc, tất cả mọi người gia nhập thảo luận, mồm năm

miệng mường phát biểu cách nhìn của mình.

“Nghe nói lúc Đại công chúa khóc, hải âu cũng không đành lòng nhìn, dừng lại bay lượn an ủi cô.”

“Tôi từng thấy Đại công chúa, đó là người đẹp nhất trần đời mà tôi từng gặp.”

“Hoàng tử nước khác đều muốn cầu hôn Đại công chúa, đủ nhận ra mức độ đẹp của cô ấy!”

Ô Đậu im lặng nhìn Ô Tề Hải.

Bình thường nhắc đến đề tài Đại công chúa, cậu là người nói nhiều nhất, tại sao hôm nay không nói tiếng nào.

Ô Đậu khó hiểu nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hải, không phải cháu nói sẽ mang một con dâu xinh đẹp nhất về cho bác Cả à.

Mọi người đều đang nói về Đại công chúa, sao cháu... hình như cháu chẳng hứng thú gì cả.”

“Ờ.” Ô Tề Hải chống một tay lên gò má, tầm mắt dừng ở đâu đó, cười một tiếng, đầu răng khểnh nhon lộ ra khỏi môi, đáp: “Đậu Đậu, cháu phát hiện thứ ăn rất ngon.”

Sắc mặt Ô Đậu chợt biến, thấp giọng cảnh cáo: “Khó khăn lắm chúng ta mới lẫn vào được, cháu đừng có làm bậy.”

Ô Tề Hải cười đến rung người, nước da bánh mật bóng loáng nổi rõ dưới ánh lửa bập bùng.

Cậu cúi đầu, vùi mặt vào đầu gối, che đi sự biến hóa của con người.

Không ai để ý tới hai thiếu niên gầy ốm không thu hút ở trong góc.

Vân Thiển há to miệng ăn thịt sò biển, tôm hùm, ốc biển.

Hai má phồng lên nhét đầy đồ ăn giống như hamster, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn sang chỗ khác.

Vân Thiển: Trước khi cứu giúp thế giới phải lấp no bụng đã!

Ngay lúc cô lại nhét một miếng thịt to vào miệng, một chiếc cào khổng lồ tấn công từ bên cạnh tới, kẹp đứt con thuyền thành hai nửa.

Thân thuyền gãy đôi, sóng biển cuồn cuộn, người hai bên trượt xuống giữa thuyền.

Vân Thiển ôm cột buồm gần nhất treo ngược bên trên.

Sóng biển làm ướt cả người cô, vẫy ở cánh tay và cẳng chân tự động giang ra, chuẩn bị sẵn sàng bơi lội.

Cô nheo mắt, hơi thấy rõ vật đó hình như là cái cào ngon nhất của con cua...

Vậy chẳng phải gạch cua sẽ ăn hoài không hết sao?

Chiếc thuyền khác khai hỏa về phía cua khổng lồ, có dũng sĩ bắt đầu tấn công dưới nước.

Ngọn lửa dường như đun sôi nước biển, cua khổng lồ đau đớn di chuyển giữa đợt sóng.

Lúc cua khổng lồ tới gần, rốt cuộc Vân Thiển nhịn hết nổi, cô bò lên cột buồm hiện tại đã nằm ngang, bám lên trên, lấy hai chiếc gậy gỗ trong balo không gian ra.

Cô sử dụng gậy gỗ làm thành đôi đũa siêu dài, gắp một miếng gạch cua to bự thơm phức từ phần xác bị đốt cháy đỏ rực, ăn ngon lành.

Đám người khác chú ý thấy cảnh này sững sờ tại chỗ.

Đây là người gì vậy?!

-----oOo-----

Chương 57: 57: Thơm Quá Cứng Rồi

Con Hải thú của khổng lồ này trông khá hung hãn, nhưng phương thức tấn công đơn giản, chỉ biết hai chiêu quét ngang hoặc bổ xuống thân thuyền.

Chiếc thuyền pháo kích dữ dội kiểm chế hành động của khổng lồ, dũng sĩ nhìn mặt biển bị ánh lửa nhuộm đỏ mới hoàn hồn.

Hoàn hồn rồi, bọn họ không thể hoảng loạn, chỉ có đồng tâm hiệp lực giết chết con Hải thú này mới có thể sống sót!

Bọn họ xuất ra cách thức tấn công của từng người, động tác của khổng lồ trở nên chậm chạp.

“Không ít hạt giống lần này biểu hiện không tệ.”

Vài người đang đứng tại nơi cao của chiếc thuyền nào đó sâu bên trong hạm đội, từ cách ăn mặc có thể nhận ra địa vị của những người này không thấp, trên eo mỗi người đều đeo một cây súng tạo hình rơm ra hoa hòe giống ốc biển.

Bọn họ cầm ống nhòm trên tay, phần thấu kính trên ống nhòm không phải là thấu kính mà là mắt Hải thú nào đó có thị lực cực tốt.

Công tắc điều chỉnh trên thân kính, có thể phóng đại cảnh tượng đằng xa gấp trăm lần, giống như đích thân đến hiện trường chiến đấu quan sát tình hình dũng sĩ đối đầu Hải thú.

“Cái người kéo còng của đó không tệ, sức mạnh có thể sánh ngang

với Hải thú bình thường.

Người đó tên gì?”

“Nhan Đại Tráng.”

“Còn có ba người sức khá mạnh ở hướng Nam, thể lực mạnh có thể đối phó với đa số tình huống.

Còn có hai người phụ nữ mặc áo sắc sỡ phía Đông...

“Mọi người nhìn thấy thằng nhóc da ngăm kia không?”

Đôi mắt trên ống nhòm đều đổ dồn về người thiếu niên tay chân nhanh nhẹn.

Thân hình của cậu thuộc dạng gầy trong nhóm dũng sĩ, nhưng sức lực không tệ, có thể chạy nhảy thoăn thoắt, duy trì tốc độ cao trên đồng gẫy đổ của chiếc thuyền.

Đa phần đòn tấn công trí mạng đối với cua khổng lồ đều đến từ cậu.

“Cậu ta rất giỏi lợi dụng ưu thế địa hình để tấn công, nắm chắc nhược điểm của Hải thú, mỗi lần ra tay đều không lãng phí sức lực cơ thể.

Tộc Người chúng ta có sức mạnh lớn thế nào đi nữa cũng làm sao sánh bằng tộc Biển khi hóa nguyên hình... Thằng nhóc da ngăm này tên gì?”

“Ô Tề Hải.”

“Ghi nhớ cậu ta.”

Thật ra Hải thú mới là bài sát hạch mộ binh sau cùng của Lôi Quốc.

Những người này là giám khảo của bài sát hạch này, dù cho Lôi Quốc thiếu người cũng không cần rác rưởi.

Nếu muốn gia nhập đất nước mạnh nhất trong tất cả các nước, giữ được mạng sống trước Hải thú hung hãn là một trong những môn thi bắt buộc.

Giám khảo tiếp tục quan sát nhóm dũng sĩ.

Bỗng nhiên họ phát hiện ở một góc vắng vẻ nào đó, một nữ dũng sĩ tóc xoắn nâu trà đang làm ra hành động hết sức bắt mắt.

“Cô ta đang làm gì vậy?”

“...Hình như tranh thủ ăn gì đó.”

“Lúc này mà còn ăn?”

Bộ phận nướng chín dưới sự tấn công của ngọn lửa càng ngày càng nhiều, dũng sĩ kia cách của khổng lồ gần nhất, là một kẻ điên liều mạng vì ăn, liên tục gấp gạch và thịt cua, khiến người khác nhìn say mê.

Thậm chí vì ăn thịt cua nướng thơm, cô lấy dây thừng treo ngược mình lên cột buồm, bày tư thế đu dây, từ đầu tới cuối nhiều lần thoát hiểm khỏi gọng kềm của của khổng lồ.

Chỉ cần chậm nửa nhịp, cô có thể rơi đầu xuống đất.

Cô dũng sĩ này can đảm một cách bất bình thường!

Giám khảo rồi rít phát ra tiếng thán phục, giống như xem tiết mục xiếc thú đi trên dây thép xuất sắc.

Dũng sĩ kiểu gì mới có thể làm ra hành động bại não thế này? Nhưng

không sợ hãi cũng là ưu điểm nổi bật của dũng sĩ này, có thể làm lính tiên phong thăm dò bấy rập của tộc Biển.

Cô đạt chuẩn rồi.

Tên họ Vân Thiển được viết lên sổ người hợp lệ.

Dưới sự tấn công đồng loạt của các dũng sĩ, của khổng lồ ầm ầm ngã xuống biển, dậy lên sóng biển cao ngất.

Vân Thiển cũng góp một phần sức lực trong đó, nhìn bộ dạng ợ liên tục của cô là biết đã ăn không ít xác của khổng lồ.

“Hơi thiếu giấm.” Vân Thiển tiếc nuối nói.

Lúc sau cô hơi ngán, nếu có một đĩa giấm, cô có thể ăn thêm nửa tiếng.

Vân Thiển lại ợ một cái.

Thân thể tộc Người ở thế giới tận thế này thật hữu dụng, khứu giác có thể dùng thay mắt.

Những thuyền khác thả xuống thuyền nhỏ, có không ít người chèo tới.

Một nhóm người nhặt xác trên mặt biển, một nhóm người đọc tên họ dũng sĩ, đọc xong rồi nói: “...Trên đây là những người đạt tiêu chuẩn bài sát hạch cuối cùng, chúc mừng mọi người trở thành dũng sĩ chính thức của Lôi Quốc.”

Trong biển có không ít người không được đọc tên than trời trách đất.

Nếu biết sớm chuyện như vậy, họ đã chạy đi đối phó Hải thú rồi.

Đáng tiếc, họ đã không còn cơ hội, muốn gia nhập Lôi Quốc chỉ đành đợi sát hạch xong rồi mới được vào. Chưa biết khi nào thì mở.

Vân Thiển nghe đến tên mình, ngồi trên thuyền nhỏ ngơ ngàng.

Thì ra lúc này cũng là bài sát hạch sao, cô chỉ dựa vào ăn cua mà vượt qua á?

Lại có hai người đi lên thuyền, thuyền nhỏ ngồi đầy.

Bên tay trái Vân Thiển ngồi xuống một mảng mosaïc màu nâu, cô lịch sự nhìn sang, nở nụ cười buồn bã.

Mặc dù không nhìn rõ người ta, nhưng cứ cười trước chẳng sai.

Mọi người đều là người thông qua sát hạch, sau này là đồng nghiệp, quan hệ hòa thuận cơ bản không thể thiếu.

Trước khi mosaïc màu nâu ngồi xuống, Vân Thiển đều chào hỏi với mỗi người lên thuyền như thế, mọi người đều có ấn tượng tốt với cô.

Lần này cũng vậy, Vân Thiển cười hai mắt cong cong: “Chào.”

Mắt Ô Tề Hải hơi lóe sáng, không ngờ Vân Thiển lại cười tươi với cậu như thế, chẳng lẽ biểu hiện ban nãy của cậu đã hấp dẫn sự chú ý của cô? Hay là hai lần tiếp xúc trước đã để lại ấn tượng tốt với cô?

Xem ra cậu không uống phí sức lực.

Dưới ánh trăng và tàn lửa còn lại trên mặt biển, đôi mắt của Vân Thiển xinh đẹp rạng rỡ, mặc dù tóc nâu bù xù, trên mặt lấm bẩn lỗ chỗ, nhưng vẫn không che được vẻ đẹp của cô.

Mùi của cô rất thơm.

Đã lâu rồi cậu không có cảm giác đói bụng, mà cô lại lần nữa gọi lên cảm giác thèm ăn của cậu.

...Thơm quá.

Cứng rồi.

Ô Đậu ngửi thấy mùi trên người Ô Tề Hải, đập mạnh cậu một cước.

Con non trong kỳ tìm bạn không tốt ở chỗ này, lúc chiến đấu xong, cảm xúc kích động sẽ động dục bất cứ chỗ nào.

Ánh mắt cậu cảnh cáo Ô Tề Hải kiềm chế lại một chút, đừng tùy tiện tỏa ra mùi “đòi giao phối”, lỡ kéo tộc Biển tới thì làm sao đây?

Ô Tề Hải hít sâu, phản ứng cơ thể biến mất, nhẹ giọng chào hỏi Vân Thiển: “Chào chị, em là Ô Tề Hải.

Khả năng tránh né càng của của chị lúc này thật lợi hại, sau này em có thể nhờ chị chỉ bảo một chút không?”

Vân Thiển: “?”

Cô hoài nghi em trai này đang đá xoáy mình.

Lúc này ngoại trừ ăn và ăn, cô không hề biểu hiện ra bản lĩnh lợi hại chỗ nào cả...

Người bản xứ thế giới tận thế cũng có âm dương sư(*) à?

(*) Nghĩa bóng để chỉ những người nói cạnh khóe, bề ngoài ý này nhưng bên trong lại ý khác.

Người bên cạnh bật ra tiếng cười nhạo đã chứng minh chuyện này: “Nhóc đen, nếu bàn về bản lĩnh, mọi người đều thấy rõ chẳng có

mấy người có thể qua được cậu.

Người ra sức nhiều nhất lúc này cũng là cậu, cậu và cô ấy rốt cuộc là ai chỉ dạy ai đây?”

Ô Tề Hải nheo mắt nhìn người nói.

Lát sau, cậu nở nụ cười đáng yêu, giọng vẫn nhẹ nhàng như cũ: “Em thật sự nghĩ chị gái rất lợi hại, không thể chỉ dạy em sao? Em rất muốn học với chị mà...”

Lại đá xoáy cô.

Vân Thiển cũng chớp mắt, cố ý nói bằng giọng điệu ngọt ngào: “Làm gì có, ngài quá khách sáo quá rồi, tôi làm sao xứng với hai chữ “chỉ dạy” mà ngài dùng.

Tôi nhớ lại những động tác mà ngài nói, mấy thứ đó quá đơn giản, ai cũng làm được... Tôi không giống ngài, nếu trên trời có mười mặt trời, ngài chính là hào quang chói lóa của chín mặt trời.

Người tài giỏi như ngài, tôi thật sự dạy không nổi!”

Bên ngoài khen ngợi, bên trong châm chọc.

Ô Tề Hải cho rằng bộ dạng nói một tràng của Vân Thiển rất đáng yêu.

Đoạn văn dài như vậy nhưng Ô Tề Hải chỉ nghe ra một ý, đó là Vân Thiển có ý với cậu.

Không những cô sùng bái cậu, còn cường điệu so sánh cậu với mặt trời, đến tận chín cái, quả nhiên bọn họ đều vừa gặp đã yêu người còn lại.

Ô Tề Hải từng nghe mẹ nói, đa phần tộc người đều e thẹn, ngại biểu

đạt tình yêu trực tiếp, thường giấu ẩn ý trong lời nói.

Nếu lựa chọn tộc Người làm bạn đời, lúc tán tỉnh, cậu phải chú ý điểm này hơn.

Chị gái nói chuyện ẩn ý quá, nếu là người khác sẽ không hiểu ẩn ý mà chị gái muốn nói.

Ô Tề Hải: May mà khả năng hiểu của cậu rất tốt!

Ô Tề Hải: “Chị gái, em hiểu ý chị.

Ở đây nhiều người quá, chúng ta có thể gặp riêng rồi nói.”

Vân Thiển: “?”

Người này còn muốn gặp riêng cô đấu tay đôi, quá đáng lắm rồi!
-----oOo-----

Chương 58: 58: Đặc Trường Của Cậu

Thằng nhóc tên Ô Tề Hải này rất phiền phức.

Phiền phức đến mức ảnh hưởng nhiệm vụ quan trọng cứu giúp thế giới tận thế của Vân Thiển.

Tạm thời Vân Thiển không phát hiện người chơi khác.

Nếu muốn rời khỏi thế giới tận thế này, cô chỉ có thể dựa vào cố gắng bản thân, trước tiên phải điều tra nhân tố tận thế mới được.

Nhưng mỗi lần hỏi thăm, Ô Tề Hải đều ở gần đấy.

Vân Thiển có thể ngửi thấy mùi của cậu.

Đây là hiệu quả sau khi tộc Người ở thế giới này phát triển khứu giác.

Vân Thiển nặng nề nhìn chằm chằm mảng màu nâu phía trước lại xin cô chỉ dạy (khiêu khích) lần nữa, suy nghĩ xem mình đã đắc tội với cậu bao giờ... Lẽ nào vì lúc sát hạch ăn cua khổng lồ, hành vi ăn gạch cua của cô đã chọc tức cậu?

Ô Tề Hải đột nhiên tới gần, gần đến mức Vân Thiển có thể thấy rõ gương mặt cậu.

Mày lười mát, mũi như túi mật(*), bên dưới mắt một mí là con ngươi màu hổ phách nhạt, ngẫu nhiên lóe lên màu vàng nhạt rồi lập tức

biến mất.

(*) Là dáng mũi giống như túi mật treo khi nhìn trực diện.

Kiểu mũi này sống mũi thẳng; gốc mũi thấp; đầu mũi tròn trịa, khi nhìn thẳng hơi lớn; hai bên cánh rộng bè nhưng không tách hẳn ra với thân mũi.

Gương mặt xa lạ nhưng lại có cảm giác hơi quen thuộc.

Hắn là cô phát điên rồi, sau khi đụng phải Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du thì nhìn ai cũng giống bọn họ.

Gương mặt Ô Tề Hải và hai người kia hoàn toàn không giống, nếu nói giống ở đâu thì chỉ có độ cong khời rủ xuống của khóe môi... chỉ có ở đây thôi.

Trên người Ô Tề Hải toát ra mùi công kích rất mạnh, khiến Vân Thiển cảm giác không thoải mái.

Sau khi người kia áp sát, cô lập tức lùi về phía sau hai bước, may mà Ô Tề Hải không tiếp tục tới gần.

Ô Tề Hải: “Chị gái, hôm nay vẫn không rảnh sao?” Trong khi nói chuyện, hai chiếc răng khểnh hết sức chói mắt.

Vân Thiển: “Nhiệm vụ huấn luyện của tôi chưa xong.”

Ô Tề Hải nhìn bóng lưng Vân Thiển rời đi, nở nụ cười tươi hơn.

Ô Đậu mày rậm mắt to lặng lẽ xuất hiện, nhắc nhở: “Đừng tỏ ra quá tốt với tộc Người ở đây, khó thoát thân đã đành, lỡ bị tộc Biển để ý thì sao? Chúng ta có thể giấu giếm tộc Người nhưng không thể giấu được tộc Biển.

Cháu đừng mang phiền phức về cho làng.”

Ô Đậu xác định nơi này chỉ có hai người bọn họ, bèn nói thẳng.

Ô Tề Hải trừng cậu.

Ô Đậu: “Cháu không tìm được đối tượng thích hợp trong làng, chê con gái trong làng xấu, muốn tìm người xinh đẹp nhất... Đại công chúa là người xinh đẹp nhất được tộc Người công nhận, cháu không đợi xuất phát giải cứu Công chúa với đội dũng sĩ, ngược lại ở đây đây dựa vào dũng sĩ không liên quan làm gì?”

Ô Tề Hải: “Hừ, chuyện này liên quan gì chú.”

Ô Đậu: “Vân Thiển là dũng sĩ hiền lành, dù lúc huấn luyện xếp hạng không phân cao thấp với cháu, nhưng cũng đừng xem cô ấy như đối thủ tranh giành Đại công chúa.

Chú thấy thái độ của cô ấy không có vẻ gì thích con gái cả.”

Ô Tề Hải: “?”

Ô Tề Hải: Chú bị gì vậy, thái độ của cháu giống xem cô ấy là đối thủ chỗ nào?

Về mặt Ô Đậu trước mắt nghiêm túc.

Từ vai vế mà tính, Ô Đậu là chú của Ô Tề Hải, hai người tới từ cùng một nơi.

Ô Đậu phụ trách lần đầu Ô Tề Hải ra khỏi thôn tìm vợ, đương nhiên chuyện Ô Tề Hải thay đổi mục tiêu cũng phải nói với cậu.

Ô Tề Hải: “Chú không nhận ra cháu đang theo đuổi cô ấy à?”

Ô Đậu: “?”

Cậu hoàng hồn nói: “Chú cứ nghĩ cháu có mối thù truyền kiếp với cô ấy chứ?”

Dường như Ô Tề Hải đã tìm được nguyên nhân Vân Thiển cứ mãi trốn cậu.

Tiếng còi kết thúc giờ nghỉ vang lên, tất cả mọi người phải tập hợp tiếp tục huấn luyện, Vân Thiển chạy nhanh tới địa điểm tập hợp.

Bất cứ hạng mục nào trong huấn luyện, kể cả xếp đội hình, chỉ cần chiếm hạng nhất là có thể lấy được phần thưởng cơm thêm buổi tối.

Một tuần trước, Vân Thiển thông qua sát hạch dũng sĩ, tham gia huấn luyện của Lôi Quốc cùng với tất cả dũng sĩ, hình thức rất giống tập huấn quân sự ở thế giới hiện thực.

Dũng sĩ là binh lính, kẻ thù đối địch là tộc Biển và Hải thú.

Vân Thiển lẫn trong đám dũng sĩ sò cá.

Cô vốn muốn lén rời khỏi nơi không tiện cho cô hành động này, nhưng sau khi quan sát, cô từ bỏ ý định.

Thế giới này chỉ có biển cả, sự tồn tại của đất liền đã biến mất từ lâu.

Không có la bàn hàng hải chế tạo đặc biệt, không có phương hướng mục tiêu trong biển cả mênh mông bao la chắc chắn sẽ bị lạc, mà la bàn hàng hải này rất khó lấy.

Tộc Biển và Hải thú trong biển vô cùng mạnh mẽ, tộc Người muốn sống bắt buộc phải ở cùng nhau.

Tộc Người có tổng cộng năm quốc gia, gồm Phong, Hỏa, Lôi, Mộc, Thổ.

Trong đó, Lôi Quốc lớn mạnh nhất, gần như hạm đội đụng phải Hải thú bách chiến bách thắng.

Kế đó là Phong Quốc, ba nước còn lại thực lực không chênh lệch mấy.

Bằng hiểu biết tình hình hiện tại, Vân Thiển không phát hiện nhân tố có thể dẫn đến thế giới này tận thế.

Thù hận giữa tộc Biển và tộc Người chất chứa đã lâu, bọn họ đánh tới đánh lui là chuyện quá bình thường.

Thời tiết trên biển biến đổi khá ổn định, nếu thật sự muốn nói đến tận thế, thế giới tận thế mà biển cả tạo ra cho tộc Người đã sớm trôi qua từ lâu... Thế giới này không còn mang đặc điểm giống với những thế giới khác như thị trấn Hạnh Phúc, Vân Thiển không tìm được chút đầu mối nào về phương hướng nhân tố tận thế, cô cần thêm nhiều thông tin hơn.

Vân Thiển vốn định vọc nước trong đợt huấn luyện.

Nhưng khi nhìn thấy phần thưởng là các loại hải sản như hải sâm, vi cá, sò điệp, trai đốt trúc(*), sinh vật phù du lớn gấp mười mấy lần thế giới hiện thực, Vân Thiển liền cảm thấy sức mạnh trào dâng.

(*)Một loại trai có hình giống như đốt trúc, mình không tìm được tên gọi trong tiếng Việt nên dịch thẳng ra luôn.

Còn có ai chăm chỉ tập luyện hơn cô để giành hạng nhất? Cô chính là người chơi Chúa cứu thế phải cứu giúp thế giới tận thế đấy!

Tăng cường thực lực mới có thể cứu thế giới, đúng không?

Nhất là ở thế giới này, thị lực sẽ không ảnh hưởng đến hành động của Vân Thiển.

Cô dựa vào khứu giác và thính giác hơn hẳn người khác là có thể bù đắp ảnh hưởng đôi mắt.

Vân Thiển càng nghĩ càng thấy ổn.

...

Người huấn luyện thấy người chạy tới đầu tiên là Vân Thiển, ông không hề bất ngờ, lấy quyển sổ làm từ da Hải thú ra vạch một gạch sau tên Vân Thiển, thể hiện Vân Thiển lại giành hạng nhất.

Người huấn luyện rất hài lòng về cô.

Trong một tuần tập huấn, cô là người tiến bộ nhanh nhất trong nhóm dũng sĩ, ngay cả Ô Tề Hải xuất sắc nhất trong nhóm dũng sĩ cũng không tiến bộ nhanh bằng cô.

Khác với những người khác, Vân Thiển chỉ cần thức ăn bình thường khích lệ là lúc tập luyện đã có thể chẳng cần mạng vì ăn.

Nên biết trong chiến đấu, kiêng kỵ nhất chính là khí thể liều mạng.

Thấy Vân Thiển nghe được hôm nay phần thưởng sẽ nhiều hơn quy định một con cua, khuôn mặt không giấu được sự phấn khích.

Người huấn luyện bày ra vẻ mặt thương tình.

Ông đoán chắc chắn trước đây Vân Thiển đến từ đội thuyền vừa nghèo vừa nhỏ, cho nên mới cố chấp với đồ ăn như vậy.

Những dũng sĩ khác đều đến sau, người huấn luyện tuyên bố bài tập buổi chiều là tập luyện mô phỏng biển sâu.

Tất cả mọi người được chia cho đồ bịt mắt chắn sáng, sau khi mang vào sẽ trở thành người mù, chẳng nhìn thấy gì.

Điều này khiến mọi người không quen.

Người huấn luyện: “Tộc Biển sinh sống dưới biển sâu, nơi đó không có ánh sáng, đôi mắt không có tác dụng.

Mặc dù chúng ta có thiết bị lặn nhưng nó cũng không thể nào giúp chúng ta nhìn thấy cảnh vật dưới đáy biển, cho nên chúng ta phải tập quen với tình huống hai mắt không thấy gì, đồng thời cũng phải tập vượt chướng ngại vật dưới tình huống đó...”

Huấn luyện không phải tiến hành tập thể.

Sau khi người huấn luyện trình bày nhiệm vụ tập huấn, mỗi người có thể tự mình tập luyện, người huấn luyện sẽ ở bên cạnh quan sát.

Mọi người lấy làm lạ.

Sau khi che mắt, ngay cả đường đi cũng chậm chạp thì làm sao bọn họ tập luyện vượt chướng ngại vật?

Ngay lúc đám người còn đang thích ứng với đồ bịt mắt thì “Ừm — —” một tiếng, đã có người nhảy xuống biển, bắt đầu tập luyện.

Nơi tập luyện vượt chướng ngại vật bố trí dưới biển, người trên thuyền có thể thấy rõ cảnh tượng bên dưới nhờ ống nhòm, cũng là để mọi người có thể học tập tốt hơn — — Chỉ có Lôi Quốc giàu nứt đổ đổ vách mới có chuyện dũng sĩ bình thường tập huấn cũng có thể sử dụng ống nhòm.

Các dũng sĩ thấy người nhảy xuống trước tiên là Vân Thiển.

Dường như đồ bịt mắt không ảnh hưởng đến cô, mặc dù mắt bị che,

nhưng cô có thể nhanh chóng vượt qua chướng ngại vật trong khu tập luyện.

Tại trạm gác Hải thú, Vân Thiển giống như đầu sắt không sợ chết, mặc dù Hải thú tấn công gần trong gang tấc nhưng cô cũng sẽ xông thẳng lên trước bằng tốc độ liều mạng, khiến người xem hết hồn hết vía.

Người huấn luyện không ngờ Vân Thiển sẽ biểu hiện xuất sắc trong bài tập này như vậy, ông lại vẽ một ký hiệu thật lớn phía sau tên Vân Thiển, chắc chắn cô sẽ có ích.

Trên thuyền, tất cả ống nhòm đều bị người ta chiếm, sóng biển dập dùi, không có ống nhòm thì không thể thấy được chuyện gì xảy ra dưới biển.

Ô Tề Hải không cần ống nhòm cũng có thể thấy rõ hành động của Vân Thiển, hai tay cậu nâng lên che vị trí huyết Thái Dương, con người dần chuyển từ hình tròn màu hổ phách sang vạch đứng màu vàng, cảnh tượng dưới biển cũng thấy hết sức rõ ràng.

Lúc nhìn thấy Vân Thiển bơi lội, phần vây dài trên tay chân múa lượn xinh đẹp, khiến cậu muốn lập tức phát ra tiếng kêu tìm bạn, nhưng không được, như vậy cậu sẽ bị lộ thân phận.

Ô Tề Hải buộc đồ bịt mắt chắn sáng, nhảy xuống biển, mạnh mẽ vượt qua trạm gác nguy hiểm, lần theo mùi của Vân Thiển.

Tốc độ cậu bơi còn nhanh hơn cô, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp.

Nước chảy mang đến mùi ngọt lịm như kẹo trên người Ô Tề Hải, Vân Thiển muốn tăng tốc nhưng đã đã là giới hạn mà thể chất cô đạt được.

Vân Thiển: Người này lại tới giành thức ăn với mình.

Trước mắt tối đen, bên cạnh quanh quẩn mùi hương của cậu.

Trong nước biển xanh thẳm, Ô Tề Hải bơi lội vây quanh Vân Thiển giống như khổng tước đực xòe đuôi.

Dững sĩ trên thuyền thấy Ô Tề Hải cứ một chốc lại chạm vào vây Vân Thiển, một chốc lại kéo tóc cô, đồng loạt lắc đầu: “Nhóc đen lại ăn hiếp Tiểu Vân Thiển, cứ để mặc cậu ta thế sao?”

So với Ô Tề Hải không làm người ta thích, Vân Thiển xinh đẹp miệng ngọt càng khiến các dững sĩ khác thích hơn.

Thấy Vân Thiển bị Ô Tề Hải quấy nhiễu, tốc độ vượt chướng ngại vật cũng trở nên chậm hơn, bọn họ vì Vân Thiển mà bất bình lên tiếng.

Bởi vì Vân Thiển làm việc nổi trội nên ấn tượng cô lưu lại cho người bản xứ không dễ phai nhạt.

Người huấn luyện phát đi tiếng cảnh cáo, ông cảm thấy Ô Tề Hải mặt nào cũng tốt, chỉ có độ rộng lượng quá nhỏ, không chấp nhận Vân Thiển thỉnh thoảng thể hiện tốt hơn mình, điểm này không tốt lắm.

Ô Tề Hải vượt qua trạm gác trước cả Vân Thiển, cậu đi theo sau lưng cô.

Người hoàn thành tập luyện có thể nghỉ ngơi một lúc.

Vân Thiển tìm chỗ vắng vẻ, muốn nói chuyện đằng hoàng với Ô Tề Hải để cậu đừng nhắm vào mình nữa.

Ô Tề Hải cười: “Chị gái, lúc này chị thật lợi hại.”

Vân Thiển: “Sao cậu cứ nhắm vào tôi thế? Nếu như tôi có chỗ nào khiến cậu không thích thì tôi xin lỗi, mong cậu đừng gây phiền phức với tôi nữa được không?”

Trên người Ô Tề Hải vẫn mang theo mùi xâm lược giống như kẻ săn mồi.

Nếu như cứ bị người như vậy nhìn chăm chăm, cô làm sao làm chuyện khác được.

Vân Thiển nói xong, Ô Tề Hải sững người.

Cậu bèn nở nụ cười, giải thích: “Em không nhắm vào chị, mà là em thích chị.”

Vân Thiển ngây ra, người này là học sinh tiểu học kéo bím tóc bạn nữ ngồi cùng bàn à?

Cô chẳng hề cảm giác được chút thích nào của Ô Tề Hải .

Vóc dáng gương mặt Ô Tề Hải không tệ, nhưng không phải món ăn sẽ khiến Vân Thiển nảy sinh dự.c vọng.

Cô dự định lấy cớ mình không xứng với cậu để từ chối.

Vừa nhìn đã biết loại người này tự trọng cao, nếu từ chối thẳng thừng, không chừng sẽ gây thêm phiền phức.

Chỉ cần cậu nói ra nhiều ưu điểm của mình, cô có thể thuận thế từ chối.

Vân Thiển: “Cậu có đặc trưng(*) không?”

(*) Sở trường đặc biệt

Không phải tộc người rất hàm ý sao, sao lại hỏi câu hỏi trực tiếp như vậy.

Ô Tề Hải ngập ngừng một lúc rồi đáp: “Em... đặc trưng(*).”

(*) Rất dài

Cậu cũng hàm ý.

Vân Thiển đang chuẩn bị bật ra tiếng từ chối tiếp theo : “?”

Vân Thiển: Cậu không đúng dzồi.

-----oOo-----

Chương 59: 59: Có Gan Dạy Có Gan Học Nbsp;

Vân Thiển ngây người bắn ra ánh mắt nghi ngờ đâm thẳng vào sâu trong linh hồn Ô Tề Hải.

Ô Tề Hải bước lên trước một bước, gần đến độ Vân Thiển có thể thấy rõ hành động của cậu.

Hai tay cậu đặt lên lưng quần, chuẩn bị chứng minh cậu không nói khoác.

Vân Thiển xác định hàm ý “đặc trưng” của cậu, không phải đầu cô đầy chữ X mà là Ô Tề Hải thật sự có ẩn ý như vậy.

May mà người huấn luyện kịp thời chạy tới quan tâm Vân Thiển, không để cho mắt cô thấy thứ không nên thấy — — mặc dù cô không thấy gì cả.

Ô Tề Hải nhận ra sau khi cậu bày tỏ, Vân Thiển càng cách cậu xa hơn.

Cậu không hiểu, bèn nhờ Ô Đậu biết rõ tập tục tộc Người chỉ dạy.

Ô Đậu nghe Ô Tề Hải chuẩn bị phô bày vũ khí sinh sản hoành tráng của mình thì phụt nước miếng đầy mặt Ô Tề Hải: “Cháu làm vậy, chắc chắn bị cô ấy xem như bi.ến thái rồi, thảo nào người ta cách xa cháu như vậy.”

Ô Tề Hải: “?”

Ô Đậu đỡ trán cạn lời: “Cháu không tham gia lớp học về tộc Người trước khi ra ngoài đúng không?”

Ô Tề Hải nói một cách đương nhiên: “Cháu đã rất lợi hại rồi, chỉ cần phô bày cơ thể bản thân là có thể khiến giống cái điên đảo...” Giọng nói trở nên nhỏ hơn: “Cháu cứ nghĩ mọi người tán tỉnh đều như vậy, cha cháu cũng dạy thế.”

Ô Đậu: “Mẹ cháu là người, sao cháu không hỏi thử ban đầu mẹ cháu cạn lời bất lực với cha cháu thế nào! Cháu và cha cậu giống y như đúc... Cháu xác định chọn cô ấy làm bạn đời sao?”

Ô Tề Hải gật đầu: “Cháu nghĩ thấy mùi cô ấy là đã muốn ăn cô ấy, muốn giao phối với cô ấy.”

Ô Đậu: “...Tiểu Hải, nếu mục tiêu của cháu không phải Đại công chúa, chúng ta không cần kéo dài thời gian ở đây mạo hiểm.

Chú dạy cháu vài chiêu, cháu mau tóm lấy cô ấy về làng.”

Ô Tề Hải dăng lên chút hứng thú: “Chú nói nghe thử.”

“So với sức mạnh bên ngoài, tộc Người càng quan tâm biểu hiện bên trong của cháu và quá trình sống chung lâu dài hơn.

Cháu không thể chạy tới cõng q.uần cho người ta xem chim của mình, đây là hành vi nhục nhã và bất thường ở tộc Người.” Ô Đậu truyền thụ kinh nghiệm của mình: “Cho nên chúng ta phải dựa theo cách của loài người, trước tiên kín đáo phô bày cơ thể của mình, thỉnh thoảng lộ ra cơ bắp bên dưới cơ thể khiến cô ấy nảy sinh thiện cảm.

Đợi thời cơ chín muồi cũng tức là lúc cô ấy thích cháu, cháu lại nói cho cô ấy biết thân phận của mình, bày ra bản thể mạnh mẽ!”

Ô Tề Hải đang định gật đầu, Ô Đậu nói tiếp: “Đương nhiên chỉ có như vậy thì mãi mãi không đủ, hành vi trước kia của cháu đã khiến

cô ấy nảy sinh hiểu lầm, cháu phải biểu hiện ra sự quan tâm của mình đối với cô ấy.”

Ô Tề Hải: “Bây giờ cháu đã rất quan tâm cô ấy rồi, lúc nào cũng muốn giao phối với cô ấy.

Vậy còn chưa đủ quan tâm sao?”

Ô Đậu: “Đừng treo chữ giao phối trên miệng, tộc Người không thích nghe mấy chữ này đâu.

Bọn họ muốn lúc tình cảm sâu đậm mới làm chuyện lãng mạn kia, cháu phải quan tâm cô ấy hiểu không, biểu hiện sự quan tâm của mình ra, ví dụ như bất cứ lúc nào cũng nhìn cô ấy.”

Ô Tề Hải: “Ngay cả lúc ngủ cũng phải nhìn sao?”

Ô Đậu do dự, chắc là phải nhỉ?

Vai vế của cậu cao hơn Ô Tề Hải, nhưng thật ra tuổi cũng xấp xỉ, sắp đến thời điểm tìm bạn đời nên sẵn tiện gánh cái danh giám hộ rời làng cùng Ô Tề Hải.

Kỳ tìm bạn của cậu theo thời gian bình thường, Ô Tề Hải là kỳ tìm bạn trước thời hạn.

Nghe nói sau khi mơ giấc mộng xuân, cậu đã tiến vào kỳ tìm bạn.

Ô Đậu đáp một cách hùng hồn: “Phải, lúc ngủ cũng phải nhìn, như vậy mới thể hiện sự quan tâm của cháu với cô ấy!”

Một đứa có gan dạy, một đứa có gan học.

Dưới sự phổ cập kiến thức của Ô Đậu, Ô Tề Hải lớn rồi!

Buổi tối cùng ngày.

Vân Thiển đang nằm ở tầng dưới.

Nửa đêm tỉnh giấc, cô nhìn thấy hai điểm sáng màu vàng trôi lơ lửng giữa không trung.

Trong chớp mắt, điểm sáng biến mất.

Vân Thiển cảm thấy có thứ gì đó trong bóng tối đang nhìn chòng chọc mình.

Cô lấy Dạ minh châu mà mỗi người đều có ra làm đèn soi, thò người ra, sờ thấy cái gì đó.

Ánh sáng yếu ớt của Dạ minh châu chiếu sáng khuôn mặt Ô Tề Hải, chỉ có chính giữa khuôn mặt được chiếu sáng, giống như mặt quỷ lơ lửng trong đêm.

Vân Thiển tiến tới gần...

Ô Tề Hải nhỏ giọng thì thầm: “Chị gái, em yêu chị.”

Chỉ số tinh thần trên mặt đồng hồ cứu thế vọt thẳng lên cao rồi rớt xuống.

Vân Thiển muốn chửi bậy, nhưng cô kiềm được miệng, không kiềm được tay.

Cô đập mạnh Dạ minh châu lên mặt Ô Tề Hải.

Một tiếng động trầm đục.

Hôm sau, Ô Đẩu nhìn thấy màu xanh đen chỗ hốc mắt Ô Tề Hải.

Cậu nghi hoặc hỏi: “Cháu sao thế? Mới một đêm không ngủ mà

quầng mắt thâm dữ vậy à?” Ô Đậu mỉm cười với Vân Thiển vừa rời giường: “Chào buổi sáng.”

Vân Thiển thông qua mùi phân biệt được đây là Ô Đậu, cô cũng cười lại: “Chào buổi sáng.”

Ô Tề Hải thừa dịp: “Chào buổi sáng.”

Vân Thiển ngửi thấy mùi Ô Tề Hải, mặt không cảm xúc bước nhanh rời đi.

Sau lưng Ô Đậu chợt lạnh, cậu cảm thấy một luồng sát khí.

Ô Tề Hải âm u hỏi: “Đậu Đậu, chú muốn giành bạn đời với cháu sao?”

Ô Đậu: “...”

Người huấn luyện và các dũng sĩ phát hiện chuyện kỳ lạ, người xưa nay vẫn luôn nhắm vào Vân Thiển là Ô Tề Hải giống như biến thành một người khác, bắt đầu đối xử ân cần với cô.

Vân Thiển cũng nhận ra.

Lúc ăn cơm, Ô Tề Hải chia phần thịt Hải thú mập mạp nhất của mình cho cô, mặc dù những thứ đó đều là bộ phận Vân Thiển không ăn được.

Lúc thay phiên nhau tắm, Ô Tề Hải sẽ chiếm đoạt lượng nước nóng vô cùng ít ỏi trong phòng tắm cho cô, đồng thời mang hết vật dụng tắm rửa từ phần thưởng hạng nhất lúc huấn luyện cho Vân Thiển.

Cứ hễ là thứ Ô Tề Hải cho rằng tốt, cuối cùng đều rơi vào tay Vân Thiển.

Lần này đồ ngốc cũng có thể nhận ra Ô Tề Hải thích Vân Thiển, mọi người hết sức bất ngờ.

Bọn họ vốn tưởng Ô Tề Hải và Vân Thiển có thù oán.

Chỉ cần hành động giữa những dũng sĩ không ảnh hưởng đến tập huấn đều sẽ không bị quản lý nghiêm ngặt.

Vân Thiển vô cùng đau đầu.

Người này không nói đùa mà là đang nghiêm túc theo đuổi cô, mặc dù cô vẫn từ chối lời bày tỏ của người kia như cũ, nhưng thái độ chán ghét đã giảm xuống không ít.

Cô không còn trưng mặt đen với Ô Tề Hải, mà đối xử như các dũng sĩ khác.

Ô Tề Hải: Không ngờ Đậu Đậu phế vật, nhưng phương pháp chỉ dạy lại hữu dụng.

Cậu nghĩ đã đến lúc phô bày cơ thể của mình.

“Chị gái, chị có thể bôi thuốc giúp em không? Em bôi sau lưng không tới.” Giọng nói và vẻ ngoài cường tráng của Ô Tề Hải không hợp nhau mấy.

Giọng cậu thiên về ngọt lịm, mỗi lần nói chuyện giống như ngậm một viên kẹo.

Vân Thiển: “Đậu Đậu đâu?” Cô biết Ô Đậu và Ô Tề Hải là bạn thân, tới từ một địa phương.

Ô Đậu ở cách đó không xa nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Ô Tề Hải, cậu âm thầm chạy khỏi khoang thuyền.

O Tề Hải: “Đậu Đậu không ở đây.”

Vân Thiển khịt mũi, rõ ràng ban nãy cô còn ngửi thấy mùi Ô Đậu.

Nghe tiếng hô đau của Ô Tề Hải, đúng là tự mình bôi thuốc rất bất tiện.

Vân Thiển nheo mắt áp sát, nhìn xuống.

Tình trạng phần lưng Ô Tề Hải khá thâm, xước da và tím bầm từng mảng lớn.

Cường độ huấn luyện nơi này rất kinh khủng, gần như huấn luyện đến chết, giống như muốn cấp tốc bồi dưỡng ra một đội ngũ có thể lập tức lên vào tộc Biển.

Chỉ vì huấn luyện, số mạng của Vân Thiển đã mất ba mạng.

May mà sau mỗi lần hồi sinh, sức bền của cơ thể sau khi huấn luyện vẫn giữ lại như cũ, nếu không Vân Thiển khóc chết mất.

Mặt khác Vân Thiển phát hiện dường như Chúa cứu thế có ưu đãi đối với thân thể người chơi.

So với người bản xứ, dưới khối lượng huấn luyện đồng dạng, cơ thể người bản xứ đạt được một, người chơi có thể đạt được hai rưỡi.

Thuốc trị thương do người huấn luyện phát cho, hiệu quả rất tốt.

Dù vết thương có nặng, bôi thuốc đến ngày thứ hai đã bình phục bảy tám phần.

Vân Thiển đổ chút thuốc vào lòng bàn tay, xoa đều hai tay rồi bôi lên lưng Ô Tề Hải.

Xúc cảm làn da dưới tay láng mịn đến khó tin, cơ bắp cường tráng

có tính đàn hồi, ấn xuống còn có độ nảy rất mạnh.

Vân Thiển lẩm bẩm Tĩnh tâm chú, thầm nói trong lòng: Tạm thời nơi này không phát hiện người chơi khác, muốn về nhà chỉ đành dựa vào chính mình, không thể lãng phí thời gian trên người đàn ông.

Ô Tề Hải: “Chị gái, mạnh một chút, Tiểu Hải dễ chịu quá, ưm...” Âm cuối mềm nhũn cao vút, hòa lẫn với tiếng thở dốc kiềm nén, cơ thể cũng khẽ run.

Vân Thiển chửi bậy trong lòng, lập tức nhảy xa khỏi Ô Tề Hải, vội vã chạy thục mạng.

Thứ quý này kêu cũng phổng phồng quá rồi đấy!

Trốn được hôm nay nhưng không trốn được mấy ngày kế tiếp.

Vân Thiển nghi ngờ Ô Tề Hải đang dùng sắc dụ dỗ cô.

Thời điểm được chia đánh tay đôi với Ô Tề Hải, cô sẽ bị đối phương ép đánh vào một vài chỗ kỳ lạ của đối phương.

Cô cũng bị ép biết Ô Tề Hải mặc quần áo trông gầy, nhưng thật ra cơ bắp trắng kiện, cơ ngực phát triển, cơ bụng không ít, cơ V-cut nổi rõ, còn có hông cong và hõm Venus...

Thấy đủ hết sự ưu tú của cơ thể cậu.

Nói không động lòng là giả, quý hạo sắc không thể nào không động lòng với cơ thể tuyệt đẹp đưa tới tận miệng.

Nếu còn tiếp tục như vậy, cô sẽ phát bệnh mất.

Bệnh mệt ngủ một giấc là xong, còn bệnh kia mà phát lên sẽ không dễ giải quyết như vậy.

Nơi này không như thế giới tận thế lúc trước, có người chơi khác ở đây, cô có thể mặc sức sờ cá và tán tỉnh Văn Nhân Du.

Ở thế giới này, cô phải nghiêm túc mới được... Trừ khi cô biết có người chơi khác có khả năng qua cửa.

Vân Thiển né tránh Ô Tề Hải, nhưng cậu vẫn tìm được cô một cách chính xác trong giờ giải lao, hẳn là do mùi.

Cô xin một ít bột khai che giấu mùi từ chỗ vài dũng sĩ, lại tìm một nơi ẩn nấp trốn đến giờ tập luyện.

Bột khai có thể che giấu mùi của cô, đồng thời cũng khiến cô hoàn toàn không ngửi thấy mùi người khác.

Đúng là thuốc bột phiên bản Thất Thương Quyền(*).

(*) Một môn võ công trong tiểu thuyết Kim Dung, vừa làm bị thương đối thủ mà cũng làm bị thương chính mình

Vân Thiển thoăn thoắt trên boong thuyền, những chiếc thang được bắc giữa các con thuyền.

Hiện giờ, Vân Thiển và nhóm dũng sĩ có thể tự do đi lại giữa tàu trong và tàu ngoài.

Quốc gia ở thế giới tận thế này là sự tồn tại gần như đất liền được tạo bởi thuyền, hạm đội có số lượng thuyền nhất định trở lên, thuyền càng ở giữa càng an toàn, địa vị người ở đó cũng càng cao.

Bên ngoài tương đối nguy hiểm hơn, mỗi lần Hải thú tấn công đều là thuyền ngoài gặp nạn.

Vân Thiển trèo qua vài cây thang, lên một chiếc thuyền vắng tanh, chỉ có vài người tuần tra.

Cô định hóng gió biển trên boong, bỗng loáng thoáng nghe thấy tiếng “chị gái” từ xa.

Vân Thiển: “...” Cô xoay đầu tìm chỗ ẩn núp.

Tiếng gọi càng ngày càng gần, Ô Tề Hải sắp đi qua.

Không còn thời gian chạy khỏi khoang thuyền, Vân Thiển phát hiện một thùng rượu rỗng rất lớn, cô mở nắp nhảy thẳng vào trong, không ngờ bên trong còn chứa một người.

Cô giẫm lên chân người kia.

Thùng rượu này vừa lớn lại vừa sâu, lúc Vân Thiển nhảy vào không hề phát hiện có người.

Cô áy náy nói: “Xin lỗi, tôi đang trốn người ta.”

“Khụ khụ.” Người nọ dần tiếng ho, đáp: “Ngồi chung đi, ta cũng đang trốn người.”

Từng đợt tiếng bước chân gấp gáp bên ngoài thùng rượu, tiếng binh khí va chạm, có người lớn tiếng báo không tìm được, rồi lại tiếng bước chân vội vã bảo đi tìm nơi khác.

Không có bất cứ âm thanh gì khác, dường như Ô Tề Hải không đi về hướng này.

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ — —” Tiếng ho tím mặt tím gan.

Vân Thiển do dự một lúc, sợ người này chết trong thùng rượu bèn dò dẫm trong bóng tối vuốt lưng giúp người nọ.

“Cảm ơn.” Người nọ đáp: “Cô đang trốn ai?”

Vân Thiển: “Một tên theo đuổi điên cuồng, ông thì sao?”

Người nọ: “Người ngăn cản ta đi cứu con ta.”

-----oOo-----

Chương 60: 60: Cảm Ơn Chiêu Đãi

Cùng lúc người này nói chuyện lại là một tràng tiếng ho liên tục, dẫn đến câu nói kia đứt gãy, Vân Thiển không thể nghe được người kia nói cái gì.

“Khụ khụ khụ khụ khụ — — ”

Không khí bên trong thùng rượu không lưu thông, vốn không tốt với người dễ ho.

Vân Thiển thấy người này sắp ho đến chết mà vẫn không chịu ra ngoài, cô tìm thấy nút gỗ dùng để rót rượu, dấm một phát đẩy nút gỗ ra ngoài.

Không khí trong lành cùng với một tia sáng xuyên qua lỗ hổng tràn vào thùng, bụi bặm chậm rãi lơ lửng dưới tia sáng.

Người nọ thở gấp nói: “Cuối cùng cũng sống rồi.”

Nửa gương mặt ông được ánh sáng chiếu vào, râu ria trên mặt rậm rạp, hốc mắt trũng sâu, khóe mắt in hằn vết tích năm tháng.

Ông phát cho Vân Thiển một phiếu người tốt.

Đương nhiên Vân Thiển không thấy rõ người này trông thế nào, cô chỉ thông qua giọng nói người kia đoán được đại khái đây là người đàn ông trung niên, gọi người kia là “ông chú.”

Hai người cùng trốn “kẻ truy lùng” trong thùng gỗ.

Có thể trốn cùng một nơi cũng là duyên phận, tạm thời bọn họ không định rời khỏi đây, bèn bắt chuyện với nhau.

Ông chú: “Được người ta theo đuổi không tốt sao? Lần đầu tiên ta thấy có người tránh né người theo đuổi như vậy, cô rất ghét người kia à?”

Vân Thiển: “Cũng không phải là ghét, tôi sợ mình mà không trốn cho xa, không chống cự được thế tấn công kiểu này... Tôi còn chuyện quan trọng cần làm.”

Ông chú cười lớn: “Lúc trước theo đuổi vợ ta, nàng ấy cũng lấy lý do này từ chối, có điều cuối cùng nàng cũng đồng ý lời cầu hôn của ta.”

Vân Thiển: “Ông trốn ở đây không sợ vợ ông lo lắng à?”

Yên lặng.

Ông chú lên tiếng: “Nàng ấy qua đời rồi.”

Vân Thiển: “...Xin lỗi.”

“Không sao, là chuyện ngoài ý muốn.” Ông chú cười hà hà: “Chúng ta có một đứa con gái rất đáng yêu, nhũ danh là An An, lớn lên xinh đẹp giống nàng.

Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt An An, ta đều nhớ tới nàng... Đúng rồi, con gái ta trông hơi giống cô.

Từ nhỏ, nó đã giống con trai, không leo cột buồm thì lại cầm cờ biển đu dây, sau này lớn lên mới ra dáng con gái.”

Vân Thiển lắng nghe ông chú lải nhải dài dòng, thỉnh thoảng đáp lại hai câu, tỏ vẻ mình đang nghiêm túc lắng nghe.

Tình trạng của ông chỉ là muốn tìm người lắng nghe, hồi tưởng lại quá khứ chứ không cần Vân Thiển phụ họa.

Từ lời tự thuật của ông chú có thể thấy được ông rất yêu con gái và người vợ đã qua đời của mình.

Ông chú nói rất nhiều, nói mệt thì dựa vào vách thùng nghỉ ngơi.

Vân Thiển hỏi: “Đúng rồi, ban nãy chú nói đang trốn ai, tôi nghe không rõ.”

Tiếng nói vừa dứt, tiếng còi ra lệnh tập hợp vang dội truyền thẳng tới nơi này.

Vân Thiển vội nhảy khỏi thùng rượu: “Tôi có việc đi trước.”

Cô vẫn không biết ông chú đang trốn ai.

Vân Thiển đến chỗ huấn luyện, lưng như bị đâm lỗ chỗ, chỉ cần cảm nhận đã biết ánh mắt Ô Tề Hải u oán cỡ nào.

Buổi chiều tập luyện chiến đấu, Vân Thiển lại cùng tổ với Ô Tề Hải lần nữa.

Ô Tề Hải ngọt ngào nói: “Chị gái, chúng ta tìm chỗ bắt đầu đi.”

Hai người cùng nhảy xuống biển chọn địa điểm.

Kỹ năng của Ô Tề Hải rất tốt, còn tốt hơn người huấn luyện nghĩ.

Người huấn luyện cho rằng trình độ đánh nhau của Vân Thiển và Ô Tề Hải tương đương, nhưng không phải, Vân Thiển biết rõ Ô Tề Hải mạnh hơn cô nhiều.

Đối phương cố tình che giấu thực lực trước mặt người huấn luyện, mỗi khi được phân cùng tổ với cô, cậu sẽ bắt đầu hành vi mèò vờn chuột.

Vân Thiển tấn công, Ô Tề Hải tránh thoát nhẹ nhàng.

Lúc thì cậu tóm lấy tóc Vân Thiển hất tung lên, khiến tóc cô bay tán loạn; lúc thì lại sấn người lên, để Vân Thiển đánh vào những nơi cậu muốn.

Vân Thiển giữ chặt cánh tay cậu, vốn nghĩ Ô Tề Hải sẽ tránh thoát, không ngờ cậu không hề vùng vạy, cứ thế bị cô ấn lên đá ngầm.

Bình thường dũng sĩ đều đi săn dưới biển, huấn luyện cũng ở dưới biển.

Vì để tiện hành động, chất liệu quần áo dũng sĩ vừa mỏng nhẹ vừa dán sát người.

Nếu như dựa quá gần có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể đối phương xuyên qua lớp vải.

Da thịt bên dưới nóng rực, nước biển rét lạnh, tương phản như lửa và băng.

Ô Tề Hải: “Chị gái giỏi quá, Tiểu Hải chịu không nổi.”

Vân Thiển: “...” Người này nói chuyện quá phóng đãng.

Cô định buông ra, lại bị Ô Tề Hải đè ngược lên đá ngầm.

Ô Tề Hải giữ chặt tay Vân Thiển, nghiêm túc nói: “Sức chị gái quá yếu, lần sau khống chế người khác phải chú ý...”

Vừa dạy xong, cậu lại bắt đầu không đứng đắn, nắm lấy tay Vân Thiển đặt lên lồng ngực: “Mỗi lần thấy chị, trái tim em đều đập rất

nhANH, không bình thường chút nào.”

Thích! Thích! Thích! Tim cậu đập rất nhanh.

Trái tim Vân Thiển cũng nhanh hơn mấy lần.

Hai ngày nay, Ô Tề Hải nhảy Disco chính xác trên điểm giới hạn của cô.

Mỗi lần thái độ cô nhường một bước, đối phương lại lấn một bước, nhưng không đến mức khiến cô tức giận.

Việc này phải trách cô.

Cùng lúc từ chối Ô Tề Hải, cô cũng đồng thời chừa lại đường lui, khiến Ô Tề Hải luôn cho rằng Vân Thiển thích mình.

Đúng là Vân Thiển tán thưởng cơ thể cậu.

Vân Thiển phát bệnh rồi.

Bệnh mệt khác với bệnh kia, về trước ngủ một giấc là xong, về sau lại không thể tìm đại ai đó được.

Tiêu chuẩn cô cao, chỉ có người có chỉ số sắc đẹp xuất sắc mới có thể khiến cô phát bệnh.

Dù là tự mình giải quyết hay là Văn Nhân Du giúp đỡ, ngay cùng lúc giải quyết, sâu trong cơ thể cô cứ lưu lại một chút cảm giác không thỏa mãn.

Những thứ không thỏa mãn này vẫn luôn tích tụ, hôm nay bùng nổ.

Vân Thiển nghiêng răng kiềm chế.

Bây giờ đang huấn luyện, không biết xung quanh có bao nhiêu người nhìn nơi này.

Nếu thân thể tộc Người của thế giới này có phản ứng, bộ phận “tuyến thể” ở cổ dùng để đánh dấu địa bàn sẽ phồng lên một cục bướu, tương tự điểm mẫn cảm.

Ô Tề Hải đề Vân Thiển, tinh mắt nhìn thấy cục bướu nhỏ từ từ phồng lên nơi cổ cô.

Mấy ngày gần đây, dưới sự bổ sung kiến thức tộc Người cấp tốc, cậu biết thứ này có nghĩa là gì.

Cậu lộ ra răng nanh, áp tới gần giống như đùa dai, cọ nhẹ răng nhọn lên cục bướu.

Trong chớp mắt, cơ thể Vân Thiển run lên.

Hàm răng Ô Tề Hải sắc nhọn, bất cẩn đâm rách tuyến thể.

Máu chảy từ cổ ra khiến con người Ô Tề Hải lập tức mở to, chuyển từ màu hổ phách nhạt sang màu vàng sẫm, con người hẹp lại đứng đứng.

Đối với cậu, mùi máu tươi này thơm ngọt không gì sánh bằng.

Bụng Ô Tề Hải phát ra tiếng đói bụng.

Cậu vùi vào gáy cô, mút lấy tuyến thể, miệng vết thương không lớn, máu đã ngừng chảy từ lâu, nhưng cậu ăn được thứ còn ngon lành hơn.

Đó là dự.c vọng.

Ngay lúc này, Tính dực vẫn luôn bị kìm nén bùng nổ.

Từ nhỏ, Ô Tề Hải đã đặc biệt.

Dù ăn nhiều bao nhiêu, cậu vẫn luôn trong trạng thái đói bụng cùng cực.

Về sau, cậu phát hiện mình có thể ăn d.ục vọng của người khác, đó là thứ mà tộc Người, tộc Biển và Hải thú đều có.

Cậu ăn những d.ục vọng này cũng không tạo nên ảnh hưởng gì với người khác, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể giúp cảm xúc bọn họ trở nên bình tĩnh hơn.

Có điều sau khi ăn nhiều d.ục vọng, cậu càng ngày càng kén ăn, chỉ một số ít cực phẩm mới có thể kích thích khẩu vị của cậu.

Nghe nói mỗi lần cậu đói bụng, mùi tỏa ra cũng sẽ khiến người khác đói bụng giống như vậy.

Vân Thiển không đẩy Ô Tề Hải ra được, thẳng nhóc mà cái đầu chỉ cao hơn cô một chút ấn chặt cô vào khe hở đá ngầm, chèn một chân vào giữa h.ai chân cô, khiến cô không thể di chuyển, chẳng ai nhìn thấy bọn họ đang làm gì.

Cô bấm bả vai Ô Tề Hải, mu bàn tay màu trắng đối lập rõ nét với bả vai màu bánh mật của cậu.

Cổ Vân Thiển truyền tới cảm xúc mềm mại ẩm ướt, sự chộn rộn trong cơ thể dần dần biến mất theo lực hút của người đối diện.

Cảm giác rã rời và mệt mỏi tuôn ra, mí mắt cô đánh nhau, rồi cứ thế thiếp đi.

Ô Tề Hải bị thân thể đổ gục vào lòng làm hoàn hồn.

Cậu chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn như thế, Ô Tề Hải thân mật cọ chóp mũi lên gò má Vân Thiển.

“Chị gái, cảm ơn đã chiêu đãi.”

...

Ô Tề Hải không thể nào ngờ Vân Thiển càng trốn cậu dữ hơn.

Ô Tề Hải khẳng định dự.c vọng mạnh mẽ có thể khiến cậu chắc bụng như vậy tạo nên quấy nhiễu rất lớn đối với Vân Thiển.

Rõ ràng cậu đã giúp Vân Thiển giải quyết khó khăn lớn, đáng lý quan hệ giữa bọn họ phải gần hơn một bước.

Không ngờ Vân Thiển là sở khanh kéo quần lên không nhận người, sung sướng xong rồi thì chẳng thấy bóng dáng.

“Chị gái — —”

Không biết đây là lần thứ mấy Ô Tề Hải tìm Vân Thiển khắp nơi.

Vân Thiển dán lên vách thùng gỗ, nghe thấy tiếng gọi xa dần mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay, ông chú vẫn ở trong thùng gỗ như cũ.

Vân Thiển và ông lập thành tình cách mạng vững chắc.

Ông chú trách móc công việc rườm rà, đồng nghiệp chẳng phải người.

Vân Thiển cũng kể lể rất nhiều chỗ không thích ứng trên thuyền.

Ông chú: “Dũng sĩ tập luyện rất cực khổ nhỉ?”

Vân Thiển: “Thức ăn rất ngon, hoàn toàn triệt tiêu được chút cực khổ

kia.”

Ông chú: “Cô là dũng sĩ do ai huấn luyện?”

Vân Thiển nói ra tên người huấn luyện.

Ông chú đột nhiên thở dài: “Ta từng làm sai quá nhiều chuyện, nhưng có lúc rất nhiều chuyện đều là bất đắc dĩ.

Cô có thể hiểu cảm giác đó không?”

Vân Thiển gật đầu, cô hiểu.

Ông chú bắt đầu kể về chuyện con gái của mình như cũ.

“...Sau khi nàng đi, An An mới trở nên giống như con trai.

Ta cứ nghĩ con bé vì mất mẹ nên tìm một người mẹ khác cho nó.

Không lâu trước đây, ta mới biết An An vì chuyện này mà luôn trách ta.

Quan hệ giữa nó và mẹ kế rất kém, cứ thích làm khó mẹ kế.

Về mặt này, con bé chẳng bao giờ hiểu chuyện...”

“...Nó cũng lớn rồi, mẹ kế nó nói rất có lý.

Sức khỏe ta không tốt, không biết khi nào thì đi, không thể chăm sóc nó mãi.

Ta cũng xem như có ít tiền, nếu như ta qua đời, chắc chắn sẽ có người dòm ngó tài sản thừa kế của nó.”

“...Nếu không phải ta cãi nhau với nó, nó sẽ không tức giận mà đi tuần hải, cuối cùng bị tộc Biển bắt làm nô lệ.”

“...Ta muốn vứt bỏ hết tất cả công việc đi cứu nó, nhưng nơi này không thể không có ta.

Ta chỉ đành hèn nhát trốn ở đây, chẳng làm được gì cả.”

Vân Thiển: “?”

Sao nữa sau câu chuyện này nghe quen thế? Thân phận của ông chú...

Vân Thiển ngập ngừng một hồi, bèn hỏi: “Ông chú, hình như tôi từng nghe câu chuyện phiên bản này rồi, nhưng người bị bắt cóc là Đại công chúa, có vẻ nhóm dũng sĩ mới chiêu mộ chúng tôi cũng là để đi cứu Đại công chúa.

Mặc dù không nói rõ ra nhưng tin hành lang hiện nay là vậy...”

Thùng rượu đột nhiên bị người ta mở ra: “Quốc vương Bệ hạ, thì ra ngài ở trong này!”

Ông chú: “Haiz, cuối cùng cũng bị tìm thấy, đúng là không có cách nào lén chạy đi được.”

Vân Thiển: “...”

Không ngờ người ngồi thùng rượu tán dóc với cô từ trước tới giờ thật sự là Quốc vương Lôi Quốc – Lôi Vạn Quân.

Cô lập tức nghĩ lại xem mình có nói cái gì không nên nói trước mặt ông ta không.

Thị vệ thấy trong thùng còn có một người khác.

Nhìn rõ quần áo dũng sĩ Vân Thiển, anh ta quắc mắt, mắng: “Cô là

dũng sĩ dưới quyền ai, dám ở đây lười biếng.

Lôi Quốc cho các người ăn uống không phải là để nuôi đồ bỏ đi!
Người huấn luyện cô là ai?!”

Lôi Vạn Quân lên tiếng: “Người bạn nhỏ này chỉ ngồi nói chuyện với ông già này một lát thôi, để cô ấy về đi.” Giọng nói của ông trở nên tràn đầy uy quyền của người bề trên, ông chú bình dị gần gũi trong thùng rượu dường như chỉ là ảo giác.

Thị vệ bảo Vân Thiển rút mau, sau đó kính cẩn nói với Lôi Vạn Quân: “Quốc vương Bệ hạ, Hoàng hậu mời ngài đi chọn rượu dùng trong dạ tiệc.

Hoàng tử Phong Quốc đã mang đến thành ý lớn nhất của bọn họ...”

Vân Thiển bước chậm lại, vánh tai lắng nghe.

Đoàn người Lôi Vạn Quân càng lúc càng xa, cô chỉ nghe mấy câu như “Hoàng tử dẫn quân”, “Thực lực rất mạnh”, “Mong ngài yên tâm”.

Vân Thiển cảm khái, Hoàng tử cứu Công chúa, lẽ nào thế giới tận thế này sẽ đi theo chiều hướng cổ tích?

Cô đang leo lên cây thang bắc giữa thuyền, đột nhiên Ô Tề Hải chạy tới ôm hai chân cô, cười híp mắt đứng dưới thang nói: “Tìm được chị rồi.”

Cậu hơi dùng sức, Vân Thiển đã bị cậu vác lên vai, không tránh thoát được.

Sức lực người này mạnh đến mức chẳng giống người.

Ô Tề Hải: “Chị gái cứ trốn em mãi, đúng là không ngoan, em phải phạt chị.”

“Bốp — — ”

Vân Thiển hét lên: “Đồ khốn kiếp, ba tôi còn chưa từng đánh tôi mà cậu dám đánh hả! Cậu là đồ biế.n thái! Bại não! Đồ trứng lừa!”

Bảo là đánh nhưng thật ra chỉ vỗ nhẹ, có điều cảm giác nhức nhối khiến Vân Thiển thờ phì phò.

Sau khi được Ô Tề Hải thả xuống, mái tóc nâu trà của cô rối bù, hận không thể liều mạng với tên khốn kiếp này.

Không ngờ sau khi cậu nhóc da ngăm này thả cô xuống, bèn xoay lưng lại, khom người, lắc phần móng vĩnh cao về phía cô: “Chị gái cũng trừng phạt em đi, dùng cách gì cũng được hết.”

Xung quanh đây ngoại trừ hai người họ và hải âu đậu trên cột buồm ra thì chẳng có cái gì khác.

Thứ Vân Thiển có thể sử dụng chỉ có tay và chân.

Ô Tề Hải nghĩ bộ dạng xấu hổ tay đấm chân đá của Vân Thiển chắc hẳn rất đáng yêu.

Vân Thiển: “Ha.”

Cô lấy hai cây gậy gỗ từ balo không gian ra, lui về sau, dồn sức — —

Hải âu nghiêng đầu, tò mò nhìn hai người bên dưới.

Đột nhiên một tiếng thét như giết heo xé toạc chân trời, dọa chúng phải đập cánh lượn ngay tức khắc.

...

Ô Đậu bước lên thang để lấy đồ ở vũng trên, nhìn thấy Ô Tề Hải nằm úp mặt ở vũng giữa, đường cong móng vuốt cao vút... một cách bất

thường.

Ô Đậu nhỏ giọng hỏi: “Chú thấy cháu nên tập luyện vừa phải thôi, sao không đi tìm Vân Thiển?”

Ô Tề Hải: “...Im miệng.”

Ô Tề Hải: Quá đả kích rồi, mình cần bình tĩnh lại.

-----oOo-----

Chương 61: 61: Gặp Người Quen Cũ

“Bữa tối hôm nay thịnh soạn quá!”

Kết thúc tập huấn, dũng sĩ tắm rửa xong xuôi, đi tới địa điểm ăn cơm cố định trên boong thuyền như cũ.

Ngày thường chỉ có xương Hải thú gác trên đồng lửa, mọi người nhận hải sản phần mình rồi ăn.

Hôm nay thì khác, chỉ thấy trên boong thuyền bày mấy trăm bàn ăn làm từ xác rùa biển đen và xương Hải thú, trên bàn đặt đầy thức ăn chế biến cầu kỳ và rau củ quý hiếm mà chỉ có thể trồng trên đất liền trước đây chứ không phải rong biển, cộng với chiếc thùng bốc hơi nóng bên cạnh mỗi bàn.

Thứ đặt trong thùng là cơm trắng!

Dũng sĩ được ưu ái mà hoảng hốt ngồi xuống, chảy nước miếng nhìn món ngon trên bàn.

Vân Thiển ngược lại với bọn họ, hôm nay cô chẳng hề thèm ăn.

Vân Thiển: Tôi đâu phải dê, sao lại cho tôi ăn cỏ!

Người huấn luyện vẫn luôn dẫn dắt mọi người vỗ tay, tiếng vang giòn tan hấp dẫn sự chú ý của nhóm người.

Ông mở miệng: “Hôm là ngày huấn luyện cuối cùng.

Sau tối nay, tập huấn đặc biệt của mọi người kết thúc, nhiệm vụ của mọi người cũng sẽ bắt đầu.”

“Chắc chắn mọi người cũng đã đoán được.” Lần đầu tiên người huấn luyện chính thức công bố chuyện này rõ ràng trước mặt đám đông: “Lúc Đại công chúa nước chúng ta tuần hải bị tộc Biển gian trá bắt giữ, hiện giờ đang bị hành hạ trong lãnh địa của chúng... Đại công chúa bị nhốt ở nơi sâu nhất mà tộc Biển cư ngụ, nơi đó là lò sát sinh giam giữ loài người.

Quốc vương Bệ hạ yêu thương Đại công chúa nhất, thân thể vì thế sinh bệnh.

Chúng ta phải nhanh chóng cứu Đại công chúa để san sẻ với Quốc vương Bệ hạ!”

“Nhưng...”

“Thể chất chúng ta bị hạn chế, khoảng cách lặn xuống biển sâu có hạn, chỉ bằng sức mình gần như là chuyện không thể... Vì vậy, chúng ta phải tìm sự trợ giúp của Phù thủy biển.”

Giống như tảng đá lớn ném xuống mặt hồ yên tĩnh, bọt nước văng tung tóe, tất cả mọi người bàn tán sôi nổi.

“Phù thủy biển? là Phù thủy biển trong truyền thuyết sao?”

“Nhưng không phải sau khi Thần Chiến Tranh từ bỏ thế giới này, tất cả những thứ mang thần lực đều biến mất cả ư?”

“Tôi vẫn cứ nghĩ Phù thủy biển chỉ là truyền thuyết xa xưa.

Người tìm Phù thủy biển giúp đỡ chắc chắn phải trả cái giá đau đớn, chúng ta phải tìm Phù thủy biển thật sao...”

Người huấn luyện: “Yên lặng!”

Cũng có người không hiểu rõ truyền thuyết về Phù thủy biển như Vân Thiển, có người tốt bụng phổ cập kiến thức cho.

Nơi này là thế giới từng được Thần Chiến Tranh bảo trợ.

Trừ tộc Người, tộc Biển và Hải thú còn có một sinh vật khác, bọn họ không vô dục vô cầu giống thần linh, chỉ cần có người trả cái giá hấp dẫn, bọn họ sẽ sử dụng sức mạnh trợ giúp người đó thực hiện nguyện vọng.

Nhưng một ngày kia, Thần Chiến Tranh đột nhiên chán ghét vứt bỏ thế giới này, sinh vật biển đó dần dần biến mất, Phù thủy biển cũng là một trong những sinh vật đó.

Vân Thiển: Hay thật, lại là thần linh.

Như vậy lúc mới tới thế giới này, sinh vật bán thần mà Chúa cứu thế nhắc tới chính là Phù thủy biển sao?

Người huấn luyện nói: “Phù thủy biển thật sự tồn tại, lúc tôi biết chuyện này cũng bất ngờ giống mọi người... Hết như trong truyền thuyết, tìm kiếm Phù thủy biển phải trả cái giá rất đắt, nhưng trước khi trả giá, gặp được Phù thủy biển cũng chưa chắc thông qua thử thách mà cô ta bày ra.

Huấn luyện mấy ngày qua chính là để mọi người có thể vượt qua những thử thách này.”

Không gian tĩnh lặng.

Một dũng sĩ lên tiếng: “...Chúng ta đều sẽ bỏ mạng sao?”

Người huấn luyện: “Hoàng tử điện hạ Phong Quốc sẽ đồng hành

cùng các người.”

Chúng dừng sĩ thờ phào, bầu không khí nhẹ nhõm hơn nhiều.

Người huấn luyện hòa nhập với đám đông, bảo mọi người ăn uống thoải mái.

Ô Tề Hải đứng thẳng tắp bên cạnh Vân Thiển giống như cây tùng, gấp đồ ăn trên bàn.

Dừng sĩ bên cạnh tò mò hỏi: “Nhóc đen, sao cậu không ngồi xuống ăn?”

Ô Tề Hải cười hì hì: “Đứng ăn càng ngon hơn.”

Bình thường Vân Thiển ăn rất nhiều, mọi người đều cảm thấy hẫng trước đây cô thường xuyên bị đói.

Hôm nay có cơm trắng quý giá, mọi người nhường cho cô thêm nửa chén.

Vân Thiển nhìn hai tô cơm trắng, cô chia cho những dừng sĩ khác.

Mọi người ngại nên đều nói không cần, cô bèn tổng cơm này cho Ô Tề Hải.

Ô Tề Hải không ăn chay, không có hứng thú với cơm trắng.

Trong nhận thức của tộc Người, cơm trắng là thức ăn cực kỳ quý giá, Ô Tề Hải thấy đây hẳn là Vân Thiển bày tỏ ý tốt, bộ dạng khó chịu của cô cũng rất đáng yêu.

Tối nay là đêm cuối cùng mọi người nghỉ ngơi trên thuyền này, ngày mai họ sẽ bước lên con đường mờ mịt với Hoàng tử Phong Quốc, vì vậy ngủ cũng không yên giấc.

Người huấn luyện đã sớm nghĩ tới tình huống này, đốt hương an thần trong khoang thuyền.

Người mùi hương này, đầu mảy cau chặt của dũng sĩ dần dần thả lỏng.

Võng cũng không nằm hết, hai người nằm võng trên và võng giữa chỗ Vân Thiển không thấy bóng dáng đâu.

Ô Tề Hải hất tay Ô Đậu ra, nói: “Ở đây đã không còn ai, chú có chuyện gì nói nhanh lên.”

Ô Đậu: “Cháu định theo đội ngũ này đi tìm Phù thủy biển sao? Vụ này rủi ro quá lớn, nếu như bọn họ thật sự tìm ra Phù thủy biển, cô ta chắc chắn nhận ra lớp nguy trang của chúng ta.

Một khi bị lộ thân phận, lúc đó tộc Người sẽ giết chết chúng ta trước.”

Ô Tề Hải thờ ơ nói: “Chúng ta có thể giao dịch với Phù thủy biển, khiến người này giúp chúng ta che giấu thân phận.”

Ô Đậu: “Cháu còn chưa tóm được Vân Thiển sao?”

Ô Tề Hải cắt ngang lời cậu: “Tình cảm của chúng cháu rất tốt.”

Ô Đậu: “Vậy bây giờ cháu nên nói cho cô ấy biết cháu là ai.

Nếu cô ấy có thể chấp nhận, cháu mang cô ấy về làng.

Nếu như không chấp nhận, cháu cứ ăn luôn cô ấy.”

Ô Tề Hải: “...Được rồi, giữa cháu và cô ấy còn thiếu một chút.”

Ô Đậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xem ra phiêu lưu vẫn phải

mạo hiểm.

Cậu cứ nghĩ Ô Tề Hải đổi mục tiêu bạn đời sẽ dễ dàng hơn nhiều, cậu quá ngây thơ rồi.

Ô Đậu đang định nói gì đó, đột nhiên sắc mặt cậu và Ô Tề Hải đồng thời rét lạnh.

Hai người tìm một góc trên thuyền ẩn núp.

Tiếng đàn ông thờ d.ốc nặng nề, hòa với tiếng r.ên rì yêu kiều của phụ nữ.

Người đàn ông: “Hoàng hậu, người vẫn còn xinh đẹp... Chỉ cần làm xong chuyện này, chúng ta có thể mãi mãi bên nhau rồi.”

Người phụ nữ: “Nhưng rốt cuộc vẫn là lén lút, nếu ngài cứu con ranh kia trở về rồi cưới nó, ta phải làm sao đây? Ngài còn muốn để ta chờ ngài sao?”

Người đàn ông cười khế: “Cô ta là con gái lão già kia quan tâm nhất, chỉ có như vậy mới lấy được sự tin tưởng của ông ta.

Nàng biết người ta yêu nhất chỉ có nàng thôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã ái mộ sắc đẹp của nàng... Không ngờ Hoàng hậu vẫn còn sức nghĩ chuyện khác, ta phải cố gắng thêm mới được.”

Ô Tề Hải lén thò người ra, nhìn thấy một người thanh niên tuấn tú ôm một người phụ nữ trong lòng trò chuyện âu yếm.

Ở nơi người phụ nữ không nhìn thấy, gã ta lộ ra nụ cười lạnh băng, động tác không hề mang theo sự ấm áp.

Ô Tề Hải lắc đầu, tên này không được.

Quá nhỏ rồi.

Ánh mắt cậu dừng tại vị trí nào đó của người thanh niên, hóa ra cái kia của loài người nhỏ như vậy.

Thứ này có thể thỏa mãn bạn đời sao? E là chỉ có thể gãi ngứa.

Không biết tại sao thanh niên ở đằng xa đột nhiên cảm thấy hơi nản chí, không còn phấn chấn.

Người phụ nữ trong lòng lầm bầm hai tiếng, gã lập tức xốc tinh thần, hai người quấn quít ôm lấy nhau.

Dưới ánh trăng, Ô Tề Hải và Ô Đậu lặng lẽ rời đi.

...

Hôm sau, dũng sĩ mặc trang bị của mỗi người, chuẩn bị tập hợp xuất phát.

Người dẫn đội là Hoàng tử Phong Quốc – Phong Lập Hạo.

Ô Tề Hải và Ô Đậu liếc nhìn con người này, cái người quen mặt đó đang thăm thiết giải thích tình yêu cảm động giữa gã và Đại công chúa Lôi Quốc – Lôi Hoài An, nói rằng mình sẽ liều mạng đi cứu người mình yêu.

Người khá cảm tính trong nhóm dũng sĩ bắt đầu lau nước mắt.

Phong Lập Hạo và Lôi Hoài An được gọi là thanh mai trúc mã.

Bởi vì lúc nhỏ Lôi Hoài An trải qua một cơn bạo bệnh nên sức khỏe luôn không tốt, Phong Lập Hạo rất quan tâm chăm sóc cô.

Hai người trai tài gái sắc, Phong Lập Hạo vô cùng si tình, không phải Lôi Hoài An sẽ không lấy.

Lần này, Lôi Hoài An không may gặp chuyện.

Nghe thấy là tộc Biển làm, những quốc gia khác khéo léo từ chối sự cầu xin giúp đỡ của Lôi Quốc, chỉ có Phong Lập Hạo không ngủ không nghỉ tìm cách, cuối cùng hỏi thăm được chuyện Phù thủy biển từ một người bí ẩn.

“Xin mọi người đừng lo lắng chuyển đi hung hiểm, ta sẽ cùng tiến cùng lui với mọi người! Xin mọi người giúp đỡ ta cứu Công chúa điện hạ khỏi tay tộc Biển!”

Dũng sĩ: “Được!”

Ô Tề Hải kề bên tai Vân Thiển nói bằng giọng gió: “Người hôm qua gã yêu là một người phụ nữ khác, hơn nữa gã rất nhỏ, so với em chỉ lớn chừng này.”

Cậu dựng một đoạn ngón tay út lên.

Với tư cách là người tìm bạn đời, Ô Tề Hải khoe khoang kích thích theo bản năng.

Đây là bản tính khắc sâu vào xương, là bản năng nguyên thủy của cậu.

Dũng sĩ trên boong thuyền rất nhiều, lúc đám đông phấn nộ, động tác của Ô Tề Hải trở nên không thu hút.

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: Sao cậu biết rõ vậy?

Ô Tề Hải: “Nếu chị gái muốn biết, hôn em một cái, em sẽ nói cho chị.”

Vân Thiển mặt không cảm xúc đáp: “Cách xa tôi một chút.”

Ô Tề Hải phòng má.

Thời điểm đội nhóm đi về phía hạm đội Phong Lập Hạo, cậu cọt tới cọt lui bên cạnh Vân Thiển giống như một con Corgi không nghe lời.

Bọn họ leo lên một chiếc thuyền khá sạch sẽ.

Dũng sĩ Phong Quốc bắt đầu chỉ dẫn bọn họ, liên tục có dũng sĩ Phong Quốc đến phụ giúp.

Từ đầu tới cuối, chỗ Vân Thiển có ba dũng sĩ nhiệt tình giúp đỡ, sau khi cảm ơn, cô lại nghe thấy một tiếng “Ha.”

“Tôi đã nói cô ấy không nhận ra chúng ta mà.

Chỗ này không có nơi mua kính, chúng ta chuyển hành lý cho cô ấy ba lượt, vậy mà ngay cả giọng chúng ta mà cũng không nhận ra, quá đáng.”

Vân Thiển: “?”

Cô giơ đồng hồ cứu thế lên xem, phát hiện gần đó xuất hiện điểm tròn đại diện người chơi.

Cô lắng nghe giọng nói cẩn thận, từ giọng điệu quái gở của người nọ, cô ngập ngừng suy đoán: “Đặng Chung?”

Đặng Chung: “Thật khó cho cô rồi, Vân Thiển.

Chúng tôi đứng trước mặt cô mười lăm phút đồng hồ rồi đấy, thấy cô đi qua đi lại cạnh chúng tôi mà ngay cả mắt cũng không thèm nhìn một cái, thị lực cô vẫn tốt như xưa nhỉ?”

Vân Thiển: “Đặng Chung cắt cắt khách sáo rồi.

Đã lâu không gặp, anh nói chuyện vẫn khiến người ta thích như xưa nhỉ?”

Cô chạy tới trước mặt hai người còn lại, phát hiện hai người này cũng là người quen, chính là Kim Thiên Thiên và Vương Tư Tuệ.

Cô và hai người ôm nhau, hỏi Kim Thiên Thiên: “Không phải cô dịch chuyển khác thời gian sao?”

Kim Thiên Thiên bất đắc dĩ đáp: “Đúng vậy, lúc tám giờ năm mươi chín đột nhiên họ gửi một tin nhắn đến cho tôi, nói là thay đổi thời gian, thay đổi thế giới, nếu không bây giờ tôi đang ăn bám Bang hội người chơi rồi.”

Vân Thiển chờ đợi nhìn về phía Vương Tư Tuệ, hi vọng cô có thể nói cho mình biết nhân tố tận thế là gì.

Người chơi thần chọn chính là để phát huy tác dụng to lớn lúc này.

Vương Tư Tuệ thở dài: “Tôi chỉ biết đó là một vật phẩm, bề ngoài giống như một cây quyền trượng.

Chúng tôi từng hỏi thăm rồi, không ai biết cả, vì vậy dự định đi hỏi Phù thủy biển.”

Đặng Chung: “Có người tới.”

Bốn người đứng lại nói chuyện.

Người tới là Ô Tề Hải, cậu đứng bên cạnh Vân Thiển, nhắm mắt nhìn Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên.

Cậu khịt cánh mũi, ngửi được mùi hai người khác trên người Vân

Thiên.

Ồ, hai giống cái, vậy thì không sao.

Ô Tề Hải gọi: “Chị gái, em trải sẵn giường cho chị rồi.”

Ngay lập tức, ba luồng ánh mắt một lời khó nói hết bắn tới, theo thứ tự là Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên.

Ba người giống như đang nói: Cô lại dụ dỗ thêm một người nữa à?

Vân Thiên khó lòng thanh minh, lần này là cô bị dụ dỗ...

-----oOo-----

Chương 62: 62: Vân Thiển Lên Đi!

Phù thủy biển ở nơi nào đó dưới biển sâu, có rất ít người biết chỗ họ ở.

Cho đến giờ, hạm đội đã lênh đèn trên biển tròn bảy ngày.

Bảy ngày này họ gặp không ít Hải thú hung ác, trong đó có một con rùa biển miệng rộng khiến họ tổn thất hai chiếc thuyền và hàng trăm dũng sĩ.

Đi trên biển, chuyện hi sinh là khó tránh khỏi.

Càng đến gần khu vực biển sâu, Hải thú hình thể to lớn càng nhiều.

Thời tiết càng trở nên tồi tệ.

Bọn họ gặp phải giông tố, sấm chớp ầm ầm, mưa như trút nước.

Sóng biển hóa thành con thú khổng lồ hung hãn tấn công mạn thuyền, thân thuyền lắc lư liên tục.

Có thể lờ mờ thấy được bóng đen cực lớn lướt bên dưới mặt biển, hình thể kia còn lớn hơn tất cả thuyền trong hạm đội cộng lại.

Đặng Chung: “Sinh vật biển nơi này đều bị đèn pin phóng đại của Doraemon chiếu hay sao vậy?”

Kim Thiên Thiên nhìn bóng đen bên dưới mà rùng mình.

Cô vốn cảm thấy hình dáng Đen to con đã lớn lắm rồi, không ngờ xách đại một con Hải thú thực lực kha khá ở thế giới này ra cũng lớn hơn Đen to con.

Sinh vật biển nơi này khác một trời một vực với thế giới hiện thực.

Có vài con bề ngoài tương tự, nhưng hoàn toàn là hai giống loài khác nhau, cũng may chất thịt tương tự, ăn vào đều rất ngon!

Suy nghĩ Kim Thiên Thiên lan man, cô lại nhìn về phía mặt biển.

Bóng đen dưới thuyền quá khổng lồ, hạm đội không dám manh động.

Bọn họ chờ đợi chỉ thị của Phong Lập Hạo.

Phong Lập Hạo nghiêng rằng, tìm Phù thủy biển khó khăn hơn gã nghĩ.

Gã không thể nào kết thúc tính mạng tại đây, không thể dừng ở chỗ này... Gã ra lệnh cho hạm đội giảm tốc độ, bóng đen đi theo bọn họ bên dưới cũng bơi chậm lại.

Thông qua mosaic trong tầm mắt, Vân Thiển nhận ra sinh vật dưới biển rất phiền phức.

Cô oán trách: “Chẳng biết con này đi theo chúng ta bao lâu, cứ chạy với tốc độ này thì khi nào mới tìm được Phù thủy biển?”

Ô Tề Hải nghe thấy lời cô, nghiêng đầu nhìn sang: “Chị gái hôn em một cái, em sẽ đuổi con Hải thú bên dưới đi cho, nhé?”

Vân Thiển: “...”

Sau khi hạm đội đi vào khu vực biển sâu, Ô Tề Hải nói chuyện càng không kiêng dè gì.

Vân Thiển: “Cậu tỉnh táo lại đi.”

Ô Tề Hải cười híp mắt trượt theo mép thuyền tới gần Vân Thiển, thừa dịp bất ngờ chui vào khoảng giữa hai tay chống lên mép thuyền của cô giống như chuột chũi chui lên từ lòng đất, nhẹ nhàng mổ vào cánh môi mềm mại của Vân Thiển.

“Em thích chị, chỉ cần chuyện chị muốn làm, em đều làm cho chị... Xin chị hãy tin tưởng em, đừng thu hút sự chú ý của người khác.”

Vân Thiển mở to mắt khó hiểu.

Ô Tề Hải nhảy thẳng xuống biển, cô vốn không kịp ngăn cản.

Một người cứ thế rơi xuống biển, trong nháy mắt bị bọt sóng nuốt chửng.

Vân Thiển muốn hô lên gọi người, nhưng bởi vì nửa câu sau của Ô Tề Hải mà âm thanh tắc trong họng.

Chỉ một chút thời gian do dự đó, dưới biển nổi lên mảng lớn màu đỏ đậm, mùi máu tanh át cả mùi nước mưa xộc vào mũi, gần như nhuộm đỏ cả mặt biển.

Mọi người vô cùng sợ hãi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Lại xuất hiện một con Hải thú!”

“Con này được nó gọi tới sao? Không, trời ạ, bọn chúng đánh nhau rồi!”

Hai con Hải thú dưới thuyền đang chiến đấu.

Chiếc thuyền cố gắng giữ vững cân bằng giữa những đợt sóng khổng lồ như sóng thần.

Người trên thuyền chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn thấy bọn chúng lộ ra một đoạn cơ thể trên mặt biển, đều là những thứ khổng lồ.

Trong số hai con, con Hải thú màu trắng đen có vẻ chiếm ưu thế.

Nó điên cuồng cắn xé con Hải thú kia với tư thái gần như nghiền nát.

Vân Thiển ngưng mắt nhìn mảng màu đen to lớn, Ô Tề Hải không phải tộc Người sao?

Trên con thuyền khác, Đặng Chung tấm tắc khen: “Gì thế này, hổ kình(*) đột biến đại chiến cá mập đột biến à? Tôi quay lại cảnh này, thế nào trở về cũng đoạt giải Oscar điện ảnh cho hiệu ứng đặc biệt.”

(*) Cá hổ kình, hay còn gọi là cá voi sát thủ

Vương Tư Tuệ ôm lan can gần nhất, choáng váng hoa mắt, cô hơi say tàu.

Trận chiến này kéo dài hơn mười phút đồng hồ.

Hải thú đen trắng rống to hơn nửa phút về phía hạm đội, sau đó căn thi thể Hải thú kia rời đi.

Không lâu sau, Ô Tề Hải ướt đẫm toàn thân leo lên thuyền, không ai chú ý tới cậu.

Cậu nuốt thức ăn nhai trong miệng, nở nụ cười xán lạn với Vân Thiển, trên răng nanh vẫn vương tơ máu.

Vân Thiển... không thấy rõ.

Ô Tề Hải thấy Vân Thiển không hề sợ hãi, nụ cười càng chân thành hơn.

Một tia chớp đánh xuống, cậu liếm vết máu trên răng, nhàn nhã tới gần Vân Thiển.

Ô Tề Hải: Vậy là không cần ăn chị gái rồi.

...

Rạng sáng ngày thứ chín, đèn đuốc trên thuyền sáng trưng, tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Chỗ ở của Phù thủy biển mà người bí ẩn nói cho Phong Lập Hạo là ở đây.

Bọn họ chỉ cần ném lễ vật đã chuẩn bị xuống biển là có thể đánh thức kẻ canh gác Phù thủy biển, đến lúc đó nó sẽ mang họ đến chỗ cô ta.

Từng chiếc rương báu vật được khiêng từ trong khoang thuyền ra.

Nắp rương mở, khiến dũng sĩ nhìn châu báu đổ xuống biển như nước mà đau lòng.

Đổ như vậy liên tục ba giờ, sắc trời dần tối, nước biển vẫn không thấy thay đổi.

Ngay lúc Phong Lập Hạo lo lắng, rớt cuộc mặt biển cũng biến hóa.

Một vệt sáng lấp lánh càng ngày càng lớn hiện lên dưới nước, Hải thú hình rắn tổ hợp từ ánh sáng hoàn toàn phá vỡ cảm quan của nhóm người, nuốt cả thuyền và bọn họ vào bụng rồi lặn xuống đáy biển.

Mặt biển khôi phục sự yên tĩnh.

...

Người hôn mê trên boong thuyền dần dần tỉnh lại.

Bọn họ quan sát cảnh vật xung quanh, không ngờ nhìn thấy đất liền đã biến mất từ lâu.

Chiếc thuyền mắc cạn trên bãi cát màu bạc.

Một người mặc áo choàng xám chậm rãi đi từ đằng xa tới, là tộc Người với khuôn mặt bình thường.

Anh ta tự giới thiệu: “Hỡi tộc Người Lôi Quốc và Phong Quốc, tôi là người hầu của quý bà phù thủy.

Thành ý của các người đã làm quý bà phù thủy cảm động, lấy được cơ hội tham gia thử thách.”

Phong Lập Hạo dẫn theo dũng sĩ, phong thái nhẹ nhàng đi tới chỗ người hầu: “Xin hỏi ta nên xưng hô với người thế nào?”

Người hầu tạo cho Phong Lập Hạo một cảm giác quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Người hầu hờ hững nhìn Phong Lập Hạo, không mang bất kỳ cảm xúc nào khác: “Tôi không có tên, tôi chỉ là người hầu của quý bà phù thủy.

Các người chỉ cần gọi tôi người hầu là được.

Mời đi theo tôi.”

Người hầu đi đằng trước, tư thái quyết đoán, khí thế khác lạ.

Phong Lập Hạo lắc đầu, chắc vì người hầu của Phù thủy biển trông quá bình thường nên mới khiến gã cảm thấy quen mắt.

Đội ngũ chỉ khoảng nghìn người, dũng sĩ Lôi Quốc đi sau cùng, lòng dâng lên cảm giác căng thẳng.

Thử thách của Phù thủy biển đấy... Mức độ nguy hiểm chắc chắn vượt xa huấn luyện thường ngày của bọn họ, không biết sẽ có bao nhiêu người chết, trong số đó có mình hay không?

So với tâm trạng nặng nề của những dũng sĩ khác, Vân Thiển, Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên lẫn trong đó bước đi nhẹ nhàng, dâng lên cảm giác sung sướng “cuối cùng cũng sắp biết được nhân tố tận thế là gì”.

Ô Đậu rụt rè đi theo sau Ô Tề Hải, nơi không có đại dương khiến cậu hết sức khó chịu, không có một chút cảm giác an toàn.

Ô Tề Hải không ngờ nơi Phù thủy biển ở vẫn giữ lại lục địa, tính sai rồi!

Cậu cầm túi nước trên eo, không biết nước biển này đủ cậu và Ô Đậu sử dụng không.

Dưới tình huống tâm trạng khác nhau, cuối cùng bọn họ cũng tới nơi thử thách.

Có điều...

Hình như không giống bọn họ tưởng tượng.

Phía trước chỉ có một bức tường đơn độc, trên tường treo bức tranh toàn thân rất lớn, bên trên là sinh vật xấu nhất bọn họ từng gặp, gần như tập hợp tất cả yếu tố xấu xí.

Chỉ cần nhìn vào đó, bức tranh không những khiến người xem buồn nôn mà còn khiến lòng họ nảy sinh sợ hãi.

Người hầu nhìn bức tranh kia, nói: “Đây là bức vẽ quý bà phù thủy.

Ngài chỉ muốn nghe lời ca ngợi thật lòng, chỉ cần một người trong các người ca ngợi khiến quý bà hài lòng sẽ được xem như vượt qua thử thách.”

Chuyện này khác hoàn toàn người bí ẩn từng nói, hơn nữa làm sao thật lòng ca ngợi sinh vật xấu xí như vậy được?

Phong Lập Hạo vội hỏi: “...Hình như tình huống này khác với những gì ta biết, xin hỏi có nhầm lẫn gì không?”

Người hầu nở nụ cười, khiến khuôn mặt tăng thêm một chút màu sắc: “Tôi không biết ngài lấy được thông tin từ đâu, thử thách của quý bà phù thủy đều mỗi lần mỗi khác.” Anh ta lướt nhìn số lượng lớn dừng sĩ sau lưng Phong Lập Hạo: “Vị Hoàng tử điện hạ đây, chuẩn bị trước của ngài có vẻ không dùng được rồi.

Ngài có thể thử xem, chỉ cần quý bà phù thủy không tức giận sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Phong Lập Hạo sẽ không lấy mạng mình ra mạo hiểm, gã nghe lời người hầu nói xong thì chỉ mỉm cười, chỉ huy dừng sĩ: “Ai có tài ăn nói đều đứng ra tham gia thử thách.”

Dừng sĩ lần lượt bước ra khỏi hàng, Vân Thiển không nhúc nhích.

Dừng sĩ A: “Quý bà phù thủy, ngài là viên hồng ngọc xinh đẹp nhất, là đóa hoa hồng động lòng người nhất thế gian này, là sự tồn tại cao quý mà tôi không thể với tới!”

Phù thủy biển trong ảnh ngọ nguậy xúc tu phía dưới, dũng sĩ nhin hết nổi xoay người nôn mửa.

Dũng sĩ B: “Ngài thật xinh đẹp, tôi không nghĩ ra bất cứ từ ngữ gì có thể miêu tả được vẻ đẹp của ngài.

Xin ngài hãy nhìn vào đôi mắt chân thành này của tôi.”

Phù thủy biển trong ảnh ném ra một ánh mắt quyến rũ, dũng sĩ thứ hai bất tỉnh, ngất xỉu tại chỗ.

Dũng sĩ C, dũng sĩ D đều không đủ công lực.

Bức ảnh ở trạng thái tĩnh, bọn họ còn miễn cưỡng chịu được.

Nhìn thấy bức họa cử động, mức độ xấu xí tăng lên gấp bội, bọn họ không thể chịu nổi.

“Đến showtime của cô rồi.”

Chẳng biết từ khi nào ba người Đặng Chung đã mò tới bên cạnh Vân Thiển, Đặng Chung mở miệng nói với cô.

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: “Anh và Văn Tư Thành đã thành anh em rồi hả?” Nói chuyện sắc mùi Văn Tư Thành.

Cô do dự: “Không phải tôi không muốn, tôi cảm thấy từ ngữ ca ngợi mà tôi nghĩ ra cũng chỉ xấp xỉ bọn họ, chưa chắc có tác dụng.”

Đặng Chung: “Nhưng bản lĩnh trợn mắt nói láo của cô hơn hẳn bọn họ, với lại cô còn có lợi thế bẩm sinh...”

Vân Thiển không thấy rõ bức tranh nên không biết bức tranh buồn nôn cỡ nào, là kiểu buồn nôn thắm vào bầu không khí, giống như có

người làm phép khiến cho người nhìn bức tranh cảm thấy bức tranh kinh tởm từ tận đáy lòng, không có cách nào thật lòng ca ngợi.

Ô Tề Hải nhìn thấy ba người vây quanh Vân Thiển từ xa, cậu muốn đến gần nhưng càng tới gần nơi bức họa lại càng khô ráo, cậu không thể đi được.

Vân Thiển thấy dũng sĩ liên tiếp thất bại, cô bước lên thử nghiệm.

Tất cả mọi người nhìn thấy một cô gái xinh đẹp tóc xoăn dài đối mặt với bức tranh, trong đôi mắt đào hoa tràn ngập tình cảm sâu đậm, giống như người trong bức vẽ là người cô yêu nhất trên thế gian này.

Trừ bức tranh, trong mắt cô không chứa đựng bất kỳ thứ gì khác.

“Tôi nhìn thấy một tia sáng, đó là tia nắng đầu tiên buổi sớm đánh thức sự sống, cũng là tia sáng dịu dàng cuối cùng chiếu xuống mặt đất khi chiều buông, cả hai đều giấu trong ánh mắt ngài, làm tôi say mê.”

Vân Thiển vuốt ve bức tranh ở khoảng cách gần: “Sắc đẹp của ngài là kỳ tích tự nhiên, không cần bất cứ kẻ nào nịnh nọt.

Chỉ cần ngài đứng đó, không ai có thể phủ nhận.”

Ý trong lời nói của cô chân thành tha thiết, không hề mang bất cứ giả dối nào.

Bức họa cử động, Phù thủy biển cười khế, giọng nói đầy sức mê hoặc: “Thì ra cô không thấy rõ sự vật, nể tình miệng lưỡi ngọt ngào lúc nãy của cô, ta tặng cô một lễ vật nho nhỏ tạm thời.”

Sự vật trong mắt Vân Thiển càng ngày càng rõ, thị lực khôi phục lại số độ bình thường.

Phù thủy biển mở miệng: “Bây giờ, nhìn ta, khen ta đi!”

Vân Thiển nhìn bức họa, con người nở to.

-----oOo-----

Chương 63: 63: Ngài Là Cha Tôi

Trong bức tranh là một người phụ nữ béo ú nửa người nửa bạch tuộc, mặt mày dữ tợn giống như gương mặt xấu xí được người ta cố ý tạo ra trong Nghịch Thủy Hàn(*).

Cô ta mặc áo cúp ngực, cặp nhũ đ.ầy đà bị cánh tay ép lại, nhô ra ngoài, làn da màu than chì đầy vết nứt nẻ tạo cho người ta ảo giác sắp nổ tung.

(*) Tên một tựa game của Trung Quốc mà người chơi có thể chọn lựa đường nét trên gương mặt nhân vật.

Lại nhìn nửa thân dư.ới của cô ta, từ rốn trở xuống đều là xúc tu, không phải xúc tu cỡ lớn mà là xúc tu cỡ nhỏ dễ khiến thị giác nảy sinh hội chứng sợ hãi vật thể dày đặc.

Chúng lúc nhúc tụ tập lại một chỗ giống như ốc sên ngo ngoài liên tục trong bãi chất nhầy.

Nếu là chất nhầy trong suốt thì không nói, đằng này nó còn mang màu xanh vàng thối rửa ghê tởm.

Chất nhầy chảy chậm chậm từ trong bức họa ra, tràn tới dưới chân Vân Thiển dọc theo khung ảnh lồng kính.

Ngay khi nhìn thấy toàn bộ bức tranh, đỉnh sóng màu xanh lá đại diện cho chỉ số tinh thần trên mặt đồng hồ cứu thế nhảy vọt tới đỉnh điểm!

Thanh máu Vân Thiển chậm chậm -1 -1 -1...

Cô hít sâu một hơi — —

...

Đặng Chung nghe thấy Phù thủy biển nói: “Thì ra cô không thấy rõ sự vật”, sau đó Vân Thiển nhìn bức tranh với vẻ mặt táo bón, rõ ràng đã khôi phục thị lực bình thường.

Thứ này không đơn giản, quả nhiên sinh vật bán thần thật đáng sợ, thảo nào ngay cả Chúa cứu thế cũng nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận.

Nếu Phù thủy biển muốn nghe lời nhục mạ thì Đặng Chung lập tức xin đi giết giặc, nói một lô lời mắng chửi đảm bảo không lặp từ.

Nhưng nếu là khen ngợi... Ngại quá, con người anh chỉ biết bới móc đâm chọc.

Đặng Chung nhỏ giọng hỏi: “Có khi nào Vân Thiển sốc quá, bị đá thẳng ra khỏi thế giới này không?”

Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên lo lắng nhìn Vân Thiển đang trong trạng thái ngây người.

Kim Thiên Thiên nhớ lại lúc bọn họ gặp phải người bóng ở thị trấn Hạnh Phúc, lần nào Vân Thiển cũng tháo mắt kính xuống.

Khi đó, cô tưởng Vân Thiển không muốn làm hỏng mắt kính... Đến thế giới này mới biết hóa ra Vân Thiển là người cận thị nặng.

Phải nói là cô không hề nhận ra chút nào!

Vương Tư Tuệ: “Chắc hẳn cô ấy có thể xử lý nhỉ?”

Cô không dám khẳng định.

Lúc ở Nhất trung Thực nghiệm thành phố Hoáng Giang, Vân Thiển vẫn luôn trong trạng thái cận thị nặng, bọn họ không biết nếu Vân Thiển khôi phục thị lực thì có thể đối diện với quái vật xấu xí tột cùng này hay không, dù sao trước giờ vẫn luôn không thấy rõ...

Bọn họ bỗng nhận ra, ở một mặt nào đó, mức độ cận thị nặng của Vân Thiển có phải một kiểu biến tướng gian lận hay không, lúc giáp mặt một vài quái vật sẽ như cá gặp nước?

Ba người: Đột nhiên cũng muốn cận thị.

Bọn họ vốn không biết thị lực không tốt là chuyện đau khổ cỡ nào, đặc biệt là cận thị nặng.

Cận thị nhẹ, lúc không có mắt kính có thể dựa vào nheo mắt để thấy rõ cảnh vật.

Cận thị nặng, đồ vật xa một chút đã không còn là đồ vật mà toàn là mảng màu.

Bắt đầu từ tiểu học, Vân Thiển đã cận thị.

Cô đột nhiên bị cận nặng, ngay cả khả năng bị chứng cận thị giả cũng không phải, không có bất cứ cơ hội chữa trị nào, đành phải đeo mắt kính với thấu kính dày cộm.

Tháo mắt kính xuống, nói thẳng ra là người mù, bảo không phân biệt được đồ vật ngoài nửa mét là quá khách sáo.

Có lúc cô không mang kính, kéo cha mình nói chuyện, nói nửa tiếng đồng hồ mới phát hiện đó là CMN cái cây, cha cô đang đứng cách xa nửa mét nén cười.

Mắt kính và điện thoại là vật bất ly thân.

Cái trước là sinh mạng, cái sau là giáp hồi sinh(*).

Sinh mạng mất, giáp hồi sinh có thể dùng camera để phóng đại đồ vật.

(*) Vật phẩm trong game Vương giả vinh diệu, có tác dụng hồi sinh tại chỗ sau khi chết 2 giây

Tình trạng không có mắt kính mò mẫm đi đường là chuyện bình thường, trang điểm lụi cũng chẳng phải hiếm, ăn lẩu ăn mì phải ăn cho nhanh nếu không hơi nước đọng dưới kính sẽ dạy bạn một bài học, muốn thể dục phải chuẩn bị tâm lý kính mướt mồ hôi...

Tổng hợp lại là mỗi một người cận thị đều muốn có đôi mắt thị lực bình thường.

Sự lên xuống chỉ số tinh thần của Vân Thiển có một nửa là hết hồn khi nhìn thấy chân dung Phù thủy biển, một nửa khác là xúc động khi khôi phục thị lực.

Phù thủy biển trong bức họa là quái vật xấu xí ư?

Không! Đó là Phật Tổ thái thế mang theo vàng hào quang!

Phù thủy biển hào hứng chờ đợi câu trả lời của Vân Thiển.

Cô ta nhìn thấy sau khi Vân Thiển hít sâu một hơi, lập tức nước mắt lưng trong nhào tới ôm lấy cô ta, bất kể chất nhầy mà chính cô ta cũng kinh tởm.

Vân Thiển thắm thiết nói: “Ngài đâu chỉ xinh đẹp, bắt đầu từ hôm nay, ngài chính là cha mẹ ruột của tôi.

Ngài muốn nghe khen ngợi kiểu gì, sau này tôi sẽ là máy phát dành riêng cho ngài, mỗi ngày ca tụng nhan sắc tuyệt trần của ngài! Tôi yêu ngài! Trên đời này không có ai yêu ngài hơn tôi!”

Phù thủy biển: “?”

Cô ta ngọ nguậy xúc tu chán ghét Vân Thiển, không ngờ cặp mắt xinh đẹp dính trên mặt cô chẳng khác nào vô dụng: “Ngài xinh đẹp tự nhiên, chim sa cá lặn, chiếm hết phong lưu, hoa nhường nguyệt thẹn, nhan sắc khuynh thành, tựa như trong tranh, sáng như thu nguyệt, như trắng như hoa, nữ trung hào kiệt, hoa sen chớm nở, tuyệt sắc hơn người...”

Phù thủy biển hoảng hốt.

Cô ta sợ hãi là vì cô ta có thể cảm nhận được những lời này xuất phát từ tận đáy lòng Vân Thiển, không những cô không nói láo mà còn cảm thấy những từ này không xứng với cô ta.

Phù thủy biển khẳng định thần thuật của cô ta không hề mất hiệu lực, đáng lý bề ngoài của cô ta trong mắt đám người phải cực kỳ xấu xí, khó mà chịu nổi.

Chẳng lẽ cô gái này có gu lạ, giống thế này sao?

Phù thủy biển: “Cô buông ta ra rồi nói, cách xa một chút!”

Vân Thiển cao giọng: “Không, tôi muốn đứng gần để chiêm ngưỡng ngài! Tôi tôn kính ngài từ tận đáy lòng, muốn gần gũi với ngài!”

Phù thủy biển: “...Cô đã thông qua thử thách, bây giờ, buông chân ta ra!”

Vân Thiển vẫn không buông, do dự hỏi: “Nếu tôi buông ra, ngài sẽ không thu hồi lễ vật đã tặng chứ?”

Phù thủy biển thấy vẻ mặt “Nếu ngài thu hồi, kể từ bây giờ, tôi sẽ là trang sức vĩnh cửu trên người ngài” của Vân Thiển, cô ta trầm mặc

hồi lâu: “Đến thời gian, nó mới mất đi hiệu lực, ít nhất sẽ kéo dài ba tháng.”

“Cái gì? Thời gian ngắn như vậy làm sao đủ để tôi chiêm ngưỡng nhan sắc của ngài...”

Phù thủy biển nổi cáu, cô ta ham mê nam sắc nên nuôi rất nhiều trai lơ, cực kỳ ghét phụ nữ tới gần mình.

Cô ta hét lên: “Sáu tháng! Thần thuật của ta chỉ có tác dụng nhiều nhất sáu tháng, cô muốn khôi phục thì đi tìm tên chết tiệt khiến nó thành như vậy đi!”

Vân Thiển vẫn không buông Phù thủy biển.

Nửa câu sau của cô ta khiến cô cảm thấy kỳ lạ, cái gì mà muốn khôi phục thì đi tìm tên chết tiệt khiến nó thành như vậy, chẳng lẽ là chỉ Chúa cứu thế?

Phù thủy biển vừa mắng sa sả vừa đi ra khỏi bức tranh.

Trong chớp mắt, thân hình cô ta biến thành mỹ nhân tuyệt trần, tóc đen như mun, môi đỏ như máu, da trắng như tuyết, vô cùng xinh đẹp.

Sau khi dẫn người hầu dẫn đám người vào cung điện, cô ta hóa thành làn khói biến mất tại chỗ, cung biến mất còn có bức tường, bức họa và chất nhầy kia.

Bọn họ vẫn ở trên bờ cát màu bạc như cũ, thuyền đậu gần đấy, chưa bao giờ đi xa.

Những người vây xem một màn này đều sửng sờ.

Bọn họ nhìn Vân Thiển bằng ánh mắt khó tả, không biết là bội phục hay là gì khác, nói chung cảm xúc rất phức tạp.

Mức độ nhận thức của Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên với Vân Thiển lại tăng lên một bậc.

Thảo nào Văn Tư Thành cứ gọi Vân Thiển là gia súc, gọi chẳng sai chút nào, anh là người đầu tiên xuyên qua bề ngoài yếu đuối của Vân Thiển nhìn thấu bản chất bên trong của cô.

Gương mặt tuần tú của Phong Lập Hạo tươi cười, bắt lấy tay Vân Thiển, ca ngợi cô hi sinh bản thân hoàn thành thử thách, sau khi mọi chuyện chấm dứt, cô sẽ được ban thưởng lớn.

Vân Thiển rút tay khỏi vị Hoàng tử Phong Quốc có chỉ số làm lỗi vượt mức báo động này, đúng mực tiếp nhận sự khen ngợi của gã: “Thân là dũng sĩ Lôi Quốc, đây đều là vì cứu Công chúa điện hạ mà ngài yêu mến khỏi tay tộc Biển.”

Vân Thiển: Ô Tề Hải nói đúng, tên Hoàng tử này chẳng phải thứ tốt lành, dám sàm sỡ cô.

Động tác của Phong Lập Hạo cứng đờ, lòng thầm mắng Vân Thiển không biết điều, ngoài mặt lại phong độ tán thưởng Vân Thiển là dũng sĩ ưu tú mà Lôi Quốc bồi dưỡng được.

Phong Lập Hạo quay sang người hầu: “Xin dẫn chúng tôi đến gặp quý bà phù thủy.”

Người hầu: “Theo tôi.” Tầm mắt anh ta dừng trên người Vân Thiển chốc lát.

Vân Thiển nhạy bén cảm nhận được có người nhìn mình.

Lúc cô ngược mắt, đúng lúc chạm phải ánh mắt người kia.

Người hầu có cặp mắt như lưu ly khiến người khác kinh ngạc, đôi mắt đó đặt trên gương mặt bình thường của anh ta hơi không tương xứng.

Thấy Vân Thiển nhìn về phía mình, anh ta nói: “Hiếm có người khiến quý bà phù thủy vui vẻ như vậy, xứng đáng là dũng sĩ Lôi Quốc.”

Phong Lập Hạo cười nói: “Đúng vậy, Quốc vương Bệ hạ tiếp thu ý kiến của ta, không giới hạn dũng sĩ trong nước, mở rộng chiêu mộ người tài mới tìm được nhân tài xuất chúng.”

Vân Thiển nhân cơ hội lùi về đội ngũ, dũng sĩ sôi nổi khen cô làm rất tốt.

Cô đối chiếu mùi, nhìn rõ gương mặt mỗi người, bước chân nhẹ nhàng nhún nhảy, lia đôi mắt, ước gì thu hết cảnh tượng này vào mắt.

Đây là niềm hạnh phúc thị lực mắt thường 5.2 sao?

Đột nhiên tầm mắt cô dừng lại, nhìn chỗ đằng xa trong đội ngũ.

Hai người thiếu niên với sắc môi trắng bệch, trong đó một người màu da bánh mật nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc, nhưng mặt mày tiều tụy thấy rõ.

Ô Tề Hải nhìn thấy Vân Thiển đi ngược đám người tới gần mình.

Nước biển trong túi nước của cậu và Đậu Đậu đã dùng hết, chỗ Phù thủy biển khô ráo hơn bọn họ nghĩ, không có một chỗ có nước, chẳng khác gì lao ngục với bọn họ.

Vân Thiển thấy da hai người khô khốc, nhớ đến nỗi đau bị phơi nắng gay gắt trên boong thuyền lúc mới đến thế giới này.

Tình trạng tộc Người mất nước khác với tộc Biển.

Trong hoàn cảnh phơi nắng gay gắt, tộc Người mới xuất hiện tình

trạng mất nước, bắt buộc phải bổ sung nước biển.

Còn tộc Biển là không thể rời khỏi nơi có nước biển thời gian dài, lúc nào bọn họ cũng phải có hơi ẩm của nước biển (cho dù một chút), nếu không sẽ nhanh chóng mất nước mà chết.

Thời điểm thế giới từng có đất liền, tộc Biển tuy mạnh nhưng bởi vì có nhược điểm này cho nên mới không đánh chiếm đất liền.

Cô tháo túi nước trên thắt lưng xuống đưa cho hai người, không hỏi bất kỳ nguyên nhân gì.

Ô Đậu vô cùng cảm động, cậu uống túi nước biển xong còn xối lên người.

Cậu sắp biến thành cá rán luôn rồi.

Ô Tề Hải uống từng ngụm nước, bề mặt cơ thể từ từ khôi phục bóng bẩy.

Qua lời nói ban nãy của Phù thủy biển, cậu mới biết thì ra Vân Thiển không thấy rõ thứ gì, vậy Vân Thiển có biết hành vi để lộ thân phận trước kia của cậu hay không?

Bộ dạng bọn họ bây giờ hiển nhiên khác thường, Vân Thiển không hỏi gì mà đã trực tiếp giúp đỡ bọn họ.

Ô Tề Hải: Xứng đáng là người vợ trời định của cậu.

Vân Thiển nói: “Đưa túi nước của hai người cho tôi.” Cô tinh mắt phát hiện phần da chỗ rìa gò má hai người hơi gồ lên, không hiểu sao lại ngứa đến mặt nạ da người.

Ô Tề Hải và Ô Đậu khó hiểu nhưng vẫn giao túi nước cho Vân Thiển.

Một lát sau, họ lấy về túi nước đầy ắp, hai người sừng sốt.

Ô Đậu: “Cô... Sao cô làm được...”

Cậu bị Ô Tề Hải ngăn lại, cắt ngang câu hỏi.

Ô Tề Hải cười nói: “Cảm ơn chị gái.”

Nếu Vân Thiển không hỏi bí mật của họ, bọn họ cần gì đi hỏi bí mật của Vân Thiển.

Vân Thiển nhìn chăm chú cặp răng khểnh nhỏ ẩn hiện khi nói chuyện của Ô Tề Hải, sau khi thị lực khôi phục, cô mới phát hiện đường nét vóc dáng Ô Tề Hải đẹp cỡ nào.

Cô cực kỳ thích thân thể không có một nét dư thừa của cậu!

Chỉ cần bọn Đặng Chung, Vương Tư Tuệ xác định được nhân tố tận thế, nếu dễ đối phó, cô có thể bắt đầu sờ cá.

Vậy thì...

Vân Thiển nở nụ cười vừa đơn thuần vừa đáng yêu, Ô Tề Hải nhìn thấy cũng cười theo.

Ô Tề Hải: Đây là sự ăn ý giữa người yêu với nhau sao?

Vân Thiển lại rót đầy túi nước của mình.

Balo không gian của cô chứa xác một con ốc biển, trong đó đổ đầy nước, dung tích đủ để uống vài tháng.

Cô chẳng muốn nếm trải đau đớn thiếu nước do bị phơi nắng mà chẳng thể nào bổ sung nước nữa.

Sự chuẩn bị chu đáo của cô trái lại đã giúp Ô Tề Hải và Ô Đậu.

Vân Thiển đoán hai người này là tộc Biển.

Ô Tề Hải biến thành Hải thú dưới biển, ở thế giới này chỉ có tộc Biển mới có thể làm được.

Bọn họ lẫn vào trong tộc Người nhưng cũng chẳng biểu hiện ác ý, Vân Thiển tội gì tố cáo họ.

Nhận thức của cô đối với tộc Biển đều tới từ miệng tộc Người, tộc Biển có xấu xa như tộc Người nói hay không thì vẫn cần kiểm chứng.

Không thể xảy ra tình huống giống như thị trấn Hạnh Phúc...

Ô Đâu vốn thấy Vân Thiển vừa mắt, lần này được Vân Thiển giúp đỡ, cậu càng cảm thấy người nọ vừa mắt hơn, bèn nói: “Sau này cô gặp chuyện rắc rối dưới biển cứ gọi tôi một tiếng, tôi sẽ giúp đỡ.”

Cậu đưa một chiếc kèn lệnh ốc biển lớn bằng lòng bàn tay cho Vân Thiển.

Vân Thiển đang định nhận lấy, Ô Tề Hải lại đen mặt bắt lấy tay cô: “Cất con ốc quèn của chú đi, chị gái gặp bất cứ chuyện gì, cháu đều có thể giúp đỡ giải quyết.”

Người đằng trước không nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ.

Bọn họ rời khỏi hàng ngũ rất xa, người đằng trước quay đầu thấy ba người rời đội, bèn nhắc nhở: “Các người mau đuổi theo đi.”

Bọn họ đi theo hàng ngũ tiến vào cung điện lộng lẫy.

Người hầu dẫn Phong Lập Hạo đi gặp Phù thủy biển, những người khác có thể tự do đi lại trong cung điện, cũng có thể tham gia bữa tiệc thịnh soạn mà Phù thủy biển chuẩn bị cho họ.

Ký hiệu phương hướng từ hoa và dây leo trên vách tường hợp lại chỉ dẫn đường đi cho mọi người.

Dững sĩ tò mò bước vào đại sảnh, hai mắt tròn tròn.

Món ngon vật lạ nóng hổi đặt trên bàn dài chính giữa, hai bên là suối nước nóng rộng lớn.

Đủ loại người đẹp ăn mặc nóng bỏng, y phục hở hang ngăm mình bên dưới, nam nam nữ nữ, bán nam bán nữ, loại nào cũng có.

Người dẫn đầu trong đám người đẹp mặc quần áo nửa cởi, mỉm cười trong trẻo nhìn về phía đám người, giọng điệu nhỏ nhẹ: “Đây là phần thưởng sau thử thách mà mọi người xứng đáng nhận được, xin hãy mặc sức tận hưởng.”

Vân Thiển: Tôi lên được không?

Cô hết sức vui mừng vì lúc này mình đã khôi phục thị lực, có thể nhìn thấy dáng vẻ mỗi một người đẹp.

Vân Thiển vừa nhúc nhích, cổ tay đã bị người ta kéo.

“Chị gái.” Ô Tề Hải cười tươi rói: “Sao chị lại đi về phía suối nước nóng nam vậy?”

Vân Thiển: “...”

Cô bị ép ngồi xuống suối nước nóng nữ, nếu không cứ có cảm giác sẽ bị Ô Tề Hải ăn thịt tại chỗ, ăn thịt theo nghĩa đen.

Cho dù là dững sĩ Lôi Quốc hay Phong Quốc, phẩm hạnh mỗi người đều rất tốt, cũng có thể vì trong lòng bọn họ đề cao cảnh giác nên đa số đều mặc luôn quần áo ngăm suối, ăn chút đồ ăn, không hề xảy ra bất cứ cảnh tượng khó coi nào.

Bàn ăn bên cạnh, Ô Tề Hải cầm thức ăn lên người, không có gì khác thường, cậu bèn ăn một ít thịt để chắc bụng.

Bỗng vô tình nhìn về phía chỗ sưởi nước nóng, cậu đứng bật dậy khỏi băng ghế.

Ô Tề Hải: “?”

Chỉ thấy Vân Thiển tay trái ôm người đẹp da ngăm nét đẹp kiểu Tây, tay phải ôm người đẹp khí chất nhẹ nhàng thanh tao, ăn trái cây do bọn họ đút, bộ dạng y hết hồn quân trầm mê mỹ sắc!

Ô Tề Hải: Đợi đã, vì sao chị gái cũng có hứng thú với giống cái vậy?
-----oOo-----

Chương 64: 64: Tình Yêu Chân Thật

Một bên khác, Phong Lập Hạo cùng người hầu đi gặp Phù thủy biển trong tấm cung.

Phù thủy biển nằm trên chiếc giường đệm được tạo từ vỏ sò rất lớn, bên cạnh có mười mấy người đàn ông phục vụ mát xa xúc tu thô to ở thân dưới cô ta.

Phù thủy biển liếc mắt đưa tình nói: “Hoàng tử điện hạ anh tuấn, nói cho ta biết người muốn điều gì, ta sẽ đề xuất điều kiện trao đổi công bằng.”

Giọng nói của Phù thủy biển vô cùng mê hoặc, chỉ cần không để ý sẽ bị cô ta dụ dỗ, trầm luân thành một trong những người hầu nam của cô ta.

Phong Lập Hạo ghi nhớ lời dặn của người bí ẩn, gã cắn đầu lưỡi mới giữ vững được lý trí, không bị Phù thủy biển mê hoặc.

Phù thủy biển thấy Phong Lập Hạo không hề phản ứng, thất vọng thở dài, ngón tay quăn lộn tóc, mất hứng thú.

Người hầu đứng trong góc tấm cung sau màn tơ trong suốt, cúi đầu đợi lệnh.

Phong Lập Hạo mở miệng: “Quý bà phù thủy, ta cầu xin ngài ban cho ta một bảo vật có thể giúp tộc Người bước vào lãnh địa của tộc Biển.

Người phụ nữ ta yêu bị tộc Biển gian ác bắt đi, tuyên thệ ác độc sẽ

làm nhục nàng tới chết.

Ta không thể trơ mắt nhìn mọi thứ xảy ra, ta bằng lòng trả bất cứ giá nào để đổi lấy bảo vật này.”

Phù thủy biển: “Hửm? Không ngờ ngươi lại là người nặng tình, bằng lòng trả bất cứ giá nào sao...” Cô ta cười gian: “Ta rất thích gương mặt tuần tú kia của ngươi, lấy nó đổi kỳ hạn sử dụng bảo vật một tháng, thế nào?”

Phong Lập Hạo theo bản năng sờ gương mặt mình.

Phù thủy biển thấy hành động này của gã, bèn nói: “Ta sẽ không trực tiếp lột mặt ngươi xuống, mà sẽ cho ngươi một gương mặt mới, có điều là gương mặt rất bình thường... Người ngươi yêu quan trọng, hay là vẻ ngoài quan trọng...?”

Phong Lập Hạo dứt khoát đáp: “Ta đồng ý!”

Mặc dù gã coi trọng bề ngoài nhưng càng coi trọng quyền thế.

Chỉ cần có của cải và quyền lực, phụ nữ xinh đẹp nào không nhào vào lòng gã, bọn họ vốn chẳng để ý gương mặt gã thế nào.

Phù thủy biển cười ha ha: “Tốt lắm, thời điểm bảo vật trả lại, ta sẽ lấy đi gương mặt của ngươi.”

Phong Lập Hạo muốn đòi hỏi thêm: “Quý bà phù thủy, kỳ hạn mượn chỉ có một tháng hình như quá ngắn rồi...” Gã ngập ngừng nói: “Không biết ngài có hứng thú với những dũng sĩ kia không?”

Phù thủy biển liếc nhìn phía sau gã, cười nói: “Người giao dịch với ta là ngươi, trừ khi bọn họ giao dịch với ta, ta mới lấy đi thứ quý giá trên người họ... Thứ quý giá nhất trên người ngươi chỉ có gương mặt đó mà thôi.”

Phong Lập Hạo không vui nhưng chẳng biểu hiện ra.

Phù thủy biển bảo người hầu dẫn Phong Lập Hạo đến kho báu của mình lấy bảo vật.

Người hầu dẫn đường lần nữa, anh ta lên tiếng: “Hoàng tử điện hạ, xem ra quý bà phù thủy rất thích gương mặt của ngài.

Quý bà hiếm khi cho người khác đích thân đi đến kho báu lựa chọn bảo vật, dù sao trong đó đặt nhiều đồ quý giá như vậy, lỡ mất sẽ không hay...”

Phong Lập Hạo nghe vậy, trong lòng rục rịch.

Gã hỏi: “Đó là bảo vật của quý bà phù thủy, làm sao dễ mất vậy được.”

Người hầu lại nói: “Ngài không biết đấy thôi.

Trước kia có người trộm bảo vật từ trong kho báu chạy thoát.

Thật ra quý bà phù thủy không thể nào cảm nhận chuyện xảy ra bên trong kho báu... Ôi trời, tôi lẩm mồm rồi.

Nếu quý bà phù thủy biết tôi nhắc tới chuyện này, chắc chắn sẽ không vui.”

Phong Lập Hạo cười nói: “Người chỉ nói cho ta biết, chỉ cần ta không nói, quý bà phù thủy sẽ không biết, người yên tâm.”

Người hầu: “Tôi rất kính nể Hoàng tử điện hạ, không phải ai cũng có dã tâm và quyết tâm vứt bỏ binh lính đánh đổi kỳ hạn sử dụng bảo vật như ngài.

Ngài là người làm việc lớn.”

Phong Lập Hạo cười nhưng không nói.

Người hầu này đang lấy lòng gã, xem ra chuyện Phù thủy biển để gã đến kho báu tự chọn bảo vật đúng là một sự ưu đãi.

Thì ra Phù thủy biển yêu thích gã, xem ra mặt gã còn hữu dụng hơn gã tưởng.

Đến kho báu, người hầu nói: “Bảo vật Áp Châu mà ngài muốn nằm ở trong cùng, có thể giúp hơn vạn chiếc thuyền lặn xuống biển sâu mà không phải chịu áp lực.

Ngài chỉ cần mang nó bên người là sẽ có được đội ngũ dũng sĩ tự do lặn xuống biển sâu.”

Phong Lập Hạo mừng thầm.

Gã nhìn chiếc túi căng phồng dưới đất liên tục nuốt vào nhả ra đồ vật, bèn hỏi: “Đó là gì?”

Người hầu: “Một chiếc túi vô hạn có thể chứa một trăm nghìn đồ vật.

Khi thu nhỏ, nó có thể co lại bằng kích thước lòng bàn tay, có nó chẳng khác nào có được của cải vô tận.

Anh ta lại chỉ những món bảo vật khác giải thích: “Ví dụ như bảo vật này có thể tạo thành tổn thương trí mạng cho tộc Biển, quý bà phù thủy sẽ không dễ dàng cho mượn, bảo rằng sẽ chọc thần linh nổi giận.

Đến lúc đó, không chỉ quý bà mà ngay cả thế giới này đều sẽ bị thần linh trừng phạt... Nhưng Hoàng tử điện hạ cũng biết rồi đấy, Thần Chiến Tranh đã vứt bỏ thế giới này từ lâu, ngài ấy quên bằng chúng ta rồi.”

Phong Lập Hạo không nhịn được hỏi: “Bọn chúng đều có tác dụng gì?”

Người hậu đáp: “Ví như cái ống này, nó có thể hút hết nước biển bên trong, tạo nên một khu vực, cho dù là biển sâu cũng có thể hút sạch.”

Phong Lập Hạo: “Có bảo vật thần kỳ như vậy sao?” Nếu như có món đồ này, Phong Quốc của gã sẽ nhanh chóng trở thành quốc gia hùng mạnh nhất đại dương, ngay cả tộc biển cũng phải e sợ.

Gã lại nghe người hầu giới thiệu những bảo vật khác, lòng càng sục sôi.

...

Đại sảnh.

Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên chuẩn bị đi tìm Phù thủy biển hỏi thăm đồ vật đại diện cho nhân tố tận thế đang ở đâu.

Kim Thiên Thiên: “Chúng ta không gọi Vân Thiển đi cùng sao?”

Đặng Chung bĩu môi: “Cô xem cô ấy có thời gian đi tìm Phù thủy biển với chúng ta không? Dù gì cũng chỉ hỏi một câu, chẳng phải học sinh cấp ba cần kết bạn mới đi nhà vệ sinh được.

Chúng ta đã gộp đội nhóm, cô ấy biết tìm chúng ta ở đâu.”

Kim Thiên Thiên ngẫm nghĩ.

Cũng đúng, cô đã đích thân lĩnh giáo cá muối Vân Thiển, cứ để Vân Thiển làm bạn với người đẹp đi — — nếu như cô ấy có thể giải quyết bình giấm thiếu niên da ngăm kia.

Sinh vật bán thần có mùi giống với thần linh, người chơi thần chọn

có thể ngửi được mùi này.

Vương Tư Tuệ dẫn hai người đi lại trong cung điện thông suốt chẳng chút trở ngại.

Bọn họ đẩy cánh cửa hình vòm ra, thấy ngay Phù thủy biển đang phóng túng dụ.c vọng.

Ba người: Ngại quá.

Phù thủy biển: “?!”

Cô ta hết hồn.

Có ba tên loài người tới gần, nhưng cô ta lại chẳng cảm nhận được gì!

Phù thủy biển nheo mắt nhìn về phía Vương Tư Tuệ, không ngờ trên người kẻ này lại có mùi thần linh, mùi này đã biến mất khỏi thế giới này từ lâu.

Cô ta giải tán đám trai lơ chưa thỏa mãn dụ.c vọng xung quanh, mặc quần áo vào, giơ xúc tu bắt ba người tới trước mặt.

Đặng Chung bình tĩnh nói: “Quý bà phù thủy, tôi muốn giao dịch với ngài.

Tôi muốn hỏi thăm tung tích một món đồ.”

Phù thủy biển lắc đầu: “Ta sẽ không giao dịch với người, trên người người chẳng có thứ gì quý giá cả.”

Đặng Chung bị đá kích lớn, nụ cười cứng nhắc, chậm chậm hóa đá.

Phù thủy biển nói với anh: “Thứ five(*) như người cũng xứng giao dịch với ta, người có cái gì?”

(*) Phiên âm là “fei wu”, nghĩa là phế vật.

Vương Tư Tuệ lên tiếng: “Vậy tôi thì sao, tôi có thể tiến hành giao dịch với ngài không?”

Phù thủy biển nhìn Vương Tư Tuệ: “Cô còn có chút tư cách.

Các người muốn hỏi thăm tung tích thứ gì?”

Vương Tư Tuệ đáp: “Một cây quyền trượng.”

Cô miêu tả hình dáng món đồ, đó là một cây quyền trượng trông giống chữ 卩, trên đỉnh dính một viên đá đỏ tươi, thân trượng màu trắng bạc, chất liệu giống như ngọc thạch.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Phù thủy biển chưa hết bàng hoàng: “Thứ các người muốn tìm không phải quyền trượng, đó là bội kiếm đã mất tích từ lâu của Thần Chiến Tranh.

Các người hỏi thăm tung tích nó làm gì? Không đúng, các người từ đâu tới?!”

Xúc tu của cô ta bỗng nhiên siết chặt ba người gần như nghẹt thở, thanh máu ba người tụt xuống không ngừng, đau đớn không phải tới từ cơ thể mà là sâu trong linh hồn.

Ba người nghe thấy lời nhờ của Chúa cứu thế trong đầu, bọn họ có thể tiết lộ thân phận cho sinh vật bán thần biết.

Đặng Chung giải thích với Phù thủy biển bằng tốc độ cực nhanh.

Bọn họ là bạn, là Chúa cứu thế cứu giúp thế giới này xóa bỏ tận thế, không có ác ý, là người siêu siêu tốt!

Phù thủy biển có thể cảm nhận một người nói dối hay không, cô ta thả ba người ra.

Nếu đã liên quan đến sự tồn vong của thế giới...

Phù thủy biển: “Ta cứ tưởng bội kiếm của Thần Chiến Tranh đã không còn trên thế giới này.

Nơi này đã mất đi sự bảo trợ của thần linh từ lâu, thần lực của ta không thể nào bói ra sự tồn tại của bội kiếm Thần Chiến Tranh, trừ khi...”

Cô ta nhìn về phía Vương Tư Tuệ: “Cô có thể cung cấp thần lực cho ta.”

Vương Tư Tuệ khó hiểu, cô đâu phải thần linh, làm sao cung cấp thần lực cho Phù thủy biển.

Phù thủy biển nở nụ cười miệng rộng như nuốt chửng thế giới: “Chỉ cần cô cầu xin thần linh mình tín ngưỡng là được.”

...

Gần đây Thần Bùn Vàng sống ở Thần giới không tốt lắm.

Một vài thần linh cấp cao ban đầu gai mắt Chúa cứu thế lại bắt đầu gia nhập kế hoạch Chúa cứu thế.

Bọn họ sẽ cung cấp sự trợ giúp cho người chơi tín ngưỡng bọn họ, sự trợ giúp của thần linh cấp cao có tác dụng hơn thần linh cấp thấp.

Người chơi là một đám thực tế, không ít tín đồ của Thần Bùn Vàng quay đầu tín ngưỡng thần linh khác.

Số lượng tín đồ của ngài giảm mạnh, khiến thần lực suy yếu, vị trí xếp hạng thần linh lung lay sắp đổ.

May mà ngài có một tín đồ ưu tú sở hữu sức mạnh tín ngưỡng thuần khiết...

Tín đồ lại cầu xin rồi.

Thần Bùn Vàng thấy tín đồ yêu cầu sử dụng thần lực, ngài không hề phòng mà truyền thần lực sang.

Thần lực tích cóp bấy lâu bị hút sạch trong nháy mắt!

Ngài suýt hòa làm một với bùn vàng dưới chân.

Thần Bùn Vàng sững sờ.

Tín đồ ưu tú của ngài lại đi giúp một sinh vật bán thần hút lấy thần lực của ngài làm pin sạc sao?!

Thần Bùn Vàng: Đau lòng quá.

Ngài ngồi xụi lơ dưới đất.

Đột nhiên, Thần Bùn Vàng cảm giác được một luồng thần lực mạnh mẽ giáng xuống, ngài ngẩng đầu nhìn.

Thần Chiến Tranh mặc áo giáp toàn thân màu bạc tinh xảo, mặt mày uy nghiêm đứng bên cạnh ngài.

Thần Chiến Tranh có Thần cách chiến tranh, là một trong những thần linh đặc lực dưới quyền thần tối cao.

Thần Bùn Vàng đơ mặt.

Tại sao Thần Chiến Tranh lạnh mặt nhìn ngài như thế, ngài đã làm sai chuyện gì?

Thần Chiến Tranh lạnh giọng nói: “Có vẻ thú cưng ta nuôi ở thế giới nhỏ đã làm chuyện gì đó không tốt với ngươi.

Dù sao ngươi cũng là một thần linh, cô ta đã vượt cấp, đây là bồi thường.”

Thần Bùn Vàng chỉ thấy một quả cầu thần lực hung tàn nhập vào cơ thể mình, bổ sung tất cả thần lực đã mất của ngài, thậm chí khiến thần lực tăng lên!

Thần Bùn Vàng: Tín đồ của ngài cũng tốt quá rồi đấy!

Sau khi làm xong, Thần Chiến Tranh rời khỏi Thần giới.

Ngài mở đường liên thông, hung hăng đi về phía địa bàn Thần điện Bóng Tối.

Thú cưng trước đây đột nhiên gây chú ý khiến ngài nhớ tới một chuyện đáng giận.

...

“Giới, lăn ra đây cho ta!”

Giới nghe tiếng hét quen tai, lười nhác rời giường.

Ngài đi ra thần điện, nhìn thấy Thần Chiến Tranh Diệt bị cấm chế của Thần Bóng Tối ngăn ở bên ngoài.

Diệt lấy trường kiếm chỉ vào Giới, tức giận mắng: “Ngươi đến thế giới nhỏ của ta, trộm đi bội kiếm yêu thích nhất của ta.

Nếu không phải Thần Bóng Tối bảo vệ ngươi, ta nhất định đánh ngươi tiêu tan thần lực!

Giới nằm trên ghế dài, nhìn Diệc trên trời, nở nụ cười xấu xa: “Người vào đây mà nói với ta này.”

Diệc: “...”

Bỗng nhiên Thần Chiến Tranh nở nụ cười đùa cợt: “Thú vị thật, thì ra người cũng có tín đồ sao, hình như cô ta đang ở trong thế giới nhỏ của ta... So với một vài vị thần vô danh, hẳn càng nhiều người muốn tín ngưỡng Thần Chiến Tranh hơn nhỉ?”

Giới cứng đờ, biểu hiện bên ngoài lại hoàn toàn thờ ơ: “Ta vốn không cần tín đồ.”

Đợi Diệc cười cợt rồi đi, ngài cuống cuồng cảm ứng Vân Thiển đang ở thế giới nào, nhưng không thể cảm ứng được.

Thần Chiến Tranh có Thần Cách, địa vị cao hơn ngài.

Nếu Vân Thiển ở trong thế giới nhỏ của Thần Chiến Tranh, ngài không thể nào cảm ứng được, giống như ngài không thể cảm ứng được Tham ăn và Hủy diệt vậy.

Đột nhiên trong lòng Giới có dự cảm không lành.

Vì chọc tức Thần Chiến Tranh, ngài ném Tham ăn đến thế giới nhỏ của đối phương.

Chắc Vân Thiển không đúng lúc đụng trúng d.ục vọng của ngài đâu nhỉ?

Nghĩ đến bộ dạng dờ dờ ương ương của Cố chấp và Tham lam, Giới lập tức tiến hành cảm ứng Tham ăn.

...

Tại nơi sâu thẳm dưới lòng đại dương xanh, Phù thủy biển hút đủ

thần lực, xem bói vị trí bội kiếm Thần Chiến Tranh và chuyện kể tiếp nên làm.

“Nó đang ở nơi tiếp giáp giữa mảnh lục địa cuối cùng và đại dương, lệch khỏi vị trí ban đầu.

Chỉ có người thật lòng yêu nhau, bằng lòng đánh đổi sinh mạng vì người còn lại mới có thể tiếp cận nó.

Đôi tình nhân này bắt buộc phải khác chủng tộc mới có thể đặt bội kiếm Thần Chiến Tranh trở về vị trí, tiếp tục duy trì sự cân bằng thế giới này.”

-----oOo-----

Chương 65: 65: Kịch Cỡ Không Hợp

Đặng Chung: “?”

Sinh vật thế giới này phân chia rất đơn giản, bao gồm tộc Người, tộc Biển, Hải thú, cộng thêm một sinh vật bán thần.

Đầu tiên loại bỏ sinh vật bán thần, bắt đầu sắp xếp tổ hợp còn lại.

Hải thú là món ăn trên thực đơn của tộc Người và tộc Biển, hơn nữa Hải thú không có chỉ số IQ để yêu đương, không thể nào tạo ra tình yêu chân thật.

Vậy hai người thật lòng yêu nhau khác chủng tộc chỉ có thể từ tộc Người và tộc Biển.

Nhưng ở thế giới này, tộc Người và tộc Biển không đội trời chung.

Chủng tộc vốn có thù hận và thành kiến thì làm sao có thể giải trừ thành kiến, thật lòng yêu nhau.

Đúng là nhiệm vụ bất khả thi mà!

Đặng Chung nghiêm túc hỏi: “Chúng ta có thể bắt một tộc Người và một tộc Biển, để ngài làm phép khiến bọn họ thật lòng yêu nhau không?”

Phù thủy biển câm nín nhìn anh đăm đăm, không nói tiếng nào.

Đặng Chung đọc được năm chữ “Người là đồ bại não” trong mắt

người đối diện, bèn rơi vào tự kỷ.

Không thể không nói đôi lúc Đặng Chung là người rất có đầu óc suy diễn.

Kim Thiên Thiên nhỏ giọng hỏi: “Hình như không phải không thể, chẳng phải Vân Thiển là tộc Người sao, chỉ cần tìm một tộc Biển ngon giai, chắc cô ấy sẽ thích nhỉ?”

Đặng Chung: “...Thiên Thiên, cô đúng là người có suy nghĩ đặc biệt thật đấy.”

Kim Thiên Thiên cười ngây ngô, gãi đầu: “Tôi cũng thấy vậy.”

Vương Tư Tuệ: “...”

Đặng Chung: “Tôi không có khen cô, tôi đang nói kháy cô đó! Cô tưởng trái tim Vân Thiển là tổ ong hả, mỗi cái lỗ chứa một người yêu thật lòng.

Thích của cô ấy rõ ràng là tham lam thân thể người ta, là nhu cầu thể xác bên ngoài.

Cái chúng ta tìm là người thật lòng yêu nhau!”

Kim Thiên Thiên hết hồn.

Phù thủy biển không định giúp đỡ bọn họ, cho dù thế giới này tận thế thật cũng không ảnh hưởng gì đến rìa thế giới mà cô ta đang ở.

Cô ta bảo ba người cuốn xéo, tiếp tục hưởng thụ sự sung sướng của mình.

“Tộc Người chết tiệt, sao ngươi dám!!!”

Bổng Đặng Chung, Vương Tư Tuệ, Kim Thiên Thiên bị một xúc tu biển lớn đánh bay.

Bọn họ nhìn thấy Phù thủy biển tóc đen xinh đẹp biến thành tóc trắng, làn da trắng nõn tựa như bị một lớp sắt kiên cố bao phủ, mặt mũi hung tợn chạy về phía kho báu.

Trong kho báu chỉ có một mình người hầu.

Anh ta ngã dưới đất, ngực cắm một con dao ngắn, thở thoi thóp.

Phù thủy biển nhìn kho báu trống rỗng, gào thét: “Tộc Người, ta muốn tất cả bọn chúng phải chết!”

Kho báu đối với Phù thủy biển giống như vàng đối với rồng, vô cùng quan trọng.

Phù thủy biển kiêu ngạo, cho rằng tộc Người không dám thách thức quyền uy của mình.

Cô ta chấm nhẹ ngón tay lên người hầu dưới đất, người hầu được kéo trở về từ rìa cái chết, vết thương khép lại, chậm rãi hồi tỉnh.

Phù thủy biển trầm giọng hỏi: “Thứ vô dụng nhà ngươi! Có phải ngươi nói cho gã biết lối ra không?”

Người hầu quỳ dưới đất: “Ngài biết thân thể ta yếu ớt, gã lại là người tinh ranh, có thể nhận ra điểm yếu của ta, bèn lấy tính mạng ta uy hiếp.

Gã đã mơ ước kho báu của ngài từ lâu, chắc chắn đã lên kế hoạch trước! Tên đó căn bản không coi ngài ra gì...”

Phù thủy biển nghiêng răng, xúc tu tức giận đập xuống mặt đất, toàn bộ cung điện chấn động.

Người hầu quỳ thấp hơn: “Quý bà phù thủy, ngài không thể rời khỏi nơi này tìm gã, nhưng ta có thể.

Ta sẽ tìm bảo vật về cho ngài, mang gã về để ngài trừng phạt... Xin ngài cho phép, ban cho ta năng lực giao tiếp với Hải thú.”

Ánh mắt Phù thủy biển âm u nhìn chăm chăm người hầu hồi lâu.

Cô ta hơi nghi ngờ, nhưng cảm giác của người hầu cho thấy anh ta không phải nói láo.

Cô ta hỏi: “Người có thể ra tay với gã sao?”

Nghe thấy những lời này của Phù thủy biển, người hầu nhẹ nhàng đáp: “Ta có thể làm được, ta sẽ không mềm lòng.”

Phù thủy biển cười gằn: “Ta sẽ cho người một cơ thể khỏe mạnh và khả năng giao tiếp với Hải thú, nhưng Hải thú có chịu nghe theo lời người đối phó tộc Người hay không thì phải xem ở người.”

“Ta cho người thời hạn ba tháng, không những muốn người mang bảo vật và tên trộm đáng chết kia trở về, ta còn muốn người dạy tộc Người một bài học, khiến tất cả quốc gia của bọn chúng hủy diệt, không thể hợp lại thành nước được nữa, chỉ có thể sống tạm bợ từng nhóm nhỏ.

Đây chính là sự trừng phạt dành cho tộc Người đã phụ lòng tin của ta!”

“Nếu đến kỳ hạn ba tháng mà người không làm được chuyện người nói, ta sẽ bóp nát trái tim nằm trong tay ta của người !”

Người hầu vẫn dán dưới đất như cũ, anh ta nhắm mắt lại, lúc mở ra, ánh mắt đã trở nên kiên định.

“Ta có thể làm được, thưa quý bà phù thủy.”

Chuyện này vẫn không thể nào xoa dịu cơn giận của Phù thủy biển.

Cô ta nhớ đến dũng sĩ tộc Người vẫn còn ở trong cung điện của mình, bọn họ đã bị lãnh đạo của chính đất nước mình vứt bỏ, chỉ có thể trở thành công cụ xả giận cho cô ta!

Phù thủy biển: “Ta phải ném hết đám người này xuống đáy biển, nhìn bọn chúng tuyệt vọng mà chết.”

Người hầu do dự, muốn nói lại thôi.

...

Đại sảnh.

Dũng sĩ đang đắm chìm trong bầu không khí xa hoa thác loạn, dần buông lỏng phòng bị.

Cho đến khi nước biển bỗng nhiên ùn ùn kéo tới, cuốn trôi từng người một cách vô tình.

Dòng nước biển sâu mạnh mẽ ập vào bất ngờ, không ít người chịu không nổi áp lực này, cơ thể nổ tung tức khắc.

Tất cả mọi người bị dòng nước chia năm xẻ bảy, thất lạc trong biển cả mênh mông.

Chỉ số thanh máu của Vân Thiển liên tục hạ xuống, dòng nước siết giống như cơn sóng thần nổi lên dưới biển sâu.

Cô chẳng nhìn thấy gì, hai mắt không thể mở ra dưới nước.

Mang và vây cá mà loài người tiến hóa để thích nghi với đại dương

không chịu nổi một đòn, vốn không thể hít thở dưới áp lực này.

Phần vây bị dòng nước đập cho rách bươm, máu vừa chảy ra đã bị sóng cuốn đi.

Vân Thiển cảm nhận được sâu sắc loài người nhỏ bé yếu đuối giữa đại dương bao la, không có thân thể to lớn như Hải thú, căn bản không thể nào sống sót ở nơi đáng sợ này.

Cô cố gắng mở mắt, đôi mắt có cảm giác sắp nổ tung, lỗ tai không chịu nổi áp lực nơi này, chảy máu liên tục.

Vân Thiển nhìn thấy dòng nước cuốn trôi một tảng đá to như ngọn núi, nhắm thẳng mục tiêu vào cô!

Vân Thiển: Chắc không bị đập nát bấy đâu nhỉ?

Cô muốn bơi, nhưng tay chân không nghe sai bảo.

Trong lúc cô chuẩn bị ngênh đón cái chết, Ô Tề Hải bơi nhanh từ đằng xa tới, dòng nước vốn không thể ngăn cản tốc độ bơi lội của cậu.

Mắt cậu tỏa ra ánh sáng, là màu vàng tuyệt đẹp.

Da tay cậu bị màu đen bao phủ, đã không còn là tay người mà có cảm giác giống như da cá.

Lúc màu đen lan đến hàm dưới, thân hình cậu biến đổi, hóa thành con vật khổng lồ che khuất bầu trời.

Trước sự che chắn của cậu, dòng nước cuộn trào bỗng nhiên sóng êm biển lặng.

Kích thước tảng đá to kia chỉ là một hạt cát so với Ô Tề Hải, nhẹ nhàng chạm lên người cậu.

Một người một thú khổng lồ cứ thế nhìn nhau, Ô Tề Hải thân mật cọ mũi vào Vân Thiển.

Vân Thiển suýt bị cậu cọ văng, lập tức lấy mất một mạng của cô.

Đương nhiên cũng do tình trạng lượng máu của cô đang rất thấp.

Mặc dù cậu cố gắng khống chế sức lực nhưng vẫn là sức lực mà con người không thể chịu nổi.

Ô Tề Hải nhận ra bản thân mình bất cẩn làm bị thương Vân Thiển, phát ra tiếng kêu áy náy.

Tiếng kêu suýt khiến Vân Thiển ngủm thêm lần nữa, lỗi tai cũng vì vậy mà bị điếc.

Vân Thiển nhìn cơ thể Ô Tề Hải chẳng thấy điểm cuối, thậm chí cô đứng tại đây còn chẳng bằng một cái răng của cậu.

Cô vươn tay, sờ Ô Tề Hải, chắc là vị trí đầu mũi, so với cậu, bàn tay cô quá nhỏ bé.

Dòng nước xuất hiện dấu hiệu cuồng nộ lần nữa, Ô Tề Hải há miệng nhẹ nhàng ngậm lấy Vân Thiển.

Cậu bơi thật nhanh dưới biển sâu, tỏa ra hơi thở mạnh mẽ khiến Hải thú khác trông thấy mà khiếp sợ.

Bên phía Ô Đâu cứu được không ít dũng sĩ Lôi Quốc, cậu mang những người này lên mặt biển, lúc lặn xuống lần nữa đã không còn tìm thấy những người khác.

Ô Đâu: Tôi đã cố hết sức rồi.

Cậu lần theo mùi Ô Tề Hải đuổi theo.

...

Ô Tề Hải khôi phục dáng vẻ tộc Ngươi, bước ra khỏi biển lên bờ.

Nơi này là một hòn đảo, mảnh đất liền cuối cùng còn sót lại trên thế giới này.

Cậu nhìn về phía Vân Thiển trên bãi cát, phát hiện thương tích dưới biển của cô đã lành lặn một cách kỳ lạ.

Ô Tề Hải đang định nở nụ cười, lại thấy sắc mặt Vân Thiển cực kỳ nặng nề.

Ô Tề Hải: “Chị gái?”

Vân Thiển: “Tôi cảm thấy chúng ta không hợp nhau.”

Ánh mắt Ô Tề Hải dần lạnh lẽo, làn da chỗ sống lưng của cậu tràn ra màu đen.

Tiếp đó, cậu nghe thấy Vân Thiển hùng hồn nói: “Kích thước không hợp... chắc chắn không có tương lai!”

Ô Tề Hải: “?”

Ô Tề Hải: Chỉ vì chuyện này mà chị bày ra vẻ mặt muốn cắt đứt quan hệ với em?

-----oOo-----

Chương 66: 66: Nửa Đêm Leo Giường

Ô Tề Hải túm lấy cổ tay cô, kéo tới cạnh mình.

Cổ tay Vân Thiển rất mảnh mai, có ảo giác bẻ một cái là gãy.

Cả người cô ở trong mắt Ô Tề Hải đều là như thế, khiến cậu không dám dùng sức.

Ô Tề Hải lại gần Vân Thiển, vùi vào gáy cô: “Chị gái, lúc này bơi lâu quá, em đói rồi, cho em ăn được không? Chị thấy rõ bản thể của em chưa, em dám khẳng định không có đồng tộc nào đồng trang lứa mạnh mẽ hơn em... Tiểu Hải sẽ khiến chị gái thoải mái.”

Vân Thiển không trả lời, cảm thấy cổ bị người ta liếm nhẹ, răng nanh sắc nhọn cạo lên da cô, đồng thời mang đến cảm giác kích thích như kim châm.

Nếu không phải Ô Đậu kịp thời xuất hiện, Vân Thiển sắp bị Ô Tề Hải mang đi phát triển theo hướng kỳ quái rồi.

Cô hít sâu một hơi, đẩy Ô Tề Hải ra, hùng hồn đứng đắn nói: “Bắt đầu từ bây giờ, cách xa tôi nửa mét.”

Ô Tề Hải: “...”

Ô Tề Hải: Tức thật, chỉ còn chút xíu, suýt nữa lúc này chị gái chịu rồi.

Ô Đậu vừa lên bờ bỗng bị Ô Tề Hải giận chó mắng mèo, cậu gái đầu: “Hay là trước tiên chúng ta về làng đi, bác Cả biết cậu mang vợ về

chắc chắn rất vui.”

Vân Thiển: “?”

Cô chỉ muốn phát triển quan hệ thể xác đơn thuần, tại sao lại biến thành vợ của Ô Tề Hải?

Mặc kệ Vân Thiển không đồng ý thế nào, nếu không có sự trợ giúp của Ô Tề Hải và Ô Đậu, cô không thể rời khỏi nơi này, Vân Thiển ôm một bụng nghi vấn.

May mà hai người đã trở lại khu vực an toàn, bây giờ không còn ý định giấu giếm thân phận, Ô Tề Hải chủ động giải đáp nghi vấn cho cô.

Nơi này là một thôn làng xa xôi mà tộc Người và tộc Biển có thể chung sống với nhau, bên ngoài không hề biết tới sự tồn tại của nơi này.

Ô Tề Hải và Ô Đậu đều là con do tộc Người và tộc Biển sinh ra.

Vân Thiển kinh ngạc nhìn Ô Tề Hải và Ô Đậu.

Lúc huấn luyện ở Lôi Quốc, người huấn luyện nhiều lần đưa bức họa tộc Biển cho dũng sĩ xem, nhằm để dũng sĩ chưa thấy tộc Biển có thể ghi nhớ dáng vẻ của chúng trông như thế nào.

Thật ra tộc Biển rất dễ nhận diện, dù bọn họ ở hình người, bên ngoài cơ thể sẽ có bộ phận Hải thú rõ rệt.

Nếu tộc Biển muốn lẫn vào nhóm người, đại khái sẽ giống Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương(*) đứng giữa một đám Đường Tăng, dùng ngón chân suy nghĩ cũng nhận ra được.

(*) Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương: hai con yêu quái bắt cóc Đường tăng trong Tây Du Ký

Hai người này vốn chẳng nhìn ra một chút đặc điểm tộc Biển nào, thật ra là có, chỉ là không hiện rõ.

Ô Đậu giơ cánh tay lên, gấp lại.

Cậu chỉ vào xương khuỷu tay cộm lên trông thấy: “Cùng lắm mọi người nghĩ xương tôi phát triển hơi lạ thôi.”

Ô Tề Hải cười, chỉ vào hai cây răng khểnh nhỏ: “Của em là nơi này... Có điều em còn giữ lại đặc trưng ở chỗ khác, chị gái muốn xem không?”

Hai tay cậu đặt lên lưng quần, vừa nhìn là biết chẳng phải đặc trưng đàn ông gì.

Vân Thiển mặt không cảm xúc đáp: “Không muốn.”

Ô Tề Hải: “Chị gái dễ ngượng quá, khiến người thích ghê.”

Ô Đậu nói tiếp — —

Con cái tộc Biển và tộc Người có thể tự do chuyển đổi hình dáng giữa tộc Biển và tộc Người.

Bọn họ không giống tộc Biển hoàn toàn, giữ lại được khá nhiều đặc trưng của bản thể.

Lúc duy trì hình người, bề ngoài bọn họ giống tộc Người hơn, nhưng lại có sức mạnh đáng sợ của tộc Biển, tập tính sinh hoạt thiên về tộc Biển.

Trong lúc nói chuyện, Vân Thiển theo sau hai người bước vào thôn

làng.

Cô là một gương mặt mới, mỗi bước đi đều sẽ thu hút ánh nhìn.

Đây là ánh nhìn thân thiện, không phải là căm ghét.

Mặt đất thôn làng rất sạch sẽ, phủ một lớp nước biển mỏng, lấp lánh màu xanh biếc dưới ánh mặt trời giống như dạo bước trên dòng suối nhỏ.

Phòng ốc hai bên san sát, tộc Biển và tộc Người nói chuyện chan hòa.

“Là Tiểu Hải và Đậu Đậu trở về! Bọn họ đeo mặt nạ nên tôi cũng chẳng nhận ra.”

“Đó là vợ Tiểu Hải mang về sao?”

“Cậu ấy nói phải mang Đại công chúa xinh đẹp nhất tộc Người trở về, người đó là cô ấy sao, đẹp thật... Nhìn đôi mắt cô ấy kìa, trông như biết nói vậy.”

Ô Tề Hải nghiêm túc giải thích với mọi người: “Đây là Vân Thiển, không phải Công chúa, là dũng sĩ cùng ăn cùng ở với tôi ở Lôi Quốc.

Sau khi trải qua hoạn nạn, chúng tôi đã yêu nhau.”

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: Ai yêu nhau với cậu?

Ô Tề Hải không cho Vân Thiển cơ hội giải thích với những người khác, cậu lôi Vân Thiển đi: “Cháu dẫn chị đi gặp bác Cả.

Đậu Đậu, chú tự chơi đi.”

^

O Đâu bị vớt bỏ: “?”

Cậu biết ngay cái thứ kỳ tìm bạn không có lương tâm!

...

Bác Cả là người quản lý thôn làng này, cũng tức là Trưởng thôn.

Thế giới bên ngoài thôn làng, tộc Người và tộc Biển không đội trời chung.

Một trong hai bên nếu biểu hiện thiện cảm với bên còn lại sẽ bị xem như kẻ phản bội dòng tộc.

Tộc Người sẽ bài xích người phản bội, tộc Biển sẽ thẳng tay đuổi giết kẻ phản bội.

Thù hận của tộc Biển và tộc Người đối với song phương đều tới từ lời kể của lớp người đi trước, kể tới kể lui đều là chuyện tranh giành của cải kho báu của nhau.

Thật ra mức độ thù hận giữa thế hệ thanh niên hai bên không lớn đến vậy.

Thình thoảng sẽ xuất hiện tộc Người và tộc Biển yêu nhau.

Bọn họ không được người đời cho phép, rất nhiều người tự sát hoặc kìm nén tình cảm, cũng có vài người sau khi thông qua kiểm tra thì được tiếp nhận vào làng.

Người đầu tiên thành lập ngôi làng này là một vị Công chúa tộc Biển và một vị Hoàng tử tộc Người.

Đất nước bọn họ ở chiến tranh liên miên, nhưng bọn họ lại yêu thương lẫn nhau, chìm ngập trong đau khổ.

Công chúa và Hoàng tử bỏ tất cả nhảy xuống biển sâu, trong lúc tuyệt vọng đã tìm thấy nơi này, bèn phát triển nơi này thành thôn làng quy mô nhỏ.

Từ khi thay đổi đến nay, thôn làng đã trở thành chốn bồng lai tiên cảnh của tộc Người và tộc Biển.

Vân Thiển hơi khó hiểu, không phải tộc Biển ăn thịt người sao, tộc Biển thích loài người, vậy chẳng phải là câu truyện sói yêu dê à?

Ô Tề Hải khịt mũi khinh thường, giải thích: “Nếu không phải tộc Người khơi mào ăn tộc Biển trước, tộc Biển còn lâu mới ăn thịt tộc Người.

Thứ khó ăn như thịt người còn chẳng ngon bằng tộc Biển tự cắt thịt mình xuống ăn.

Dù gì năng lực khôi phục của tộc Biển rất mạnh, bọn họ chỉ cần cắt một miếng thịt, chừng mười phút là lành lặn lại ngay.”

Vân Thiển hoảng sợ trừng to hai mắt, vậy chẳng phải tộc Biển là một chủng tộc động cơ vĩnh cửu sao?

Tầm mắt Ô Tề Hải dừng ở khuôn miệng hơi hé mở vì kinh ngạc của Vân Thiển.

Cánh môi cô giống như đóa hoa, ửng lên màu hồng mê người.

Có thể vì đã trở lại làng, không cần đề phòng mọi lúc mọi nơi, ảnh hưởng từ kỳ tìm bạn mang đến cho Ô Tề Hải lớn hơn, chỉ cần một động tác và biểu cảm bất kỳ của cô cũng khiến cậu nổi lên ham muốn giao phối mạnh mẽ.

Yết hầu Ô Tề Hải lặn trượt, nặng nề dờn tầm mắt.

Bây giờ trước tiên phải mang Vân Thiển đi gặp bác Cả trước, không thể làm chuyện kéo dài thời gian.

Khi bên cạnh có một người có ham muốn chỉ đạo mạnh mẽ, Vân Thiển sẽ thể hiện đầy đủ đặc tính cá muối.

Chỉ cần đừng khiến cô không vui, từ đầu tới cuối cô đều “Ok, được hết, sao cũng được.”

Bác Cả là một cụ già tóc bạc hiền hòa, không nhìn ra là tộc Biển hay tộc Người, cũng có thể có cả dòng máu tộc Biển và tộc Người giống Ô Tề Hải.

Bác Cả không có tên họ, tất cả mọi người trong thôn đều gọi bác Cả.

Bà đưa cho Vân Thiển một tấm thẻ thân phận, đại biểu cho thân phận của cô trong làng.

Tấm thẻ này giống hệt màu sắc tấm thẻ thân phận của Ô Tề Hải, hơn nữa còn khớp với nhau.

Bác Cả: “Tiểu Hải, chắc cháu đã biết quy định trong thôn.

Nếu có chuyện gì xảy ra, cháu phải tự mình giải quyết, không thể gây ảnh hưởng đến làng.”

Từ đầu tới cuối, bà không hề nhìn cô, vẫn nói chuyện với Ô Tề Hải.

Sau khi rời phòng, Ô Tề Hải giải thích với Vân Thiển: “Bác Cả vẫn luôn như thế.

Mỗi năm đều có người mang bạn đời đã chọn trở về, nhưng không phải ai cũng ở lại trong thôn.

Chỉ khi người đó chính thức là người trong thôn, bà mới đối xử tốt

với họ... Thật ra bác Cả thích mọi người lựa chọn bạn đời trong thôn hơn, mang từ ngoài về khó tránh một ít phiền phức.”

Vân Thiển theo bản năng hỏi: “Người không ở lại sẽ thế nào?”

Bước chân Ô Tề Hải khựng lại.

Cậu quay đầu nhìn Vân Thiển, lộ ra nụ cười kỳ lạ: “Chị gái sẽ không muốn biết đâu... Chị không thích nơi này sao?”

Lúc này trông Ô Tề Hải giống như một con rồng hung ác tỏa ra mùi xâm lược, khiến Vân Thiển không thích lắm.

Cô ngáp một tiếng, đáp: “Tôi mệt rồi, có nơi nào nghỉ ngơi được không?”

Vân Thiển né tránh câu hỏi của Ô Tề Hải.

Cho dù Vân Thiển làm gì, Ô Tề Hải đều rất thích.

Cậu không để ý chuyện Vân Thiển nói lảng sang chuyện khác, dẫn cô tới nhà cậu.

Vân Thiển trố mắt, đây là nhà hủ, đây rõ ràng là ngọn núi mà!

Đó là một hang núi tọa lạc bên rìa hòn đảo, một nửa hang động không ngập nước.

Ô Tề Hải tự hào nói: “Đây là ngọn núi em thích nhất đào dưới biển lên, nhà những người khác trong thôn không lớn bằng em đâu!”

May mà trong hang động có một nửa khô ráo, chất đầy chiến lợi phẩm đi săn của Ô Tề Hải.

Một nửa còn lại là nước biển lạnh băng, bãi trí dưới nước rất đẹp, bình thường cậu đều ngủ dưới biển.

Ô Tề Hải lấy một mảnh da thú trải giường cho Vân Thiển: “Chị gái, như vậy được chưa?”

Vân Thiển: “...Tôi muốn ngủ trong phòng.”

Ô Tề Hải đau đầu: “Ngày mai được không?”

“Ừ.” Vân Thiển ngồi trên da thú, hai tay ôm lấy đầu gối, chốc chốc lại nắm chặt tóc mình.

Bây giờ, cô giống như đang ở trong xã hội nguyên thủy, nhà chỉ có bốn bức tường.

Ô Tề Hải thấy Vân Thiển từ từ phồng má, thỉnh thoảng nâng mắt nhìn về phía cậu, rồi lại vùi đầu vào đầu gối, ầm ức tủi thân.

Ô Tề Hải: “...”

Ô Tề Hải: Mình là tội nhân! Sao mình có thể để chị gái ngủ trong hoàn cảnh đơn sơ như vậy!”

Cậu lập tức đào ngay một căn phòng cực lớn trong núi cho Vân Thiển.

Khoảng chừng nửa tiếng, cậu sắp xếp gian phòng thành bài trí phòng riêng của con người trên khoang thuyền .

Xương tộc Biển dựng thành chiếc giường to lớn vững chãi, trải lên da thú mềm mại đã được xử lý, cũng không biết là Hải thú gì nhưng có lông tơ rất êm ái.

Vách núi bốn phía được mài nhẵn, rồi lại làm ra chiếc bàn và ghế nhỏ, bên trên đặt một ít châu báu.

Đúng là tay xây dựng thiện nghệ.

Vân Thiển tắm rửa sạch sẽ trong nước biển, sau đó nói với Ô Tề Hải cô đi ngủ.

Nhìn tin tức đồng đội trên đồng hồ cứu thế, khoảng cách Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên đã vượt xa phạm vi có thể hiển thị trên bản đồ... Không biết ba người bọn họ hiện đang ở đâu.

Vân Thiển nằm trên giường nhưng thực ra không ngủ.

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân ẩm ướt trên mặt đất, bèn ngồi dậy, nhìn thấy một cặp mắt có con ngươi dựng đứng màu vàng phát sáng kỳ lạ trong đêm.

Cô tháo da Hải thú đính Dạ minh châu ở cạnh giường xuống, chậm rãi chiếu sáng gương mặt Ô Tề Hải.

Ô Tề Hải đã tháo mặt nạ, trở về gương mặt vốn có.

Gương mặt hiện tại của cậu ôn hòa hơn, là kiểu xinh đẹp trong trẻo giống như tranh thủy mặc, khóe môi mang theo độ cong trễ xuống, là kiểu gương mặt có cảm giác bất cần mà mỗi ngày Vân Thiển đều nhìn thấy.

... Lần này là Tống Hành Chỉ da ngăm à?

Chẳng hiểu sao lần này, Vân Thiển không hề bất ngờ khi lại gặp một người có gương mặt y hệt Tống Hành Chỉ.

Ô Tề Hải thấy không dọa được Vân Thiển thì hơi thất vọng, cậu lập tức phát hiện trong mắt cô toát lên cảm giác quen thuộc đối với gương mặt này.

Ô Tề Hải sờ mặt mình hỏi: “Trước đây, chị gái từng gặp em sao?”

Vân Thiển nói dối: “Tôi từng gặp trong mơ.”

Ô Tề Hải kinh ngạc mừng rỡ.

Cậu tới gần đầu giường, thấp giọng hỏi: “Em cũng gặp chị gái trong mơ.

Em nhìn thấy một lão già đeo mắt kính có gương mặt giống hệt em làm chuyện đó với chị, cho nên mới bước vào kỳ tìm bạn... Chị gái cũng sẽ phát ra âm thanh để nghe như vậy với em chứ?”

Vân Thiển: “?!”

-----oOo-----

Chương 67: 67: Sẽ Chết Người Đấy

Vân Thiển bình tĩnh hỏi: “Cậu đang nói lung tung gì đấy... Tôi phải ngủ rồi.”

Ô Tề Hải cầm lấy tấm da Hải thú đính Dạ minh châu khác, trong phòng càng sáng hơn, soi rõ cô gái tóc nâu trà ngồi trên giường.

Vân Thiển cũng nhìn rõ dáng vẻ lúc nãy của cậu hơn.

Gương mặt Ô Tề Hải hay cười.

Khác với nụ cười ngượng ngùng của Tống Hành Chỉ và nụ cười lịch thiệp của Văn Nhân Du, nụ cười của cậu hống hách đặc ý, giống như con mèo đen phát hiện dấu vết con chuột để lại.

Cậu chỉ mặc một chiếc quần dài ống rộng, nửa thân trên để trần, cơ ngực màu bánh mật phát triển, hai cái “nói ra sẽ bị khóa(*)” bên trên cơ ngực xỏ hai vòng khuyên màu vàng.

(*) Trên trang Tấn Giang, nếu tác giả miêu tả những bộ phận nhạy cảm sẽ bị khóa tài khoản, nên bà Tác giả ghi vậy đấy, ai hiểu sao hiểu :)))

Hai vòng khuyên dung đưa theo sự tiếp cận chậm rãi của cậu.

Quá... quá đỉnh.

Ánh mắt Vân Thiển dập dềnh.

Vân Thiển: Vì sao thị lực của mình lại tốt như vậy?

Cô kéo da Hải thú dùng làm chăn lên, nhắm mắt làm ngơ, nhưng một vài người lại không muốn cô làm thế.

Tấm chăn dùng lại giữa đường, bàn tay có thể xé rách da Hải thú dễ như trở bàn tay đặt lên trên, từ từ đè xuống.

Gương mặt Ô Tề Hải phóng đại trước mắt Vân Thiển, một sợi tóc rũ trên mặt bị cậu tóm lấy, đặt dưới mũi khế ngữi: “Nếu chị muốn ngủ thì cứ ngủ, em sẽ không làm gì chị... miễn là chị ngủ được.”

Vân Thiển giằng lại tóc, Ô Tề Hải biểu hiện tính xâm lược quá mạnh mẽ khiến cô có cảm giác rã rời trôi nổi giữa đại dương mêh mông, không biết bơi mà cũng không tìm được tấm ván gỗ.

Ô Tề Hải thấy Vân Thiển trốn sang một bên khác chiếc giường, cậu ngồi bên này, nói: “Mỗi ngày em đều mơ một giấc mơ, nhân vật giống nhau, cảnh vật giống nhau, cảm nhận giống nhau.

Ngày đầu tiên nằm mơ, em đã không khống chế nổi mà bước vào kỳ tìm bạn...”

“Chị gái biết kỳ tìm bạn của tộc Biển là gì không?” Hai tay Ô Tề Hải chống lên mặt giường, di chuyển bằng bốn chân kiểu động vật, giống như mèo đen mắt vàng chuẩn bị vồ tới.

“Kỳ tìm bạn là khoảng thời gian mà tộc Biển sẽ động d.ục bất kỳ lúc nào.

Bất cứ một động tác hay biểu cảm nào của bạn đời họ chọn lựa đều sẽ trở thành khiêu khích đối với họ... Chị gái đừng bày ra vẻ mặt như vậy, em sẽ không nhìn được mắt.”

Cơ thể Vân Thiển cứng đờ, lập tức bày ra vẻ mặt cá chết.

Ô Tề Hải: “Ban đầu, em chỉ có thể nhìn thấy gương mặt người đàn ông, không thể thấy rõ vẻ mặt người phụ nữ.

Em chỉ biết cô ấy rất xinh đẹp, thuộc tộc Người, cho nên em muốn đi tìm người con gái xinh đẹp nhất tộc Người, cũng tức là Đại công chúa Lô Quốc bị tộc Biển bắt đi...”

Giọng nói của cậu rất êm tai, mang theo âm điệu, đan xen giữa lên và xuống.

Tiếng kêu của tộc Biển dường như đều có đặc tính như vậy, khiến người nghe không khỏi trầm mê vào đó.

“Một ngày trước khi tham gia sát hạch dũng sĩ, cuối cùng em cũng có thể thấy rõ gương mặt người phụ nữ trong giấc mơ, cô ấy và chị có cùng một gương mặt.

Ngày hôm sau, em đã nhìn thấy chị... Người trong giấc mơ là chị đúng không?”

Vân Thiển phủ nhận ba lần liền: “Không phải, không thể nào, tôi vốn không quen biết người nào giống cậu.”

Ô Tề Hải lại miêu tả tỉ mỉ cảnh tượng trong mơ, Vân Thiển kiểm soát vẻ mặt nhưng lòng thầm chửi um lên.

Tại sao Ô Tề Hải lại có thể nhìn thấy chuyện giữa cô và Văn Nhân Du?

Ô Tề Hải nói tiếp: “Còn một người con trai khác, chị gái thật lãng nhãng, thừa dịp ngủ mà hôn cậu ta dính đầy nước miếng trên mặt... Lúc đó bên ngoài cửa sổ còn có con côn trùng kỳ dị.”

Vân Thiển: “...” Cái gì, cô từng hôn Tống Hành Chỉ dính đầy nước miếng trên mặt á?

Hôm nay, Ô Tề Hải nói nhiều khác thường: “Chị gái có chuyện không biết, giữa hai người bọn họ có bí mật nhỏ, là về chị đấy.”

Vân Thiển không thể hỏi, hỏi tức là thừa nhận chuyện Ô Tề Hải nói.

Bây giờ cô có cảm giác xấu hổ muốn độn thổ, kiểu xấu hổ bị người ta rình mò chuyện trên giường, cùng với cảm giác bại hoại đạo đức khi trêu người nhưng lại bị những người cũng có quan hệ khác phát hiện.

Vì sao cô phải có cảm giác này?

Cô và Ô Tề Hải không phải tình nhân, cô và Văn Nhân Du cũng không phải tình nhân... Nam chưa cưới, nữ chưa gả, đôi bên cũng không có người yêu, người trưởng thành chơi thôi không được sao?! Có thể cho người trưởng thành một chút không gian sinh hoạt bình thường không?!

Vân Thiển kiên định lập trường, tất cả cảm giác tiêu cực đều biến mất.

Cô bình tĩnh đáp: “Tôi không hiểu cậu đang nói gì.”

Ô Tề Hải lại áp sát bằng tư thế bò trườn: “Em có thể cảm nhận được cảm giác của người đàn ông kia, bọn họ đều có thể cảm nhận được cảm giác của nhau... Thời điểm một trong hai người làm bất cứ chuyện gì với chị, giữa bọn họ đều có cảm giác y hệt, ngay cả khung cảnh cũng có thể nhìn thấy.”

Vân Thiển chết rồi.

Nếu lời Ô Tề Hải nói là thật, vậy lúc Văn Nhân Du và cô làm cái gì, Tống Hành Chỉ cũng...?

Hắn Ô Tề Hải không nói láo, Vân Thiển cứ cảm thấy giữa Tống Hành Chỉ và Văn Nhân Du có liên hệ kỳ lạ nào đó, mặc dù bọn họ chưa từng nói chuyện nhưng lại có cảm giác ăn ý khó tả.

Nếu Ô Tề Hải nói đúng... Vân Thiển quay về sẽ cắt đứt quan hệ với hai tên khốn kiếp kia!

Ngay lúc Vân Thiển nghĩ ngợi lung tung, Ô Tề Hải đã đến rất gần vị trí của cô, dễ dàng ôm cô vào lòng, thấp giọng nói: “Bọn họ giấu giếm chị nhiều như vậy, chắc chắn không tôn trọng chị, đúng không? Em không như vậy, em thích chị, bọn họ chỉ biết thỏa mãn bản thân, nhưng trước nay chưa bao giờ giải quyết nhu cầu thật sự của chị.

Sao chị không thử chọn em?”

Cậu ôm Vân Thiển vào lòng, cắn lỗ tai cô: “Dù chị không thích em cũng chẳng sao, em và bọn họ có cùng khuôn mặt, chị xem em như bọn họ là được rồi... Em sẽ không tức giận, em biết cuối cùng gì người chị thích chắc chắn là em.”

“Mặc dù em là con của tộc Người và tộc Biển nhưng em chưa từng tiếp nhận sự giáo dục của tộc Người, em không biết đạo đức mà tộc Người quan tâm là cái gì... Ở tộc Biển, một con cái ưu tú có vô số con đực là chuyện bình thường.

Trong biển rộng, bộ tộc chúng em nếu muốn giao phối với con cái còn phải nhờ vào sự trợ giúp của con đực khác.”

“Chỉ cần hưởng thụ là được rồi...”

Giọng nói Ô Tề Hải càng ngày càng ngọt.

Mỗi tộc Biển đều có giọng nói mê hoặc người khác bẩm sinh, có điều năng lực này có mạnh có yếu, Ô Tề Hải rất ít sử dụng năng lực này.

Đầu óc Vân Thiển trở nên trống rỗng, cô gần như bị Ô Tề Hải thuyết

phục.

Ô Tề Hải cọ chớp mũi lên gò má Vân Thiển từng chút một, cho đến khi cơ thể cứng nhắc của cô mềm nhũn, cậu mới hỏi: “Chị gái, em có thể làm chuyện giống như lão già kia không? Anh ta quá già rồi, cho nên mới không được, nhưng em không giống, em còn rất trẻ...”

Bản thể của Ô Tề Hải giống hổ kình, cũng có đặc điểm của hổ kình.

Ngoại trừ hai cây răng nanh đặc trưng của Hải thú đại biểu cho thân phận tộc Biển, cậu còn một đặc điểm khác chính là khe sinh sản, bình thường nó sẽ rúc vào bên trong khoang bụng, chỉ lúc muốn thì mới xuất hiện.

...Và nó cũng mang theo kích thích đặc biệt của tộc Biển.

Vân Thiển bừng tỉnh, bản năng sinh tồn khiến cô bùng phát sức mạnh đẩy Ô Tề Hải ra, cuống cuồng rời khỏi chiếc giường xương Hải thú, hoảng hốt nói: “Ô Tề Hải! Chết người đó! Hai chúng ta không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Ô Tề Hải ngớ ngàng nhìn Vân Thiển sắp bật khóc, cậu cũng muốn khóc rồi.

Ngay lúc thiếu niên trong kỳ tìm bạn chưa trải sự đời phô bày thứ kiêu ngạo nhất của mình, người trong lòng không những từ chối mà còn ghét bỏ đến mức chạy trốn.

Cậu bị đả kích quá lớn.

Vân Thiển ghen ngào, Ô Tề Hải cũng ghen ngào, chỉ còn thiếu nước khóc to hơn bất cứ ai.

Dù cho Tống Hành Chỉ mít ướt ở đây cũng khóc không lại hai người bọn họ.

Chỉ còn một bước tới cửa, nhưng lại xảy ra tình huống như thế, cái này phải gọi là gì đây!

...

Sáng sớm, Ô Đậu đến tìm Ô Tề Hải.

Nhìn thấy Ô Tề Hải và Vân Thiển có quàng thâm dưới mắt, mặt mày buồn ngủ, tay chân toát lên cảm giác mệt mỏi rã rời, cậu nở nụ cười mờ ám: “Tiểu Hải, Vân Thiển là tộc Ngươi, không hồi phục sức lực tốt như cháu.

Cháu phải chú ý một chút.”

Vân Thiển: “...”

Mắt Ô Tề Hải bắn ra sát khí, cậu xách cổ áo Ô Đậu đi ra ngoài.

Vân Thiển nghe thấy tiếng thét như giết heo của Ô Đậu — —

“Ô Tề Hải, cháu điên rồi sao! Cháu cởi quần chú làm gì! Cháu điên rồi hả? Cháu muốn làm mình chết ngộp dưới biển hả? Cháu có nghe tộc Biển chết ngạt bao giờ chưa?”

Ô Tề Hải chắc chắn một chuyện, đặc trưng Hải thú mà những người khác giữ lại sẽ không ảnh hưởng tới chuyện họ làm với tộc Ngươi, chỉ có cậu...CHỈ CÓ CẬU!

Cho nên cậu mãi mãi không có cách nào ở bên cạnh chị gái sao?

Ô Đậu buộc lưng quần, khó hiểu nhìn Ô Tề Hải mất hồn trở về hang núi.

Theo lý mà nói sau khi mang Vân Thiển trở về, cậu phải vui vẻ mới

đúng, sao lại có phản ứng như vậy?

Ô Đậu: “Vân Thiển, xảy ra chuyện gì vậy?”

Vân Thiển cảm thấy loại chuyện như vậy không nên nói cho Ô Đậu thì tốt hơn, bèn đáp: “Không có gì, đúng rồi, Đậu Đậu.

Hôm trước cậu nói cậu cứu không ít dũng sĩ, trong đó có ba người như thế này không?”

Cô miêu tả đặc điểm vẻ ngoài của Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên.

Ô Đậu lắc đầu: “Không thấy.”

Vân Thiển hỏi: “Nếu bọn họ ở độ sâu đó thì có thể tự cứu không?”

Ô Đậu cười ha ha: “Với thân thể tộc Người thuần túy thì không thể nào, ngược lại thì thể võ tung của bọn họ có thể sẽ bị tộc Biển tuần tra nhặt về... Xin lỗi, họ là bạn cô à?”

Vân Thiển: “...Thình thoảng là vậy.”

Ô Đậu: “?”.

Bạn bè mà còn có thể thình thoảng sao?

Vân Thiển trở về hang động.

Ô Tề Hải giống như nhóc đáng thương nằm co ro bất động dưới hồ nước cạn trong hang,

Vân Thiển không hề có sức đề kháng với nhóc đáng thương.

“Tiểu Hải?”

Cô tới gần hồ nước cạn, vỗ lên vai cậu an ủi: “Đây không phải lỗi của cậu... Chẳng qua là kết quả do bất đồng chủng tộc mà thôi.”

Ô Tề Hải đột ngột xoay người, bắt lấy tay cô: “Em có thể đi tìm Phù thủy biển giao dịch.”

Vân Thiển: “...Chúng ta vừa bị Phù thủy biển đá ra đấy.”

Ô Tề Hải: “...Phải ha.”

Cậu ngáp ngừng, nghiêm túc nói: “Em có thể hỏi Phù thủy biển tại sao tức giận, sau khi giải quyết chuyện đó, chắc hẳn cô ta sẽ giao dịch với em... Em sẽ nghĩ hết mọi cách để được ở bên chị.”

-----oOo-----

Chương 68: 68: Công Chúa Lôi Quốc

Mặt biển lấp lánh sóng nước dưới ánh nắng chiếu rọi, nước biển tầng trên cùng hiện lên màu xanh biếc rực rỡ.

Càng xuống sâu, màu sắc nước biển càng xanh thẫm cho đến khi đen kịt.

Vượt qua màu đen kịt đó là vùng biển ngũ sắc, đâu đâu cũng là màu lưu ly, nơi đây chính là nơi tộc Biển cư ngụ.

Có một chỗ vô cùng khác lạ, nó giống như bể cá thủy tinh úp ngược dưới đáy biển, ngăn cách hoàn toàn nước bên ngoài.

Đỉnh bể cá có bọt khí bay lên liên tục, bên trong có rất nhiều tộc Biển và một ít tộc Người đi lại.

Những tộc Người này đeo vòng trên cổ, mặc quần áo thô sơ, đang xử lý xương thịt các loại, những xương thịt kia từ đâu mà tới không cần phải nói.

Đa số tộc Biển mặt mày xấu xí ở bên ngoài giám sát, thái độ hung ác: “Động tác nhanh lên một chút!”

“Những thịt này không tươi, tôi muốn chọn thịt tươi hơn.” Một người phụ nữ tộc Người khí chất nhã nhặn lịch sự đang đề ra yêu cầu.

“Đi đi.”

So với những tộc Người khác, thái độ tộc Biển đối xử với cô ta khá tốt.

Đây là tộc Người chế biến nguyên liệu giỏi nhất, có thể cắt thịt mỏng như cánh ve, được rất nhiều quý tộc tộc Biển yêu thích, vì vậy đám đốc công tộc Biển không dám tùy tiện đắc tội cô ta.

Người dẫn trong tộc Biển làm đầu bếp này là Đặng Lan Lan.

Đặng Lan Lan số xui, thân phận Chúa cứu thế sắp xếp cho cô ta là con mồi bị tộc Biển đi săn bắt được, trừ cô ta ra không còn người chơi nào khác.

Cô ta dựa vào kỹ thuật đặc biệt của riêng mình, cuối cùng giành được một vị trí nhỏ.

Không có sự trợ giúp của tộc Biển, dựa vào thân thể tộc Người rất khó rời khỏi đáy biển.

Nhưng tối hôm qua, Đặng Lan Lan phát hiện ba điểm tròn đại diện cho người chơi trên đồng hồ cứu thế, vị trí ở kho nguyên liệu của tộc Biển.

Hôm nay, cô ta muốn đi xem thử ba người chơi này.

Nếu bọn họ biết nhân tố tận thế là cái gì, cô ta sẽ nghĩ cách cứu họ ra.

Nếu như không, cô ta sẽ biến bọn họ thành nguyên liệu nấu ăn có khả năng tái sinh dân lên cho tộc Biển là xong.

Đặng Lan Lan đi rất nhanh, hai bên là gian phòng giống như nhà tù, bên trong nhốt tộc Người bị tộc Biển bắt về.

Những người vừa bị bắt về này nhìn thấy Đặng Lan Lan đi qua bèn cầu cứu.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt còn lạnh lùng hơn tộc Biển, tiếng kêu cứu của bọn họ tắc nghẹn.

Người phụ nữ này mang đến cho người khác cảm giác rất đáng sợ.

Đốc công tộc Biển tin tưởng Đặng Lan Lan, lúc lựa chọn nguyên liệu nấu ăn sẽ không giám sát, cô ta có thể tự do hành động, cũng có chìa khóa mở cửa phòng giam.

Nhưng cô ta sẽ không thả những tộc Người này, chuyện này không giúp cô ta biết được nhân tố tận thế là gì.

Ba điểm tròn gần như trùng khít, người chơi bị nhốt cùng một phòng giam.

Đặng Lan Lan tìm được phòng giam kia, gặp hai người quen, là người chơi cô ta từng gặp ở thế giới tận thế, chung đụng xem như khá dễ chịu... Cô ta điều động cơ mặt, nhìn qua trông giống chị gái lớn nhà bên.

“Chị Lan Lan!” Vương Tư Tuệ ngạc nhiên mừng rỡ bắt lấy song sắt: “Cảm giác gặp người quen thật tốt.”

Kim Thiên Thiên tò mò nhìn Đặng Lan Lan.

Hai chị em trông thật thoải mái, dịu dàng thùy mị, cứ như đám một phát là khóc.

Đặng Chung: “Sao chị lại ở đây?”

Đặng Lan Lan giải thích đơn giản tình huống của mình.

“Tài nấu nướng của tôi khá tốt cho nên bây giờ đang làm đầu bếp cho tộc Biển.

Mọi người thì sao, sao lại bị bắt tới đây, nhân tố tận thế ở đây à, hay là...”

Đặng Chung nói ba người bọn họ đều là dũng sĩ Phong Quốc.

Vương Tư Tuệ nhờ thần “nhìn” thấy được nhân tố tận thế nhưng không biết là cái gì.

Đúng lúc Hoàng tử Phong Quốc muốn đi tìm Phù thủy biển giao dịch, bọn họ dự định nhân cơ hội này hỏi thăm Phù thủy biển tung tích nhân tố tận thế.

Phù thủy biển là sinh vật bán thần trong thế giới này, có sức mạnh giống như thần linh, nhìn ra được thân phận của bọn họ.

May mà Vương Tư Tuệ xin được thần lực, khiến Phù thủy biển đồng ý giao dịch với bọn họ, nhờ vậy biết được làm sao xử lý nhân tố tận thế.

Nhân tố tận thế là bội kiếm của Thần Chiến Tranh, nằm ở mảnh đất liền cuối cùng của thế giới này.

Hình như bội kiếm bị lệch vị trí, cần người đặc biệt mới có thể mang nó trở về vị trí cũ.

Người đặc biệt này phải là đôi tình nhân yêu nhau thật lòng vượt qua chủng tộc.

Bọn họ vốn định hỏi thêm, Phù thủy biển bỗng đột nhiên nổi giận, gọi sóng thần dưới đáy biển đánh bọn họ tan tác, ba người bị tộc Biển bắt đến nơi này.

Đặng Chung càng nói càng chán nản, không biết bọn họ bị kẹt ở thế giới này mấy năm.

Muốn để tộc Biển và tộc Người yêu nhau, ít nhất bọn họ phải xóa bỏ thành kiến giữa hai tộc!

Đặng Lan Lan: “...”

Cô ta ngẫm nghĩ, lát sau mới mở miệng: “Chưa chắc phải xóa bỏ thành kiến mới được, tôi biết một quý tộc tộc Biển là con trai của Trưởng tộc thích Công chúa tộc Người... Mỗi ngày anh ta đều tới nơi này gặp Công chúa, tặng cô ta rất nhiều quần áo và thức ăn, dốc sức lấy lòng.

Hầu như cả tộc Biển đều đang cười nhạo anh ta.”

Đặng Chung sững sốt: “Công chúa chị nói là Đại công chúa Lôi Hoài An của Lôi Quốc sao?”

Đặng Lan Lan: “Đúng vậy, Công chúa tộc Người bị bắt chỉ có một mình cô ta.

Tôi sẽ nghĩ cách cứu mọi người khỏi đây, mọi người hãy đợi thêm vài ngày.”

Đặng Lan Lan chuẩn bị rời đi, cô ta đã ở đây khá lâu rồi.

Đặng Chung gọi cô ta lại, hỏi: “Đại công chúa cũng bị nhốt ở đây sao?”

Đặng Lan Lan gật đầu.

Đặng Chung nói mình muốn đi thăm dò ý của Đại công chúa.

Nếu Công chúa rơi vào hoàn cảnh khó khăn mà được con trai quý tộc quan tâm chăm sóc, nảy sinh tình cảm hẳn là chuyện rất bình thường nhỉ?

Đặng Lan Lan nở nụ cười cười kỳ lạ: “Nếu tộc Biển thích tộc Người, kẻ đó sẽ bị tộc Biển xử lý thẳng tay.

Người con trai quý tộc kia không sao bởi vì anh ta là một tên ngốc... Cậu cho rằng Công chúa Lôi Quốc sẽ thích một tên ngốc à? Hơn nữa tình huống Công chúa bây giờ...”

Cô ta không nói tiếp.

Đặng Chung rơi vào trầm mặc.

Kim Thiên Thiên: “Nếu là tôi, không chừng sẽ thích.”

Đặng Chung lập tức gạt đầu: “Đúng vậy, nhớ đâu thì sao!” Anh không muốn ở lại thế giới này quá lâu, nếu như có sẵn người yêu nhau thật lòng thì không còn gì tốt hơn.

Đặng Lan Lan khựng lại một lúc rồi đáp: “Buổi tối tôi lại tới.”

...

Ban đêm, phòng giam rất yên tĩnh.

Đặng Lan Lan lấy lý do “Tộc Người đi bộ buổi tối nhiều, vị sẽ càng ngon hơn” mang ba người Đặng Chung ra ngoài, đi về hướng phòng giam Đại công chúa.

Đại công chúa vốn có một thị nữ.

Cô ta không chịu nổi sự nhục nhã sau khi bị tộc Biển bắt làm tù binh, một đêm nọ đã lựa chọn tự sát.

Vốn dĩ sắp bị tộc Biển biến thành đồ nhắm rượu, nhưng Công chúa cầu xin đưa con quý tộc ngốc giúp thị nữ được toàn thân, dù cho kết cục bị Hải thú ăn thịt cũng tốt ăn thành thức ăn.

Đặng Lan Lan: “Nghe nói Công chúa và thị nữ kia là bạn bè cùng nhau lớn lên...”

Vương Tư Tuệ: “Lúc thị nữ chết, chắc hẳn Công chúa rất đau lòng.”

Đặng Lan Lan: “Đúng vậy, lúc đó cô ta đã hơi điên điên rồi.

Mọi người phải chuẩn bị tinh thần không hỏi ra chuyện gì.”

Bọn họ gặp được Công chúa trong phòng giam.

Có thể do khuôn mặt quá tiêu tụy ảnh hưởng đến vẻ đẹp của mình, trông cô không có vẻ gì là người đẹp nhất tộc Người, cùng lắm là xinh xắn, không đến mức đẹp tuyệt trần.

Kim Thiên Thiên: Vân Thiển còn đẹp hơn cô ấy nhiều.

Công chúa nghe thấy tiếng động, toàn thân run rẩy, cúi đầu, căn bản không dám nhìn người đến là ai.

Đặng Chung: “Công chúa điện hạ, chúng tôi là dũng sĩ Phong Quốc...” Anh không nhắc đến việc cứu người, bản thân anh còn chưa biết làm sao rời khỏi đây.

Công chúa nghe thấy hai chữ ”Phong Quốc”, cô ta ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu, mở miệng ú ớ “A a a a...”, giống như nấc cục bằng khí quản.

Bốn người Đặng Chung sửng sốt, không ngờ Đại công chúa Lôi Hoài An lại không thể nói chuyện.

Đặng Lan Lan tinh mắt nhìn vào tình trạng khoang miệng Lôi Hoài An.

Cô ta bước lên, bóp miệng, trầm giọng nói: “Đầu lưỡi cô ta bị cắt rồi,

không thể nào nói chuyện.”

Dường như Công chúa rất muốn nói với bọn họ cái gì đó.

Đặng Lan Lan quay ra lấy dụng cụ làm giấy và bút của tộc Biển, chuyển cho cô ta.

Công chúa lập tức nằm úp xuống, viết điên cuồng.

Bốn người bước lên xem rõ.

“Tôi không phải Lôi Hoài An! Cô ta biết tất cả mọi chuyện rồi.

Tên ngốc đã cứu cô ta, cứu tôi khỏi đây! Tôi đã làm xong chuyện mà Hoàng tử điện hạ yêu cầu! Nhất định phải đưa tin tức trở về, cô ta biết tộc Biển được người khác cố ý kéo tới!

Kiểu chữ viết rất ầu, nhìn kỹ mới đọc được.

Xem xong nội dung bên trên, Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên ngây người.

Đây là tình huống gì thế?

Đặng Lan Lan: “Cô kể rõ mọi chuyện xem.” Cô ta kinh ngạc hơn cả ba người kia.

Công chúa bị giam trong này vậy mà lại chẳng phải Lôi Hoài An?

Người được bọn họ nghĩ là Công chúa thật ra chính là thị nữ của Lôi Hoài An.

Thị nữ ái mộ Phong Lập Hạo, gã ta nói gì nghe nấy.

Phong Lập Hạo không phải Hoàng tử duy nhất của Phong Quốc, gã

muốn cưới Lôi Hoài An để nhận được sự trợ giúp của Lôi Quốc.

Lôi Hoài An vẫn luôn không đồng ý lời cầu hôn của gã.

Gã bèn nghĩ ra kế hoạch để tộc Biển bắt Lôi Hoài An đi, còn gã anh hùng cứu mỹ nhân.

Kế hoạch này cần sự trợ giúp của thị nữ.

Trong quá trình thực hiện xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tên tộc Biển thỏa thuận với Phong Lập Hạo không ra trận, ngược lại là một tên tộc Biển khác đến đó tuần tra.

Công chúa và cô ta bị tộc Biển bắt đi thật.

Lúc đó cô ta quá hoảng loạn, bất cần nói chuyện này ra.

Công chúa rất lương thiện, không trách mắng cô ta, ngược lại nói sẽ trao đổi thân phận với cô ta.

Thân phận Công chúa là một vũ khí giữ mạng rất tốt, cô ta không nghĩ nhiều đã đồng ý.

Đúng là đãi ngộ thân phận Công chúa tốt hơn, chỉ có số ít quý tộc tộc Biển mới có thể đến đây gặp cô ta, mà thị nữ luôn chịu sự hành hạ...

Cô ta nghĩ Công chúa là đồ ngốc, không ngờ cô ta mới chính là đồ ngốc.

Có tên con trai của quý tộc tộc Biển cứ tặng đồ đạc cho cô ta, cô ta cho rằng người kia nhìn trúng mình, thực ra người anh thích là Công chúa.

Cho dù gương mặt công chúa bị hủy hoại vẫn xinh đẹp đến mức ngay cả tộc Biển cũng vừa gặp đã yêu.

Công chúa bảo anh cắt đứt đầu lưởi cô ta, cô ta không thể nào nói ra chân tướng sự việc, thậm chí trơ mắt nhìn Công chúa cạy nhờ người kia trốn thoát khỏi nơi này...

Vẫn còn viết tiếp, oán niệm tích lũy của thị nữ bùng nổ.

Cô ta đột nhiên cười gằn, viết trên giấy: “Dù cho tên ngốc đó giúp cô ta thì sao chứ, cơ thể yếu ớt của cô ta vốn không thể chịu đựng được tới khi rời khỏi đáy biển...”

Lôi Hoài An giống như cha mình, cơ thể vô cùng yếu đuối.

Lôi Vạn Quân cứ mãi tìm một người chồng đáng tin cho cô ta là vì thế.

Cô ta vừa nghĩ tới chuyện Lôi Hoài An hại mình thành thế này có thể đã chết, không nhìn được mà cười ha hả, giống như một người điên.

Đặng Lan Lan rút lại giấy bút trong tay thị nữ: “Trạng thái tinh thần cô ta đã không bình thường, nếu không phải mọi người tìm cô ta, chắc hẳn không ai biết chuyện này... Thân phận dưỡng sĩ Phong Quốc thật có ích.”

Đặng Chung mặt mày ngơ ngác: “Cô ta là thị nữ, vậy Lôi Hoài An đâu?”

-----oOo-----

Chương 69: 69: Công Chúa Lôi Quốc 2

Cơ thể Hải thú sửa khổng lồ phát ra ánh sáng tím, chuẩn bị vồ tới, cho đến khi người trước mặt nó ném ra một con cá nhỏ bộ dạng kỳ lạ.

Nó lắc lư cơ thể, hiển nhiên rất vui vẻ.

“Ta biết một chỗ có rất nhiều loại thức ăn này, nếu người bằng lòng giúp ta một khoảng thời gian, sau này ta sẽ nói nơi đó cho người biết.”

Hải thú sửa rất kinh ngạc.

Không ngờ tộc Người trước mặt có thể nói ra lời mà nó hiểu được, phía sau người đó còn có vô số Hải thú.

Nó hỏi: “Thật không?”

Tộc Người gật đầu: “Thật.”

Hải thú sửa gia nhập đại quân Hải thú sau lưng tộc Người.

Nhân số đội quân này càng ngày càng nhiều, trông cực kỳ đáng sợ.

Người nói chuyện với Hải thú là người hầu được phù thủy biển phái đi bắt Phong Lập Hạo.

Anh ta còn có một thân phận khác, hoặc nên nói cô mới đúng, cô là

Đại công chúa Lôi Hoài An của Lôi Quốc.

Thân thể cô rất yếu ớt, tên ngốc muốn giúp cô rời khỏi đáy biển, nhưng cô vốn không chịu nổi áp lực nước mà chết ở trong lòng tên ngốc.

Tên ngốc dẫn cô đi tìm Phù thủy biển giao dịch, cứu mạng cô.

Đó là phục sinh, cái giá rất lớn.

Cô bị Phù thủy biển lấy đi gương mặt, giọng nói và trái tim, đồng thời phải trở thành người hầu phục vụ cô ta hai mươi năm.

Lôi Hoài An không thể lãng phí hai mươi năm ở đó.

Cô lợi dụng tên ngốc hỏi thăm tin tức tộc Ngươi, lại bảo tên ngốc nói cho Phong Lập Hạo biết chuyện Phù thủy biển, cô muốn Phong Lập Hạo đến tìm Phù thủy biển.

Cô và Phong Lập Hạo cùng nhau lớn lên, biết rõ tính tình gã.

Dã tâm của gã rất lớn nhưng thực lực và trí tuệ không tương đồng, rất dễ bị người khác khiêu khích... giống như cha cô.

Quả nhiên cô chỉ mới dụ dỗ, Phong Lập Hạo đã nổi lên ý xấu với kho báu, kế hoạch của cô rất thuận lợi... Không những cô có được cơ thể khỏe mạnh, còn có năng lực kỳ lạ.

Vật trong kho báu mà Phong Lập Hạo trộm rồi cũng sẽ trở thành đồ của cô.

Thời điểm cô phục vụ Phù thủy biển đã hỏi thăm kỹ lưỡng tất cả mọi chuyện.

Cô sẽ không trở lại chỗ Phù thủy biển, chỉ cần không trở lại, Phù thủy biển sẽ không thể nào thu hồi thứ đã ban.

Trái tim Phù thủy biển nắm giữ không phải trái tim của cô mà là của tên ngốc.

Cho dù hết hạn ba tháng, người chết cũng là tên ngốc, không phải cô.

Tên kia chết cũng chẳng sau, chỉ là một tộc Biển ngu xuẩn mà thôi.

Cơ thể đã rất khỏe mạnh, nhưng vì sao cô vẫn cảm thấy tức ngực khó chịu?

Lôi Hoài An đứng trên đỉnh đầu một Hải thú, chậm chậm trôi lên mặt biển.

Đằng trước cách đó không xa là hạm đội mới của Phong Lập Hạo.

Mái tóc dài ướt sũng dán lên thân, nước biển trượt xuống chiếc cổ trắng nõn.

Cô đã không thể kiềm nổi sự hưng phấn.

...

Nước biển bỗng nhiên trở nên sẫm màu, tiếp theo đó là từng con Hải thú lục tục nhô lên một phần cơ thể, trải dài không dứt.

Người của hạm đội Phong Quốc phát hiện tình huống này, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng túa ra, giọng run run thông báo việc này cho hạm đội.

Nghe thấy thông báo, người đi bộ trên boong té dúi đầu, người bổ sung đạn pháo làm vọt đạn pháo, lăn tròn dưới đất,...

Người ngã ngựa đổ.

“Tôi chưa từng thấy tình huống như vậy, làm sao Hải thú có thể tập hợp lại với nhau?”

“Mau gọi Hoàng tử điện hạ, mau gọi ngài ấy ra đây!”

“Một người đang đứng trên đầu Hải thú, là gã khổng chế Hải thú sao?”

Phong Lập Hạo lập tức bước ra.

Gã nhận lấy ống nhòm dùng sĩ chuyển tới, nhìn thấy người trên đầu Hải thú.

Đó là người hầu của Phù thủy biển... Phù thủy biển tìm tới rồi!

Lòng gã dâng lên sợ hãi, nhưng nhanh chóng dần xuống.

Bảo vật trong kho báu đều nằm trong tay gã, gã đã biết cách sử dụng bảo vật thông qua người hầu, gã có thể đối phó đám Hải thú này dễ dàng!

Phong Lập Hạo bình tĩnh nói: “Các người không cần sợ, giao cho ta.” Gã cầm túi nhỏ treo trên thắt lưng, lấy một bảo vật giống như cái ống từ bên trong ra, cái này có thể hút sạch nước biển một khu vực nhất định trong nháy mắt.

Nhưng không đợi gã sử dụng, Hải thú đã bắt đầu xông lên.

Xúc tu khổng lồ vươn từ dưới biển lên, quán lấy mỗi một con thuyền trong hạm đội.

Nó tựa như có chỉ số IQ, giác hút giật đi túi nhỏ trên thắt lưng Phong Lập Hạo.

Phong Lập Hạo: “Chết tiệt!”

Một nguyên nhân lớn khiến tộc Người có thể đối phó Hải thú là vì chỉ số IQ Hải thú không cao, tộc Người có thể dựa vào đoàn kết giết chết chúng... Nhưng đám Hải thú này đang tiến hành đánh phối hợp như tộc Người, là do người kia sao!

Người đứng trên đầu Hải thú khẽ mấp máy cánh môi, nói cho đám Hải thú nên đối phó đạn pháo đáng sợ trên thuyền của tộc Người thế nào, làm sao cô ta cho Phong Lập Hạo cơ hội sử dụng bảo vật chứ.

“Giành thứ đó lại!” Phong Lập Hạo như phát điên, ra lệnh cho dũng sĩ, đồng thời đu dây cột buồm, thật sự giành lại được túi nhỏ từ bạch tuộc to xác.

Nhưng vì sao gã không sử dụng được bảo vật?

Rõ ràng gã đã tra hỏi cách sử dụng mỗi bảo vật từ trong miệng tên kia, tại sao lại như vậy?

Phong Lập Hạo trừng mắt nhìn người nọ, đột nhiên hiểu ra gì đó.

Thân thuyền gã đứng lắc lư dữ dội, gã nhìn quanh bốn phía.

Đa số thuyền hạm đội đã bị Hải thú đánh tan tác, chiếc duy nhất còn nguyên vẹn là chiếc của gã.

Dũng sĩ đang trôi nổi trên biển, Hải thú cũng không thèm ăn thịt người.

Phong Lập Hạo: “Ta trả lại bảo vật cho người!” Gã nhận ra tình thế, biết mình đánh không lại người hầu Phù thủy biển, có điều gã có thể dụ người lại gần, giết chết đối phương.

Con người này chắc chắn là kẻ chỉ huy Hải thú.

Hải thú mang người hầu đến chiếc thuyền của Phong Lập Hạo.

Gã ta và đứng sĩ trên thuyền ngẩng đầu nhìn, người nọ đứng ngược sáng, bọn họ vốn không thấy biểu cảm trên mặt đối phương thế nào.

Lôi Hoài An nhảy khỏi đầu Hải thú: “Người không nên trộm bảo vật của quý bà phù thủy.” Vừa đi, gã vừa cời dây bó bên trong áo: “Trả lại bảo vật là cách làm đúng đắn.” Thân hình cô dần khôi phục hình dáng nữ giới.

Đợi lúc đứng trước mặt Phong Lập Hạo, cổ áo mở rộng, cảnh xuân chợt hé, nhưng không ai dám thưởng thức vẻ đẹp này.

Người hầu là phụ nữ!

Phong Lập Hạo muốn trở quẻ nhưng xúc tu Hải thú bạch tuộc vẫn luôn bám sát lấy cô, bất cứ kẻ nào có hành động khác thường đều bị đập chết.

Gã chỉ đành từ bỏ, chuyển túi nhỏ cho đối phương, nhưng lén giấu đi vài món bảo vật nho nhỏ.

Phong Lập Hạo nghe thấy tiếng cười khế.

Gã nâng mắt, nhìn thấy người hầu luồn năm ngón tay vào tóc, vuốt sọc tóc rũ bên mặt ra sau gáy, lộ ra cả khuôn mặt.

Rõ ràng là một gương mặt hết sức bình thường nhưng vì đôi mắt sáng như lưu ly kia mà toát lên nét quyến rũ, đồng thời liếc ánh mắt mà gã quen thuộc.

Phong Lập Hạo sửng sờ: “An An?”

Đứng sĩ phía sau gã sửng sốt.

Lôi Hoài An: “Là ta, người vẫn luôn muốn cứu ta, khiến ta rất cảm động...”

Đột nhiên Phong Lập Hạo nhớ đến hành động của đối phương trong kho báu: “Cô cố ý dụ ta lấy bảo vật trong kho báu, cô biết Phù thủy biển sẽ phái cô đi tìm ta.

Cô làm tất cả đều là... vì ta sao?”

Lôi Hoài An trước mặt mỉm cười trong trẻo gật đầu.

Lúc nghe đến câu nói sau cùng, nàng nở nụ cười tươi hơn: “Đúng vậy, để báo đáp sự chăm sóc của người từ trước đến nay...” Cô khựng lại, vì những dũng sĩ Lôi Quốc đã chết vì cô: “Ta sẽ đích thân san bằng Phong Quốc.”

Vẻ mặt Phong Lập Hạo khó tin, gã và tất cả dũng sĩ đều bị xúc tu cuốn lấy.

Xúc tu tiết ra chất lỏng mùi hương thơm ngọt khiến cho bọn họ rơi vào hôn mê.

Lôi Hoài An tìm ra bảo vật Phong Lập Hạo giấu trên người, cầm túi nhỏ lên, bỏ vào.

Cô nhìn mặt biển rộng lớn: “Ta sẽ thành lập một đất nước mới nhanh thôi.”

Hải thú đẩy chiếc thuyền về hướng Lôi Quốc.

...

Mặt biển dao động rất nhỏ, nhìn có vẻ sóng yên biển lặng, nhưng bên dưới lại nổi sóng vì một con Hải thú.

Vân Thiển ngồi trong miệng Ô Tề Hải, gõ răng cậu hỏi: “Cậu được

không đó? Hạm đội ném nhiều châu báu như vậy mới khiến Phù thủy biến xuất hiện, cậu chạy lung tung cũng được à?”

Ô Tề Hải không đáp.

Ở trạng thái bản thể, cho dù cậu trả lời thì Vân Thiển cũng nghe không hiểu.

Vân Thiển nhàm chán nhìn chăm chăm thời gian trên đồng hồ cứu thế nháy nhót.

Một phút, hai phút, năm phút, một tiếng...

Đột nhiên cô bị văng ra, mà Ô Tề Hải đang thờ d.ốc nửa quỳ dưới đất.

Bọn họ đang ở trên bờ biển màu bạc quen thuộc.

Lúc Ô Tề Hải rời khỏi làng sẽ sử dụng mặt nạ nguy trang bên ngoài.

Cậu nâng mắt nhìn về phía Vân Thiển: “Không cho chị nói em không được!”

Vân Thiển: “Ban nãy tôi dùng câu nghi vấn.”

Cô vươn tay kéo Ô Tề Hải, hai người đi tìm Phù thủy biển trước.

Vân Thiển sẽ không chết, Ô Tề Hải thì không sợ chết.

Hình như cậu có chút năng lực đặc biệt, nhưng cụ thể là gì thì không nói cho Vân Thiển biết.

Cung điện Phù thủy biển bị hủy sạch hoàn toàn, xương cốt đầy đất.

Lúc Vân Thiển và Ô Tề Hải gặp Phù thủy biển, cô ta đang buồn bực

sử dụng đám xúc tu kia của mình di dời rác dưới đất.

Cô ta cũng không phát hiện hai người.

Vân Thiển: “Quấy rầy rồi.”

Phù thủy biển hét lên: “Làm sao các người vào được?!”

Ô Tề Hải: “Cô không đóng cửa kỹ, tôi men theo khe cửa mà vào.”

Phù thủy biển phủ nhận: “Không thể nào, không có ta dẫn đường, người không thể nào vào được, trừ khi người là...” Cô ta quan sát kỹ Ô Tề Hải, quạt tay, dường như đang ngửi mùi trên người cậu.

Cô ta nhăn mày: “Thực lực của người đã mạnh đến mức sắp biến hóa rồi sao?”

Ô Tề Hải không hiểu Phù thủy biển đang nói gì.

Cô ta làu bàu: “Nếu như người có thể hấp thu thần lực, người có thể biến thành bán thần giống ta... Đáng tiếc thần linh đã không trở về đây nữa, người chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn này.”

Phù thủy biển: “Nể tình người và ta là đồng loại, ta không tính sổ chuyện người xông vào.”

Ô Tề Hải không có hứng thú với những chuyện Phù thủy biển nói, cậu mở miệng: “Tôi muốn tìm cô giao dịch.”

Cậu nói ra yêu cầu của mình, Phù thủy biển thoáng sững sờ.

Cô ta nhìn sang Vân Thiển: “Ta càng muốn giao dịch với cô hơn, ta có thể khiến thân thể cô tiếp nhận được nó.”

Vân Thiển từ chối, còn lâu cô mới thêm đặc tính hổ đen vũ trụ.

O Tề Hải: “Vì sao chọn chị ấy mà không chọn tôi?”

“Người không thể nào cho ta thứ ta muốn, dù ta muốn giao dịch với người thì bảo vật trong kho báu đã mang đi phần lớn sức mạnh của ta.

Ta cần bổ sung sức mạnh mới, như vậy mới có thể thực hiện yêu cầu của các người.”

Phù thủy biển lắc người, xúc tu dưới thân biến thành đôi chân dài thẳng tắp.

Cô ta đi ngang qua Ô Tề Hải, đứng trước mặt Vân Thiển.

“Hoặc là mang bảo vật trở về, ta lấy lại sức mạnh lần nữa.

Hoặc là bây giờ chúng ta cầu khẩn thần linh, chỉ cần có một chút thần lực, ta có thể khiến các người không còn tồn tại trở ngại.”

Phù thủy biển áp sát Vân Thiển quạt hai tay, khẽ ngửi, vẻ mặt say mê: “Mặc dù mũi rất nhạy nhưng ta có thể ngửi thấy mùi thần linh trên người cô.

Cô là một tín đồ.”

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: Sao tôi lại là tín đồ được? Nếu tôi thật sự là tín đồ, e là tín cái rắm thì có.

-----oOo-----

Chương 70: 70: Gặp Mặt Thần Linh

Dưới sự khuyên nhủ của Phù thủy biển cùng với thể tấn công bằng ánh mắt đáng thương của Ô Tề Hải, Vân Thiển đồng ý thử cầu xin thần linh dựa theo cách của Phù thủy biển .

Trong cung điện tàn tạ hiện giờ của cô ta, Vân Thiển nhấn mạnh nhiều lần: “Tôi chưa từng tin ngưỡng bất cứ thần linh nào.”

Phù thủy biển khẳng định nói: “Ta không bao giờ ngửi sai mùi thần linh.”

Cô ta bây giờ giống một con Husky nóng lòng chờ ăn, thái độ hết sức vui vẻ, khí thế khác hẳn lần gặp mặt trước.

Có lẽ mất đi sức mạnh nên đói dữ quá, khiến bộ dạng cô ta thoát nhìn không thông minh cho lắm.

Vì Vân Thiển cũng chẳng biết danh xưng thần linh mà mình tin ngưỡng, cho nên cô cần một nơi chính thức và vật hiến tế mới có thể tiến hành cầu nguyện với thần.

Sau khi lời cầu nguyện được hồi đáp, cô sẽ bắt đầu cầu xin.

Rất nhiều tín đồ lúc cầu nguyện có thể mơ hồ cảm nhận được hình dáng của thần cùng với sự quyền năng và toàn năng của ngài.

Trong quá trình cầu nguyện, bọn họ dần dần hình thành tín ngưỡng vững chắc, sau khi trở thành tín đồ trung thành là có thể bắt đầu cầu

xin.

Phù thủy biển bảo Vân Thiển vẽ một vòng tròn hoàn hảo, chọn bốn điểm đối xứng trên vòng tròn, lần lượt đặt hơi thở của dụ/c vọng (bộ phận sinh dục phơi khô của Hải thú), hơi thở của sinh mạng (bùn đất và hạt lúa), hơi thở của chiến tranh (thanh đao từng giết vô số Hải thú), cùng với đoạn tóc và một ít mô da của Vân Thiển.

Vốn Phù thủy biển muốn cắt một miếng da của cô, không ngờ Vân Thiển giơ tay gãi đầu, lấy một miếng gàu đưa cho cô ta... làm mô da, cũng chẳng biết thần linh nghĩ thế nào.

Phù thủy biển cầu nhàu: “Trừ thần tối cao, những thần linh khác chắc chắn sẽ có một trường phái tu luyện chính.

Thật ra thần linh cũng chẳng giỏi giang gì, nếu không phải ta thiếu một chút cơ hội, bây giờ ta cũng có thể trở thành thần linh cấp thấp rồi...”

“Trường phái chính cũng tức là Nữ Thần Mùa Màng đại diện cho phái sinh mạng, Thần Chiến Tranh đại diện cho phái chiến tranh, phái dụ/c vọng tạm thời chưa xuất hiện thần linh cấp cao nào có Thần cách.

Thần linh tu luyện dụ/c vọng rất ít khi có tín đồ, thực lực cũng chẳng ra sao...”

Những cái cô ta nói có thể gọi là bí mật của thần, nếu là tín đồ bình thường chắc chắn sẽ vô cùng thích thú.

Vân Thiển và Ô Tề Hải mặt không cảm xúc nhìn Phù thủy biển.

Hai gương mặt giống như người chết khiến cô ta ghen hòng, không nói nổi nữa.

Phù thủy biển: “...”

Phù thủy biển: Thôi đi, nể tình thần lực sắp tới tay, không tính toán với chúng.

Phù thủy biển dựa vào loại mùi thần linh mình ngửi được mà lựa chọn vật hiến tế, vật đó sẽ tương ứng với các loại thần linh khác nhau.

Sau khi cầu nguyện thành công, vật hiến tế tương ứng với loại thần linh đó sẽ biến mất.

Vân Thiển đứng ở tâm vòng tròn.

Lúc cầu nguyện, cô không cần đọc lời cầu nguyện, chỉ chú ý duy nhất hai chữ “Thành tâm”.

Thần linh có thể nghe thấy giọng nói của tất cả tín đồ, chỉ có tín đồ thuần khiết có đủ lòng thành, giọng nói mới nổi trội giữa đông đảo tín đồ.

Vân Thiển: Vụ này chơi khó cô rồi.

Phù thủy biển nói bằng giọng điệu mê hoặc: “Một khi hình thành liên hệ với thần linh, sau này có bất cứ khó khăn gì đều có thể tìm thần linh giúp đỡ, bọn họ sẽ không từ chối yêu cầu của tín đồ thuần khiết.”

Vân Thiển hơi động lòng: “Vậy lúc tôi cần đàn ông, thần linh cũng có thể đưa ngay một người đến cho tôi, hoặc giả tự lấy mình cho tôi dùng một chút hả? Thần linh tốt vậy sao?”

Phù thủy biển: “?”

Ô Tề Hải: “?”

Suy nghĩ của cô hết sức bất thường.

Vân Thiển thấy cả nửa ngày mà Phù thủy biển không đáp lời, cô xem như cô ta ngầm thừa nhận, thái độ cầu nguyện cũng chân thành gấp mấy lần.

Thần thái, điệu bộ và khí thế kia đích thực là một tín đồ cuồng tín điển hình.

Từng giây từng phút trôi qua, chẳng có gì xảy ra.

Ô Tề Hải bắt đầu mất kiên nhẫn.

Cậu bước tới gần trận cầu nguyện, định kéo Vân Thiển khỏi vòng tròn, bỗng nhiên xảy ra dị biến — —

Đuôi tóc Vân Thiển chậm chậm bay lên, giống như rong biển trôi nổi dập dềnh trên mặt nước.

Từng vật hiển tế rực sáng, đường vòng tròn bên dưới dựng lên kết giới.

Phù thủy biển phấn khích nói: “Thành công rồi!” Cô ta nhìn sang vật hiển tế, sẽ là thần linh trường phái nào đây?

Chỉ cần nhìn sự biến mất của loại vật hiển tế là có thể biết... Giây tiếp theo, mắt cô ta không kiềm được trợn to, toàn bộ vật hiển tế đều biến mất!

Không thể nào! Sao lại có thần linh đang tu luyện tất cả các trường phái?!

Cô ta chưa từng nghe nói chuyện như vậy.

Rốt cuộc thần linh Vân Thiển tín ngưỡng là ai?

Phù thủy biển dẫn xuống sự kinh ngạc, nói: “Thần linh sắp hồi đáp lời cầu nguyện của cô.

Nếu may mắn, cô có thể nhìn thấy hình dáng của thần, nhất định phải biết danh xưng của y lúc trở thành thần linh...”

Giọng nói của cô ta loáng thoáng truyền đến tai Vân Thiển.

Lúc này Vân Thiển giống như hồn rời khỏi xác, chân cô đang giẫm lên vũng nước, đứng bên trong bóng tối không thấy rõ bốn phía.

Một âm thanh mơ hồ dẫn dắt cô bước về phía trước, mặt nước gợn sóng.

...

Thần điện vang lên một tiếng nổ.

Vương Lâm ghé tai lắng nghe, hình như Giới tu luyện nửa đường xảy ra rắc rối.

Chuyện thường gặp, chẳng cần để ý, ông ta tiếp tục quét dọn dưới chân núi thần .

Trong thần điện, Giới chưa hết bàng hoàng lắng nghe thêm lần nữa.

Đúng là có tiếng cầu nguyện, ngài không nghe lầm.

Không ngờ tín đồ bại não lại chính thức cầu nguyện ngài, Giới cũng không muốn đáp lại, nhưng ngài nhớ đến lời uy hiếp hai ngày trước của Thần Chiến Tranh, cùng với hiểu biết của ngài về Vân Thiển từ đám dự/c vọng kia ...

Nếu ngài không hồi đáp, Vân Thiển sẽ bị Thần Chiến Tranh bắt cóc, trở thành một thành viên trong đông đảo tín đồ của y.

Mà ngài chỉ có một tín đồ.

Mặc dù ngài rất ghét tín đồ bại não này, nhưng cô là tín đồ duy nhất của ngài.

Giới: “...”

Ngài đứng dậy, quyết định bắt đầu chiếu hình hồi đáp Vân Thiển.

Đang chuẩn bị chiếu, Giới trông thấy bộ dạng lúc này của ngài từ bóng ngược dưới hồ nước.

Bởi vì tu luyện đột nhiên gián đoạn nên trông ngài nhếch nhác hơn thường ngày, còn có hai ba nhúm tóc vểnh lên, dáng vẻ khá bê bối.

Giới trầm mặc hồi lâu.

Ngài bước tới mép hồ, ánh sáng xám bạc trên tay lập lòe.

Sau khi vuốt thẳng tóc, ngài lại cảm thấy tóc dài che mặt, đúng lúc dự định thắt một cái bím nhỏ, ngài bỗng bừng tỉnh!

Giới: Ta đang làm gì???

Tình cảm yêu thích của đám đệ/c vọng vẫn sinh ra ảnh hưởng đối với Giới, mặc dù ngài phủ nhận thế nào cũng không có tác dụng.

Vốn là cùng một linh hồn, làm sao tình cảm lại khác nhau được.

Càng kìm nén, càng tò mò, càng muốn tiếp cận.

Ngài không mặc áo giáp mà lấy một miếng mặt nạ che nửa mặt trên, rồi lại chọn lựa cảnh vật đẹp nhất trong thần điện là một mái đình trên mặt nước.

Đột nhiên trong bóng đêm bùng lên một một chùm sáng.

Vân Thiển nhìn thấy thần linh tóc trắng đứng dưới mái đình trên mặt nước, như thông xanh giữa trời tuyết, toát lên cảm giác xa cách, khinh thường hết thảy.

Giới nhìn thấy Vân Thiển giẫm vũng nước cạn đi tới, dòng nước sau lưng cô bắt đầu dâng lên.

Cô mỉm cười trong veo, một đôi mắt chỉ nhìn thấy ngài, trong mắt chỉ có một thần linh ngài.

Vân Thiển: “Chào ngài.” Cô vô cùng kính cẩn dõng dạc, mở lời chào.

Đầu mày Giới hơi giãn ra.

Đây mới là dáng vẻ tín đồ nên có, tiếp theo ngài lắng nghe tiếng lòng của Vân Thiển.

【A, mình nhớ đường cong bờ sông này, lẽ nào mình thật sự từng gặp thần linh? Nói thật, mặc trường bào mà sông còn vắng vẻ đó, cảm giác sờ vào chắc chắn rất đã tay.】

Giới: “...”

Giới: Thôi, cái thứ tín đồ này ai muốn lấy thì lấy, dù sao ngài cũng không cần nữa.

【Đẹp thật, dù không thấy mặt cũng cảm giác được thần rất đẹp.

Nếu thần linh nào cũng giống như ngài, vậy chẳng phải làm tín đồ là chuyện vô cùng sung sướng à?! Cũng chưa chắc, lỡ như ngài là thần linh đặc biệt thì sao... Quyết định rồi, đời này mình sẽ tín ngưỡng ngài!】

Giới: “...”

Ngài giơ tay lên mép môi ho khẽ một tiếng, khóe môi hơi cong lên hơn bình thường một chút.

Giới: “Vì sao cầu nguyện với ta?”

Giọng nói của ngài đan xen giữa sự trong trẻo của thiếu niên và sự trầm lắng của đàn ông trưởng thành, cộng thêm đặc tính thần linh, nghe như thánh âm toát lên mùi cấm dục, khiến người ta không thể nào tự kiềm chế.

Vân Thiển nhẹ nhàng trình bày nguyên nhân cô đến đây cầu xin, nhưng Giới hoàn toàn không nghe được.

Tiếng lòng của cô đang spam bên tai ngài.

【Cứng rồi! cứng rồi! cứng rồi! cứng rồi! cứng rồi!】 (*)

Giới: “...”

(*) Thật ra cụm từ Vân Thiển spam là “! 了 “.

Tác giả giải thích cụm từ này có nghĩa là “硬了”, dịch theo nghĩa đen có nghĩa là “cứng rồi” đối với con trai, trong trường hợp này thì mình nghĩ là “n*ng rồi”, nhưng mình thấy tục quá nên để “cứng rồi”.
-----oOo-----

Chương 71: 71: Tính Dục Là Cô

Cái này không khỏi khiến Giới nhớ đến bốn chữ tiếng lòng tại lần đầu tiên Vân Thiển gặp ngài: “Thật muốn đè anh.”

Khao khát của cô tr.ần trụi không hề che giấu, mặc dù không hiện lên mặt nhưng ánh mắt và tiếng lòng đều đồng nhất.

Một đôi mắt giống như có thể lột sạch quần áo trên người ngài, thấy rõ thân thể bên dưới.

Giới biết rõ quần áo là thần thuật biến thành, Vân Thiển không thể nào nhìn xuyên qua quần áo để thấy được cái gì.

Nhưng ánh mắt của cô ngập tràn tính công kích, ngài âm thầm tăng thêm độ dày cho quần áo.

Động tác của ngài nhìn rất quen... Vân Thiển đột nhiên nhận ra chẳng phải thần linh trước mặt là người mà cô ngày nhớ đêm mong, vô cùng muốn đè kia sao?!

Tiếng lòng Vân Thiển khiến cho Giới lấy làm lạ.

Rõ ràng ngài đã mang mặt nạ, hình tượng cũng khác hoàn toàn lúc trước, sao cô gái này vẫn nhận ra ngài?

Vân Thiển chưa mở miệng, cô dự định trở thành tín đồ của thần linh.

Gần quan được lộ, nói không chừng sau này cô có cơ hội cùng thần

linh ấy ấy ấy.

Giới càng nghe tiếng lòng Vân Thiển càng đen mặt.

Ngài nghe được một bộ phim dài tập, tình tiết là tín đồ làm sao thừa dịp thần linh không chú ý mà sàm sỡ này nọ, cuối cùng ăn sạch ngài một lần.

Rõ ràng trong nhà có phân thân Cố chấp và Tham lam của ngài, bắt cóc Tham ăn của ngài ở thế giới kia, bây giờ vẫn còn mơ tưởng đến thân thể ngài, quá tham lam rồi!

Vân Thiển vừa xuất hiện, Giới đã cảm nhận được mùi Tham ăn nồng nặc trên người cô.

Thực lực Tham ăn đã xấp xỉ sinh vật bán thần, thảo nào bản thân không cảm ứng được sự tồn tại của cô, ngài chẳng hề bất ngờ việc Tham ăn ở bên cạnh Vân Thiển chút nào.

Giữa hai người im lặng dị thường.

Giới có thể nghe thấy tiếng lòng của Vân Thiển nên vẫn luôn không mở miệng, ngược lại có cảm giác Vân Thiển cứ tíu tít bên tai ngài, khá om sòm.

Suy nghĩ vận hành trong đầu Vân Thiển luôn phong phú.

Cô là tay tự biên tự diễn điêu luyện, rất nhiều chuyện ngại sự ràng buộc của đạo đức và pháp luật nên cô sẽ chỉ nghĩ lung tung trong lòng, hoàn toàn không ngờ thần linh Giới này có thể đọc được suy nghĩ.

Sau khi nói xong yêu cầu, thần linh trước mặt vẫn luôn im lặng.

Chẳng lẽ ngài không muốn đáp ứng lời cầu xin của cô? Hay là ngài không nghe rõ, chi bằng cô tới gần lặp lại lần nữa.

Giới: “Cô đứng yên đó, đừng qua đây.”

Không biết có phải ảo giác hay không, cô lại nghe ra một chút hoảng hốt trong giọng nói của Giới.

Vân Thiển: Không thể nào, sao thần linh lại sợ mình tới gần được?

Vân Thiển bấm cổ họng, khiến giọng nói mình càng nũng nịu hơn: “Ngài thần linh...”

Giới bị cô gọi mà nhũn cả chân.

Ngài cứ cảm giác giây kế tiếp, cô sẽ bất chấp sinh mạng ôm lấy ngài găm lung tung một trận giống đêm hôm trước.

Ngay lập tức ngài nhận ra đây là ảnh chiếu, cho dù Vân Thiển tới gần cũng không thể chạm vào ngài, cô vốn không làm gì được!

Vân Thiển chỉ thấy Giới lúc thì nhụt chí, lúc thì hừng hực khí thế, khoe miệng khi cao khi thấp, giống hệt bệnh nhân tâm thần ở bệnh viện tâm thần trước đây cô làm tì/nh nguyện, không khác gì biểu tượng cảm xúc ngổ tào lưu hành trên mạng.

Giới rộng lượng phớt lờ tiếng lòng mắng ngài ngổ tào của tín đồ bại não, đáp lại yêu cầu lúc nãy của tín đồ.

Ngài sẽ cho Vân Thiển mượn một phần thần lực để sử dụng, nhưng cô phải tự chịu trách nhiệm với ảnh hưởng sản sinh sau đó.

Giới: Cho cô dùng thần lực xong ngủ bảy ngày bảy đêm cho biết.

Vân Thiển: “Ngài thần linh tôn kính, ngài đúng là người tốt.

Xin hỏi, ngài có thể nói cho tôi biết ngài là thần linh gì không?”

【 Xem ra đầu óc cũng chẳng thông minh lắm.】

Giới: “Ha ha.” Ngài ngập ngừng nói: “Ta có thể thấy nhất cử nhất động của cô, nếu cô cầu xin, không cần gọi tên ta, chỉ cần mở đầu bằng sáu chữ trước câu nói...”

Ổng tay áo ngài phất nhẹ, ánh chiếu biến mất hoàn toàn.

Cơ thể Vân Thiển truyền đến cảm giác rơi tự do.

Cô đột ngột tỉnh giấc, Phù thủy biển và Ô Tề Hải đang đứng phía trước, mà trong cơ thể cô trào dâng sức mạnh chưa từng có.

Một loại sức mạnh điên cuồng chảy dọc khắp mạch máu trong cơ thể, kêu gào muốn hủy diệt tất cả mọi thứ trên thế giới.

Thần lực khiến màu nâu trà trên đuôi tóc cô nhạt đi, nhuộm một ít màu bạc.

Ô Tề Hải thấy kết giới biến mất, vội nhào tới cạnh Vân Thiển: “Chị gái, chị không sao chứ, chị cầu nguyện tròn một tuần rồi đấy!”

Vân Thiển tưởng mình chỉ mới nói chuyện với Giới hơn nửa tiếng đồng hồ, không ngờ thời gian lại qua lâu như thế, thảo nào bụng cô đói tới vậy!

Vân Thiển: “Tôi muốn ăn gì đó.”

Ô Tề Hải nhét cho cô một con cá nhỏ: “Chị gái ăn cái này lót dạ trước đi.” Bỗng nhiên cậu bị người bên cạnh đẩy ra.

Phù thủy biển túm lấy bả vai Vân Thiển: “Cô lấy được thần lực rồi đúng không? Bây giờ dựa theo cách ta nói, từ từ truyền nó cho ta, sau đó ta sẽ bắt đầu giao dịch với các người.”

Phù thủy biển nhìn sang phần giữa háng của Ô Tề Hải, nhận được ánh mắt hung ác của cậu.

Vân Thiển dựa theo lời nói của Phù thủy biển, đan mười ngón tay với cô ta.

Nhưng thần lực vừa bắt đi truyền đi một chút, Phù thủy biển đã phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Gương mặt xinh đẹp của cô ta bỗng nhiên trở nên xấu xí, biến đổi tới lui giữa bức tranh Vân Thiển từng thấy và hình tượng người phụ nữ xinh đẹp.

Cô ta đột ngột thoát khỏi tay Vân Thiển, hoảng sợ tột cùng: “Y là cái gì? Y không phải thần linh chính thống! Sao cô có thể chịu được thần lực đáng sợ như vậy?”

Vân Thiển cảm thấy sức mạnh trong cơ thể có hơi điên cuồng thật, nhưng không đáng sợ như Phù thủy biển nói.

Ô Tề Hải tò mò, mùi bốc lên từ người Vân Thiển khiến cậu có cảm giác thân quen.

Cậu hỏi: “Phù thủy biển, vừa rồi cô nói nếu tôi có thần lực, tôi cũng có thể hóa thành sinh vật bán thần đúng không?”

Phù thủy biển lắc đầu lia lịa: “Người không chịu nổi loại thần lực này đâu.” Về ngoài cô ta rút cuộc cũng ổn định lại, không biến đổi nữa.

Ô Tề Hải nắm lấy tay Vân Thiển.

Thần lực giống như tìm được chủ nhân, vội vã tràn vào cơ thể cậu, mà Vân Thiển bỗng có cảm giác đuối sức.

Phù thủy biển: “Chuyện... chuyện này không thể nào!”

Vân Thiển buồn ngủ không chịu nổi nói với cô ta: “Cô là vai diễn phụ(*) à?”

(*) Tác giả dùng từ 捧眼, để chỉ những vai phụ sử dụng lời nói, vẻ mặt, động tác phối hợp với vai chính, nhằm mục đích tấu hài.

Cô ngáp dài, chuẩn bị tinh thần ngủ bất kỳ lúc nào.

Đột nhiên, cơ thể cô bốc lên một luồng khí khô nóng, đánh đuổi cơn buồn ngủ sang một bên, phân bổ toàn thân.

Ô Tề Hải và Phù thủy biển phát hiện ánh mắt Vân Thiển thay đổi, trở nên yêu kiều ướt át, cơ thể tỏa ra mùi thơm có thể sánh ngang với hương thúc tình.

Phù thủy biển không chịu được sự chộn rộn trong cơ thể, chạy như bay đi tìm đám trai lơ.

Ô Tề Hải thấy Vân Thiển đang cởi quần áo mình.

Cậu vội vàng ôm lấy cô, tìm được một gian phòng xem như lạnh lẽo, đặt cô lên giường.

Nhưng cậu lại không đợi được động tác kế tiếp của Vân Thiển.

Cuối giường đặt một tấm gương rất lớn, phản chiếu toàn bộ khung cảnh lúc này.

Vân Thiển chậm rãi giơ tay sờ mặt mình, cử động cơ thể xuống giường.

Đứng trước gương, cô giơ tay chạm vào mặt gương, nở nụ cười rạng rỡ: “Vân Thiển, quả nhiên sau khi trưởng thành, nàng rất xinh đẹp...”

Ô Tề Hải: “Người là ai? Người là thần linh mà ban nãy chị gái cầu xin sao? Người bám vào người cô ấy?”

“Đần độn.” Ánh mắt “Vân Thiển” lạnh nhạt nhìn Ô Tề Hải trong gương.

Cô vừa nở nụ cười trong trẻo, vừa ôm lấy chính mình: “Không ngờ ta tỉnh giấc trễ như vậy.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu như ta tỉnh lại quá sớm sẽ tổn hại đến nàng...”

Ô Tề Hải trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc người là ai?” Cậu muốn ra tay nhưng lo lắng tổn thương đến Vân Thiển.

“Vân Thiển” cau mày: “Tham ăn, chẳng qua ta chỉ ở trong thân thể Vân Thiển, ngay cả ta mà người cũng không nhận ra sao?”

Ô Tề Hải: “Tham ăn là ai, ta là Ô Tề Hải.”

“Vân Thiển” : “Giới đâu?”

Ô Tề Hải: “Đó là ai nữa?”

“Vân Thiển” : “Bản thể đần độn của chúng ta.”

Ô Tề Hải: “???”

Giới ở trong thần điện đột nhiên ngửi được mùi Tịch dục vẫn luôn mất tích bấy lâu nay.

Nhưng khi cảm ứng vị trí của nó, ngài lại phát hiện Tịch dục đang ở gần Vân Thiển.

Giới hoài nghi cuộc đời, sao Tịch dục và Tham ăn lại ở cùng một thể

giới.

Ngài ước gì có thể lập tức chạy tới, nhưng cấm chế của Thần Bóng Tối tạo ra chưa biến mất, ngài chỉ có thể ngưng tụ Thủy kính, quan sát tình hình.

Sau đó ngài phát hiện, không ngờ Tính dục lại ở trên người Vân Thiển!

Tại sao?!

Làm sao có thể xảy ra chuyện này?

Vì sao dục vọng của ngài lại ở trên người một cô gái, mà cô gái kia còn dự dõ hết ba dục vọng khác của ngài.

Ngài lại phát hiện quả nhiên trên người Tham ăn có thần lực của ngài, nếu vậy ngài có thể thông qua chút thần lực này truyền một phần ý thức lên người Tham ăn...

Ô Tề Hải cảm giác có thứ gì đó bò tới bò lui trong cơ thể, mùi hương thơm ngọt kích thích.

Cậu điều động cơn thèm ăn, ăn sạch cả lũ, lập tức có cảm giác thiết lập kết nối với cái gì đó.

Giới: "..."

Tham ăn ăn mất ý thức của ngài luôn rồi.

Chuyện này không gây ảnh hưởng xấu đến ngài, nhưng sẽ khiến ngài không thu hồi được phần ý thức đó, bị buộc cảm nhận mọi cảm giác của Tham ăn.

Cũng vì vậy, ngài nghe được đối thoại giữa Tính dục và Tham ăn.

Tính dục: “Cái gì, người không biết mình là một phần thân của thần linh sao? Không biết cũng tốt, ta cũng chẳng muốn nhận mình và tên đó là cùng một người, y vốn không có trái tim!”

Tham ăn: “Ta vẫn cảm thấy có gì đó không chân thật... Người có thể không nói chuyện với ta bằng thân thể chị gái không, người đừng có sờ vào ngực chị ấy! Đó là của ta!”

Tính dục: “Cái gì mà của ta của người, chẳng phải ta chạm vào thì người cũng có cảm giác sao, chúng ta vốn là một... Ta không có thân xác của mình.

Sau khi bị Giới ném ra, ta thừa dịp y không để ý mà bám lên người Vân Thiển, vẫn ngủ say đến giờ.

Dưới ảnh hưởng của ta, cô ấy mới phát triển hoàn mỹ như vậy.”

Tham ăn: “...”

Tính dục: “Lẽ nào người không thích cơ thể cô ấy? Cô ấy như vậy không khiến người k.ích thích à?”

Tham ăn: “Người là Tính dục? Vậy luồng d.ục vọng ta ăn được trong người chị gái lúc trước...”

Tính dục: “Dù cho ta ngủ say, ta cũng sẽ tạo nên ảnh hưởng đối với cơ thể cô ấy, có điều cô ấy sẽ không nảy sinh thú tính đối với người khác, chỉ có chúng ta.”

Tham ăn: “Người thật quá đáng, dám làm chuyện như vậy với chị gái!”

Tính dục: “Liên quan gì tới ta, rõ ràng là chuyện tốt mà Giới làm ra.

Lúc tên không có trái tim kia trở về Thần giới, lo lắng sau này Vân Thiển thích người khác, khiến cô ấy không thấy rõ ai trừ chính mình

đã đành, còn khiến cô ấy chỉ phản ứng mạnh nhất đối với mình...
Thôi, mặc kệ con lừa đó đi, chỉ cần giải trừ thần thuật, Vân Thiển chắc chắn sẽ thích đám chúng ta hơn.”

Tham ăn: “Hình như chị gái không lớn tuổi mấy, chuyện người nói có vẻ đã xảy ra rất lâu rồi...”

Tính dục: “Đúng là rất lâu trước đây, cô ấy mới bốn tuổi đã bị tên khốn Giới không có trái tim kia hãm hại, mới bốn tuổi thôi!”

Tham ăn: “Hu hu hu, chị gái thật đáng thương, Giới mà người nói đúng là tên súc sinh! Ta không thể nào là phân thân của loại rác rưởi đó!”

Giới nghe xong giật mình.

Tính dục là chúa nói láo gì thế, ngài làm chuyện như vậy khi nào?
Ngài không hề có ấn tượng với Vân Thiển, làm sao có thể làm những chuyện Tính dục nói.

Nếu trên người Vân Thiển có thần thuật của ngài thi triển, hẳn ngài đã từng gặp Vân Thiển, không thể nào không nhận ra.

Ngài phải đích thân gặp mặt Tính dục một lần... Thời gian cấm túc còn nửa tháng, ngài phải đích thân đi gặp Vân Thiển rồi lại nghe
— —

Tính dục: “Ta mệt rồi, tính dục tích góp thành hình trong cơ thể Vân Thiển không đủ để ta ăn, nếu tiếp tục tỉnh giấc sẽ ảnh hưởng đến cơ thể cô ấy... Sao đám các người vô dụng vậy, đến bây giờ mới tạo được chút xíu tính dục.”

Tham ăn: “...”

Tính dục: “Đúng rồi, nếu như gặp Cố chấp, người phải cẩn thận một

chút, y và chúng ta không giống nhau.”

Tham ăn: “Tại sao?”

Giới cũng muốn biết.

Giới: Đây là phân thân của ta sao? Sao phân thân còn biết nhiều chuyện hơn ta vậy?

Nhưng cả hai không đợi được câu trả lời của Tính dục.

Ô Tề Hải ôm lấy cơ thể ngã xuống của Vân Thiển, sắc mặt cô trở nên hồng hào, trong miệng lầm bầm mấy câu đại loại như “Tên nào cũng không cho ta đề”.

Ô Tề Hải ôm Vân Thiển vào lòng giống như ôm đứa trẻ: “Chị gái, em muốn hôn chị, chị nghe thấy không? Tính dục tạo thành trên người chị chưa đủ, để em giúp chị được không?”

Giới cảm thấy cực kỳ không được.

Vân Thiển ngủ say.

Ô Tề Hải: “Chị không nói gì, xem như chị đồng ý rồi đấy.”

Cậu cúi đầu, bắt đầu hôn từ khóe môi Vân Thiển.

Bàn tay vuốt ve da thịt trần trụi trên eo cô, cảm xúc mịn màng giống như trứng gà lột khiến người ta yêu thích không nổi buông tay.

Cậu không làm chuyện gì quá đáng, chỉ giống như cún con mới sinh mút lấy tuyến thể từ từ phồng lên trên cổ Vân Thiển: “Thật muốn làm chuyện kế tiếp với chị ghê, em muốn tiếp tục rồi.”

Nếu là phân thân dục vọng khác, dù cho cảm giác đụng chạm lúc cảm xúc xao động truyền tới cũng không mạnh mẽ như Tham ăn lúc

này.

Cơ thể dồn nén, biến thành trái bom hẹn giờ, có cảm giác phát nổ bất cứ lúc nào.

Giới không biết Ô Tề Hải và Vân Thiển kích thích không hợp, lời nói của Ô Tề Hải lúc này chỉ mang ý đùa giỡn, đồng thời ngài cũng không hiểu những chuyện này, cứ nghĩ Ô Tề Hải bắt đầu làm thật.

Tuyệt đối không được!

Giới nghĩ tới nghĩ lui, nhớ đến hai ngày trước đi ra phía sau núi, nhìn thấy chuyện Đen to con gặp phải.

Hình như lúc đó Đen to con tính làm vài chuyện với Trắng bé nhỏ.

Nhưng đằng sau núi có một cây thần mộc, Đen to con dè không ngã, cộng với việc ngồi quá vội nên bị thương vài chỗ quan trọng.

Giới không có tính dục, không có chỗ kia, cho nên ngài có thể thông qua việc đánh vào chỗ đó để truyền lại cảm giác đau đớn sản sinh từ chỗ đó đến phân thân mà ngài chỉ định.

Giới ác độc, ra tay không nể nang gì.

Đây là nỗi đau khó nói thành lời, chỉ có đàn ông đích thực mới có thể chịu đựng được.

Ô Tề Hải: "..."

Trong phút chốc, Tiểu Hải căng tràn sức sống đã khuất bóng hoàng hôn, không gượng dậy nổi.

-----oOo-----

Chương 72: 72: Trái Tim Của Ai

Khi Vân Thiển tỉnh lại, ngực trái rất đau, cô nghi ngờ có người thừa dịp cô ngủ mà lấy xe tăng nã pháo vào tim mình.

Cô nghĩ ngợi hồi lâu, trái tim mới bớt đau đớn.

Ký ức cuối cùng trước khi ngủ là Phù thủy biển hút lấy thần lực thất bại, hình như Tiểu Hải hút được thần lực này...

“Tiểu Hải?” Vân Thiển phát hiện Ô Tề Hải nằm co quắp dưới giường, vẻ mặt ảm đạm giống như gặp phải nỗi đau mà sinh mạng không thể chịu đựng được.

Cô bước xuống giường đỡ cậu dậy: “Thần lực làm cậu bị thương à?”

Trong lòng Ô Tề Hải chửi đờ mờ, cậu không rõ xảy ra chuyện gì nhưng trực giác nói cho cậu biết chắc chắn là liên quan đến bản thể dần dần.

“Chắc vậy, em chỉ cần nghỉ ngơi một lát.” Ô Tề Hải thấy đáng vẻ không nhớ chuyện gì của Vân Thiển, nghĩ đến lời dặn của Tính dực nên không kể chuyện trong cơ thể cô có phân thân thần linh.

Đồng thời cậu cũng không muốn nói cho cô biết chuyện nơi quan trọng nào đó của cậu bị thương nặng.

Vân Thiển: “Giao dịch giữa chúng ta và Phù thủy biển coi như thất bại rồi à?”

Ô Tề Hải gật đầu: “Cô ta không lấy được thần lực.” Bọn họ muốn tiến hành giao dịch khác với Phù thủy biển.

Vân Thiển cảm khái Ô Tề Hải thật cố chấp.

Do dự hồi lâu, cô vẫn nói thật tình huống “chỉ bèn thận không bèn tâm” của mình: “Tiểu Hải, thật ra tôi...”

Lời còn chưa dứt, Ô Tề Hải đã giơ tay bịt chặt miệng cô, mỉm cười nói: “Em từng tuổi này còn chưa ăn thịt tộc Người, em không hi vọng lần đầu tiên trải nghiệm chuyện này trên người chị.

Mặc dù năng lực khôi phục của chị tốt đến mức đáng kinh ngạc, nhưng nếu ăn vào bụng...”

“...” Vân Thiển trầm mặc, lát sau bật ra lời nói từ tận đáy lòng: “Thật ra tôi rất thích cậu.”

Ô Tề Hải: “Em cũng rất thích chị! Chị đừng nản lòng, Em chắc chắn sẽ khiến Phù thủy biển đồng ý giao dịch với em.”

Vân Thiển: “Tính ra cậu đã hấp thu thần lực, vậy cậu hóa thành sinh vật bán thần rồi à?”

Ô Tề Hải quan sát tình trạng cơ thể: “Chẳng có gì khác biệt.”

Cậu thử thăm dò hỏi Vân Thiển vài vấn đề, thấy cô hoàn toàn không biết chuyện Tíng dục và Giới, bèn ném chuyện phân thân và bản thể ra sau đầu.

Lúc hai người tìm thấy Phù thủy biển, cảnh tượng vừa dâm dục vừa hỗn loạn.

Phù thủy biển vốn mặc kệ hai người bước vào, dù cho Ô Tề Hải gọi cô ta mấy lần, cô ta cũng nhắm mắt làm ngơ.

Ô Tề Hải định che mắt Vân Thiển, không ngờ nhìn thấy cô xem say mê, bộ dạng cứ như ước gì kéo cái băng ghế, sẵn tiện lấy chút gì đó ăn, chậm rãi ngồi xuống thưởng thức.

Ô Tề Hải: "..."

Đột nhiên cậu muốn biết rốt cuộc tính cách vốn có của Vân Thiển là vậy, hay là dưới sức ảnh hưởng của Tính dục mới trở nên như vậy... Đương nhiên Vân Thiển thế nào, cậu cũng thích cả.

Ngay sau khi một tên trai lơ hoàn thành tư thế cực kỳ cao siêu nào đó, Vân Thiển vỗ tay lớn tiếng khen: "Hay, hay lắm!"

Khen xong, thế giới trở nên yên ắng lạ thường.

Gần như tất cả mọi người đều nhìn về phía Vân Thiển, không nói nên lời.

Người này bị cái gì vậy?

Hiển nhiên da mặt đám trai lơ của Phù thủy biển không đủ dày, tên nào tên nấy mềm oặt.

Sau khi bảo bọn họ lui xuống hết, Phù thủy biển càn lờn nhìn Ô Tề Hải và Vân Thiển.

"Các người không cho được thứ ta muốn, bây giờ ta cũng không có thần lực giao dịch với các người, sao cứ đứng ì ở chỗ ta cản tay cản chân vậy?"

Giọng nói cô ta tràn ngập ghét bỏ, dường như trong mắt cô ta, Vân Thiển và Ô Tề Hải là hai con Husky phá nhà.

Ô Tề Hải hỏi: "Chỉ cần mang tất cả bảo vật về, thần lực của cô sẽ

khôi phục sao?”

Phù thủy biển: “Đúng là vậy, nhưng đã có người thay ta tìm bảo vật, ta không cần các ngươi đi làm chuyện lặp lại.”

Ô Tề Hải nghiêm túc nói: “Làm sao cô biết người kia chắc chắn sẽ giúp cô tìm về bảo vật? Lỡ như tên đó nài lòng tham với bảo vật, không trả lại cho cô thì làm sao?”

Phù thủy biển: “Trong tay ta có nhược điểm của tên đó, tên đó không dám không trả.”

Ô Tề Hải: “Được thôi, vậy đổi một góc độ khác, người kia có tài giỏi như tôi không? Cô cũng nói thực lực của tôi đã sánh ngang sinh vật bán thần, chắc chắn tốc độ tìm lại bảo vật giúp cô nhanh hơn.

Cô muốn từ chối cơ hội nhanh khôi phục thần lực hơn sao?”

Phù thủy biển hơi dao động, cô ta cũng không tin tưởng thực lực của người hầu cho lắm, chẳng qua lúc đó không có người để dùng, đành phải phái cô ta đi bù đắp sai lầm.

“Không những ta muốn lấy bảo vật về, ta còn muốn phá hủy đất nước tộc Ngươi! Ngươi có thể ra tay với tộc Ngươi được sao, nên nhớ kẻ trộm bảo vật của ta là gã khốn có địa vị không thấp trong tộc Ngươi...”

Phù thủy biển ám chỉ, nhìn Vân Thiển, dù sao đi nữa thân phận của cô ở thế giới này cũng là tộc Ngươi.

Ô Tề Hải lập tức đau đầu.

Vân Thiển: “Kẻ trộm bảo vật là Phong Lập Hạo?”

Phù thủy biển: “Chính là gã tộc Ngươi đáng chết đó!” Cô ta kể lại chuyện xảy ra ngày hôm đó cho hai người nghe, bao gồm cả lời

người hầu nói cho cô ta biết.

Vân Thiển nhạy bén phát hiện chỗ bất thường, bèn hỏi: “Quý bà phù thủy, người hầu được cô cứu khỏi tình trạng sắp chết, cô nói chỉ có cô và người hầu biết lối ra kho báu.

Người hầu có nhược điểm trong tay cô, vô cùng trung thành, vậy tại sao anh ta phải nói lối ra cho Phong Lập Hạo?”

Cô ta khựng lại.

“Nếu không biết lối ra kho báu, Phong Lập Hạo cũng sẽ không thể nào chạy trốn.

Mặc dù bị thương nặng, thậm chí chết, chỉ cần chạy ra khỏi kho báu nói cho cô biết, hẳn cô cũng có thể cứu được anh ta.”

Phù thủy biển: “Gã tộc Người đáng chết kia lấy sinh mạng tên đó ra đe dọa, không chừng...”

Sắc mặt Phù thủy biển trở nên âm u, nhận ra chuyện bất thường: “Tên đó biết ta không thể tự mình ra ngoài truy tìm bảo vật, đám trai lơ kia lại toàn là đồ bỏ đi, người có thể sử dụng chỉ có một mình tên đó, thế là tên đó có thể rời khỏi nơi này trước thời hạn.

Không những thế, ta còn ban cho tên đó thân thể khỏe mạnh và năng lực nói chuyện với Hải thú để đảm bảo mang được bảo vật về, tiêu diệt tộc Người...”

“Tộc Người xảo trá! Không ngờ tên đó lại toan tính ta!” Phù thủy biển vỗ mạnh xúc tu, đập ra một vết nứt dưới mặt đất.

Cơ thể Vân Thiển lắc lư, Ô Tề Hải vươn tay đỡ cô.

“Ta đã bảo làm sao tên đó đồng ý nhẹ nhàng chuyện tiêu diệt tộc

Người như vậy, rõ ràng là Công chúa điện hạ của Lôi Quốc.

Ta cứ tưởng cô ta còn hận tộc Người toan tính mình, bây giờ xem ra cô ta nghe thấy lời nói của Phong Lập Hạo nên động lòng rồi!”

Lời của Phù thủy biển khiến Vân Thiển và Ô Tề Hải sửng sò.

Chờ đã, vậy người hầu kia là Công chúa Lôi Quốc, là vị Đại công chúa mất tích kia sao?

Vân Thiển sửng sốt hỏi: “Người hầu là Lôi Hoài An?”

“Chính là cô ta, Đại công chúa được truyền miệng là người xinh đẹp nhất tộc Người.” Phù thủy biển cười khẩy: “Ta biết ngay phụ nữ xinh đẹp chẳng có mấy người tốt đẹp, trông đơn thuần mà bụng dạ đầy xảo trá.”

Vân Thiển có cảm giác nằm yên cũng trúng đạn, Phù thủy biển này hung dữ lên là ngay cả bản thân cô cũng mất.

Không ngờ người hầu nhìn bình thường vậy mà lại là Đại công chúa, nên nhớ lúc đó đám người bọn họ đến tìm Phù thủy biển cũng là vì cứu Đại công chúa.

Kết quả Đại công chúa âm thầm giúp Phong Lập Hạo trộm sạch kho báu của Phù thủy biển... Nói mới nhớ, không phải Đại công chúa bị tộc Biển bắt làm tù binh sao, tại sao lại xuất hiện ở chỗ Phù thủy biển?”

Phù thủy biển: “Lúc trước ta cứu mạng cô ta, lấy đi gương mặt, giọng nói và trái tim cô ta.

Bây giờ cô ta dám phản bội ta, ta muốn cô ta phải chết!”

Vân Thiển và Ô Tề Hải không ngờ còn có chuyện như thế.

Phù thủy biển hung hăng lục lợi đồ đạc cất giấu trong phòng mình.

Tất cả đồ cô ta giao dịch, hoặc phải nói là đồ sưu tập, đều được đặt trong một cái tủ cực lớn, chứa đầy những ngăn tủ tầng hình khác nhau.

Trái tim Lôi Hoài An được Phù thủy biển cất trong một ngăn tủ.

Cô ta mở tủ ra, bên trong là trái tim loài người đang đập.

Nhưng ngay lúc cô ta lấy trái tim khỏi đó, nó bỗng biến đổi!

Trái tim lớn bằng nắm tay cởi bỏ màu đỏ tươi, bên ngoài láng bóng thiên về hình tròn hơn, màu sắc tổng thể nghiêng về xanh dương sẫm, vừa nhìn là biết trái tim tộc Biển, chỉ có trái tim tộc Biển mới có màu này.

Nó vẫn nảy đập như cũ.

Đây chắc chắn không phải trái tim Lôi Hoài An.

Nó thuộc là trái tim của một loài tộc Biển đặc biệt, chỉ có trong trường hợp đặc biệt thì loài tộc Biển này mới mang trái tim của mình trao cho người khác.

Phù thủy biển: "..."

Cô ta tức đến mức muốn bóp nát luôn trái tim.

Lý trí còn sót lại trong cơ giận dữ nói cho cô ta biết không thể làm vậy, cô ta phải giữ lại trái tim này, bóp nát trước mặt Lôi Hoài An và tộc Biển đáng chết kia!

Vân Thiển nghe thấy Phù thủy biển nói: "Xem ra đúng là ta cần sự giúp đỡ của các người.

Lôi Hoài An phản bội ta, ta chỉ hận không thể đích thân xé xác cô ta!”

Ô Tề Hải: “Đương nhiên tôi bằng lòng giúp một tay.”

Không biết Phù thủy biển dùng cách gì cắt một phần ba trái tim trong tay, rồi lại thu nhỏ cỡ bàn tay đặt vào chiếc lồng vàng, giao cho Ô Tề Hải.

Cô ta nói: “Các người hãy mang Lôi Hoài An và chủ nhân trái tim này về cho ta, ta sẽ chia một phần trái tim cho các người, nó sẽ dẫn các người đi tìm chủ nhân nó.

Người biết lãnh địa tộc Biển ở đâu chứ?”

Vân Thiển thờ ơ đứng nhìn.

Phù thủy biển bảo không có thần lực, nhưng lúc làm một số việc vẫn rất dư lực.

Ô Tề Hải: “Dù cho tôi không biết, tôi cũng có thể ngửi được, không có mùi nào trong biển mà tôi không phân biệt ra... Nhưng tộc Biển có rất nhiều người, tôi không thể lẫn vào được.

Cô có cách biến vẻ ngoài của chúng tôi thành tộc Biển không?”

Ngoại hình Ô Tề Hải gần như y hệt loài người, tộc Biển không thể nhận đứa con mà tộc Người và tộc Biển sinh ra.

Phù thủy biển nói: “Đương nhiên có thể, may mà chỗ ta còn giữ lại vài món.” Cô ta ném một tấm da Hải thú: “Chỉ cần mặc nó lên người, bộ dạng các người trong mắt người khác sẽ là tộc Biển.”

Ô Tề Hải: “Chị gái thì sao?”

Phù thủy biển bật cười, cô ta nhìn Vân Thiển: “Người lấy đi bảo vật

chỗ ta, đương nhiên ta sẽ không để các người đi cùng.

Người phải để lại một thứ quan trọng, ví dụ như cô ta.”

Ô Tề Hải lập tức nói: “Không được, tôi thà giao trái tim cho cô cũng không bao giờ để chị gái ở lại đây với cô.”

Vân Thiển hơi cảm động.

Phù thủy biển thích nhất việc chia rẽ người khác thế này, kế tiếp cô ta nghe thấy Ô Tề Hải nghiêm túc nói : “Tôi sợ để chị gái lại đây, không những trai lơ của quý bà phù thủy bị chị gái để ý, ngay cả quý bà phù thủy trong bộ dạng này cũng bị chị gái để ý!”

Cậu nói một cách hùng hồn: “Sự yêu thích của chị gái chưa bao giờ phân biệt trai gái!”

Vân Thiển: “?”

Cô chợt nhìn về phía Phù thủy biển, mặc dù mặt mũi rất được nhưng xúc tu dài của cô ta chỉ khiến cô nghĩ đến râu mực xào thiết bản(*) thôi, được chưa?

(*) Một món ăn của Trung Quốc, khi chế biến xong sẽ được đặt lên một tấm thiết bản được làm nóng sẵn

Vân Thiển quên mất lực sát thương của cặp mắt đào hoa kia.

Phù thủy biển bỗng dưng nhận được ánh mắt “thâm tình” của Vân Thiển: “!”

Giật thót trong lòng .

Cô ta nhớ lại ánh mắt đói khát của Vân Thiển lúc đứng trước bức họa cô ta, cảm thấy Ô Tề Hải nói rất có lý.

Đây là một tín đồ của thần linh chẳng biết thuộc trường phái nào, lỡ như dự.c vọng cũng là một trong những thứ cô tín ngưỡng, vậy chẳng phải cô ta giữ lại trái bom hẹn giờ bên cạnh à?!

Phù thủy biển vô cùng cảm tạ lời nhắc của Ô Tề Hải, cho rằng Ô Tề Hải là người tốt, cộng thêm suy nghĩ cậu cũng gần như sinh vật bán thần, giữa bọn họ có quan hệ đồng tộc.

Vì thế cô ta không cần Ô Tề Hải để lại bất cứ thứ gì đảm bảo, bảo cậu đưa Vân Thiển đi nhanh đi.

Phù thủy biển khoát tay: “Mau dắt cô ta đi đi!”

Vân Thiển nhìn thấy toàn bộ quá trình: “...”

Đừng hỏi, hỏi là sẽ bị thương, đau lòng lắm đó!

Tác giả có lời muốn nói:

Ngại quá, hai ngày nay tôi đi khám bệnh, sau đó bị mẹ cưỡng chế bắt về nhà, chuyển nhà có hơi phiền phức một chút.

Tôi không thích đề cập tới chuyện cá nhân của mình, nhưng ngẫm lại vẫn nên nói rõ thì tốt hơn.

Gần đây tình trạng của tôi vẫn luôn không ổn, có ý nghĩ và hành động coi thường sinh mạng.

May mà mẹ tôi đột nhiên nổi hứng tới nhà, cho nên mạng chó vẫn còn!

Sau đó tôi đi khám bác sĩ, đại khái là trầm cảm cấp độ vừa, có khuynh hướng chuyển nặng.

Dù sao thì kế tiếp chỉ cần uống thuốc và phối hợp bác sĩ trị liệu.

Tình huống đại khái là vậy, không có ý bán thảm, chỉ là một câu trần thuật bình thường.

Lấy mình làm ví dụ, hi vọng lúc mọi người phát hiện mình có vấn đề tâm lý, kịp thời đến bác sĩ, đừng nên kéo dài, hậu quả nghiêm trọng.

P/s (Zens Zens): Những lời bên trên là lời tác giả viết ra lúc còn đang sáng tác truyện, mình nghĩ các bạn cần phải biết nên đã làm sơ lược cho các bạn đọc.

Ai có thể ngờ tác giả một bộ truyện hài hước như vậy lại đang mắc bệnh trầm cảm đúng không? Vì vậy chúng ta nên quan tâm mọi người xung quanh nhiều hơn, đằng sau nụ cười của họ có lẽ là giọt nước mắt không chùng.

Trong lúc edit, mình phát hiện Tác giả viết thế giới tận thế này có rất nhiều lỗi, kém logic hơn thế giới trước, thậm chí có những tình tiết đã viết rồi nhưng vẫn viết lại kiểu khác, câu cú lộn xộn khó hiểu.

Mặc dù mình đã chủ động sửa chữa khá nhiều nhưng chắc chắn không thể logic hết được, hi vọng các bạn sẽ thông cảm và đừng trách Tác giả nhé.

-----oOo-----

Chương 73: 73: Tên Ngốc Tộc Biển

Một tuần trước.

Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên ở trong nhà giam tộc Biển biết được Công chúa bị tộc Biển bắt nhốt là Công chúa thị nữ, Lôi Hoài An thật sự đã thoát khỏi nơi này nhờ vào một người ái mộ tộc Biển.

Sau cơn bàng hoàng, bọn họ quyết định đi tìm người ái mộ tộc Biển kia.

Nếu như người này và Lôi Hoài An thật lòng yêu nhau, vậy bọn họ sẽ khuyên hai người trợ giúp bọn họ giải quyết vấn đề to lớn cứu giúp thế giới.

Còn làm sao khuyên thì... chẳng phải người ái mộ là tên ngốc sao, tóm lại tên ngốc thường rất dễ gạt, gạt là lừa được ngay.

Đầu tiên phải gạt được tên ngốc tộc Biển, ba người Đặng Chung cần Đặng Lan Lan giúp bọn họ tìm cơ hội tiếp xúc quý tộc tộc Biển giống cô ta.

Đặng Lan Lan là đầu bếp được tộc Biển hoan nghênh nhất, chỉ cần bọn họ học được một phần tay nghề nấu ăn của Đặng Lan Lan, không chừng có thể được tộc Biển xem trọng tương tự.

Đặng Lan Lan nghe xong kế hoạch của Đặng Chung, thật sự chẳng muốn nói chuyện với kẻ mất não.

Đặng Chung: “Mấy người nói xem ngoài ý này của tôi ra còn cách nào khác không? Có phải không nghĩ ra cách nào hay hơn của tôi không?”

Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên gật đầu, đúng là vậy.

Số lượng người chơi ở thế giới này quá ít, thân phận Chúa cứu thế cho bọn họ và thời gian cho phép tại thế giới này khiến bọn họ có rất ít biện pháp dùng được.

Bọn họ không phải kiểu người chơi có thể ở lại thế giới tận thế đợi mười mấy năm để giải quyết nhân tố.

Bây giờ có manh mối tình yêu chân thật, đương nhiên bọn họ muốn giáp mặt hỏi người ta.

Đặng Lan Lan: “Tôi có thể tự đi gặp tộc Biển kia, thuyết phục anh ta.”

Đặng Chung: “Chị không được, chỉ có đàn ông mới có thể thuyết phục đàn ông.”

Kim Thiên Thiên yếu ớt nói: “Anh và người ta còn chẳng phải cùng một chủng tộc.”

Đặng Chung: “...”

Đặng Lan Lan nói không phải cô ta không muốn dạy những người này làm sao nấu ra món ăn hợp khẩu vị tộc Biển, chỉ là ba người Đặng Chung có thể sẽ vì sợ hãi mà không xử lý được nguyên liệu nấu ăn mà tộc Biển sử dụng.

Đặng Chung: “Không thể nào, chúng tôi đều là người từng trải qua sóng gió!”

Đặng Lan Lan chỉ vào anh ta: “Loại nguyên liệu nấu ăn này, anh cũng

dám xử lý sao?”

Đặng Chung nhìn trái nhìn phải, cuối cùng mới khẳng định cái Đặng Lan Lan chỉ là anh ta.

Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên đơ mắt, đột nhiên bọn họ nhớ ra tộc Người là một trong những thực đơn của tộc Biển.

Nói cách khác, bây giờ Đặng Lan Lan làm đầu bếp tức là làm thịt người cho tộc Biển sao?!

Đặng Lan Lan cong môi mỉm cười, chờ đợi ba người phản ứng thế nào.

Không hiểu tại sao Đặng Chung lại nhớ tới thế giới tận thế lúc gặp Đặng Lan Lan.

Sau khi Lý Duy và Đặng Lan Lan tách ra hành động, thái độ Lý Duy đối với Đặng Lan Lan vẫn luôn xa cách... Nếu là tâm lý người bình thường (thế giới bọn họ), bọn họ rất khó ra tay với đồng loại, càng đừng nói biến đồng loại thành món ngon.

Không đợi Đặng Chung nghĩ thêm, phản ứng bất ngờ của Vương Tư Tuệ đã khiến cả bọn đỡ không kịp.

Vương Tư Tuệ thương hại nhìn Đặng Lan Lan: “Chị Lan Lan, không ngờ chỉ vì lấy được sự tín nhiệm của tộc Biển, vì cứu giúp thế giới mà chị đã hi sinh nhiều như vậy.

Một mình chị bị đẩy đến lãnh địa tộc Biển, phương pháp có thể tự cứu đã ít lại càng ít.

Nếu bị tộc Biển ăn thịt, phát hiện chị có thể chất tái sinh nhiều lần, không chừng sẽ trở thành nguyên liệu nấu ăn quý hiếm cho bọn chúng.

Vì tránh xảy ra chuyện này, chị bắt buộc phải làm chuyện như vậy, khổ cho chị rồi.”

Vương Tư Tuệ mừng tượng sự khổ cực của Đặng Lan Lan một thân một mình tại lãnh địa tộc Biển.

Sự thật là ngày đầu tiên Đặng Lan Lan có mặt ở lãnh địa tộc Biển, cô ta đã như cá gặp nước.

Vương Tư Tuệ: “Dưới hoàn cảnh bên cạnh chỉ có tộc Biển, chắc hẳn chị đã phải đấu tranh rất lâu mới đưa ra quyết định như vậy.

Chị còn nghĩ cho chúng em, không hi vọng chúng em sẽ làm chuyện giống chị... Chị Lan Lan, chị quá nhân hậu rồi.

Chị vốn không phải người không cảm giác được tình cảm người khác giống như chị nói, chỉ có người dịu dàng mới làm như thế.”

Kim Thiên Thiên trợn tròn mắt, nhìn Vương Tư Tuệ bội phục.

Cô xứng đáng là người chơi thần chọn, không ngờ có thể từ mấy câu nói ngắn gọn của Đặng Lan Lan mà đọc được nhiều cảm xúc phía sau như thế, chắc chắn mỗi lần thi đọc hiểu Ngữ văn cấp ba đều đạt điểm tối đa!

Đặng Lan Lan: “...” Lấy hiểu biết của cô về cảm xúc của con người, phản ứng bây giờ của cô là cặn lời.

Đặng Chung càng cặn lời hơn Đặng Lan Lan.

“Vương Tư Tuệ.” Đặng Chung gọi.

Vương Tư Tuệ nhìn sang.

Đặng Chung nghiêm túc nói: “Em có muốn đổi sang tên tiếng Nhật

không, họ Khuyết Hân, tên Nghiên Tử, tên đầy đủ là Khuyết Hân Nghiên Tử(*).

Đây chính là lý do em được trở thành người chơi thần chọn còn anh không thể sao?

(*) Hân Nghiên (欣妍,xīnyán) đọc hơi giống Tâm Nhãn(心眼 ,xīnyǎn), cả cái tên có nghĩa là “đứa trẻ thiếu thông minh”

Vương Tư Tuệ mù mờ.

Kim Thiên Thiên giơ tay: “Thật ra tôi cũng không hiểu lời Đặng Chung, ai có thể giải thích cho tôi không?”

Đặng Chung: Có hai đồng hội heo vừa phản ứng chậm chạp lại vừa chẳng có mắt quan sát, hết cứu rồi, anh thật nhớ chó tâm cơ Vân Thiển mà.

Có lẽ lời cắt ngang của Vương Tư Tuệ khiến Đặng Lan Lan đổi ý.

Cô ta nói sẽ nghĩ cách để nhóm người ra khỏi nhà giam, lấy được cơ hội gặp quý tộc tộc Biển.

Ba người Đặng Chung lại ăn cơm tù ba ngày.

Để đảm bảo độ tươi mới và mùi vị của nguyên liệu nấu ăn, thức ăn và điều kiện ngủ nghỉ dành cho tộc Người không tề, nuôi đến béo tròn mập mạp... Nếu mục đích không phải để ăn thịt thì càng tốt hơn.

Buổi tối ngày thứ tư, Đặng Lan Lan đến tìm bọn họ, dạy họ một số cách xếp đĩa đơn giản dễ làm.

Ngày thứ năm, bọn họ được thị vệ tộc Biển áp giải khỏi nhà giam với danh nghĩa là “người có tay nghề” do Đặng Lan Lan chỉ đích danh, làm phụ bếp cho buổi lễ khánh tiết sắp đến của tộc Biển.

Tộc Biển nấu ăn luôn sơ sài, chỉ nóng lòng lột da con mồi rồi cứ thế mở tiệc.

Ba người Đặng Chung tạm thời học được kỹ thuật xếp đĩa, thành công lừa gạt, thoát khỏi thân phận nguyên liệu nấu ăn của tộc Biển, trở thành đầu bếp ở đây.

Với tư cách đầu bếp, người họ thường thấy nhất chính là thị vệ tộc Biển đến giám sát bọn họ.

Lúc Đặng Chung xoay người lấy rong biển, vừa quay đầu đã nhìn nhau đăm đăm với một thị vệ.

Anh gian nan dời mắt.

Tộc Biển xấu đến nỗi Đặng Chung suýt nhồi máu cơ tim.

Bộ dạng thị vệ tộc Biển đều rất xin lỗi, ai nấy cứ như Kim Giác Đại Vương, Ngân Giác Đại Vương và Thiết Giác Đại Vương, nhìn mà khiến sinh lý khó ở.

Nghe Đặng Lan Lan nói mặt mũi quý tộc tộc Biển giống với tộc Người hơn.

Tộc Biển càng quyền lực thì bộ phận đặc trưng bản thể giữ lại trên người càng ít, bề ngoài sau khi biến hóa càng tiệm cận con người.

Đặng Chung: “Sống ở đây lâu, tôi cứ có ảo giác mình đang đi Tây Thiên thỉnh kinh...”

Đặng Lan Lan rủ mắt: “Ít nói nhảm đi, lễ khánh tiết tộc Biển rất quan trọng, những thứ này đừng xử lý sai.”

Lễ khánh tiết tộc Biển là buổi lễ long trọng nhằm hiến tế cho Thần Chiến Tranh, mỗi năm tổ chức một lần.

Thật lâu trước đây, buổi lễ này là để Thần Chiến Tranh chúc phúc những tân binh trong tộc Biển, chiến binh nhận được lời chúc phúc sẽ càng khỏe mạnh hơn.

Sau này, Thần Chiến Tranh không bảo trợ thế giới này nữa, lễ khánh tiết biến thành nghi thức hiến tế, hiến tế vật phẩm với số lượng lớn để cầu khẩn Thần Chiến Tranh bảo trợ thế giới này lần nữa.

Buổi lễ cần số lượng lớn thức ăn, món chính đương nhiên là thịt Hải thú, thịt tộc Người là hàng xa xỉ, không thể cung cấp số lượng lớn.

Đặng Chung: “Đây là lần tôi tiếp xúc gần nhất với hàng xa xỉ trong đời.” Anh ta nghiêm túc cầm vật phẩm trên tay.

Ba người Đặng Chung chỉ cần xử lý món ăn kèm, một vài món chính mà họ không dám động vào sẽ do Đặng Lan Lan xử lý, nhưng dù là món ăn kèm cũng phải được làm kiểu cách đa dạng.

Khu vực rộng lớn bọn họ đang đứng có vô số tộc Biển và vài tộc Người đang bận rộn xử lý các nguyên liệu nấu ăn khác nhau, giống như kiến thợ cần cù tha mồi, chen chúc đi lại giữa những kệ hở.

Rất nhanh đã đến ngày lễ khánh tiết tộc Biển, Đặng Lan Lan dốc hết sức lực, lấy được cơ hội dẫn Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên phục vụ quý tộc ăn uống.

Bốn người đi theo người hầu tộc Biển bước vào đại sảnh cử hành khánh tiết, nước biển chảy dưới chân, lại là một không gian dưới biển được một chiếc lồng trong suốt chụp lên, ngẩng đầu có thể nhìn thấy bọn họ đang ở dưới biển sâu, vô số bầy cá phát sáng bên ngoài lồng chụp bơi lội khi nhanh khi chậm, màu sắc sặc sỡ.

Quý tộc mà bọn họ muốn phục vụ ăn uống đương nhiên là chủng tộc của tên ngốc.

Chủng tộc này tên là Cá vua, sau khi biến thành hình người sẽ giữ lại đuôi cá.

Mình người đuôi cá, cũng tức là hình dáng nàng tiên cá mà bọn Đặng Chung quen thuộc nhất.

Hình dạng và màu sắc đuôi cá của tộc này khác nhau, điểm duy nhất giống nhau là gương mặt bọn họ đều cực kỳ đẹp.

Tên gốc ngồi trong góc xó, dù vậy anh cũng là người thu hút nhất.

Mái tóc dài đến thắt lưng xanh thẫm như bầu trời buông xõa trước ngực, đuôi dài màu trắng bạc chói mắt quấy tự do trong vùng nước cạn, phần vây cuối đuôi cá nổi lên như tấm màn tơ nửa trong suốt, dập dềnh trôi nổi.

Màu da quá trắng cùng với sắc môi quá đỏ khiến người ta ấn tượng sâu sắc, điều duy nhất cảm thấy đáng tiếc là đôi mắt phượng nhỏ dài cùng màu với mái tóc dờ dẩn vô hồn.

Mặc dù Đặng Chung cùng là đàn ông nhưng vẫn cảm thấy tên gốc này quá đẹp rồi.

Tộc Biển đều gọi anh là tên gốc, không ai để ý tên anh, vì vậy bọn Đặng Chung chỉ có thể dùng từ “quý ngài” để gọi tộc Biển này.

Tộc Biển này đúng là người gốc, cho dù bọn Đặng Chung nói cái gì, anh ta cũng chỉ biết ngồi đó toét miệng cười ngây ngô, chẳng đáp lại bất cứ điều gì ngoài cười.

“Mặc kệ thằng gốc đó đi, nó sẽ không để mình chết đói đâu.”

Tộc Biển bên cạnh lên tiếng, bảo đám người Đặng Chung đừng chỉ lo cho tên gốc này, nhiệm vụ của đám người chủ yếu là phục vụ bọn họ.

Đặng Chung ở lại tiếp tục quan sát tên gốc.

Vương Tư Tuệ, Kim Thiên Thiên và Đặng Lan Lan chia ra phục vụ những tộc Biển khác.

Đặng Lan Lan bị một tộc Biển trông quyền cao chức trọng gọi đi khen ngợi.

Món tộc Biển ăn đều là sashimi, vì vậy kỹ thuật sử dụng dao giỏi của Đặng Lan Lan mới được hoan nghênh như thế.

Lúc Vương Tư Tuệ lấy thức ăn cho tộc Biển, cô nghe thấy bọn họ nói chuyện.

“Không phải cậu và tên gốc lớn lên cùng nhau sau, khi còn bé tên đó cũng gốc thế à?”

“Làm gì có, khi còn bé, cậu ta là tên gian xảo, thông minh nhất trong đám chúng tôi.

Vì xảy ra một vài chuyện nên cậu ta mới biến thành bộ dạng như vậy.

“Chuyện gì thế?”

Vương Tư Tuệ vểnh tai, nghiêm túc nghe lén, động tác gấp đồ ăn trên tay vẫn không chậm lại.

“Trước đây, chúng tôi thích đến lãnh địa tộc Người thám hiểm, thi xem ai có thể phá hủy nhiều thuyền nhất.

Cậu cũng biết đám thuyền lớn và vũ khí kia đáng ghét thế nào, chúng tôi tính chọn một đội thuyền nhỏ ra tay, nhưng bọn chúng đã có cảnh giác, thăm dò quy luật hành động của chúng tôi, âm thầm gài bẫy.”

“Các cậu phát hiện ra bẫy không?”

“Đương nhiên phát hiện rồi, đây là đại dương đó, làm sao tộc Người có thể sánh sỏi biển cả hơn tộc Biển chúng ta... Chúng tôi ngửi được rất rõ mùi bầy trong biển! Đáng tiếc vẫn gặp chuyện không may.”

Tộc Biển hạ thấp giọng, người nói chuyện với anh ta cũng nhỏ giọng theo.

“Các cậu đã phát hiện ra bầy, đáng lý không xảy ra chuyện gì mới phải.

Vậy chuyện không may mà cậu nói là...?”

Vương Tư Tuệ lẳng lặng đổi vị trí đứng, tộc Biển này rất biết cách kể chuyện, mới nói vài câu đã quăng móc câu lớn, khiến người nghe rất muốn biết chuyện gì tiếp theo.

Lễ khánh tiết đang vào giai đoạn hiến tế, giữa đại sảnh bay lên một chiếc đàn hạc màu xanh rất lớn, tất cả do nước biển tạo thành.

Mấy trăm tộc Biển vây quanh đàn hạc, khảy tiếng nhạc du dương.

Cả đại sảnh chỉ có thể nghe thấy tiếng nhạc vừa êm ái vừa vang vọng này.

Hai tên tộc biển vẫn đang nói chuyện, Vương Tư Tuệ phải đứng rất gần bọn họ mới có thể nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện.

“Đội thuyền nhỏ mà chúng tôi nghĩ lại là hạm đội của Lôi Quốc.

Bọn chúng đã muốn ra tay với tộc Biển từ lâu, tộc Biển lớn không bắt được, tộc Biển nhỏ đi quấy phá mới là mục tiêu của chúng... Chúng tôi tưởng đã phát hiện ra bầy rập, nhưng thật ra lại rơi vào bầy của chúng.”

“Tộc Người đúng là loài gian trá nhất!”

“Lúc ấy có tên nhóc cảm thấy bất thường nên nhắc nhở chúng tôi, chúng tôi nhát gan nên không tới gần lắm.

Khi đó tên ngốc là kẻ mạnh mẽ nhất trong chúng tôi, cho rằng tộc Người không bắt được mình... Kết quả cậu ta bị bắt, mặc dù sau đó toàn thân lành lặn trở về.”

“Cậu ta đã biến thành tên ngốc?”

“Không có, cậu ta nghỉ ngơi mấy tháng rồi lại đến lãnh địa tộc Người gây sự, khi trở về lần nữa thì đã biến thành tên ngốc hai chân.”

“Hai chân?!”

“Ha ha ha, muốn biết hả, tôi không nói cho cậu... Tộc Người bên kia, mày đang nhìn gì đó, nhìn nữa tao móc mắt đấy!”

Vương Tư Tuệ lập tức dờn mắt.

Lúc này giai đoạn hiến tế của lễ khánh tiết đã qua, mọi người có thể uống rượu.

So với rượu tộc Người, rượu tộc Biển mạnh hơn, chỉ người thôi đã say.

Tộc Biển cũng sẽ say rượu, ví dụ như vị tộc Biển bên cạnh Vương Tư Tuệ, sau khi nốc bốn thùng rượu, anh ta dán lên bàn gào khóc.

“Rõ ràng nàng nói nàng thích tôi, sẽ thổ lộ với tôi.

Nhưng đợi tôi móc tim cho nàng, nàng lại không chịu trao tim mình cho tôi.

Tôi biết, nàng ấy chỉ muốn lừa gạt trái tim tôi thôi!”

“Con người cậu thật là, người lớn trong tộc đã nói bao nhiêu lần, trước khi xác định bạn đời cuối cùng thì không thể thổ lộ lung tung.

Cậu trao tim cho người ta bao lâu rồi? Nếu không mau bảo cô ta trả tim cho cậu, sau này chúng tôi sẽ không gặp được cậu nữa... Mau nói tên họ cô ta cho chúng tôi biết, chúng tôi đi đòi lại công bằng cho cậu!”

“Hu hu hu, nàng không chịu trao tim cho tôi, tôi sống còn ý nghĩa gì nữa.

Mặc kệ tôi, để tôi biến thành bọt biển chết cho rồi!”

“Cậu cậu cậu...”

Vương Tư Tuệ nghe thấy mà đầu óc mù mờ, ngay lúc cô định suy nghĩ cẩn thận lại nội dung đoạn đối thoại kỳ lạ này, khé mắt bỗng lướt qua một bóng dáng quen thuộc.

Cô lập tức nhìn sang, nhưng phát hiện chẳng có người mình quen.

Khoan đã, Vương Tư Tuệ nhìn về phía đồng hồ cứu thế, số lượng người chơi bên trên là năm người.”

Vân Thiển cũng ở đây, người cô vừa thấy là Vân Thiển thật sao? Vân Thiển tới lúc nào? Rõ ràng điểm đánh dấu ở ngay bên cạnh, tại sao cô không phát hiện ra?

Cô đang định lần theo đồng hồ đi tìm Vân Thiển, đồng hồ cứu thế lại phát ra tiếng rung, phía Đặng Chung có tin tức.

-----oOo-----

Chương 74: 74: Tên Ngốc Tộc Biển 2

Đặng Chung kiên trì dò hỏi tên ngốc, thu hoạch duy nhất của anh tới lúc này là nụ cười ngây ngô tuyệt đẹp của anh.

Đột nhiên đuôi cá tên ngốc quẫy đập, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bơi ra phía ngoài .

Đặng Chung không hề do dự đuổi theo, tiện tay ấn đồng hồ cứu thế phát tín hiệu cho ba người Vương Tư Tuệ.

Lồng chụp đáy biển san sát, mỗi cái lồng chụp đều bố trí khác nhau.

Nơi tên ngốc đang đứng bây giờ hẳn là vườn hoa, mực nước chưa đến thắt lưng.

Tên ngốc lảng lạng ngắm hoa biển màu lam nhô lên trên mặt nước, vươn tay hái một đóa.

“...An An.”

Đặng Chung nhìn thấy tên ngốc kề sát mặt gần hoa biển, mặc cho gai nhọn đóa hoa để lại vết cắt trên mặt mình.

Đặng Chung sức nhớ không chừng đề tài liên quan đến Lôi Hoài An có thể khiến tên ngốc có phản ứng.

Anh tới gần tên ngốc nói: “Thưa ngài, ngài biết Công chúa điện hạ Lôi Hoài An ư?”

Ba chữ “Lôi Hoài An” vừa bật ra, tên ngọc lập tức nhìn về phía Đặng Chung, miệng phát ra hai chữ “An An” , đuôi cá âm thầm quẩn lên cổ Đặng Chung vắn gầy rồi rút lại.

Chưa tới một giây, Đặng Chung đã mất một cái mạng.

Anh sững sờ!

Nếu không phải tổng số mạng trên đồng hồ cứu thế tăng thêm một số, anh cứ nghĩ tiếng “răng rắc” ở cổ lúc nãy là nghe lầm.

Đờ mờ, tên ngọc này là chủng loại gì vậy?

Tên ngọc không ngờ Đặng Chung vẫn lành lặn đứng đó, anh đặt ngón tay lên cánh môi đỏ thẫm: “Ngã xuống, không có, tại sao? An An... An An...”

Đặng Chung thấy tên ngọc tới gần mình, đuôi cá rục rịch, anh lập tức xoay người định chạy — Tên ngọc có vấn đề về đầu óc, nhưng lại có tư chất kẻ săn mồi của tộc Biển, chỉ theo bản năng đã có thể dễ dàng khống chế Đặng Chung.

Đuôi cá màu trắng bạc xinh đẹp trông mảnh khảnh nhưng quất một cái đã khiến thanh máu Đặng Chung tụt quá nửa.

Bất kể Đặng Chung chạy hướng nào, tên ngọc đều chạy đến nơi anh muốn trước một bước, cười hì hì chỉ vào anh, kêu lên từng chữ một: “Ngã, ngã, ngã.”

Đặng Chung: “Ngã CM nhà mày!”

Tên ngọc nghi hoặc nghiêng đầu, tóc dài xanh thẫm như thác đổ: “CM?”

Lúc này Đặng Chung là một con chuột bị mèo vờn.

Anh thấy tên này không phải tên ngốc, anh mới là tên ngốc, tên ngốc nhà ai mà có thể ép một người chỉ số IQ bình thường quay mòng mòng chứ!

Đặng Chung bị đuôi dài nhấn xuống nước, vặn cổ anh.

Anh ngạt thở hết lần này đến lần khác.

Trong thời gian đó, tên ngốc vẫn tiếp tục ngắm hoa biển màu lam hái lúc nãy: “An An, An An.”

Số mạng của Đặng Chung tăng lên liên tục, cho đến lần thứ mười hai, anh nhìn thấy một điểm tròn trên đồng hồ cứu thế tới gần, rồi cuộc viện binh cũng đã...

Sự khống chế trên cổ đột nhiên biến mất, Đặng Chung ho khan liên tục, ngoi đầu khỏi mặt nước, xuyên qua rèm nước nhỏ xuống trước mắt nhìn thấy hai tộc Biển tướng mạo xấu xí.

Một tên trong đó giơ chiếc lồng màu vàng, trong lồng có một cục thịt đang nảy đập.

Tên ngốc bị chiếc lồng kia hấp dẫn sự chú ý, anh ta ngây ngốc nhìn chăm chú chiếc lồng giống như bị làm phép hóa đá, đứng yên tại đó không biết đang nghĩ gì.

Bên cạnh tộc Biển giơ chiếc lồng có một tộc Biển khác, vẫn luôn nhìn chăm chăm Đặng Chung: “Ồ, Đặng Chung cắt cắt chúng ta đẹp trai thật đấy, kiểu tóc Địa Trung Hải làm ở đâu vậy, chắc tốn không ít tiền nhỉ?”

“...” Đặng Chung giơ tay lên sờ đỉnh đầu, phát hiện tên ngốc kia nhổ trọc tóc anh rồi! Đặng Chung nghe thấy giọng điệu quen thuộc, chợt nhận ra tộc Biển trước mặt là ai.

“Vân Thiển, sao bây giờ cô nói chuyện trở nên độc mồm độc miệng thế?”

Vân Thiển buông tay: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Tôi chỉ mới ở cùng một vùng biển với Đặng Chung cắt cắt thôi mà đã nhiễm thói nói chuyện của anh rồi.”

Đặng Chung ấn cổ, cảm giác bị siết chết mấy lần vẫn còn.

Anh bước nhanh tới bên cạnh Vân Thiển: “Sao cô có thể biến thành bộ dạng tộc Biển vậy?”

Vân Thiển: “Đồ tốt của Phù thủy biển.”

Cô kể lại đơn giản vụ giao dịch với Phù thủy biển.

Đặng Chung cảm khái: “Trước đây tôi hiểu lầm cô rồi, tôi cứ nghĩ trong lòng cô chỉ có đàn ông, không bao giờ muốn làm chuyện cứu giúp tộc Biển, bây giờ xem ra tôi đã nhầm.”

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: Giỏi thật, cái này cũng bị anh nhận ra.

Đặng Chung thấy vẻ mặt Vân Thiển quái quái, lập tức giải thích tiếp: “Có điều thông qua chuyện này, tôi biết cô là người sẽ không làm bừa trước chuyện quan trọng.

Cô đoán ra chúng tôi gặp rắc rối ở đây nên mới đi cầu xin Phù thủy biển, giao dịch với cô ta cũng chẳng dễ dàng gì...”

Hiển nhiên anh nghĩ đến chuyện Vương Tư Tuệ và Phù thủy biển giao dịch, nên cũng cho rằng Vân Thiển đã trả giá rất lớn mới có thể lấy được đồ chỗ Phù thủy biển.

Hình như sinh vật bán thần có thể can thiệp vào Chúa cứu thế, không chừng điều đó có thể ảnh hưởng đến thân thể ở thế giới thực.

Không thể không nói, Đặng Chung và Vương Tư Tuệ đều y như nhau, rất giỏi liên tưởng và tự biên tự diễn.

Đặng Chung kết luận: “Vì theo đến đây, cô cực khổ rồi.”

Ô Tề Hải nghe mà chẳng hiểu mô tê gì.

Chị gái khổ cái gì, rõ ràng cậu đã chăm sóc chị vô cùng chu đáo, tên đàn ông này nói như vậy là đang khinh thường năng lực của cậu sao?

Ô Tề Hải: “Chúng tôi đến đây liên quan gì đến anh?”

Vân Thiển: “Tiểu Hải, cậu đừng lên tiếng.” Ô Tề Hải thở phì phò ngậm miệng lại.

Vân Thiển nhìn về phía Đặng Chung: “Đây đều là chuyện tôi nên làm.”

Đặng Chung nhìn Vân Thiển bằng cặp mắt khác.

Vương Tư Tuệ, Kim Thiên Thiên và Đặng Lan Lan còn chưa chạy tới, có lẽ bọn họ bị những chuyện khác quẩn chân.

Tên ngọc vẫn đứng ở đấy, bất động nhìn thứ ở trong lồng trên tay Ô Tề Hải.

Đặng Chung: “Đây là gì, tại sao nhìn thấy thứ này, anh ta lại phản ứng mạnh như vậy?”

Vân Thiển: “Trái tim của anh ta, đương nhiên anh ta nhìn thấy thứ

này sẽ phản ứng mạnh rồi.”

Đặng Chung sững sờ: “Trái tim của anh ta??” Đặng Chung kinh ngạc nhìn về phía tên gốc: “Không có trái tim còn chạy nhảy tới lui giết tôi mười mấy lần, nếu có trái tim, chẳng phải anh ta lên tới nóc luôn à?”

Vân Thiển: “Chưa biết chừng.”

Lúc nói chuyện, Vân Thiển nhìn chủ nhân trái tim.

Người cá xinh đẹp thế này cũng ngon quá rồi.

Không bị cận thị thật tốt, trên đời có nhiều người đẹp đợi cô thưởng thức như vậy, mất xem một người là thiệt một trăm triệu.

Nhìn đi, tóc mượt mà, lồng ngực rộng, cơ V-cut khỏe đẹp, cùng với màu sắc đuôi cá như cá hổ(*) sống...

(*) Cá hổ: là loài cá biển, toàn thân có màu xanh lam như màu thép có ánh bạc, phần bụng và các vây màu đậm hơn.

Màu chuyển sang xám bạc khi cá chết.

Vân Thiển đang lịch sự thưởng thức sắc đẹp của người kia, lòng bàn tay đã bị người ta véo mạnh.

Cô liếc mắt nhìn sang, Ô Tề Hải cười rạng rỡ với cô, hai chiếc răng khểnh lộ ra góc nhọn, lóe lên ánh sáng lạnh chẳng nể nang gì.

Vì một thân cây mà vút cả một cánh rừng, đúng là làm trái với bản tính tham lam khắc sâu vào xương tủy loài người!

Ghét thật, Vân Thiển tức giận dờn mắt.

Nếu không phải đánh không lại Ô Tề Hải, còn lâu cô mới thềm cái gì mà một đôi, một cặp, một tình yêu.

Ô Tề Hải thì lại đang nghĩ: Ảnh hưởng của Tính dục đối với chị gái quá lớn, cậu phải nghĩ cách lôi Tính dục ra khỏi cơ thể chị gái mới được.

Cậu hạ cánh tay, chiếc lồng cũng hạ xuống.

Tên ngọc phía trước đứng bên cạnh chiếc lồng, ngây ngốc nhìn trái tim bên trong, lẩm bẩm: “An An.”

Giọng nói tên ngọc giống như nước suối mát lạnh chảy qua khe núi, Vân Thiển nghe mà giật mình.

Giọng nói này êm tai quá rồi... có điều giọng nói thần linh lúc trước càng hợp ý cô hơn.

Ô Tề Hải mặt không cảm xúc nói với tên ngọc: “Đứng xa một chút.”

Tên ngọc thật sự ngoan ngoãn đứng ra xa, có điều vẫn nhìn trái tim một cách khao khát.

Đặng Chung không để ý tới hành động nho nhỏ của Vân Thiển và Ô Tề Hải, anh lên tiếng: “Hai người đã có cách khiến anh ta ngoan ngoãn nghe lời, vậy dẫn anh ta đi tìm Đại công chúa đi, hoặc là mang Đại công chúa đến gặp anh ta, xem có phải hai người thật lòng yêu nhau không.”

Vân Thiển thắc mắc: “Sao phải làm thế?”

Đặng Chung kéo Vân Thiển, quay lưng về phía Ô Tề Hải, nhỏ giọng kể lại kết quả quẻ bói sau khi đặt thành giao dịch với Phù thủy biển, bắt buộc phải có một đôi tình nhân yêu nhau thật lòng mới có thể giải quyết nhân tố tận thế của thế giới này.

Ô Tề Hải nghe đến bốn chữ then chốt, cao giọng nói: “Tôi và chị gái cũng là tình yêu chân thật, muốn làm gì để tôi và chị gái làm là được.

Đặng Chung nhìn Vân Thiển, nếu Vân Thiển và người bản xứ có tình yêu chân thật thì bọn họ chỉ cần tìm mảnh đất liền duy nhất còn lại là xong.

Vân Thiển nở nụ cười ngượng ngùng nhưng không mất đi vẻ lịch sự, nói bằng giọng gió mà Ô Tề Hải không nghe thấy: “Đừng hi vọng vào tôi, tìm Công chúa và... tên ngốc này đáng tin hơn.”

Đặng Chung vỗ vai Vân Thiển: “Người anh em, đùa giỡn tình cảm sẽ bị lật xe đấy.”

Vân Thiển tức giận đẩy tay anh ra.

Cô chưa bao giờ đùa giỡn tình cảm người khác, rõ ràng chỉ đùa giỡn thân thể người khác!

Lúc Vân Thiển quay lại bên cạnh Ô Tề Hải, Ô Tề Hải bèn hỏi: “Chuyện các người muốn làm là gì? Sau khi làm xong sẽ thế nào?”

“Sẽ khiến thế giới hòa bình.” Vân Thiển không nói cho Ô Tề Hải sau khi làm xong nhiệm vụ, cô sẽ rời khỏi thế giới này.

Nếu Ô Tề Hải biết, chắc chắn sẽ ngăn bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, không thể để nhiệm vụ tăng thêm phiền phức ngoài ý muốn.

Ô Tề Hải cười hai mắt cong cong: “Không ngờ chị lại có chí hướng như vậy, chị muốn làm gì, em đều sẽ dốc sức giúp đỡ!”

Vân Thiển nhìn nụ cười tươi rói của Ô Tề Hải, bỗng nhiên hơi chột dạ.

Cô dè dặt: “Thật ra cậu không cần... dốc sức quá, ừm, không cần

đâu.”

Ở nơi cô không nhìn thấy, Ô Tề Hải hơi nheo mắt, ánh mắt lóe lên chút nguy hiểm.

...

Lúc Vương Tư Tuệ, Kim Thiên Thiên và Đặng Lan Lan đuổi tới, tên ngốc đã trở nên cực kỳ ngoan ngoãn.

Nhìn thấy Đặng Lan Lan, đầu mày Vân Thiển hơi nhú lại nhưng rồi nhanh chóng giãn ra, không có chứng cứ chứng minh Đặng Lan Lan là người xét xử chính nghĩa trên hot search.

Vân Thiển nhẹ nhàng chào hỏi cô ta.

Cảm giác Đặng Lan Lan nhảy bèn, cô ta có thể nhận ra thái độ Vân Thiển khác với thế giới tận thế trước, nhưng khác ở đâu thì không nói cụ thể được.

Vương Tư Tuệ khom lưng nhìn trái tim trong lồng, kể lại nội dung đối thoại vừa nghe cho mọi người .

“Thì ra tên ngốc không phải ngốc bẩm sinh, chẳng lẽ sau khi tìm con người tỉnh số, anh ta bị báo thù thành kẻ ngốc à?”

“Vậy là sau khi tộc Cá vua xác định bạn đời sẽ móc tim đưa cho nữ kia, nếu nữ kia không móc tim mình ra đưa cho họ, họ sẽ hóa thành bọt biển tan biến vì mất đi trái tim à?” Kim Thiên Thiên tổng kết lại nội dung đoạn đối thoại thứ hai mà Vương Tư Tuệ nghe được, kinh ngạc nói: “Bọn họ là tộc Cá vua sao, e là tộc nàng tiên cá thì có.”

Tộc Biển có rất nhiều chủng loại, Ô Tề Hải có một nửa dòng máu là tộc Biển nhưng cậu cũng không biết đặc tính các Hải thú tộc Biển khác.

Đối với cậu mà nói, tộc Biển và Hải thú chỉ có hai loại: Đánh lại và đánh không lại.

Đặng Chung: “Mặc kệ anh ta là tộc gì, dù sao bây giờ chúng ta đã xác định một chuyện rằng tên ngốc thích Đại công chúa, còn Đại công chúa có thích tên ngốc hay không thì cần bàn bạc lại... Kế tiếp, chúng ta phải đi xác nhận chuyện này.”

Vương Tư Tuệ: “Nhưng chúng ta không biết Lôi Hoài An đang ở đâu, làm sao tìm?”

Đặng Chung: “Em đừng đề cập Lôi Hoài An trước mặt tên ngốc, anh ta vừa nghe ba chữ Lôi Hoài An là lập tức nổi điên.”

Vừa rồi, em nói Lôi Hoài An chẳng khác nào kíc.h thích anh ta, cho nên sau này nhớ là đừng bao giờ nói ‘Lôi Hoài An’ biết không, phải gọi là Đại công chúa!”

“Ặc.” Vương Tư Tuệ nhìn chằm chằm đuôi cá đâm thủng ngực Đặng Chung, gật đầu: “Bây giờ, em biết rồi.”

Đặng Chung vô cảm đẩy đuôi cá khỏi ngực, lúc nãy anh mới gọi Lôi Hoài An bốn lần, thành công kích động tên ngốc, lại mất thêm một mạng.

Đặng Chung khổ quá mà.

“Kế tiếp chúng ta phải mang tên ngốc đi gặp Đại công chúa, hoặc là mang Đại công chúa đến gặp tên ngốc này, còn chuyện về Đại công chúa, tóm lại thế nào chúng ta cũng sẽ nghĩ ra cách... Trước tiên đến Lôi Quốc thử xem, nếu tôi là Đại công chúa, sau khi được cứu, chắc chắn sẽ quay lại đất nước của mình đầu tiên.”

Kim Thiên Thiên nói: “Nếu chúng ta mang tên ngốc đi, vậy có gây sự chú ý của tộc Biển không, dù sao anh ta cũng là một quý tộc...”

Đặng Lan Lan: “Khỏi lo chuyện này, tên ngốc thường xuyên bỏ đi vài ngày, thậm chí vài tháng không về, sẽ không ai lấy làm lạ đâu.”

Đặng Chung: “Tạm thời không nói chuyện này, chúng ta phải rời khỏi lãnh địa tộc Biển trước đã.

Vừa rời khỏi đây, áp lực nước dưới biển sâu đã đè chúng ta thành thịt xay rồi.”

Vân Thiển đứng ra nói: “Tôi có cách, tôi có thể bảo Tiểu Hải dẫn chúng ta ra ngoài, không cần lo lắng vấn đề áp lực nước... Hình như tôi quên nói với mọi người một chuyện rất quan trọng.”

Bốn người nhìn về phía cô: “Chuyện gì?”

Vân Thiển: “Mọi người còn nhớ người hầu dẫn đường cho chúng ta ở chỗ Phù thủy biển không?”

Đặng Chung lấy làm lạ: “Nhớ, sao thế?”

Vân Thiển nói tiếp: “Nói ra chắc mọi người không tin, cô ấy là Đại công chúa.

Còn nữa, Phong Lập Hạo trộm bảo vật trong kho báu phù thủy biển là do cô ấy gài bẫy.

Anh nói không sai, nếu muốn tìm Đại công chúa, hãy đến Lôi Quốc là có thể tìm được.”

Đặng Chung trợn mắt nhìn Vân Thiển: “Tôi không tin, người hầu lúc đầu chúng ta gặp rõ ràng là đàn ông mà! Trên người anh ta chẳng hề có chút nữ tính nào, cô muốn nói Đại công chúa rất giỏi nữ giả nam sao?”

Vân Thiển: “Anh không tin cũng phải tin, nếu không anh nghĩ Phù

thủy biến bảo tôi mang Đại công chúa và chủ nhân trái tim này trở về làm gì?”

Đám người đi tới mép lồng chụp.

Ô Tề Hải biến trở về bản thể, ngậm nhóm người Vân Thiển vào miệng.

Tên ngọc cũng biến về bản thể cá lớn hình dáng thuôn dài màu trắng bạc bơi theo sau Ô Tề Hải.

Vân Thiển bỏ đi một vài nội dung chính trong giao dịch, chỉ lựa ra nội dung chi tiết liên quan đến tên ngọc tộc Biển và Đại công chúa kể cho nhóm người Đặng Chung nghe.

Đồng thời, cô cũng biết được cách Đại công chúa chạy thoát từ chỗ Đặng Chung.

Tốc độ Ô Tề Hải bơi rất nhanh, gần như nháy mắt đã rời khỏi lãnh địa tộc Biển.

Ô Tề Hải có thể phân biệt phương hướng dưới biển, không cần thông qua la bàn giống như con người.

Cậu tìm được chính xác vị trí Lôi Quốc, tên ngọc theo sát phía sau.

Đang bơi, Ô Tề Hải phát hiện ra chỗ kỳ lạ, Hải thú to xác ngày thường dưới biển sâu đâu chỉ lác đác vài con thể này, chúng nó đi đâu hết rồi?

Một con Hải thú vội vã bơi ngang Ô Tề Hải, gấp gáp giống như học sinh vội đi ăn cơm căn tin mà bị thầy giáo giữ lại lớp.

Phương hướng nó bơi chính là chỗ Lôi Quốc tọa lạc.

...

Lãnh địa tộc Biển.

Đại sảnh dùng để cử hành buổi lễ khánh tiết lặng ngắt như tờ.

Tất cả tộc Biển nhìn về phía ảo ảnh hình người bên trên đàn hạc.

Ảo ảnh kia tùy ý lựa chọn một tộc Biển trung niên tự tiến cử, nhập vào thân xác.

Diệc: “Đã lâu không giáng xuống nơi này, ở đây thay đổi nhiều thật, ta phải đi khắp nơi xem thử.”

Sau khi người đó rời đi, tất cả tộc Biển nằm rạp xuống đất, cơ thể xúc động mà run rẩy liên hồi.

Cuối cùng Thần Chiến Tranh cũng đã bảo trợ thế giới này lần nữa!
-----oOo-----

Chương 75: 75: Xấu Đếch Chịu Được Nbsp;

Ô Tề Hải lặn vào trong bầy Hải thú bơi lội.

Hình dáng Hải thú có lớn có nhỏ, trong đó cậu thuộc Hải thú cỡ lớn, Hải thú cỡ nhỏ nhìn thấy cậu đều tự động tránh ra.

Sau khi giao tiếp với Hải thú bên cạnh, Ô Tề Hải biết được nơi bọn chúng muốn đi là Lôi Quốc, ở đó có một tộc Người có thể nói chuyện với Hải thú, người kia nói có thể cung cấp những thứ Hải thú muốn.

Không ngoài suy đoán, tộc Người kia chính là Đại công chúa Lôi Hoài An.

Nhờ lấy được năng lực từ chỗ Phù thủy biển, cô mới có thể giao tiếp với Hải thú.

Lôi Hoài An đã trở lại Lôi Quốc.

Hình dáng bây giờ của Ô Tề Hải không thể nào nói chuyện này cho Vân Thiển, cậu tăng tốc bơi về phía Lôi Quốc.

Lúc sắp đến Lôi Quốc, cậu bơi lên mặt biển, phun năm người Vân Thiển ra.

Tên ngọc dừng lại với cậu, đồng thời biến trở về bộ dạng tộc Người.

Vân Thiển nhìn thấy tên ngọc biến ra hai chân thay thế đuôi cá màu trắng bạc vốn có, tóc dài sẫm màu, trông càng giống với tộc Người.

Tên ngốc mặc quần áo thô sơ may từ da thú, ngơ ngẩn nhìn về phía Lôi Quốc.

Ngay cả khi Ô Tề Hải giờ trái tim cũng không thể khiến anh hoàn hồn.

Kim Thiên Thiên không nhịn được hỏi: “Vừa rời khỏi mặt biển là có thể biến ra hai chân, anh ta là phiên bản nàng tiên cá à?”

Theo lý thuyết, tộc Biển thuần chủng không thể nào có bề ngoài gần giống loài người như vậy, chắc chắn tên ngốc đã làm gì đó mới có được hai chân.

Có điều đây là chuyện tốt, bọn họ không cần che giấu tung tích tên ngốc khi trà trộn vào Lôi Quốc.

So với việc mang Lôi Hoài An từ Lôi Quốc tới đây thì việc mang tên ngốc vào gặp Lôi Hoài An có vẻ dễ hơn.

Ô Tề Hải dừng ở vị trí cách Lôi Quốc một đoạn, nhóm người phải bơi thêm mới đến nơi.

Hải thú dưới nước chen chúc một vùng, nhìn số lượng mà ê da đầu.

Ô Tề Hải nắm tay cô để cô không sợ hãi.

Vân Thiển nghiêm túc nghĩ: Dù sao bọn chúng đều chẳng lớn bằng Ô Tề Hải.

Lôi Quốc đang ở phía trước, dáng vẻ hôm nay của nó khiến nhóm người phải trở mắt đứng nhìn!

Vẫn là quốc gia vạn thuyền, nhưng kích thước hạm đội lớn gấp mấy chục lần trước đây.

Phía sau hạm đội, một ngọn núi cao chót vót mọc từ dưới đáy biển lên trên mặt biển, sừng sững nhìn xuống tất cả Hải thú và tộc Người.

Lôi Hoài An sử dụng bảo vật của Phù thủy biển xây dựng Lôi Quốc thành đáng vẻ hùng mạnh như bây giờ!

Đặng Chung nhìn lướt qua thuyền bè các quốc gia khác đang đậu xung quanh cùng với hạm đội đăng xa kéo dài vô tận, còn có những Hải thú đang bơi dưới biển, rồi lại nhìn khí thế vạn quốc triều bái.

Đặng Chung: “Đại công chúa này không đơn giản đâu.”

Người có thể chạy thoát khỏi nhà tù tộc Biển, ngay cả Phù thủy biển cũng dám gạt thì làm sao có thể là người đơn giản.

Nhóm Vân Thiển tới rất đúng lúc, bây giờ là lúc Lôi Quốc mở cửa tham quan, việc kiểm tra người lên thuyền khá lỏng lẻo, bọn họ dễ dàng dẫn tên ngốc trèo lên thuyền.

Thị vệ và dũng sĩ Lôi Quốc thuyền ngoài đều đã đổi người.

Vân Thiển và Ô Tề Hải thân là dũng sĩ Lôi Quốc tiền nhiệm nên không bị nhận ra.

“Không ngờ Đại công chúa có thể trốn thoát khỏi tay tộc Biển trở về, xứng đáng là con gái của Quốc vương Bệ hạ.”

“Đúng vậy, có điều không ngờ Phong Quốc lại dám toan tính chúng ta... Quốc vương Bệ hạ tính xí xóa chuyện này, hình như Đại công chúa không vui lắm.”

“Không vui cũng vô dụng, dù sao đó cũng là cha của cô ấy...”

Trên boong thuyền đầy người, nhóm Vân Thiển cố gắng không gây sự chú ý, đi sát vai đám người, giống như những người hóng chuyện, tò mò muốn xem Đại công chúa sau khi trở về, nhờ vậy hành động di chuyển vào thuyền trong cửa bọn họ không quá kỳ lạ.

Ô Tề Hải bị quầy hàng bày trên thuyền hấp dẫn.

Dân chúng Lôi Quốc thừa dịp các quốc gia khác tới tham quan, nghĩ ra không ít cách kiếm tiền, đóng đồ vật nho nhỏ trên quầy hàng trông khá thú vị.

Vân Thiển bị Ô Tề Hải kiên quyết kéo về hướng quầy hàng với lý do hết sức chính đáng.

“Bây giờ là ban ngày, dù cho chúng ta nhìn thấy Đại công chúa cũng không thể nào tiếp cận cô ta, hay là đợi đến buổi tối rồi hành động, tạm thời xem thử ở đây bán cái gì, không chừng sẽ có ích!”

Tên gốc đi theo Ô Tề Hải, nhóm Đặng Chung hết cách, đành phải đi cùng.

Ô Tề Hải nhìn trúng một con ốc biển đã được tô màu.

Chủ quầy hàng úp mở nói thứ này có công dụng đặc biệt, mặc dù chỉ là đồ trang trí nhưng có thể tăng cường bề ngoài khí phách đàn ông, là chiến lợi phẩm mà ông ta lấy được lúc đối phó tộc Biển nào đó.

Nói trắng ra công dụng của vỏ ốc biển này chỉ có một — — đeo lên chim, khiến nó trông càng oai hùng hơn.

Chủ sạp: “Đây là thứ tốt nhất để bày tỏ tình yêu, sau khi đeo một khoảng thời gian thì tặng cho người mình yêu, chỉ cần là người thì đều sẽ thích.”

Ô Tề Hải mong đợi nhìn về phía Vân Thiển.

Mặt Vân Thiển không cảm xúc nói: “Tôi không phải người, tôi không thích.”

Ô Tề Hải mất mát tạm biệt ông chủ quầy ốc biển tô màu, lại chạy về

phía một quầy hàng khác.

“Vòng tay này rất hợp với chị.” Ô Tề Hải cầm một chuỗi vòng tay ngọc trai đeo vào tay Vân Thiển, ngọc trai màu vàng sáng vô cùng lấp lánh, tôn lên da thịt trắng muốt bên dưới.

Đúng là rất đẹp, Vân Thiển giơ tay lên, ngọc trai lóe sáng rực rỡ.

Nhóm người Đặng Chung phía sau vô tình ăn thức ăn cho chó.

“Tôi mua cái này, bao nhiêu tiền?” Ô Tề Hải chuẩn bị trả tiền.

Tiền tệ nơi này là vỏ sò mặt trắng, dựa vào chất lượng vỏ sò phân biệt giá cả khác nhau, bao gồm vỏ sò cấp thấp, vỏ sò cấp trung và vỏ sò cấp cao.

Chủ quầy hàng đội mũ vành rộng vẫn luôn núp dưới bóng râm ở mép thuyền nghe thấy câu hỏi của Ô Tề Hải, cuối cùng cũng rời khỏi bóng râm, lộ ra cặp mắt màu nhạt bên dưới vành mũ.

“Một trăm nghìn vỏ sò cấp cao.”

Đám người hoảng hốt, ăn cướp à!

Sửng sốt qua đi, Vương Tư Tuệ bỗng cảm giác chủ quầy hàng này hơi kỳ lạ, mùi hương thoang thoảng trên người ông ta khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, nhưng cô không dám khẳng định.

Đặng Lan Lan nhảy bèn cảm nhận được sự lưỡng lự của Vương Tư Tuệ, bèn hỏi: “Sao thế?”

Vương Tư Tuệ nghĩ chắc chỉ là ảo giác của mình.

Cô nhìn Vân Thiển tháo vòng tay ngọc trai đặt xuống quầy hàng: “Không sao, cũng chẳng quan trọng.”

Ô Tề Hải nhíu mày chất vấn: “Ông không thể ra giá tốt hơn chút sao?”

Chủ quầy hàng mỉm cười: “Cậu mua thì sẽ là giá tiền này.”

Ô Tề Hải: “Ông quen biết tôi?”

Chủ quầy hàng: “Không quen.”

Ô Tề Hải trầm mặc, đây chắc là do xấu bụng đó mà!

Cậu nói: “Một trăm nghìn thì một trăm nghìn, hai ngày sau tôi trả tiền cho ông.”

Chủ quầy hàng: “Tôi không muốn bán cho cậu.”

Ô Tề Hải: “...” Cậu nhìn lão già trung niên không khỏi tức giận.

Vân Thiển chợt vươn tay giữ Ô Tề Hải: “Chúng ta không mua, đừng kích động.”

Được Vân Thiển vuốt lông, Ô Tề Hải bình tĩnh lại, cậu trừng mắt nhìn chủ quầy hàng xấu bụng, âm ức tìm kiếm sự an ủi của Vân Thiển.

Tộc Người bán hàng kia đúng là đầu óc có vấn đề.

Chủ quầy hàng nheo mắt nhìn Ô Tề Hải, nơi đáy mắt ẩn chứa chút kinh ngạc.

Đoàn người đi xa, bọn họ cảm ơn ông chủ quầy khiến Ô Tề Hải từ bỏ suy nghĩ dạo phố, tiếp tục tập trung nhiệm vụ dẫn tên ngốc đi gặp Đại công chúa.

Cái cố nghiêm trang lúc này chỉ coi như thả rắm.

...

Đi một hồi, Vương Tư Tuệ vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Cô không kiềm được quay đầu lần nữa, xuyên qua nhóm người, nhìn chăm chú chủ quầy hàng kia một hồi.

Ông ta bỗng nở nụ cười nhạt với cô.

Chỉ thấy mắt chủ quầy hàng lóe lên ánh sáng vàng, tiếng ồn ào những người xung quanh đều biến mất, giọng nói mang đầy thần tính vang lên bên tai cô: “Tín ngưỡng của ngươi rất thuần khiết, chỉ lộ một chút mùi mà cũng bị ngươi phát hiện ra.”

Vương Tư Tuệ sửng sò, không ngờ người này lại là thần linh!

Tất cả mọi người nghe thấy Vương Tư Tuệ lắp bắp: “Ông... ông... ông... ông... ông là thần linh!”

Bốn người Vân Thiển sửng sốt quay đầu.

Ai, ai là thần linh?

Theo ngón trỏ Vương Tư Tuệ, bọn họ chỉ nhìn thấy ông chủ quầy hàng xấu bụng miệng sư tử ngọam lại còn trào phúng Ô Tề Hải.

Ông chủ quầy hàng xấu bụng là Thần Chiến Tranh Diệt giáng xuống thế giới nhỏ này trong buổi lễ long trọng của tộc Biển hôm đó.

Ngài nhập vào người tín đồ tộc Biển, mượn cơ thể người đó tự do hành động.

Đợi lúc ngài rời đi, thân thể này sẽ được linh hồn ban đầu tiếp nhận, hơn nữa sẽ nhận được sự chúc phúc to lớn.

Thần Chiến Tranh giáng xuống thế giới này lần nữa chỉ vì hai chuyện, một là mang thú cưng nhỏ mà ngài bỏ quên ở thế giới này trở về, hai là ngài muốn cướp tín đồ của Giới.

Mâu thuẫn giữa Thần Chiến Tranh và Giới chồng chất đã lâu.

Có đoạn thời gian, phương pháp tu luyện của Giới và Thần Chiến Tranh xung đột, bọn họ đều lấy giết chóc để tu hành.

Giới ỷ vào bản thể có thể chạy lung tung khắp nơi, cố ý chạy tới thế giới nhỏ của Thần Chiến Tranh châm ngòi chiến tranh, rồi lại tiến hành giết chóc điên cuồng, tốc độ thực lực tăng lên rất nhanh.

Chỉ cần cho Giới đủ thời gian, việc ngưng tụ thần cách đối với ngài mà nói không phải việc khó.

Nhưng trên một lĩnh vực chỉ có thể có một thần linh có Thần cách, Thần Chiến Tranh là thần linh có Thần cách “Chiến tranh và Giết chóc”.

Chỉ cần Thần Chiến Tranh còn Thần cách, Giới đừng hòng thông qua giết chóc ngưng tụ Thần cách.

Thần Chiến Tranh vẫn luôn nghĩ Giới muốn ra tay với mình, nhưng hôm nay sau khi gặp phân thân kia, ngài thay đổi suy nghĩ, có lẽ Giới không hề có ý nghĩ gì với Thần cách Chiến tranh và Giết chóc.

Giới là một thần linh có thân phận khá nhạy cảm, mặc dù là ở chỗ Thần Bóng Tối cũng vô cùng nhạy cảm.

Nghĩ như thế, sự chán ghét của Thần Chiến Tranh đối với Giới giảm đi một chút.

Dù vậy, ngài vẫn chú ý mắt Giới như cũ, nhất là mấy ngày trước Giới lại làm sụp thần điện ngài vừa xây.

Ngài phải dạy dỗ Giới một bài học.

Cách trực tiếp nhất là cướp tín đồ của Giới!

...

Sau khi Thần Chiến Tranh tỏ rõ thân phận, mọi người đồng loạt ngây ngốc.

Cũng không phải vì bọn họ biết Thần Chiến Tranh trâu bò cỡ nào, mà vì hành vi hố người và gợi đòn của Thần Chiến Tranh lúc nãy khiến bọn họ ấn tượng sâu sắc.

Từ sau khi Thần Bùn Vàng xuất hiện tại Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang, dường như ấn tượng của thần linh trong lòng người chơi giảm đi một ít.

Đặng Chung: Đã tìm được nguyên nhân mình không thể nào tín ngưỡng thần linh rồi.

Tầm mắt chiến thần dừng trên người Vân Thiển.

Bây giờ người có thể nhìn thấy và nghe ngài nói chuyện chỉ có năm người chơi.

Năm người giống như đang ở trong không gian khác, người xung quanh đều mờ nhạt, chỉ có thần linh và bản thân họ rõ ràng.

Thần Chiến Tranh: “Ta đến nơi này là để tìm một tín đồ thích hợp.

Cô trông không tồi, tín ngưỡng ta, cô sẽ có được mưu lược siêu việt và dũng cảm không gì sánh bằng.”

Ánh mắt ngài dừng trên người Vân Thiển.

Một người đàn ông trung niên mang gương mặt cực kỳ bình thường, hội đủ đặc tính người qua đường A, dù có lẫn trong đám người cũng chẳng bị phát hiện, đang nói chuyện với thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Vân Thiển khéo léo hỏi: “Đây là dáng vẻ thật sự của ngài à?”

Thần Chiến Tranh khó hiểu, có điều vẫn trả lời câu hỏi của Vân Thiển: “Đây chỉ là cơ thể của một tín đồ.”

Tay ngài lướt nhẹ qua phần mặt, ánh sáng trắng lóe lên, khuôn mặt và thân hình biến hóa: “Đây mới là diện mạo thật sự của ta.”

Thần Chiến Tranh không cố ý che mặt bằng thần quang, vì vậy tất cả mọi người đều có thể thấy rõ gương mặt ngài thế nào.

Đường nét kiết ngạo bất tuân(1) tràn đầy uy nghiêm, tóc đỏ như ngọn lửa cháy rực, khí chất hết như Kim mao sư vương Tạ Tốn(2).

Cơ bắp cánh tay và cẳng chân cuộn cuộn lộ ra bên ngoài áo giáp màu bạc, thân cao hai mét khiến người khác cảm thấy áp lực rất lớn.

(1)Chỉ tính cách táo bạo, ngạo mạn, khó thuần phục.

(2)Một nhân vật trong phim Ý Thiên Đồ Long Ký

Nhóm người Đặng Chung cho rằng Thần Chiến Tranh trông thật khí phách.

Đặng Chung và Kim Thiên Thiên hâm mộ nhìn Vân Thiển, được thần linh vừa ý chỉ đích danh như vậy cũng may mắn quá rồi.

Vân Thiển cảm thấy bộ dạng Thần Chiến Tranh quá tục tũn, giống như cuồng thảo(*).

Mặt mày và cách ăn mặc đều không đẹp, chẳng tinh tế chút nào.

(*) Cuồng thảo thuộc kiểu chữ thảo, dùng để viết nhanh, bút pháp phóng khoáng, nhiều chữ viết nối liền với nhau chỉ bằng một nét

Cô không khỏi nhớ đến thần linh không biết tên lúc trước.

Vốn dĩ cô còn nghĩ mặc dù người nọ đẹp nhưng phục sức hơi đơn giản, bây giờ nhìn Thần Chiến Tranh mới giật mình nhận ra thần linh tóc trắng lúc trước đúng là boy tinh tế, quả nhiên thần linh cũng phân chia cấp độ nhan sắc.

Nếu thật sự phải tin ngưỡng thần linh, vậy chắc chắn cô phải tin ngưỡng người đẹp.

Vân Thiển: “À ừm, ngài thần linh, khí thế đáng vẻ thật sự của ngài quá hùng mạnh, khiến lòng tôi sợ hãi và khiếp đảm.

Tôi không thể sản sinh bất cứ ý nghĩ tín ngưỡng nào đối với dáng vẻ như vậy... Nơi này còn rất nhiều ứng cử viên tín đồ ưu tú hơn, bọn họ rất sẵn lòng trở thành tín đồ của ngài.”

Người chơi nghe ra hàm ý sâu xa trong lời nói của Vân Thiển.

Nói trắng ra là: Ngài xấu đến mức chịu được, cho nên tôi không muốn tín ngưỡng ngài.

Ngài mau tìm người khác đi.

Đặng Chung: Đúng là dũng sĩ, tới cả thần linh mà cũng dám mê trai.

Thần Chiến Tranh nghi ngờ mình nghe lầm, ngài hỏi lại lần nữa.

Thái độ Vân Thiển kiên định, đúng là có sự quật cường thà chết không chịu khuất phục.

Thần linh mà ngay cả mong công cũng không có, lấy tư cách gì được cô tín ngưỡng, chỉ có thần linh tinh tế mới xứng đôi với cô!

-----oOo-----

Chương 76: 76: Lại Bắt Công Chúa

Thần Chiến Tranh không phải Giới, không nghe được tiếng lòng của loài người, vì vậy ngài không biết thật ra Vân Thiển nghĩ gì.

Ngài cũng không tức giận vì Vân Thiển từ chối, chỉ coi như cô tìm đại lý do nào đó để từ chối, xem ra Vân Thiển tin ngưỡng Giới nhiều hơn ngài nghĩ, chắc hẳn cô không biết tin đồn của Giới cuối cùng đều sẽ rơi vào kết cục gì.

Thần Chiến Tranh nói: “Với tư cách là tín đồ của y, kết quả cuối cùng cô phải chịu đựng sẽ vượt quá sự tưởng tượng của cô.

Suy nghĩ cho kỹ, cô còn có cơ hội...”

Tiếng nói vừa dứt, phong nền không gian tạo ra từ khung cảnh mờ ảo bị xé toạc, một đôi tay màu bánh mật banh ra, sau đó thiếu niên mặt lạnh băng bước vào.

Ô Tề Hải nhìn Thần Chiến Tranh hỏi: “Ông lại là thứ gì nữa?”

Khóe môi Thần Chiến Tranh trễ xuống.

Phân thân của Giới giống hệt y, mở miệng ra là khiến người ta ghét.

Bản thân Giới là một tên thần kinh, đặt phân thân của mình ở thế giới ngài nuôi.

Nếu không phải nổi hứng đến thế giới nhỏ này, ngài đã chẳng thể nào phát hiện ra.

Thần Chiến Tranh không thể động đến Ô Tề Hải.

Quan hệ giữa các thần linh có kém thế nào, cùng lắm là ra tay với thế giới nhỏ của người kia.

Nếu ra tay với thứ dính dáng đến cội nguồn sức mạnh như phân thân, vậy đó có nghĩa là tuyên chiến... Mặc dù Giới thiếu đạo đức trước, nhưng Thần Chiến Tranh tự nhận mình có giáo dục, không thêm tính toán với Giới (phân thân) mất lịch sự.

Thần Chiến Tranh nói với Vân Thiển: “Cô suy nghĩ cho kỹ.”

Ngài liếc nhìn Ô Tề Hải, thân hình mờ nhạt, biến mất tại chỗ.

Ô Tề Hải kéo Vân Thiển, bất mãn nói: “Chị gái, tên đó là ai? Kẻ đó bảo chị suy nghĩ chuyện gì?”

Vân Thiển lấy làm lạ, người của thế giới này đều tin ngưỡng Thần Chiến Tranh, lẽ nào Ô Tề Hải không nhận ra?

Đúng là Ô Tề Hải không nhận ra.

Thần Chiến Tranh đã biến mất cả trăm nghìn năm, ai nhớ được thứ vô dụng đó.

Hơn nữa từ nhỏ cậu đã không tin vào loại ngoại lực như thần linh, chỉ tin chính mình.

Ô Tề Hải càu nhàu: “Thần Chiến Tranh cứ chó gì chứ, làm bộ dạng thấy ghét... Chị gái ~”

Cậu lại làm nũng: “Chị mau nói cho em biết, rốt cuộc tên đó bảo chị suy nghĩ chuyện gì?”

Vân Thiển lắc lư theo cánh tay Ô Tề Hải.

Miệng kín như bưng.

Những người chơi khác đứng một bên.

Đặng Lan Lan không có cảm giác gì, Đặng Chung và Kim Thiên Thiên hâm mộ muốn chết, đây là cơ hội tốt để trở thành người chơi thần chọn đó!

Vì sao thần linh lại chọn Vân Thiển chứ...

Bọn họ vắt hết óc suy nghĩ ưu điểm của Vân Thiển, chẳng lẽ thần linh nhìn trúng số lỗ trên trái tim Vân Thiển đủ nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể thật lòng thật dạ với thần linh?

Tức thật, đây không phải là kỹ năng có thể học được.

Sự xuất hiện của Thần Chiến Tranh là một khúc nhạc đệm ngoài ý muốn, trực tiếp chém đứt khả năng tư duy của mọi người.

Rất lâu sau, bọn họ mới quay về tập trung sức lực vào chuyện tìm kiếm Lôi Hoài An lần nữa.

Ô Tề Hải nói không sai, ban ngày muốn tiếp cận Lôi Hoài An rất khó, trên thuyền trong có rất nhiều dũng sĩ canh gác.

Quốc vương và Công chúa không phải khi đột để người ta tham quan, sao có thể muốn thấy là thấy.

Bọn họ hỏi thăm được chiếc thuyền Lôi Hoài An ở, chỉ đợi đêm khuya lên vào.

Suốt cả hành trình, tên ngốc không hề có cảm giác hiện diện, anh chỉ biết dựa theo lời dẫn của Ô Tề Hải mà cúi thấp đầu hành động và đi sau lưng mọi người.

Chẳng qua lúc nhóm người nhắc tới chỗ ở của Lôi Hoài An, lỗ tai anh khẽ nhúc nhích.

...

Trăng treo giữa trời, nhóm người Vân Thiển bắt đầu hành động.

Đặng Chung và Kim Thiên Thiên phụ trách dẫn dụ thị vệ trên thuyền Lôi Hoài An để bọn Vân Thiển có thể thừa cơ mang tên gốc đi tìm Lôi Hoài An từ một hướng khác.

Đến khi tới chỗ chiếc thuyền của Lôi Hoài An thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Số lượng dũng sĩ này cũng CMN nhiều quá rồi đấy!

Ban ngày chỉ có khoảng hai mươi dũng sĩ, bây giờ tăng lên gấp đôi, gần gấp ba.

Đặng Chung và Kim Thiên Thiên trở mắt nhìn dũng sĩ đầy cả thuyền.

Dẫn dụ cái trứng, dẫn mình tới suối vàng thì có!

Dũng sĩ đứng hai bên boong thuyền, ở giữa có một nam một nữ đang nói chuyện.

Cả hai đều ăn mặc sang trọng, trong đó có một cô gái đeo mặt nạ.

Xem xét từ động tác tay chân, cô ta đang tức giận.

Đặng Chung không dám chắc đây có phải Lôi Hoài An hay không.

Tình huống có biến, anh và Kim Thiên Thiên tạm thời rút lui, muốn bàn bạc lại kế hoạch với hậu phương.

Sau khi phát tín hiệu đồng hồ cứu thế, mọi người tập hợp tại đây.

Nơi này địa thế cao, tầm nhìn tốt, dễ quan sát chuyện xảy ra trên thuyền.

Nếu người trên thuyền nói lớn hơn một chút, bọn họ còn có thể nghe thấy.

Vân Thiển nhận ra một người trong cuộc trò chuyện, Quốc vương Lôi Quốc – Lôi vạn Quân.

Mà người mang mặt nạ kia, từ động tác cơ thể kích động của tên ngốc, bọn họ có thể xác định đó là Lôi Hoài An.

Tiếng động tên ngốc gây ra quá lớn, dễ bị người ta phát hiện.

Ô Tề Hải lấy trái tim ra uy hiếp, tên ngốc mới ngoan ngoãn yên lặng.

Anh ngưng mắt nhìn phía dưới, ánh mắt đong đầy tình cảm.

Ô Tề Hải để ý tới ánh mắt anh, thoáng sửng sốt.

Cậu trầm tư vài giây, học theo tên ngốc nhìn chăm chú Vân Thiển bằng ánh mắt giống hệt.

Nhưng sự chú ý của Vân Thiển vốn không ở trên người cậu, cô đang nghiêm túc vênh tai lắng nghe đoạn đối thoại bên dưới.

Lôi vạn Quân: “An An, con đã bình yên trở về thì đừng gây chuyện nữa... Hãy tha thứ cho Lập Hạo, nó đã nói nó không hề biết chuyện này, là thuộc hạ của nó làm.”

Lôi Hoài An: “Cha, cha biết lò sát sinh của tộc Biển như thế nào không? Nếu như con không thoát khỏi nhà tù tộc Biển, có thể cha đã không còn gặp lại con nữa.”

Lôi Vạn Quân: “Nhưng bây giờ con rất an toàn, con còn lấy được bảo vật từ chỗ Phù thủy biển.

Nếu con thật sự muốn nhiều hơn, sẽ chỉ khiến quan hệ giữa chúng ta và Phong Quốc càng tệ hại.

Hơn nữa con nghĩ kỹ đi, nếu Lập Hạo thật sự muốn hại con, tại sao nó lại đích thân mang dũng sĩ đi mạo hiểm tìm Phù thủy biển?”

Lôi Hoài An trầm mặc nhìn người cha mà mình từng kính trọng.

Rõ ràng là gương mặt quen thuộc, nhưng sao lúc này lại trở nên xa lạ như vậy.

Rốt cuộc thứ cha yêu là đứa con gái này, hay là gương mặt giống hệt mẹ kia?

Lôi Hoài An giam giữ Phong Lập Hạo, dẫn đám Hải thú trở về Lôi Quốc, báo thân phận cho dũng sĩ thuyền ngoài.

Tin tức “Đại công chúa trở về” khiến Lôi Vạn Quân rơi lệ đầy mặt chạy ra.

Lôi Hoài An gặp lại cha mình, chìm trong cảm xúc tình thân nên không chú ý sau khi nhìn thấy gương mặt hiện tại của cô, Lôi Vạn Quân đã sững sờ chock lát.

Lôi Hoài An nhận ra chuyện này là khi Lôi Vạn Quân nhiều lần hỏi cô có thể khôi phục gương mặt trước đây hay không, sau khi cô cho ra đáp án phủ định, Lôi Vạn Quân thay đổi rất nhiều, tình cha con trước kia tựa như một câu truyện cười.

Không những thế, Lôi Hoài An còn phát hiện Lôi Vạn Quân âm thầm thả Phong Lập Hạo sau lưng cô, còn bảo cô tha thứ cho tên súc sinh đó, tiếp tục làm thông gia với Phong Quốc, chỉ vì để Lôi Quốc hùng

mạnh hơn.

Lôi Hoài An nản lòng.

Nếu cha đã muốn Lôi Quốc trở nên hùng mạnh đến thế, có một Quốc vương ngu muội lựa chọn đồng minh không phù hợp, Lôi Quốc chẳng thể nào thịnh vượng... Để cô làm Quốc vương còn hay hơn.

Lôi Hoài An đã chuẩn bị sẵn sàng.

So với Lôi Vạn Quân, Công chúa có thể điều khiển bảo vật Phù thủy biển càng được lòng dân hơn.

Có điều Lôi Hoài An vẫn định cho Lôi Vạn Quân cơ hội cuối cùng.

Hôm nay chính thời điểm đó.

Sau khi Lôi Vạn Quân khuyên giải lần nữa, Lôi Hoài An đáp: “Nếu con muốn giết Phong Lập Hạo thì sao? Gã hại con rơi vào tình cảnh đó, chết không đáng tiếc.

Cha không cản được con đâu.”

Lôi Hoài An tháo mặt nạ xuống, lộ ra gương mặt vô cùng tầm thường.

Một vài hộ vệ không biết chuyện bật ra tiếng kêu hoảng hốt.

Họ không hiểu vì sao người đã từng đẹp tuyệt trần lại biến thành... khó coi như vậy.

Lôi Vạn Quân: “Chẳng qua con cũng chỉ dựa vào bảo vật của Phù thủy biển mà thôi.”

Ông giơ tay lên, một dũng sĩ sau lưng kính cẩn lấy một chiếc túi ra ,

chính là túi bảo vật mà Lôi Hoài An vẫn hay đeo bên người.

Sắc mặt Lôi Hoài An chợt biến, cô sờ túi bảo vật trên thắt lưng: “Sao cha có thể làm vậy?!”

Giọng Lôi Vạn Quân chậm rãi: “Nếu nghe lời cha, con vẫn là con gái ngoan của cha...”

Lôi Hoài An lại nói: “Cha không lo lắng đám Hải thú vây quanh bên ngoài sao?”

Lôi Vạn Quân: “Không có bảo vật khống chế chúng...”

Lôi Hoài An: “Con chưa bao giờ nói con dùng bảo vật để khống chế chúng.

Quý bà phù thủy ban cho con năng lực nói chuyện với Hải thú.

Cha, cha đã làm như vậy thì đừng trách con nhẫn tâm!”

Cô giả vờ định huýt sáo.

Tất cả mọi người đều biết rõ đây là tín hiệu Lôi Hoài An bảo Hải thú tấn công.

Đám người giật thót.

Trong lúc nói chuyện, Lôi Hoài An vẫn luôn quan tâm từng hành động của Lôi Vạn Quân.

Lúc thấy Lôi Vạn Quân rút bội kiếm định đâm mình, đôi mắt màu lưu ly trong nháy mắt ảm đạm, cô đã cho ông cơ hội rồi.

Lưỡi kiếm không đâm xuyên qua bụng Lôi Hoài An mà đâm vào thân thể một người khác.

“An An...”

Lôi Hoài An kinh ngạc tròn mắt, không biết tại sao tên ngốc lại đột nhiên xuất hiện.

Đám người Vân Thiển bên trên sững sốt!

Tên ngốc tộc Biển này là cái thể loại nhanh chân gì vậy, một giây trước còn ở bên cạnh bọn họ, giây kế tiếp đã chạy tới chỗ Lôi Hoài An.

Dù cho Ô Tề Hải cầm trái tim của anh cũng không thể nào ngăn cản hành động của anh.

Tên ngốc ở dưới nhìn Lôi Hoài An say đắm.

Bọn Vân Thiển ở trên gấp muốn chết, nhiều người thế này, bọn họ không thể nào tùy tiện xuống dưới.

Lôi Vạn Quân nhìn chăm chú gương mặt người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Ông quát: “Lại là nguoi! Rõ ràng ta đã...” Rồi đột ngột im bật.

Ông rút thanh kiếm dính máu, không hề do dự định đâm thêm lần nữa.

Lần này nhắm chính xác vào nhược điểm chí mạng của tộc Biển.

Lôi Hoài An đẩy tên ngốc ra, mũi kiếm dừng ngay trái tim cô, nhưng không phải Lôi Vạn Quân dừng tay mà là ông ta không thể nào đâm xuyên qua được.

Bảo vật lơ mờ lóe sáng.

Lôi Vạn Quân mới bừng tỉnh, Lôi Hoài An đã đề phòng từ trước!

Sức khỏe ông vốn không tốt, bởi vì động tác bất ngờ ban nãy mà bắt đầu ho khan dữ dội.

Lôi Hoài An cười khẩy: “Quốc vương Lôi Quốc – Lôi Vạn Quân thân thể suy yếu, không thể quản lý đất nước.

Ông bằng lòng trao vương vị lại cho con gái lớn Lôi Hoài An — —”

Trong lúc nói chuyện, Hải thú bốn phía phát ra tiếng rống to, tiếng rống hết đợt này đến đợt khác khiến lòng người sợ hãi.

Lôi Hoài An rút dao găm buộc trên đùi ra, bước tới gần Lôi Vạn Quân.

Nhưng được nửa đường, eo cô đã bị người khác ôm từ đằng sau.

Cô nghe thấy tên ngốc thì thầm bên tai: “An An ở đây, không vui, ta dẫn nàng, đi.”

Lôi Hoài An hơi mất tập trung.

Tất cả mọi người nhìn thấy người đàn ông đẹp đến mức khiến người ta khó lòng tập trung biến thành một con cá lớn màu trắng bạc trong nháy mắt, ánh lửa bên dưới thân cá lấp lánh màu sắc phân cực, vô cùng chói lóa.

Chiếc mỏ nhọn của anh cắn lấy thắt lưng Lôi Hoài An, vung đuôi cá cướp lại túi đựng bảo vật chỗ dừng sĩ sau lưng Lôi Vạn Quân, nhảy xuống biển.

Sóng biển cuộn cuộn, cá lớn và Đại công chúa đều biến mất tăm.

Tình cảnh yên ắng hồi lâu, một dừng sĩ thét lên chói tai — —

“Nguy rồi! Đại công chúa lại bị tộc Biển bắt rồi!”

...

Vân Thiển nghiêm túc hỏi mấy người Đặng Chung: “Chúng ta tới đây làm quần chúng ăn dưa hả?”

Nhóm Đặng Chung: “...” Cũng đâu cần nói thế.

-----oOo-----

Chương 77: 77: Hóa Thành Bọt Biển

Vân Thiển vừa nói như thế, đám người Đặng Chung cảm thấy đúng là mức độ tham gia của mỗi người ở thế giới tận thế này rất thấp, bọn họ phải làm sao tăng độ tham gia đây?

Đặng Chung suy nghĩ cẩn thận, chợt nảy ra một ý.

Anh chỉ vào Lôi Vạn Quân mặt mày giận dữ được dững sững vây quanh.

“Chúng ta tìm Quốc vương đàm phán, thế nào?”

Kim Thiên Thiên: “Tại sao? Bây giờ Đại công chúa bị tên ngốc mang đi rồi, không phải chúng ta nên tìm bọn họ trước sao? Quốc vương này có thể giúp chúng ta chuyện gì?”

Lúc nói đến Quốc vương, vẻ mặt Kim Thiên Thiên chán ghét, hiển nhiên cô không thích Quốc vương sau khi nghe hết đoạn đối thoại vừa rồi.

Vân Thiển lên tiếng: “Lúc Quốc vương gặp tên ngốc đã kêu lên một câu ‘Lại là ngươi, sau đó im bật, chắc hẳn ông ta từng quen biết tên ngốc.’”

Đặng Chung: “Đúng vậy, chúng ta phải biết chuyện xảy ra giữa Đại công chúa và tên ngốc, rốt cuộc bọn họ có phải người thật lòng yêu nhau hay không.

Lúc này...”

Anh ngập ngừng: “Dù sao tôi thấy vẻ mặt Công chúa không giống thích tên ngốc lắm.”

Ô Tề Hải có năng lực chấp hành rất mạnh, Lôi Vạn Quân như dưa hấu đặt dưới đất, trong phút chốc đã bị đưa trẻ nghịch ngợm hót đi.

Nửa đêm về sáng, Lôi Vạn Quân vất vả lắm mới đi vào giấc ngủ bị tạt nước tỉnh.

Địa phương xa lạ, vài người đội mũ trùm đầu chỉ lộ ra hai mắt đứng trước mặt ông.

Lôi Vạn Quân tỉnh hẳn, không ngờ ông lại bị bắt cóc!

Lôi Vạn Quân vừa định mở miệng, người kia đã lên tiếng: “Cho dù ông kêu rách cổ họng cũng sẽ không ai cứu ông đâu!”

“Người ta còn chưa kêu, anh nói sớm rồi.”

“Ờ ha.”

Lôi Vạn Quân bình tĩnh hỏi: “Các người là ai, muốn làm gì?”

Đầu đảng bắt cóc Đặng Chung lên tiếng: “Chúng tôi chỉ muốn biết một chuyện, chỉ cần ông trả lời chuyện này cho chúng tôi, ông có thể bình an vô sự trở về Lôi Quốc.”

Lôi Vạn Quân gật đầu: “Được rồi.”

Ô Tề Hải đi tới bên cạnh ông, đá văng thứ ông cầm trong tay.

Đó là một thiết bị truyền tin, có thể phát tín hiệu cầu cứu.

Lôi Vạn Quân thấy hành động bị phát hiện cũng không hoảng sợ, mở miệng nói: “Muốn hỏi cái gì?”

Đặng Chung: “Ông có quen biết tên tộc Biển bắt Đại công chúa không? Lúc này ông rất kinh ngạc, trước đây từng gặp anh ta sao?”
e b o ok tr uy e n.

v n

Lôi Vạn Quân: “Không quen, ta chỉ kinh ngạc khi tộc Biển xuất hiện ở đây, giống như ta kinh ngạc việc dừng sĩ nước ta lại đi bắt cóc ta vậy.”

Ông nhìn về phía Vân Thiển: “Người bạn nhỏ, đôi mắt của cô rất đặc biệt.

Ta có thể nhận ra cô, Vân Thiển.”

Đám Đặng Chung không ngờ Vân Thiển lại quen biết Lôi Vạn Quân, cô vốn chưa từng kể!

Vân Thiển: “...”

Haiz, người ưu tú có độ nhận diện thế đấy, biết vậy biến thành tộc Biển cho rồi.

Nếu đã bị nhận ra, Vân Thiển dứt khoát tháo mũ trùm đầu, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Lôi Vạn Quân: “Ông chú, chúng tôi không có ác ý, chỉ muốn biết quan hệ giữa Đại công chúa và tộc Biển kia.

Nếu như ông phối hợp nói cho chúng tôi biết thì không còn gì tốt hơn.”

Lôi Vạn Quân chán ghét nhíu mày: “Đó là tộc Biển, làm sao An An có thể liên quan đến tộc Biển.

Các người không nhìn thấy tên đáng chết đó lại bắt cóc con gái ta sao?”

Vân Thiển: “Lại? Trước đây, anh ta cũng từng bắt cóc Đại công chúa sao? Xem ra đúng là ông chú từng gặp tên tộc Biển đó.”

Lôi Vạn Quân: “Ta chưa từng gặp, không quen.”

Bất kể hỏi gì, Lôi Vạn Quân đều không trả lời mà chỉ bật ra tiếng ho khan.

Qua hai giờ nữa là trời sáng, dững dĩ Lôi Quốc phát hiện không thấy Quốc vương, chắc chắn sẽ đi tìm.

Bây giờ, vị trí bọn họ cách Lôi Quốc không xa, phải cạy miệng ông ta một cách nhanh nhất.

Lôi Vạn Quân đúng là cái vỏ trai.

Đặng Chung, Vương Tư Tuệ, Kim Thiên Thiên thay nhau ra trận đều không thể khiến ông mở miệng.

Đặng Lan Lan định sử dụng tra tấn, Vân Thiển bỗng nhớ đến một chuyện, cô nói: “Ông vốn không yêu người vợ đã chết của mình.”

Ánh mắt Lôi Vạn Quân hung dữ trừng Vân Thiển: “Cô nói cái gì?”

Vân Thiển: “Tôi đã thấy rồi, ông tự tay cầm kiếm đâm con gái mình.

Đó không phải là bảo vật cuối cùng mà vợ ông để lại cho ông sao.

Nếu bà ấy biết ông đối xử với con gái mình như vậy, làm sao bà ấy có thể cảm thấy ông yêu mình.

Vợ ông chắc chắn sẽ rất tức giận.”

Lôi Vạn Quân: “Cô nói vậy, cô chẳng biết gì cả!”

Lửa giận của một người đang kích động rất dễ khiến đối phương mất đi lý trí, hàng rào trên miệng kia cũng theo đó biến mất.

Vân Thiển và Lôi Vạn Quân từng tiếp xúc một khoảng thời gian.

Trong lúc tán gẫu với ông ta, cô biết được người này rất yêu vợ và con gái.

Mặc dù tính chân thật của việc này còn cần xác minh, nhưng từ tình huống hiện giờ mà xét, Lôi Vạn Quân rất yêu vợ mình.

Vân Thiển ngửa tay: “Đúng là tôi không biết gì cả, nhưng tôi cũng có thể nhận ra ông không hề có tình cảm với vợ mình chút nào.”

Lôi Vạn Quân lắc đầu nguầy nguậy, hai tay cuộn chặt, mu bàn tay nổi gân xanh.

Vân Thiển: “Nếu không, sao một người chồng yêu vợ lại bắt con gái mình giả cho kẻ hại mình, còn vì tranh cướp bảo vật mà tự tay tổn thương cô ấy?”

Mọi người nhìn thấy ánh mắt Lôi Vạn Quân ngày càng hung ác, có khuynh hướng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Vân Thiển: “Chắc, thế mà cũng gọi là yêu, vậy tình yêu này quá rẻ mạt rồi.”

Rốt cuộc Lôi Vạn Quân cũng quát lên: “Cô hiểu cái gì, ta làm vậy đều là đang bảo vệ nó.”

Lẽ nào ta phải trơ mắt nhìn con gái mình yêu một tên tộc Biển đáng chết, sau đó rơi vào kết cục bị tất cả mọi người trong tộc thóa mạ đuổi đi?!”

Xung quanh yên tĩnh.

Đặng Chung kinh ngạc mừng rỡ: Thì ra Đại công chúa cũng thích tộc Biển, hoàn hảo!

Lôi Vạn Quân mắt lạnh nhìn chòng chọc đám người bắt cóc mình: “Nói chuyện này cho các người cũng chẳng sao, chỉ cần qua hôm nay, cho dù các người muốn loan tin cũng sẽ không có ai tin tưởng các người.”

Ông phát hiện đám Đặng Chung mặc quần áo dũng sĩ, kiểu dáng may riêng của Phong Quốc, hừ một tiếng trong lòng.

Lôi Vạn Quân nói: “Khi An An còn nhỏ là đứa trẻ rất hoạt bát hiếu động, vừa không để ý, nó đã chạy mất dạng.”

Lôi Hoài An thích nhất lái chiếc thuyền nhỏ của mình, làm một dũng sĩ độc hành trên biển.

Có một lần cô bị Hải thú tập kích, nếu không phải có hạm đội đi ngang cứu cô, có lẽ Lôi Vạn Quân sẽ không còn được gặp cô nữa.

Ông tức giận bèn cấm túc Lôi Hoài An.

Sau khi Lôi Hoài An bị cấm túc thì nhanh chóng trở nên ngoan ngoãn, ông liền thả cô ra.

Tiếp đó một khoảng thời gian, cô cứ hay mang châu báu trang sức của mình ra ngoài, lúc trở về lại mang theo mấy thứ không đáng tiền như ngọc nứt sò bể, cất giữ như bảo bối.

Ban đầu, Lôi Vạn Quân không để ý.

Về sau có một ngày, ông nổi hứng đi theo Lôi Hoài An, phát hiện con gái ông đang cười tươi như hoa trêu chọc một tộc Biển mắt lạnh.

Tộc Biển kia liền phát hiện ra ông, nhưng bởi vì ông là cha của Lôi

Hoài An nên tộc Biển kia không tổn thương ông, thậm chí rất kính trọng.

Nhưng dù vậy, anh vẫn là tộc Biển, An An và anh không thể nào có kết quả.

Dù cho tộc Biển kia đánh đổi linh hồn lấy được hai chân chỗi Phù thủy biển, cải trang thành loài người giúp đỡ ông săn bắt Hải thú, nhưng chuyện này cũng không thể nào lay chuyển được ông.

Lén lút khuyên can không có kết quả, ông bèn nghĩ ra cách khác.

Ông tìm được một Phù thủy biển sắp chết, trao đổi sức mạnh tráng kiện của bản thân với người nọ để lấy tất cả ký ức của Lôi Hoài An và tộc Biển kia.

Nhưng không có tác dụng, Lôi Hoài An gặp lại anh vẫn sẽ yêu anh lần nữa.

Ông lại tìm Phù thủy biển kia giao dịch tiếp.

Lần này, ông và Phù thủy biển hợp tác lừa anh.

Sau khi lừa anh mang trái tim đưa cho Lôi Hoài An, rồi lại lấy đi trí tuệ và tài trí xuất sắc của anh, bọn họ phong ấn khả năng yêu của Lôi Hoài An ở bên trong trái tim cô.

Tộc Biển hóa thành tên ngốc, được người cùng tộc tìm trở về.

Dưới sự sắp xếp của ông, Lôi Hoài An đính hôn với Phong Lập Hạo có gương mặt hơi giống tộc Biển kia.

Lôi Vạn Quân nói: “Bộ tộc bọn chúng sau khi trao trái tim đi, trong vòng mười lăm năm nếu không lấy lại được trái tim người yêu tự nguyện trao cho, người đó sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Hôm nay là ngày cuối cùng của mười lăm năm... Mọi thứ ta làm đều vì An An.”

Vân Thiển: “Ông chỉ vì chính mình.”

Ô Tề Hải đánh ngất Lôi Vạn Quân rồi tống trở về thuyền ngoài.

Bọn họ lập tức đi theo trái tim trong lồng, tìm tên ngọc tộc Biển.

...

Lôi Hoài An không thích tên ngọc.

Đặc biệt là dưới tình huống người này phá hỏng chuyện cô trù tính đã lâu, cô càng không có thiện cảm với tên ngọc.

Lôi Hoài An được tên ngọc sắp xếp tại một hang động dưới đáy biển.

Nhìn bóng lưng canh gác miệng hang của anh, cô thở dài thườn thượt.

Cô vẫn luôn ân oán rạch ròi.

Tên ngọc là ân nhân cứu mạng của cô, cô sẽ không vì chuyện này mà mắng tên ngọc... Có điều trong lòng vẫn hơi bực tức.

Bị tên ngọc phá đám như thế, nếu cô muốn cướp đoạt quyền lực từ tay Lôi Vạn Quân lần nữa... khó càng thêm khó.

Tên ngọc quay vào từ ngoài miệng hang, tay cầm một đóa hoa san hô xinh đẹp có thể ăn được, đưa cho Lôi Hoài An: “An An, ăn ngon.”

Lôi Hoài An hỏi: “Người cố ý đúng không? Cố ý phá hỏng kế hoạch của ta, có phải người biết sau khi ta thống nhất tộc Biển sẽ sử dụng bảo vật của Phù thủy biển tấn công tộc Biển không?”

Tên ngọc nghiêng đầu khó hiểu nhìn chăm chú Lôi Hoài An.

Gương mặt tuần tú của anh mang theo chút nữ tính, nếu không thấy phần thân dưới cổ, thoát nhìn sẽ không phân biệt được nam hay nữ.

Lôi Hoài An đột nhiên cười: “Ta nói chuyện với kẻ ngọc làm gì chứ.”

Sau khi thân thể cô được phù thủy biển cải tạo thì có thể sống trong nước một thời gian dài như tộc Biển.

Cô rảnh rỗi nghịch đám rong biển dọc vách hang.

Những lúc ở cạnh tên ngọc, cô cứ cảm thấy lòng bình yên, cũng chẳng biết vì sao.

“Lúc ta còn nhỏ, Lôi Quốc còn chưa lớn mạnh như vậy.

Nhờ cha đào tạo ra một đội ngũ dũng sĩ hùng mạnh, sẵn được vô số Hải thú hung hãn, của cải dồi dào mới biến Lôi Quốc trở nên cường thịnh.”

“Ta là Đại công chúa Lôi Quốc được yêu thương nhất, ta cũng sùng bái cha.

Nếu có thể giúp ông vui, ta bằng lòng làm rất nhiều chuyện.”

Tên ngọc im lặng lắng nghe Lôi Hoài An nói.

“Sức khỏe ta vẫn luôn không tốt, từng suýt chết đuối, lúc tỉnh lại phát hiện Phong Lập Hạo đã cứu ta, cứ như thế gã biến thành vị hôn phu của ta.

Gã anh tuấn mạnh mẽ, mọi người đều ngưỡng mộ ta, nhưng gã lại làm chuyện như vậy với ta.”

“Ta sẽ không chìm đắm trong tình yêu.

Ta cũng không biết đó là cảm giác gì, nói chung ta rất tỉnh táo.

Lôi Vạn Quân cho rằng chuyện ta làm với Phong Quốc là trả thù, nhưng thật ra Phong Quốc đã sớm dòm ngó Lôi Quốc từ lâu.

Nếu không diệt trừ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Tên ngốc: “An An...”

Lôi Hoài An rủ mắt, nhìn thấy tên ngốc nắm cánh tay mình, một tay ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

Tên ngốc ngã vào lòng Lôi Hoài An, lần này hai tay anh ấn lên ngực, vị trí trái tim.

Đột nhiên Lôi Hoài An nhớ tới trái tim tên ngốc để lại chỗ Phù thủy biển, nhưng kỳ hạn ba tháng chưa đến, Phù thủy biển sẽ không ra tay với tên ngốc mới đúng.

Lôi Hoài An hỏi: “Người sao vậy?”

Ánh mắt tên ngốc dừng trên ngực cô, lúc vươn tay sắp chạm đến, anh lại rút tay về, mở miệng: “An An, phải vui vẻ.”

Lôi Hoài An không hiểu, cô đang định kiểm tra trên người tên ngốc có bị thương không.

Giây kế tiếp, cô hoảng hốt mở to hai mắt.

Đuôi cá của tên ngốc đang từ từ biến mất.

Bọt biển bắt đầu từ chóp đuôi dần dần bao phủ.

Dù cô gạt đi thế nào, đám bọt biển kia cũng giống như ung nhọt trong xương, ăn mòn đuôi cá màu trắng bạc.

Lúc đám Vân Thiển đuổi tới, Lôi Hoài An đang ngẩng đầu nhìn bọt biển bị dòng nước cuốn đi.

Cô vươn tay ngăn lại theo bản năng, nhưng bọt biển kia lại xuyên qua khe hở ngón tay cô.

Bọn họ đã trễ một bước.

Đến bây giờ bọn họ cũng không biết tên họ người nọ là gì.

Trái tim Lôi Hoài An nhói đau, nước mắt ướt đẫm khóe mi, nhưng cô không biết tại sao mình lại khóc đến như vậy.

Chỉ là cô rất đau đớn, đau như sắp chết.

Đột nhiên tất cả bọt biển trong dòng nước bị một bọt khí bao bọc!

“Vân Thiển, trở thành tín đồ của ta, ta giúp cô hồi sinh tộc Biển này, thế nào? Linh hồn của y chưa biến mất, vẫn còn phần xác th.ít nguyên vẹn cuối cùng, tái sinh không thành vấn đề...”

Người đàn ông trung niên dáng vẻ bình thường đột nhiên xuất hiện, rõ ràng là Thần Chiến Tranh nhưng bây giờ lại giống như kẻ cầm đầu tổ chức bán hàng đa cấp, dụ dỗ Vân Thiển.

Vân Thiển: “...”

Lẽ ra mọi người đều rất đau lòng, nhưng Thần Chiến Tranh vừa cắt ngang, ai nấy đều dính biểu cảm ếch buồn(*) ngay người nhìn Thần Chiến Tranh.

(*) Là một meme phổ biến trên mạng, bắt nguồn từ một bộ truyện tranh

Tất cả thần linh đều có thể tùy ý khống chế sinh tử sao?

Trong mắt thần linh, có phải mỗi một người đều là món đồ chơi không hơn hay không?

Đã vậy tín ngưỡng thần linh nào cũng chẳng quan trọng.

Vân Thiển cảm thấy nếu có thể giúp tên ngốc hồi sinh, hình như chuyển sang tín ngưỡng thần linh xấu một chút cũng chẳng sao.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp!

Giới nhạy bén cảm nhận được tín ngưỡng của tín đồ duy nhất dao động, ngài lập tức không vui.

Thần Chiến Tranh tới gần, Ô Tề Hải ngăn cản trước mặt Vân Thiển.

Cậu chưa kịp lên tiếng, trên người đã vang lên giọng của Giới — —

“Cút! Người dám động vào cô ta, ta sẽ phá nát thần điện của ngươi, giết tín đồ của ngươi, tiêu diệt tất cả thế giới nhỏ của ngươi!”

Thần Chiến Tranh: “?”

Ngươi dám chơi không?

-----oOo-----

Chương 78: 78: Tôi Quá Đanh Đá

Thần Chiến Tranh nghiêm mặt nói: “Đùa xong rồi, ta còn chưa mất giá đến mức đi giành tín đồ của người... Tiện tay giúp đỡ mà thôi.”

Thần linh đều cần thể diện, Giới thì không, ngài làm việc chưa bao giờ để ý thể diện.

Những thần linh khác nói, có thể chỉ là uy hiếp hoặc lời tức giận, còn Giới nói là muốn làm thật.

Rõ ràng Thần Chiến Tranh lo lắng tên khốn kiếp Giới này nói được làm được, không khỏi làm ra hành động từ tận đáy lòng, giọng điệu dịu xuống.

Tục gọi là: Sợ.

Giới: “Tốt nhất là thế.”

Mùi của ngài biến mất khỏi người Ô Tề Hải.

Sau khi Giới chuyển thần lực cho Vân Thiển, rồi lại bị Ô Tề Hải hấp thu thần lực, ngài không thể nói nhiều lời hơn nữa.

Mặc dù thời gian xuất hiện chỉ có mấy giây, nhưng ngài đã để lại ấn tượng sâu sắc cho nhóm người.

Mùi còn sót lại trên người Ô Tề Hải vẫn đang mê hoặc lòng người, giống như có ai đó thủ thủ bên tai: Phóng túng tất cả đi, buông thả trôi

buộc bản thân, chìm đắm...

Lôi Hoài An ngừng rơi nước mắt, cô muốn lập tức triệu hồi Hải thú, đi tới Lôi Quốc, cướp đoạt quyền lực từ tay Lôi Vạn Quân.

Nhưng như vậy còn chưa đủ, cô còn muốn xây dựng thời kỳ quá độ của loài người, thống nhất tộc Người, thậm chí cả vùng đại dương.

Đặng Chung cũng muốn hỏi thần linh duy nhất tại đây rốt cuộc mục đích của Chúa cứu thế là gì, nguyên nhân thần linh ủy thác người chơi thành lập Bang hội người chơi là gì, có phải trong mắt thần linh người chơi chỉ là công cụ có thể tiện tay vứt bỏ...

Ngón tay đặt hai bên người Đặng Lan Lan nhúc nhích, mắt ánh lên chút mới lạ.

Cô ta mở miệng: “Tôi thấy đói rồi.”

Vân Thiển nhìn Đặng Lan Lan, cảm thấy bầu không khí hiện tại khá kỳ quặc.

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn Ô Tề Hải giống như rút thẻ Quỷ Sứ Hắc(1) lại nhìn thấy một SSR(2) cao cấp miễn phí trong trò chơi rút ngàn lần không ra SSR(3), hết sức kỳ quái(*).

(1) Quỷ Sứ Hắc: là thức thần cấp SR trong game Âm dương sư

(2) SSR: phân loại thức thần trong game Âm dương sư, SSR là thức thần cực kỳ quý hiếm

(*) Thật ra đoạn này mình edit theo lời tác giả viết chứ cũng không rành game Âm Dương Sư, có thể sẽ không đúng lắm, ai biết chơi game này có thể comment góp ý nhé.

Ô Tề Hải bị mọi người nhìn mà ngớ ngàng, không biết vì sao Giới có thể thông qua cơ thể cậu nói chuyện.

Cậu mới là người cảm thấy kỳ quái nhất này!

Thần Chiến Tranh đứng phía sau bong bóng bao bọc bọt biển, vẻ mặt hơi tự kỷ.

Sau khi phát hiện khác thường, ngài bèn búng tay một cái thật kêu.

Tất cả mọi người khôi phục sự sáng trong, rùng mình vì suy nghĩ càng nghĩ càng đáng sợ thoáng qua trong lòng ban nãy.

Đặng Lan Lan âm thầm nhìn chăm chăm Ô Tề Hải và Vân Thiển như suy nghĩ gì đó.

Vương Tư Tuệ hỏi Vân Thiển: “Cô cũng có thần linh tín ngưỡng sao?”

Vân Thiển: “Có lẽ, tôi cũng không chắc lắm.”

Vương Tư Tuệ lấy làm lạ: “Cái này mà còn không chắc được à?”

Vân Thiển: “Đúng vậy, chuyện này do người khác nói nên tôi mới biết mình cũng là một tín đồ.”

Tôi đoán hẳn thần linh này không phải thần linh tu luyện chính thống, nếu không sao biến tôi thành tín đồ mà lại chẳng cấp cho cái chứng minh, còn không chịu nói danh xưng cho tôi biết... Cảm giác giống như thần linh ba không chẳng đáng hoàng gì, nên tôi cũng không nói.”

Thần Chiến Tranh nghe vậy bèn nhìn Vân Thiển, ngài chợt nhận ra tín đồ của Giới cũng chẳng phải người dễ đối phó.

Giới là thần linh sinh ra từ d.ục vọng của loài người, cứ hễ là tín đồ tín ngưỡng ngài, cuối cùng đều sẽ bị d.ục vọng càng ngày càng lớn

của bản thân nuốt chửng, chưa bao giờ có kết quả tốt.

Đây cũng là nguyên nhân Giới không có tín đồ.

Cho dù có, hoặc là tín ngưỡng một thời gian thì phát hiện tình hình không ổn, bèn từ bỏ tín ngưỡng.

Hoặc là tín ngưỡng đến mất mạng, ngay cả linh hồn cũng chẳng còn.

Giới thông qua phân thân tỏa ra một chút mùi đã ảnh hưởng lớn như vậy đối với người không phải tín đồ của y, ảnh hưởng đối với tín đồ của y phải càng lớn hơn mới đúng...

Nhưng không ngờ Vân Thiển chẳng xảy ra chuyện gì!

Cũng không phải Vân Thiển không có chuyện gì, bây giờ cô vừa mệt vừa muốn làm chút chuyện khoái lạc đặt ở Tấn Giang sẽ bị khóa đồ, hoàn toàn không suy xét đến người trưởng thành.

Cô chỉ đành sờ cánh tay nhỏ trơn láng của Ô Tề Hải cho đỡ thèm.

Đặng Chung nhìn bộ dạng Vân Thiển lẩm bẩm: “Được hời còn bày vẽ.”

Vân Thiển lên tiếng: “Ngài Thần Chiến Tranh, lời ngài vừa nói có tính không.

Ngài hời sinh tộc Biển này, tôi bằng lòng tín ngưỡng ngài.”

Thần Chiến Tranh và Ô Tề Hải đồng thời hét lên: “Không được!”

Ô Tề Hải nói không được đã đành, sao Thần Chiến Tranh cũng nói không được, chẳng lẽ ngài sợ thần linh Vân Thiển tín ngưỡng thật à?

Nhận ra suy nghĩ đại khái trong mắt mọi người, Thần Chiến Tranh ho khẽ, quyết định nói thêm gì đó để lấy lại thể diện.

Ngài mở miệng: “Đây vốn là thế giới ta cai quản, Phù thủy biển gây ra tình cảnh hôm nay của bọn họ cũng có chút liên quan tới ta.

Những lời vừa nãy ta nói, cô đừng xem là thật.” Thần Chiến Tranh nói một cách đường hoàng, hiên ngang lẫm liệt.

Người chơi nghi ngờ nhìn chằm chằm Thần Chiến Tranh, lẽ nào thần linh này đang lừa họ?

Từ khi tham gia Chúa cứu thế đến giờ, chưa bao giờ xảy ra tình huống thần linh chủ động ra mặt giúp đỡ nếu người chơi không triệu hồi.

Thần Chiến Tranh cũng không hiểu Chúa cứu thế mà người chơi tham gia lắm.

Ngài chỉ biết đó là thứ Thần Ánh Sáng tạo ra nhằm mục đích giúp một vài thần linh cấp trung và cấp thấp có thể lấy được sức mạnh tín ngưỡng nhanh chóng, nhân tiện thiết lập lại thế giới nhỏ mà họ đi đến, không để những thế giới nhỏ đến mức bị hủy diệt vì một vài nhân tố.

Chỉ cần thi triển thần thuật đơn giản, Thần Chiến Tranh đã có thể biết nhiệm vụ của người chơi ở Chúa cứu thế.

Tộc Người và tộc Biển này có thể trả lại bội kiếm mà năm đó ngài đánh mất ở thế giới này...

Thần Chiến Tranh: “Đưa trái tim trong tay ngươi cho ta.” Ngài nhìn Ô Tề Hải.

Ô Tề Hải không hề che giấu sự chán ghét đối với Thần Chiến Tranh, cậu ném thẳng chiếc lòng qua, không muốn tới gần đối phương.

Thần Chiến Tranh nói: “Dùng thần khí giam giữ trái tim này thật lãng phí, nhưng cũng may vì là thần khí nên mới có thể chống lại lời nguyện của sinh vật bán thần, không hoàn toàn biến mất... Tuy nhiên chỉ một mảnh trái tim này không đủ khiến y hồi sinh, y cần một trái tim nguyên vẹn, trái tim của người y yêu.”

“Trái tim mới sẽ mọc lên tại vị trí trái tim trước đây, khiến vận mệnh bọn họ gắn kết với nhau, đồng sinh cộng tử.

Nhóm Vân Thiển lập tức nhìn về phía Lôi Hoài An.

Đến giờ, Lôi Hoài An vẫn không hiểu cảm giác đau lòng sau khi thấy tên ngốc chết bất ngờ là vì sao, cô mở miệng: “Mặc dù anh ta là ân nhân của ta, nhưng ta sẽ không móc trái tim mình và ràng buộc số phận với anh ta.”

Thần Chiến Tranh: “Trái tim bắt buộc phải do cô ta tự nguyện giao ra, nếu không sẽ không có tác dụng.”

Lôi Hoài An: “Ta sẽ không...”

Vân Thiển cắt ngang lời cô, nghiêm túc nói: “Chúng tôi biết được một chuyện từ cha của cô, là chuyện về cô và tên ngốc.

Tôi cho rằng cô nhất định phải biết giữa cô và anh ta đã xảy ra chuyện gì rồi hẳn quyết định, như vậy mới không khiến cô hối hận.”

Lôi Hoài An vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy sự chân thành trong mắt Vân Thiển, cô bèn đồng ý lắng nghe.

...

“... Chuyện là như vậy.”

“Ta chẳng nhớ gì cả.”

Sau khi nghe xong, gương mặt Lôi Hoài An thoáng hiện lên vẻ bất lực.

Cô chẳng hề có một chút ấn tượng với chuyện Vân Thiển nói.

Tiền thức cô cho rằng đây là thật, chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao sau khi nhìn thấy tên ngốc biến mất, cơ thể cô cứ liên tục rơi nước mắt.

Bây giờ, cô lại không kiềm chế nổi, nước mắt và nước biển hòa lẫn vào nhau.

Nhóm Đặng Chung chờ đợi nhìn Lôi Hoài An, chỉ thấy cô ấn trái tim, chậm rãi lắc đầu: “Xin lỗi, ta vẫn không thể tự nguyện giao ra trái tim.

Ta không thể tưởng tượng được cảm nhận lúc bản thân yêu một người, lòng cảm kích của ta đối với anh ta còn lâu mới đến mức có thể ràng buộc bản thân với anh ta.”

Đặng Chung không nhịn được nói: “Chết tiệt! Đại công chúa, tôi nói cô này, tên ngốc làm nhiều chuyện vì cô như vậy, chẳng lẽ cô không có cảm giác gì sao?”

Lôi Hoài An điềm tĩnh đáp: “Không phải các người nói ta mất đi khả năng ‘yêu’ sao, ta sẽ tìm Lôi Vạn Quân tính món nợ này.

Đối với cái chết của tên ngốc, ta cảm thấy rất tiếc... Nhưng nếu như cái giá để hồi sinh anh ta là khiến tính mạng của ta và anh ta ràng buộc, ta thật sự không làm được.

Cho dù các người giết ta, ta cũng không làm được.

Ta có thể lấy trái tim để giúp anh ta hồi sinh, nhưng ta không thể mãi mãi ràng buộc với một người ta không có cảm giác.”

Vân Thiển nhớ đến lời Lôi Vạn Quân, khả năng yêu của Lôi Hoài An bị phong ấn trong trái tim mình.

Cô hỏi Thần Chiến Tranh có thể cởi bỏ phong ấn hay không.

Thần Chiến Tranh đáp: “Đây là nguyên rủa, cách giải trừ lời nguyên chỉ có một, tự tay móc trái tim mình ra.”

Lôi Hoài An không hề nghi ngờ lời thần linh.

Thần Chiến Tranh vừa dứt lời, cô đã bất chấp sự can ngăn của mọi người mà cầm lấy dao găm dưới chân, vạch cổ áo, rạch một nhát, từng tia máu đỏ trôi lững lờ trong nước biển.

Tay phải Lôi Hoài An nâng trái tim lên, giữa trái tim và thân thể cô có một sợi dây nối màu vàng.

Sợi dây này đến từ Thần Chiến Tranh, nhờ đó mới giữ được tính mạng của cô sau khi móc tim ra.

Thần Chiến Tranh hết hồn.

Tộc Người này ra tay quá tàn nhẫn, may mà ngài nhanh tay lẹ mắt, nếu không người đã đi toang rồi!

Trái tim phập phồng, cảnh tượng lạ lùng xuất hiện bên trên.

Trái tim giống như máy chiếu, chậm chậm chiếu lại ký ức chôn vùi từ lâu của Lôi Hoài An.

Cô yêu bóng dáng thường xuất hiện sau bãi đá ngầm ngay từ cái nhìn đầu tiên, đuôi tóc trôi giạt trên mặt biển giống như phe phẩy trong lòng cô.

Cô phát hiện bóng dáng ấy sẽ xuất hiện vào một thời gian cố định ở chỗ này nên thường đến nhìn lên người kia.

Có một lần ngoài ý muốn, cô nhìn thấy gương mặt chính diện của người đó, tình càng đậm sâu.

Cô không thể kiềm chế tình cảm của mình, bèn chạy tới tỏ rõ tâm ý.

Tộc Biển chưa bao giờ thích tộc Người, cho dù cả hai đều là đứa trẻ.

Cô bị từ chối một cách vô tình.

Cô không nản lòng, chân thành khiến sắt đá cũng mòn.

Lôi Hoài An liên tục tặng quà cho tộc Biển, hỏi thăm những người xung quanh, đồng thời siêng năng rèn luyện.

Cuối cùng, cô đã có thể đánh ngất tộc Biển, đeo dây chuyền vỏ sò biểu trưng tình yêu lên cổ anh, giật đứt một nắm tóc của người nọ làm vật định tình, rồi bèn ngượng ngùng rời đi.

Sau khi tộc Biển tỉnh lại, anh nhiệt tình đến tìm cô mỗi ngày.

Mọi người đều sửng sờ, cái hướng đi gì thế? Thì ra khởi đầu giữa Đại công chúa và tộc Biển không phải tình yêu ngọt ngào à? Ngay từ đầu, tộc Biển này bị Đại công chúa chọc tức đến ngày ngày đi tìm cô tính sổ thì có!

Đoạn ký ức vẫn tiếp tục.

...

Tay phải Vân Thiên đặt trước môi, cắn móng tay cái.

Hành vi Lôi Hoài An ép tên ngốc tộc Biển đeo vòng khiến cô thấy hơi quen thuộc.

Vài khung cảnh vỡ vụn lướt qua đầu.

Cô vẫn còn học nhà trẻ, giáo viên bảo bọn họ mang bài tập thủ công tặng người mình thích, ví dụ như ba mẹ, ông bà...

Cô mang đi tỏ tình với một đứa bé trai chưa gặp bao giờ, cậu bé chẳng hề để ý tới cô.

Bé trai rất xinh xắn, đường nét tinh tế, ánh mắt lạnh lùng, đúng là nhân vật từ trong manga bước ra.

Mái tóc dài màu bạc của cậu xõa dưới đất giống như một đóa hoa nở rộ.

Cô tặng chiếc nhẫn, bé trai sống chết không chịu lấy.

Sau đó, cô... tung ra khả năng nhảy xa không cần chạy đà gần như có thể nâng trẻ em loài người lên tầm cao mới, giẫm mạnh lên tóc bé trai.

Cậu bé đang đi trượt té xuống đất, bị cô ép đeo nhẫn gỗ vào ngón cái, tặng bài tập thủ công, hoàn thành nhiệm vụ giáo viên giao cho.

Bé trai như bị làm nhục, ngồi bệt dưới đất hồi lâu, ánh mắt hung ác nhìn cô.

“Con người đáng chết, ta sẽ không tha cho cô!”

Tiếng uy hiếp mang âm điệu trẻ con khiến cô giật thót.

Khi gặp trùng phần tử nguy hiểm, cô phải nghe theo lời dặn của ba, càng hung dữ hơn đối phương.

Cô cầm cục gạch bên đường, ném mạnh xuống đất, uy hiếp bằng âm điệu trẻ con y hệt: “Cậu mà dám ném chiếc nhẫn, cậu sẽ như cục gạch này!”

Cục gạch bị đập vỡ nát, bé trai bị dọa đứng hình.

...

Vân Thiển cắn móng tay: “Hít — —”

Ô Tề Hải nhìn sang cô: “Chị gái, sao thế?”

Ánh mắt Vân Thiển ngây ngốc: “Tôi quá đanh đá rồi.”

Ô Tề Hải: “?”

-----oOo-----

Chương 79: 79: Bội Kiếm Của Thần

Ô Tề Hải không hiểu lời cảm khái bất ngờ của Vân Thiển.

Nói xong câu kia, cô lại tiếp tục đắm chìm vào ký ức của Đại công chúa, cậu cũng tiếp tục chăm chú xem giống cô.

Bởi vì Lôi Hoài An giật đứt tóc tộc Biển, tộc Biển ấn tượng sâu sắc về cô, bèn đến tìm cô tính sổ hết lần này đến lần khác.

Đến càng nhiều, anh càng cảm thấy kỳ lạ.

Không nói đến việc lần nào tộc Người cũng chủ động nhận thua, cô còn tặng anh một đồng chiến lợi phẩm, khiến anh rất mất tự nhiên... Có điều, độ thiện cảm của anh đối với tộc Người từ số âm biến thành số lẻ.

Thình thoảng, anh sẽ chủ động đến tìm Lôi Hoài An tán gẫu vài câu.

Hai người cứ thế quen biết, chậm rãi tiếp cận nhau.

Bước ngoặt xuất hiện khi tộc Biển mắc bẫy một hạm đội.

Nếu không phải Lôi Hoài An kịp thời giấu tộc Biển bị thương, anh đã mất mạng trong tay hạm đội.

Lôi Hoài An mang tộc Biển trốn trên một chiếc thuyền bỏ hoang, đó là khoảng trời bí mật của cô.

Lúc bị mẹ kế chọc tức, cô sẽ trốn ở đó ngắm biển để ổn định tâm

trạng.

Bây giờ người cô thích cũng ở đây, khoảng trời này lại tăng thêm màu sắc.

Trong lúc chăm sóc tộc Biển, Lôi Hoài An biết được tên anh là Bạch Kỳ Niên.

Sau khi vết thương Bạch Kỳ Niên lành lặn, anh để lại kèn lệnh ốc biển coi như thù lao Lôi Hoài An cứu anh một mạng.

Nếu gặp nguy hiểm, cô có thể thổi kèn lệnh.

Mặc dù ở dưới biển sâu nhưng nghe thấy tiếng kèn, anh sẽ lập tức chạy tới cứu.

Bạch Kỳ Niên vừa đi nửa giờ, Lôi Hoài An đã thổi kèn lệnh.

Thiếu niên tộc Biển nhảy từ dưới biển lên, đuôi cá màu bạc lấp lánh sắc màu lưu ly dưới ánh mặt trời, mái tóc dài xanh thẫm rực rỡ hòa làm một với bầu trời.

Bạch Kỳ Niên nhìn thấy Lôi Hoài An bình yên vô sự đứng ở đầu thuyền không khỏi sửng sốt, anh hỏi cô nguyên nhân.

Lôi Hoài An đáp một cách hiên ngang: “Ta nhớ chàng rồi!”

Bạch Kỳ Niên bức bối nhảy trở về biển.

Lôi Hoài An tinh mắt phát hiện vành tai anh đỏ ửng.

Tiếp đó là thiếu niên thiếu nữ nảy sinh tình cảm, tỏ tình với nhau.

Bạch Kỳ Niên hứa sẽ vĩnh viễn bảo vệ Lôi Hoài An, khiến cô luôn sống vui vẻ.

Tình yêu giữa tộc Biển và tộc Người rất khó có kết cục tốt đẹp, bọn họ mãi mãi không thể công khai.

Bạch Kỳ Niên lật xem ghi chép trong tộc, rốt cuộc tìm được một nơi.

Thời kỳ tộc Biển và tộc Người từng đại chiến, một Công chúa tộc Biển và Hoàng tử tộc Người yêu nhau nhưng bị chủng tộc hai bên phát hiện.

Bọn họ nắm tay nhau chạy thoát khỏi sự đuổi giết của hai tộc, cuối cùng tìm được mảnh lục địa cuối cùng trong đại dương mênh mông.

Tương truyền bọn họ thành lập thôn làng ở mảnh đất đó, tộc Người và tộc Biển ở đó có thể chung sống hòa bình.

Bạch Kỳ Niên và Lôi Hoài An chuẩn bị đi tìm ngôi làng kia.

Lúc này, bọn họ bị Lôi Vạn Quân phát hiện.

Biểu hiện của Lôi Vạn Quân rất hiền từ, không hề tỏ vẻ chán ghét Bạch Kỳ Niên, thậm chí đối xử với anh rất tốt.

Vì vậy, hai người lưỡng lự.

Sau đó là chuyện Lôi Vạn Quân kể cho nhóm người Vân Thiển nghe.

Trong đoạn ký ức của Lôi Hoài An, lúc đó cô bị Phù thủy biển làm cho hôn mê, nhưng đầu óc tỉnh táo, có thể nghe được mọi chuyện xảy ra.

Vì cứu cô, dưới sự gợi ý của Lôi Vạn Quân, Bạch Kỳ Niên đi tìm Phù thủy biển giao dịch.

Đầu tiên là trao trái tim mình cho cô, nhưng sau đó Phù thủy biển nói như vậy chưa đủ, anh lại bằng lòng đánh đổi trí tuệ của mình giúp cô tỉnh lại.

Cứ thể một thiếu niên quý tộc vốn có thể cạnh tranh vương vị tộc Biển lại trở thành kẻ ngốc, bị thương nặng rồi bị ném xuống biển.

Nếu không phải hôm đó đúng lúc có đội tuần tra, có lẽ anh đã trở thành thức ăn cho Hải thú khác.

Sau khi biến thành người ngốc, Bạch Kỳ Niên quên mất tất cả nhưng vẫn nhớ anh từng hẹn ước với một người.

Lôi Hoài An bị bắt tới lãnh địa tộc biển, anh vô tình nhìn thấy cô.

Cô ngụy trang thành thị nữ rồi lại hủy đi gương mặt, nhưng anh vẫn có thể nhận ra.

Khung cảnh chiếu từ trái tim ngừng lại.

Gương mặt khi còn trẻ dại, thiếu niên, thanh niên của Bạch Kỳ Niên liên tục lướt qua, Lôi Hoài An khóc không thành tiếng.

“...Sao ta có thể quên hết tất cả?”

Sau khi cô nhớ ra, lời nguyện của Phù thủy biển bị giải trừ, Lôi Hoài An chủ động giao trái tim.

Cô và Bạch Kỳ Niên đều giống nhau, bằng lòng hi sinh tất cả vì người còn lại.

Tay trái Thần Chiến Tranh là mảnh trái tim đã mất đi sức sống bị nhốt trong lồng của Bạch Kỳ Niên, tay phải là trái tim đập phập phồng của Lôi Hoài An, ngài trầm giọng nói: “Cô suy nghĩ kỹ chưa? Một khi thần thuật thành công sẽ không thể giải trừ, vận mệnh các người sẽ mãi mãi buộc chặt vào nhau, người này sống thì người kia sống, nếu người này chết thì người kia cũng chết.”

Lôi Hoài An gật đầu không hề do dự.

Thần Chiến Tranh làm phép.

Tất cả mọi người nhìn thấy trái tim Lôi Hoài An nhanh chóng khô héo, còn trái tim Bạch Kỳ Niên lấy được sự sống mới, nhanh chóng mọc ra phần còn lại.

Lôi Hoài An bỗng lơ lửng trong nước biển, cơ thể mất đi sức sống.

Tình huống này không kéo dài lâu.

Sau khi trái tim Bạch Kỳ Niên sống lại, sức sống có được từ trái tim Lôi Hoài An dường như bị đẩy trở về nơi ban đầu.

Lôi Hoài An hít thở mạnh.

Cô nhìn thấy bộ xương mọc ra bên ngoài trái tim Bạch Kỳ Niên, trên bộ xương dần có mạch máu nhỏ nhỏ lan tràn, máu thịt nhanh chóng sinh sôi, làn da tăng tốc mọc theo.

Đuôi cá màu trắng bạc quẫy nhẹ trong biển, Lôi Hoài An bước lên, đuôi tóc màu xanh mắc vào quần áo cô.

Bạch Kỳ Niên chậm rãi mở mắt, trong mắt chỉ có một mình Lôi Hoài An.

Anh khẽ thở dài: “An An...”

Thần Chiến Tranh: “Ta tiện tay giải trừ giao dịch trước đây của y, giúp người khôi phục gương mặt, khỏi cần...”

Lôi Hoài An nhào vào lòng Bạch Kỳ Niên, hai người ôm nhau thật chặt.

Không cần mở miệng, bọn họ đã có thể hiểu được tất cả những gì người kia muốn nói.

Dù sao cũng chẳng ai để ý đến Thần Chiến Tranh.

Thần Chiến Tranh: “Ừm... khỏi cần cảm ơn ta.”

Người chơi bày tỏ đầy đủ sự cảm kích và sùng bái đối với thần linh.

Đặng Chung: “Thần linh đúng là thần linh, ngài Thần Chiến Tranh thật trâu!”

Vân Thiển và Kim Thiên Thiên vỗ tay như hải cẩu: “Trâu trâu trâu!”

Thần Chiến Tranh cảm thấy ngài được khen lấy lệ, chắc là ảo giác, dù sao ngài cũng là một thần linh cấp cao.

“Đã tìm được người thật lòng yêu nhau, kế tiếp phải đi đến vùng đất cuối cùng, xin hai người hãy giúp đỡ chúng tôi quy vị bội kiếm của Thần Chiến Tranh.” Đặng Chung nhìn về phía Bạch Kỳ Niên và Lôi Hoài An đang đứng cạnh nhau.

“Thần Chiến Tranh đang ở đây, hai người chúng ta làm sao dám qua mặt ngài quy vị bội kiếm.” Giọng nói Bạch Kỳ Niên mát lạnh như suối chảy qua lòng người, anh cúi chào Thần Chiến Tranh: “Cảm ơn ngài.”

Lôi Hoài An cũng cúi chào, nói: “Cảm ơn ngài.”

Tay Bạch Kỳ Niên lướt qua mái tóc dài của Lôi Hoài An, vén tóc rơi bên tai của cô ra sau.

Lôi Hoài An hơi cọ nhẹ vào tay anh, hành động hai người vừa thân mật vừa tự nhiên.

Thần Chiến Tranh nói: “Bọn họ thật sự cần các người trợ giúp, ta không thể nhúng tay vào chuyện này.”

Lôi Hoài An nói: “Có việc cần chúng ta, đương nhiên chúng ta sẽ giúp đỡ.”

Nếu như không phải nhóm người Vân Thiển dẫn thần linh đến, cô mãi mãi sẽ không thể nhớ ra Bạch Kỳ Niên, thậm chí sẽ để mặc anh chết đi.

Cô rất cảm kích nhóm người Vân Thiển.

Đặng Chung hỏi Bạch Kỳ Niên: “Anh biết mảnh lục địa cuối cùng ở đâu không?”

“Ta không nhớ rõ vị trí cụ thể lắm, có cái gì đó cố ý làm mờ đi ký ức của ta.” Bạch Kỳ Niên vẫn còn đang suy nghĩ.

Ô Tề Hải nắm lòng bàn tay Vân Thiển: “Tôi biết ở đâu, đó là làng tôi.

Tôi có thể dẫn các người tới đó.”

Vân Thiển kinh ngạc nhìn cậu: “Được không, không phải nói cần xét duyệt tư cách sao, làm vậy bác Cả không trừng phạt cậu à?”

Ô Tề Hải nghe Vân Thiển hỏi thì mỉm cười vui vẻ, cậu nhìn Thần Chiến Tranh: “Tình huống lần này đặc biệt.

Em mang về không phải một người bình thường mà là một vị thần và người tiếp nhận sự ủy thác của thần, bác Cả sẽ không trách em, ngược lại còn thưởng cho em ấy chứ.”

Như vậy không còn gì tốt hơn, xem ra bọn họ sẽ nhanh chóng tiêu diệt nhân tố tận thế, rời khỏi thế giới tận thế này.

Kim Thiên Thiên rất thích gặp kiểu người tốt như Ô Tề Hải.

Nghe thấy làng cậu cách biệt thế giới giống như chốn đào nguyên, cô

bèn lo lắng hỏi: “May mà gặp chúng tôi lòng dạ tốt bụng, gặp người khác thì cậu phải cẩn thận, không thể tùy tiện tin tưởng mà dẫn vào thôn.”

Ô Tề Hải nghiêng đầu nhìn Kim Thiên Thiên.

Mặc dù người này và chị gái đồng giới, nhưng trông rất tuấn tú, thường xuyên bá vai dựa lưng với chị gái, cậu nhìn mà chướng mắt.

Ô Tề Hải đáp: “Dù các người có ý đồ xấu cũng chẳng sao, trước khi các người làm chuyện xấu, tôi có thể nhai nát tất cả.”

Hai mắt cậu cười thành hình trăng non, răng nanh bên khóe môi lóe lên ánh sáng lạnh, toàn thân tỏa ra mùi đối khát đáng sợ.

Kim Thiên Thiên hoảng hốt trốn sau lưng Đặng Chung, muốn dùng cơ thể cao lớn của anh che giấu cơ thể bé nhỏ của mình.

Thần Chiến Tranh nhìn Ô Tề Hải hơi suy ngẫm, thì ra là Tham ăn.

Vậy ngài không thể để cậu ở lại thế giới nhỏ này, lẽ nào nào đó cậu nổi điên ăn sạch căn nguyên thế giới, vậy chẳng khác gì ngài chủ động giúp Giới nâng cao thực lực.

Ô Tề Hải sẽ không chỉ dẫn, cậu biến về nguyên hình, đặt mọi người trong miệng rồi mang họ tới làng.

Thần Chiến Tranh đi chầm chậm ở phía sau.

Ngài là thần linh, không thể ngồi vào miệng người khác, quá mất thân phận.

Càng gần ngôi làng, vẻ mặt Thần Chiến Tranh càng kỳ lạ.

Bội kiếm này...

Đến bờ cát ngoài làng, Ô Tề Hải thả những người khác ra.

Ô Đậu ngửi thấy mùi Ô Tề Hải bèn lập tức chạy tới.

nhìn thấy những gương mặt lạ hoắc, cậu căng thẳng trong lòng.

Đến khi nhìn thấy người đàn ông trung niên trôi lơ lửng giữa không trung, cậu sững sờ tại chỗ.

Cái... cái... cái mùi này... Nghĩ tới nghĩ lui, người có thể làm như vậy chỉ có Thần Chiến Tranh.

Ô Đậu lắp bắp nói: “Tiểu... Tiểu Hải, đó... đó không phải là người chú nghĩ chứ?”

Ô Tề Hải gật đầu.

Ô Đậu bước đi trùng tay trùng chân ở phía trước, được một lúc, cậu đột ngột phóng như bay.

Cậu muốn mau chóng nói chuyện này cho bác Cả, đồng thời thông báo cho những người khác bình tĩnh một chút.

Sau khi vào làng, Ô Tề Hải từ từ khôi phục gương mặt vốn có.

Gương mặt này của cậu đối với đám người Đặng Chung mà nói là gương mặt vô cùng quen thuộc.

Đặng Chung và Vương Tư Tuệ kinh ngạc hô: “Tổng Hành Chỉ?!”

Kim Thiên Thiên lại kêu: “Văn Nhân Du!”

Ô Tề Hải như cười như không nhướn mày nhìn Văn Thiên.

Vậy mà cô nói không quen gương mặt của cậu sao?

Vân Thiển: “...” Biết trí nhớ các người tốt rồi, còn khoe khoang lung tung làm gì.

Ô Tề Hải giả vờ ngây thơ hỏi: “Người các người nói là ai?”

Đặng Chung, Vương Tư Tuệ và Kim Thiên Thiên lập tức pha trò lảng sang chuyện khác.

Ô Tề Hải đi ở phía trước dẫn đường.

Thần Chiến Tranh đang lơ lửng bên cạnh.

Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên muốn quy vị bội kiếm của Thần Chiến Tranh đang theo sát phía sau, sau đó mới là nhóm người chơi Vân Thiển.

Vân Thiển để ý tầm mắt Đặng Lan Lan thường xuyên dừng trên người Ô Tề Hải.

Lúc cô nhìn Đặng Lan Lan, cô ta cũng nhận ra.

Ánh mắt hai người giao nhau, Đặng Lan Lan không hề diễn kịch.

Vân Thiển hiếm khi nhìn thấy ánh mắt con người lạnh lùng đến vậy.

Ánh mắt thần linh mờ mờ lạnh lùng nhưng cô vẫn có thể cảm giác được đó là giả vờ lạnh lùng.

Đặng Lan Lan thì khác, cô thật sự không có cảm xúc gì.

Đột nhiên, Đặng Lan Lan cong khóe môi với Vân Thiển, một nụ cười da nhưng không cười thật diễn hình xuất hiện ngay lập tức.

Không đợi Vân Thiển phản ứng, cô ta đã dời mắt, tiếp tục diễn vai người tàng hình trong nhóm.

Vân Thiển xoa cánh tay, vuốt lặn đám gai ốc nổi lên.

Trên đường đám người đi vào thôn, rất nhiều người quan sát bọn họ.

Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên nhìn thấy không ít vợ chồng tộc Người và tộc Biển giống mình.

Nơi này mới là nơi bọn họ muốn sống.

Lôi Hoài An vẫn không hiểu vì sao thù hận giữa tộc Người và tộc Biển có thể kéo dài đến vậy.

Nhìn nơi này đi, rõ ràng mọi người có thể chung sống chan hòa.

Cô nắm chặt túi bảo vật trên thắt lưng, chỉ một ngôi làng nhỏ như vậy vẫn không đủ...

Bạch Kỳ Niên phủ lên tay Lôi Hoài An, thấp giọng nói: “Sau khi chuyện này qua đi, hãy mang bảo vật trả lại cho Phù thủy biển.

Lôi Hoài An: “Tại sao?”

Bạch Kỳ Niên nói: “Những thứ này là nàng lừa gạt mà có chứ không phải giao dịch mà có.

Ta hi vọng nàng không phải sống trong âu lo.” Anh nắm tay Lôi Hoài An đặt lên ngực: “Bây giờ chúng ta có cùng trái tim, ta có thể cảm nhận được cảm xúc của nàng.”

Ánh mắt Lôi Hoài An càng trở nên dịu dàng hơn.

Là người đẹp nhất tộc Người, vẻ đẹp của cô danh xứng với thực.

Nếu là ở thời xưa, vậy cô chắc chắn thuộc cấp bậc yêu cơ họa quốc.

Vẻ ngoài của Bạch Kỳ Niên và cô không hề chênh lệch, hai người đứng chung giống như một cuộn tranh, khung cảnh tuyệt đẹp.

Vân Thiển nhìn say mê, thật là cảnh đẹp ý vui.

Khóe mắt Đặng Chung liếc thấy nụ cười hiền từ kiểu bề trên của Vân Thiển, bèn châm biếm: “Lão háo sắc.”

Vương Tư Tuệ: “Ấy Ấy, đừng nói thế.”

Vân Thiển nghe vậy, lòng cực kỳ không vui, nhìn chằm chằm Đặng Chung, nghiêm nghị nói: “Sao anh có thể nói như vậy, lời này của anh hoàn toàn không đúng với tình hình thực tế.

Đúng là vu oan người tốt!”

Kim Thiên Thiên gật đầu: “Đúng đấy, đúng đấy, làm gì có ai nói...”

Vân Thiển nói năng hùng hồn: “Hãy xóa chữ ‘lão’ đi!”

Kim Thiên Thiên á khẩu, không nói nên lời.

Mọi người im re, cô lại còn dám tự hào cơ đấy! Đám người cặn lời đi đến chỗ bác Cả – người quản lý ngôi làng.

Ô Tề Hải còn chưa báo người tới là ai, chợt nghe thấy tiếng nói già nua của bác Cả truyền từ trong nhà ra: “Tiểu Hải, không được tự ý mang thứ không sạch sẽ vào làng, ô nhiễm vùng đất làng ta, sau này làm sao đám nhóc trong làng lớn lên khỏe mạnh?”

Trừ Thần Chiến Tranh, những người khác biến sắc.

Thứ không sạch sẽ bà nói chắc chắn là bọn họ, người quản lý làng không được thân thiện lắm.

O Tề Hải không ngờ bác Cả sẽ nói vậy, cậu trấn an mọi người: “Có lẽ bây giờ tâm trạng bác Cả không tốt...”

Cửa mở ra.

Bác Cả với thân hình lom khom nhưng tinh thần quắc thước giờ gậy xông tới: “Ta đánh chết ngài!”

Tất cả mọi người nhìn thấy Thần Chiến Tranh nhảy lên kêu la: “Bình tĩnh, người làm vậy là giết chủ!”

Bác Cả: “Lúc ngài bỏ ông đây ở lại, ông đây đã không còn chủ nhân nữa!”

Vân Thiển sửng sốt.

Không ngờ bác Cả lại là bội kiếm của Thần Chiến Tranh.

Bác Cả không phải bác gái mà là bác trai!

-----oOo-----

Chương 80: 80: Thần Tàn Nhẫn Nhất

Ô Tề Hải bị đá kích lớn nhất, cậu hóa thành tượng đá, phong hóa tại chỗ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời.

Giữa không trung, Thần Chiến Tranh và bội kiếm nọ đánh liên tiếp vài chiêu.

Mặc dù là ban ngày, bọn họ cũng có thể thấy rõ ánh sáng trắng thần thuật giống như pháo hoa nở rộ, sóng xung kích lấy bọn họ làm trung tâm lan rộng từng vòng ra ngoài.

May mà hai người kịp thời dừng tay, lúc sóng xung kích sắp liên lụy thôn làng thì bỗng dừng biến mất.

Bác Cả đáp xuống đất trước, bức bội nhìn Ô Tề Hải, ánh mắt như đang nói “Cháu mang thứ khốn kiếp này về làm gì.”

Thần Chiến Tranh giơ tay sờ chóp mũi: “Ta không ngờ ngươi lại hình thành hồn khí.”

Bội kiếm của Thần Chiến Tranh là một thần khí, thần khí sinh ra hồn khí sẽ khiến sức mạnh tăng lên rất nhiều.

Vốn dĩ bội kiếm là binh khí cho nên ngoại hình nó biến ra có thể tự do thay đổi, cũng không có giới tính.

Lúc đó, bội kiếm của Thần Chiến Tranh chỉ là một trong những món

vũ khí trong tay Thần Chiến Tranh, chẳng qua ngài dùng nó thuận tay nhất.

Hơn nữa, bội kiếm có một điểm đặc biệt, nó là vũ khí cùng chinh chiến nhiều nơi với ngài trước khi trở thành thần linh.

Về sau bội kiếm bị tên khốn kiếp nào đó trộm đi, Thần Chiến Tranh tìm mãi không gặp nên bèn coi như đã mất, không tìm nữa, sau này cũng quên bằng sự tồn tại của thế giới nhỏ này.

Bây giờ xem ra không phải tên trộm bội kiếm kia giấu quá kỹ mà là bội kiếm tức giận vì Thần Chiến Tranh hoàn toàn không quan tâm mình, chủ động trốn tránh.

Bác Cả: “Thần Chiến Tranh trở về làm gì, ngài thần linh đâu thiếu một thế giới nhỏ như vậy? Sau khi trở thành thần linh cấp cao, người ủng hộ ngài nhiều không đếm xuể, chắc đã quên mất sự tồn tại của chúng ta, những thứ đồng hành cùng ngài thuở ban đầu rồi!” Giọng nói kéo dài, hơi có ý giễu cợt.

Đám Vân Thiển bày ra bộ dạng quần chúng ăn dưa nhiệt tình.

Chuyện bên lề của thần linh, qua thôn này chưa chắc kiếm được nhà trọ khác, nhất định phải nghe cho kỹ.

Nhưng loại Thần Chiến Tranh thiếu đạo đức này không để bội kiếm nhiều lời, ngài chỉ nói “Lần này ta sẽ đón các người trở về” đã bịt được miệng bội kiếm.

Giữa bội kiếm và Thần Chiến Tranh có sự ăn ý, chỉ cần một ánh mắt, bội kiếm đã có thể đọc được ý nghĩ của thần.

Bác Cả nhìn về phía nhóm người chơi Vân Thiển, hỏi: “Nói đi, các người muốn làm cái gì?”

“À, ừm, phục vị cho ngài?” Đặng Chung nói một cách không chắc

chấn.

Thật ra anh không ngờ bội kiểm lại là một người, nếu bội kiểm có hình người, bản thân nó không tự dịch chuyển vị trí được sao?

Bác Cả sững sốt: “Không ngờ ngay cả chuyện vị trí bản thể của ta bị lệch mà các người cũng biết, rõ ràng ta đã giấu mùi đi, ngay cả y cũng không cảm nhận được...” Bác Cả liếc Thần Chiến Tranh.

Thần Chiến Tranh ngửa mặt nhìn trời, thời tiết đẹp thật.

Ngài có thể không phát hiện được bội kiểm che giấu bản thân, nhưng Thần Ánh Sáng kế thừa phần lớn sự truyền thừa của Thần Mẫu biết hết vạn sự, chắc chắn ông ta biết.

Ông ta cảm nhận được bội kiểm có khả năng khiến cho thế giới nhỏ tiêu vong nên lập tức phái người chơi tới đây tiến hành khắc phục.

Đặng Chung nói mấy câu đại loại như “chúng tôi là đang cứu thế giới”, cố ý tìm người yêu nhau thật lòng đến đây”, “nhất định có thể phục vị cho ngài” .

Bác Cả nói: “Đi theo ta.” Rồi dẫn mọi người lặn xuống dưới hòn đảo chỗ thôn làng tọa lạc.

Phần dưới biển của đảo giống ngọn núi cao lộn ngược, càng sâu bên dưới càng nhọn, thân núi mọc đầy rong biển màu xanh lá.

Đáy hòn đảo có dấu vết bị sinh vật gì đó gặm nhấm rất lớn, khiến toàn bộ ngọn núi nghiêng về một bên.

Đáng lý miệng hang là nơi bầy cá ưa thích, nhưng lại chẳng có sinh vật sống nào trốn bên trong.

Bác Cả nói: “Lúc Tiểu Hải sinh ra, chúng ta không ngờ nó mạnh như

vậy nên chẳng đề phòng, sơ sẩy một chút đã để nó ăn nhiều thế này.”

Mọi người sửng sốt nhìn Ô Tề Hải, rằng lợi cũng tốt quá rồi đấy.

Ô Tề Hải: “?”

Vì sao cậu lại đi gặm một hòn đảo?

Bác Cả không để tâm đến hậu quả Ô Tề Hải gặm đảo, mà chỉ hòn đảo nói: “Bản thể của ta ở bên trong.” Tầm mắt nhìn sang Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên, nói tiếp: “Ta cũng đã từng tìm người thật lòng yêu nhau, muốn nhờ bọn họ giúp ta đặt thanh kiếm lại vị trí ban đầu.

Nhưng mấy trăm năm qua, người đi vào đều không trở ra, ta đành từ bỏ ý nghĩ này.

Các người phải suy nghĩ cho kỹ.”

Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên gật đầu nói: “Chúng ta đã suy nghĩ kỹ, chuyện liên quan đến sự tồn vong của thế giới, đương nhiên chúng ta sẽ không lùi bước.”

Bác Cả chỉ vào miệng hang u ám, nói: “Chỉ cần đi vào đó chừng trăm dặm, các người có thể nhìn thấy một thanh trường kiếm cắm vào đá, nghiêng lệch khỏi vị trí ban đầu.

Hai người chỉ cần cùng nhau dịch chuyển trường kiếm về lại vị trí cũ.”

Nghe có vẻ rất đơn giản.

Sau khi hai người đi vào miệng hang, mọi người im lặng chờ đợi.

Mây trắng giữa trời biến đổi vài lần, thời gian chậm chậm trôi qua.

Kim Thiên Thiên rất tò mò một chuyện, bèn nhìn về phía Thần Chiến Tranh, phá vỡ sự im lặng.

“Cho hỏi, tôi có thể hỏi ngài một câu không?”

Thần Chiến Tranh gật đầu.

Kim Thiên Thiên hỏi: “Vì sao bội, à không, bản thể của bác Cả chỉ nghiêng lệch đã khiến thế giới cận kề hủy diệt?”

Thần Chiến Tranh đáp: “Thời điểm Thần Mẫu sáng lập thế giới gốc đầu tiên đã quyết định bầu trời, đất liền và đại dương là ba yếu tố phá vỡ hỗn độn, thiếu bất cứ yếu tố nào cũng đều khiến thế giới nhỏ mất cân bằng, quay về hỗn độn.”

Nhóm Vân Thiển nghe mà ngó ra.

Thần Chiến Tranh tiếp tục: “Không phải bội kiếm của ta nghiêng khiến thế giới này hủy diệt, mà bởi vì bội kiếm là điểm cuối cùng chống đỡ thế giới này.

Bội kiếm nghiêng sẽ khiến đất liền cuối cùng biến mất, khiến cho thế giới mất cân bằng, sau đó quay về hỗn độn.”

Ừa, không phải lúc nãy Thần Chiến Tranh còn nói sẽ mang bội kiếm trở về sao, vậy...

Nếu bội kiếm rời đi sẽ khiến thế giới mất cân bằng, chẳng phải Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên phục vị bội kiếm cũng như không à? Trước kia Thần Chiến Tranh còn nói thần linh không thể nào trực tiếp nhúng tay vào chuyện của thế giới nhỏ, rất nhiều hạn chế, rất nhiều việc phải thông qua tín đồ mới có thể giải quyết.

Vân Thiển hỏi chuyện này.

Thần Chiến Tranh cười nói: “Các người không cần lo lắng, lúc sau ta sẽ có cách.”

Trong khi bọn họ nói chuyện, Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên trở về, cả hai đã hoàn thành nhiệm vụ!

Bác Cả hỏi: “Các người gặp được chuyện gì trong hang?”

Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên nhìn nhau cười, cô đáp: “Sau khi vào, chúng tôi bị một luồng khí kỳ lạ làm cho quên mất nửa kia, vốn không nhớ được chúng tôi từng là một đôi yêu nhau, chỉ nhớ dường như chúng tôi có chuyện phải hoàn thành, cho nên cứ đi thẳng về phía trước dọc theo con đường duy nhất trong hang.”

“Lúc gặp thanh kiếm kia, chúng tôi mới nhớ chúng tôi phải phục vị cho thanh kiếm này.

Nhưng lúc cầm chuôi kiếm, người còn lại trong mắt chúng tôi biến thành quái vật hung hãn đáng sợ!”

“Mà trong tay chúng tôi đều có một thanh kiếm có thể giết chết người còn lại.”

Mọi người sửng sốt, Lôi Hoài An chỉ vào trái tim mình: “May mà chúng tôi tâm ý tương thông nên có thể cảm nhận được cảm xúc của nửa kia, nhận ra sự bất thường, sau khi xác minh mới phát hiện đó là ảo giác.

Bác Cả lẩm bẩm: “Hóa ra là vậy, thảo nào những người vào trước đều thất bại...”

Mặc dù bản thể của bội kiếm đã đặt đúng vị trí nhưng muốn cắm tới vị trí ban đầu vẫn cần khoảng thời gian nhất định.

Đợi nó cắm vào đúng vị trí, nhiệm vụ người chơi mới xem như hoàn thành.

Lôi Hoài An và Bạch Kỳ Niên bị luồng khí trong hang ảnh hưởng nên bị thương nhẹ.

Bọn họ không hề nghỉ ngơi mà dự định đi tìm Phù thủy biển trả lại bảo vật ngay.

Thần Chiến Tranh: “Đưa đồ cho ta, đúng lúc ta muốn đi tìm cô ấy.

Nguyên rửa mà cô ấy thi triển trên người người đã tiêu trừ, nếu gặp lại người, cô ấy sẽ nguyên rửa thêm lần nữa...”

Lôi Hoài An cầm túi bảo vật, đặt trước người chốc lát, cuối cùng vẫn giao cho Thần Chiến Tranh.

Trước khi xuất phát, Thần Chiến Tranh nói đùa hỏi Vân Thiển có muốn đi hay không, không ngờ Vân Thiển đồng ý thật.

Thần Chiến Tranh chỉ đành dẫn cô theo.

Vân Thiển đi, chắc chắn Ô Tề Hải cũng đi.

Mùi của Giời trên người cậu nòng nặc, Thần Chiến Tranh ngửi thấy mà khó chịu khắp người.

Thần Chiến Tranh: Đúng là tự mình chuốc khổ.

Phù thủy biển cảm ứng được sự trở về của bảo vật, Ô Tề Hải và Vân Thiển làm việc hiệu quả hơn cô ta nghĩ.

Cô ta uốn éo vòng eo rời khỏi cung điện, ra đón bảo vật của mình.

Trừ Ô Tề Hải và Vân Thiển, cô ta nhìn thấy một người khác, tên khốn

kiếp đã vứt bỏ cô ta và thế giới này từ lâu.

Thần Chiến Tranh – Diệc.

Sinh vật bán thần là sự tồn tại mạnh nhất sau thần linh.

Bộ tộc Phù thủy biển được trời ưu ái, từ khi còn nhỏ đã là sinh vật bán thần, nếu gặp may còn có thể trở thành thần linh cấp thấp.

Chúng tộc như vậy ít khi trở thành thú cưng của thần linh.

Phù thủy biển cũng chẳng phải người bản xứ ở thế giới này, cô ta đến từ thế giới khác, thế giới mà Thần Chiến Tranh sinh ra.

Ngay lúc Thần Chiến Tranh vẫn chưa là thần, ngài chỉ là một tộc Viêm bình thường, nhờ Phù thủy biển mà có cơ hội tu luyện thành bán thần.

Về sau, ngài đụng phải cuộc chiến các vị thần, ngoài ý muốn lấy được mảnh vỡ Thần cách của Thần Chiến Tranh, không những có cơ hội trở thành thần linh mà còn có thể trực tiếp trở thành thần linh cấp cao, cũng tức là thượng thần có Thần cách.

Ngài chinh chiến tứ phương, quanh năm dính liền với hơi thở Giết chóc, chỉ vùn vùn chiến tranh một thế giới không đủ giúp ngài tạo nên Thần cách, ngài muốn đi những thế giới khác.

Bởi vì biểu hiện của ngài trong đại chiến mà được Phù thủy biển ái mộ, bằng lòng trở thành thuộc hạ, cùng ngài đi chinh chiến tới những thế giới khác.

Ở bên cạnh làm bạn, vô số lần vào sinh ra tử, nhưng cô ta lại chẳng đạt được thứ gì, cuối cùng còn bị ngài vứt bỏ tại đây.

Cô ta chuyển sang tu luyện phái dự.c vọng, từ đó chỉ có kho báu bên cạnh, mỗi ngày ngủ với mười mấy trai lơ không trùng lặp, vui đến

quên trời quên đất, à không, đau lòng đến tột cùng.

Phù thủy biển giận dữ trừng Thần Chiến Tranh, quát: “Ngài còn nhớ đây là thế giới của ngài sao?!”

Vân Thiển mắt sáng rỡ, cô biết ngay có chuyện để hóng mà.

Ô Tề Hải câm nín, cậu không nghĩ tính nhiều chuyện của Vân Thiển mạnh như vậy.

Thần Chiến Tranh lắc túi bảo vật: “Đây đều là chiến lợi phẩm của nàng lúc trước, cất giữ cho kỹ, đừng để bị người ta lừa nữa.

Ta cảm nhận được mùi của nàng trên người một thần linh cấp thấp, nàng toan tính thần linh như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày bị trừng phạt.”

Phù thủy biển: “Dù gì trên đời này cũng chẳng có ai quan tâm ta, nếu không nghĩ cho mình, làm sao người yếu đuối như ta có thể sinh tồn trong thế giới tàn khốc này?”

Vân Thiển và Ô Tề Hải bày ra vẻ mặt không tán đồng.

Với tính tình này của Phù thủy biển, chẳng có mấy ai dám chọc cô ta.

Thần Chiến Tranh: “Lần này ta tới đón nàng về Thần giới.”

“Ta mặc kệ ngài viện... Ngài nói cái gì?” Phù thủy biển khó tin lặp lại lời Thần Chiến Tranh: “Ngài muốn đón ta về Thần giới?”

Thần Chiến Tranh gật đầu, Phù thủy biển vẫn chưa hết bàng hoàng: “Ta không tin lời ngài nói, trừ khi ngài hôn ta một cái.”

Trong nháy mắt, Vân Thiển phấn chấn tinh thần, có cái gì kích thích hơn yêu hận tình thù giữa các thần linh? Cô nhìn vẻ mặt hoảng hốt

của Thần Chiến Tranh, Phù thủy biển bước tới áp sát.

Thần Chiến Tranh: “Nàng tỉnh táo lại chút đi, báng bổ sẽ bị trừng phạt.”

Phù thủy biển: “Vậy thì sao, lẽ nào ngài sẽ nhìn ta chết hả?”

Thần Chiến Tranh: “Sao nàng lại cứ cố chấp với ta vậy, bên cạnh nàng đã có nhiều đàn ông như vậy...”

Thần Chiến Tranh: “Ngài yên tâm, ta chỉ cưng chiều một mình ngài.”

Thần Chiến Tranh: “?”

Phù thủy biển sáp tới gần, lòng suy tính nếu như bắt được ngài, có phải cô ta sẽ có cơ hội mượn thần lực dồi dào một phát trở thành thần linh ...

Bỗng nhiên sấm chớp ầm ầm, cảnh tượng bầu trời đen kịt bên trên mặt biển phản chiếu xuống biển sâu, cả thế giới đều nghe thấy tiếng rầm rầm rất nhỏ như có thứ gì đó khóp vào vị trí ban đầu.

Bội kiếm Thần Chiến Tranh đã quy vị!

Chúa cứu thế bắt đầu tổng kết.

【Đã kiểm tra nhân tố tận thế.】

【Thanh lý thế giới hiện tại, độ toàn vẹn thế giới 92% 】

Đồng thời Vân Thiển nhìn thấy một tia sét đánh xuống đầu Phù thủy biển đang cưỡng hôn Thần Chiến Tranh, sấm sét mạnh mẽ đáng sợ chia cắt biển sâu, ánh chớp bùng sáng.

Một giây trước, Phù thủy biển vẫn là người đẹp tóc đen môi hồng.

Một giây sau, cô ta đã biến thành nhân vật người da đen tóc xù trong game PUBG, đôi mắt to trắng đen phân minh vô cùng nổi bật, khuôn miệng lập xường giống như đã từng quen biết, toàn thân co giật.

Ký ức Vân Thiển đối với cảnh tượng này vẫn còn như mới!

Một buổi sáng nào đó thức dậy tại thị trấn Hạnh Phúc, cô cũng trở thành bộ dạng ma chê quỷ hờn thế này.

Vân Thiển hoảng hốt, lẽ nào cô cũng từng báng bổ thần linh?

Chẳng lẽ thần linh này là DDVP(*), độc như vậy còn ai dám báng bổ?

(*) Tên một loại thuốc trừ sâu

Cô khẳng định chưa từng làm chuyện như vậy, chắc chắn là hiểu lầm!

Lúc Vân Thiển sắp rời khỏi thế giới này, Ô Tề Hải chạy về phía cô.

Tay Ô Tề Hải nắm lấy một bàn tay lạnh băng.

Vân Thiển và Ô Tề Hải mặt đối mặt, cơ thể cô dần trở nên cứng nhắc giống như đã chết, tay chân cũng có xu hướng cứng đờ, đôi mắt màu vàng sẫm của cậu tràn đầy rét lạnh: “Chị gái, sao chị không nghe lời vậy?”

-----oOo-----

Chương 81: 81: Thần Tàn Nhẫn Nhất 2

【Đánh giá: Tia sáng chính đạo! Phần thưởng 120.000 tệ】

【Số mạng đã dùng: 3 lần (1 lần 100 tệ), trừ 300 tệ, phần thưởng còn lại 119.700 tệ.

Đã gửi, mời kiểm tra!】

【Chỉ số cống hiến đã tính gộp, hệ thống kiểm tra chỉ số cống hiến chưa mở, xin hãy chờ đợi!】

【Thế giới tiếp theo sẽ tiến hành dịch chuyển vào hai mươi ngày sau.

《Chúa cứu thế》 chúc bạn một cuộc sống hạnh phúc!】

Á!

Cô quên nói cho Tiểu Hải chuyện cô sẽ rời đi.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Vân Thiển đã trở về thế giới hiện thực.

Thiếu niên màu da trắng muốt trước mặt ngượng ngùng mỉm cười dịu dàng với cô.

Vân Thiển mệt mỏi người, bộ dạng cá muối dán lên bàn: “Tôi về rồi.”

Tổng Hành Chỉ: “Mệt lắm không?”

Cậu xem đồng hồ, 09:00:05.

Cậu buông bút bi đang viết xuống, bóc vỏ viên kẹo cứng trên tay, giấy bóng trong suốt rơi xuống sách bài tập.

Cậu đặt viên kẹo bên mép môi Vân Thiển.

Vân Thiển ngậm kẹo, lấy lại một chút sức lực, lầm bầm nói: “Tôi chính là con cá muối du lịch ở thế giới khác.”

“【Ngân hàng Dân Thương】 Tài khoản 7699 cộng thêm 119.700 tệ vào ngày 3 tháng 9, số dư hiện tại là 212.504,03 tệ.”

“【Trò chơi Noah】 Chúc mừng bạn thành công hoàn thành trò chơi giải cứu tận thế lần nữa.

Bạn sẽ bước vào trò chơi tiếp theo vào đúng 15:00:01 ngày 3 tháng 10, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng!”

Lướt nhanh qua điện thoại, Vân Thiển ngồi thẳng người.

Có tiền có thể cời vạn nổi sầu, lời này thật không sai.

09:01:00, chỗ phía sau Vân Thiển ngồi nứt ra một khe hở.

...

Vân Thiển biến mất bất thành linh, Ô Tề Hải rất tức giận.

Thần Chiến Tranh và Phù thủy biển nhìn thấy dưới lửa giận của cậu, nước biển giống như bị nhuộm mực, đen kịt một vùng, có ý đồ nuốt chửng tất cả d.ục vọng giống như vực thẳm, lan tràn xung quanh.

Thần Chiến Tranh kịp thời ngăn cản, nhờ đó mới không biến thành đại họa.

Thần Chiến Tranh: “Người còn cơ hội gặp lại cô ta, cô ta chỉ trở lại thế giới ban đầu của mình mà thôi.”

Bất kể là Giới hay phân thân của Giới đều rất nguy hiểm, nhanh chóng tổng khứ thứ này khỏi địa bàn của ngài mới là chuyện quan trọng.

Nhờ Thần Chiến Tranh nói, Ô Tề Hải biết được làm sao mở đường liên thông thế giới, lợi dụng sức mạnh của bản thân đi tới một thế giới khác.

Để làm vậy cần số lượng nguyên vật liệu rất lớn, trong phút chốc Ô Tề Hải không thể thu gom đầy đủ.

Lúc cậu bên ba cực khổ thu gom nguyên vật liệu khắp nơi, Thần Chiến Tranh bắt tay chuẩn bị mang bội kiếm và Phù thủy biển đi, nhưng ngài cần có điểm đất liền mới.

Bạch Kỳ Niên và Lôi Hoài An trở thành tín đồ trung thành của Thần Chiến Tranh, bọn họ vốn được Thần Chiến Tranh cứu nên càng mang lòng cảm kích với ngài.

Hơn nữa từ nhỏ đến lớn, bọn họ đã kính trọng Thần Chiến Tranh, nên có thể trở thành tín đồ thật sự của ngài đúng là vừa mừng vừa sợ.

Thần Chiến Tranh ban thưởng cho Bạch Kỳ Niên và Lôi Hoài An một thần khí.

Thần khí được sử dụng dưới danh nghĩa của họ tạo nên vùng đất mới trong thế giới này.

Ngoài ra, ngài cũng ban cho hai người sức chiến đấu vô địch tại đây.

Như ngài mong muốn, Bạch Kỳ Niên và Lôi Hoài An dấy lên chiến

tranh ở bộ tộc cả hai.

Thế nhưng trái với mong muốn của ngài, hai người áp dụng khí thể sấm sét chiếm được sự tin phục của vô số tộc Người và tộc Biển, chưa đến một tháng đã kết thúc chiến tranh.

Ngài chẳng hấp thụ được bao nhiêu hơi thở chiến tranh.

Cái mà Bạch Kỳ Niên và Lôi Hoài An muốn thành lập là đất nước hòa bình.

Bọn họ sử dụng vũ lực mạnh mẽ trấn áp, bắt đầu từ bản thân thay đổi thù hận giữa tộc Biển và tộc Người, khiến bị kịch bọn họ không còn tái diễn.

Tạm thời Thần Chiến Tranh không có thời gian để ý hai người, ngài bị Phù thủy biển đeo bám, không thể thoát thân.

Có vài nguyên vật liệu mà Ô Tề Hải không thể thu gom được, cậu bèn đến tìm Phù thủy biển giao dịch, đúng lúc gặp Thần Chiến Tranh đi ra khỏi phòng Phù thủy biển.

Mặt ngài mang vẻ hờn giận: “Ngay từ đầu, nàng đã muốn toan tính ta, nàng vốn không thấy vui mừng khi gặp ta!”

Phù thủy biển đứng yên tại chỗ, không hề có ý đuổi theo, chỉ quan tâm độ cong đuôi tóc có đẹp hay chưa.

Thần Chiến Tranh phất tay áo bỏ đi.

Ô Tề Hải hỏi: “Tên đó tức giận rồi, cô không giải thích chút à?”

Phù thủy biển: “Tại sao phải giải thích, ta cũng chẳng thích y.

Ta đã lấy được thần lực trên người y, chẳng bao lâu sau đã có thể

trở thành thần linh.

Dù không có y, ta cũng có thể tự mình rời khỏi nơi này, đi lên Thần giới.”

Ô Tề Hải: “Sao?”

Nhưng thái độ biểu hiện lúc trước của Phù thủy biển rõ ràng là có tình cảm sâu đậm với Thần Chiến Tranh mà, nếu không vì sao lại cố chấp như thế...

“Ai thèm thích một tên thần linh? Bọn họ mãi mãi chỉ là đối tượng được người đời ngưỡng vọng, căn bản không thể dựa dẫm.” Phù thủy biển cười: “Lúc y còn là tộc Viêm, ta từng thích y, nhưng khi y trở thành thần linh, tình cảm đó đã không còn.”

Ô Tề Hải trầm mặc.

Phù thủy biển liếc xéo Ô Tề Hải: “Mặc dù tên kia không nói, nhưng nhìn thái độ của y đối với ngươi, hẳn ngươi cũng liên quan đến thần linh nào đó, hoặc ngươi là thần linh tương lai.

Thừa dịp ngươi còn chưa trở thành thần linh, mau chóng tìm người mình thích, sống một kiếp với cô ta rồi quên đoạn tình cảm ấy đi.”

“Sau khi trở thành thần linh, ngươi sẽ chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì.”

“Bọn họ luôn nói thần yêu vạn vật, nhưng thần chỉ thích bản thân, không có sinh vật nào tàn nhẫn hơn bọn họ.”

“Ngươi tưởng y đang giúp ngươi sao, y đang kiêng kỵ ngươi, không muốn ngươi hủy hoại thế giới của y, cho nên mới đề xuất ý kiến để ngươi đi tìm cô ta.

Y vốn không nghĩ nếu người mất khống chế sẽ gây ra ảnh hưởng gì đối với thế giới không có thần linh cai quản kia.”

Ô Tề Hải bất giác hỏi: “Sao cô biết thế giới kia không có thần linh? Không phải nhóm người chị gái có thể đi đến đây sao?”

“Đám người họ có thể đến đây đều là nhờ sự trợ giúp của thần linh khác.

Nếu như thế giới kia là địa bàn của một vị thần nào đó, làm sao vị thần ấy cho phép một sinh vật bán thần tự tiện mở đường liên thông?”

“Muốn nguyên vật liệu gì, tự người đến kho báu lấy đi, ta không cần những thứ đó nữa.”

Phù thủy biển cười to rời đi.

Chưa đến mấy ngày sau, Ô Tề Hải mở ra đường liên thông thế giới.

Thông qua định vị thế giới mà Thần Chiến Tranh cung cấp, rốt cuộc cậu cũng tìm được nơi Vân Thiển đang ở.

Cậu không tin lời Phù thủy biển.

Mặc dù cậu trở thành thần linh, cậu cũng sẽ chỉ là thần linh của một mình chị gái.

Liệu chị gái có nhớ cậu không?

Ôm tâm trạng như vậy đi đến thế giới Vân Thiển, thế nhưng Ô Tề Hải lại trông thấy cô đang “liếc mắt đưa tình” với mặt trăng nhỏ (Tổng Hành Chi).

Trong nháy mắt, cậu phồng má như cá nóc.

Cậu vì gặp chị gái mà lao tâm lao lực ở thế giới kia, kết quả chị gái lại ở đây cười nói với tên đàn ông ấ ơ nào đó, không thể nhìn được!

Ô Tề Hải bước tới, ôm lấy cơ thể mềm mại ngày nhớ đêm mong, cắn cổ cô.

Cơ thể này càng mềm mại hơn cậu nghĩ, rõ ràng cậu chỉ cọ rằg nhẹ, da chị gái đã bị thương rồi.

Vị máu tanh từ từ lan tràn trong miệng Ô Tề Hải, cậu nói bằng giọng điệu ngọt lịm: “Chị gái — — lén chạy đi mà không cho Tiểu Hải biết sẽ bị trừng phạt đấy nhé.”

Tống Hành Chỉ nheo mắt, nguy hiểm nhìn về phía thằng nhóc đen đúa đáng ghét đột nhiên xuất hiện này.

Chỉ từ gương mặt và mùi của đối phương, cậu đã có thể chắc chắn cậu ta cũng là phân thân của Giới, thậm chí lờì hỏi đối phương là ai.

Dây xích xuất hiện từ hư không, Ô Tề Hải nghiêng người tránh né đòn tấn công.

Cậu vốn định ôm cả Vân Thiển đi, nhưng cô lại bị dây xích trói trên ghế.

Dây xích kia mang theo sức mạnh rất lớn, khiến cậu không thể nào dịch chuyển đối phương.

Nếu cậu không trốn, cậu dám khẳng định dây xích kia sẽ không hề do dự đâm xuyên cơ thể cậu .

Vân Thiển đau đầu, dây xích đã rút khỏi người cô.

Cô nhìn Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải đấu đá trong phạm vi nhỏ của căn phòng.

Hai người bạn tâm về cô nên không quá mạnh tay.

Nhưng cũng vì vậy mà tình cảnh rơi vào thế giằng co.

Bỗng đứng giữa đường Văn Nhân Du trở về nhà lấy hồ sơ công ty, khiến thế giằng co không thể tiếp tục.

Chẳng biết sao anh kiếm được khoản đầu tư từ anh trai Văn Tư Thành, tự mình mở công ty.

Văn Nhân Du nhìn trong phòng lại xuất hiện thêm một tên nhóc, anh bình tĩnh thản nhiên bước vào phòng lấy giấy tờ.

Lúc đi ngang phòng khách, khoe mắt lướt nhanh qua Vân Thiển đang ngồi cứng đờ tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Động tác Văn Nhân Du khựng lại, anh đứng bên tay trái Vân Thiển, khom lưng.

Đầu ngón tay đeo găng gạt tóc cô, vòng xuống dưới, hơi nâng mặt cô lên, đặt một nụ hôn lên trán.

Văn Nhân Du: “Trông sắc mặt tiều tụy thế này, cực khổ cho em rồi.

Trông trẻ dễ mệt, bọn chúng vốn không nghĩ đến cảm nhận của em, chỉ biết nghĩ cho bản thân.”

Lời nói của anh ẩn chứa sự trào phúng.

“Chúng ta đi làm... chút chuyện người lớn nên làm, thế nào?”

Anh thấp giọng, phà hơi lên tay cô, cố ý nhả chữ mập mờ, hơi thờ ảm áp ám muội.

Gương mặt nhỏ nhắn của Vân Thiển thoát đỏ rực.

Văn Nhân Du mỉm cười nhìn hai người kia, thông thả nói “Hai người các cậu tiếp tục đánh đi, ai đánh thắng thì tới tìm chúng tôi.” Sau đó ôm Vân Thiển bỏ đi.

Tống Hành Chỉ: “?”

Ô Tề Hải: “!”

Tức thật, đây là đòn đánh hạ chiều(*) đến từ lão cáo già hay sao?

(*) Một phương thức tấn công xuất phát từ tiểu thuyết khoa học viễn tưởng Tam Thể của Lưu Từ Hân, biến không gian ba chiều thành không gian hai chiều, để đối phương sống trong chiều không gian thấp, nhằm đánh hoặc tiêu diệt đối phương.

Hiện nay được dùng để chỉ thủ đoạn chiến lược làm thay đổi môi trường và vị trí của đối phương, khiến cho đối phương không thể thích ứng, từ đó làm nổi trội lên tính ưu việt của mình..

Chương 82: 82: Quái Vật Buổi Tiệc

Chuyện người lớn nên làm chính là ăn thử trứng cá muối.

Văn Nhân Du dẫn Vân Thiển tham gia buổi ăn thử trứng cá muối tầm trung.

Có một khách sạn do anh làm chủ cứ một khoảng thời gian sẽ phải tổ chức một buổi tiệc, cần trứng muối cao cấp, nhà cung cấp do anh đích thân lựa chọn.

Anh về nhà là để lấy tài liệu, đúng lúc phát hiện bản thân có thêm một cảm nhận thị giác, anh biết ngay Vân Thiển lại mang một phân thân về.

Văn Nhân Du để ý lần này ánh mắt Vân Thiển âm thầm quan sát bọn họ, không biết cô lại phát hiện ra điểm gì mới trên người phân thân.

Hôm nay, anh chỉ dẫn theo Vân Thiển, hai tên tiểu quý bị nhốt ở nhà, không chạy theo phá đám, người trông coi bọn họ là Văn Tư Thành.

Văn Tư Thành thấy Ô Tề Hải cũng chẳng lấy làm lạ, thậm chí còn có lòng hỏi: “Vân Thiển, hay em cứ tập hợp một đội bóng đi, mang về thêm một lượt mấy người, từng tên dẫn em đi thu gom bảy viên ngọc rồng?”

Ô Tề Hải hung dữ trừng Văn Tư Thành: “Anh lại là ai nữa?”

Văn Tư Thành chống nạnh, rung thân hình thịt mỡ tự hào nói: “Tôi là anh Hai chăm sóc cho Vân chó, phòng này cũng là của... mua của

tôi!”

Ô Tề Hải: “Ồ, xin chào anh Hai!”

Văn Tư Thành và hai người bạn nhỏ ở chung rất hợp, nhảy nhót trong phòng không thua gì Husky phá nhà.

Vân Thiển: “...”

Nhớ đến bộ dạng không dám nhìn của Ô Tề Hải vắt trên người Văn Tư Thành, cô chọn một lon trứng cá muối bắt đầu thưởng thức.

Tầm mắt Văn Nhân Du xuyên qua lớp mắt kính dừng trên người Vân Thiển.

Cô cầm muỗng vỏ sò múc một muỗng trứng cá, đặt lên mu bàn tay.

Thưởng thức trứng cá muối ngon nhất là đặt trên mu bàn tay, đợi sau khi nhiệt độ cơ thể làm ấm trứng cá thì vị mới ngon.

Trứng cá tầm trắng màu đen nằm trên làn da trắng nõn trông vô cùng ngon mắt.

Vân Thiển đang chuẩn bị thưởng thức, bỗng có người nhanh hơn cô liếm trứng cá trên mu bàn tay.

Đầu lưỡi cuộn lấy thức ăn xong còn chưa dừng, tiếp tục liếm mu bàn tay của cô chốc lát.

Người khác bật tiếng cười thiện chí: “Tình cảm vợ chồng trẻ tốt thật.”

Vân Thiển hơi đỏ mặt.

Cô lén lút không đứng đắn ở thế giới tận thế, nhưng trong trường hợp công chúng thì khá giữ hình tượng.

Cô nhỏ giọng trách: “Liếm đủ chưa?”

Lúc này, Văn Nhân Du mới ngẩng đầu, cầm tờ giấy ăn chùi khóe miệng: “Vị không tồi.”

Chẳng biết là đang nói cái nào.

Mu bàn tay còn sót lại cảm giác tê dại, Vân Thiển khó chịu trừng Văn Nhân Du: “Anh muốn ăn, sao không tự mình lấy?”

Văn Nhân Du ôm cô nói: “Tôi không muốn tháo găng tay, ở đây đâu đâu cũng là vi khuẩn khiến tôi khó chịu.”

Vân Thiển ăn trứng cá, miệng đầy mùi quả hạch: “Tay của tôi là khay nuôi cấy vô trùng à?”

Văn Nhân Du nói bằng âm lượng chỉ hai người nghe: “Em không giống, dù là bên ngoài hay là bên trong đều chỉ có mùi của tôi.”

Trước khi Vân Thiển nổi cáu, anh bèn nói tiếp: “Em cảm thấy vị thế nào?”

Sự chú ý của Vân Thiển chuyển dời, cô hơi do dự rồi quay đầu ghé bên tai anh nói nhỏ:

“Tôi không phân biệt được loại đồ ăn này, hình như giống với sushi trứng cá muối tôi ăn ở cửa hàng tiện lợi, vị nồng hơn một chút...”

Văn Nhân Du buồn cười nói: “Không thích ăn thì đừng miễn cưỡng, thật ra rất nhiều người ở đất nước em không quen ăn vị trứng cá muối, nhưng việc này không ảnh hưởng chuyện nhiều người chọn nó.”

Ngón tay anh chỉ một lon trên bàn: “Chưa tới hai ký hơn hai trăm nghìn.”

Vân Thiển thầm đếm đến số tiền không nhiều nhận mấy trong thẻ ngân hàng của mình, đơ mắt nghĩ tất cả tiền trên người cô cũng chỉ đủ một lon trứng cá muối.

Nói thật, sau khi quen ăn hải sản ở thế giới tận thế kia, Vân Thiển cảm thấy những món hải sản cao cấp mà Văn Nhân Du cho cô thưởng thức hơi kém một chút.

Cô nói lời này xong, dường như Văn Nhân Du suy nghĩ gì đó bèn hỏi thăm vài chuyện ở thế giới tận thế, rồi hỏi: “Vậy chất thịt sau khi thăng hóa da ngăm kia biến về nguyên hình thế nào?”

Vân Thiển: “?”

Vân Thiển: Mặc dù không biết anh đang nghĩ gì, nhưng đề nghị anh rút lại ý nghĩ của mình.

Văn Nhân Du nói thật ra thứ mà rất nhiều người giàu ăn chưa bao giờ là bản thân thứ đó, mà là câu chuyện đằng sau nó.

Chỉ cần khiến món ăn có câu chuyện sẽ có rất nhiều người chủ động đến ăn thử, danh tiếng rượu trong tiệm anh cũng nhanh chóng lan truyền trong giới nhà giàu như thế, lời không đếm đâu cho hết.

Văn Nhân Du rất giỏi giao tế.

Vân Thiển nhìn anh thành thạo xã giao giữa những người thượng lưu, trong chốc lát đã lấp kín vị trí còn trống của buổi tiệc khách sạn mấy tháng sau.

Vân Thiển đi theo bên cạnh anh làm bạn gái đi cùng, chỉ cần dựa theo lời Văn Nhân Du nâng ly kiểu xã giao kinh doanh phù hợp.

Văn Nhân Du lại đi về phía một người khác.

“Vị này là Tổng giám đốc Chu của truyền thông Nhạc Hưởng – Chu Tông Hoa.”

Vân Thiển uống thức uống trong ly để cao.

Văn Nhân Du lấy cho cô rượu trắng ngọt có độ cồn rất thấp, uống vào giống như nước ngọt có ga.

Cô vừa uống vừa quan sát cảnh vật và môi trường xung quanh.

Ủa, Vân Thiển hơi mở to mắt, người lướt qua lúc nãy là Bùi Hường Nhu và Bùi Chí Vũ sao?

Lòng bàn tay bị ai đó nắm.

Vân Thiển hoàn hồn, nhìn về phía Chu Tông Hoa.

Xem ra lúc còn trẻ, Tổng giám đốc Chu này cũng là một anh chàng đẹp trai, giữ gìn vóc dáng không tồi, khá phong độ, không giống những doanh nhân mập mạp bụng phệ, mang đầy đặc tính lôi thôi của đàn ông trung niên khác.

Văn Nhân Du: “Nghe nói con trai Tổng giám đốc Chu đi học ở Nhất Trung, em họ Tống Hành Chỉ của tôi cũng học ở đó, đúng là trùng hợp.”

Chu Tông Hoa nghe vậy kinh ngạc nói: “Tôi cứ nghĩ ngài Văn Nhân một thân một mình lang bạt đến Hải Thành, không ngờ người nhà cũng ở đây.

Tống Hành Chỉ, cái tên nghe hơi quen, à, tôi nhớ rồi... Hai ngày trước khi đi công tác, Chu Huân cũng tức là con tôi có gọi điện nói một học sinh chuyển trường đến lớp mười hai bọn nó, tên là Tống Hành Chỉ, Chu Huân học lớp mười.

“

Vân Thiển: Lớp mười hai có học sinh chuyển trường mà lớp mười cũng biết sao?

Văn Nhân Du nhận ra thắc mắc của Vân Thiển, bèn giải thích: “Nhất Trung Hải Thành không giống những trường học khác, nhất là lớp mười hai thường ít khi thay đổi số học sinh trong lớp để tránh ảnh hưởng môi trường học tập của học sinh.

Lớp mười hai Nhất Trung xuất hiện một học sinh chuyển trường là một chuyện rất kỳ lạ.”

Vân Thiển đã hiểu.

Chu Tông Hoa gật đầu, cụng ly với Văn Nhân Du, vui vẻ nói: “Nghe Chu Huân bảo thành tích Tống Hành Chỉ rất tốt, không biết có phải có bí quyết học tập gì không?”

Con cái là phương thức làm quen bất biến, Văn Nhân Du và Chu Tông Hoa nhanh chóng trò chuyện thân thiết, lấy được cách liên lạc với người còn lại, đồng thời bán Tống Hành Chỉ đi dạy bổ túc cho con trai người ta.

Điện thoại Chu Tông Hoa gọi tới, anh ta lập tức bắt máy.

Vân Thiển nghe được một giọng nói hơi quen tai.

Anh ta đi rất xa, cô cũng không nghe rõ.

Tiếng nói của Chu Tông Hoa đứt quãng: “Sao đột nhiên em gọi thế, trở lại Hải Thành sao? Em về sao không báo anh một tiếng... Anh đang ở trung tâm thành phố Du Ngự này... rồi đi... sao thế...”

Vân Thiển: “Anh sắp đặt chuyện của Tống Hành Chỉ như vậy, cậu ấy không tức giận sao? Tôi nhớ quan hệ giữa hai người cũng chẳng tốt

mấy.”

Văn Nhân Du: “Không sao, trước đây cậu ấy thông qua tôi được hỏi không ít, chỉ giúp tôi một chuyện, không đến nỗi không nhận... Bánh bông lan chanh muối biển, ăn không?”

Những người khác trong phòng tiệc bắt đầu khiêu vũ theo tiếng nhạc.

Đôi tay Vân Thiển nhận lấy bánh kem, vị trí hai người trong góc, bốn phía vắng vẻ không người.

Cô xiên một miếng đưa lên miệng Văn Nhân Du, đợi lúc anh ăn, cô đột nhiên mở miệng nói: “Anh cho Tống Hành Chi được hỏi chỗ nào gì, hỏi chuyện anh làm gì với tôi thì cậu ta cũng có thể cảm nhận được sao?”

Động tác Văn Nhân Du cứng đờ, suýt phun bánh kem khỏi miệng.

Sao Vân Thiển biết được chuyện này, lẽ nào Tống Hành Chi lỡ miệng?

Anh che miệng ho khan.

“Ôi trời.” Vân Thiển xin khăn giấy từ nhân viên phục vụ đi ngang, kéo tay Văn Nhân Du xuống, tỉ mỉ lau bánh kem trên mép môi: “Lớn đầu rồi, sao ăn uống còn bất cẩn vậy.”

Văn Nhân Du rủ mắt nhìn mái đầu màu nâu trà của Vân Thiển, cùng với lông mi dài chớp nháy liên tục theo ánh mắt cô.

Vân Thiển dịu dàng nói: “Bị dọa chết khiếp à, lúc tôi biết cũng bị dọa chết khiếp đấy, sao anh không sặc bánh kem bất tỉnh luôn nhỉ? Không hổ là anh, khả năng chịu đựng luôn rất tốt, chắc chắn là người làm chuyện lớn.”

Văn Nhân Du im lặng, bậc thầy nói móc phát công, anh chỉ đành đợi cô xả hết lửa giận.

Vân Thiển nghĩ thầm, may nhờ sự hun đúc của Chúa cứu thế nên bây giờ cô chẳng thấy bất ngờ với rất nhiều chuyện.

Văn Nhân Du và Tống Hành Chi đều là người chạy từ thế giới tận thế ra, dù cho giữa bọn họ có cảm giác liên thông thì thế nào, chuyện cũng chẳng to tát mấy.

Cái họ quá đáng chính là không những có cảm giác liên thông, bọn họ còn CMN tải lên đám mây, đã vậy không cài mặt khẩu, để người khác biết.

Ngay cả Ô Tề Hải chưa gặp cô lần nào mà đã biết rõ anh từng làm gì với cô, Vân Thiển không tự ái sao?

Vân Thiển thở phì phò ăn bánh kem: “Anh không muốn giải thích gì sao? Ví dụ như thần linh mặc áo giáp trước kia, anh và thần linh có quan hệ gì?”

Rốt cuộc thần linh áo giáp cùng với người xuất hiện ở thư viện Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang và thần linh tóc trắng xuất hiện ở quảng trường siêu thị lúc sau có phải cùng một người hay không?

Và cả bé trai tóc dài màu bạc trong trí nhớ của cô có liên quan gì đến chuyện này.

Nếu như không nhờ ký ức của Lôi Hoài An khơi dậy, thậm chí cô còn không nhớ ra đoạn ký ức này.

Người bạn nhỏ rất giống Tống Hành Chi trong trí nhớ cô và cả bé trai tóc trắng có liên quan gì?

Bọn họ đều có cùng khuôn mặt.

Vân Thiển muốn biết tất cả!

Văn Nhân Du: “Tôi không thể nói.”

Thấy mày Vân Thiển nhăn lại, anh khom lưng, áp sát cánh môi bên tai cô: “Mặc dù tôi không thể nói cho em biết, nhưng em có thể đích thân đi hỏi ngài ấy đó.

Tôi tặng thêm cho em một tin, cảm giác của tên đó và chúng tôi đối với em đều giống nhau.”

Bàn tay anh xoa vòng eo mảnh mai của Vân Thiển, ôm cô đi về phía đám đông đang khiêu vũ, nói tiếp: “Em chỉ cần đứng đó, không cần làm bất cứ chuyện gì, đối với chúng tôi cũng là cảm dỗ lớn nhất.”

Vân Thiển đi theo bước nhảy của Văn Nhân Du, lòng dấy lên suy nghĩ lạ lùng, ngay cả thần linh cũng có cảm giác giống họ, không lẽ bọn họ...

“Á á á á á á !!!”

Tiếng thét bất chợt cắt ngang mạch suy nghĩ của Vân Thiển, cô và Văn Nhân Du cùng những người khác đồng thời nhìn về phía phát ra tiếng hét.

“Đấy là cái gì?”

“Đang đóng phim sao? Hay là tiết mục gây bất ngờ của tên nào đó?”

“Tôi không thích kiểu tạo bất ngờ này.”

“Không, mọi người nhìn đi, đó là quái vật thật đấy! Là thật đấy! Chạy mau!”

“Vệ sĩ! Vệ sĩ!”

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu la hét, hoảng loạn chạy thực mạng!

Một con quái vật da xanh máu me đầm đìa, tay chân gầy đét, cái đầu khổng lồ, mắt to đen kịt đến lạ lùng đang đứng ở đó, giống như người ngoài hành tinh xấu xí thường thấy trong phim điện ảnh và truyền hình.

Hai cái xác ngã dưới chân nó, một là xác phụ nữ bị ngắt đầu, một là xác đàn ông bị xé toạc cơ thể thành hai nửa, ở giữa trống rỗng giống như quái vật chui ra từ trong người anh ta.

Vân Thiển nghĩ đến con sâu sặc sỡ tấn công cô lần trước.

Cô nhớ Văn Tư Thành nói những quái vật này sẽ chỉ tấn công người chơi.

Người đàn ông trung niên kia là người chơi sao?

Quái vật da xanh nhìn thấy con người chạy khắp nơi, hưng phấn há to cái miệng đầy răng nhọn.

Vệ sĩ riêng của những người giàu thuê cũng không thể chống lại quái vật da xanh, bị nó ném sang một bên dễ như trở bàn tay, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Vân Thiển đang đeo mắt kính, có thể thấy rõ cả nếp nhăn trên da quái vật.

Cô vốn gan thò, gặp phải chuyện như vậy trong thế giới hiện thực, hai chân càng run rẩy, con người phóng to, tìm kiếm vũ khí vừa tay xung quanh.

Đúng rồi, bало không gian của cô còn có một túi ngủ phủ bụi, trốn vào

đó chắc chắn an toàn... Cô nhìn thấy hai người đang chạy chột té ngã, quái vật cách bọn họ rất gần, động tác lấy túi ngủ khựng lại.

“Chạy!” Văn Nhân Du kéo Vân Thiển đang đứng im bất động ra phía ngoài.

Thế giới anh sống cũng có người bóng cho nên gặp quái vật như vậy cũng không hoảng sợ, tìm nơi an toàn trốn rồi lại xem có ai khác giải quyết nó không.

Chạy được một nửa, Vân Thiển đột nhiên phản ứng mạnh, giật tay khỏi tay anh.

Văn Nhân Du sửng sốt quay lại nhìn.

Chỉ thấy Vân Thiển nhấc một băng ghế đánh về phía quái vật da xanh, khiến động tác nó khựng lại, rồi vội vàng đỡ hai người dưới đất, dìu hai người kia bỏ chạy bằng cơ thể không mấy cường tráng của mình .

Cả ba lão đảo chạy về phía Văn Nhân Du, khó khăn lắm mới trốn khỏi sự tấn công của quái vật da xanh.

Văn Nhân Du cau mày, giúp đỡ một người, anh hỏi: “Bạn của em?”

Vân Thiển: “Không quen, dù sao cũng không thể thấy chết không cứu.” Cô hít mũi, trái tim sắp nhảy vọt tới cổ họng, giọng run cầm cập: “Hết cả hồn, may mà nó chạy chậm.”

Văn Nhân Du không biết nên nói Vân Thiển thế nào, bản thân cô đã sợ đến như vậy mà còn theo bản năng chạy đi cứu người.

Văn Nhân Du không khỏi mắng cô: “Sao em không nghĩ cho mình một chút? Em cũng đâu có khả năng gì đặc biệt ...”

Vân Thiển đành chịu đáp: “Tay nhanh hơn não, tôi làm sao được đây.”

Đây có lẽ là kết quả được ngài đồng chí Vân hun đúc từ nhỏ.

Vân Thiển: Ghét thật, mình là người từ khi ba tuổi đã muốn hủy diệt thế giới và vẫn luôn kiên trì với lý tưởng này đến nay đây!

Văn Nhân Du nghe thấy lời Vân Thiển, không nói nữa, khuôn mặt ánh lên chút dịu dàng.

Hai người được cứu không kịp cảm ơn, quái vật da xanh vẫn đang đuổi theo phía sau, bọn họ phải chạy trước mới được!

Hiển nhiên hành vi cướp con mồi từ tay quái vật da xanh của Vân Thiển đã chọc giận nó.

Trên đường đuổi theo, nó vẫn cứ bám chặt đăm người Vân Thiển, cứ như không thấy những người khác.

Có vẻ nó càng ngày càng thích ứng với thế giới hiện tại, tốc độ dần tăng lên, chướng ngại vật đăm Vân Thiển tiện tay bày ra lúc chạy trốn chẳng là gì đối với nó.

Khoảng cách càng ngày càng gần, thậm chí Vân Thiển có thể nghe thấy hơi thở của quái vật da xanh phả ra đằng sau.

“Chết đi, lũ dị nguyên quấy phá thế giới chúng tao!”

Máu nóng bắn lên thân bốn người, có người giải quyết quái vật da xanh rồi!

Sau lưng có người dịu dàng nói với Vân Thiển: “Hỡi quý cô có bóng lưng xinh đẹp, yên tâm đi, cô an toàn rồi!”

Người nói chuyện vừa màu mè vừa thích cưa gái thế này, Vân Thiển

chỉ biết một người.

Bùi Chí Vũ nhìn thấy người phụ nữ ban nãy cứu người khiến con nai con của anh nhảy nhót bất chợt quay đầu lại.

Vừa nhìn, không ngờ lại là Vân Thiển, khuôn mặt tươi cười niềm nở của anh lập tức tối sầm, nai con trong lòng chết không kịp ngáp, đã vậy còn lên mồi.

Anh nhìn sang người bên cạnh Vân Thiển.

“Đệch! Anh không phải là ông chủ bụng dạ đen tối ở lữ quán kia sao? Anh, anh, anh...!”

“Anh, anh ở đây lộn xộn gì đó, tranh thủ thời gian xóa ký ức bọn họ...” Bùi Hường Nhu nhìn thấy Vân Thiển và Văn Nhân Du thì sửng sốt, thấp giọng nói: “Trước tiên xóa ký ức người bình thường, khôi phục hiện trường rồi lại hỏi chuyện bọn họ.”

Bùi Chí Vũ: “Ừ.”

Lúc này Vân Thiển mới để ý Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu mặc quần áo đồng nhất, giống như trang phục chiến đấu của siêu anh hùng, có hai mươi người xử lý hiện trường ăn mặc giống bọn họ.

Những người này tập trung mọi người lại với nhau, trừ Vân Thiển và Văn Nhân Du.

Một người trong đó lấy thiết bị giống như gậy tự sướng nhắm về phía mọi người.

Tia chớp lóe lên, vẽ mặt mọi người mờ dần.

Bùi Hường Nhu nói: “Một tên trộm lẩn vào hội trường, vì bị phát hiện nên trên đường chạy trốn đã ngoài ý muốn giết chết hai người, hiện giờ không biết trốn ở đâu.

Mọi người bị dọa sợ, hội trường đã báo cảnh sát, cảnh sát đang trên đường tới.”

Ký ức thay đổi.

Không ai nhớ được quái vật da xanh, chỉ nhớ một tên trộm giết người không rõ mặt mũi.

Những nơi bị quái vật da xanh phá hỏng được khắc phục nhanh chóng, hai cái xác cũng được sửa lại thành bộ dạng chết do mất máu nhiều sau khi bị dao đâm.

Vân Thiển trở mắt quan sát, cảnh tượng bọn họ xử lý quái vật xuất hiện thành thạo như thể nói lên điều gì, nói lên chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần...

Vân Thiển vẫn luôn nghĩ thế giới cô sống rất an toàn, kết quả mọi thứ hôm nay nói cho cô biết: Xin lỗi bạn yêu, thế giới của bạn có hợp tác với người áo đen trong phim đấy!

Trước khi cảnh sát đến, cô và Văn Nhân Du được anh em họ Bùi dẫn đến cứ điểm Bang hội người chơi tại Hải Thành.

-----oOo-----

Chương 83: 83: Nhìn Mông Biết Người

Lần đầu tiên Vân Thiển biết Bang hội người chơi còn có cứ điểm. Nhìn từ bên ngoài tòa nhà đảm nhiệm cứ điểm là một nhà thờ bình thường, nam nữ già trẻ ra ra vào vào, mặt mũi mỗi người nghiêm nghị, có tổ chức, có kỷ luật.

Vân Thiển: “Mấy người giống tà giáo thật đấy.”

Bùi Chí Vũ: “?”

“Tà giáo con khỉ, đây nơi tổ chức hoạt động tôn giáo được chính phủ phê duyệt đảng hoàng.

Cô không nhìn thấy tấm bảng treo trên cửa chính hả? Bang hội người chơi chúng tôi là tổ chức đoàn thể hợp pháp, không phải tụ tập phi pháp!”

Vân Thiển: “Tôi chỉ nói vậy thôi, anh làm gì kích động thế.”

Bùi Chí Vũ: “Dẹp đi.”

Bùi Hướng Nhu: “Mọi người là bạn bè từng hợp tác với nhau.

Anh, anh đừng khó chịu thế.”

Bùi Chí Vũ: “Cô ta chứa chấp người của thế giới tận thế! Đây là tội lớn!”

Anh cố ý hù dọa Vân Thiển.

Vân Thiển còn lâu mới tin.

Nếu là tội lớn thật, làm sao Bùi Chí Vũ còn có tâm trạng nói đùa với cô.

Từ đầu đến cuối, Văn Nhân Du đều bình tĩnh, rõ ràng là người đến từ thế giới tận thế nhưng lại không sợ Bang hội người chơi làm gì mình.

Trước khi người lạ bước vào cứ điểm Bang hội người chơi cần tiến hành đăng ký.

Người gác cửa đưa một tờ khai, bên trên yêu cầu điền “Tên họ” , “Chủng tộc” , “có phải người bản xứ ở thế giới khác không” , nếu chọn phải thì yêu cầu điền “Bản đăng ký quản chế cư dân thế giới khác”

Văn Nhân Du cảm thấy thú vị, anh bắt đầu điền.

Vân Thiển: “Các người đã làm chính quy thế rồi à?”

Bùi Chí Vũ: “Đương nhiên, nếu ai cũng tự giấu cư dân thế giới tận thế như cô, thế giới chúng ta sẽ trở nên thế nào?”

Bùi Hường Nhu lập tức cắt ngang: “Là quy tắc mới gấp rút ban hành một tuần nay, đã truyền đạt đến Bang hội người chơi ở từng thành phố.

Dù cho giấu giếm cư dân thế giới tận thế cũng sẽ bị thiết bị chúng tôi phát minh sau này quét ra.”

Vân Thiển kinh ngạc nhìn Bùi Hường Nhu.

Mới mấy ngày không gặp, cô giống như biến thành một người khác, phong thái vô cùng chững chạc, dáng vẻ tiểu thư hoàn toàn biến mất. Nghe ý trong lời nói của Bùi Chí Vũ thì hình như Bùi Hường Nhu đã trở thành người phụ trách cứ điểm Bang hội người chơi này.

Văn Nhân Du điền tờ khai xong, Bùi Hường Nhu lấy đi, chụp một tấm ảnh thẻ rồi lại nói: “Sau khi hệ thống ghi nhận sẽ thay đổi thông tin của anh ở thế giới chúng tôi.”

Vân Thiển lên tiếng: “Thật ra tôi còn hai người đến từ thế giới tận thế, có thể cho thêm hai tờ khai không?”

Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu: “...”

Bùi Hường Nhu nói: “Cô kết bạn với tôi, tôi gửi cô biểu mẫu điện tử, ảnh cá nhân thì dựa vào định dạng ảnh thẻ điện tử.

Nếu bọn họ còn giữ năng lực đặc biệt của thế giới ban đầu, vậy cần tới đây tiến hành kiểm tra trình độ tại chỗ.”

Vân Thiển: “Để tôi bảo bạn tôi dẫn họ tới.”

Cô gửi tin cho Văn Tư Thành.

Văn Tư Thành: 0.0, ồ, anh đưa bọn họ tới ngay.

Sắp xếp xong xuôi, Bùi Chí Vũ rời đi trước, Bùi Hướng Nhu giải thích cho Vân Thiển vì sao Bang hội người chơi phải làm như thế.

Việc này phải bắt đầu nói từ sự xuất hiện của Chúa cứu thế.

Căn cứ vào một vài ghi chép để lại, sau khi hoàn thành nhiệm vụ Chúa cứu thế, bất cứ ai trong nhóm người chơi đầu tiên rất lâu về trước được Chúa cứu thế lựa chọn đều đạt được lợi ích rất lớn, sống sung sướng trong thế giới hiện thực.

Đồng thời, bọn họ sử dụng kinh nghiệm có được từ thế giới tận thế để phát triển thế giới hiện thực.

Lịch sử thế giới bọn họ từng có một lần đại nhảy vọt khoa học kỹ thuật không thể tưởng tượng nổi, đó là sự thay đổi người chơi mang lại thế giới hiện thực.

Thường cách một đoạn thời gian, Chúa cứu thế sẽ lại xuất hiện.

Thời gian xuất hiện kéo dài không cố định, mỗi lần đều sẽ chọn số lượng người chơi nhất định, điều phái bọn họ cứu giúp những thế giới tận thế khác.

Ban đầu, người chơi chết ở thế giới tận thế thì cũng sẽ chết ở thế giới hiện thực, nhưng có thể lấy và trao đổi vật phẩm từ thế giới tận thế và Chúa cứu thế.

Điều này khiến người chơi co đầu rút cổ, thậm chí vì cướp giết vật phẩm giữ mạng mà đánh nhau, cứu giúp thế giới tận thế chỉ còn là nhiệm vụ hoàn thành cho có.

Chúa cứu thế thay đổi, người chơi có số lần sinh mạng (tương đương có thể chết vô số lần), nhưng sẽ có sự khác nhau giữa chỉ số tinh thần mỗi người, và hủy bỏ tác động lên thân thể ở thế giới hiện thực sau khi làm xong nhiệm vụ.

Điều này rất cuộc cũng khiến người chơi tập trung cứu giúp thế giới. Kế tiếp, Chúa cứu thế thay đổi nguyên tắc chọn người chơi.

Người được Chúa cứu thế lựa chọn có thể có một vài khuyết điểm nhỏ này nọ về tính cách, nhưng về cơ bản đều không xấu, đa phần dễ mềm lòng.

Cuối cùng cũng xuất hiện vấn đề, có người chơi bị sinh vật bán thần

gian ác ở thế giới tận thế lừa thành người què, cho phép chúng đi tới thế giới này.

Thế giới hiện thực không có thần linh bảo trợ, người trông coi chính là bản thân người bản xứ.

Chỉ cần một người bản xứ mở miệng đồng ý cho cư dân thế giới khác bước vào thì có nghĩa là đã mở ra một khe hở.

Người chơi thông qua Chúa cứu thế đi tới vô số thế giới tận thế, có vài sinh vật mạnh mẽ ở thế giới tận thế ngửi được mùi từ khe hở hoặc trùng hợp đi tới thế giới hiện thực.

Khe hở không được thần linh đích thân vá lại sẽ ngày càng mở rộng.

Cũng bởi không có thần linh quản lý, số lượng bọn chúng càng ngày càng nhiều.

Ban đầu Bang hội người chơi do người chơi tự mình hợp lại, mục đích là để đối phó những quái vật này.

Về sau, nơi này trở thành bang hội tập hợp người chơi Chúa cứu thế, chủ yếu là để người chơi có thể liên kết hành động trong thế giới tận thế, đối phó quái vật trở thành chuyện bí mật.

Những sinh vật thân thiện ở thế giới khác sẽ được Bang hội người chơi sắp xếp chỗ ở, những sinh vật độc ác sẽ bị gọi là “dị nguyên(*)”, cần phái người đi tiêu diệt.

(*) Thật ra tác giả dùng từ 异端 (dị đoan) nghĩa là nguồn gốc lạ, ở nước mình từ dị đoan lại chỉ những điều kỳ lạ và huyền bí từ tin đồn nhảm nhí, cho nên mình thấy sử dụng chữ dị đoan ở đây không hợp, vì vậy đổi thành dị nguyên.

Ban đầu không có nhiều người biết đến sự tồn tại của dị nguyên, dù là người chơi trong Bang hội người chơi cũng chưa chắc biết được.

Một số người trong bang cho rằng mình có thể giải quyết, không cần gây hoang mang.

Dần dần số lượng dị nguyên tăng lên, người chơi tham gia Bang hội người chơi bắt đầu biết đến sự tồn tại của chúng, bọn họ sẽ được Bang hội người chơi che chở.

Người không tham gia Bang hội người chơi gặp phải bọn chúng cũng chỉ đành tự cầu phúc.

Gần nửa tháng nay, số lượng dị nguyên tăng vọt, đội ngũ bảo an đặc biệt đối phó dị nguyên liên tục mở rộng chiêu mộ.

Bùi Chí Vũ và Bùi Hường Nhu mới gia nhập Đội bảo an gần đây, bọn họ đều muốn góp một phần sức lực của mình bảo vệ thế giới.

Muốn trị tận gốc vấn đề này bắt buộc phải có một thần linh bằng lòng chủ động nhận thế giới của bọn họ.

Vì vậy Bang hội người chơi liên tục dâng lên tín đồ ưu tú cho các vị thần linh khác nhau, hi vọng có một vị thần chủ động ra mặt.

Thần Bùn Vàng sau lưng Vương Tư Tuệ đồng ý giúp đỡ, nhưng đáng tiếc không phải thần linh cấp cao.

Ngài muốn nhận thế giới bọn họ, thế giới bọn họ còn chẳng chịu nghe theo ngài.

Nói đến đây, Bùi Hường Nhu không khỏi thở dài: “Tôi cũng chẳng biết tại sao rất nhiều người có ấn tượng kém đối với Bang hội người chơi, cứ nghĩ chúng tôi lấy được lợi ích gì đó từ chỗ thần linh, kiêu ngạo vênh váo, không chịu gia nhập cùng chúng tôi...”

Vân Thiển nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi cũng nghe nói thế.”

Bùi Hường Nhu nhìn cô: “Thảo nào lúc ở thị trấn Hạnh Phúc, cô không muốn gia nhập với chúng tôi.

Bây giờ tôi đã giải thích rõ với cô, cô có thể thay đổi cách nhìn với Bang hội người chơi không?”

Vân Thiển gật đầu.

Đúng lúc Văn Tư Thành dẫn Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải đến.

Tống Hành Chỉ ăn mặc chỉnh tề, Ô Tề Hải ăn mặc quái dị, chiều cao hai người giống nhau, gương mặt giống nhau, đứng ở đó giống như một cặp song sinh khác màu da, làm vài cô gái nhỏ đi ngang la hét inh ỏi.

Bùi Hường Nhu dẫn hai người đi kiểm tra năng lực.

Văn Tư Thành lầm bầm: “Sao vậy, anh Hai Văn Nhân khỏi cần kiểm tra à, tôi thấy anh ta cũng có năng lực đặc biệt mà.”

Vân Thiển: “?”

Văn Nhân Du thấp giọng: “Tôi chỉ là người bình thường.”

Văn Tư Thành: “Rõ ràng anh là người có năng lực, người bình thường làm sao có khả năng kinh doanh vơ vét của cải nhanh như vậy? Anh mới tới thế giới chúng tôi bao nhiêu ngày, tôi nghe anh tôi nói anh sắp lên bảng tên những người giàu nhất thành phố chúng tôi rồi nhỉ?”

Vân Thiển khiếp đảm!

Văn Nhân Du lại nghiêm túc đáp: “Vẫn chưa đủ, quá ít.” Không có thật nhiều tiền dần túi, trong lòng anh cứ cảm thấy thiếu thiếu.

Vân Thiển nói cho Văn Tư Thành những chuyện Bùi Hường Nhu nói với cô lúc nãy.

Văn Tư Thành bày ra bộ mặt thiếu năng trí tuệ, lần đầu tiên anh nghe thấy chuyện như vậy.

Anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Xem ra hàm trú ẩn tôi tạo lúc trước có tác dụng rồi, hôm nào tôi phải chuyển vào, ở bên ngoài nguy hiểm quá!”

Vân Thiển nhìn trái nhìn phải, thấy Bùi Hường Nhu còn chưa đi ra, cô níu cánh tay Văn Tư Thành, nhỏ giọng nói: “Thật ra tôi hơi không yên tâm.”

Văn Tư Thành vẫn luôn xem Vân Thiển là em gái già, vốn dĩ cô dán lên người anh thì anh cũng chẳng cảm giác gì, cho đến khi nhìn thấy bộ dạng cười híp mắt của Văn Nhân Du.

Ánh mắt kia tràn đầy hai chữ “hiền từ(*)”.

(*) Tác giả dùng chữ 核善, có nghĩa là á nh mắt thế này này

Văn Tư Thành: “...”

Anh lập tức kéo cánh tay Vân Thiển ra, duy trì khoảng cách xã giao hai mươi centimet trở lên, nghiêm nghị nói: “Vân chó, em có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân không.

Anh sợ em mà kéo tay anh thêm một lúc nữa, anh sẽ phải làm chị em với em mất thôi!”

Vân Thiển: “...” Cô cạ lời nhìn về phía Văn Nhân Du.

Văn Nhân Du ngấm nghĩa mép găng tay, giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Tổng Hành Chỉ và Ô Tề Hải đi ra, ánh mắt Bùi Hường Nhu ẩn chứa sự ngạc nhiên mừng rỡ.

Bùi Hường Nhu biết chuyện này phải đi hỏi Vân Thiển mới được. Ban nãy cô từng hỏi hai người có hứng thú gia nhập Đội bảo an không.

Thái độ Ô Tề Hải kiêu ngạo hiện hết lên mặt, nghe thấy câu hỏi của cô chỉ bày ra bộ dạng hai tay đút túi, lười để ý lời cô.

Tổng Hành Chỉ trông ôn hòa ồm yếu nhưng lại rất khó giao tiếp.

Bùi Hường Nhu nói chuyện với cậu giống như giao tiếp trẻ em tự kỷ, có nghĩa là người đó nhìn bạn, nghe bạn nói nhưng ứ chịu trả lời. Chỉ có lúc nhắc tới Vân Thiển, thái độ của bọn họ mới tốt hơn một chút.

Lúc Bùi Hường Nhu nói tới chuyện thú vị giữa Văn Nhân Du và Vân Thiển, hai người đồng loạt xù lông.

Cô đã hiểu, Vân Thiển có thể thuyết phục họ.

Nhưng cô nên nói thế nào để thuyết phục Vân Thiển đây?

Bùi Hường Nhu gọi Vân Thiển chuẩn bị trở về lại: “Vân Thiển, tôi có thể nhờ cô một chuyện không?”

Vân Thiển: “Chuyện gì?”

Bùi Hường Nhu nói: “Cô có thể gia nhập Đội bảo an của Bang hội người chơi không, cùng đối phó dị nguyên với chúng tôi, bảo vệ thế giới chúng ta sống!”

Từ chỗ Kim Thiên Thiên, Bùi Hường Nhu biết được Vân Thiển có một thần linh vô danh bảo trợ, Thần Chiến Tranh cũng muốn Vân Thiển làm tín đồ, bên cạnh cô còn có hai tay đấm ghê gớm, có thể nhẹ nhàng đối phó dị nguyên.

Người như vậy đương nhiên Bùi Hường Nhu phải nghĩ cách lôi kéo vào Bang hội người chơi, gia nhập Đội bảo an.

Vân Thiển: “Tôi không được đâu, tôi nhát gan sợ chết.”

Ô Tề Hải ôm cánh tay Vân Thiển: “Đúng vậy, lá gan chị gái nhỏ xíu, người lại ồm yếu như vậy, mắt nhìn của cô tệ thật đấy!”

Tổng Hành Chỉ ôm cánh tay trái Vân Thiển, khó chịu nhìn Bùi Hường

Nhu.

Bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng quái vật tấn công thông qua đôi mắt của Văn Nhân Du, biết đối với Vân Thiển mà nói thứ đó rất nguy hiểm.

Bùi Hường Nhu nói: “Đúng vậy, hai cậu bạn trai nhỏ của cô rất tài giỏi, bọn họ có thể nhẹ nhàng đối phó dị nguyên, sẽ không để cô xảy ra chuyện đâu.”

Vân Thiển: “...”

Ô Tề Hải và Tống Hành Chỉ lập tức cảm thấy Bùi Hường Nhu thật biết nói chuyện, nếu như bỏ đi chữ “hai cậu” và “nhỏ” thì càng tốt.

Bùi Hường Nhu nói tiếp: “Nếu sống trong thế giới nguy hiểm, mọi người ra ngoài hẹn hò hoặc làm chút chuyện gì đó rất dễ bị cắt ngang đấy.”

Vân Thiển: “?” Tốc độ xe quá nhanh, cô theo không kịp.

Ô Tề Hải/ Tống Hành Chỉ: Có lý!

Bọn họ giống như hai bụi cỏ đầu tường: “Chị gái/Vân Thiển, chúng tôi có thể giúp sức, không hề cực khổ chút nào, đây chính là thế giới chị/em sống mà.”

Vân Thiển: “Hai người yên lặng chút đi!”

Cô nhìn Bùi Hường Nhu, đang định mở miệng, chợt thấy Bùi Hường Nhu cúi đầu cụp mắt.

Bùi Hường Nhu giơ tay lên, ngón trỏ vén mái tóc dài ra sau tai, để lộ sườn mặt xinh đẹp và xương quai xanh nhỏ nhắn bên dưới cổ áo len trễ vai, trông vô cùng xinh đẹp.

Vân Thiển: Ai da, nói chuyện thì nói, sao còn dùng mỹ nhân kế? Vân Thiển cô rõ ràng là người có xu hướng giới tính bình thường, sao có thể bị phụ nữ dụ dỗ?

Bùi Hường Nhu nhỏ giọng rầm rức: “Bây giờ Bang hội người chơi Hải Thành do tôi và anh trai tôi phụ trách.

Cô cũng biết anh trai tôi mỗi ngày đều tinh tr.ùng lên não, hết như đồ bỏ đi, chẳng có tác dụng gì, chỉ có một mình tôi vất vả chèo chống...”

Bùi Chí Vũ đi ngang qua, bày bộ mặt người da đen chấm hời(*).

(*) Là cái meme này đây:

Bùi Hường Nhu: “Tôi biết trước đây ấn tượng của mọi người đối với

Bang hội người chơi không tốt, đây là vấn đề do người quản lý, không liên quan đến Bang hội người chơi.

Đội bảo an muốn tìm người phù hợp rất khó, nếu cô và Văn Tư Thành có thể cùng tham gia thì không còn gì tốt hơn.”

Vân Thiển và Văn Tư Thành biết tổng Bùi Hường Nhu đang diễn kịch, nhưng bọn họ vẫn mềm lòng.

Có cái gì cảm động hơn chuyện đại tiểu thư cúi đầu cầu xin người khác?!

Vân Thiển và Văn Tư Thành đồng thanh: “Cô khóc thêm hai tiếng, khóc lớn một chút, chúng tôi sẽ đồng ý.”

Bùi Hường Nhu: “...”

Bùi Hường Nhu: Đờ mờ hai con gia súc.

Đội bảo an tăng thêm hai thành viên mới là Vân Thiển và Văn Tư Thành, trong đó Vân Thiển dắt díu thêm già trẻ lớn bé, vì vậy Đội bảo an tăng thêm bốn người.

Kim Thiên Thiên biết chuyện bèn gọi điện chúc mừng: “Hay thật, cô cũng bị kéo vào làm cu li hả? “

Vân Thiển đau lòng tức giận: “Sắc đẹp hại người!”

Đội bảo an cũng xem như là công việc chính thức có lương.

Lương mỗi tháng 7000 tệ, dựa vào số lượng dị nguyên tháng đó xử lý được mà phát thưởng, đóng bảo hiểm xã hội và chế độ phúc lợi đầy đủ, chỉ cần túc trực đợi lệnh cứu giúp thế giới.

Vân Thiển nhìn nghề nghiệp đăng ký trong thông tin nhân sự, cuối cùng cô không còn là người hành nghề tự do nữa, mà trở thành người hành nghề tôn giáo.

Vân Thiển vô cùng vui vẻ.

Rốt cuộc cô cũng có một công việc ổn định có thể ăn no chờ chết.

Đương nhiên Vân Thiển cũng từng nói với Bùi Hường Nhu chuyện cô làm công ty nào, công ty đó sắp tiệm.

Bùi Hường Nhu tỏ vẻ không tin, Bang hội người chơi tại Hải Thành do cô phụ trách phát triển rất tốt.

Bình thường Tống Hành Chỉ đi học, Ô Tề Hải không muốn đi học, cậu bị Văn Nhân Du lừa ra biển bắt cá.

Có cậu ở đó, chiếc thuyền không cần lo gặp nguy hiểm.

Ba người bọn họ có thể liên lạc với nhau, khả năng di chuyển của Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải rất nhanh, hoàn toàn có thể làm chuyện của mình, không cần lo lắng Vân Thiển muốn tìm nhưng không tìm được bọn họ.

Dù sao Vân Thiển cũng có thể thông qua Văn Nhân Du để liên lạc.

Sau khi Văn Tư Thành biết chuyện, anh cảm khái lão cáo già đúng là lão cáo già, dễ dàng xoay hai cậu nhóc mòng mòng.

Gần đây mỗi ngày Văn Tư Thành đều đến tìm Vân Thiển, biết được Văn Nhân Du lấy lý do lỡ như cần liên lạc Tống Hành Chỉ/ Ô Tề Hải mà dính lấy Vân Thiển như sam.

Hai người kia quá ngây thơ rồi!

Sáng sớm, Văn Tư Thành lại đến tìm Vân Thiển.

Cô đã thay quần áo thể thao, cao giọng hô “Xuất phát.”

Hai người bọn họ hẹn nhau chạy bộ buổi sáng.

Văn Tư Thành chuẩn bị rèn luyện, không phải vì giảm cân mà muốn bản thân khỏe mạnh hơn một chút.

Chuyện như tập thể dục, một mình tập rất chán, tìm bạn mới bền lâu.

Vân Thiển lại là người có thói quen tập luyện hàng ngày, thể lực tốt, biết kỹ thuật đấu vật, thỉnh thoảng còn có bộ phận hỗ trợ chuyên nghiệp từ xa (anh em con chú con bác và cha cô), khiến Văn Tư Thành có cảm giác ôm bắp đùi.

Có Văn Tư Thành bên cạnh, anh có thể trông chừng cô.

Cho dù đột nhiên phát bệnh, Vân Thiển cũng không cần lo đột nhiên ngã xuống bị xe bên đường tông phải, cô có thể chạy tới nơi cách xa khu nhà để tập luyện.

Xung quanh đây có một nhóm chạy bộ buổi sáng, bắt đầu chạy sáng sớm sáu giờ mỗi ngày đến bảy giờ rưỡi.

Vân Thiển và Văn Tư Thành gia nhập nhóm chạy bộ, mỗi ngày đều chạy hăng say.

Trên đường tập thể dục, Văn Tư Thành dịch chuyển vào thế giới tận thế một lần.

Lần này là thế giới người máy muốn hủy diệt địa vị loài người.

Sau khi trở lại thế giới này, anh nhận được tin nhắn thời gian bước vào thế giới tận thế tiếp theo giống với Vân Thiển.

Bọn họ có thể cùng du lịch, à không, cùng cứu giúp một thế giới tận thế rồi!

Đa số người như Văn Tư Thành chạy bộ rất dễ tổn thương đầu gối, không những anh cần bảo vệ toàn bộ, tốc độ chạy cũng không thể quá nhanh.

Cho nên bọn họ vẫn luôn rút ở phía sau đội ngũ.

Đột nhiên một thanh niên chưa gặp bao giờ sáp nhập vào nhóm chạy, đang chạy phía trước bọn họ.

Vân Thiển đang nói đùa với Văn Tư Thành, bỗng khóe mắt liếc thấy người kia, tốc độ chạy lập tức chậm lại.

Vân Thiển: 【Ô hay, hình như cái mộng này thấy ở đâu rồi? Chẳng phải là cái mộng mình biết đó ư?!】

Giới: “?”

Vân Thiển: 【Đây là mộng thần linh mà! Độ cong này, độ nảy này, hiệu ứng thị giác này là độc nhất vô nhị.

Là ngài, là ngài, chính là ngài, thần linh mộng cong của chúng ta!】

Giới: “!”

Cái này mà cũng nhận ra?

Giới vừa kết thúc thời gian cấm túc đã lập tức chạy tới thế giới Vân Thiển.

Ngài cần tiếp cận Vân Thiển nhưng không muốn bị cô nhận ra, như vậy không tiện nghiên cứu thứ trên người cô có phải Tính dục của ngài không.

Vì vậy ngài biến thành một thanh niên dáng dấp bình thường không hề bắt mắt lẫn vào nhóm chạy bộ buổi sáng.

Lúc này, ngài vẫn luôn chạy phía sau bọn họ, vừa mới từ từ chạy lên,

chuẩn bị tìm cơ hội tiếp cận thăm dò.

Không ngờ Vân Thiển lại phát hiện ra ngài nhanh như vậy!

Vân Thiển: 【Ngài ấy tới đây làm gì? Mình phải thật bình tĩnh, không thể để ngài biết mình đã phát hiện, hay là chạy lên sờ một cái xem cảm giác thế nào?】

Văn Tư Thành: 【Sao Vân chó cứ nhìn chăm chăm mông người ta vậy, lỡ như bị phát hiện thì sao? Ôi chao, cái mông này đúng là không tồi nha.】

Giới: “...”

Vân Thiển giả vờ vờ vai.

Văn Tư Thành: 【Không được, háo sắc chỉ có thể để trong lòng, tuyệt đối không thể biến thành hành động】

Vân Thiển: 【Phù thủy biển cưỡng hôn Thần Chiến Tranh bị sét đánh thành bộ dạng xấu đau xấu đớn.

Báng bổ thần linh bị trừng phạt nặng như vậy, mình xinh đẹp như hoa nhường này, không thể vì một cái mông dít mà cháy xém được, phải nhịn... Mông cong chạy thật là nảy, đã biết rồi thì ngấm thêm một chút vậy.】

Giới dừng bước.

Vân Thiển nhiệt tình hỏi: “Anh làm sao vậy, khó chịu à, cần giúp đỡ không?”

Vân Thiển: 【Ohhhhh... Là Or2(*)!】

Sắc mặt Giới u ám, nhìn Vân Thiển.

Đầu tín đồ bại não này chỉ toàn chứa mông dít!

(*) Là một biểu tượng cảm xúc, O là đầu người, r là tay úp xuống đất, 2 là hình dáng chân người đang quỳ, Or2 tức là người quỳ xuống, mông khá cong và tròn.

-----oOo-----

Chương 84: 84: Trêu Chọc Thần Linh

Vân Thiển còn chưa tới gần thần linh cái trang thành thanh niên kia, ngài đã liếc cô rồi biến mất tăm.

Ánh mắt kia giống như đang nói: “Muốn sờ mông ta, cô mơ giấc mộng xuân thu đi!”

Văn Tư Thành ngậy người.

Sau khi hoàn hồn, anh lắc cánh tay Vân Thiển lia lịa.

“Em thấy không? Anh ta đột nhiên biến mất kia, có cần báo Bang hội người chơi không, có khi nào là dị nguyên không?”

Vân Thiển đáp: “Anh ta không phải dị nguyên.”

Chẳng phải em tin ngưỡng một vị thần sao, hình như ngài ấy hơi rảnh, người thanh niên lúc nãy là ngài ấy, em nhận ra.”

Văn Tư Thành ngớ người, lập tức cảm khái: “VẬY mà em cũng nhận ra, không ngờ em lại là tín đồ trung thành đấy.”

Vân Thiển không nói cô dựa vào mông để nhận ra thần linh.

Văn Tư Thành: “Vương Tư Tuệ tín ngưỡng Thần Bùn Vàng, thần linh của em tên gì?”

Vân Thiển nghiêm nghị nói: “Tục danh của thần linh, sao có thể tùy tiện nói với anh, em sợ bị ngài ấy mắng.”

Văn Tư Thành: “Ừ ừ, thần của em cũng không vừa nhĩ, nhân tính hóa thật đấy.”

Vân Thiển: “Chứ gì nữa.”

Bọn họ tiếp tục cuộc chạy bộ buổi sáng bị cắt ngang.

Vân Thiển: 【Không ngờ lúc trước mình là kẻ thất nghiệp, thần linh tín ngưỡng cũng là một du thần(*) vô công rồi nghề, còn chẳng biết biệt danh là gì, đúng là chẳng ra sao.】

(*) Du trong không cố định, di động, du thần tức là thần linh hay đi đây đi đó

Giới núp đằng sau hai người đọc được tiếng lòng Vân Thiển, âm thầm nghiêng rằng.

Tay áo ngài quét qua, ánh sáng lấp lánh, biến mất tại chỗ.

Vân Thiển trở về nhà, tắm xong bèn tiện tay rút một quyển sách gốc viết bằng ngôn ngữ mà cô muốn học, tìm chỗ ngồi xuống phòng khách bắt đầu đọc.

Bây giờ cuộc sống của cô rất đơn giản, nếu Đội bảo an không có việc làm, cô sẽ kết thúc buổi tập sớm, bắt đầu học ít ngôn ngữ tại nhà, tiện thể nằm trên sofa lướt phần mềm xã hội bằng tư thế cong vẹo. Lúc Văn Nhân Du không có gì làm cũng sẽ dựa ghế đọc sách làm tổ trước cửa sổ sát đất, cùng đọc một quyển sách hoặc xem một bộ phim.

Hai người thường xuyên cãi nhau vì ý kiến bất đồng, cuối cùng để thuyết phục người kia mà làm loại chuyện đó, cho đến khi mồ hôi đầm đìa mới dừng lại.

Hôm nay Văn Nhân Du cần mở cuộc họp, trong nhà chỉ có một mình Vân Thiển.

Tống Hành Chỉ sắp phải thi thảng nên đang học ở trường.

Ô Tề Hải vui vẻ bắt cá trên biển, một lòng muốn bán cá kiếm nhiều tiền để Vân Thiển chuyển khỏi nhà Văn Nhân Du.

Cả nửa ngày mà sách trên tay Vân Thiển chưa lật một tờ, cô hơi thất thần.

Cô cứ không kiềm được nhớ đến thần linh gặp khi chạy bộ buổi sáng, liên hệ với câu nói Văn Nhân Du có ý gì.

Thần linh và bọn họ có cảm giác giống nhau...

Lẽ nào bọn họ là hóa thân của thần linh ở thế giới tận thế khác nhau?

Vân Thiển xem sách không vô, cô dứt khoát đóng “phạch” lại, cầm điện thoại dự định ra ngoài dạo một vòng.

Gần đó có một quảng trường lớn, trong quảng trường thường hay có thanh thiếu niên cầm ván trượt chơi thể thao mạo hiểm “Cao thủ tại

dân gian, thất thủ tại âm phủ”.

Từng đàn bồ câu xám, bồ câu trắng đậu trên quảng trường.

Chúng nó đã quen được cho ăn đúng giờ tại đây, thỉnh thoảng còn được ăn vặt nên lười đi kiếm ăn cực khổ khắp nơi.

“Bây giờ là mấy giờ?”

“Mẹ, lát nữa con về, con mua hết đồng đồ ăn mẹ nói rồi.

Bây giờ con đang ở quảng trường Tinh Nguyệt, sắp về đến nhà.”

“Biết rồi, biết rồi, em cứ thích ồn ào, thích chia tay thì chia tay!

Dọc đường tới quảng trường đều là âm thanh ồn ã.

Vân Thiển nhìn thấy trên khuôn mặt những người đi ngang qua mình dù ít dù nhiều đều mang theo sự vui vẻ, tức giận hoặc khổ đau của cuộc sống.

Cô vừa định mỉm cười, bỗng có một người đụng vào vai cô, sức khá mạnh, suýt đẩy cô ngã xuống đất, may mà người nọ kịp thời đỡ lại.

“Xin lỗi.”

Nghe thấy giọng nói này, Vân Thiển bỗng ngẩng đầu, gương mặt khác hoàn toàn với buổi sáng nhưng cô khẳng định đây cũng là thần linh mà cô quen biết.

Mặc dù chỉ nghe ngài nói chuyện vài lần, nhưng cô rất quen thuộc giọng điệu, âm điệu và thói quen nhả chữ của ngài.

Đây chắc chắn là thần linh.

Vân Thiển: 【Thần linh lại tìm đến, lần này không thể dọa ngài ấy chạy được.】

Thần linh biến thành thanh niên bề ngoài khá đẹp trai, Vân Thiển cố ý bày ra nụ cười ngượng ngùng: “Cảm ơn.”

Giới: “...” Gương mặt ngài biến đổi là giả sao, sao lại bị nhận ra rồi?

Vân Thiển chỉ thấy bàn tay đỡ bả vai mình hơi dùng sức, sau đó thần linh lập tức biến mất.

Những người khác đều chẳng để ý tới nơi này.

Vân Thiển nói thầm trong lòng: Không đúng, mình còn chưa vạch

trần thân phận, vì sao vẻ mặt của ngài trông giống như làm sao cô biết ta là ai thế.

Thật ra trên mặt của Giới chẳng có biểu cảm gì, nhưng Vân Thiển lại có cảm giác đó.

Cô ngồi xuống bậc thềm quảng trường, bên cạnh có sinh viên học viện mỹ thuật Hải Thành hỏi cô có thể làm người mẫu hay không.

Bọn họ đến đây vẽ vật thực, hi vọng có thể vẽ vài bức phong cảnh đẹp.

Vân Thiển đồng ý ngay, nhóm sinh viên kia vui mừng hoan hô.

Giới lại trốn vào một góc, ngài đứng dưới bóng cây rậm rạp, bóng đổ phủ hơn nửa thân người.

Thời gian đọng phải Vân Thiển lúc này quá ngắn, hơn nữa bị cô nhận ra ngay lập tức, dù trong cơ thể cô có Tính dực thì khi biết ngài ở đây cũng sẽ không xuất hiện.

Giới ẩn vào cây khô, chà lớp vỏ cây sần sùi, tầm mắt lướt nhanh qua ông lão nhặt rác gần đó, nảy ra một ý.

Ông cụ tóc bạc lưng còng cầm theo bao bố, bên trong đặt không ít chai nhựa rỗng.

Ông vừa đi vừa cầm cây kẹp gấp chai rỗng dưới đất lên, chậm rãi tới gần chỗ vẽ vật thực.

“Ồi — —”

Vân Thiển nhìn thấy một ông cụ bần thiêu ngã dưới đất, cô bèn bước lên đỡ.

Sinh viên bên cạnh vội nói: “Chị chị, chị đợi đã, để tụi em quay hình lại cho chị, coi chừng là kẻ ăn vạ!”

Vân Thiển: “...” Xã hội này đã hiểm ác đến vậy rồi sao?

Cô đỡ ông cụ dậy, lo lắng hỏi: “Ông vẫn ổn chứ, cần đi bệnh viện hoặc liên hệ...” Rồi đột nhiên im bật.

Hai mắt người kia sáng ngời, không hề giống một ông lão.

Vân Thiển: 【 Hay thật, thần linh bắt đầu chơi trò nhập vai kiểm tra nhân phẩm mình sao? 】

Giới: “...” Thế này mà cũng nhận ra?

Ngài lại biến mất không thấy tăm hơi.

Sinh viên quay phim nghịch mắt nhìn di động, tự nhiên bọn họ lấy điện thoại ra làm gì, chẳng phải đang vẽ tranh sao, sao lại đi quay hình người mẫu, chẳng lẽ suy nghĩ muốn chuyển sang nhiếp ảnh trong lòng bị lộ?

Vân Thiển cũng nghịch mắt y hệt, sao thần linh lại biến mất rồi.

Cô chợt nhận ra mỗi lần thần linh xuất hiện đều cố ý để lộ một sơ hở cho cô phát hiện, chẳng lẽ ngài muốn kiểm tra cô thật à? Giống như thần tiên cố ý tạo ra khó khăn cho bốn thầy trò trong Tây Du Ký...

Sinh viên học viện mỹ thuật vẽ vật thực xong, bày tỏ cảm ơn đối với người mẫu Vân Thiển, đồng thời mời Vân Thiển thường xuyên đến trường bọn họ làm người mẫu, vẽ cô rất dễ.

Vân Thiển từ chối khéo, bây giờ lòng cô chỉ có thần linh.

Cô tiếp tục ngồi ở quảng trường chờ đợi thần linh xuất hiện.

Thời điểm nắng chiều chiếu xuống, thần linh lại xuất hiện ba lần.

Lần đầu tiên, ngài biến thành đứa bé năm tuổi, đi đứng vững vàng, nói chuyện lưu loát giống như bánh bao nhỏ thiên tài của Tổng giám đốc bá đạo.

Khi bị Vân Thiển nhận ra, ngài lập tức biến mất.

Lần thứ hai, ngài biến thành người đẹp dáng chuẩn, lời nói lúc mời Vân Thiển uống trà chiều khoa trương giống như nữ phụ ác độc.

Ngài lại bị Vân Thiển nhận ra, biến mất ngay lập tức.

Lần thứ ba, ngài biến thành người đàn ông trung niên lôi thôi đi tuyển dụng, bảo khí chất và vóc dáng Vân Thiển rất hợp làm minh tinh.

Lúc nói chuyện, ông ta không hề để lộ ra sơ hở, nhưng khi Vân Thiển khẳng định người này là thần linh, người đó lại biến mất.

Giới không hiểu nguyên nhân Vân Thiển phát hiện ra ngài, Vân Thiển cũng không hiểu nguyên nhân Giới biến mất.

Vân Thiển vô cùng chắc chắn sau khi cô nhận ra thân phận của ngài, thần linh mới lập tức biến mất.

Nhưng làm sao ngài biết cô nhận ra thân phận của ngài? Khả năng

diễn kịch của cô xưa nay rất tốt, chắc chắn không hề để lộ sơ hở giống như thần linh, chỉ khẳng định người đó là thần linh trong lòng mà thôi...

Khoan đã!

Trong lòng!

Vân Thiển âm thầm thở thốt, chẳng lẽ thần linh biết đọc suy nghĩ? Cô cẩn thận nhớ lại biểu hiện những lần vừa rồi của ngài, hầu như đều là sau khi cô khẳng định người này là thần linh trong lòng, ngài mới thay đổi thái độ mà biến mất.

Đặc biệt là lần đầu tiên, cũng tức là lần chạy bộ buổi sáng, sắc mặt khó coi nhất...

Có phải ngài nghe thấy chuyện cô bảo muốn sờ móng ngài không?

Vân Thiển chửi bậy trong lòng, cái này đúng là đội quần mà!

Chắc chắn ngài có thể đọc suy nghĩ, nhưng không biết là đọc được suy nghĩ lớp ngoài hay là ý nghĩ thật sự trong nội tâm.

Nếu là về trước, cô còn có thể nghĩ cách giấu giếm, nếu là về sau thì không được.

Muốn xác nhận chuyện này chỉ có thể đợi thần linh xuất hiện lần nữa.

-----oOo-----

Chương 85: 85: Trêu Chọc Thần Linh 2

Sắc trời dần tối, Vân Thiển bấm sáng màn hình điện thoại, 21:23.

Cô ngồi đợi từ xế chiều đến bây giờ đã năm tiếng đồng hồ, không thấy mặt thần linh, xem ra hôm nay ngài không xuất hiện rồi.

Nhưng năm tiếng đồng hồ buổi chiều cũng không lãng phí, Vân Thiển đã luyện được một kỹ năng mới, được cô gọi là phương pháp suy nghĩ kép.

Phương pháp này có thể khiến suy nghĩ lớp ngoài hiện lên trong lòng cô khác với suy nghĩ thật sự của cô, có điều kỹ năng này chưa thành thạo, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện suy nghĩ thật.

Vân Thiển lại đợi đến mười giờ, người trong quảng trường càng ngày càng ít, cô chuẩn bị về nhà.

Bước trên đường dưới ánh đèn mờ nhạt, đại lộ dẫn đến khu nhà dần dần chỉ còn lại tiếng bước chân một mình cô.

Điện thoại phát một tiếng ting, nhận được tin nhắn.

“Có người đang đi theo cô.”

Một hàng chữ đơn giản nhưng lại khiến lòng tơ Vân Thiển dựng đứng.

Tiếp đó lại một dòng tin nhắn tới.

“Đừng quay đầu, quay đầu sẽ bị tên đó phát hiện.”

Nhờ được nhắc nhở, Vân Thiển mới phát hiện hiện thật ra nơi này không chỉ có tiếng bước chân một mình cô, còn có tiếng bước chân của kẻ khác, có điều kẻ đó cố gắng bước đi một lượt với cô, cho nên cô mới không phát hiện.

Vân Thiển tăng tốc, người kia cũng tăng tốc.

Vân Thiển đi chậm, người kia cũng đi chậm.

Cô ra ngoài chỉ mang theo điện thoại, chẳng mang theo gì khác.

Vân Thiển quan sát bốn phía, phát hiện có một cây gậy bóng chày bị người ta vứt trong bụi cỏ.

Cô bình thần che giấu phần lộ ra ngoài bụi cỏ của gậy, đợi lúc bước nhanh, cô lập tức nhào về phía bụi cỏ nhặt gậy lên!

Trong nháy mắt tiếng bước chân sau lưng kia cũng tăng tốc nhắm về phía cô — — đã đến ngay sau lưng!

Vân Thiển cầm gậy bóng chày xoay người, vừa định đánh xuống, cô bỗng khựng lại.

Đằng sau cô không có ai, chỉ có duy nhất một người đứng dưới đèn đường cách đó không xa.

Anh ta đút tay vào túi, một tay kéo mũ lưỡi trai, cặp mắt dưới vành nón nhìn cô tràn đầy kinh ngạc.

Đây không phải người đi theo cô.

Đây là thần linh.

Vân Thiển: 【Hết hồn, còn tưởng bi.ến thái đi theo.

Người này rảnh quá, đứng dưới đèn đường làm cái gì?】

Cô bắt đầu sử dụng phương pháp suy nghĩ kép.

Quả thật Giới chỉ có thể nghe được suy nghĩ lớp ngoài, ngài không thể ngờ có người ngụ trang được suy nghĩ.

Đây đúng là không theo lẽ thường.

Ngài bước tới nói: “Tôi nghe nói gần đây có bi.ến thái xuất hiện, đi đường một mình buổi tối không an toàn, tôi đưa cô một đoạn.”

Ngài tới gần, lộ rõ khuôn mặt, dáng vẻ thuộc kiểu đẹp trai sáng sủa như học sinh cấp ba chơi bóng chày dưới trời đầy nắng.

Vân Thiển nhướng mày, nhưng nhanh chóng biến thành bộ dạng ngại ngùng, cúi đầu nói: “Phiền anh rồi, tôi nhát gan, đi đường buổi tối thật đáng sợ.”

Vân Thiển: 【Trông có vẻ là người tốt, lại còn rất đẹp trai.】

Giới nhìn chằm chằm gậy bóng chày trong lòng Vân Thiển, chẳng nhìn ra sợ hãi chỗ nào.

Giới: “Cô ở đâu?”

Vân Thiển: “Tứ Quý Lâm bên kia, nếu anh không tiện đường...”

Giới: “Đúng lúc tiện đường, đi thôi.”

Vân Thiển: 【May thật, gặp được người tốt rồi!】

Lần này Vân Thiển không nhận ra ngài, tâm trạng Giới rất tốt, rất cuộc ngài đã có thể thực hiện kế hoạch.

Vân Thiển giả vờ diễn kịch với thần linh, cô muốn xem thử thần linh muốn làm gì.

Hai người đi sóng đôi.

Lúc rời đi, Giới liếc nhìn chỗ đèn đường vừa đứng lúc nãy, rồi lại lướt một vòng chỗ đằng sau đèn đường.

Vân Thiển: “Sao thế?”

Giới: “Hình như nhìn thấy bóng người.”

Vân Thiển: “Ồi! Anh đừng làm tôi sợ... Đúng rồi, anh tên gì?”

Giới sửng người, bịa ra một cái tên: “Thẩm Giới, Giới trong thế giới.”

Sau khi bọn họ rời đi không bao lâu, một bóng dáng bước ra từ chỗ tối.

Đặng Lan Lan trùm mũ che mặt, áo gió dáng dài giấu đi vóc dáng, tay cầm điện thoại di động, màn hình vẫn còn dừng lại ở khung gửi tin nhắn.

Cô đi tới đèn đường mà Giới đứng lúc nãy, một người đang hôn mê bất tỉnh trong bụi cỏ cạnh đó.

Đây mới là người theo dõi Vân Thiển.

Cô ta tận mắt chứng kiến người này cầm khăn chạy về phía Vân Thiển, nhưng trong nháy mắt lại như bị dịch chuyển về chỗ đèn đường... Người xuất hiện lúc sau là thần linh ư?

Đặng Lan Lan có việc tìm Vân Thiển, cô ta muốn liên hệ với thần linh sau lưng cô.

Hôm kia, chồng cô ta là Chu Tông Hoa bị cô ta gọi trở về, anh kể cho Chu Huân nghe chuyện lý thú trong ngày, cô ta lắng nghe mới biết hóa ra Vân Thiển cũng ở Hải Thành.

Đặng Lan Lan thờ ơ nhìn chăm chú tên đàn ông bất tỉnh dưới đất.

Cô nhận ra tên này, là con trai của một bí thư nào đó trong thành phố.

Lúc Chu Huân đi cửa sau đến nhà gã tặng quà, người này muốn động tay động chân với cô ta, Chu Tông Hoa tức giận mắng chửi.

Về sau, vụ đó cũng thất bại, công ty anh bị chĩa mũi dùi, lao đao một trận.

Gã cũng là tên bi.ến thái cuồng theo dõi gần một tháng nay tại Hải Thành, là tội phạm cưỡng hiếp, ra tay bất kể nam nữ, không ít người gặp phải bất hạnh.

Thần linh chỉ đánh ngất tên này mà không giết hoặc là khiến gã biến mất, vì sao?

Dù cho đưa người này đến đồn cảnh sát, với quyền lực của ông bố, gã sẽ dễ dàng thoát tội, vốn không chịu bất cứ trừng phạt nào lớn. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là — — cô ta muốn giết người rồi. Đặng Lan Lan chậm rãi thò tay vào áo khoác, ánh sáng lạnh lướt ngang bên dưới đèn đường, dừng trước cổ người đang hôn mê. Điện thoại rung lên ù ù, cắt ngang hành động của Đặng Lan Lan.

Cô ta nhận điện thoại, hạ thấp giọng, dịu dàng nói: “Sắp về rồi, con ngủ trước đi.

Mẹ đi ngang quầy thịt heo, chủ quầy hàng đang giết heo, mẹ mua chút sườn lợn tươi về, ngày mai nấu canh sườn lợn bí đao.”

Cô vừa dịu dàng nhỏ nhẹ đáp lời, vừa chuẩn bị cắt người kia, chẳng sợ camera ghi lại hình ảnh của mình.

Dù cô ta giết người, Chúa cứu thế cũng sẽ xóa hết tất cả, phía cảnh sát vĩnh viễn không bắt được cô ta.

Huống chi việc cô ta đang làm là việc tốt.

Lúc ra tay, trong đầu cô ta bỗng lướt qua lời nói của Chu Huân: “Tội phạm giết người chính nghĩa siêu ngẫu!”

Tội phạm giết người là tội phạm giết người, vốn là kẻ đáng chết, mặc dù cô ta cũng như vậy nhưng ít nhất không thể làm thế ở Hải Thành.

Một lúc sau, Đặng Lan Lan rút dao phẫu thuật chưa dính máu lại, nhưng trên lá cây vẫn có giọt máu trượt xuống.

Một vật dáng dài, hai quả cầu nhãn nhúm nằm yên giữa đôi chân

người đàn ông.

Đặng Lan Lan thường thức cảnh tượng này, gọi 120(*).

Lúc nghe thấy tiếng xe cấp cứu vang lên, cô chậm rãi rời đi, giẫm chân lên “bảo bối” nát bấy dưới đất.

(*) Số điện thoại gọi xe cứu thương ở Trung Quốc.

Chỉ nghe thấy tiếng thét của bác sĩ và y tá: “Sao lại có chuyện như vậy! Mau đưa lên xe!”

Xe cứu thương bật đèn và còi báo inh ỏi chạy lướt ngang, không tạo nên bất kỳ ảnh hưởng nào đối với người đi đường.

Vân Thiển dừng bước bên quầy ăn vặt bên đường: “Anh muốn ăn thịt nướng không, xâu thịt dê ở đây ăn rất ngon.”

“Không, mấy món này...” Giới đang định bày bộ mặt ghét bỏ, nhưng lại trông thấy vẻ mặt nghi ngờ của Vân Thiển.

Vân Thiển: 【Xâu thịt nướng cũng không ăn được, chẳng lẽ anh ta là...】

Giới nói: “Tôi rất thích ăn mấy món này.”

Vân Thiển: “Vậy tôi mua cho anh năm xâu, tôi mời, xem như cảm ơn anh đưa tôi về.”

Một xâu thịt dê năm tệ, mười xâu bốn mươi tám tệ.

Vân Thiển mua mười xâu, mong đợi nhìn thịt nướng, hít hà: “Tôi ngửi được mùi thơm rồi.”

Giới không biết vì sao phân thân lại thích Vân Thiển, thậm chí cố chấp với cô.

Cô không hề biết che giấu khuyết điểm và suy nghĩ của bản thân.

Nếu như nói về gương mặt, chọn đại một Thánh nữ ở Thần điện Ánh Sáng và Thần điện Bóng Tối cũng xinh đẹp hơn cô.

Ngài đoán có lẽ bản thân có liên quan gì đó với cô, hẳn là chuyện trước khi ngài tới Thần giới.

Nhưng nếu ngài quên mất cô, vậy chứng tỏ cô cũng chẳng quan trọng gì lắm.

Đối với ngài mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn tu luyện ra

Thần cách.

Tính dục ở trên người cô, ngài phải nghĩ cách lấy lại rồi ném tới thế giới khác tu luyện, còn chuyện vì sao Tính dục lại ở trong người cô thì sau vụ này lại tìm hiểu nguyên nhân sau.

“Anh Thẩm?” Vân Thiển giơ râu thịt dê, chia thành hai phần: “Đây, phần của anh.”

Giới nhìn chăm chăm râu thịt dê bốc hơi nóng trong tay Vân Thiển, không biết phải cầm ở đâu, động tác lộ vẻ lúng túng.

“Anh cầm bên dưới cái que ấy, bình thường anh không ăn râu thịt nướng à?” Vân Thiển dạy Giới cầm râu thịt, cô rút một cây ra ăn ngon lành, nhìn bộ dạng cầm râu thịt nướng ngẩn người của Giới cười trộm.

Đương nhiên cô tuyệt đối không biểu lộ suy nghĩ trong lòng .

Vân Thiển vừa đi vừa ăn xong năm râu, năm râu trong tay Giới chẳng hề sút mẻ.

Vân Thiển: “Anh không ăn được à?”

Vân Thiển: 【Người này thật kỳ lạ, chẳng lẽ là...】

Giới: “Ăn, tôi không quen vừa đi vừa ăn thôi.”

Vân Thiển nhìn sang băng ghế dài bên dưới tán cây: “Bên kia ngồi được, chúng ta qua đó ăn xong rồi đi.”

Giới rất muốn chuyển băng ghế đi chỗ khác.

Ngài ngồi xuống, cẩn thận nếm từng chút một giống như thử độc, hình như mùi vị không tới nỗi.

Ngài cấp tốc ăn xong, ném que vào thùng rác, chuẩn bị đứng dậy, bỗng nghe Vân Thiển nói: “Đợi đã.”

Cô lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho ngài: “Khóe môi anh dính gia vị lắm.”

Giới: “?”

Ngài lau tới lau lui nhưng mãi không lau đúng chỗ.

Tay Vân Thiển bỗng phủ lên, dọa Giới nhảy dựng!

Bàn tay nho nhỏ với lòng bàn tay ấm áp dờn tay ngài đến đúng vị trí.

Cô cười khế: “Phải lau ở đây.”

Vân Thiển: 【 Anh ấy đáng yêu thật, giống như con nít vậy.】

Vân Thiển nhìn thấy nhấn gồ đeo trên tay Giới hơi quen mắt.

Giới mím môi, xem ra kế hoạch tiến hành rất thuận lợi.

Sau khi Vân Thiển có thiện cảm với ngài, cô sẽ không từ chối ngài tiếp cận, nhưng vì sao ngài lại không vui?

Rõ ràng trong nhà đã có ba phân thân của ngài, ở ngoài vẫn đối xử ân cần với một tên ất ơ vừa gặp.

Tham lam nói đúng, trái tim người phụ nữ này đúng là trái sầu riêng, số người treo trên đầu quả tim nhiều không đếm xuể.

Giới nói: “Trễ rồi, tôi đưa cô về.”

Văn Nhân Du đang ở cổng khu nhà đợi Vân Thiển.

Anh nhìn thấy Giới nhưng không nhận ra, Giới đã giấu mùi đi, đơn phương ngăn chặn cảm ứng của phân thân đối với ngài.

Văn Nhân Du vốn chẳng cảm thấy người này là Giới, thần linh nào lại có mùi bột cay thìa là khắp người như vậy?

Vân Thiển sau lưng Văn Nhân Du âm thầm lộ đầu ra, ra dấu tay biểu thị cuộc gọi.

Giới! Nổi! Cáo!

Sau khi ngài rời đi, Văn Nhân Du túm lấy tay Vân Thiển hỏi: “Lại thay người tình?”

Vân Thiển giơ ngón tay vẽ vòng tròn lên ngực anh, đáp bằng giọng điệu vô tội: “Tình chưa từng ở trên người anh, sao lại gọi là thay người tình?”

“Em nói vậy làm tôi đau lòng quá.” Văn Nhân Du khẽ cười.

Sau khi vào nhà, anh nhẹ nhàng ôm cô lên: “Trên người em có mùi đàn ông khác, nhân tiện... muốn thử thử ở phòng tắm không?”

Cảm nhận giống nhau truyền đến cơ thể khác nhau.

Tổng Hành Chỉ và Ô Tề Hải đã quen kiểu tập kích bất ngờ này, có thể bình thản đối diện.

Tổng Hành Chỉ đang làm bài tập ở ký túc xá, có điều lúc viết chữ không khỏi đề mạnh một chút.

Ô Tề Hải thì gào to lên, nhân lúc những người trên thuyền đánh cá nghỉ ngơi mà nhảy xuống biển, hóa thành nguyên hình đuổi theo bầy

cá.

Giới cũng đã “thân kinh bách chiến(*)”, dù sao trải nghiệm của phân thân cũng là trải nghiệm của ngài.

Vào một khoảnh khắc nào đó, ngài nhạy bén cảm nhận được Tính dục thức tỉnh chưa tới một giây.

(*) Trải qua hàng trăm cuộc chiến

Chỉ khi thân thể đang trong lúc đó thì Tính dục mới thức tỉnh sao?

Giới cảm thấy sự việc hơi khó giải quyết.

Hôm sau, Văn Nhân Du ra cửa sớm, Vân Thiển bèn ngủ nướng, rất trễ mới dậy.

Cô đứng trước gương, phát hiện hôm qua Văn Nhân Du cố ý để lại dấu răng trên xương quai xanh của cô.

Tên gia súc này biết hôm nay cô muốn mặc áo hở vai mà còn làm thế, anh ta cố ý!

Vân Thiển đành lấy chiếc áo cổ chữ V che đi xương quai xanh phối với quần ống rộng rồi ra cửa.

Cô phải đi hẹn hò với thần linh mộng cong!

-----oOo-----

Chương 86: 86: Trêu Chọc Thần Linh 3

Giới chờ ở quảng trường Tinh Nguyệt.

Ngài vẫn ăn mặc giống hôm qua, quần áo do ngài biến ra nên vốn không có khái niệm thay quần áo.

Vân Thiển cố vờ như không phát hiện: “Không ngờ anh lại đồng ý đi dạo phố với tôi, tôi có thể gọi anh là Thẩm Giới không?”

Giới khẽ gật đầu.

Vân Thiển nở nụ cười trong trẻo: “Anh cũng gọi tôi Vân Thiển là được.”

Cô chỉ sang phía Nam: “Bên đó có một con phố đi bộ, đi hết con đường mất khoảng nửa tiếng.”

Giới nghe Vân Thiển nũng nịu nói chuyện bỗng nhớ đến dáng vẻ của cô ở trên tay Tham lam tối qua.

Đầu vai, khớp xương tay chân lóng mìn và trái tai nhỏ nhắn đều bị nhuộm thành màu hồng nhạt, đến cuối cùng ngay cả một câu cũng nói không tròn, chỉ có thể cắn tay ngài nhỏ giọng nức nở.

Phi!

Là tay Tham lam!

Không phải tay ngài!

Loài người đúng là thích lãng phí thời gian ở những chuyện chán ngắt, giống như Giới hoàn toàn không hiểu sự tồn tại cần thiết của Tính dục... Bây giờ ngài đã hiểu, thật xấu gặp ai cũng háo sắc của Vân Thiển có thể liên quan đến Tính dục của ngài, bị Tính dục của ngài ảnh hưởng.

Giới xoay chiếc nhẫn trên ngón tay theo bản năng.

Bọn họ nói đi dạo phố, thật ra là đi dạo lung tung, chủ yếu là tán gẫu.

Vân Thiển: “Anh tới Hải Thành từ khi nào? Nghe anh nói chuyện không giống người địa phương ở đây.”

Giới: “Mới vài ngày trước, vừa chuyển đến không lâu.”

Vân Thiển: “Tôi thì đến mấy năm rồi, vốn là người Thủ đô, vì khám bệnh nên mới tới Hải Thành.

Bác sĩ chuyên môn ở đây nhiều, hội chẩn cũng dễ hơn, có điều chẳng có tác dụng.”

Giới: “Ừ.”

Vân Thiển: “...”

Vân Thiển: 【Anh ta là trai thẳng à? Rõ ràng mình nói đáng thương như vậy, thế mà chỉ phản ứng thế này.

Người bình thường làm gì lạnh lùng với mình như thế, chẳng lẽ anh ta là...】

Giới ấp úng hồi lâu, nặn ra một câu: “Cô chịu khổ rồi.”

Vân Thiển xoa mặt nén cười, đau lòng nói: “Khi còn bé, tôi luôn hi vọng trên đời này có thần linh tồn tại, như vậy tôi có thể cầu nguyện với thần, để ngài có thể trị khỏi bệnh cho tôi.

Đáng tiếc, thế giới này không có thần linh, dù cho có cũng đều là đồ vô dụng.”

Đuôi mày Giới chếch lên: “Hửm?” Ngài nhận ra phản ứng bản thân kỳ lạ, bèn bổ sung: “Sao lại cảm thấy như vậy?”

Vân Thiển: “Nếu không tại sao lúc nhỏ tôi cầu nguyện nghiêm túc như vậy mà chẳng có thần linh nào tới giúp.”

Giới lẩm bẩm: “Thần linh đâu thể nghe hết tất cả lời cầu nguyện.”

Rõ ràng cô chỉ từng gặp ngài, vậy mà còn nói thần linh vô dụng, ngài phải để cô lĩnh giáo sức mạnh của thần.

Vân Thiển cố ý giả vờ không nghe rõ: “Anh nói gì cơ?”

Giới nói: “Cô có bệnh gì, tôi là bác sĩ, có thể xem giúp cô.”

Vân Thiển mô tả hai chứng bệnh của mình.

Giới giả vờ bắt mạch nhưng thực ra là chia một ít thần lực chui vào cơ thể Vân Thiển...

Giới thật!

Mặt Giới mặt không cảm xúc, không ngờ Tính dục và Lười biếng

không tìm thấy tung tích của ngài đều nằm trong cơ thể Vân Thiển.

Bọn chúng còn ở rất thoải mái, không hề muốn rời khỏi cô.

Hoàn toàn kháng cự sự tiếp cận của bản thể là ngài.

Giới nghĩ thầm, ngài nhất định phải biết rốt cuộc trước đây ngài và Vân Thiển đã xảy ra chuyện gì, khiến hai phân thân dự.c vọng của ngài tự động chạy vào cơ thể cô... bảo vệ cô.

Thấy Giới cầm tay cô thật lâu mà chẳng phản ứng, Vân Thiển bèn nói: “Anh tìm không ra nguyên nhân à, không sao đâu... Rất nhiều bác sĩ đều tìm không ra, đây là căn bệnh rất khó trị.”

Giới buông tay: “Tôi đã nắm rõ đại khái nguyên nhân căn bệnh, có điều vẫn cần xác nhận.”

Vân Thiển: “?!” Đây là chuyện cô không bao giờ nghĩ tới!

Suýt nữa Vân Thiển đã thốt lên trong lòng “Thần linh cũng hữu dụng quá chứ”, may mà cô kịp thời kiềm lại, thay đổi tiếng lòng.

Vân Thiển: 【Nếu bác sĩ Thẩm Giới có thể trị luôn tật cận thị của mình thì càng tốt.】

Nghe vậy, Giới nhìn lên đôi mắt Vân Thiển.

Cô đeo mắt kính, thấu kính rất dày.

Đằng sau thấu kính là một cặp mắt đào hoa, mí trên ngang, mí dưới cong cong, dáng cười bặm sinh.

Con ngươi màu hổ phách nhạt, ánh mắt sáng trong có thần, hoàn toàn không giống người cận thị nặng, trừ khi cô cố ý nhìn người ta bằng mắt cá chết.

Giới: Chỉ là tật cận thị nhỏ nhoi.

Đầu ngón tay nặn ra thần thuật, bỗng ngài phát hiện ánh sáng lóe lên sâu bên trong con ngươi.

Vân Thiển chưa kịp phản ứng đã bị Giới tháo mắt kính, thế giới trở nên mờ nhòe.

Nhưng thân hình và gương mặt người trước mắt lại vô cùng rõ ràng. Mặc dù trong mắt phản chiếu hình dáng ngài biến ra, nhưng bản thân Vân Thiển rất rõ cô nhìn thấy cái gì.

Thần linh tóc trắng mắt vàng, đôi tay lành lạnh nâng mặt, đang nghiêm túc cẩn thận xem xét mắt cô.

Tuổi tác vẻ ngoài của ngài nằm giữa Văn Nhân Du và Ô Tề Hải, Tống Hành Chi.

Trên người ngài có đồng thời sự non nớt của thiếu niên và sự già dặn của thanh niên.

Gương mặt vẫn là gương mặt mà Vân Thiển quen thuộc nhất, khóe môi mang theo độ cong trẻ xuống bẩm sinh, giống như lúc nào cũng khó chịu.

Hóa ra khi tháo mắt kính, cô cũng có thể thấy rõ ngài.

Lúc ngài không cười, trông rất khó tiếp cận.

Nhóm người Tống Hành Chi, Ô Tề Hải và Văn Nhân Du ở trước mặt Vân Thiển đều tươi cười, ít khi bày ra bộ mặt lạnh lùng này.

Giới phát hiện mắt Vân Thiển từng bị người khác đặt thần thuật, cận thị của cô không phải do cơ thể, hơn nữa dường như thần thuật có liên quan đến ngài, nhưng ngài không biết phải giải thể nào.

Đột nhiên khóe môi bị hai ngón tay ấn lên.

Giới ngây ngốc nhìn Vân Thiển, cảm giác khóe môi bị ép kéo lên cao, hướng sang hai bên.

Vân Thiển phì cười.

Giới nheo mắt nguy hiểm, Vân Thiển vội rút tay về, giành lại mắt kính, đánh đòn phủ đầu: “Ai bảo anh không nói tiếng nào đã lấy mắt kính của tôi.

Đối với người cận thị mà nói, mắt kính là sinh mạng đó.”

Sấm chớp đi đùng trên đầu .

Vân Thiển thầm chửi bậy trong lòng, CMN cái này cũng tính báng bổ sao?

Thần này cũng quý quá rồi đó!

Giới nghiêng đầu nhìn Vân Thiển, nói một câu mà người khác không thể nghe thấy: “Ta cho phép cô chạm vào ta.”

Mây đen tan đi, sấm chớp biến mất, Vân Thiển thở phào, thì ra không phải trừng phạt báng bổ mà là thời tiết không tốt, sắp mưa rồi.

Giới lên tiếng: “Hôm nay đến đây thôi, tôi còn có việc.”

Ngài phải về thần điện tra rõ tình huống.

Lúc rời đi, Vân Thiển kéo góc áo ngài, nhỏ giọng hỏi: “Ngày mai,

chúng ta còn có thể gặp mặt không?”

Giới lắc đầu, Vân Thiển mắt mát giống như con cún con cụp tai.

Cô hỏi: “Vậy hai ngày nữa thì sao?”

Bầu trời đổ mưa nhỏ, thấu kính Vân Thiển dính đầy giọt mưa.

Cô dứt khoát tháo mắt kính, đợi Giới trả lời.

Giới định nói ngài sẽ không tới đây trong thời gian ngắn, nhưng nhìn vào ánh mắt Vân Thiển, ma xui quỷ khiến thế nào lại đáp: “Ngày mốt tôi có thời gian.”

“Vậy ngày mốt, chúng ta gặp lại!”

Giới: “...”

Giới: Chắc chắn là ảnh hưởng của phân thân!

Hai ngày gần đây, Văn Nhân Du nhận thấy số lần Vân Thiển ra cửa tầng lên đã đành, mỗi ngày trở về đều mặt mày tươi rói, không bao giờ tìm anh giải quyết một vài nhu cầu thiết yếu nữa.

Sự việc trở nên nghiêm trọng.

Điều này có nghĩa Vân Thiển không nói đùa, cô thật sự cảm thấy hứng thú với người khác!

Chẳng lẽ là tên đàn ông lần trước đưa Vân Thiển về nhà?

Văn Nhân Du: “...”

Chuyện này không thể được.

Văn Nhân Du sẽ không đích thân ra mặt hỏi, anh vô tình tiết lộ chuyện này cho Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải.

Vân Thiển có đàn ông khác ở bên ngoài rồi!

Trong nháy mắt, Ô Tề Hải xù lông, kéo thẳng thuyền đánh cá từ ngoài biển chạy về, muốn tìm Vân Thiển tính sổ.

Cậu ở ngoài cực khổ kiếm tiền, không ngờ lão cáo già chẳng trông nổi hậu viện, còn để Vân Thiển bị tên đàn ông khác thu hút.

Tống Hành Chỉ vẫn còn lý trí.

Cậu cho rằng không thể chỉ nghe lời một phía của Văn Nhân Du, cậu phải tự xác minh thật giả.

Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải về nhà cùng một lúc.

Vân Thiển nhìn thấy hai người bọn họ thì không hề ngạc nhiên mừng rỡ, ngược lại vô cùng lạnh nhạt: “Hai người về rồi à.”

Cô nhìn Tống Hành Chỉ: “Còn chưa tới cuối tháng, cậu thi tháng xong rồi?”

Cô nhìn Ô Tề Hải: “Chẳng phải thuyền đánh cá đi một chuyến thì cả tháng mới trở về sao, như vậy thuyền cậu mới hồi vốn được mà?”

Nói xong, cô bèn ôm di động tán gẫu, thỉnh thoảng đọc được tin gì đó, bật ra tiếng cười ngây ngô.

Lúc Tống Hành Chỉ đi ngang đằng sau, Vân Thiển lại còn che màn hình điện thoại, ngay cả khung chat cũng không cho cậu xem.

Bất thường!

Vân Thiển/ Chị gái rất bất thường!

Văn Nhân Du nói không sai, Vân Thiển ra ngoài tìm niềm vui mới rồi! Tức thật, bọn họ chỉ sơ sẩy một chút là con ngựa hoang này đã chạy tới bãi cỏ mới rồi sao?

Đã mấy ngày Văn Nhân Du không vào được phòng Vân Thiển, càng khỏi đề cập tới việc nằm trên giường cô.

Mới sáng tinh mơ, Vân Thiển dậy sớm ăn diện trang điểm.

Ba người trong phòng không hề rời giường, nhưng vểnh tai lên lắng nghe tiếng động.

Vân Thiển nói: “Hôm nay tôi không về nhà ăn cơm, mọi người khỏi cần chờ tôi.”

Dứt lời, cô vừa ngâm nga Tiểu khúc nhi(*) vừa ra cửa.

(*) Tên một bài hát.

Thời điểm có ngoại địch, đấu tranh nội bộ trở nên không còn quan trọng.

Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng nhau theo dõi Vân Thiển ra cửa.

Bảy giờ bốn mươi phút, Vân Thiển gặp mặt Văn Tư Thành, vào thư viện mượn sách, hình như đang điều tra chuyện ma dân gian.

Ô Tề Hải: “Chị gái nghiêm túc đọc sách thật đáng yêu.”

Chín giờ bốn mươi lăm phút, hai người tạm biệt.

Vân Thiển đi về phía cửa hàng tiện lợi 24h mua cơm nắm làm cơm

trưa, vừa đi vừa chạy tới một nơi nào đó.

Tống Hành Chỉ: “Sao Vân Thiển có thể ăn loại thực phẩm rác rưởi này, thật tổn hại sức khỏe.”

Mười giờ mười lăm phút, Vân Thiển đến học viện mỹ thuật Hải Thành làm người mẫu.

Đúng mười hai giờ, Vân Thiển nhận tiền lương người mẫu, lấy tiền mua thức ăn cho chó mèo lang thang, mang hai con đến bệnh viện thú cưng triệt sản.

Tống Hành Chỉ: “Có phải chúng ta trách lầm Vân Thiển không? Hành vi theo dõi như vậy không tốt lắm.”

Ô Tề Hải vừa định gạt đầu, bỗng cậu nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai lén lút đi tới cửa, nhìn ngó xung quanh.

Không lâu sau, Vân Thiển đi ra gặp anh ta.

Hai người lập tức khẩn trương!

Nhưng sau khi Vân Thiển nói chuyện với người nợ xong, cô bèn đưa một con mèo đã triệt sản cho người nợ.

Thì ra là người nhận nuôi mèo hoang.

Bọn họ thở phào, chuẩn bị rời đi.

“Thẩm Giới, anh tới rồi.”

Giọng nói phấn khích của Vân Thiển khiến Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải dừng bước, bọn họ cảnh giác xoay người.

Lại là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, có điều vừa nhìn đã biết người đàn ông này rất có sức uy hiếp.

Bởi vì Vân Thiển cười với anh ta tươi nhất.

Thật ra Giới đang thử tách Tính dục và Lười biếng khỏi người Vân Thiển, đã thất bại rất nhiều lần.

Ngài chỉ có thể tạm thời từ từ cắt đứt mối liên hệ giữa hai phân thân với cơ thể Vân Thiển.

Như vậy số lần Vân Thiển phát bệnh giảm đi rõ rệt, cũng chẳng cấp thiết đối với chuyện đó nữa.

Dưới tình huống bản thân có thể tự giải quyết, cô cũng lười đi tìm sự

giả Wifi Văn Nhân Du.

Hình như Giới cảm nhận được hai phân thân khác, nhưng hai ngày nay thần lực của ngài gần như tiêu hao hết lên người Tíng dục và Lười biếng, khả năng cảm ứng hơi chậm chạp.

Ngài lại cắt mối liên hệ sâu hơn một chút, Vân Thiển rơi vào hôn mê, ngã xuống băng ghế dài bên cạnh ngài.

Mấy ngày nay đều như thế.

Giới đang định xem thử đôi mắt Vân Thiển, xác nhận rốt cuộc đó có phải thần thuật của ngài hay không.

Ngài cúi người chuẩn bị tháo mắt kính cô, bỗng bên cạnh vang lên tiếng rống giận.

“Mày định làm gì đấy!”

Ngài xoay đầu, không ngờ là Cố chấp và Tham lam!

Giới theo bản năng không muốn bọn họ phát hiện ra mình, xoay người bỏ đi.

Ô Tề Hải: Quả nhiên người này có âm mưu xấu xa, nếu không tại sao nhìn thấy bọn họ lại chạy?

Tống Hành Chỉ ôm Vân Thiển, Ô Tề Hải lập tức đuổi theo Giới.

Giới không thể sử dụng thần thuật, như vậy sẽ bị bọn họ nhận ra mình là ai.

Ngài không muốn phân thân biết chuyện mình âm thầm tiếp cận Vân Thiển.

Suy nghĩ của phân thân và bản thể đa phần giống nhau, cách thức chạy trốn của Giới cũng là cách Ô Tề Hải nghĩ đến, trong nháy mắt cậu đuổi kịp Giới.

Ô Tề Hải: “Bắt được gã rồi!”

Cậu giữ chặt ngài.

Tống Hành Chỉ chạy tới, cõng Vân Thiển, cùng bao vây tên đàn ông kia.

Ô Tề Hải ép Giới ngẩng đầu lên: “Tên vô lại nhà mày, lộ mặt ra rồi nói!”

Giới hết chịu nổi, mắng to: “Buông ta ra, hai tên đàn độn các người!”

Ngài vừa nổi giận, khí tức tuôn ra, đầu dính bên dưới mũ lưỡi trai biến thành tóc dài bung xõa sau lưng, cơ thể cũng biến đổi, dễ dàng thoát khỏi hai người.

Tổng Hành Chỉ: “...”

Ô Tề Hải: “...”

Hở, thì ra tên đàn ông kia là bản thể Giới của bọn họ.

Đúng là xấu hổ.

Hai tay Tổng Hành Chỉ và Ô Tề Hải chẳng biết đặt đâu, bọn họ thống nhất chỉ trích Giới: “Tại ngài biến thành cái bộ dạng vụng trộm kỳ quặc mới khiến chúng tôi hiểu lầm đấy!”

Giới: “?”

-----oOo-----

Chương 87: 87: Suýt Nửa Tiêu Đời

Đây là lần đầu tiên Ô Tề Hải nhìn thấy tận mắt bản thể của mình.

Nói thế nào nhỉ, cậu hơi không muốn thừa nhận.

Đối với phân thân, đặc biệt là phân thân đã chín muồi như cậu thì bản thể rất có sức hấp dẫn, như có một giọng nói vô hình thì thầm bên tai cậu: “Đến lúc dung hợp rồi.”

Ô Tề Hải lắc đầu.

Tống Hành Chỉ lấy làm lạ nhìn chằm chằm Giới: “Chẳng phải ngài chán ghét loài người, không thích Vân Thiển sao? Tại sao ngài lên lúc hẹn hò cô ấy sau lưng chúng tôi?”

Giới cười khẩy: “Ý nghĩ của thần há để người thường nhìn trộm.”

Ô Tề Hải: “Chúng tôi là phân thân của ngài, vậy cũng là người bình thường sao? Tôi thấy ngài âm thầm thích chị gái, muốn cạnh tranh với chúng tôi!”

“...” Giới trầm mặc: “Ta làm bất cứ cái gì, những người khác đều có thể thấy được, ý nghĩa cạnh tranh chỗ nào?”

Không đợi Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải đáp trả, ngài nói tiếp: “Cô ta là tín đồ của ta, ta đang giải quyết vấn đề trên người cô ta.

Đúng lúc đến giai đoạn đình trệ, ta cũng định rời khỏi một khoảng thời gian.”

Tống Hành Chỉ theo bản năng hỏi: “Vậy ngài phải giải thích thế nào với Vân Thiển?”

Giới lấy làm lạ, ngài và một con người có gì cần giải thích.

Nếu không phải vấn đề trên người Vân Thiển là do phân thân của ngài, còn lâu ngài mới ra tay.

Ô Tề Hải gật đầu: “Lỡ như ngài không từ mà biệt chộc giận chị gái, sau này chị gái biết chúng tôi là phân thân của ngài, chắc chắn chị ấy

sẽ không quan tâm chúng tôi nữa.”

Giới: “Cô ấy vốn không biết ta là ai.”

Ô Tề Hải: “Giấy mãi mãi không gói được lửa!”

Tống Hành Chi: “Vân Thiển ghét ngài, cả đời này ngài cũng đừng hòng tôi dung hợp với ngài!”

Bị bản thân uy hiếp là cảm giác gì, cảm giác chính là muốn bóp chết bản thân trước khi phân thân.

Dưới sự hướng dẫn của Ô Tề Hải và Tống Hành Chi, Giới để lại một mảnh giấy.

“Tôi có vài việc gấp, tạm thời phải rời khỏi Hải Thành.

Về vấn đề trên người cô, khi nào nghĩ ra cách, tôi sẽ tới chữa trị, ngày sau có duyên gặp lại — — Thẩm Giới.”

Giới trở lại thần điện của mình.

Ngài trở về không những vì cần tìm hiểu quan hệ giữa ngài và Vân Thiển trước đây, còn là vì ngài phải tham gia một buổi tiệc các vị thần.

Trước kia ngài hoàn toàn quên bằng chuyện như vậy, về sau nhờ Vương Lâm nhắc nhở, ngài mới nhớ ra.

Vương Lâm tỉ mỉ quét dọn thần điện, kính cẩn nghênh đón Giới trở về.

Đen to con và Trắng bé nhỏ lao từ sau núi ra giống như hai con thú cưng nuôi trong nhà, vui mừng thân thiết với Giới.

Giới được hoan nghênh mà cả kinh, ngài hơi cong khóe môi, vuốt ve Đen to con và Trắng bé nhỏ.

Vương Lâm ngửi được mùi con người trên người Giới, bèn nói:

“Ngài Thần Bóng Tối không thích trên người ngài Giới xuất hiện mùi con người, cũng không vui khi ngài có biểu hiện nhân tính hóa như vậy đâu.”

Vẻ mặt Giới dần lạnh lùng, ngài phát tay cho Đen to con và Trắng bé nhỏ trở về sau núi: “Ta biết rồi.”

Vương Lâm dõi theo bóng lưng Giới đi vào thần điện.

Ông ta trầm tư chốc lát, sau khi làm vài động tác thì tiếp tục công việc

quét dọn trên tay.

Lúc Giời trở ra, ngài mặc trường bào màu đen, hoa văn in chìm màu vàng ẩn hiện ở đuôi áo.

Ngài dặn dò Vương Lâm: “Đen to con hơi gầy, cho nó thêm nhiều thức ăn một chút.”

Vương Lâm gật đầu, Giời đi về phía Thần giới.

Trên đường đi, ngài mở lòng bàn tay ra, bên trong là tin tức lúc nãy Vương Lâm gửi cho Thần Bóng Tối.

Ngài không thể đọc trộm nội dung bên trong, giữ lại sẽ chỉ khiến đối phương cảnh giác, bèn để mặc điểm sáng bay đi.

Vì sao Vương Lâm lại lén gửi tin cho Thần Phụ?

Rõ ràng Vương Lâm là thần bộc của ngài, đáng lý phải trung thành với ngài chứ không phải Thần Bóng Tối.

Giời thôi không nghĩ nữa.

Mặc dù ngài không muốn tham gia buổi tiệc các vị thần, nhưng đây vẫn là buổi tiệc quan trọng duy trì sự hòa hợp bên ngoài của Thần điện Ánh Sáng và Thần điện Bóng Tối, thần linh hai bên đều phải tham gia.

Thình thoảng Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối đều sẽ xuất hiện, nhưng đa phần đều không tới.

Giời không thích tham gia buổi tiệc.

Mỗi lần thần linh nhìn thấy ngài đều sẽ giống như nhìn thấy thứ bản thủ không thể tới gần, khiến lòng ngài dâng trào khát vọng hủy diệt. Lần này buổi tiệc vẫn như cũ, trong đường kính mấy mét tính từ chỗ ngài ngồi đều sẽ không có thần linh khác.

Giời: “...”

Chẳng hề bất ngờ, vẫn bực bội như cũ.

【Giống như một đứa trẻ, thật đáng yêu.】

Bỗng nhiên ngài nhớ tới tiếng lòng tối hôm nọ của Vân Thiển, hồi tưởng lại mấy ngày tiếp xúc cùng nhau.

Dù ngài làm gì, Vân Thiển đều sẽ khen ngợi, cho nên ngài mới kéo dài thời gian ở lại thế giới của cô.

“À... Vị thần linh này, ta có thể ngồi đây không?” Một câu hỏi rụt rè vang lên.

Giới nâng mắt nhìn, hơi quen quen.

Thần Bùn Vàng kinh ngạc mừng rỡ nói: “Ngài còn nhớ ta không, mấy hôm trước ngài còn mang ta đến thế giới của ngài du lịch đấy!”

Giới: “Không nhớ.”

Thần Bùn Vàng: “...Ta có thể ngồi đây không?”

Giới: “Trông giống như ta chiếm hết chỗ ngồi sao?”

Thần Bùn Vàng: “Ta không có ý này.”

Thần Bùn Vàng run sợ trong lòng ngồi xuống, đúng là chỗ khác không có chỗ ngồi cho ngài.

Sau khi ngồi, ngài chẳng dám mảy may cử động, thần linh cấp thấp vốn nhỏ bé như vậy đấy.

Giới: “Chẳng phải ngươi là thần trung lập sao, sao cũng tới tham gia buổi tiệc?”

Thần Bùn Vàng đáp: “Thật ra hai ngày trước được sự trợ giúp của ngài Thần Chiến Tranh, ta may mắn gia nhập Thần điện Ánh Sáng.”

Gần đây sức mạnh của ngài cũng tăng vọt, nhắc đến phải cảm ơn Vương Tư Tuệ.

Thần Chiến Tranh cảm thấy có lỗi với việc Thần Bùn Vàng bị thú cưng của mình lấy đi thần lực, vì vậy vẫn luôn bù đắp cho ngài.

Thần Bùn Vàng không khỏi hơi kiêu ngạo.

Giới: “Cái đám tỏ vẻ đạo mạo Thần điện Ánh Sáng kia không đến mức không cho ngươi ngồi, sao không qua bên đó, ngồi ở đây không thể nào làm quen với thần linh cấp cao đâu.”

Thần Bùn Vàng nhỏ giọng nói: “Chỗ đó đa phần là thần tự nhiên, Nữ thần Gió và Thần Sấm đều có mặt.

Tôi đã qua đó, nhưng bọn lại bảo tôi kiếm chỗ khác.

Thật ra sau khi tôi tu luyện thì trên người đã không còn mùi thối nữa

rồi.”

Giới: “?”

Ngài nghi hoặc hỏi: “Rốt cuộc ngươi là cái gì?”

Thần Bùn Vàng ngập ngừng đáp: “Thật ra ban đầu tôi là một cục phân, bởi vì màu sắc gần giống bùn vàng nên về sau bị gọi là Thần Bùn Vàng, có thể giúp đất đai phì nhiêu.”

“...” Giới trầm mặc hồi lâu, nặn ra một câu: “Cũng tốt, ít nhất cũng là một thần tự nhiên.”

Thần Bùn Vàng nhớ đến lời đồn.

Giới là thần nhân tạo được Thần Bóng Tối mang về, sinh ra từ dự.c vọng của con người, loài sinh vật cấp thấp nhất trong các loài sinh vật.

Trong xếp hạng thần linh, thần nhân tạo có địa vị thấp nhất, chỉ cao hơn Tà Thần mà người người đòi đánh một chút.

Cộng thêm sự ra đời của Giới, mặc dù thực lực ngài rất mạnh, được Thần Bóng Tối yêu thương nhưng địa vị vẫn ngượng ngập như cũ. Ngay cả danh xưng cũng không có, so với ngài còn tệ hơn.

Có tên cũng vô dụng, giữa thần linh chỉ có người hơi quen biết hoặc thần linh cấp cao gọi cấp thấp bằng tên, những người khác đều gọi danh xưng.

Thần Bùn Vàng an ủi: “Không sao, thực lực ngài mạnh như vậy, chắc chắn có rất nhiều tín đồ.”

Giới: “Ngươi im lặng chút đi.”

“Mùi chỗ này dễ chịu hơn những chỗ khác nhỉ, ta có thể ngồi đây không?”

Giọng nói yêu kiều đi kèm theo một làn hương, Thần Bùn Vàng nhìn sang, trở mắt trân trối: “Chẳng phải cô là kẻ... kẻ hút thần lực của ta...”

“Xin tự giới thiệu, ta là thần linh mới, Thần Hải Vu.” Thần Hải Vu chính là Phù thủy biển bị kẹt ở thế giới nhỏ trước kia, cô ta nhìn Giới cười híp mắt: “Ta còn nhớ mùi của ngài, vừa mạnh mẽ vừa mê người, không biết chúng ta có...”

Giới: “Cút.”

Thần Hải Vu hít hít mũi, cười nói: “Ô Tề Hải và người yêu cậu ta

đang ở cùng nhau sao? Người yêu cậu ta chính là tín đồ nhỏ của ngài.”

Giới lười quan tâm Thần Hải Vu, nhìn thấy phụ nữ phóng đảng kiểu này là phiền, chẳng muốn xốn mắt tí nào.

Thần Hải Vu không để ý thái độ lạnh lùng của Giới, ngược lại dán vào ngực Thần Bùn Vàng, hờn dỗi nói: “Mùi tín đồ của người không tệ, ta dạy cho người vài chuyện thú vị, người nhường cô ấy cho ta nhé?”

Thần Bùn Vàng hoảng hốt nói: “Tín đồ nào? Tại sao cô muốn tín đồ của ta?”

Giới: “Ha!” Lại còn hỏi tín đồ nào, đây là ưu thế của việc nhiều tín đồ sao?

Thần Hải Vu nói: “Ta vừa mới trở thành thần linh, chẳng có tín đồ nào, nếu cứ kéo dài tình trạng này, có khi ta đánh mất thân phận thần linh mất thôi...lại còn biến mất khỏi thế giới này.

Chính là tín đồ tên Vương Tư Tuệ đó, ta rất thích mùi sức mạnh tín ngưỡng của cô ta.”

“Không được!” Thần Bùn Vàng đẩy Thần Hải Vu ra, Vương Tư Tuệ là ngỗng đẻ trứng vàng của ngài, làm sao có thể nhường cho người khác.

“Chậc.” Thần Hải Vu nhàm chán tìm một chỗ nằm xuống: “Sớm biết sau khi thành thần chán như vậy, ta đã không thèm làm thần linh.” Cùng lúc với tiếng oán trách của cô ta, buổi tiệc bắt đầu.

Chỗ ngồi tầng trên cùng xuất hiện hai ảo ảnh không thấy rõ hình dáng, là Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối.

Chúng thần không ngờ lần này thần tối cao lại tới tham gia buổi tiệc. Ngoại trừ duy trì sự hòa hợp bề ngoài, buổi tiệc hôm nay còn có một chuyện quan trọng khác.

Thần điện Ánh Sáng thông qua Chúa cứu thế ở thế giới nhỏ thu gom trắng trợn sức mạnh tín ngưỡng, trong đó có không ít thế giới nhỏ của thần linh thuộc Thần điện Bóng Tối.

Hành động này được xem là hành vi khiêu khích, không xem Thần

điện Bóng Tối ra gì.

Thần điện Bóng Tối cũng muốn chia một chén súp.

Thần Hải Vu cười nhạo: “Lúc thần linh vô dục vô cầu tranh giành lợi ích, trông chẳng khác gì sinh linh bình thường, một đám khốn tư lợi.”

Thần Bùn Vàng nói: “Nhưng đúng là Chúa cứu thế có thể thay đổi số phận hủy diệt của không ít thế giới nhỏ.”

Ngài không hiểu sự tranh giành của những thần linh cấp cao, có thể nhất của hời đã rất tốt rồi.

Thần Hải Vu: “Duy trì thế giới nhỏ vận hành vốn là nhiệm vụ nên làm của thần linh.

Chuyện đáng lý chỉ cần nhấc tay là có thể giải quyết, nhưng lại không muốn, cứ thích đi đường vòng, làm xong chuyện còn muốn sinh linh thế giới đó cảm kích thần linh, đúng là không biết xấu hổ.”

Giới nhìn Thần Hải Vu, bất bình nói: “Đã vậy, cô trở thành thần linh làm gì?”

Thần Hải Vu đáp: “Muốn phá hủy một đoàn thể vững chắc, bắt buộc phải làm tan rã từ bên trong.”

Thần Bùn Vàng ngớ người, ngài đã nghe thấy chuyện đáng sợ gì vậy?

Giới lắc đầu: “Giữa những thần linh với nhau không thể ra tay.”

-----oOo-----

Chương 88: 88: Suýt Nửa Tiêu Đời 2

Thần Hải Vu đáp: “Bộ tộc Phù thủy biển chúng ta có khả năng bói toán bẩm sinh, ta biết trừ hai vị thần tối cao ra còn có một kẻ khác, có điều y vẫn luôn ngủ say, chỉ khi thế giới bên bờ vực hủy diệt mới thức tỉnh, dù là thần linh cũng không chịu nổi một đòn dưới tay y.

Y là người quét đường mà Thần Mẫu lưu lại để bảo vệ sinh linh vạn giới, chuyên dùng để đối phó thần linh mất tư cách.”
Thần Bùn Vàng nghe thấy bèn run rẩy.

Dưới sự giải thích của Thần Hải Vu, ngài tựa như thấy được tương lai không xa của bản thân.

Thần Hải Vu đổi giọng: “Ta chỉ đùa thôi, nhìn vẻ mặt hai vị nghiêm trọng thế nào kìa.

Đây đều chỉ là lời đồn, vị thần kia ngay cả danh xưng cũng không có, mặc dù trong tộc chúng ta có ghi chép nhưng cũng chỉ tóm gọn bằng cụm từ Thần Vô Danh.

Nếu thần linh mạnh mẽ như vậy thật sự tồn tại, làm sao ngay cả danh xưng cũng chẳng đề.”

Giới: “Nhàm chán.”

Thần Hải Vu vươn vai: “Ta vẫn chưa làm thần linh đã.

Nhìn xem đám thần ngồi hưởng sức mạnh tín ngưỡng của tín đồ có khả năng dời núi lấp biển, lại có thể mỗi ngày trải qua cuộc sống xa hoa trụy lạc hoang phí thời gian kìa kìa, ta thích làm thần linh như vậy.”

Nghe thế, Giới nhìn về phía đám thần linh tham gia buổi tiệc, đáng về

bọn họ lúc này trông khác gì sinh linh có dự.c vọng?
Lời của Thần Hải Vu khiến mặt Thần Bùn Vàng nóng rực.

Trước khi trở thành thần, lúc vẫn còn là một cục phân, ngài từng gặp qua vô số sinh linh lưu lạc không chốn dung thân.

Vì vậy ngài mới muốn trở thành thần linh, không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy nữa.

Về sau, khi đã trở thành thần linh, ngài chỉ muốn thật nhiều sức mạnh tín ngưỡng, không muốn lãng phí thần lực đi giúp đỡ tín đồ...
“Giới, đến đây.”

Giới nghe thấy Thần Bóng Tối gọi một mình ngài.

Ngài tới gần vị trí Thần Bóng Tối ngồi, nửa quỳ dưới đất: “Thần Phụ.”
Cảnh tượng bên trong buổi tiệc mờ nhòe rồi biến mất, đây là không gian của riêng Thần Bóng Tối.

Thần Bóng Tối: “Gần đây tốc độ tu luyện của con trở nên chậm chạp, chẳng phải con muốn ngưng luyện ra Thần cách để những thần kia nhìn bằng cặp mắt khác sao?”

Giới lắc đầu: “Thần Phụ, chỉ là con cảm thấy nghi hoặc.”

Thần Bóng Tối: “Nghi hoặc thế nào?”

Giới: “Mặc dù những thần linh khác tu luyện ra Thần cách nhưng cũng sẽ không vút hết dự.c vọng.”

Bọn họ đều sẽ kết hợp tu luyện với những thứ có sẵn của bản thân, con vốn sinh ra từ dự.c vọng, vì sao...”

Thần Bóng Tối: “Con đang nghi ngờ ai, là con hay là ta? Chưa được bao lâu, con đã quên chuyện sắp chết lúc trước rồi sao?”

Giới: “Thần Phụ, con không có.”

Thần Bóng Tối trách mắng: “Hay là con muốn ta thu hồi Vương Lâm? Tín đồ loài người duy nhất của con sau khi biết được con là cái gì, biết được kết quả thế nào, liệu có còn tiếp tục tín ngưỡng con không? Con muốn biến mất một lần nữa à!”

Giới thất thố luống cuống nói: “Thần Phụ, con không hề nghi như vậy, chỉ là con không biết phải làm sao? “

Giọng điệu Thần Bóng Tối chuyển sang trấn an: “Con còn nhỏ, lại chia ra nhiều phân thân một lượt để tu hành, vốn dễ gặp vấn đề, bị bọn họ ảnh hưởng là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Con chỉ cần giữ vững bản tâm.”

Giới bị Thần Bóng Tối đưa về thần điện, cấm túc lần nữa.

Thần Bóng Tối cho rằng ngài chạy lung tung các thế giới nhỏ, chứa quá nhiều tạp niệm nên mới ảnh hưởng tu luyện.

Ngài phải thu hồi thêm ít nhất một phân thân mới có thể rời khỏi thần điện.

Thần điện hiu quạnh, ngoại trừ ngài thì chẳng còn sinh vật sống nào khác.

Giới bước từng bước đến bên hồ nước ngài thích nhất.

Giữ vững bản tâm, nhưng bản tâm của ngài là gì?

Ngài vẫn luôn nghĩ ngài phải trở thành một thần linh có được Thần cách, được chúng thần kính trọng giống như Thần Chiến Tranh.

Nhưng bây giờ, một giọng nói nói cho ngài biết, chuyện ngài thật sự muốn làm không phải thứ này.

Nước hồ trong vắt phản chiếu đôi mắt màu vàng của Giới, sóng nước lăn tăn, chuyện ngài muốn làm...

Một giọng nói nhẹ nhàng vang vọng trong thần điện.

“Hủy diệt...”

“Kiểm soát...”

“Tân sinh...”

Giới thất thần ngẩng đầu, ban nãy là ai đang nói.

Ngài đang định lắng nghe cẩn thận, một tín đồ ồn ào lạnh lót cầu nguyện liên hồi.

【Quý ngài thần linh thông minh vĩ đại ơi, ngài có thể đáp ứng một nguyện vọng của tôi không?】

【Gần đây tôi tìm được một người đàn ông mới, anh ấy tên Thẩm Giới, để lại cho tôi mảnh giấy rồi ra đi không lời từ biệt.

Tôi rất rất rất muốn gặp anh ấy, một ngày không gặp, tôi như sắp chết đến nơi!】

【 Quý ngài thần linh vạn năng tốt bụng hấp dẫn như ngài chắc chắn không đành lòng nhìn tin đồn của mình mắc bệnh tương tự mà chết đâu nhỉ? 】

Tâm trạng Giới khó nói nên lời, rốt cuộc là sức hấp dẫn của bản thể quá lớn hay là đám phân thân kia quá vô dụng?

Cho dù là thế nào, Vân Thiển đúng là đã vô được mộng ngựa, khiến Giới vui lên không ít, bèn gửi cho cô một hồi đáp nho nhỏ.

Ngọn nến cháy trên bàn biến thành bướm bướm, bay một vòng giữa không trung rồi quay lại tìm nến.

Vân Thiển nhận được hồi đáp, mặt mày hớn hờ.

Ô Tề Hải len lén đóng khe hở cửa phòng, rũ mắt suy nghĩ.

So với đám phân thân bọn họ, chị gái càng thích bản thể hơn.

Vì sao? Lẽ nào vì bản thể quá ngốc?!

Ô Tề Hải đưa ra quyết định, cậu muốn đàm phán với bản thể.

Tháng mười bắt đầu, sau một cơn mưa lớn, nhiệt độ không khí giảm xuống nhanh chóng.

Trưa ngày 3 tháng mười, Vân Thiển nhận được một cuộc điện thoại. Điện thoại đến từ bà chủ tiệm bánh bao dưới lầu nhà trọ lúc trước.

Bà nói con trai vừa ra khỏi trại cai nghiện đã xảy ra tai nạn giao thông, tiền tiết kiệm trong tay bà không đủ, muốn hỏi Vân Thiển mượn một ít.

Bà chủ thật sự không tìm được ai vay mượn nên mới tìm đến Vân Thiển.

Lúc trước, bà chủ rất quan tâm cô, Vân Thiển vừa nghe đã lập tức bắt xe đi tìm bà.

Đợi Vân Thiển chạy tới phòng trọ, cô không gặp được bà chủ.

Người đứng đợi cô ở đó lại là Đặng Lan Lan!

Thật ra từ giữa tháng chín tới đầu tháng mười, Vân Thiển vẫn luôn nhận được tin nhắn hẹn ra ngoài gặp mặt của Đặng Lan Lan, cô viện đủ lý do từ chối.

Theo bản năng, trong lòng cô cho rằng Đặng Lan Lan rất nguy hiểm,

không muốn gặp riêng cô ta ở thế giới hiện thực.

Sao Đặng Lan Lan lại xuất hiện ở đây?

Vân Thiển lùi về sau một bước.

Đặng Lan Lan lạnh nhạt nói: “Vân Thiển, muốn gặp mặt cô thật khó mà.

Người cô muốn gặp đã chạy tới bệnh viện rồi, tôi nói tôi là người quen của cô, đã cho bà mượn phí phẫu thuật.”

Vân Thiển: “Chị Lan Lan, ngại quá, khoảng thời gian này tôi vẫn luôn bận rộn, không có thời gian chứ không phải cố ý không gặp chị.

Nếu bà chủ không sao, tôi trở về trước, còn có chuyện khác phải làm.”

Đặng Lan Lan: “Vội gì chứ, nói cho cùng chúng ta cũng là người cùng trải qua hai thế giới, có lẽ tôi có thể giúp đỡ.”

Cô ta bước lên trước, bắt lấy cổ tay Vân Thiển.

Tim Vân Thiển đập nhanh, ngoài mặt không biểu hiện gì, chỉ ngớ ngàng nói: “Chị Lan Lan, chị đang làm gì đấy, tôi cũng không chạy trốn, chị nắm vậy đau tôi đấy.

Là mấy chuyện của Bang hội người chơi, tôi đã gia nhập Bang hội người chơi rồi.”

Cô cười ha ha, rút tay vào túi sờ nút bên sườn điện thoại, chuẩn bị gọi Tổng Hành Chỉ và Ô Tề Hải.

Đặng Lan Lan: “Điện thoại ở trong túi à, tốt nhất cô đừng gọi hai thằng nhóc lợi hại của cô tới đây.

Cô không cần sợ tôi, tôi không có ác ý với cô.

Mặc dù sau khoảng thời gian điều tra, tôi phát hiện hóa ra cô là người của Thủ đô, cha cô là Vân Kiến Quốc, tôi biết ông ta, tuy có lẽ ông ta không nhớ tôi khi lớn lên.

Nói vậy, chúng ta cũng xem như người quen rồi.”

Vân Thiển nhìn trời.

Đặng Lan Lan đang tự thú đấy à, cô ta thật sự là tội phạm sát nhân liên hoàn mà đồng chí Vân điều tra lúc trước, cũng tức là người trong tài liệu vụ án Vân Thiển lên xem khi còn bé ư?

Vân Thiển: “Cô đang nói gì vậy?”

Đặng Lan Lan: “Vân Thiển, tôi còn giỏi diễn kịch hơn cô, trước mặt tôi giả vờ cũng vô dụng.

Lần trước gặp ở đáy biển, tôi đã phát hiện thái độ cô bất thường.

Cô nghĩ chuyện trên hot search lần đó là tôi làm, có phải Lý Duy nói cho cô biết không?”

Cô ta lấy một con dao rọc giấy từ trong túi ra.

Vân Thiển hoảng hốt nói: “Tôi cảnh cáo cô, xung quanh đây đều có camera mới lắp, cô lẩn trốn lâu như vậy chắc hẳn không muốn để người khác phát hiện thân phận... Rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?”

Đặng Lan Lan: “Tôi muốn nói chuyện với thần linh mà cô tin ngưỡng.

Gần đây tôi nhớ ra một vài chuyện, chỉ có thần linh đó mới có thể giúp tôi.”

Vân Thiển: “Chuyện gì, cô phải nói cho tôi biết trước.

Như vậy lúc cầu nguyện, tôi mới có thể nói với ngài ấy, để ngài quyết định xem có nói chuyện với cô không.”

Đặng Lan Lan do dự nói: “Tôi nhớ tôi không phải người bẩm sinh không có tình cảm.

Hình như khi còn bé, tôi vì làm chuyện gì đó mà giao dịch với một kẻ kỳ lạ.

Kẻ đó ban cho tôi sức mạnh và khả năng phản ứng vượt xa người thường, nhưng lấy đi tất cả tình cảm của tôi.”

Vân Thiển: “?”

Đặng Lan Lan: “Ngày đó ở đáy biển, mùi trên người Ô Tề Hải gợi lên cảm giác đói bụng trong tôi, cũng khiến tôi nhớ ra chuyện đã từng

giao dịch với người khác.

Trực giác nói cho tôi biết, thần linh mà cô tín ngưỡng có thể giúp tôi bình thường trở lại...”

Vân Thiển: “Ý cô là, chuyện hot search lần đó không phải cô làm?”

Đặng Lan Lan gật đầu: “Đúng là tôi có đi đâu đó, nhưng không phải đi giết người.

Tôi đã từng giết người, cũng thành thạo cách giết người, nhưng việc đó không phải tôi làm.

Sau này, tôi chỉ làm người khác bị thương chứ chưa từng giết người trong thế giới hiện thực.”

Vân Thiển chần chờ, Đặng Lan Lan gơ dao rọc giấy lên: “Lần này, tôi gấp gáp tìm cô như vậy là bởi vì tôi sắp không khống chế nổi bản thân nữa rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau trở về từ thế giới tận thế, tôi đã muốn ra tay với con trai và chồng mình, bọn họ là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời tăm tối của tôi.”

“Nếu không phải bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn làm cô bị thương, cha cô là người có ơn với tôi.”

Dao rọc giấy đã đặt lên cổ, Vân Thiển chỉ đành nhắm mắt cầu nguyện điên cuồng.

Không có hồi đáp.

Cô mở mắt nói: “Thần linh không phản ứng gì cả.”

Dao tăng thêm lực, Vân Thiển liền nói: “Đừng gấp, để tôi cầu nguyện thêm lần nữa.”

Vẫn không có hồi đáp.

Đặng Lan Lan suy nghĩ chốc lát: “Nếu như cô bị thương, hắc thần linh sẽ tìm đến cô.

Dựa theo quan sát hành vi của thần buổi tối hôm trước, hắc thần rất quan tâm sự an nguy của cô.”

Vân Thiển: “Ảo giác của cô ở đâu ra vậy, tôi còn chưa cảm thấy mình quan trọng với thần nữa! Có lời gì từ từ nói, tuyệt đối đừng ra tay!”

Năng lực của Vân Thiển không bằng Đặng Lan Lan, phản kháng một lát đã bị đối phương khống chế.

Đặng Lan Lan cầm dao rọc giấy nhắm chính xác vào lưng Vân Thiển, vô cảm nói: “Xin lỗi, tôi chỉ vì gia đình mình.”

Vân Thiển: Cô ta đúng là bà điên đầu óc thất thường!

Đúng 15 giờ, Vân Thiển bước vào thế giới tận thế.

Thời gian tựa như tạm dừng chốc lát, một giây sau, dao rọc giấy tiếp tục đâm xuống.

Quạt xếp bất ngờ xuất hiện ngăn cản dao rọc giấy của Đặng Lan Lan, cô ta lấy làm lạ nhìn xuống — —

Bên cạnh Vân Thiển xuất hiện một thanh niên mặt trắng như ngọc ngồi xe lăn, khoe mắt có một nốt ruồi đỏ tươi, khoác áo choàng trắng bên ngoài trường sam màu tím, toàn thân toát lên sự lạnh lẽo, neho mắt nhìn cô ta, nhẹ nhàng nói: “Không được.”

Anh duỗi tay ôm Vân Thiển, đặt cô ngồi lên đầu gối, quạt xếp mở ra, một loạt động tác lưu loát trôi chảy, vô số ảo ảnh đá quý vây quanh người anh.

“Cô ấy là người của ta.”

-----oOo-----

Chương 89: 89: Kiều Ngạo Thật Đấy

Trước mặt Vân Thiển thoát sáng thoát tối, tầm mắt mờ nhòe. Cô vòng tay sờ lên phần lưng, lạnh lặn không một vết xước. Đặng Lan Lan đứng là ả đàn bà điên... Cô trở về rồi lại nghĩ cách, bây giờ gấp cũng vô dụng. Vân Thiển biết cô bị dịch chuyển đến thế giới tận thế mới, trong đầu hiện lên thông tin thân phận thế giới hiện tại. Một thôn dân đang đi về hướng ốc đảo. “Vân Thiển, mau đuổi theo, đừng tụt lại phía sau, yêu quái cát thích tấn công người đi riêng lẻ lắm.” Nghe giọng là một người phụ nữ trung niên. Ngay từ khi bước vào thế giới này, Vân Thiển đã phát hiện cảm giác hiện diện của người chơi ở thế giới tận thế này giống với người bình thường trong mắt người bản xứ, khác với thế giới đầu tiên là chỉ cần không gây sự chú ý thì sẽ bị Chúa cứu thế cố ý xóa đi cảm giác hiện diện. “Ờ.” Vân Thiển đáp xong, ghi nhớ từ ngữ quan trọng là yêu quái cát, đuổi theo đội ngũ. Đồng hồ cứu thế không hiện chấm tròn đại diện cho người chơi khác, đáng lý Văn Tư Thành và cô đều ở cùng một thế giới tận thế, anh bị dịch chuyển sang nơi khác sao? Trước mắt Vân Thiển chỉ có cơ thể tốp người tụ tập quanh thân mang theo màu sắc, cảnh vật xung quanh đều một màu xám, cứ như giữa đất trời đã mất hết màu sắc. Dưới chân là cát xốp, cát mịn màu xám, trong phạm vi tầm nhìn đều là cát. Khoang mũi hít vào không khí vừa nóng rất vừa khô hanh, mặt trời trên đỉnh đầu gay gắt. Đây là đội ngũ đi về hướng ốc đảo sa mạc trong truyền thuyết.

Thành viên đội ngũ đến từ các thôn làng khác nhau trong sa mạc, đều là những người khốn khổ bị yêu quái cát tập kích thôn làng. Cảnh vật xung quanh đại mạc khiến môi Vân Thiển trở nên khô sần.

Quần áo mặc trên người thiên về trường bào cổ đại, y phục như thế đi lại trong sa mạc hết sức bất tiện.

Cả đội ngũ không có ai nói chuyện, cực kỳ yên tĩnh, cảnh vật màu xám xung quanh khiến con người cảm thấy bức bối.

“Rốt cuộc ốc đảo trông như thế nào?”

Có người hỏi vấn đề mà Vân Thiển muốn hỏi.

Câu hỏi này giống như tảng đá to rơi xuống đầm nước tĩnh lặng, tạo nên sóng to gió lớn.

“Ốc đảo ấy à...”

“Nghe nói ốc đảo hoàn toàn không sợ yêu quái cát, dù cho bọn chúng đánh lên cũng có thể đẩy lùi...”

“Cái gì? Làm sao có người có thể đối phó yêu quái cát?”

“Đương nhiên người bình thường không làm được, Bảo thạch sư thì được!”

“Sau khi hòn đá kia rơi từ trên trời xuống, trừ yêu quái cát thì còn xuất hiện người có thể đối phó yêu quái cát.”

Bảo thạch sư, lại là một danh từ mới, Vân Thiển âm thầm ghi nhớ.

Cô sờ túi nước nhẹ bồng trên eo, ngón tay chấm nước chỗ nắp rồi thấm lên môi.

Tốc độ đội ngũ không vì tán gẫu mà trở nên chậm chạp.

Trong lúc nói chuyện, chỉ số mong đợi của mọi người đối với ốc đảo ngày càng cao, tiếng nói chuyện cũng khiến bầu không khí không còn ngưng trệ.

Sột soạt — —

Vân Thiển nhìn dưới chân, thính lực của cô vẫn luôn rất tốt, dường như có thứ gì đó bò dưới cát.

“Mọi người có nghe thấy tiếng gì bên dưới không?”

Vân Thiển hỏi người bản xứ, bọn họ đồng loạt lắc đầu.

Lại đi tiếp một đoạn.

Mặt cát đột nhiên dao động dữ dội!

Chợt một tiếng thét thảm thiết “Là yêu quái cát” vang lên , tất cả mọi người bỏ chạy tứ tán, tìm kiếm nơi để trốn.

Bọn họ hoặc là chui dưới cát, hoặc là lấy đồ đạc trên người dựng thành túp lều kỳ lạ, hoặc là làm cái khác...

Chỉ có Vân Thiển nghếch mặt đứng yên tại chỗ, không biết làm gì.

Đợi lúc cô muốn đuổi theo chân những người khác, yêu quái cát đã ngưng tụ cát xám thành hình người khổng lồ, bao vây từng lớp, ngăn cản đường đi của cô.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh khe khẽ của hạt cát trong không khí bị gió thổi đi.

Vân Thiển không đeo mắt kính, không thấy rõ dáng vẻ của yêu quái cát.

Yêu quái cát hết sức niềm nở, áp dụng tinh thần đeo khăn quàng đỏ giúp người làm niềm vui cúi xuống.

Từng gương mặt khổng lồ hiện lên như ước gì có thể nhét luôn vào mắt Vân Thiển.

Gương mặt yêu quái cát giống như người khổng lồ xanh(*), đôi mắt trống rỗng chiếm hết hai phần ba đầu người.

Cát xám bên trong hốc mắt hình thành xoáy nước liên tục cuộn tròn thành hai mắt, miệng vừa hé mở, mùi tanh hôi thối rửa cùng cực phả về phía Vân Thiển.

(*) Người khổng lồ xanh: hay còn gọi là Hulk

Trong chớp mắt, chỉ số tinh thần trên đồng hồ của Vân Thiển đạt tới đỉnh điểm.

Đâu cần sợ cô không thấy rõ như vậy chứ.

Vân Thiển hét lên bằng giọng điệu Trương Phi: “Anh trai yêu dấu!”

Tiếp đó cô dự định chạy trốn giữa hai chân dang rộng của yêu quái cát.

Yêu quái cát lập tức khép chân, suýt nữa kẹp chết cô, đồng thời há mồm: “Gào — —”

Tiếng gào không phải giọng của bản thân yêu quái cát mà chỉ là âm

thanh hít gió vào thở ra.

Vân Thiển bèn lui về sau, đồng thời nở nụ cười ngượng ngùng nhưng không kém phần lịch sự, quay lại giữa vòng vây yêu quái cát.

Hay thật, hoàn toàn không có cách giao tiếp bằng ngôn ngữ.

Cũng không biết vì sao yêu quái cát cứ nhìn chăm chăm cô như thế, không tấn công nhưng cũng không buông tha.

Vân Thiển nghĩ cách để có thể thoát khỏi khốn cảnh, bỗng nhiên cô nhớ đến túi ngủ bỏ quên trong balo không gian.

Đó là túi ngủ của thần linh đó!

Vân Thiển lấy túi ngủ ra, yêu quái cát vẫn đang đợi gì đó.

Vân Thiển nằm vào túi ngủ, yêu quái cát ngây người chốc lát.

Yêu quái cát: Hình như không đúng lắm.

Chúng nó phản ứng lại, giơ chân giẫm mạnh liên hồi lên túi ngủ.

Vân Thiển cảm nhận chấn động bên ngoài, cảm khái: “Đúng là túi ngủ thần từng dùng, kiên cố quá xá.”

Cô ở trong túi ngủ, giấu luôn cả đầu, chỉ có thể thông qua âm thanh phán đoán tình hình bên ngoài.

Nhưng bên ngoài chẳng có bất kỳ âm thanh nào.

Yêu quái cát hết cách với Vân Thiển, bèn đi tìm những người bỏ trốn khác.

Chỉ cần bị yêu quái cát chạm nhẹ vào góc áo, màu sắc rực rỡ vốn có sẽ bay màu tựa như bị cục tẩy bôi qua, cho đến khi lan tràn khắp người, cuối cùng chỉ còn lại một màu xám trung tính.

Màu xám như ôn dịch đáng sợ lan rộng.

Một người hóa thành màu xám, màu sắc bên trong bán kính nửa mét người đó sẽ từ từ phủ lên một lớp xám trắng, cho đến khi hoàn toàn mất đi màu sắc.

Bọn họ đứng tại chỗ, ánh mắt vô hồn giống như cương thi, máy móc đi lại lung tung.

Chỉ mấy giây sau, khu vực này phủ đầy màu xám, chỉ còn lại túi ngủ thuần một màu đen.

Yêu quái cát chú ý tới màu sắc rất không ăn nhập này lần nữa.

Sau khi sa hóa loài người, chúng nó bèn đứng sừng sững bên cạnh

túi ngủ.

Những người sa hóa nhận lệnh nằm sấp bên cạnh túi ngủ.

Vân Thiển len lén kéo khóa túi — —

Mười mấy cặp mắt màu xám, ngơ ngác nhìn chăm chăm cô xuyên qua khe hở!

Vân Thiển: "..."

Cô lập tức kéo khóa lại, làm bạn cùng bóng đêm.

Làm sao đây?

Bây giờ Vân Thiển bây giờ chỉ biết được chút thông tin.

Yêu quái cát là quái vật ở thế giới hiện tại, ốc đảo có thể chống lại yêu quái cát, trong ốc đảo có Bảo thạch sư, Bảo thạch sư có thể giết yêu quái cát.

Lẽ nào chỉ có thể hi vọng trời giáng Bảo thạch sư đến đây giúp cô?

Hoặc là ngủ luôn bên trong túi ngủ, đợi Văn Tư Thành giải quyết nhân tố tận thế rồi qua ải?

Sau một hồi suy nghĩ, Vân Thiển cho rằng cách thứ hai đáng tin hơn.

Cô nằm bên trong túi, duỗi tay chân biên độ nhỏ, dễ dàng giấc ngủ.

Bỗng một tiếng nổ tung xé toạc không trung!

Vân Thiển hết hồn, lập tức kéo khóa.

Tay vừa mở ra, miệng khóa kéo túi ngủ giống như một khung ảnh bắt bằng tay(*).

(*) Là thế này nè mọi người

Leng keng loảng xoảng — —

Một viên hồng ngọc rơi xuống trước túi ngủ Vân Thiển, cô có thể nhìn thấy rõ ràng trước mắt.

Tiếng va chạm leng keng mãi không dứt, đá quý tính bằng số lượng hàng chục nghìn rơi từ trên trời xuống giống như thuốc màu giội lên khung vải màu xám.

Màu sắc và màu xám âm thầm bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt.

Yêu quái cát và những người màu xám bị yêu quái cát khống chế từ bỏ bao vây túi ngủ, chuyển sang chỗ đá quý rơi xuống dày đặc.

Là tác dụng của đá quý sao? Đá quý có thể dẫn dụ yêu quái cát?

Vân Thiển theo bản năng duỗi tay khảy viên đá quý cách xa cô một

chút, nhưng tay lại chạm vào hư không.

Mưa đá quý trước mặt không phải đá quý thật sự mà là ảo ảnh giống như ảo tượng(*).

(*) Hiện tượng quang học thường xảy ra ở các xứ nóng, khiến nhìn thấy ảnh lộn ngược của những vật ở xa mà tưởng lầm phía trước có mặt nước.

Đó là...

Vân Thiển theo bản năng nghĩ đến Bảo thạch sư, cô nhìn về phía màu xám và màu sắc giao nhau.

Màu sắc đá quý phía trước đều là màu có độ bão hòa(*) cao, cũng chẳng biết người tới đang làm gì với yêu quái cát, trừ tiếng va chạm giữa những viên đá quý thì chẳng còn tiếng động nào khác.

(*) Độ bão hòa của màu sắc, hay còn gọi là độ rực của màu.

Thế giới này thật kỳ lạ.

Vân Thiển vốn định nhân cơ hội chạy trốn, nhưng ngẫm nghĩ bèn dừng hành động chui ra khỏi túi ngủ, chờ đợi người đang giằng co với yêu quái cát.

Đột nhiên, tiếng va chạm của những đá quý kia trở nên vang dội, Vân Thiển cẩn thận lắng nghe, vẻ mặt lấy làm lạ, sao giống hiệu ứng âm thanh biến mất đồng loạt trong Anipop(*) vậy?

(*) Còn gọi là game Animal Pop Fun, cách chơi tương tự game kim cương

Một tiếng phù lứt ngang, yêu quái cát cao hai mét hóa thành hạt cát, hòa vào cát xám.

Cuộc chiến kết thúc, nguy hiểm chấm dứt.

Vân Thiển nhìn thấy màu xám phía trước dần ánh lên màu nâu vàng.

Người đánh bại yêu quái cát bước tới, cát xám dưới tay cô cũng trở thành cát vàng quen thuộc.

“Di cư... à?”

Giọng nói lạnh lùng trong trẻo truyền từ trên đỉnh đầu tới, không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm nào.

Là một thanh niên trẻ tuổi.

Giọng Vân Thiển xúc động nói: “Vâng, thưa anh hùng.

Xin chào anh hùng, tôi là Vân Thiển, bạn bè tôi và tôi định đi đến ốc đảo, trên đường đột nhiên bị yêu quái cát tập kích, may mà có anh hùng kịp thời xuất hiện cứu tôi! Bạn bè tôi còn cứu được không?”
“Ồn.” Người thanh niên lạnh nhạt đáp: “Bạn cô đã trở thành nô lệ của yêu quái cát, chẳng khác chết là mấy.

Ta sẽ đưa cô đến ốc đảo.”

Vân Thiển hạ thấp giọng: “Ngài đúng là một người tốt!”

Thanh niên liếc nhìn cô, nói: “Túi đen không tệ.”

Vân Thiển làm như không nghe thấy, vác túi ngủ lên, mở to mắt nói: “Anh hùng, tôi chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể xuất phát đến ốc đảo.”

Thanh niên hơi mím môi, đáy mắt lóe lên màu tím bạc, hành động mở miệng khen túi không tệ vừa rồi đã là cực hạn của anh.

Anh nhìn về phía Vân Thiển.

Cô gái này có một đôi mắt to mơ màng, mặt mày ngu ngơ, xem ra đúng là... đầu óc không thông minh lắm, cho nên mới không hiểu lời anh nói sao?

Anh đã đồng ý đưa cô đến ốc đảo thì không thể đổi ý.

Thanh niên đi phía trước: “Theo ta.”

Vân Thiển theo sát phía sau: “Tôi phải xưng hô với anh hùng thế nào?”

“Ô Quân.”

Nếu bây giờ thị lực Vân Thiển tốt hơn, có thể thấy rõ tướng mạo Ô Quân, chắc chắn cô sẽ chửi ầm trong lòng tại sao lại thêm một Tổng Hành Chi.

Đáng tiếc bây giờ ngay cả đường đi mà Vân Thiển cũng không thấy rõ, đừng nói chi tướng mạo người khác.

Ô Quân nhìn Vân Thiển lại ngã vào một hố cát lần nữa, đầu đầy bùn đất bò khỏi hố cát.

Anh trầm mặc hồi lâu, lấy quạt xếp trong vạt áo ra đưa một đầu cho Vân Thiển.

“Nhắm lấy, cô làm trễ thời gian gấp rút lên đường của ta.”

Vân Thiển: “...”

Thị lực không tốt, cô có thể làm gì đây?

Sa mạc hoang vu này đâu đâu cũng là cạm bẫy yêu quái cát đào, sợ sẩy một chút là giẫm một cái.

Cũng may người tên Tô Quân này không tệ, Vân Thiển nắm lấy quạt xếp.

Đầu ngón tay vừa mới chạm đến một mảng lạnh băng, anh đã bật ra giọng điệu ghét bỏ: “Đừng đụng vào ta.”

Vân Thiển chậm chạp rút tay về, không thèm để ý thái độ khó chịu Tô Quân.

Sau khi nắm lấy quạt, rõ ràng vẫn đi giống ban nãy nhưng không còn rơi xuống hố cát nữa, tốc độ đi của hai người tăng lên nhiều, rất nhanh đã đến nơi.

Vân Thiển vừa ngẩng đầu đã bị lóa đến chẳng thể mở nổi mắt.

Đây là một tòa thành đầy màu sắc, chất liệu hẳn là giống đá quý lưu ly.

Ánh tịch dương sáng chói chiếu bên trên, phản quang lấp lánh như ảo mộng.

Vân Thiển: Ốc đảo này phải tên là Thành Mary Sue(*) mới đúng.

(*) Mary Sue (玛丽苏): phiên âm Hán Việt là Mã Lệ Tô, có lẽ tác giả muốn nói đến chữ Mã (mã não) và Lệ (mỹ lệ)

Vân Thiển vừa đi theo Tô Quân vào thành đã có một người đàn ông trung niên vóc dáng nhỏ thó chạy tới gọi:

“Quân sư Tô, cuối cùng ngài cũng về rồi, Thành chủ vẫn luôn chờ ngài!”

Tô Quân khẽ “ừ”.

Anh rút vài lần mới rút lại được quạt xếp.

Lúc này, người đàn ông trung niên mới để ý tới còn một người đứng sau lưng Tô Quân.

“Đây là...?”

Tô Quân: “Dân tị nạn cứu từ tay yêu quái cát.”

Dứt lời, anh bước vào trong thành, áo bào tím bay bay, ảo ảnh đá quý như ẩn như hiện.

Vân Thiển nhỏ giọng thì thầm: “Kiêu ngạo thật đấy.”

-----oOo-----

Chương 90: 90: Anipop À

“Kiêu ngạo? Đó là do ngài ấy có tư cách kiêu ngạo.”

Người đàn ông trung niên dường như mỉm cười nhìn về phía Vân Thiển.

“Quân sư Tô là Bảo thạch sư mạnh nhất trong Thành Đá Quý chúng tôi.

Thành Đá Quý vẫn luôn sống sót dưới sự tấn công của yêu quái cát đều nhờ phần lớn công lao của Quân sư Tô.

Cô muốn trở thành một thành viên trong Thành Đá Quý thì phải mang lòng kính trọng đối với Quân sư tô giống như chúng tôi!” Vân Thiển không ngờ thính lực của người đàn ông trung niên lại tốt như vậy.

Cô nghiêm mặt nói: “Tôi kính trọng Quân sư Tô từ tận đáy lòng! Ngài là đại anh hùng không ai sánh nổi trong lòng tôi!”

Người đàn ông trung niên quan sát Vân Thiển chốc lát, thấy vẻ mặt cô thành thật không giống nói dối, thái độ của ông hòa nhã hơn nhiều.

“Tôi là Tiền Kim Hâm phụ trách đăng ký cho cư dân Thành Đá Quý, mọi người gọi tôi là chú Tứ Kim, cô cũng có thể gọi tôi như vậy.”

Vừa nói, ông vừa dẫn Vân Thiển đi về phía một ngôi nhà.

“Mỗi ngày có rất nhiều dân tị nạn tới ốc đảo giống như cô, muốn ở lại đây thì phải thể hiện giá trị của mình.”

Tiền Kim Hâm chỉ vào những người đang cần cù chăm chỉ làm việc trong Thành Đá Quý: “Cô nhìn bọn họ đi.

Mỗi người sống ở Thành Đá Quý đều phải làm việc, làm việc có thể lấy được điểm tích lũy cần thiết để sinh sống ở Thành Đá Quý, nghề

nghiệp khác nhau lấy được điểm tích lũy khác nhau, sau này cô có thể xem trên bảng tính công để biết rõ.”

“Ba ngày đầu là ba ngày để cô nắm rõ và làm quen với Thành Đá Quý, không tính điểm tích lũy.

Bắt đầu từ ngày thứ tư, cô phải dùng điểm tích lũy để đổi lấy việc cư trú sinh hoạt trong thành, hiểu chưa?”

Tiền Kim Hâm rút tay lại, sờ lên bộ ria cá trê của mình.

Vân Thiển cũng mặc kệ bản thân mình vốn không thấy rõ Tiền Kim Hâm đang chỉ cái gì, gật gù nói: “Tôi hiểu rồi.”

Tiền Kim Hâm thấy Vân Thiển chấp nhận nhanh gọn, không giống những dân tị nạn khác vừa tới Thành Đá Quý nhưng lại không chịu chấp nhận yêu cầu làm việc đổi lấy điểm tích lũy cư trú.

Ông hài lòng gật đầu.

“Vậy thì tốt, trước khi sắp xếp chỗ ở cho cô, cô còn phải tiến hành một bài kiểm tra.”

“Kiểm tra gì?”

Trong lúc Vân Thiển còn đang nghi hoặc, Tiền Kim Hâm dừng chân, hai người đứng trước một sân viện.

Sân viện không có nóc nhà, chỉ có bức tường cao bao quanh bốn phía.

Một tảng đá lớn dựng đứng bên trong bức tường, phát ra ánh sáng xanh lam lấp lánh.

“Sở dĩ Thành Đá Quý có thể giữ được màu sắc đẹp đẽ trong thế giới hóa xám này chính là nhờ sự tồn tại của Bảo thạch sư... Chỉ có người được ông trời lựa chọn mới có thể trở thành Bảo thạch sư.”

Tiền Kim Hâm nhìn về phía sân viện, ánh mắt say mê.

“Thiên thạch là hi vọng mà ông trời phái xuống.”

Vân Thiển hí mắt nhìn về phía tảng đá khá lớn được gọi là thiên thạch trong sân, miễn cưỡng có thể thấy rõ hình dáng màu sắc.

Tiền Kim Hâm bảo cô bước tới kiểm tra.

Kiểm tra cô có tư chất trở thành Bảo thạch sư hay không.

Dân tị nạn có thể trở thành Bảo thạch sư không nhiều, nhưng mỗi người đều phải trải qua quy trình kiểm tra một lần, lỡ như xuất hiện

Bảo thạch sư thì không còn gì tốt hơn.

Cái gọi là kiểm tra chính là tới gần thiên thạch màu lam to lớn, chạm tay lên nó.

Nếu thiên thạch mọc ra đá quý mà không phải hòn đá xám xịt thì có nghĩa là người chạm vào nó có tư chất trở thành Bảo thạch sư.

Đôi tay Vân Thiển chạm lên thiên thạch.

Tựa như ngâm trong nước ấm.

Chỗ hai tay tiếp xúc với thiên thạch từ từ nổi gồ lên.

Một cục đá màu xám chầm chậm nhô ra.

Vân Thiển nhún vai: “Xem ra tôi không có duyên với Bảo thạch sư.”

Tiền Kim Hâm: “Nếu Bảo thạch sư dễ làm như vậy, yêu quái cát đã không...”

Ông giống như con vịt bị người bóp cổ, đột ngột tắt tiếng.

Chỉ thấy sau khi cục đá màu xám nhô hết ra ngoài, bề mặt màu xám xuất hiện vết nứt, bong tróc từng lớp.

Rất nhanh, màu đỏ bên trong phát ra ánh sáng lấp lánh yếu ớt.

Là một viên hồng ngọc.

Bề mặt nó láng mịn, nhìn qua trong suốt nhưng lại loáng thoáng hiện lên sự âm u sâu thẳm, giống như hàm chứa sức mạnh vô biên.

Vân Thiển: Tiêu rồi, làm sao Chúa cứu thế có thể không cho chút thể chất đặc biệt chứ.

Mắt Tiền Kim Hâm tròn to, ông giơ tay lên run rẩy nửa ngày, khó khăn lắm mới ổn định tâm trạng, bỏ tay xuống.

“Không ngờ mấy năm không xuất hiện Bảo thạch sư, năm nay lại xuất hiện một lượt vài người, lại còn là loại Đá nhiệt huyết bề ngoài cực phẩm!”

Vân Thiển kinh ngạc, mừng rỡ nói: “Vậy tôi có thể trở thành Bảo thạch sư sao?”

Tiền Kim Hâm gật đầu lia lịa.

Lần đầu tiên tiếp xúc thiên thạch đã xuất hiện đá quý phẩm chất này, không những có thể trở thành Bảo thạch sư mà còn có thể trở thành Bảo thạch sư hùng mạnh!

Đáng tiếc, Đá nhiệt huyết chỉ có thể tạo ra ảnh hưởng phụ trợ, không phải đá tấn công.

Dù là thế, chỉ cần bọn họ đào tạo Vân Thiển, cô có thể tăng cường

toàn bộ sức mạnh đoàn thể Bảo thạch sư.

Sau khi hồng ngọc xuất hiện trên thiên thạch rơi ra hoàn toàn, nó tự động bay vào đan điền của Vân Thiển.

Vân Thiển cảm giác trong cơ thể tăng thêm một loại đá quý, thiết lập một mối liên hệ kỳ diệu với nó.

Cô phát hiện thái độ của Tiền Kim Hâm thay đổi.

Trước kia ông rất khách sáo, nhưng chỉ là khách sáo bề ngoài, bây giờ là khách sáo từ tận đáy lòng.

Địa vị của Bảo thạch sư ở thế giới này rất cao thật.

Tiền Kim Hâm nói: “Vân Thiển, cô đã có tiềm lực trở thành Bảo thạch sư, vậy những quy tắc lúc trước tôi nói với cô đều không áp dụng nữa.

chỉ cần trở thành Bảo thạch sư, cô có thể nhận được sự ưu đãi lớn nhất ở Thành Đá Quý.”

Lúc ông nói chuyện, hai chòm râu cá trê giương lên độ cong hào hứng.

Vân Thiển khẽ hỏi: “Sau khi trở thành Bảo thạch sư, tôi không cần sợ yêu quái cát nữa đúng không?”

“Đương nhiên.” Tiền Kim Hâm nhìn Vân Thiển: “Bây giờ cô phải đến một nơi khác.”

Vân Thiển đi theo Tiền Kim Hâm dưới ánh mắt hâm mộ của những người lao động khác.

Cô đi xuyên qua cổng nội thành, tới trước một tòa kiến trúc mới.

Tòa kiến trúc giống như quyền trượng đá quý lộn ngược, phần lớn màu sắc cấu thành từ đá quý xanh lá, đồng thời điểm xuyết vài viên đá cầu vồng(*) nho nhỏ, phát ra ánh sáng biến ảo dưới tia sáng cuối cùng của mặt trời.

(*) Hay còn gọi là Tourmaline

Đồng hồ đeo tay Vân Thiển khẽ rung.

Gần đây có người chơi.

Vân Thiển bước về trước, nhưng bỗng phát hiện Tiền Kim Hâm không đi tiếp.

Cô hỏi: “Chú Tứ Kim, chú không vào sao?”

Tiền Kim Hâm dừng trước cửa nói: “Chỉ có Bảo thạch sư và người có thể trở thành Bảo thạch sư mới được vào Quả cầu hi vọng, sau khi vào sẽ có người hướng dẫn cô.”

Vân Thiển gật đầu: “Cảm ơn chú.”

Tiền Kim Hâm vui vẻ dõi theo bóng lưng Vân Thiển biến mất bên trong cánh cửa Quả Cầu hi vọng.

Bảo thạch sư Thành Đá Quý càng nhiều, Thành Đá Quý sẽ càng an toàn.

Ông ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Mặc dù có kết giới tự nhiên của Thành Đá Quý, cát xám vẫn liên tục ăn mòn Thành Đá Quý như cũ.

Tận thế giáng xuống.

...

“Vân chó! Sao em tới được đây?”

Vân Thiển vừa vào đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Văn Tư Thành.

Cô có thể đoán được ai là Văn Tư Thành từ hình thể.

Văn Tư Thành nhiệt tình chạy tới gần, vỗ túi ngũ tạng đang trên lưng cô.

Những người khác không phản ứng gì, ai làm việc nấy, hết sức yên lặng.

Vân Thiển: “Em đi theo thôn dân tìm kiếm ốc đảo, trên đường gặp phải yêu quái cát, may mà được Quân sư Tô cứu giúp.”

Cô nghiêm túc kể lại sự việc lần nữa.

Văn Tư Thành kinh ngạc: “Cái gì, em đã gặp được Quân sư Tô?”

Những người khác nghe thấy Vân Thiển được Quân sư Tô cứu, ào ào chạy tới.

“Dáng vẻ Quân sư Tô trông thế nào?”

“Quân sư Tô thật sự thu gom mấy vạn loại đá quý sao?”

“Nghe nói yêu quái cát nhìn thấy Quân sư Tô sẽ chủ động chạy trốn, có thật không?”

Đám người mồm năm miệng mười.

Ảo ảnh đá quý bên cạnh mỗi người phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh

theo mạch cảm xúc của họ, nhất thời vô cùng huyền ảo.

Vân Thiển vô cùng kinh ngạc.

Cho đến khi cô tỉ mỉ kể lại quá trình Quân sư Tô cứu mình lần nữa, đám người chơi kia mới chịu bỏ đi.

Văn Tư Thành thấp giọng nói: “Đối với Bảo thạch sư mà nói, sự tồn tại của Quân sư Tô là đỉnh của chóp, em có thể hiểu nôm na anh ta là thần tượng của tất cả Bảo thạch sư.”

Văn Tư Thành kéo Vân Thiển vào trong góc.

Vân Thiển cũng thấp giọng theo: “Anh thăm dò rõ ràng tình hình chưa?”

“Anh cũng vừa mới tới, đầu óc còn mù mờ.” Văn Tư Thành lắc đầu:

“Có điều nói cho em một chuyện đáng buồn, hình như nơi này chỉ có hai người chúng ta.”

Cặp mắt Vân Thiển sừng sốt: “Anh nói là...”

Văn Tư Thành đau khổ gật đầu: “Phải, em không nghĩ sai đâu...”

Vân Thiển đờ đẫn nói: “Thế giới tận thế không thể sờ cá còn có ý nghĩa gì...”

Văn Tư Thành thở dài: “Đúng vậy.”

Đột nhiên anh nhớ tới điều gì: “Không phải em có thần linh gì đó sao, ông ta không cho em tí gợi ý à?”

“Không hề.”

Văn Tư Thành nói lúc anh vừa tới thế giới tận thế, người đã ở bên trong Thành Đá Quý, cũng là dân tị nạn đến đây lánh nạn, đang bị dẫn đến chỗ thiên thạch kiểm tra.

Sau đó thì anh đi tới nơi này, chỉ hiểu biết hơn Vân Thiển vài thông tin về Bảo thạch sư.

“Đúng rồi, đá bốn mệnh của em là gì?” Văn Tư Thành mở tay ra, một viên đá màu vàng, bên ngoài có đường vân mảnh xuất hiện.

“Chính là viên đá đầu tiên mà em sờ ra từ thiên thạch đó, của anh là đá mắt mèo vàng lục, còn gọi là Đá tiền bạc.”

Sau một hồi chỉ dạy, Vân Thiển phóng ra được đá bốn mệnh của mình.

Văn Tư Thành trầm mặc nhìn hòn Đá nhiệt huyết lấp lánh rực rỡ: “Đá bốn mệnh có ba loại là tấn công, phòng ngự và phụ trợ.

Đá nhiệt huyết và Đá tiền bạc đều là đá phụ trợ, tức là có thể buff cho người chơi, chỉ người có đá bốn mệnh là đá tấn công mới có thể đánh bại yêu quái cát.”

Nói cách khác, bọn họ là hai vú em trời gà không chặt.

Trong thế giới tận thế khác ít nhất bọn họ còn có chút sức tấn công.

Vân Thiển: “Chúng ta phải ở đây trải qua kiếp sống tuổi già sao?”

Văn Tư Thành nắm chặt tay, uất hận nói: “Tức thật, tại sao đá bốn mệnh của anh lại là đá phụ trợ, sao không cho anh đá tấn công!”

Một giọng nói truyền từ bên cạnh tới: “Nhiều đá tấn công đặt ở đó kia, muốn tự cứu mình thì đi kích hoạt quyết đấu đá quý với chúng đi, đứng đây gào cái gì.

Đúng là kẻ không có đầu óc.”

Quyết đấu đá quý?

Thông qua việc khiêm tốn không ngại học hỏi kẻ dưới, Vân Thiển và Văn Tư Thành mới hiểu Bảo thạch sư có thể thông qua việc thu phục đá quý khác nhau để tăng cường thực lực bản thân.

Cách thức là thông qua đá bốn mệnh, kích hoạt quyết đấu đá quý.

Có điều đá bốn mệnh sẽ giới hạn phạm vi chủng loại đá quý mà Bảo thạch sư có thể sử dụng để tăng cường.

Nếu Bảo thạch sư có đá bốn mệnh là đá tấn công, bọn họ sẽ thu phục đá quý phòng ngự hoặc đá quý phụ trợ, lấy được năng lực tăng cường phòng ngự và phụ trợ, tuy nhiên sẽ rất ít.

Bảo thạch sư không có hệ thống giảng dạy, chỉ có mọi người truyền thụ kinh nghiệm cho nhau.

Vân Thiển đứng trước một viên Đá thiết huyết(*).

(*) Thiết huyết: dịch theo nghĩa đen là máu sắt, tức là máu đỏ như sắt, thường dùng để chỉ ý chí kiên cường, giàu lòng hi sinh.

So với đá bốn mệnh Đá nhiệt huyết của cô, Đá thiết huyết giống như tên gọi của mình, cả viên đá màu đỏ đậm như máu, toát lên sức tấn công mãnh liệt.

Cô bắt đầu quyết đấu đá quý.

Một tấm rèm màu đen bày ra rõ nét trước mắt cô.

Trông như chất liệu bằng nhung, mép rèm đính đá quý màu trắng bạc lấp lánh.

Đồng thời, những viên đá quý màu trắng bạc này xếp thành hàng ngang hàng dọc, tổ hợp thành một ô lưới lớn.

Bên trên rèm đen rơi xuống một loạt đá quý màu sắc khác nhau, nằm yên trên tấm rèm.

Một vài viên đá giống nhau về màu sắc và hình dáng xếp song song hoặc thẳng đứng, nhiều nhất không quá hai viên.

Cũng có vài viên đá giống nhau bị đặt cách vài viên đá khác, khiến người ta rất muốn đặt chúng cùng một chỗ.

Vân Thiển nhìn cảnh tượng quen thuộc, trầm tư.

Cô di chuyển một viên đá, ba viên đá màu sắc hình dáng giống nhau đặt cùng một hàng liền nhau.

“Soạt” một tiếng, hàng đá quý này biến mất.

Góc bên trái rèm xuất hiện hình vẽ Đá thiết huyết, phía sau viết số bốn mươi.

Vân Thiển: A... Anipop(*)?!

(*) Còn gọi là game Animal Pop Fun, cách chơi tương tự game kim cương.

-----oOo-----

Chương 91: 91: Nhìn Anh Ta Chưa

Vân Thiển lại di chuyển vài viên đá.

Soạt, soạt, soạt!

Vân Thiển: Hay thật, không ngờ lại là Anipop!

Đá quý trên tấm rèm đen liên tục di chuyển xuống, sản sinh ra tiếng đá quý va chạm liên hồi cùng với tiếng biến mất của cục tẩy bôi qua giấy.

Vân Thiển được xem như nửa người chơi Anipop, từng chơi hết trò chơi Anipop có tiếng trên thị trường, cũng tức là trình độ gà mờ một hai nghìn ván.

So với các trò chơi khác, Anipop không cần kỹ thuật gì, đôi khi qua cửa còn nhờ vận may.

Bí quyết rất đơn giản, cố gắng kết nối thật nhiều, tổ hợp thành kết cấu vũ khí, sử dụng vũ khí hợp lý.

Nhưng cái trước mắt...

Vân Thiển suy nghĩ cách thức chiến đấu thế giới tận thế hẳn sẽ không bình thường như vậy.

Vân Thiển vừa nghĩ tới đây, năm viên đá quý cùng màu tổ hợp thành hình chữ T.

Ngay lúc kết cấu vừa tạo thành, khu vực này méo mó biến dạng, chuyển thành một hố đen vũ trụ cỡ nhỏ.

Hố đen vũ trụ sâu thẳm, ánh sáng lấp lánh, tựa như chiêu thức “Hố đen vũ trụ” của nhân vật nào đó trong trò chơi sữa bột có độc(*).e b o k t r u y e n.

vn

(*) Tên gọi khác của game Dungeon and Fighter (DNF)

Vân Thiển lẩm bẩm: “Tao nghi ngờ mày là trái bom.”

Đúng như dự đoán, hiệu quả mà hố đen vũ trụ tạo ra đó là nổ tung.

Phạm vi nổ tung là 5×5 ô, âm thanh mang lại cảm giác sống động, lại còn cực kỳ quen tai.

Vân Thiển suy nghĩ, nhớ rồi.

Đây không phải là âm thanh cô nghe thấy lúc Tô Quân cứu mình sao!

Thì ra phương thức chiến đấu trông vừa giàu vừa lóa mắt của anh chính là nghiêm túc chơi Anipop à?

Vân Thiển nhanh chóng làm quen với quy luật quyết đấu đá quý.

Đại khái giống với Anipop.

Kết cấu đặc biệt hình thành thông qua tổ hợp đá quý có thể tạo thành ba loại vũ khí khác nhau, lần lượt là — —

Hố đen vũ trụ: tạo ra vụ nổ, tiêu trừ tất cả đá quý trong phạm vi 5×5 xung quanh hố đen.

Sao băng: tiêu trừ bản thân trong phạm vi chữ thập 1 ô vuông, tiếp đó bay lượn rồi đáp xuống ngẫu nhiên, đồng thời tiêu trừ một viên đá quý bất kỳ.

Ngân hà: trao đổi với một viên đá chỉ định, sau khi chỉ định đá quý xong sẽ tiến hành tiêu trừ tất cả đá quý có hình dạng và màu sắc giống với viên đá quý được chỉ định.

Ngân hà và hố đen vũ trụ hoặc sao băng trao đổi sẽ không sản sinh ra bất kỳ tác dụng gì.

Bản thân Vân Thiển có được Đá nhiệt huyết, có thể tự do thay thế một viên đá quý trên rèm, nhưng chỉ có thể dùng một lần.

Toàn bộ quá trình quyết đấu không có giới hạn số bước, nhưng thời gian quyết đấu càng kéo dài, Vân Thiển càng cảm nhận rõ cơ thể cực kỳ mệt mỏi, huyết Thái Dương gần cạn kiệt.

Trong không gian quyết đấu đá quý, Bảo thạch sư di chuyển đá quý bằng ý thức, bản thân không thể cử động.

Từ phản ứng cơ thể mà xét, chắc hẳn phương thức quyết đấu gây ra gánh nặng rất lớn lên cơ thể.

Vân Thiển di chuyển một lúc, khoảnh khắc đạt được mục tiêu 40, rèm đen và đá quý trên đó như bị nước mực nhuộm lên, dần dần tạo thành một viên đá quý mới.

Viên đá bay về phía cô, nhập vào bên trong đan điền.

Vân Thiển trong hiện thực, tầm mắt trở lại mờ nhòe.

Đá quý có thể ngưng tụ ra trừ Đá nhiệt huyết còn có thêm một Đá thiết huyết.

Kích cỡ Đá thiết huyết như trứng chim bồ câu, màu sắc của nó như có máu đỏ tươi chảy bên trong.

Hai viên đá màu đỏ một nhạt một đậm lơ lửng xung quanh Vân Thiển, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Loại hình chiếu đá quý bán trong suốt này chính là ảo ảnh đá quý. Văn Tư Thành bên cạnh kết thúc một đợt quyết đấu, nói với Vân Thiển bằng giọng hốt hoảng: “Tâm trạng anh vốn rất nặng nề vì ở đây chỉ có hai chúng ta, bây giờ biết cách thức chiến đấu rồi, anh...” Văn Tư Thành chống nạnh cười to: “Còn ai có thể mạnh hơn ông đây!”

Không đợi Vân Thiển trào phúng, người bên trong Quả cầu hi vọng đã mắng Văn Tư Thành sa sả, bảo anh yên lặng, nếu không thì cắt. Vân Thiển và Văn Tư Thành với tư cách là người chơi Anipop thâm niên, giờ phút này sự chán nản khi không có người chơi khác bay sạch, hai người lại cảm thấy mình có thể làm được.

Trong Quả cầu hi vọng có tổng cộng hơn ba trăm loại đá quý để thu phục, trong đó đá quý phòng ngự chiếm hơn hai trăm loại, đá quý phụ trợ hơn chín mươi loại, đá tấn công chỉ có chưa tới ba mươi loại. Dựa vào giải thích của người khác, phần lớn đá tấn công xuất hiện lúc yêu quái cát ra đời hoặc chết, muốn lấy hơi nguy hiểm.

Đá tấn công trong Quả cầu hi vọng đã đủ ứng phó với yêu quái cát bình thường.

Tiến hành quyết đấu đá quý với đá quý khác tiến hành quyết đấu đá quý với yêu quái cát.

Chỉ có sau khi thu phục số lượng đá quý nhất định mới có thể học cách làm sao quyết đấu đá quý với yêu quái cát.

Theo lời người giải thích, hai người nhận ra hàm nghĩa trong đó, người chủ động đi tìm yêu quái cát để lấy đá tấn công ít nhiều có hơi bại não.

Vân Thiển và Văn Tư Thành tạm thời không có suy nghĩ đi tìm yêu quái cát giao lưu tình cảm, chỉ là thu phục tất cả đá quý trong Quả cầu hi vọng sẽ tiêu tốn không ít thời gian của bọn họ.

Thời gian một ván quyết đấu đá quý trên dưới một phút, nếu vượt

quá ba phút sẽ tạo thành ảnh hưởng lên cơ thể.

Mỗi lần vượt qua thêm nửa phút, chỉ số sinh mạng trên đồng hồ sẽ hạ xuống chừng bốn mươi.

Theo số lượng đá quý thu phục tăng lên, giới hạn thời gian quyết đấu đá quý cũng tăng lên.

Liên tục tiến hành quyết đấu đá quý đồng nghĩa sẽ tăng sức chịu tải của cơ thể.

Không những chỉ số sinh mạng hạ thấp, chỉ số tinh thần cũng sẽ dao động.

Vân Thiển và Văn Tư Thành chẳng hề đau lòng về việc chỉ số sinh mạng hạ thấp, dù sao chơi thêm một ván cũng chỉ giảm một hoặc hai chỉ số sinh mạng, không đáng nhắc đến.

Loại trò chơi Anipop này một khi chơi rất dễ bị cuốn.

Ban đầu, Vân Thiển và Văn Tư Thành chơi rất vui vẻ.

Khi số lượng ảo ảnh đá quý bên cạnh họ vượt qua 200, cấp độ khó của quyết đấu đá quý tăng lên.

Vân Thiển cầm nhìn một mảng màu xanh đang biến đổi đậm đậm nhạt nhạt, hình dạng đá quý hoàn toàn giống nhau, chỉ có màu sắc hơi khác biệt một chút.

Vừa chơi Anipop, còn vừa phải tập trung phân biệt màu sắc khác nhau?

Khó quá!

Vân Thiển hứng chịu lần quyết đấu đá quý thất bại đầu tiên.

Trong nháy mắt, toàn thân cô xụi lơ ngồi dưới đất.

Đá xanh nước biển bị cô thách đấu trôi lơ lửng giữa không trung, đảo quanh hai vòng giống như ngằm chiêm chọc cô.

Ảo ảnh đá quý toàn thân cô xao động, một viên đá xanh ngọc bị đá xanh nước biển hút đi, biến mất khỏi đồng hồ ảo ảnh.

Văn Tư Thành cũng thua, anh cũng tổn thất một viên đá quý giống vậy.

Đây là hình phạt khi quyết đấu thất bại.

Dù là vậy, Vân Thiển và Văn Tư Thành cũng khiến người tại đó trở mất.

Nên nhớ người có thể thu phục hai trăm viên đá quý trong một ngày cũng chỉ có Bảo thạch sư mạnh nhất Thành Đá Quý hiện nay là Quân sư Tô – Tô Quân!

Đó là hơn mười năm trước, khi ấy số lượng đá quý bên trong Quả cầu hi vọng có tổng cộng 270 loại, Tô Quân tốn chưa tới nửa ngày đã thu phục toàn bộ.

Bây giờ lại xuất hiện thêm hai người như vậy, mặc dù không bằng Tô Quân nhưng mắc kẹt ở số lượng trên hai trăm đã rất giỏi rồi!

Chỉ cần bọn họ tiếp tục học phân biệt màu sắc...

Vậy có nghĩa là tương lai bọn họ nhất định sẽ trở thành Bảo thạch sư hùng mạnh.

Nếu tập trung bồi dưỡng, không chừng bọn họ có thể đuổi kịp Tô Quân.

Tin tức nhanh chóng truyền đến tai Thành chủ Thành Đá Quý.

Văn Tư Thành gặp một vị thiếu niên, anh tự xưng là Đường Giác, Thành chủ Thành Đá Quý.

Vân Thiển... nhìn thấy một đồng mosaic màu hồng đứng đó lải nhải. Đường nét gương mặt Đường Giác thanh tú, mặt như thoa phấn, chấp tay với hai người: “Nghe nói vùng đất hi vọng lại xuất hiện hai vị Bảo thạch sư thiên tư xuất chúng, ta bèn đích thân đến gặp.

Quả nhiên hai vị khí độ bất phàm, Thành Đá Quý chưa bao giờ thiệt đãi nhân tài.”

Vân Thiển nói năng hùng hồn nghiêm túc: “Ngài Thành chủ khách sáo rồi, nếu không phải Thành Đá Quý thu nhận chúng tôi, bây giờ chúng tôi đã biến thành nô lệ yêu quái cát từ lâu, làm gì còn cơ hội trở thành Bảo thạch sư... Miễn là có chỗ cần chúng tôi, ngài cứ việc căn dặn!”

Văn Tư Thành gật gù, liếc khóe mắt, suýt nữa sặc khí.

Hay thật, Vân Thiển này nhìn chăm chăm ngực người ta làm gì, chẳng lẽ không thấy rõ đầu người ta mọc ở đâu à?

Văn Tư Thành giật một cái, ra ám thị.

Vân Thiển hiểu ý, dời mắt lên cao, cuối cùng lần này cũng ngang tầm mắt Đường Giác.

Mặt Đường Giác mỉm cười, ngoài miệng khen hai người mấy câu như tính giác ngộ cao, lòng lại cảm thấy hai người này hơi quái quái. Anh gạt đi ý nghĩ không liên quan, nói: “Tập luyện cả ngày, chắc chán hai người đói rồi.

Đúng lúc Phủ thành chủ chuẩn bị mở dạ tiệc, hai người cùng đến đi.” Vân Thiển và Văn Tư Thành vờ từ chối hai lần, sau đó nổi gót theo chân Đường Giác.

Móc nối được quan hệ với Thành chủ, không chừng hai người bọn họ có thể xác định nhân tố tận thế nhanh hơn.

Thình thoảng ảo ảnh đá quý toàn thân Đường Giác hiện lên, số lượng rất nhiều, có thể thấy anh là Bảo thạch sư rất lợi hại.

Tác phong nhẹ nhàng, khí chất ngút ngàn.

Nhưng nhớ đến Bảo thạch sư là cao thủ Anipop...

Vân Thiển và Văn Tư Thành lập tức bày ra bộ mặt đơ, chỉ sợ giây kế tiếp sẽ cười thành tiếng.

Bọn họ nhin rất khổ, có thể nhìn ra đôi chút trên mặt.

Đường Giác nghĩ hai người căng thẳng, bèn nói: “Mặc dù là dạ tiệc nhưng số người không nhiều, hai người không cần lo lắng.”

Văn Tư Thành thấy rõ khí thế cao thủ của Đường Giác hơn Vân Thiển, khuôn mặt anh càng vặn vẹo, “Phì — —”

Vân Thiển nhéo mạnh thịt trên người Văn Tư Thành.

Văn Tư Thành: “Cỏ(1)...à, cỏ của ngài đẹp quá.”

(1) Cỏ: tiếng Hán Việt là thảo, đồng âm với chữ “Địch” trong tiếng Trung.

Đường Giác lấy làm lạ nhìn xuống dưới, toàn bộ nền đất Thành Đá Quý đều trải đá quý lưu ly, làm gì có cỏ?

...

Toàn bộ Phủ thành chủ được chạm khắc từ đá quý màu hồng tía với độ nông sâu khác nhau, xa hoa lộng lẫy.

Văn Tư Thành nhìn thoáng qua còn tưởng mình đến lâu đài của Pony bé nhỏ(*).

(*) Nhân vật trong bộ phim Little Pony.

Trong phim, Pony ở trong một lâu đài toàn màu hồng.

Vân Thiển không thấy rõ, chỉ cảm thấy chói mắt

Ba người đến đại sảnh, người nhận được lời mời đều đã chờ sẵn tại chỗ ngồi.

Bảo thạch sư thực lực khá cao trong Thành Đá Quý đều ở đây, trong đó Bảo thạch sư mạnh nhất ngồi ở vị trí cao nhất, chỉ dưới vị trí Thành chủ.

Tô Quân hơi cúi đầu, tóc dài màu đen buông xõa, chỉ có thể nhìn thấy đường cong hàm dưới tinh tế, toàn thân áo tím, bên ngoài khoác áo màu trắng nửa trong suốt, hoa văn huyền bí màu vàng sẫm chỗ vạt áo sáng lấp lánh.

Ngón tay anh thon dài cầm ly rượu màu xanh, làm nổi bật làn da trắng nõn.

Văn Tư Thành nhỏ giọng hỏi Vân Thiển: “Đó có phải Tô Quân không?”

Vân Thiển hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy em có thể thấy được à?”

Văn Tư Thành: “...” Đáng lý anh không nên hỏi.

Đường Giác dẫn hai người bước vào, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của những người trong sảnh.

Nhóm người nghĩ thầm trong bụng: Mới là tay mơ mà đã được Đường Giác đích thân dẫn vào Phủ thành chủ, lẽ nào lại là kẻ biếm thái như Tô Quân?

Dường như cảm nhận được ánh mắt như có như không của đám người, Tô Quân chậm rãi ngẩng đầu, ly rượu trên tay hơi nghiêng, rượu bên trong nhỏ xuống.

Tầm mắt anh dừng lại trên người Vân Thiển nhưng rồi nhanh chóng dời đi, quay sang Văn Tư Thành vẫn luôn nhìn chằm chằm mình.

Đó là một gương mặt Văn Tư Thành cực kỳ quen thuộc.

Nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt.

Ẩn sâu dưới đáy mắt người kia toát lên khí thế kiêu ngạo không thể tiếp cận.

Văn Tư Thành há hốc mồm: “Ô cái đ... dựa em một chút, anh hơi sợ.”

Vân Thiển bị trọng lượng cơ thể của Văn Tư Thành dựa nhẹ mà suýt té sấp mặt.

Đường Giác thấy vậy cười khế.

Sau khi giới thiệu sơ lược hai người, anh bảo bọn họ ngồi xuống một góc không mấy thu hút.

Dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Lần dạ tiệc này chủ yếu để chúc mừng Tô Quân bình an trở về lần nữa.

Đồng thời cũng vì bàn bạc một vài chuyện quan trọng khác.

Vân Thiển hỏi thăm: “Lúc này anh sao thế?”

“Tô Quân này...” Văn Tư Thành nuốt nước miếng: “Em từng nhìn anh ta ở khoảng cách gần chưa?”

Trong lòng Vân Thiển lập tức có dự cảm không lành.

-----oOo-----

Chương 92: 92: Tên Tô Quân Này

Văn Tư Thành nói vậy chứng tỏ tướng mạo Tô Quân rất đặc biệt. Không chừng đặc biệt đến mức y hệt người cô quen...

Cho đến bây giờ, Vân Thiển trải qua tổng cộng bốn thế giới, tính cả lần này.

Mỗi một thế giới, cô đều mang về thế giới hiện thực một người đàn ông.

Thế giới tận thế đầu tiên mang về một gà tiểu học(*) mít ướt Tống Hành Chỉ.

(*) Chỉ học sinh trung học hoặc người trưởng thành có hành vi trẻ con

Thế giới tận thế thứ hai mang về hẳn một con Tỳ Hưu(*) đạo mạo mà suy đồi Văn Nhân Du.

(*) Là một con thần thú hung dữ trong truyền thuyết Trung Quốc, tương truyền có miệng nhưng không có hậu môn, chuyên ăn châu báu vàng bạc tứ phương, theo ngôn ngữ mạng tức là vô cùng keo kiệt

Thế giới tận thế thứ ba, chạy tới một quỷ cuồng động dục Ô Tề Hải.

Thế giới tận thế thứ tư lại mang về một...

Hình như cũng không lạ mấy.

Có thể thôi đi không!

Bộ dạng bọn họ trông như Ctrl C, Ctrl V đã đành, giữa bọn họ còn có cảm giác liên thông khiến người khác mang nhục.

Chỉ ba tên thôi đã chốt con ngựa hoang là cô trên đồng cỏ.

Nếu như thêm một tên, vậy cô còn phóng túng được sao?

Vân Thiển trầm giọng hỏi: “Tiểu Tống?”

Văn Tư Thành cười trên nỗi đau của người khác, gật đầu nói: “Trở

về, anh sẽ tặng em chiếc bàn mặc chược nạm vàng tự động toàn phần.”

Vân Thiển trừng mắt.

Thức ăn Thành Đá Quý bề ngoài hào nhoáng, mỗi món đẹp để lóa mắt, nhưng vừa nếm vào, vị y hệt nhai sáp, giống như đá quý bị mất đi màu sắc.

Văn Tư Thành tự nhận mình không kén ăn, nếu không anh cũng không có được thể hình như bây giờ, nhưng ngay cả anh cũng chẳng chạm đũa nổi.

Anh bèn buông đũa xuống, quan sát toàn cảnh xung quanh, thì thầm miêu tả cho Vân Thiển nghe bằng giọng gió.

Trừ hai người bọn họ, ở đó có tổng cộng bảy mươi hai người.

Tất cả bảy mươi hai người đều là Bảo thạch sư, trong đó số lượng ảo ảnh đá quý vô tình hiện lên của Tô Quân và Đường Giác nhiều nhất.

Khác với Văn Tư Thành và Vân Thiển mặc trường bào vải gai kiểu dáng tùy tiện, kiểu dáng may đo và phục sức của Bảo thạch sư rất thống nhất.

Áo khoác rộng, tay áo lớn, màu sắc quần áo bên trong đa phần là màu có độ bão hòa cao, áo khoác có thể trung hòa màu có độ bão hòa cao, toát lên khí chất thần tiên.

Bỏ qua phục sức bắt mắt, Văn Tư Thành để ý trên người rất nhiều Bảo thạch sư có vết lốm đốm lớn nhỏ khác nhau giống như một bức tranh không đều màu.

Văn Tư Thành vừa nói, Vân Thiển liền liên tưởng đến thôn dân bị yêu quái cát tẩn công, bọn họ đều bị sa hóa xóa đi tất cả màu sắc trên người.

Văn Tư Thành suy ngẫm: “Thông thường mà nói kiểu thế giới có tồn tại quái vật, cơ bản nhân tố tận thế không thoát khỏi thủ lĩnh quái vật.”

Vân Thiển lấy ví dụ thị trấn Hạnh Phúc, Văn Tư Thành trầm mặc.

Bọn họ cần chứng cứ xác thực hơn mới có thể phán đoán cái gì là nhân tố tận thế.

Trong lúc hai người âm thầm quan sát đại sảnh, đám Bảo thạch sư cũng đang quan sát hai người.

Người nam tên Văn Tư Thành, người nữ tên Vân Thiển, đều là dân tị nạn mới tới Thành Đá Quý không lâu.

Dân tị nạn à... Bọn họ không khỏi nhìn về phía Tô Quân.

Lúc trước, tên này cũng là dân tị nạn, giống như hai người kia, không biết Tô Quân có đối xử đặc biệt với hai người tương tự mình không. Tầm mắt Tô Quân liếc qua, những Bảo thạch sư này lập tức cụp mắt ăn cơm uống rượu.

Bầu không khí hơi nặng nề.

Đường Giác giơ ly rượu lên nói: “Lần này Tô Quân trở về mang theo một tin tốt, chứng thực suy đoán của chúng ta đối với sự khác thường ở ngoại thành lúc trước.”

Bầu không khí xôn xao.

Hai người Vân Thiển và Văn Tư Thành nghếch mặt...

Gì, gì? Tóm lược trọng tâm trước cho bọn họ đi chứ!

Bảo thạch sư trán cao đầy râu ria xồm xoàm đứng dậy, xúc động nói: “Nếu thật sự là vậy, chỉ cần giải quyết chúng, chúng ta có thể trở lại ngày tháng trước khi thiên thạch giáng thế!”

Thiên thạch mang đến cơ hội cho nhân loại, đồng thời cũng mang đến thảm họa.

Trở lại ngày tháng trước khi thiên thạch giáng thế cũng tức là giải quyết nhân tố tận thế?

Vân Thiển và Văn Tư Thành vểnh tai nghe thật kỹ.

Râu ria xồm xoàm nói xong, đa phần Bảo thạch sư đều lộ ra vẻ mặt vừa mừng vừa khó tin, nhưng bọn họ nhanh chóng để ý Đường Giác không hề nở nụ cười, đáy mắt hiện lên chút nặng nề.

Vì sao?

Râu ria xồm xoàm lớn tiếng nói: “Chỉ cần mọi người trong Thành Đá Quý đồng tâm hiệp lực, cùng nhau hợp tác, tôi không tin còn có chuyện không giải quyết được, cho dù là số lượng lớn yêu quái cát cũng có thể nghiền nát ——”

Đường Giác nhìn sang Tô Quân đang ngồi: “Cậu kể lại tình hình thăm dò cho bọn họ đi.”

Tất cả mọi người nhìn Tô Quân.

Vẻ mặt Tô Quân lạnh nhạt nói: “Cho dù tất cả các người cùng lên,

gặp nó chỉ có nước chịu chết.”

Một câu nói hờ hững nhẹ tênh khiến tất cả Bảo thạch sư mặt mày lạnh băng.

Người này mở miệng một cái là khiến người ta ghét.

Đường Giác lúng túng cười, nói Tô Quân: “Cậu chỉ cần kể lại cảnh tượng nhìn thấy lúc đó.”

Anh nhấn mạnh hai chữ “chỉ cần”.

Tô Quân sửng lại, giọng nói cũng nặng nề hơn.

“Đó là một sào huyết, tất cả yêu quái cát đều rằm rắp nghe theo mệnh lệnh, chúng nó đang vận chuyển đá quý.”

“Ta dùng năng lực đá quý ngưng trang trà trộn vào đó, gặp được... hẳn nên gọi là thủ lĩnh của chúng, quanh người nó có gió lốc bao vây, ăn sức mạnh đá quý.”

“Có lẽ trước kia Thành Đá Quý thường bị yêu quái cát tấn công là vì nguyên nhân này.”

“Mỗi lần hút số lượng lớn đá quý, nó sẽ cao thêm mấy trượng.”

“Chỉ bị nó nhìn trúng, ta đã tổn thất ba nghìn hai trăm mười bốn viên đá quý.”

“Nếu là các người thì đã sớm mất mạng rồi.”

Một câu nói kết thúc giải thích, cả sảnh lặng ngắt như tờ.

“...Sao lại thế được?” Râu ria xồm xoàm lại lên tiếng, phát hiện cổ họng mình đã khô khốc, bèn nốc một ngụm rượu mạnh.

“Nếu thật sự là thế, chúng ta phải làm sao? Yêu quái cát càng lúc càng tấn công thường xuyên, kết giới bên ngoài Thành Đá Quý đã có dấu hiệu sa hóa, Bảo thạch sư trong thành lần lượt giảm sút, sức chiến đấu suy yếu, Bảo thạch sư tân binh càng không có thời gian trưởng thành.”

Râu ria xồm xoàm nhìn về phía Vân Thiển và Văn Tư Thành: “Dù tư chất như bọn họ cũng khó trở thành Bảo thạch sư gánh vác một phương trong thời gian ngắn.”

“Nếu không tìm được ngọn nguồn, tiến hành ngăn chặn, chúng ta phải chịu kết cục giống như những thôn làng kia sao!”

Vân Thiển và Văn Tư Thành chẳng hiểu mô tê gì, nói chuyện thì nói, đột nhiên nhìn bọn họ làm gì.

Hại bọn họ đột nhiên có cảm giác khó chịu khi bị giáo viên chủ nhiệm

điểm danh trả lời câu hỏi.

Đương nhiên, đến khi nghe thấy từ khóa “kết cục... thôn làng”, hai người bèn cực kỳ phối hợp bày ra vẻ mặt buồn bã, hợp với màn diễn thuyết xúc động của Bảo thạch sư râu ria xồm xoàm.

Râu ria xồm xoàm phun nước miếng tung tóe, Tô Quân đặt ly rượu xuống, đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Anh lên tiếng: “Hơn ba nghìn viên đá quý, các người tưởng một mình ta chịu thiệt sao? Ta đã tranh thủ thời gian tạm nghỉ cho Thành Đá Quý, quái vật kia bị ta đả thương, thời gian khôi phục ít nhất nửa năm.”

Mọi người kinh ngạc nhìn anh.

Tô Quân nói tiếp: “Nếu nửa năm này, thực lực Thành Đá Quý tập hợp lại vẫn không đủ đối địch với nó...”

Vế sau câu nói được nói rất nhỏ, mọi người không nghe thấy.

Nhưng Vân Thiển nghe thấy.

Tô Quân nói: “Tuyệt chủng là số phận đã định của kẻ vô dụng.”

Cô hơi cau mày.

Tô Quân rời chỗ, Bảo thạch sư còn lại trầm mặc, có cảm giác Déjà Vu bị đả kích chết ngay tại chỗ.

Đều là Bảo thạch sư, vì sao mọi người lại chênh lệch lớn như vậy? Đường Giác đỡ trán.

Tô Quân cái gì cũng tốt, chỉ có điều không nên mọc một cái miệng.

Anh ho khẽ: “Tô Quân đã tranh thủ thời gian nửa năm cho Thành Đá Quý.”

Nửa năm này, sự lớn mạnh của các người sẽ quyết định số phận của Thành Đá Quý ở một mức độ nhất định, bây giờ không phải lúc chán nản! Ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt của các người nói cho ta biết...”

Vân Thiển cảm khái: “Thành chủ thật hợp làm Hội trưởng Hội học sinh.

Tài ăn nói tốt thật, em phải học hỏi mới được.”

Văn Tư Thành cũng cảm khái: “Khiêm tốn quá, em thích hợp làm

trùm bán hàng đa cấp ấy chứ.”

Vân Thiển: “...”

Trải qua bài diễn thuyết cổ động của Đường Giác, Bảo thạch sư nhặt trái tim mong manh yếu đuối bị Tô Quân đập vỡ lên, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang rời khỏi dạ tiệc chưa ăn xong, chuẩn bị trở về tu luyện.

Râu ria xồm xoàm đi được nửa đường bị Đường Giác gọi lại: “Thiết Kính Lô, cậu có nhiệm vụ.”

Anh vẫy tay với Vân Thiển và Văn Tư Thành.

Hai người bước lên trước.

Đường Giác: “Hai người này giao cho cậu dạy, tùy cậu huấn luyện, khiến bọn họ có thể gia nhập đội chủ lực đối phó yêu quái cát bằng tốc độ nhanh nhất.

Cả hai đều có thể phụ trợ, ảnh hưởng rất lớn tới đoàn thể.”

Thiết Kính Lô bất mãn nói: “Sao lại là tôi, cậu đừng có thiên vị Tô Quân.”

Giọng điệu của anh ta toát lên sự thân thiết.

Đường Giác cười: “Tô Quân có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Thiết Kính Lô hừ một tiếng.

Anh quan sát Vân Thiển và Văn Tư Thành, giơ ngón tay chỉ vào một trong hai người.

“Tên con trai trông da dày thịt béo có vẻ dễ huấn luyện.

Đứa con gái không được, bộ dạng đức hạnh y hệt Tô Quân, mấy tên đẹp mã chỉ toàn ảnh hưởng tu luyện.”

Bất kể là Vân Thiển không được chọn hay Văn Tư Thành được chọn nghe thấy lời Thiết Kính Lô đều chẳng dễ chịu trong lòng.

Miệng mồm tên Thiết Kính Lô này chẳng tốt hơn Tô Quân là bao.

Đường Giác khuyên mấy lần, Thiết Kính Lô cũng không chịu dạy Vân Thiển.

Bất đắc dĩ, anh đành bảo Thiết Kính Lô mang Văn Tư Thành đi trước, Vân Thiển đến chỗ Tô Quân thử xem.

Vân Thiển và Văn Tư Thành buộc phải chia ra hành động.

Vân Thiển dỗi mắt nhìn hai đồng đội mosaic rời đi.

Văn Tư Thành miệng ngọt nói: “Chú Thiết, tôi chắc chắn sẽ theo chú chăm chỉ học tập, tăng cấp mỗi ngày, cố gắng trở thành Bảo thạch sư mạnh nhất Thành Đá Quý!”

Thiết Kính Lôi kỳ quặc hỏi: “Nếu là Tô Quân dạy người, người gọi cậu ta là gì?”

Văn Tư Thành cười nói: “Đương nhiên là anh trai Tô Quân.”

Thiết Kính Lôi trầm mặc, đột nhiên gào lên: “Tại sao cậu ta là anh trai còn ta là chú, ta còn nhỏ hơn tên Tô Quân kia một tuổi đấy!”

Mắt Văn Tư Thành chấn kinh!

Đường Giác nghe thấy cuộc đối thoại bên kia, cười nói: “Xem ra hai người họ ở chung không tệ, cô không cần để trong lòng.”

Thiết Kính Lôi không hấn nhằm vào cô, cậu ấy chưa bao giờ thu nhận nữ đệ tử.”

Vân Thiển gật đầu đi theo Đường Giác đến viện của Tô Quân.

Sân viện Tô Quân và Thành Đá Quý có đặc điểm giống nhau, Bảo thạch sư càng mạnh, màu sắc nơi ở càng đa dạng.

Mặc dù màu sắc tương tự nhưng lại có khác biệt rất lớn.

Sân viện Tô Quân có một cây đá quý rất lớn mọc từ dưới đất lên, giống như ô dù che mát toàn bộ sân viện, ánh sáng lấp lánh chiếu xuống hết sức mộng ảo.

Đường Giác dẫn Vân Thiển đi vào sân viện.

Tô Quân đang ngồi dưới tán cây, nơi ánh sáng mạnh nhất, toàn thân phát quang.

Anh nâng mắt nhìn về phía người tới.

Đường Giác ho khẽ, đẩy Vân Thiển tới trước người mình: “Tôi nghĩ trừ Thiết Kính Lôi ra, người thích hợp dạy cô bé này cũng chỉ có cậu.”

Tô Quân không nói tiếng nào.

Đường Giác ê hết cả da đầu.

Đường Giác nói tiếp: “Thành Đá Quý không thể lãng phí người tài, dù là cậu cũng không thể làm trái.”

Tô Quân vẫn không lên tiếng, ánh sáng màu tím bạc nơi đáy mắt lóe sáng.

Sống lưng Đường Giác tê rần.

Đường Giác đột ngột hô lên: “Cậu cứ im lặng, tôi xem như cậu cam chịu rồi đấy.”

Anh vút Vân Thiển trước mặt Tô Quân, lẹ chân chạy khỏi sân viện, bóng dáng biến mất nhanh như chớp.

Vân Thiển: Giỏi, giỏi thật!

Cô cảm nhận được ánh nhìn có chứa sát ý.

Tô Quân im lặng ngưng mắt nhìn Vân Thiển.

Vân Thiển nở nụ cười buồn bán tiêu chuẩn về phía Tô Quân đang ngồi.

Hai mắt cong cong, khóe môi hơi nhếch, chuẩn bị phun ra một tràng rầm cầu vòng.

“Ọc ——”

Tô Quân ói rồi.

Vân Thiển: “?”

Cô lớn từng này, lần đầu tiên có người nhìn thấy nụ cười của cô mà nôn mửa.

Tiếp theo, Vân Thiển ngửi thấy mùi máu tanh gay mũi.

Học máu à, vậy còn được...

Định mệnh! Sao lại học máu rồi!

Vân Thiển vừa tỉnh bước lên, chợt nghe thấy Tô Quân quát: “Đứng yên đấy!”

Mosaic sắc sỡ nhuộm vết máu trong tầm mắt đang chầm chậm bay màu...

-----oOo-----

Chương 93: 93: Cô Chăm Cậ Ấy

Nơi yêu quái cát xuất hiện và tấn công mới bị bay màu...

Vì sao nơi này lại đột nhiên bay màu?

Vân Thiển đứng tại chỗ không nhúc nhích theo lời Tô Quân.

Cô không thấy rõ cụ thể Tô Quân đang làm gì, chỉ có thể cảm giác đại khái anh di chuyển rất tốn sức.

Vân Thiển: “Xảy ra chuyện gì, sao ngài lại đột nhiên hộc máu, còn nữa, sao máu lại khiến xung quanh sa hóa?”

Tô Quân không trả lời, anh chống lên thân cây, máu trên tay dính vào đó.

Lấy nơi bị máu dính làm trung tâm, màu xám dần dần lan rộng ra bốn phía.

Vân Thiển phát hiện màu xám ăn mòn màu sắc mặt đất đằng trước xong, bắt đầu lan về phía cô.

Tô Quân rên hừ một tiếng, ảo ảnh đá quý toàn thân anh giống như rèm sân khấu trải rộng, phủ lên tất cả những chỗ màu xám lan ra.

Màu xám cách Vân Thiển một bước thì dừng lại.

Cô nghe thấy Tô Quân nói: “Tìm Đường Giác đến đây.”

Một đá quý màu tím rời khỏi ảo ảnh đá quý, bay khỏi đình viện.

“Tới đây đỡ ta.”

Giọng nói lạnh băng.

Vân Thiển phớt lờ câu nói thể mệnh lệnh của anh.

Cô sẽ giúp đỡ, nhưng chỉ xuất phát từ nguyên nhân không thể thấy chết không cứu.

Vân Thiển nhảy qua vật chất màu xám bị đá quý bao bọc, đi tới bên cạnh Tô Quân, đỡ anh.

Vóc dáng Tô Quân rất cao, Vân Thiển chỉ đến bả vai anh.

Anh đang rất yếu, những lời nói lúc nãy đã tiêu hao toàn bộ sức lực, cả người và mái tóc đen dày đều dán lên người Vân Thiển.

Chỗ cổ hơi ươn ướt, không biết là mồ hôi hay là máu của anh.

“Đi, tới đằng trước, trong phòng.”

Vân Thiển cảm giác bản thân giống như đang gánh một con heo đê nặng lên sổ phận, đi đứng khó khăn.

Haiz — —

Vân Thiển thở dài.

Ban nãy liếc mắt ngẩn ngui ở khoảng cách gần, cô đã thấy rõ tướng mạo Tô Quân, đúng là lại một Tổng Hành Chỉ.

Rốt cuộc đám người kia và thần linh đó có quan hệ gì? Mỗi một thế giới gặp một người, chẳng lẽ là hải đẳng thế giới tận thế à?

Đi vào nhà, Tô Quân bảo Vân Thiển cởi ngoại bào của mình ra, đặt mình vào hồ nước.

Nói là hồ nước, chi bằng dùng hồ đá quý để miêu tả thì đúng hơn.

Trong hồ đầy các loại đá quý đủ màu đủ sắc lấp lánh, chỉ còn thiếu khắc chữ “Giàu sụ” lên mép ao.

Tô Quân vừa bước vào ao, ảo ảnh đá quý khổng lồ phun mạnh, đẩy Vân Thiển ra.

Nhờ vậy Vân Thiển mới biết hóa ra ảo ảnh đá quý còn có thực thể.

Dựa vào suy đoán của cô, phỏng chừng Tô Quân đang trị thương.

Vân Thiển tới gần hồ nước, nheo mắt, có ý học tập cơ thể, ý nhằm, cách thức chữa thương của Tô Quân.

Đường Giác đến nơi cắt ngang quá trình học tập của cô, Vân Thiển hơi tiếc rẻ.

Nụ cười của Đường Giác cứng ngắc, anh nói với Vân Thiển: “Cô ra ngoài đợi một lát.”

Vân Thiển ra khỏi phòng.

“Không ngờ cậu lại giấu giếm chuyện mình bị yêu quái cắt đứt thương.”

Nếu cậu không khống chế được, cậu có biết sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng nào không?! Bảo thạch sư bị nhiễm...”

Trước khi ra cửa, Vân Thiển nghe thấy câu nói như vậy.

Ngoài đình viện, màu sắc cây đá quý bớt rực rỡ hơn trước, kết giới Thành Đá Quý bị màn đêm nhuộm màu xanh thẫm.

Bầu trời ngoại trừ gợn sóng thấp thoáng hiện lên trên kết giới thì chẳng nhìn thấy thứ gì.

Vân Thiển ngồi xổm dưới đất đếm nhịp tim đập.

Lúc đếm đến 650, Đường Giác đi ra.

Anh nói: “Bây giờ Tô Quân không dạy cô được, cô đi theo ta.”

Vân Thiển không hề lưỡng lự đuổi theo.

Đường Giác đi được một nửa, đột nhiên dừng lại nói: “Chuyện tối hôm nay chỉ có ba người chúng ta biết, cũng sẽ chỉ có ba người chúng ta biết.”

Đương nhiên Vân Thiển gật đầu, có điều cô cũng muốn biết thêm thông tin, bèn tỏ ra lo lắng hỏi: “Ngài Thành chủ, Quân sư Tô là Bảo thạch sư lợi hại và hùng mạnh như vậy, vì sao bị đả thương nặng thế?”

“Yêu quái cát bình thường không thể tổn thương được cậu ấy, nhưng thủ lĩnh yêu quái cát thì khác.” Trước mặt Đường Giác là cây đá quý, anh dừng lại nhìn chằm chằm vật chất màu xám trên cây chốc lát rồi nói: “Nếu Bảo thạch sư bị thương, vết thương được khống chế sẽ chỉ sa hóa một phần cơ thể, nếu không thể khống chế...”

Vân Thiển: “Thì sẽ thế nào?”

Đường Giác đáp: “Toàn thân sẽ từ từ sa hóa, đầu tiên là bên trong, độ nhạy với màu sắc giảm sút, thậm chí không thể phân biệt màu sắc.

Tiếp đó là sa hóa bên ngoài, mất đi khả năng khống chế tay chân... cả cơ thể đều mất đi màu sắc.”

Vân Thiển: “Sau đó sẽ biến thành nô lệ của yêu quái cát sao?”

“Không, đó là biến hóa của người bình thường khi bị sa hóa.” Đường Giác nhìn chăm chú vào mắt Vân Thiển, nặng nề nói: “Bảo thạch sư hoàn toàn sa hóa sẽ trở thành yêu quái cát khó đối phó, thậm chí ngay khoảnh khắc biến hóa sẽ khiến tất cả sự vật trong phạm vi trăm dặm sa hóa.”

Vân Thiển sững người, lập tức hỏi: “Quân sư Tô sẽ biến thành yêu quái cát sao? Ban nãy chỗ ngài ấy học máu đều bị sa hóa, khi tôi đỡ ngài ấy và nhà, cả người ngài ấy vô lực, không thể nào khống chế hành động cơ thể.”

Đường Giác khẽ giật mình: “Cô đỡ cậu ấy vào nhà?” Anh sờ tay mình: “Chạm vào cậu ấy, đỡ cậu ấy vào nhà?”

Vân Thiển không hiểu vì sao Đường Giác lại quan tâm chuyện bình thường như thế, đây là trọng tâm à?

Trước kia, Tống Hành Chỉ cũng từng là nhân tố tận thế.

Ví dụ Tô Quân có khả năng biến thành đại yêu quái cát khiến Thành Đá Quý xong đời, chưa biết chừng anh cũng là nhân tố tận thế...

Sau khi được Vân Thiển khẳng định, Đường Giác nhìn chăm chăm cô hồi lâu bằng ánh mắt kỳ lạ.

Anh lầm bầm: “Lạ nhỉ, đặc biệt chỗ nào ta?”

Vân Thiển: “?”

Đường Giác thay đổi ý định, anh không dẫn Vân Thiển đi nữa.

Anh, Tô Quân và Thiết Kính Lôi lớn lên bên nhau nhiều năm, nhưng người có thể đi vào khu vực an toàn của Tô Quân chỉ có một mình anh.

Lúc tâm trạng Tô Quân cực kỳ tốt, Thiết Kính Lôi cũng có thể tới gần một chút.

Nếu Vân Thiển có thể chạm vào Tô Quân, chứng minh cô đặc biệt trong mắt Tô Quân.

Để cô chăm sóc Tô Quân, anh có thể tập trung sức lực lên kế hoạch tiếp theo cho Thành Đá Quý.

Đường Giác nói: “Vân Thiển, cô ở lại đây trông chừng Tô Quân.

Hiện giờ, thân thể cậu ấy không ổn, cần tịnh dưỡng, nhưng việc dạy cô không thành vấn đề.

Có chuyện gì cần, cô có thể liên lạc với ta qua Đá hồng vàng.”

Tiếng nói vừa dứt, ảo ảnh đá quý bên cạnh anh hiện lên, một viên đá quý màu hồng ngọt ngào xuất hiện.

Anh giao viên đá cho Vân Thiển.

“Nếu Tô Quân bỗng nhiên bất thường, cô cứ bóp nát nó, ta sẽ lập tức tới đây.”

“Đá hồng vàng là phân thân đá quý của ta, có thể dùng nó và bản thể truyền đạt tin tức.

Bây giờ, ta dạy cô cách dung nạp phân thân đá quý của người khác.

Bất kỳ chuyện gì liên quan đến đá quý, hầu hết đều liên kết với Anipop.

Lại là một ván Anipop, Vân Thiển thu được Đá hồng vàng.

Cô cảm giác giữa mình và Đường Giác có một mối liên kết.

Đường Giác cảm khái nói: “Đúng là thiên phú của cô rất cao, nhanh thế mà đã nắm được kỹ thuật dung nạp phân thân đá quý rồi.”

Vân Thiển nở nụ cười ngượng ngùng nhưng không kém phần lịch sự.

Đúng là tự hào không nổi, dù sao trong mắt cô đây chỉ là ván Anipop sơ cấp...

Đường Giác lại dặn dò đôi câu.

Có bất cứ chuyện gì, Vân Thiển đều có thể liên hệ trực tiếp với anh, bất luận là thiếu đồ đạc hay cần sự trợ giúp nào khác.

Về một mặt nào đó, đây xem như Vân Thiển đã buộc lên bắp đùi Thành chủ Thành Đá Quý.

Đến mức bất kỳ sự khác thường nào của Tô Quân, Tô Quân có dấu hiệu sa hóa hay không, chỉ cần xuất hiện thì không thể xem nhẹ, lập tức liên lạc với Đường Giác.

Ở điểm này, Vân Thiển coi như là tai mắt Đường Giác sắp xếp bên người Tô Quân.

Trước khi rời khỏi, Đường Giác nói: “Từ nhỏ, Tô Quân đã là thiên tài, tính cách cậu ấy khác người, đôi khi nói chuyện hơi kỳ lạ.

Cô...” Anh ngập ngừng: “Hãy rộng lượng một chút.”

Vân Thiển mỉm cười vui vẻ: “Tôi có thể theo Quân sư Tô học tập đã là niềm vinh hạnh rất lớn.

Người càng giỏi, tính tình càng kỳ quặc, tôi hiểu điều này mà.

Bất kể thế nào, tôi cũng sẽ không từ bỏ cơ hội đi theo Quân sư Tô tu luyện, trở thành Bảo thạch sư tài giỏi.

Ngài Thành chủ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Quân sư Tô thật tốt.”

Đường Giác hài lòng gật đầu.

Anh nhớ lúc nãy gọi Vân Thiển rời đi, Vân Thiển đi nhanh như gió, giống như muốn cách xa đầm rồng hang hổ vậy...

Chắc là ảo giác, bởi vì mệnh lệnh của Thành chủ nên cô bắt buộc phải nghe theo.

Đường Giác rời đi.

Nụ cười Vân Thiển nhạt dần, cô cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đối diện Tô Quân, cô giống như nữ phụ nào đó trong trò chơi công lược nhân vật có độ thiện cảm bằng không, mà nhân vật này lại có gương mặt giống hệt với nhân vật có độ thiện cảm tối đa đã từng công lược.

Hoàn toàn không gợi nổi hứng thú.

Vân Thiển gõ cửa, sau khi được sự cho phép, cô bước vào phòng.

Hắn Tô Quân đã biết tin cô sẽ ở lại từ cách truyền đạt tin tức bằng Đá hồng vàng .

“Ta sẽ dạy cô theo yêu cầu của Đường Giác, trừ chuyện đó ra không còn gì khác.”

Trông Tô Quân đã bình phục không ít, giọng điệu không còn suy yếu nữa.

Vân Thiển cúi đầu, mất tự nhiên nói: “Cảm tạ Quân sư Tô, tôi có thể gọi ngài là thầy chứ?”

Tô Quân hỏi ngược lại: “Chuyện gì xảy ra với mắt của cô thế?”

Vân Thiển nháy mắt nói: “Mắt của tôi không có vấn đề gì.”

Tô Quân: “Đôi mắt gần như chẳng thấy gì.”

Tiếng nước rất nhỏ, Vân Thiển chỉ thấy thứ gì đó bay về phía mình, dán vào mắt cô.

Trong chớp mắt, cô khôi phục thị lực.

Hồ nước không còn là hồ đá quý mà là hồ nước thật.

Áo bào Tô Quân nửa hở, cả người trơn láng mịn màng, mái tóc đen nhánh buông xõa, hàng mi rủ xuống, nốt ruồi lệ đỏ tươi trên khóe mắt, Vân Thiển nhìn mà choáng váng.

Cho dù cùng một khuôn mặt, khí chất khác nhau mang đến cảm giác khác nhau.

Vân Thiển: Ngon, hứng thú lên rồi!

Trong lòng lại cực lực lên án, mặc quần áo tắm là bệnh, phải trị!

Hồ nước nóng hầm hập, xông cả gian phòng nóng rực.

Đằng sau cổ nóng nực ngứa ngáy, cô hơi xoay cổ.

Cảm giác ngứa bớt đi, có điều nơi đó tê rần, giống như mất đi cảm giác.

Xuất phát từ việc thị lực khôi phục và tâm trạng kích động khi thường thức mỹ nhân, Vân Thiển không để tâm lắm.

Càng không có tâm trạng nhìn đồng hồ cứu thế.

Tô Quân nhắm mắt nghỉ ngơi dưới hồ nâng mắt, mở miệng: “Góc Tây Nam tủ quần áo, cô lấy bộ đồ dưới cùng đến đây.”

Muốn thay đồ sao?

Vân Thiển vui vẻ đi lấy quần áo.

Tô Quân nhìn bóng lưng Vân Thiển, tóc dài nơi thắt lưng đong đưa theo bước chân.

Qua khe hở tóc, anh nhìn thấy một mảng màu xám âm thầm lan tràn.

Vân Thiển đi được một nửa, đột nhiên Tô Quân lên tiếng: “Cởi quần áo của cô xuống.”

Vân Thiển lấy làm lạ quay đầu.

Tô Quân nhìn thấy ánh mắt cô tràn đầy khiếp sợ.

Anh đang định giải thích.

Động tác Vân Thiển đã dứt khoát nhanh nhẹn, hai chân dài hiện ra, còn có rất nhiều phong cảnh...

Tô Quân: “...”

Động tác cô nhanh đến mức giống như sợ anh rút lại câu nói kia.

Tô Quân lại nhìn ánh mắt Vân Thiển.

Trong đó làm gì có khiếp sợ, rõ ràng là ——

Không ngờ còn có chuyện tốt như vậy.

-----oOo-----

Chương 94: 94: Cô Vào Ngay Đây

Mục đích đúng là đạt được, nhưng quá trình thực hiện không mấy bình thường.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung một lúc rồi lập tức dời đi.

Nhất thời, bầu không khí hơi kỳ quặc.

Vân Thiển nghĩ hẳn cô đã hiểu sai.

Anh không có ý như vậy với cô, cô biểu hiện hơi... nhiệt tình quá.

Đổi lại là người khác, lúc này chắc chắn xấu hổ đến độ thổ.

Nhưng cô thì khác, cô là người từng trải qua chuyện cứ nghĩ chỉ một mình mình và một người khác làm chuyện không thể miêu tả, rốt cuộc còn có hai khán giả 4D đứng ngoài quan sát thể nghiệm.

Chỉ cần bản thân không xấu hổ, chắc chắn người xấu hổ là kẻ khác.

Vân Thiển nở nụ cười như thường, giọng điệu bình tĩnh nói: “Ngài Quân sư, quần áo cởi xong rồi, kế tiếp phải làm gì?”

Nếu Tô Quân là người bình thường, dám chắc bây giờ anh sẽ xấu hổ vì lời mô tả không chính xác của mình, nhưng anh không phải.

Anh vẫn luôn cho rằng không phải ai cũng có trí thông minh toàn vẹn, mà ngược lại, đa số đều vô cùng ngu xuẩn.

Ví dụ như Vân Thiển.

Nếu cô hiểu sai ý anh thì đó là do cô quá ngốc.

Chuyện này rất bình thường, người ngốc cần được dẫn dắt mới có thể làm chuyện đúng đắn.

Tô Quân khẽ mở miệng: “Buộc tóc lên, đưa cổ và lưng về phía ta.”

Người này giả vờ bình tĩnh hay bình tĩnh thật vậy?

Vân Thiển làm theo, một tay vén mái tóc dày óng mượt, lộ ra chiếc cổ mảnh mai và tấm lưng láng mịn.

Hoặc nên nói là tấm lưng đáng lý đã từng láng mịn.

Bắt đầu từ cổ, màu xám lan đến chỗ xương b.ướm, loang lổ đáng sợ

đập vào mắt.

Màu xám chàm rãi lan rộng, giống như vật sống.

Vân Thiển thông qua gương bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng sau lưng.

Cô kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Lưng cô sắp bị màu xám vẽ ra bản đồ người trồng hoa rồi, vậy mà cô chẳng có tí cảm giác nào cả!

Trong lòng Tô Quân biết rõ, đầu sỏ mọi chuyện chính là anh.

Vừa nãy lúc cô đỡ anh, máu đã nhỏ xuống cổ cô.

Không ngờ máu bị năng lực đá quý khổng chế vẫn có sức lây nhiễm mạnh như vậy...

Tô Quân giơ tay lên, ảo ảnh một viên đá màu tím bạc bay từ bên cạnh anh tới, dán lên giữa xương bả vai gồ lên của Vân Thiển...

Đá quý hình thoi nho nhỏ giống như một chiếc móng tay dán lên da thịt trắng nõn, tựa như món trang trí xinh xắn nhưng lại có thể lập tức khổng chế những đốm xám kia.

Trong gương, màu xám sau lưng Vân Thiển dần mờ đi, làn da bị nó ăn mòn không biến trở lại đáng vẻ ban đầu, giữ nguyên bộ dạng phai màu.

Làn da giống như tô màu không đều chính là vết sẹo trên người các Bảo thạch sư mà Văn Tư Thành miêu tả trong buổi dạ tiệc.

Thì ra là thế.

Màu xám nhạt đi trông thấy, đá quý màu tím vẫn ở trên lưng cô như cũ.

Vân Thiển hỏi: “Tôi bị lây nhiễm sao?”

Tô Quân gật đầu: “Đã hết rồi.”

Vân Thiển chỉ đá quý màu tím sau lưng: “Cái này sẽ luôn ở trên lưng tôi à?”

Tô Quân đang định gật đầu.

Vân Thiển đã mở miệng: “Tấm lưng hoàn mỹ của tôi có thêm thứ kỳ cục này trông chẳng đẹp chút nào.”

Hàm dưới Tô Quân hơi bạnh ra, ngừng động tác gật đầu, trách mắng: “Đi lấy quần áo mới tới đây.”

Vân Thiển cầm quần áo dưới đất lên chuẩn bị mặc vào, chợt bị ném cho một tấm vải bố trắng.

“Quấn lên.”

Hay thật, ngay cả quần áo cũng không cho, để cô quấn tấm vải rách. Quần áo treo trong tủ Tô Quân không nhiều lắm, đều là kiểu dáng quần áo cho Bảo thạch sư, mép áo đính kim tuyến và đá quý nhỏ.

Quần áo anh bảo Vân Thiển lấy đặt ở phía dưới.

Đây là một chiếc áo tay rộng đơn giản, hẳn là áo ngủ của anh.

Tô Quân bước từ dưới ao lên, áo bào đang mặc thấm ướt, dán sát cơ thể, tóc đen rũ xuống.

Cơ thể anh trông gầy, phác họa ra từng khối cơ bắp săn chắc.

Tô Quân chuẩn bị cởi áo, chợt một ánh mắt nóng rực bắn từ bên phải tới khiến anh khó lòng làm ngơ.

Vân Thiển mắt sáng long lanh nhìn thấy Tô Quân đột ngột quay sang.

Cô nói một cách hùng hồn: “Ngài Thành chủ bảo tôi tới đây học tập.

Quần sư Tô là Bảo thạch sư mạnh nhất Thành Đá Quý, mỗi một chi tiết đều phải nghiêm túc nghiền ngẫm, đặc biệt là thứ cơ bản nhất như cơ thể của Bảo thạch sư.”

Vốn dĩ Tô Quân không hề nghĩ nhiều.

Vân Thiển nói lời này chỉ tổ vẽ rắn thêm chân.

Đại khái Tô Quân đã nhận ra suy nghĩ màu vàng(*) bên dưới lớp da màu hồng của Vân Thiển.

Anh nhấc tay, lấy thứ đặt ở trong mắt Vân Thiển lúc nãy ra.

(*) Màu vàng: dùng để chỉ những suy nghĩ bậy bạ, đồi trụy

Tầm nhìn rõ ràng rời xa Vân Thiển, mosaic quen thuộc lại vấy tay với cô lần nữa.

Vân Thiển: Cỏ (Một loại thực vật).

Khoảng cách xa nhất trên đời là khi mỹ nhân thay đồ lộ ra hết thảy trước mặt bạn, mà bạn lại là người cận thị nặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng quần áo cọ vào da thịt.

Lúc tầm nhìn rõ ràng lại, Tô Quân đã thay xong quần áo.

Vân Thiển cực kỳ không vui, giữa người với người chẳng có một chút tin tưởng cơ bản nào sao?

“Sáng sớm mai, ta sẽ dạy cô học.”

Tô Quân đi về phía giường đệm, rèm tự động hạ xuống: “Cô có thể đi rồi.”

Vân Thiển sửng ngờ: “Tối nay, tôi ngủ ở đâu?”

Giọng Tô Quân lạnh nhạt: “Trừ phòng này, những nơi khác có thể tùy ý sử dụng.”

Vân Thiển: “...”

Lúc cô bước vào sân viện vẫn còn cận thị, nhưng không ảnh hưởng chuyện cô nắm rõ bố cục tổng thể của sân viện.

Toàn bộ sân viện Tô Quân chỉ có một căn phòng, những cái khác đều là vườn cảnh.

“Ít nhất ngài cũng cho tôi chăn giường và một bộ quần áo chứ.”

“Lúc lưu vong tới ốc đảo, cô cũng để ý quần áo trên người và cảnh vật xung quanh chỗ ngủ à? Đường Giác chỉ bảo ta dạy cô, không bảo ta phục vụ cô.”

Vân Thiển bị ảo ảnh đá quý đẩy ra khỏi phòng.

Cô hít sâu một hơi, nghiêng răng hàm nói: “Sau này, ngài có xin tôi bước vào căn phòng rách nát này thì tôi cũng không vào!”

Gió lạnh thổi qua, cô chỉ quấn một mảnh vải chất liệu tương tự khăn tắm run bần bật.

...

Phủ hành chủ, đèn đuốc sáng trưng.

Đường Giác chưa ngủ, số phận kế tiếp của Thành Đá Quý thế nào vẫn luôn là đám mây đen bao phủ đầu anh.

Ảo ảnh đá quý đột nhiên xuất hiện, một viên đá quý nào đó bắt đầu rung lên.

Hờ? Nhanh như vậy mà Vân Thiển đã gửi tin tới rồi sao...

Đường Giác không để ý bất âm thanh lưu bên trong đá quý.

“Ngài Thành chủ, quấy rầy rồi.”

“Chuyện là thế này, tôi nghe lời Quân sư Tô cởi quần áo, sau khi làm mấy chuyện kỳ quái, ngài ấy chỉ cho tôi một tấm vải rồi đuổi tôi ra khỏi phòng.”

“Bảo tôi tìm đại chỗ nào trong sân mà ngủ.”

“Ngài Thành chủ, như vậy ổn không? Mặc dù tôi không để ý chuyện tiếp tục không mặc quần áo, nhưng nếu có người tới nhìn thấy bộ dạng này của tôi, liệu có nảy sinh ấn tượng không tốt với Quân sư Tô

không...”

Đường Giác ngó người.

Tô Quân cậu ta...

Rốt cuộc Vân Thiển đã gặp phải chuyện gì?!

Anh đứng bật dậy, làm ngã chiếc ghế sau lưng.

Lúc định phóng về phía sân viện Tô Quân, anh nhớ Vân Thiển nói trong tin nhắn là cô chẳng mặc gì.

Vì thế ngài Thành chủ Đường Giác không thể không đi chuẩn bị vài bộ quần áo nữ.

Anh lo lắng trong lòng, chẳng lẽ Tô Quân làm chuyện xấu thật sao?

...

Đình viện Tô Quân.

Vân Thiển ngắm nghía cảnh vật trong sân, điềm tĩnh ung dung.

Tin tức đã gửi đi hồi lâu, sao Thành chủ còn chưa tới nhỉ?

Vừa nghĩ như vậy, bỗng có một người hấp tấp chạy vào.

Chính là Đường Giác đang mặt mày lo lắng khó có thể che giấu.

Đường Giác còn chưa hỏi xảy ra chuyện gì, Vân Thiển đã giải thích trước.

Thật ra chuyện kỳ quái mà Tô Quân làm với cô chính là trị thương.

“Chuyện kỳ quái chính là trị thương?” Đường Giác giống như máy phát, lặp lại lời Vân Thiển.

“Trị thương phải cởi quần áo không kỳ quái sao?” Vân Thiển khó hiểu hỏi: “Vậy còn có chuyện gì kỳ quái nữa?”

“...” Đường Giác nhìn vẻ mặt đơn thuần, ánh mắt trong trẻo của Vân Thiển, anh ngập ngừng nói: “Không có.”

Anh nghĩ nhiều rồi, làm sao Tô Quân lại là loại người như vậy.

Vân Thiển chú ý sau khi nghe nói Tô Quân chưa làm gì, Đường Giác thở phào nhẹ nhõm bên dưới nụ cười.

Xem ra danh tiếng Tô Quân không thể nào bị ảnh hưởng, nếu không Thành chủ cũng chẳng khẩn trương như thế.

Với tư cách là người bình thường, Đường Giác không thể để Vân Thiển chỉ quần một mảnh khăn tắm tán gẫu với mình.

Anh sử dụng đá quý ra dựng tạm một gian phòng, Vân Thiển bước vào trong thay đồ.

Quần áo là kiểu dáng may sẵn của Bảo thạch sư.

Ao và tay áo rộng vốn dĩ màu trắng nhưng sau khi mặc vào liền biến thành màu đỏ.

Màu sắc giống với màu Đá nhiệt huyết của cô.

Đồng phục của Bảo thạch sư sẽ phản ánh màu sắc đá bốn mệnh của Bảo thạch sư.

Sau khi Vân Thiển thay quần áo xong, vấn đề còn lại là tối nay ngủ ở đâu.

Dù hôm nay ngủ tạm đâu đó trong sân, cô cũng không thể cứ mãi như thế, có khả năng Tô Quân sẽ tiếp tục không cấp chỗ ở cho Vân Thiển...

Trao đổi một hồi, Vân Thiển đồng ý đến ở chỗ Văn Tư Thành.

Sau khi Vân Thiển theo Đường Giác rời khỏi, cửa sổ phòng Tô Quân hạ xuống.

Bên trong tầng tầng lớp lớp màn che, người đàn ông trở mình, nhắm mắt nằm ngủ.

...

Văn Tư Thành ở trong sân viện Thiết Kính Lô, độc chiếm nhà gỗ nhỏ hai tầng.

Nhìn Vân Thiển bị đưa tới, anh cười trên nỗi đau của người khác:

“Đàn ông đều chẳng phải thứ tốt đẹp.”

Vân Thiển trừng mắt nói: “Anh không phải à?”

Văn Tư Thành vui vẻ đáp: “Em không biết người mập là giới tính thứ ba sao? Đàn ông, phụ nữ, người mập.”

Vân Thiển ngạc nhiên nhìn anh: “Ai nói anh mập hả?”

Văn Tư Thành thờ phì phò: “Cái tên chết tiệt họ Thiết đấy! Anh chỉ gọi anh ta một tiếng chú, tên nhỏ nhen đó cứ luôn miệng gọi anh là đồ heo mập.”

Anh và Vân Thiển cùng dọn dẹp giường đệm để tối nay cô ngủ.

Vân Thiển: “Mập chứng tỏ cơ thể hấp thu tốt, là chuyện tốt đối với cơ thể.

Nội tạng bên trong con người đều có chữ nguyệt bên cạnh. Trái tim, gan, mật, ruột, có cái nào không quan trọng với cơ thể người, cho nên mỡ cũng rất quan trọng đối với cơ thể người(1).

Mập là chuyện tốt! Anh xem ở đầu chữ gầy là chữ bệnh đó(2).”

(1) Trái tim (心脏), gan (肝), mật (胆), ruột (肠), mỡ (脂肪), mập (胖) Tất cả những chữ này đều có bộ nguyệt (月)

(2) Trong chữ gầy (瘦) có bộ nạch (疒) nghĩa là bệnh tật.

Văn Tư Thành cười ha hả: “Anh sắp bị em thuyết phục rồi đấy.”

Giống như Vân Thiển rất để ý người khác nói về mắt của mình, Văn Tư Thành cũng không thích người khác nói về thể hình của mình.

Vân Thiển nghiêm túc nói lung ta lung tung một hồi, tâm trạng Văn Tư Thành thoải mái hơn nhiều.

Cô nhỏ giọng nói cho Văn Tư Thành chuyện Tô Quân có khả năng biến thành yêu quái cát.

Anh bỗng liên tưởng đến Tổng Hành Chỉ.

Văn Tư Thành: “Em nói anh ta có thể là nhân tố tận thế?”

Vân Thiển gật đầu: “Nhưng thủ lĩnh yêu quái cát trong miệng bọn họ nói cũng có khả năng, xem ra hiện giờ chỉ cần khiến yêu quái cát biến mất khỏi trên đời thì thế giới này sẽ không tận thế nữa.”

“Nếu nói vậy, hòn đá thiên thạch khiến yêu quái cát và Bảo thạch sư đồng thời xuất hiện cũng có thể là nhân tố tận thế.” Văn Tư Thành suy nghĩ một lát rồi nói.

Hai người bàn bạc hồi lâu, cho rằng quá nhiều thứ có thể là nhân tố tận thế.

Anh đề nghị Vân Thiển cầu nguyện thần linh sau lưng mình thử, xem có thể lấy được chỉ thị của thần hay không.

Vân Thiển thử nghiệm xong chẳng thấy phản hồi gì.

Hai người đành phải đi ngủ.

Hôm sau trời sáng, sáng sớm, Văn Tư Thành đã bị Thiết Kính Lôi kéo đi dạy dỗ.

Vân Thiển lê lết tới sân viện Tô Quân, chờ anh.

Dường như Tô Quân chưa rời giường.

Cửa phòng... không đóng chặt, để lộ một khe hở.

Vân Thiển liếc xéo khe hở, hôm qua cô đã nói ——

Dù cho cầu xin cô, cô cũng không thềm vào căn phòng kia nữa!

Cửa đột nhiên mở từ bên trong.

Tô Quân đang đứng ở cửa nhìn cô: “Cô đến trễ.”

Vân Thiển nở nụ cười buồn bán giả tạo: “Quân sư Tô không nói cho tôi biết nên đến lúc nào.”

“Vậy sao?” Tô Quân xoay đầu nhìn cô, thật lâu sau mới nói: “Không có gì quan trọng, vào đây hầu hạ ta tắm rửa.”

Vân Thiển cười khẩy trong lòng.

Cô đang định nói: “Hôm qua Quân sư Tô bảo tôi không thể đứng trong phòng...”

Nhưng bỗng nhiên Vân Thiển nhìn thấy Tô Quân quay lưng về phía cô cười trườn bào.

Thị lực cô vẫn còn tốt.

Ánh sáng chiếu vào phòng, phân chia cảnh vật bên trong thành hai phần, nửa sáng nửa tối.

Vai rộng, eo thon, mông hẹp.

Làn da trắng đến phát sáng.

Vẻ mặt Vân Thiển điềm tĩnh, kiên định bước vào bên trong.

Cô vào, cô vào, cô vào ngay đây!

-----oOo-----

Chương 95: 95: Tiết Học Đầu Tiên

“Tiết học đầu tiên của Bảo thạch sư: luôn luôn cảnh giác với những sự vật quanh mình, ảo ảnh yêu quái cát tạo ra có thể xuất hiện bất cứ khi nào và ở đâu.”

Giọng nói mang theo chút châm chọc của Tô Quân chậm rãi vang lên.

Cảnh tượng như hoa trong gương, trăng trong nước mà Vân Thiển mong đợi tan biến phút chốc.

Cô còn chưa vào phòng mà chỉ đứng bên ngoài.

Nhìn sang Tô Quân, anh mặc áo tím tựa nghiêng trước cửa, quạt xếp phe phẩy trên tay, nốt ruồi son tại khóe mắt hết sức nổi bật.

Vân Thiển: Cứng thật, nắm đấm cứng thật.

Tô Quân bước tới bên cạnh Vân Thiển, cúi đầu nhìn: “Cô gặp ảo ảnh gì mà khiến mình đắm chìm tới vậy, chẳng nhìn ra một chút khác thường nào?”

Đá biến ảo tạo ra ảo ảnh là một loại đá tấn công mà chỉ yêu quái cát cấp bậc nhất định trở lên mới có thể rơi ra.

Bảo thạch sư có thể dùng loại đá này tự động tạo ra ảo cảnh nhắm vào đối thủ, bản thân họ cũng không biết ảo ảnh là gì.

“Không phải đắm chìm, mà là bị hù dọa.” Vân Thiển thấp giọng thở thê: “Tôi nhìn thấy vết thương Quân sư Tô chưa lành, bị lây nhiễm rồi tiếp tục sa hóa, cuối cùng biến thành một con yêu quái cát xấu ma chê quỷ hờn... Thật đáng sợ mà.”

Tô Quân: “...”

Có phải cô đang mắng người không?

Vân Thiển cười híp mắt nói: “Vậy là chúng ta bắt đầu học rồi sao?”

Đúng là vậy.

Tô Quân đã đồng ý với Đường Giác dạy dỗ Vân Thiển, mặc dù anh

cho rằng cô là đồ ngốc nhưng cũng sẽ dốc hết sức dạy cô.

Bài học tiên quyết Bảo thạch sư cần học bao gồm bảng màu đá quý cơ bản, phân biệt đồ vật cấp tốc, giám định đá quý, quyết đấu đá quý (thu phục đá quý) và cận chiến.

Chương trình học nâng cao bao gồm phân biệt màu sắc đá quý, sử dụng kỹ thuật ảo ảnh đá quý, quyết đấu đá quý (chiến đấu với yêu quái cát), kỹ thuật tổ hợp đá quý, ứng dụng đá quý thường nhật, v.v...

Lúc trước Vân Thiển thu phục đá quý bị mắc kẹt tại số lượng trên hai trăm cũng bởi vì chưa học bảng màu đá quý cơ bản và phân biệt màu sắc đá quý.

Mặc dù mắt thị lực không tốt, nhưng một khi nắm vững kỹ thuật này, việc phân biệt màu sắc đá quý không mấy khó khăn.

Áp dụng những lý thuyết này còn đòi hỏi thực hành nhiều hơn.

Vân Thiển và Văn Tư Thành với tư cách là người chơi Chúa cứu thế, lợi thế của bọn họ là không sợ tiêu hao thể lực.

Bảo thạch sư tiến hành quyết đấu đá quý bị quá tải có nghĩa là tiêu hao vượt quá sinh lực của bản thân, dù cho mạnh như Tô Quân cũng có giới hạn cơ thể.

Hai người bọn họ thì khác, ít đi một chút sinh mạng cũng chẳng sao, dù gì cũng chỉ có vài trăm tệ.

Vân Thiển có thể không cần nghỉ ngơi mà liên tục tiến hành quyết đấu đá quý.

Cô nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Tô Quân đặt ra, tiếp tục tiến hành quyết đấu đá quý trong Quả cầu hi vọng cho đến khi thu hết chúng thành của mình.

Chưa tới hai tiếng đồng hồ, Vân Thiển thu phục tổng cộng ba trăm năm mươi một loại đá quý bên trong Quả cầu hi vọng.

Ánh mắt Tô Quân lướt qua chút kinh ngạc.

Anh không nghĩ trong ngày hôm nay sẽ gặp lại Vân Thiển, cô tiến bộ nhanh hơn anh tưởng.

Ít ra không quá ngốc.

Lúc Bảo thạch sư có hai trăm ba mươi đá quý trở lên sẽ có khả năng

sử dụng ảo ảnh đá quý.

Ảo ảnh đá quý là phương thức phát huy sức mạnh đá quý của những viên đá mà Bảo thạch sư đã thu nạp.

Lúc số lượng ảo ảnh đá quý đủ nhiều, Bảo thạch sư có thể nhờ vào năng lực đá quý mà dễ dàng hoàn thành các loại công việc nhanh chóng.

Bảo thạch sư có đá bốn mệnh khác nhau, dù sử dụng cùng một loại đá quý thì cách thức thể hiện cũng sẽ khác nhau.

“Đá thương uẩn.” Tô Quân nêu ví dụ, một viên đá quý hình tròn màu xanh lá cây lơ lửng giữa không trung trong tay anh.

“Đá quý chứa đựng sức sống thực vật, có thể khiến tiềm lực thực vật bùng nổ trong giây lát.”

Ảo ảnh đá quý bên người anh chuyển động, Đá thương uẩn phủ một lớp ánh sáng màu tím nhạt, màu tím cuốn lấy ánh sáng xanh lục thoát ra, rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, một sợi dây leo đâm từ dưới đất lên, cuốn lấy bàn đá dưới tán cây, bóp nát!

Sau khi dây leo hoàn thành sứ mạng liền ngã vàng khô héo, rũ xuống đất.

Đá bốn mệnh của Tô Quân là đá tấn công, cách thức thể hiện sức mạnh đá quý của Đá thương uẩn mà anh sử dụng là tấn công mạnh mẽ.

“Quá dữ!” Vân Thiển tròn mắt, rõ ràng chiêu thức lợi hại như vậy, vì sao cứ phải dùng Anipop chiến đấu chứ!

Đá thương uẩn là đá quý có bên trong Quả cầu hi vọng.

Vân Thiển điều động Đá thương uẩn để nó lơ lửng trong lòng bàn tay, ánh sáng màu hồng nhạt thuộc về đá bốn mệnh bao phủ lấy nó.

Cô hơi dồn sức, chỉ có ánh sáng đỏ chậm rì rì giống như tản bộ tỏa ra ngoài.

Ánh sáng kia rơi xuống mặt đất, chẳng có gì xảy ra.

Vân Thiển suy nghĩ, hình như không giống Tô Quân làm.

Tô Quân ở bên cạnh cau mày: “Cảm nhận sức mạnh Đá thương uẩn bên trong cô, điều động nó lại.”

Vân Thiển nghiêm túc cảm nhận, nhưng chẳng cảm giác được gì. Trên tay vẫn chỉ có ánh sáng đỏ chiếu sáng.

Tô Quân cầm cây quạt: “Ta chỉ dẫn dắt cô một lần.”

Anh đứng bên tay phải cô, tay trái hơi phủ lên tay phải Vân Thiển. Cùng lúc ánh sáng tím tràn ngập, cảnh tượng vượt khỏi tầm kiểm soát..

Vân Thiển vốn không cử động, ngay cả suy nghĩ cũng không lay, nhưng bản thân ánh sáng đỏ trên người cô lại bắt đầu uốn éo!

Ánh sáng đỏ kia nũng nịu quấn quanh bàn tay to rộng của Tô Quân, thuận theo cánh tay anh trườn lên, ý đồ chui vào cổ áo anh sưởi ấm. Ánh sáng tím hóa thành roi dài, đột ngột quất lên, ánh sáng đỏ co vò rứt lại.

Sau đó lại rục rịch ngóc đầu như cũ.

Tô Quân: “...”

Vân Thiển trố mắt, cô theo bản năng giải thích: “Là hành vi tự phát của nó, không liên quan tới tôi.”

Tô Quân nhìn cô, trầm mặc hồi lâu, mở miệng: “Đá bốn mệnh có liên hệ chặt chẽ với Bảo thạch sư, tâm tùy ý động.

Lúc Bảo thạch sư không khống chế nổi, nó sẽ thể hiện phản ứng bản năng của Bảo thạch sư.”

Sâu trong lòng nghĩ cái gì, đá bốn mệnh sẽ không kiêng nể làm cái đó.

Vân Thiển không ngờ cô lại bị một cục đá quèn bán đứng.

Cô tinh mắt để ý Tô Quân đứng cách xa cô hai centimet, tay cũng giơ cao hơn nhiều.

Có lẽ do xấu hổ vì bản tính bị bóc trần, cũng có thể do tức giận vì bị đồng đội heo bán tháo, cảm xúc Vân Thiển dao động một hồi bỗng cảm nhận được luồng sức mạnh nháy nhót mang mùi cỏ xanh trong Đá thương uẩn.

Ánh sáng xanh lục kéo đuôi cánh màu đỏ lướt nhanh dưới mặt đất.

Cùng lúc ánh sáng xanh xuất hiện, Tô Quân lui về phía sau.

Dây leo khô héo vừa nẩy lại xanh tươi lần nữa, nối liền chỗ gãy, nhẹ nhàng lưu lại dấu vết của bản thân dưới đất, xóa sạch mảnh vụn bàn đá.

Tô Quân nghĩ Đường Giác hẳn sẽ rất thích loại năng lực Bảo thạch sư này.

Anh để ý cơ thể cô gái trước mặt đột nhiên trở nên cứng đờ, cảm thấy thất vọng về năng lực của bản thân sao? Giống như Đường Giác ban đầu vậy...

Giây kế tiếp, Vân Thiển ngã ra sau.

Mệt, sao lại mệt nữa, không phải đã sắp khỏi bệnh rồi sao?

Tô Quân nhìn Vân Thiển ngã về phía anh đứng.

Tiêu hao sức lực quá độ nên thể lực cạn kiệt à, chỉ có kẻ ngốc mới rút cạn sức lực của mình như vậy.

Anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, chuẩn bị xem Vân Thiển té xuống đất.

Nhưng Vân Thiển chậm chạp không ngã.

Ánh sáng tím bao bọc lấy cô, đưa đến chỗ anh.

Mọi việc đá bốn mệnh làm đều là hành vi bản năng mà Bảo thạch sư khó lòng khống chế.

Sắc mặt Tô Quân sầm xuống.

Đá bốn mệnh lại không nghe mệnh lệnh của anh, không muốn thả cô xuống.

Vì sao đá bốn mệnh lại làm như vậy...

Vì thương tích chưa lành sao?

Tô Quân xoay người bước vào phòng.

Ánh sáng tím ôm Vân Thiển theo sát phía sau.

Từng sợi màu tím bò dọc theo khoang mũi cô, tiến vào cơ thể.

...

Có người đang hôn mu bàn tay của cô.

Vân Thiển mở mắt, phát hiện mình đang ở trong một không gian trắng tinh.

Một người đàn ông để trần nửa thân trên ôm cô vào lòng, ngắm nghía tóc cô.

Cô đối mặt với người kia, đó là đôi mắt màu vàng sẫm, khóe mắt nhuộm màu hồng thuộc về tình dục.

Gương mặt của Tổng Hành Chỉ.

“Thiển Thiển, không ngờ có thể gặp nàng ở đây.

Đồ vô dụng ngạo mạn kia thỉnh thoảng cũng có chút tác dụng đó chứ.” Người đàn ông thân mật ấn mặt Vân Thiển vào ngực mình, cọ nhẹ.

Theo lý thuyết, Vân Thiển tưởng rằng gặp cảnh tượng người đẹp nhào vào lòng thế này hẳn cô sẽ rất xúc động, dù sao cô cũng không kén ăn.

Thế nhưng vào lúc này cô không hề có bất cứ cảm giác gì, thậm chí còn hơi phản cảm.

“Anh là... ai?”

Vân Thiển muốn tránh khỏi lồng ngực người đó, lại bị đôi tay giữ chặt mà không động đậy được.

“Ta nói rồi, ta nói rồi, chỉ cần ta không ở trong người Vân Thiển, nàng ấy sẽ lại biến thành cái bộ dạng chẳng hiểu tình ái!” Người đàn ông quay về phía bãi đất trống, gào lên: “Người có thể đừng ngủ nữa không, bởi vì đám dờ hơi các người không biết tranh thủ cho nên lúc trước mới xuất hiện tên Cố chấp.”

“Hầy... Người ồn ào quá.” Một thanh niên trẻ tuổi giống hệt anh ta chui từ dưới đất lên, dụi mắt nói: “Cái gì mà các người chúng ta, chúng ta không phải đều cùng một người sao? Còn nữa, loại chuyện này người đi hỏi Giới ấy, đừng hỏi ta.”

Anh lười nhác nâng mắt, nhìn người đang trước.

Anh hít sâu một hơi giống như gom hết sức lực, mở miệng:

“Vân Thiển, chào nàng, vì nàng hút lấy sức mạnh của tên tự luyện Kiêu ngạo cho nên mới đến đây, chúng ta cũng rất bất ngờ.”

“Nàng không nên đụng phải nhiều phân thân của Giới sớm như vậy.

Giới chính là tên thần linh tóc trắng rác rưởi lừa gạt nàng tín ngưỡng đấy.”

“Ta là phân thân Lười biếng, y là phân thân Tính dục, nơi này là không gian linh hồn của nàng.

Hai người chúng ta tạm thời sống nhờ ở đây, mười mấy năm qua đã quấy rầy rồi.”

Nói xong câu này, anh nằm xụi lơ dưới đất, lằm bằm: “Mệt quá, tại

sao chuyện phiền phức như vậy lại để ta nói.

Với tư cách là phân thân Lười biếng, đáng lý ta phải ngày ngày phơi nắng, ăn no rừng mỡ mới đúng chứ? Vì bản thể không đáng tin cậy cho nên phân thân cũng chẳng có một tên đáng tin cậy sao? Ta vốn dĩ phải là phân thân kém tin cậy nhất trong các phân thân, nhưng giờ ngược lại thành phân thân đáng tin nhất à?”

Tính dục nghiêng rằng nói: “Ta thấy người còn nói được nhiều lắm, chẳng giống một tí nào.”

Vân Thiển: “?”

Tin tức tiếp nhận quá lớn, cô tiêu hóa một lúc rồi mới hỏi: “Nhóm Tống Hành Chỉ cũng là phân thân thần linh sao?”

Tính dục khoát tay: “Thiển Thiển, nàng thật là, cái gì mà thần linh hay không thần linh.

Nàng cứ gọi tên Giới kia là tiện nhân được rồi.”

Lười biếng xụi lơ nói: “Người chắc chắn là tên đầu tiên bị Giới thu hồi.”

Vân Thiển liền nghĩ đến một chuyện khác, cô nghiêm túc hỏi: “Bệnh tình mấy năm qua của tôi cũng liên quan đến các người sao?”

Tính dục: “...”

Lười biếng: “...”

Vân Thiển cảm thấy hai cánh tay ôm cô hơi siết chặt, tiếp đó cô nghe thấy giọng nói oán hận của Tính dục: “Là Giới, là y cố ý đặt chúng ta vào trong người nàng.

Hai người chúng ta muốn bảo vệ nàng, nhưng vì là phân thân nên chúng ta không thể khống chế đặc tính của mình.”

Vân Thiển nửa tin nửa ngờ, cô bắn ánh mắt về phía Lười biếng có biểu hiện đáng tin cậy hơn một chút.

Lười biếng nhớ đến lời đề nghị hào hứng lúc trước của Tính dục, anh ngập ngừng hồi lâu: “... Đúng vậy.”

-----oOo-----

Chương 96: 96: Yêu Quái Cát Tập Kích

So sánh với cách nói càng bình thường của Lười biếng, Vân Thiển lại tin tưởng hơn.

Thì ra tên của thần linh là Giới, trước kia ngài lấy tên giả là Thẩm Giới, cũng xem như một cách nói tên thật của mình cho cô biết.

Vì sao ngài muốn đặt phân thân vào người cô?

Vân Thiển nghĩ vậy và cũng hỏi như vậy.

Lười biếng chậm chậm chìm xuống đất.

Tính dục kéo giọng, nói: “Haiz — — Tạm thời không thể nói cho nàng biết.”

Vân Thiển: “Tại sao?”

Tính dục: “Bởi vì chuyện này kể ra dài lắm, sức mạnh nàng hút từ Kiêu ngạo sắp hết, nàng chuẩn bị rời khỏi nơi này rồi... Thời gian còn lại, ta muốn làm chuyện ý nghĩa hơn.”

Tiếng nói vừa dứt, cánh môi Vân Thiển đã bị người đó hôn.

Cô theo bản năng vươn tay đẩy ra, Tính dục ầm ức nói: “Tại sao không thích, trong tất cả các phân thân, không có tên nào có kỹ thuật hôn tốt hơn ta.

Nếu không tin, nàng thử một cái là biết...”

Vân Thiển tào đả vô khẩu(*).

(*) Lời muốn chửi quá nhiều nên không biết bắt đầu chửi từ đâu

Tính dục nói tiếp: “Hay là biểu hiện của ta khiến người khác ghét.

Ta biết trong mắt loài người, kẻ có lời nói hành vi phóng túng lộ liễu như ta không phù hợp với quan niệm đạo đức của các người.

Ta thật tồi tệ mà...”

Anh vừa nói vừa mất mát cặp mắt, tay nắm bả vai Vân Thiển khẽ run.

Vân Thiển vội nói: “Tôi không ghét anh.”

Tính dục càng mất mát hơn: “Nàng từng hôn Tham Lam rồi, Tham ăn và Cố chấp cũng từng hôn rồi, thậm chí cả Giới cũng từng hôn rồi, chỉ có ta... Đều là phân thân, ngay cả một cái hôn mà ta cũng không xứng đáng có được sao?”

Giống hệt một con mèo tranh sủng đang làm nũng.

Hết cách, dù sao cũng đều từng hôn rồi, thêm một người cũng chẳng sao.

Vân Thiển nâng cả mặt và sợi tóc trắng mềm mại của người nọ lên, áp môi tới gần gò má.

Tính dục bỗng nghiêng mặt, ôm lấy Vân Thiển, thở dài bên tai cô.

“Vân Thiển, chúng ta không muốn sự thương hại của nàng, chúng ta muốn...”

Lời nói trở nên mơ hồ, Vân Thiển không nghe rõ Tính dục nói cái gì.

Lúc cô tỉnh lại đã ở trên bậc thềm cửa phòng Tô Quân.

Tô Quân đang đứng bên trong cửa nhìn cô từ trên xuống.

“Tỉnh rồi thì tiếp tục tu luyện.”

Lưng Vân Thiển truyền tới cảm giác cắn người và lạnh băng của bậc thang.

Cô không biết mình có phải là người hay không, nhưng cô khẳng định Tô Quân là chó.

Vân Thiển đứng dậy đi tới dưới bóng cây đá quý, tiếp tục tập luyện ảo ảnh đá quý.

Trước cửa phòng, Tô Quân âm thầm quan sát Vân Thiển.

Sau khi cô tỉnh lại, khí trên người cô xảy ra biến hóa, khiến anh cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống như cùng một thể với anh.

Cây đá quý khúc xạ ra ánh sáng ngũ sắc sặc sỡ, Vân Thiển điều động năng lực đá quý ngày càng thành thạo.

Bổng đồng hồ cứu thế trên cổ tay truyền đến rung động, Văn Tư Thành phát tín hiệu tập hợp, đây là tín hiệu mà bọn họ quy định khi có phát hiện quan trọng hoặc việc gấp mới dùng.

Vân Thiển vừa định viện có tạm ngừng tu luyện, Tô Quân lại đi trước cô một bước, bảo cô dừng tu luyện.

Về mặt anh nặng nề: “Chuẩn bị chiến đấu, yêu quái cát tới rồi.”

Anh đi như bay về trước.

Vân Thiển ngẩn ra, vội vã đuổi theo: “Tôi còn chưa học quyết đấu đá quý với yêu quái cát.”

“Vừa đi vừa học.” Ảo ảnh đá quý bên người Tô Quân hiện lên, anh lấy một viên đá quý màu xanh lam ra nói: “Điều động sức mạnh đá quý bên trong Đá cuồng phong.”

Cảm giác như có gió nâng hai người tiến về phía trước, tốc độ bước đi tăng lên không ít.

Vân Thiển đã biết làm sao tiến hành quyết đấu đá quý với yêu quái cát.

Đến dưới tường thành, dân thường hay sinh hoạt ở chỗ này đã được đưa đến nơi lánh nạn trong Thành Đá Quý, bọn họ chẳng có tác dụng nào giữa vòng chiến Bảo thạch sư và yêu quái cát, không chừng còn biến thành nô lệ cát, càng tăng thêm phiền phức.

Hiện tại nơi này chỉ có Bảo thạch sư có thể chiến đấu với yêu quái cát, tất cả đã vào vị trí bảo vệ Thành Đá Quý.

Vân Thiển theo Tô Quân trèo lên tường thành.

Bên ngoài kết giới Thành Đá Quý, số lượng yêu quái cát khổng lồ như sóng biển xô vào kết giới khiến nó lung lay sắp đổ.

Cô nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của mọi người.

Sắc mặt Đường Giác sầm xuống, nói với Tô Quân vừa chạy đến nơi: “Tạm thời chưa tìm được kẻ dẫn đầu.”

Tô Quân: “Đáng lý cậu nên báo tôi sớm hơn.”

Đường Giác lắc đầu: “Vốn nghĩ đây là vụ tập kích nhỏ, không ngờ đột nhiên số lượng tăng nhiều như vậy.”

Bảo thạch sư đi xác nhận kẻ dẫn đầu đã tử vong bên trong... Chúng nó cứ như đột nhiên có trí tuệ, biết làm sao tiến hành mai phục.”

Tô Quân nheo mắt nhìn chằm chằm yêu quái cát: “Không những là kẻ dẫn đầu, bây giờ chúng nó còn có cả thủ lĩnh, có được trí tuệ, càng không thể xem thường.”

Ảo ảnh đá quý xuất hiện, mười viên đá bị anh nắm trong tay.

Đá quý tăng cường tốc độ, tăng cường cơ thể, tăng cường tấn công, v.v... xếp hết lên bề mặt cơ thể.

“Tôi đi tìm kẻ dẫn đầu.”

“Không được!”

Trên tường thành lại xuất hiện hai người.

Thiết Kính Lô và Văn Tư Thành.

Văn Tư Thành nhìn thấy Vân Thiển ở đây, lập tức thở phào.

Thiết Kính Lô nói: “Cậu bị thương thì ngoan ngoãn ở lại chỗ này nghỉ ngơi, tránh tạo phiền phức lớn hơn cho chúng tôi.

Chuyện bắt kẻ dẫn đầu để tôi, còn nữa, nếu đã mang danh Quân sư thì nên làm những việc của Quân sư, đừng có giành việc của chiến sĩ.”

Dứt lời, anh lao xuống tường thành còn nhanh hơn Tô Quân.

Sắc mặt Tô Quân trở nên rất thối.

Đường Giác hết sức lo lắng.

Anh để ý Vân Thiển và Văn Tư Thành đều tới đây, bèn hỏi: “Hai người đến nơi lánh nạn trốn đi.”

Tô Quân nói: “Vân Thiển có thể giúp đỡ, cô ấy đã nắm được cách sử dụng ảo ảnh đá quý, bây giờ đang cần người phụ trợ.”

Đường Giác kinh ngạc: “Chỉ mới mấy ngày...”

Văn Tư Thành chen miệng nói: “Tôi cũng nắm được rồi!”

Đường Giác càng kinh ngạc: “Hai người đúng là tư chất vượt trội.”

Anh bảo hai người gia nhập đội ngũ củng cố kết giới Thành Đá Quý.

Chỉ có Bảo thạch sư có đá bốn mệnh là đá phụ trợ mới có thể dùng sức mạnh đá quý tăng cường sức lực cho người khác.

Hai người không gây thêm phiền phức, dựa theo phân công làm việc.

Trên đường đi, Vân Thiển hỏi: “Anh phát hiện thông tin quan trọng gì sao?” Cô ám chỉ việc anh gửi tín hiệu tập hợp.

Văn Tư Thành lắc đầu: “Không phải, là em có vấn đề ấy.

Lúc này, đội ngũ hai chúng ta bị giải tán trên đồng hồ cứu thế, bên trên cũng không hiển thị người chơi khác, giống như em đột nhiên rời khỏi thế giới này.

Anh tưởng em xảy ra chuyện gì suy sụp chỉ số tinh thần chứ!”

Vân Thiển khó hiểu: “Sao lại thế?”

Cô nhớ đến chuyện bản thân bước vào không gian linh hồn, lẽ nào là nguyên nhân này?

Văn Tư Thành để ý sắc mặt Vân Thiển thay đổi, bèn hỏi: “Em biết xảy ra chuyện gì sao?”

Vân Thiển lắc đầu: “Không chắc lắm.” Cô ngập ngừng giải thích: “Không phải là em không muốn nói cho anh, chuyện này em cũng chưa hiểu đầu đuôi, vô cùng kỳ ảo, đã kích rất lớn tới em.”

Văn Tư Thành tỏ vẻ thấu hiểu.

Bảo thạch sư nhìn thấy Vân Thiển và Văn Tư Thành đến đây phụ giúp, sau một hồi khó tin bèn lập tức phân công nhiệm vụ cho từng người.

Sức mạnh đá quý của Đá thương uẩn trừ khiến thực vật sinh trưởng còn có thể khiến người khác khôi phục sức lực.

Đá nhiệt huyết của Vân Thiển có thể tăng cường sức mạnh trong phạm vi lớn, có điều cô vẫn chưa nắm vững cách thức nên chỉ tăng cường phạm vi nhỏ hơn.

Văn Tư Thành thì có thể gia tăng tỷ lệ rơi đá quý của yêu quái cát sau trận quyết đấu, nhưng hiện nay không dùng được, chỉ đành điều động đá quý trong ảo ảnh đá quý để tăng thêm sức lực cho Bảo thạch sư khác.

Có thể miêu tả Bảo thạch sư có đá quý bốn mệnh đá quý phụ trợ chính là pin sạc siêu khủng, chỗ nào hết pin thì sạc chỗ đó, không cần lo lắng vấn đề sức bền.

Nơi này là góc tường thành, có thể thông qua ô quan sát để thấy khung cảnh bên ngoài.

Thiết Kính Lô bảo vệ cơ thể bằng sức mạnh đá quý, chạy thoăn thoắt giữa đám yêu quái cát để xác nhận vị trí kẻ dẫn đầu.

Anh nhanh chóng tìm ra kẻ đó.

Nó ẩn núp giữa đám yêu quái cát, trông không thu hút giống như những yêu quái cát khác, nhưng tốc độ chảy của cát trên người cùng với màu sắc cát xám thỉnh thoảng biến đổi đã làm bại lộ nó.

Không ai có thể đánh lừa đôi mắt của Bảo thạch sư!

Thiết Kính Lô áp sát yêu quái cát dẫn đầu, khởi động quyết đấu đá quý!

Anh chớp lóe lên, yêu quái cát như thiêu thân lao đầu vào lửa đồng loạt dừng hành động tấn công.

Kẻ dẫn đầu không ra lệnh, đòn tấn công lẻ tẻ của chúng nó mất đi lực uy hiếp đối với kết giới Thành Đá Quý.

Nửa phút sau, kẻ dẫn đầu ngã xuống.

Thiết Kính Lôi cười khinh khinh, xoay người quay lại Thành Đá Quý.

Đi được nửa đường, anh nhìn thấy người trên tường thành lộ vẻ mặt sửng sốt.

Vô số yêu quái cát hóa thành cát xám ngưng tụ lại lần nữa, bóng đen cực lớn nhô lên từ đằng sau, phủ lên đường đi của anh.

Yêu quái cát cao mười mấy mét sau lưng vung nắm đấm khổng lồ.

Trái tim Văn Tư Thành nhảy tót lên cổ họng.

Tuy miệng Thiết Kính Lôi rất độc nhưng con người không xấu, với tư cách là thầy dạy, Thiết Kính Lôi nghiêm khắc và có trách nhiệm, anh không hi vọng anh ta xảy ra chuyện!

Tám chấn tạo ra từ đá quý hình thoi màu tím đột nhiên xuất hiện!

Nó ngăn trên đỉnh đầu Thiết Kính Lôi, đồng thời cản lại nắm đấm tấn công của yêu quái cát.

Tô Quân nhờ vào sức mạnh đá quý lơ lửng trên bầu trời, lạnh nhạt nói với Thiết Kính Lôi: “Cậu quá khinh địch.”

Thiết Kính Lôi xì một tiếng, không hề phản bác, nhờ vào sức mạnh đá quý giống như vậy mà đứng bên cạnh Tô Quân.

Tô Quân khởi động quyết đấu đá quý — — không có phản ứng.

Đầu mày anh cau lại, yêu quái cát này là thế nào?

Chỗ Thiết Kính Lôi cũng vậy, anh sửng sốt nói: “Không thể nào, vì sao không thể sử dụng quyết đấu đá quý?”

Tô Quân hành động trước tiên: “Đành phải sử dụng ảo ảnh đá quý.”

Mặc dù có sức mạnh đá quý từ ảo ảnh đá quý, nhưng đối diện với quái vật khổng lồ như vậy, bọn họ khó mà tiến hành tấn công hữu hiệu.

Yêu quái cát không ngừng vung nắm đấm, cú đấm gió liên tiếp tạo ra tiếng vang phá không, bị đánh một phát là toi mạng!

Cũng may thể hình yêu quái cát quá lớn, hành động chậm chạp, chỉ

cần bọn họ duy trì di chuyển tốc độ nhanh thì rất khó bị đánh trúng. Thiết Kính Lô nói: “Tên khốn đáng ghét! Tao liều mạng với mày — —”

Tô Quân cắt ngang lời anh: “Cậu nhìn hạt cát màu trắng trên cổ nó đi, tôi đi lấy, cậu thu hút sự chú ý của nó.”

Thiết Kính Lô đồng ý.

Tô Quân nghiêng người về trước, cơ thể nhanh nhẹn tiếp cận yêu quái cát.

Yêu quái cát vô cùng cảnh giác đối với phần gáy.

Sau hai lần thất thủ liên tiếp, Tô Quân mới rút được cát trắng ra bằng sức mạnh đá quý .

Đương nhiên anh sẽ không dùng tay chạm vào hạt cát không rõ lai lịch, vừa định sử dụng năng lực đá quý để chứa đựng...

Hạt cát kia bỗng nhiên giống như vật sống, phóng ra sức mạnh từ bên trong, men theo sức mạnh đá quý mà chui vào cơ thể anh.

Tô Quân hự một tiếng, điều động sức mạnh toàn thân khống chế nó ngay lập tức.

Sức mạnh sa hóa đang điên cuồng ăn mòn cơ thể anh.

Dường như Tô Quân nhìn thấy yêu quái cát nở nụ cười đắc ý giống như con người.

Trừ Tô Quân, không ai chú ý tới chuyện hạt cát màu trắng.

Bọn họ nghĩ rằng hạt cát kia bị sức mạnh đá quý bao bọc lại mà thôi.

Yêu quái cát khổng lồ ngã xuống ầm ầm.

Tô Quân ở phía trước giống như người trời.

Anh là ngọn núi sừng sững không ngã của Thành Đá Quý, một mình anh có thể ngăn chặn tất cả.

Đám người tràn lên tường thành, phát ra tiếng hoan hô tán thưởng dành cho anh.

“Đúng là Quân sư Tô, xứng đáng là Bảo thạch sư mạnh nhất!”

“Chỉ cần có Quân sư Tô ở đây, có bao nhiêu yêu quái cát tới đây cũng không sợ!”

“Nếu không có Quân sư Tô, Thành Đá Quý phải làm sao đây?”

Thiết Kính Lô từ từ đáp xuống, lẩm bẩm: “Rõ ràng ta cũng bỏ không ít công sức, chỉ biết để ý Tô Quân.”

Tô Quân trở lại tường thành, thân hình anh chao đảo, ngã xuống tại chỗ.

Tất cả mọi người nhìn thấy Tô Quân thử đứng dậy vài lần nhưng đều không được, áo bào tím xốc xếch, hết sức thảm hại.

Tầm nhìn Vân Thiển đột nhiên trở nên mờ nhòe, thứ Tô Quân dán lên mắt cô không còn nữa, cô lại trở về cận thị nặng.
Tô Quân cúi đầu, tóc dài che chắn biểu cảm trên gương mặt.

Anh có thể nghe thấy tiếng cười nhạo từ đáy lòng những người kia.

Nhìn thấy anh biến thành bộ dạng nực cười này, đám người đó chắc hẳn đều đang cười anh...

Không thể chịu được, không thể chịu được!

Ảo ảnh đá quý của Tô Quân bỗng nhiên tung ra vô biên vô tận.

Lúc này, đám đông mới biết số lượng đá quý Tô Quân có vượt xa những gì họ nghĩ.

Có điều vì sao ảo ảnh đá quý lại mang theo mùi công kích?

Hiện trường lặng ngắt như tờ, không ai hiểu được đột nhiên Tô Quân lại làm thế.

Bọn họ vô cùng lo lắng.

Đường Giác chợt nhớ đến thương tích lúc trước của Tô Quân, lẽ nào chân cậu ấy... Anh lập tức ra lệnh: “Thiết Kính Lô và đệ tử mình ở lại, Vân Thiển cũng ở lại, toàn bộ những người khác rời khỏi đây!”

Các Bảo thạch sư nghe theo mệnh lệnh.

Đường Giác đi tới cạnh Tô Quân, vươn tay định đỡ anh: “Tô Quân, chân của cậu... bị nhiễm sao? Tôi đưa cậu...”

“Cút.” Tô Quân đẩy tay Đường Giác: “Tôi không cần bất cứ kẻ nào giúp đỡ.”

Nhưng dù thử thế nào, anh cũng không có cách nào đứng lên.

Anh rõ ràng hơn ai hết việc ép sức mạnh sa hóa xuống phần chân đã không thể thay đổi, hai chân anh đã không còn đi lại được nữa.

Thiết Kính Lô không nhịn được quát: “Đã tới nông nỗi này, cậu còn cậy mạnh cái gì!”

Anh bước lên, định cưỡng ép mang Tô Quân đi chữa trị, nhưng ảo ảnh đá quý của Tô Quân dao động dữ dội, ngăn cản bước chân tiến lên của anh.

Ảo ảnh đá quý đẩy nhóm người càng ngày càng xa, giống như bị nhốt ngoài cửa.

Tình cảnh giằng co.

Đường Giác không thể nào để một mình Tô Quân ở lại đây, nhưng Tô Quân không cho bất cứ ai tới gần.

Thiết Kính Lôi chỉ trích Đường Giác bình thường quá dung túng Tô Quân... Hai người bắt đầu âm ỉ.

“Để tôi thử xem?”

Một câu nói đơn giản cắt ngang cuộc tranh cãi của hai người, Đường Giác và Thiết Kính Lôi đồng thời quay đầu nhìn về phía người nói.

Vân Thiển đã tiếp cận ảo ảnh đá quý.

Về mặt Đường Giác hơi biến sắc: “Cẩn thận bị — —”.

Câu nói chẳng lại.

Ảo ảnh đá quý chẳng những không tấn công Vân Thiển mà ngược lại còn thò một dải sáng màu tím ra, dẫn dắt Vân Thiển vào trong.

Vân Thiển chỉ có thể cảm nhận được mảng màu dày đặc, cho đến khi nhìn thấy một đám mosaic hình người, cô dừng lại.

Cô cũng chẳng biết nói lời an ủi.

“Quân sư Tô, thứ ngài dán lên mắt tôi biến mất rồi.”

“Bây giờ tôi chẳng thấy gì cả, mức độ cùng lắm tốt hơn người mù một chút.”

Đầu ngón tay Tô Quân giần giật.

-----oOo-----

Chương 97: 97: Tái Vậ Đủ Chưa

Lúc Vân Thiển đỡ Tô Quân đi ra, tâm trạng giờ phút này của Đường Giác và Thiết Kính Lôi chỉ có thể miêu tả bằng từ kinh hãi. Được lắm, tình huynh đệ mười mấy năm bạn bè cũng không khiến anh yên tâm bằng một cô gái vừa mới quen mấy ngày. Văn Tư Thành chẳng lấy làm lạ.

Lúc nhìn thấy gương mặt Tô Quân, anh đã biết chắc chắn người này sẽ dính líu đến Vân Thiển... không chừng cũng sẽ đưa về thế giới hiện thực. Nghĩ tới đây, Văn Tư Thành trợn mắt trong lòng.

Đều là người chơi Chúa cứu thế, vì sao Vân Thiển có thể liên tục đưa đàn ông về, mà anh thì ngay cả cọng tóc của mấy chị gái nhỏ cũng không đụng được! Tô Quân gần như được Vân Thiển cõng.

Anh cúi thấp đầu, không hất hàm mang theo vẻ kiêu ngạo giống như ngày xưa.

Anh bây giờ trông rất yếu ớt.

Anh cần trợ giúp, rất cần trợ giúp.

Đường Giác đang nghĩ như vậy, chợt phát hiện Tô Quân giơ cánh tay, ánh sáng màu quýt lóe lên.

Không biết Tô Quân dùng sức mạnh đá quý gì, cả thành tràn ngập biển sương chưa từng có, chẳng thể thấy rõ cảnh vật ngoài nửa mét.

Thiết Kính Lôi phẩy tay xua đi sương mù, chửi ồm tỏi: “Tô Quân, rốt cuộc cậu đang làm chuyện quái quỷ gì vậy!”

Đường Giác sức nhận ra: “Cậu ấy không muốn người khác nhìn thấy

bộ dạng của mình bây giờ.

Cậu biết tính cậu ấy, lúc này tôi lại chẳng nghĩ đến...”

Được nhắc nhở, Thiết Kính Lôi cũng bừng tỉnh.

Đúng vậy, với tính cách kiêu ngạo của Tô Quân, làm sao anh có thể hiển hiện cảnh tượng chật vật trước mặt những người khác, dù là hai người họ cũng không được...

Thế nhưng!

Vì sao cô gái tên Vân Thiển đó lại được?

Nghe thấy Đường Giác và Thiết Kính Lôi thắc mắc, Văn Tư Thành nhỏ giọng nói: “Vân Thiển chẳng thấy gì cả, trừ phi mọi người áp sát vào mặt cô ấy.”

Văn Tư Thành vẫn chưa biết chuyện Vân Thiển được Tô Quân khôi phục thị lực, dù sao biểu hiện lúc cận thị của cô cũng giống hệt như người có thị lực bình thường.

Thiết Kính Lôi tới gần Văn Tư Thành: “Người nói cái gì, lớn tiếng một chút.”

Văn Tư Thành lớn tiếng như anh mong muốn: “Tôi nói thị lực Vân Thiển vô cùng tốt, gần như anh có thể coi cô ấy là người mù, cho nên Tô Quân mới để cô ấy đỡ.”

Bởi vì Tô Quân không muốn người khác nhìn thấy cảnh tượng chật vật, cô ấy không thấy gì hết!”

...

Sương mù dày đặc.

Tô Quân ngưng mắt nhìn người bên dưới.

So với anh, thân hình cô nhỏ bé, nhưng bước chân lại vững vàng đến vậy.

“Bước về trước hai mươi bước rồi quẹo trái.”

Sương mù dày thế này, nếu không có Tô Quân chỉ đường, chắc chắn Vân Thiển đi đứng rất khó khăn.

Vừa nãy trên tường thành, Tô Quân nghe lời cô nói xong bèn đồng ý để cô đưa mình về sân viện, không ngờ anh còn tạo ra sương mù

như vậy.

Xem ra lòng tự tôn của anh đúng là vượt xa người thường.

Đến sân viện Tô Quân, sương mù bên trong Thành Đá Quý tan đi, mà sân viện thì lại bị sương trắng bao phủ toàn bộ, không nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

“Vào phòng?”

“Thả ta xuống.”

Vân Thiển thả tay.

Tô Quân ngã xuống.

Sức mạnh đá quý không thể chảy xuống nửa thân dưới của anh, vừa chảy đến bẹn đã tiêu tan, không cho anh có cơ hội sử dụng ngoại lực để chống hai chân.

Anh chỉ cơ thể trơ mắt nhìn mặt đất ngày càng gần.

Bả vai gầy gò bỗng nhiên xuất hiện, đỡ anh dậy.

Vân Thiển: “Quân sư Tô, đất bên ngoài cứng lắm, dễ khiến mình bị thương.

Tôi đưa ngài vào phòng, ngài ở trên giường rồi muốn hành hạ thế nào cũng được.”

Dứt lời, cô cũng Tô Quân vào phòng.

Tô Quân: “...”

Trầm mặc chốc lát, anh lên tiếng: “Bây giờ cô có thể vào phòng ta.”

Vân Thiển: “?”

Thì ra lúc này còn chưa cho vào đúng không?

Nếu không phải Tô Quân bây giờ đi đứng không tiện, Vân Thiển chỉ tiếc không thể ném thẳng anh xuống đất.

Sau khi ném anh lên giường như ném bao bố, cô lấy chăn đắp lên hai chân anh, mở miệng nói: “Cần liên hệ Thành chủ để ngài ấy bảo người tới trị liệu cho ngài không?”

Tô Quân nâng mắt lẳng lặng nhìn Vân Thiển.

Cô đang nhìn anh, nếu không quan sát kỹ đôi mắt cô sẽ không thể phát hiện cô đang ở trạng thái nửa mất nét.

“Ta biết chữa trị.”

Vân Thiển yên tâm xoay người rời đi.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng học máu cùng với tiếng đụng đầu.

Tô Quân bất tỉnh nhân sự.

...

“Trong người cậu ấy có một luồng sức mạnh kỳ lạ đang nuốt chửng cơ thể, may mà cậu ấy sử dụng sức mạnh đá quý ép sức mạnh kia xuống phần chân, vì vậy mới mất đi khả năng khống chế đôi chân.”

“Sức mạnh gì thì khó nói lắm.”

“Vừa giống sức mạnh sa hóa, lại vừa không giống, rất mạnh mẽ.

Nếu không phải Tô Quân mà là người khác, căn bản không có cơ hội áp chế nó, mà sẽ bị nó cắn nuốt không còn manh giáp ngay lập tức.”

“Lão phu dám khẳng định nếu luồng sức mạnh này được thả ra, hậu quả không thể tưởng tượng được, chưa biết chừng Tô Quân sẽ sa hóa ngay lập tức, biến thành yêu quái cát, hủy diệt Thành Đá Quý.”

“Tô Quân bây giờ bị nội thương.

Toàn bộ sức mạnh đá quý của cậu ấy đã dùng để áp chế luồng sức mạnh này cắn nuốt, tiếp tục cưỡng ép điều động sức mạnh đá quý sẽ khiến cơ thể vượt quá sức chịu đựng.”

“Lão phu chỉ có thể điều dưỡng cơ thể Tô Quân, còn chuyện thanh trừ luồng sức mạnh kia thì chưa có đầu mối nào... Nếu nói sức mạnh gì có thể đối kháng với nó, họa chăng chỉ có sức mạnh thiên thạch.”

Trong phòng có Đường Giác, Thiết Kính Lô, Vân Thiển và Văn Tư Thành.

Nghe xong lời đại phu nói, hai người phía trước trầm mặc.

Đại phu được mời tới cũng là một Bảo thạch sư lớn tuổi, đã về hưu, hiếm khi xuất hiện.

Đá bốn mệnh của ông là đá phụ trợ Đá trị liệu, là người duy nhất trong Thành Đá Quý có thể sử dụng sức mạnh đá quý tiến hành chữa trị phạm vi rộng.

Đồng thời, vị đại phu y thuật cao siêu này từng cứu không ít Bảo thạch sư bị nhiễm trùng chừng không cứu được.

Ngay cả ông cũng nói thế, vậy Tô Quân...

Đại phu lắc đầu rời đi: “Không ngờ vậy mà lại là Tô Quân.”

Thiết Kính Lô siết nắm đấm: “Tức thật.”

Đường Giác giơ tay nắm bóp sống mũi, xoa dịu mệt mỏi.

Anh nhìn sang Vân Thiển: “Nếu Tô Quân tỉnh lại, chắc chắn cậu ấy không muốn nhìn thấy chúng tôi.

Cậu ấy chỉ cho cô tiếp cận, đành phiền cô tiếp tục chăm sóc cậu ấy một thời gian.”

Không thể sử dụng sức mạnh đá quý, có nghĩa là ngay cả khả năng tự lo của Tô Quân cũng biến mất.

Đường Giác vốn muốn tìm người hầu cho Tô Quân, nhưng anh biết chắc chắn Tô Quân sẽ không nhận.

Vân Thiển gật đầu.

Văn Tư Thành lén múa máy ra dấu bằng tay với Vân Thiển.

Ý của anh là bảo Vân Thiển trông kỹ Tô Quân bên này, anh sẽ đi xác nhận những thứ có khả năng là nhân tố tận thế.

Ba người rời đi.

Thiết Kính Lôi đột nhiên quay lại, mặt mày hung dữ nhắc nhở Vân Thiển: “Đợi tên kia tỉnh lại, cô nói với cậu ta, Thành Đá Quý không chỉ có một Bảo thạch sư, sau lưng cậu ta còn có rất nhiều người.”

Vân Thiển hơi sửng lại: “Chờ Quân sư Tô tỉnh lại, tôi sẽ nói với ngài ấy.”

Thiết Kính Lôi yên tâm rời đi, trong phòng trở lại tĩnh mịch.

Vân Thiển đóng cửa, quay đầu, phát hiện bóng dáng trên giường đã ngồi dậy.

“Quân sư Tô, ngài tỉnh rồi? Thiết...”

Tô Quân cắt lời cô: “Ta nghe rồi.”

Vân Thiển cười nói: “Lúc này có đại phu đến xem tình trạng của Quân sư Tô.

Ông ấy nói ngài chỉ cần uống thuốc đầy đủ, điều dưỡng cơ thể...”

Tô Quân lại nói: “Ta nghe rồi.”

Vân Thiển nhận ra Tô Quân đã nghe thấy tất cả.

Với tư cách là Bảo thạch sư mạnh nhất Thành Đá Quý, không giải trừ luồng sức mạnh trong cơ thể, không những hai chân anh biến thành tàn phế, ngay cả sức mạnh đá quý cũng chẳng thể tự do sử

dụng... thậm chí không thể làm Bảo thạch sư.

Dưới tình huống không biết phương pháp chữa trị, bất cứ lời an ủi nào cũng chẳng có tác dụng.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Vân Thiển nói bằng giọng điệu vui vẻ: “Quân sư Tô, ngài muốn ăn gì? Nằm lâu như vậy chắc ngài đói rồi nhỉ?”

Tô Quân im lặng không đáp.

Anh vẫn luôn cho rằng thứ vô dụng thì nên vứt đi, không cần mang bất cứ lòng thương hại gì.

Bây giờ anh đã biến thành thứ vô dụng...

Từ nhỏ, anh cho rằng bản thân mình khác với người khác, gánh vác sứ mệnh đặc biệt.

Đa số con người đều ngu xuẩn, bọn họ cần một người dẫn dắt mình đi về phía trước.

Anh chính là người dẫn dắt đó.

Anh mạnh mẽ, còn đa số con người đều yếu đuối.

Trong mắt anh chưa hề có sự tồn tại của người thường.

Thành Đá Quý chứa chấp người bình thường chẳng qua là vì một tòa thành cần sinh vật cấp thấp để tôn lên sinh vật cấp cao.

Những sinh vật cấp thấp muốn sống trong Thành Đá Quý cần phải đóng góp, cũng tức là lấy điểm tích lũy để trao đổi thời gian sinh tồn.

Nếu như không có điểm tích lũy, Thành Đá Quý sẽ không nể nang mà đuổi người đó ra khỏi thành, cho dù bên ngoài đang có sự đe dọa của yêu quái cát.

Tô Quân nhìn chằm chằm lòng bàn tay mãi không thể sử dụng sức mạnh đá quý, anh cũng sắp hóa thành sinh vật cấp thấp rồi sao?

Nếu thật sự là vậy, anh thà biến thành...

Một viên kẹo được đặt vào lòng bàn tay, gián đoạn suy nghĩ của Tô Quân.

Anh lấy làm lạ nâng mắt, Vân Thiển nở nụ cười xinh đẹp với anh.

Không giống vẻ mặt lo âu nặng nề của người khác, ngay lúc này cô càng cười tươi hơn.

“Vì sao?” Tô Quân không hiểu.

“Vì sao cô cười?”

Vân Thiển cũng không hiểu: “Vậy tôi phải khóc sao? Cho dù tôi bày ra khuôn mặt ử rữ thì cũng chẳng thể cảm nhận hết nỗi khổ của ngài, thương hại chẳng qua giống như bố thí mà thôi.

Nỗi khổ của ngài, chỉ có bản thân ngài rõ nhất.

Nếu đã vậy, vì sao tôi không thể khiến bầu không khí nhẹ nhõm hơn bằng nụ cười?”

“Ngài đừng nhìn bộ dạng của tôi bây giờ mà xem thường.

Khi còn bé, tôi là người được gọi là ‘Mặt trời nhỏ’ đấy.

Chỉ cần tôi cười tươi một chút, người bên cạnh cũng sẽ cười theo.” Người có đôi mắt đào hoa khi cười đều rất xinh đẹp, ngay cả độ cong đuôi mắt cũng toát lên ý cười.

Đợi lúc Tô Quân phát hiện, khoe môi anh đã bất giác nhếch lên theo Vân Thiển.

Đại khái vì để quan sát vẻ mặt của anh, cô nghiêng người tới gần, có thể nghe thấy làn hơi nóng ấm phả ra.

Nụ cười trong veo.

Có cái gì hay mà cười!

Tô Quân lạnh giọng: “Mang thức ăn đến đây cho ta.”

Vân Thiển thở phào, cô chỉ sợ bệnh nhân không chịu ăn uống.

Vân Thiển âm thầm đặc ý, chỉ cần cô muốn, không có người nào mà cô không dỗ được.

Tô Quân ăn một miếng, mặt vô cảm nói: “Thịt dai quá, ta muốn ăn thịt mềm hơn.”

Vân Thiển: “Ờ, tôi đi đổi cho ngài.”

Nửa giờ sau, cô lấy về phần cơm mới.

Tô Quân ném một miếng: “Chín quá, ta muốn ăn vị tái một chút.”

Vân Thiển: “Ờ.”

Nể tình tên này là bệnh nhân.

Lại qua nửa giờ, Vân Thiển phong trần mệt mỏi trở về.
Tô Quân cắn một miếng đã vút dừa: “Chín quá rồi.”
Vân Thiển ngưng mắt nhìn miếng thịt đang rỉ máu, chẳng lẽ cơ thể
Tô Quân bị lây nhiễm, khẩu vị cũng biến đổi giống thú vật sao?
Tô Quân hơi xoay đầu nhìn Vân Thiển.

Anh nhiều lần đề ra yêu cầu vô lý tùy hứng, vì sao nụ cười trên mặt
cô còn chưa tắt.

Hắn là cô đã nghe thấy sau này anh không thể nào sử dụng sức
mạnh đá quý, có nghĩa là không thể dạy cô được nữa.

Chẳng qua do Đường Giác căn dặn mà thôi, làm qua loa là được,
cần gì phải tận tâm tận lực?

Anh nhìn bóng lưng Vân Thiển lại biến mất lần nữa.

Một giờ, hai giờ, Vân Thiển vẫn chưa trở về.

Tô Quân nhìn cánh cửa đóng kín, cô sẽ không trở về.

Căn phòng tối tăm u ám.

Những người khác rồi cũng sẽ như vậy.

Bây giờ anh là đồ vô dụng, mặc dù ban đầu niệm tình công lao trước
đây, nhưng một thời gian sau bọn họ sẽ thay đổi.

Cửa bị mở ra, một luồng sáng chiếu xuyên qua khe cửa.

Tô Quân cảm thấy chói, Anh nheo mắt nhìn Vân Thiển dắt hai con bò
vào, thờ d.ốc nói:

“Tái vậy đủ chưa, ngày mai còn có thể tự đi ăn cỏ nữa đấy!”

-----oOo-----

Chương 98: 98: Cô Thích Ta

Sau khi yêu quái cát tẩn công, người trong Thành Đá Quý đề cao cảnh giác hơn, việc gia cố phòng ngự và nâng cao thực lực Bảo thạch sư vô cùng cấp bách.

Chuyện Tô Quân bị thương đã lan khắp toàn thành.

Hôm đó, số người chứng kiến quá đông, Đường Giác không thể bịt hết miệng tất cả mọi người, lòng người hoang mang.

Hơn một tháng trôi qua, ngoài mặt ai làm chuyện nấy nhưng thực ra trong lòng không yên.

Ai cũng đều quan tâm cửa viện đóng chặt của Tô Quân.

Không có Tô Quân, Thành Đá Quý phải làm sao?

Đường Giác đoán được Tô Quân rất quan trọng trong lòng người dân Thành Đá Quý, nhưng anh không ngờ lại quan trọng đến mức này.

Anh nhìn Thiết Kính Lôi bước vào phòng, mặt mày hốc hác.

Đường Giác cười nói: “Không có Tô Quân, cậu lo lắng đến thế à?”

Thiết Kính Lôi nhìn anh: “Cậu cũng chẳng hơn gì tôi đâu.”

Anh giơ một viên đá quý lên làm gương soi, phản chiếu dáng vẻ của mình lúc này.

Hai gò má hóp lại, hốc mắt hõm xuống, màu da nhợt nhạt.

Đường Giác giơ tay bưng mặt: “Tôi chỉ muốn biết Tô Quân bây giờ còn sống không?”

Trừ Vân Thiển có thể ra vào sân viện Tô Quân, những người khác đều không thể vào, chỉ đành thông qua tình hình từ miệng Vân Thiển để phán đoán anh ổn hay không.

Thiết Kính Lôi lưỡng lự nói: “Dựa theo cách nói của Vân Thiển, hẳn là Tô Quân không sao...”

Không phải bọn họ hoài nghi Vân Thiển, mà là Tô Quân Vân Thiển miêu tả quá bất thường.

Ảo ảnh đá quý toàn thân Đường Giác nhấp nháy, Vân Thiển truyền tin tới.

“Ngài Thành chủ, hôm nay trạng thái tinh thần của Quân sư Tô vẫn rất tốt, chơi cầu lông với Đại Hoàng và Nhị Hoàng rất vui vẻ, hai tay tập luyện đầy đủ, thuốc cũng uống đúng liều.”

Nghe đi, nghe đi, đây có thể là Tô Quân sao?

Đại Hoàng và Nhị Hoàng là hai con bê quý giá mà Vân Thiển dắt từ nhà của Bảo thạch sư nào đó, chỉ bởi Tô Quân muốn ăn cái gì mà thịt bò vừa tái vừa gân, cô bèn lôi ngay hai con bò cho Tô Quân gặm sống.

Đương nhiên chắc chắn Tô Quân không ăn được, hai con bò cũng trở thành thú cưng trong sân viện Tô Quân.

Dựa theo lời Vân Thiển nói, nuôi thú cưng có thể khiến tâm trạng bệnh nhân thoải mái.

Tô Quân lại chưa từng phản đối, Đường Giác cũng đồng ý chuyện Vân Thiển nuôi bò.

Tô Quân và hai con bò chơi cầu lông với nhau?

Chuyện này có thể sao?!

Nếu tiếp tục không biết được tình trạng Tô Quân, Đường Giác nghĩ mình sẽ hốc hác tới chết mất.

Thiết Kính Lôi suy nghĩ nói: “Tiểu đồ đệ của tôi có quan hệ rất tốt với Vân Thiển, bảo cậu ta đi hỏi thăm tin tức rồi lại lấy cục đá quèn của cậu ghi hình.”

Văn Tư Thành đang dốc sức bài trừ nhân tố tận thế đột nhiên bị sai đi làm nhiệm vụ như vậy, anh đành phải đi làm theo.

Tại sân viện Tô Quân, một giọng nói vốn nên lạnh lùng điềm lại tĩnh tràn đầy phần nộ gào lên:

“Vân Thiển! Cô lặn vào đây cho ta!”

Vân Thiển giơ ngón tay út ngoáy lỗ tai, lắc người như lưu manh, dựa vào cửa phòng Tô Quân.

“Quân sư Tô, Tinh – Thần – Khí của ngài bây giờ rất ổn, cứ tiếp tục duy trì, đừng nên chán nản.”

Tô Quân: "..."

Anh giơ tay, đầu ngón tay run run chỉ thẳng trước giường: "Ta đã nói hai con bò này không được bước vào phòng ta, càng không được giẫm chân thối dơ dầy của nó lên giường ta!"

Hình thể hai con bò không nhỏ.

Bấy giờ, hai chúng nó đang ngậm quả cầu rơm trong miệng, thân thiết đặt ở trên giường, hi vọng Tô Quân có thể chơi với chúng. Tô Quân không biết tại sao Vân Thiển có thể huấn luyện bò giống như chó, anh thật sự không muốn ở cùng một không gian với cái thứ này.

"Đại Hoàng, Nhị Hoàng tới đây, đi ra ngoài chơi."

Hai con bò ngoan ngoãn ngoắc đuôi ra ngoài.

Tô Quân xụi lơ trên giường, nghiêng răng uy hiếp: "Nếu còn lần sau, cô..."

Vân Thiển: "Chúng nó chưa đi xa đâu."

Tô Quân ngậm miệng, không nói tiếp nữa.

Vân Thiển nén cười.

Ngày đó, Tô Quân muốn ăn thịt tái, cô dắt hai con bò này vào, không ngờ sau khi Tô Quân thấy bò sống thì ngất xỉu tại chỗ.

Anh chán ghét, thậm chí sợ bò sống... Rõ ràng ăn thịt bò mà còn sợ bò sống tới gần.

Vân Thiển không cố ý dùng cách này để dọa Tô Quân, có điều thời gian trôi qua, anh vẫn cứ ở lì trong phòng không chịu ra cửa, cảm xúc ngày càng u ám, không thèm để ý chuyện bên ngoài.

Cô liếc Tô Quân trên giường.

Một tháng không tiếp xúc ánh mặt trời, da dẻ anh trắng bệch, khí thế kiêu ngạo lúc mới gặp chẳng còn sót lại chút gì, thay vào đó là u ám xua mãi không tan.

"Tóc ngài rối rồi, để tôi chải cho ngài."

Vân Thiển nâng tóc Tô Quân chậm rãi chải, Tô Quân để mặc hành động của cô.

Tóc anh dài hơn cô, đen bóng mượt mà, chất tóc mềm mịn.

"Quân sư Tô, ánh nắng mặt trời hôm nay rất đẹp, ngài không muốn

ra ngoài phơi nắng sao? Đúng lúc gần đây Thành Đá Quý vừa bố trí kết giới phòng ngự mới, trong đó cũng có công lao của tôi.

Ngài không hiểu kỳ sao?”

Tô Quân cười khẩy: “Ra ngoài để mọi người nhìn ta chế giễu sao?

Hít — — Buông tay!”

Vân Thiển níu tóc Tô Quân, nghiêm túc nói: “Tại sao ngài cứ suy đoán ác ý người khác vậy? Ngài bảo vệ Thành Đá Quý, là anh hùng của Thành Đá Quý, anh hùng sẽ không bị người khác cười nhạo.”

Tô Quân giật tóc anh về, nằm xuống, xoay lưng về phía Vân Thiển.

“Nếu như cô cho rằng ở đây chán thì có thể rời đi, ta không bảo cô ở lại.”

Vân Thiển khoanh hai tay trước ngực, bắt đầu nói lý.

“Quân sư Tô, ngài mất tự tin sao?”

“Mất đi hai chân khiến ngài – Bảo thạch sư đã từng hùng mạnh nhất, vì thế sa sút sao?”

“Lúc trước, đại phu từng nói sức mạnh trong thiên thạch có thể giúp ngài trị khỏi hai chân.

Mà ngài ngay cả sân viện cũng không ra, không thử thì làm sao biết mình không thể thu phục thiên thạch?”

“Quân sư Tô tôi thấy là đáng vẻ giống như người trời, bất cứ thứ gì cũng không thể đánh bại ngài ấy.”

“Bảo thạch sư là người có thể vận dụng sức mạnh đá quý, thích sự hoàn mỹ.” Tô Quân chậm rãi lên tiếng: “Ta đã biến thành bộ dạng xấu xí này — —”

Anh đột ngột vén chăn lên, trường bào màu trắng bao bọc lấy đường nét thanh thoát hoàn mỹ, nhưng lúc đến phần chân lại biến đổi dữ dội.

Hai chân anh giống như cây khô bốc mùi mục nát, cứ như kết hợp một người hoàn mỹ và một quái vật lại với nhau.

Vân Thiển nhìn chằm chằm hồi lâu, ngượng ngùng gãi đầu: “Xấu hổ quá, ngài không ngại tôi tới gần nhìn một chút chứ? Tôi không thấy rõ.”

Cảm giác đau thương trong lòng Tô Quân bay biến không còn sót lại

chút gì.

Anh không biết tại sao mình phải nói chuyện với cái người mạch não không bình thường này.

“Cô ra ngoài đi.”

Vân Thiển phớt lờ, nhào tới trước giường, híp mắt, cuối cùng cũng thấy rõ hình dáng hai chân Tô Quân thế nào.

Cô giúp Tô Quân lau rửa cơ thể nhưng đều cách rất xa, chưa từng nhìn gần như vậy.

Trước đây chỉ nghĩ da chân anh có cảm giác kỳ lạ, không ngờ đã biến thành bộ dạng thế này.

Tô Quân nhìn sắc mặt Vân Thiển biến đổi mấy lần, sau đó đứng dậy cúi đầu giống như đang suy nghĩ.

Cơ thể mà ngay cả bản thân anh nhìn còn ghét, càng không cần nói đến người khác.

Anh nhắm mắt lại, so với cái này, cơ thể yêu quái cát còn đẹp hơn.

Bên dưới làn da như vỏ cây khô của Tô Quân có cái gì đó chậm chậm ngọ nguậy.

“Quân sư Tô, ngài vẫn kiên quyết không phơi nắng sao? Ngài xem, chân ngài do không phơi nắng mà đã mục ruỗng thế nào rồi? Nếu mục tiếp nữa, lở mọc nấm thì sao, chẳng lẽ ngài muốn ăn nấm mọc ra từ chân mình hả? Không được, hôm nay tôi phải đem ngài ra phơi nắng.”

Trong chớp mắt, da thịt ngừng ngọ nguậy.

Tô Quân trở mắt cảm nhận tầm mắt hoàn toàn thay đổi, anh bị Vân Thiển quán chần vác lên vai, mang ra khỏi phòng.

Ánh nắng chói mắt nhưng lại hết sức ấm áp.

Tô Quân phát hiện bên dưới cây đá quý tăng thêm một chiếc xích đu, không cần phải hỏi, đây chắc chắn là tác phẩm của Vân Thiển.

Bị đặt lên xích đu, anh để ý tới đồng hồ đặc linh tinh chất đầy góc tường giống như ngọn núi nhỏ trong đình viện.

“Đó là gì?”

Vân Thiển: “Khoảng thời gian này nghe nói Quân sư Tô bị thương, rất nhiều người tặng quà thăm hỏi, hi vọng Quân sư Tô có thể sớm

hồi phục.”

Cô phủ tấm thảm lên chân Tô Quân rồi lót một chiếc gối mềm sau lưng anh.

Làm xong những việc này, cô ngáp một tiếng, kéo băng ghế nhỏ ra ngủ cạnh chân Tô Quân.

Tô Quân cúi mắt.

Vân Thiển ngủ rất ngon, nằm ngủ ngay cạnh đôi chân mà bản thân anh cũng chẳng muốn chạm vào, đúng là cô không ghét thật.

Ánh nắng mặt trời thật sự rất ấm áp.

Cửa đình viện bị người ta gõ.

Tô Quân vừa nghĩ trong lòng, cửa đã mở ra.

“Vân chó, đồ xấu xa nhà em — — Cò!” Sau khi thấy rõ khung cảnh, Văn Tư Thành sử dụng một loài thực vật để biểu đạt tâm trạng của mình lúc này.

Anh không hề nghĩ là Tô Quân mở cửa cho anh.

Văn Tư Thành nở nụ cười xấu hổ nhưng không kém phần lịch sự:

“Quân sư Tô, trông ngài rất có tinh thần nha...”

Anh rất tò mò, Vân Thiển đang ngủ, Tô Quân lại trong tình trạng không sử dụng được sức mạnh đá quý, làm sao anh mở cửa được.

Tô Quân quan sát người có thân hình khổng lồ chắc nịch này.

Lúc ở buổi dạ tiệc, anh đã để ý đến Văn Tư Thành, ánh mắt kia nhìn anh mang theo sự quen thuộc.

Cũng không phải nhìn thân phận “Quân sư Tô” này, mà là thông qua anh nhìn thấy người khác.

Tô Quân hỏi: “Ánh mắt người nhìn ta tỏ vẻ quen thuộc, trước đây người từng gặp ta sao?”

Tô Quân không hỏi thẳng, nhưng Văn Tư Thành lại hiểu ẩn ý trong lời nói.

Mắt Tô Quân là mắt chó hợp kim titan(*) à, lúc đó cách xa như vậy mà cũng có thể nhìn thấy ánh mắt anh thế nào?

(*) Ngôn ngữ mạng dùng trong game World of Warcraft

Bản thân anh soi gương còn chẳng nhìn thấy cặp mắt hí này của mình!

Văn Tư Thành: “Không có.”

Tầm mắt anh nhìn lướt qua, để ý ngón tay Tô Quân đang quăn tóc Vân Thiển nghịch.

Tục ngữ nói chết đồng đội, không chết bần đạo(*), anh bèn bịa đặt: “Tôi nói thật, thật ra là do Vân Thiển.

Sau khi cô ấy được ngài cứu đã yêu ngài từ cái nhìn đầu tiên, vẫn luôn hi vọng có thể tiếp cận ngài.

Tôi và cô ấy là bạn thân, cô ấy nói chuyện này cho tôi biết, tôi cũng giúp cô ấy để ý hành động của Quân sư Tô, cho nên mới...”

(*) Cải biên từ câu nói “Chết đạo hữu, không chết bần đạo”, có nghĩa là mặc kệ ai chết, miễn tôi còn sống.

Tô Quân hơi sửng người.

“Yêu từ cái nhìn đầu tiên?”

Văn Tư Thành thấy quả nhiên Tô Quân dịch chuyển sự chú ý, anh tiếp tục đặt điều: “Phải, Vân Thiển rất thích ngài.

Nếu không phải thích, tại sao cô ấy lại làm nhiều chuyện như vậy vì ngài?”

Tô Quân suy ngẫm.

Thì ra là vậy.

Nhưng mà...

“Tại sao?”

Văn Tư Thành: “Cái gì mà tại sao? Tại sao thích á? Thích một người tức là thích thôi, có thể là một ánh mắt, cũng có thể là chuyện gì đó người kia làm, nào có nhiều tại sao như vậy... Tôi thấy trong chốc lát chắc Vân Thiển chưa thức đâu, vậy tôi cáo từ trước.”

Tô Quân không ngăn Văn Tư Thành.

...

Vân Thiển thức dậy, đối diện một cặp mắt màu tím bạc.

Cô có thể nhìn rõ như vậy chứng tỏ người kia cách cô gần thế nào.

“Quân sư Tô?”

Ngón tay Tô Quân đặt lên gò má Vân Thiển, thấp giọng khẳng định:

“Thì ra cô thích ta.”

Vân Thiển: “...”

Lúc cô nằm ngủ, con bò nào đá vào đầu Tô Quân vậy?
Nhìn xem đứa bé đáng thương này, tự suy diễn mơ mộng ra cái gì
đấy.

-----oOo-----

Chương 99: 99: Xe Lăn Phô Trương

Vân Thiển nắm lấy ngón tay Tô Quân dờ đi.
Cô đang chuẩn bị giải thích hiểu lầm, nhưng đến khi nâng mắt, cô để ý thấy đáy mắt người thanh niên tóc đen trước mặt...
Lại có ánh sáng lần nữa.
Vân Thiển mím môi, làm sao cô mở miệng giải thích được.
Tô Quân không tin trên đời này có đối tốt một cách vô cớ.

Về lòng tốt của Vân Thiển, anh vẫn luôn mang theo thái độ ngờ vực, cho đến khi tìm được lý do giải thích hết thảy.
Sau khi tay bị dờ đi, sức mạnh đá quý của Tô Quân tự phát động, ánh sáng màu tím dán lên áp gò má Vân Thiển.
Anh ngoảnh mặt sang một bên, hờ hững nói: “Nể tình...” Giọng nói rất khế, sau đó lại lớn hơn một chút: “Ta cho phép cô thích ta.”
“Thật ra...” Lời còn chưa dứt, cơn mệt mỏi đã quét qua người cô.
Tô Quân kinh ngạc nhìn Vân Thiển ngất xỉu.

Chỉ một câu cho phép cô thích, cô đã xúc động thế này, cô thích anh đến thế sao...

Ở một bên khác, Văn Tư Thành báo cáo xong tình hình với Thiết Kính Lôi và Đường Giác.

Trông thân thể Tô Quân rất khỏe mạnh, tâm trạng cũng tốt, không chừng một khoảng thời gian nữa là có thể ra cửa đi lại.

Thành chủ lập tức yên tâm, ban cho Văn Tư Thành không ít phần thưởng.

Trong đó bao gồm cho phép một mình anh đến kho báu hàng phục vài loại đá quý quý hiếm.

Văn Tư Thành đang vui vẻ, chợt gương mặt ngây ngốc nhìn đồng hồ

cứu thế.

Sao Vân chó lại “Offline” rồi?

Cái này không phải đồ của thần linh Chúa cứu thế làm ra sao, sao không đáng tin gì cả, ngày nào cũng có bug.

Vân Thiển đi tới không gian quen thuộc.

Nơi này giống như hòn đảo nghỉ dưỡng, biển trời xanh xanh, sóng xô bờ cát.

Cô bị một người đàn ông ngực trần ôm vào lòng như cũ.

Tính dục thân thiết cọ má Vân Thiển: “Thiển Thiển, không ngờ mới đây lại được nhìn thấy nàng rồi.

Đây là quãng thời gian vui vẻ nhất của ta.”

Lười biếng thò nửa đầu khỏi bãi cát, chỉ lộ cặp mắt rử một nửa.

“Chào nàng.”

Giọng nói bị hạt cát lấp bết, bập bẹ nghe không rõ, nói xong lại chui trở vào cát.

Vân Thiển đẩy người ôm ấp mình ra, ngồi ở một đầu khác của ghế, hỏi: “Bây giờ đủ thời gian chưa, hãy kể cho tôi biết tất cả mọi chuyện.”

Tính dục và Lười biếng đều tóc trắng mắt vàng, gương mặt bọn họ giống hệt Giới, nhưng khí chất lại chênh nhau rất lớn.

Tính dục gục xuống ghế, híp mắt nhìn Vân Thiển: “Thật là lạnh lùng... Trong tất cả phân thân, lúc nào thái độ của nàng đối với Kiều ngạo cũng tốt nhất, bởi vì y biết giả bộ đáng thương hơn chúng ta.”

“Nàng xem, bây giờ Kiều ngạo lại bị thương rồi.

Cái bộ dạng khắp thiên hạ chẳng ai yêu mình, chỉ cần y bày vẻ mặt tổn thương, nàng sẽ trao hết sự mềm lòng và đồng cảm cho y.”

“Trẻ con biết khóc mới có kẹo ăn sao?”

Tính dục oán trách một phen, nói cứ như Vân Thiển là tên đàn ông bạc tình.

Cô bây giờ mới gọi là đầu óc mù mờ: “Tôi hoàn toàn không nhớ chuyện anh nói, trước đây tôi từng quen biết các anh sao?”

Nghe Vân Thiển nói câu đó, Tính dục hừ một tiếng, đưa lưng về phía Vân Thiển.

“Ta không muốn nói cho nàng biết.”

Vân Thiển: “...”

Cái tính cách ấu trĩ gì vậy?

“Haiz.” Lười biếng thở dài, ló đầu ra: “Ta không thích chuyện phiền phức, nhưng ta càng không thích vẻ mặt không vui của nàng.”

Ta nói cho nàng biết.”

Vân Thiển lập tức chạy đến bên Lười biếng, Tính dục cũng chẳng ngăn cản.

Lười biếng suy nghĩ mấy giây, mở miệng nói: “Trước tiên nói từ chuyện nàng quan tâm nhất đi.”

Chuyện nàng quan tâm nhất cũng chỉ là cơ thể mình.

Lười biếng nói: “Bởi vì ta, thân thể nàng dễ mệt mỏi nên bất cứ lúc nào cũng muốn đi ngủ.”

Bởi vì Tính dục, nàng dễ dàng sản sinh tính dục đối với người nào có tướng mạo nổi trội giữa đám đông.

Mặc dù chúng ta cố gắng áp chế nhưng sức mạnh còn sót lại vẫn ảnh hưởng tới nàng.”

Nghi ngờ từ trước đến nay của Vân Thiển đã được giải đáp, thì ra là nguyên nhân này.

“Nàng không giận sao?”

“Nếu là trước đây thì sẽ, bây giờ tôi chỉ muốn biết nguyên nhân mình sinh bệnh.”

Lười biếng tạm dừng, rồi nói tiếp: “Còn một chuyện nữa, thật ra nàng không phải cạnh thi, mắt của nàng rất bình thường.”

Lúc đó, Giới thi triển thần thuật trên mắt nàng, vì vậy khiến nàng không thấy rõ sự vật.

Đợi y khôi phục ký ức, giải trừ thần thuật, mắt nàng sẽ trở lại bình thường như cũ.”

Vân Thiển điềm tĩnh: “Vậy à.”

Lười biếng nhỏ giọng hỏi: “Nàng có thể oán hận y, dù là chúng ta

cũng cảm thấy y lúc trước quá ích kỷ.”

Vân Thiển lắc đầu: “Oán hận sẽ chỉ sinh ra oán hận, chuyện đã xảy ra, mọi chuyện tôi từng trải đều chẳng thể xóa đi được.

Bây giờ, tôi chỉ muốn biết sự thật, vì sao các người lại làm những chuyện đó với tôi?”

“Giới ra đời từ dục vọng loài người, là biểu hiện của tất cả dục vọng.

Dục vọng vô cùng vô tận, khó mà kiểm soát, bản thể bèn chia ra thành Kiêu ngạo, Tham lam, Tham ăn, Phẫn nộ, Giết chóc, Lười biếng, Đố kị và Tính dục, cùng khống chế thân thể trong khoảng thời gian khác nhau.”

“Nàng là tín đồ duy nhất của Giới, bởi vì nàng mà bản thể sinh ra phân thân dục vọng mới, chính là Cố chấp.

Bấy giờ, Kiêu ngạo là phân thân có sức mạnh lớn nhất trong chúng ta, nhưng Cố chấp có thể dễ như trở bàn tay mà đánh bại y, còn nuốt chửng Phẫn nộ và Đố kị, giành lấy quyền khống chế cơ thể.

Dưới sự điều khiển của Phẫn nộ và Đố kị, nếu không phải bản thể kịp thời tỉnh lại, sự tình khó lòng xoay chuyển.”

Giọng nói Lười biếng vẫn nhỏ nhẹ như cũ.

Vân Thiển lan man suy nghĩ làm thần linh thật khổ, phải tâm thần phân liệt mới có thể khống chế cơ thể mình.

Cô tò mò hỏi: “Các người đều là phân thân thần linh, vì sao Cố chấp lại mạnh hơn các người?”

Cuối cùng Tính dục cũng đứng dậy, anh tới gần Vân Thiển, hai tay bắt lấy bả vai cô.

“Đó là một bí mật khác, bí mật mà bây giờ nàng vẫn không thể biết... Cố gắng đừng kích thích Cố chấp, không ai biết y sẽ làm gì với nàng.”

Vân Thiển nhận ra sự nặng nề trong giọng nói Tính dục, cô hơi sợ hỏi: “Cố chấp là ai?”

Tính dục và Lười biếng đồng thanh nói: “Tổng Hành Chỉ.”

Tiểu mít ướm mà lại là Cố chấp nghe danh đã sợ?

Vân Thiển hoảng hốt chốc lát, sức nhận ra hành vi của Tống Hành Chỉ đúng là rất cố chấp.

Lúc trước, chính cậu là người cầm tay cô, để cô tự tay giết mình.

Cô nuốt nước bọt: “Thế nào gọi là kích thích cậu ấy?”

Tính dục đếm đầu ngón tay: “Ví dụ như thân mật với đàn ông khác trước mặt y, từ chối thích y, xa lánh y, không xem y là đàn ông, vâng vâng và vâng vâng.”

Vân Thiển trầm mặc hồi lâu: “Đều làm hết rồi thì sao?”

Tính dục và Lười biếng cùng im lặng.

Mặc dù bọn họ ở trong cơ thể Vân Thiển nhưng không phải lúc nào cũng trong trạng thái thức tỉnh để biết rõ mọi hành động của cô.

Tính dục hỏi: “Lúc đó, y có phản ứng gì?”

Vân Thiển: “Dáng vẻ rất đau lòng...”

Tính dục giơ tay lên xoa cằm, suy nghĩ chốc lát rồi chợt nghĩ ra: “Ta biết rồi, bây giờ y chưa hoàn toàn khôi phục, cảm ứng liên thông giữa các phân thân có thể khiến y thỏa mãn cho nên không xảy ra bất cứ chuyện gì!”

Vậy lúc cậu ấy không thỏa mãn được thì thế nào?

Đó không phải là trái bom hẹn giờ sao!

Tính dục an ủi Vân Thiển: “Bây giờ chắc chắn Kiều ngạo mạnh hơn Cố chấp, nàng mang Kiều ngạo về nhà, giết chết Cố chấp trước, vậy là xong chuyện.”

Vân Thiển: “...”

Đó là Tống Hành Chỉ ngoan ngoãn mà cô biết, cô không làm được.

Lười biếng: “Tên háo sắc, làm ơn ngậm miệng người lại, đừng mang ý nghĩ bẩn thỉu của người làm vấy bẩn Vân Thiển.”

“Người là cái đồ mỗi ngày chỉ biết đi ngủ, ngay cả lo trước tính sau cũng không biết!”

Sau đó, Vân Thiển nhìn thấy Tính dục và Lười biếng bắt đầu đánh nhau, ý thức cô dần dần mơ hồ.

Sức mạnh lấy được từ Tô Quân chỉ đủ duy trì một ít thời gian, Lười biếng và Tính dục còn rất nhiều chuyện chưa nói cô biết, vì sao cô lại chủ động tin ngưỡng Giới...

Vân Thiển tỉnh lại.

Sắc trời đã tối, cô cũng ngồi trên xích đu, bên tay phải Tô Quân.

Lúc đó, hẳn là cô ngã dưới đất mới đúng.

Sắc môi Tô Quân trắng bệch, thỉnh thoảng khẽ ho hai tiếng.

Vân Thiển: “Ngài sử dụng ảo ảnh đá quý sao? Đại phu nói ngài không thể sử dụng sức mạnh đá quý!”

Tô Quân không đáp, chỉ nói: “Cô ngủ hai ngày rồi.”

Vân Thiển hoảng hốt: “Hai ngày nay, ngài không ăn gì sao?”

Có được câu trả lời khẳng định, cô hấp tấp lao ra sân viện tìm đồ ăn.

Khóe môi Tô Quân giương lên độ cong nho nhỏ.

Anh ngẩng đầu, cây đá quý lung linh rực rỡ, ngũ sắc chiếu rọi.

Đột nhiên những màu sắc kia tối xuống không ít.

Tô Quân khựng lại, dùng sức chớp mắt, màu sắc cây đá quý lại trở về bình thường.

Anh nhắc tấm thảm dưới chân lên, dấu vết vốn được khổng chế tại đùi lại lan tràn lên trên.

Sức mạnh đá quý của anh không đủ áp chế nữa.

Vân Thiển bùng đồ ăn trở về, đến gần bèn phát hiện Tô Quân đang ngây người.

Rất hiếm khi thấy Tô Quân ngây người như vậy... Cô đặt cả khay đồ ăn lên chân Tô Quân, chia ra phần của mình: “Bắt đầu!”

Tô Quân nuốt thức ăn vào miệng, động tác sửng lại, không nếm ra vị gì.

“Mặn quá, hủ muối sau bếp Phủ thành chủ bị đổ hả?” Vân Thiển ăn một miếng rồi phun ra, xoay đầu nhìn Tô Quân cũng đang dừng bữa, bèn nói: “Tôi đi đổi phần khác.”

Tô Quân nhìn lòng bàn tay, anh đang sa hóa sao?

Nếu là trước đây, anh biến thành yêu quái cát cũng không sao, nhưng bây giờ anh không muốn...

Chỉ có thiên thạch mới có thể áp chế sao?

Vân Thiển lại lấy thức ăn trở về.

Ăn được một nửa, cô cẩn thận dò hỏi: “Quân sư Tô, chúng ta làm một chiếc ghế có thể tự do đi lại nhé, đề phòng tình huống hôm nay lại xảy ra...”

Cô không nói hai chữ “xe lăn”, lo sợ kí.ch thích Tô Quân.

“Tô Quân.”

Anh chỉ bật ra hai chữ.

Vân Thiển khó hiểu, Tô Quân nhìn cô: “Hãy gọi ta Tô Quân.

Xe lăn à, chuẩn bị đi, ta bây giờ đúng là hành động bất tiện.”

Tô Quân đồng ý sử dụng xe lăn nghĩa là có khả năng lớn sẽ ra khỏi sân viện.

Đường Giác nhận được tin thì rất vui mừng, triệu tập thợ thủ công tới Phủ thành chủ đóng xe lăn thoải mái nhất.

Tin tức không hề che giấu, một nửa Thành Đá Quý đều biết chuyện làm xe lăn.

Nhiều năm qua, Thành Đá Quý có thể sừng sững không ngã dưới sự tấn công của yêu quái cát, Tô Quân đóng góp công lao lớn nhất.

Dân thường trong Thành Đá Quý không thể góp lực đối phó yêu quái cát, nhưng bọn họ có thể làm ra con đường mới phù hợp với xe lăn trong Thành Đá Quý.

Bảo thạch sư phát huy năng khiếu thẩm mỹ của bản thân, thợ thủ công thì dạt đầy nhiệt huyết lên mặt ngoài xe lăn, nhất định phải tạo ra chiếc xe lăn phù hợp với thân phận Tô Quân!

Xe lăn này phải có thể phòng ngự, cũng có thể tấn công.

Chức năng bình thường cần trang bị đầy đủ, chức năng nâng cao cũng có thêm không ít.

Bên ngoài phải vừa hoa lệ cũng vừa hết sức khiêm tốn.

Thình thoảng Văn Tư Thành đi ngang qua khu vực chế tạo xe lăn, nghe thấy yêu cầu của Bảo thạch sư với nhóm thợ thủ công mà lắc đầu thở dài.

Chẳng khác nào bên A đòi màu đen rực rỡ, đúng là cố ý gây sự mà.

Mấy ngày sau, xe lăn làm xong, được phủ tấm vải đỏ ăn mừng.

Vân Thiển được dặn đi dặn lại phải để Tô Quân đích thân xốc vải đỏ, cảm nhận được sự quan tâm của mọi người trong Thành Đá Quý với anh.

Vân Thiển làm y như thế.

Xe lăn được đưa đến trước mặt Tô Quân.

Anh vươn tay kéo nhẹ, vải đỏ trượt xuống.

Vân Thiển đứng bên cạnh nói: “Ngài Thành chủ nói đây là tấm lòng quan tâm của mọi người đối với...”

Cô nhìn hình dáng xe lăn.

Vàng nạm kim cương, ngũ sắc sặc sỡ, giống như ghế ngồi của nữ vương Ma Tiên Bảo(*), kiểu cách phô trương đến hết hồn.

Tô Quân ngưng mắt nhìn xe lăn hồi lâu, thấp giọng nhẹ nhàng nói: “Phủ lại, trả về.”

(*) Nữ vương Ma Tiên Bảo: nhân vật trong bộ phim truyền hình “Quỷ nhỏ Balala” của thiếu nhi.

Mình chỉ tìm được hai bức hình ghế ngồi cho nữ vương, chắc là hai season khác nhau nên ghế cũng khác nhau

-----oOo-----

Chương 100: 100: Nguy Hiểm Giáng Xuống

Về sau, Tô Quân sử dụng xe lăn gỗ bề ngoài cực kỳ bình thường khiến chúng nhân sĩ trong Thành Đá Quý lòng đau như cắt. Sau khi có xe lăn, Tô Quân có thể tự mình hành động trong sân, tạm thời không định rời khỏi sân viện. Trừ chăm sóc Tô Quân, thỉnh thoảng Vân Thiển sẽ được điều động đi buff cho Bảo thạch sư củng cố kết giới.

Lòng của cô không đặt ở việc tăng cường thực lực nên năng lực Bảo thạch sư bây giờ kém hơn Văn Tư Thành một chút.

Văn Tư Thành đã có thể thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, đi theo tiểu đội mà Thiết Kính Lô dẫn dắt, triển khai điều tra xung quanh thủ lĩnh yêu quái cát mà Tô Quân phát hiện trước kia.

Cô cho Văn Tư Thành mượn túi ngũ thần linh, thời khắc nguy hiểm có thể sử dụng để tránh đầu sóng ngọn gió.

Nhóm cá muối hai người ở lại thế giới tận thế vài tháng, trải qua bao phen cá muối đấu tranh giữa chán nản rồi hăng tiết, rồi lại chán nản, rồi lại hăng tiết, rốt cuộc phạm vi kiểm tra nhân tố tận thế cũng thu hẹp lại còn hai nhân tố, thiên thạch và thủ lĩnh yêu quái cát.

Vì cho rằng Vân Thiển có thể lừa lấy được thông tin quan trọng hơn anh, Văn Tư Thành đi điều tra thủ lĩnh yêu quái cát, Vân Thiển phụ trách điều tra thiên thạch.

Ghi chép liên quan đến thiên thạch đều ở trong Phủ thành chủ.

Mỗi buổi sáng sau khi đặt Tô Quân lên xe lăn, Vân Thiển sẽ đến Phủ thành chủ ở hơn nửa ngày, tới sẩm tối mới mò về.

Trước khi thiên thạch xuất hiện, thế giới này không có Bảo thạch sư cũng không có yêu quái cát.

Trên tấm bản đồ có năm quốc gia, biên giới quốc gia thường xuyên xảy ra tranh chấp, nhưng không xảy ra cuộc chiến quá lớn.

Dân chúng trong năm nước sống khá chan hòa.
Một ngày nọ mấy trăm năm trước, người ta tiên đoán ra xảy ra nhật thực toàn phần.

Hiện tượng này bị xem như trời phạt, khiến các quốc gia hoang mang.

Quốc quân các nước tự phạt quỳ trên đài tế trời mới ổn định được lòng dân.

Thế nhưng vào hôm nhật thực toàn phần, khủng hoảng thật sự đã càn quét qua bản đồ.
Nhật thực toàn phần không những đưa đến mặt trời đen, đồng thời còn đưa đến thiên thạch.
Thiên thạch giáng từ trên trời xuống, rơi vào sa mạc.

Sức mạnh kỳ lạ phát ra từ hòn đá phóng đi khắp thế giới.
Cả thế giới bị sa mạc bao phủ, yêu quái cát xuất hiện, sa hóa loài người, dân số thế giới nhanh chóng biến mất bốn phần năm, loài người rơi vào tình thế tuyệt vọng.

Thiên thạch lại đưa tới hi vọng, khiến cho loài người có thể thao túng sức mạnh đá quý, đối kháng với yêu quái cát.
Bảo thạch sư đầu tiên xuất hiện đẩy lùi yêu quái cát, khoanh ra một phần lãnh địa, hợp tác với Bảo thạch sư khác xây dựng thành trì xung quanh thiên thạch, tức là Thành Đá Quý bây giờ.
Bọn họ hi vọng Thành Đá Quý có thể thổi bùng lên ngòi lửa hi vọng của loài người.

Liên tục có Bảo thạch sư rời khỏi Thành Đá Quý đi ra thế giới bên ngoài, để lại truyền thuyết “Ốc đảo sa mạc” và bản đồ ở nơi khác.
Thành Đá Quý phát triển đến ngày nay, hiện đang ở trạng thái thịnh

vượng nhất, lãnh địa mở rộng, dân số đông đúc, thực lực Bảo thạch sư đều rất xuất sắc... Đáng tiếc yêu quái cát không cho bọn họ cơ hội tích góp sức mạnh, phát động tấn công bọn họ lần nữa.

Trong ghi chép có lưu lại câu nói của Bảo thạch sư đời đầu xây dựng Thành Đá Quý:

“Sinh tức là diệt, diệt tức là sinh.”

Người ta cho rằng những lời này là nói về Thành Đá Quý, cũng có người cho rằng là đang nói về yêu quái cát, hoặc là về thiên thạch.

Bất kể áp dụng trên đối tượng nào, những lời này đều có thể giảng giải thông suốt.

Lúc Vân Thiển rời khỏi Phủ thành chủ, sắc trời tối hơn thường ngày. Bây giờ cô ở lại trong viện Tô Quân, xây một căn phòng nhỏ bên cạnh phòng anh.

Phòng tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, khiến cô có cảm giác thoải mái như ở homestay tại thế giới tận thế.

Hôm nay, sự thoải mái của cô biến mất.

Nhà gỗ nhỏ của cô chỉ còn lại một đồng ván gỗ, Đại Hoàng và Nhị Hoàng đang lấy nó mài răng.

Dưới cây đá quý, Tô Quân nhắm mắt ngồi trên xe lăn, nhẹ nhàng phe phẩy quạt xấp.

“Ngài phá phòng tôi rồi.”

Nghe thấy câu khẳng định của Vân Thiển, anh mở mắt, xấp quạt, chỉ vào hai con bò: “Là tác phẩm của chúng.”

Vân Thiển tin mới lạ, cô khó chịu moi một tấm ván gỗ lên.

Tấm ván gãy nát tả tơi, dù cho dùng sức mạnh đá quý cũng không thể nào hợp lại thành nhà mới được.

“Ngài lên cơn gì đó, đâu có ai chọc ngài... Ngài bảo tối nay tôi ngủ ở đâu đây?”

Tô Quân lăn xe, lộ diện dưới ánh trăng: “Cô liên tục đến Phủ thành chủ làm gì?”

Bởi vì anh có xe lăn, không cần dốc sức chăm sóc nữa, cho nên cô bắt đầu rời đi sao?

Bởi vì ở chỗ anh không có ích lợi gì nên mới tìm Đường Giác?

Vân Thiển đưa lưng về phía Tô Quân nên không thấy sắc mặt âm u của anh.

Cô lục lọi tấm ván gỗ lành lặn, ít nhất gom lại thành cái lều chắn gió, mở miệng nói: “Điều tra chút chuyện.”

Tô Quân lại tới gần hơn: “Cần mất nhiều thời gian vậy sao?”

“Hết cách rồi, sổ sách ở đó nhiều, lại chẳng phân loại, chỉ có thể lật xem từng quyển, rốt cuộc thông tin tìm được vẫn còn quá ít.” Vân Thiển dừng động tác lục lọi ván gỗ, chột bầm bầm: “Nếu có thể hỏi thẳng ngài Thành chủ thì tốt rồi, chắc hẳn ngài ấy biết rất rõ, có điều bây giờ ngài ấy quá bận rộn, truyền tin cũng chẳng có thời gian xem trả lời.”

Còn Bảo thạch sư nào hiểu biết nhiều về thiên thạch đây?

Tô Quân: “...”

Anh siết chặt quạt xếp trong tay nhiều lần, cảnh tượng trước mắt bay màu ngày càng nhiều.

Tất cả cảnh vật đều nhuộm màu xám, chỉ còn áo bào Vân Thiển vẫn giữ lại màu đỏ tươi.

“Đúng rồi.” Vân Thiển đột ngột đứng dậy, bước nhanh tới bên cạnh Tô Quân: “Tô Quân, Tô Quân, ngài lợi hại như vậy, chắc hẳn biết chuyện về thiên thạch nhỉ?!”

Thanh niên chậm rãi gật đầu.

“Biết vậy tôi tới hỏi thẳng ngài cho rồi, còn chạy tới Phủ thành chủ làm gì cho phiền.” Vân Thiển cảm thấy hẳn là người trong cục u mê, Tô Quân với tư cách là Bảo thạch sư mạnh nhất Thành Đá Quý, còn ai hiểu biết về các loại đá quý hơn anh.

Thiên thạch cũng là một loại đá quý.

“Chẳng lẽ cô đến Phủ thành chủ là để điều tra thiên thạch?”

“Đúng vậy, sức mạnh của Bảo thạch sư bắt nguồn từ thiên thạch, yêu quái cát cũng là sinh vật được thiên thạch tạo ra, sức mạnh của chúng nó hẳn cũng bắt nguồn từ thiên thạch... Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi.”

Tô Quân lắng nghe giọng nói tíu tít của Vân Thiển, cảnh tượng xám xịt trước mắt lại nhuộm màu sắc lần nữa.

“Ta hiểu thiên thạch.

Trong Thành Đá Quý... không ai hiểu nó hơn ta.”
Anh nhìn thấy đôi mắt Vân Thiển phát sáng.

...

Suy đoán của Vân Thiển cũng chẳng phải suy nghĩ kỳ lạ.
Khí tràn ra từ thiên thạch là sức mạnh đá quý, khí ở sâu bên trong thiên thạch là sức mạnh sa hóa, đây là bí mật mà số ít người trong Thành Đá Quý mới biết.

Tô Quân là người phát hiện ra bí mật này.

Vân Thiển kinh ngạc: “Sao ngài phát hiện được chuyện này?”

Tô Quân xoay quạt xếp trên tay, nâng mắt nhìn cô: “Ta muốn thu phục nó.”

Vân Thiển không biết nên nói cái gì, anh đúng là có gan nghĩ đấy.

Sức mạnh của Bảo thạch sư tới từ thiên thạch, hành vi của Tô Quân như vậy chẳng khác gì nói với Đấng sáng thế loài người: “Ta muốn làm chủ nhân ngươi.”

Vân Thiển nhớ lại, Tô Quân là phân thân Kiêu ngạo của thần linh Giới, anh có gì mà không dám.

Với tư cách là thiên tài Bảo thạch sư hiếm có trên đời, tốc độ thu gom đá quý của Tô Quân nhanh hơn bạn cùng trang lứa.

Khi những người khác vẫn còn chiến đấu với đá quý cơ sở trong Quả cầu hi vọng, anh đã có thể đối phó yêu quái cát, nhặt đá quý yêu quái cát rơi xuống.

Đợi lúc người khác có thể ứng chiến yêu quái cát, anh đã tập hợp đủ tất cả đá quý trên đời này, chỉ còn lại một loại chưa bước vào ảo ảnh đá quý của anh.

Đó là thiên thạch.

Thành chủ Thành Đá Quý lúc đó là một lão già cổ hủ, anh ra tay với thiên thạch sẽ bị trục xuất khỏi Thành Đá Quý.

Bình thường Thành chủ Thành Đá Quý sẽ tuyển chọn Bảo thạch sư trẻ tuổi xuất sắc nhất trong nhóm người để nhận chức Thành chủ.

Tô Quân không có hứng thú làm Thành chủ, bèn cố ý thua bạn thân Đường Giác trong trận so tài.

Đường Giác lỗ tai mềm, lòng càng mềm hơn.

Sau khi làm Thành chủ, Đường Giác nhẹ dạ, cả tin chuyện anh chỉ muốn tiếp xúc thiên thạch ở khoảng cách gần, bèn mở kết giới bên ngoài thiên thạch, để anh bước vào.

Anh phát động tấn công thiên thạch.

Ban đầu số lượng đá quý khổng lồ của anh có thể nhẹ nhàng quyết đấu đá quý với thiên thạch, nhưng giữa đường, thiên thạch xảy ra biến hóa.

Anh giống như bị bao bọc trong cát chảy, dù làm gì cũng không phá hủy được kết giới cát xám lớp ngoài thiên thạch.

Thời gian kéo dài, anh không thể tiến hành đối chiến lần nữa, ngất xỉu trước thiên thạch, đá quý trên người mất đi một nửa.

Sự phát hiện này khiến Đường Giác và Thiết Kính Lôi vô cùng hoảng sợ, ba người bọn họ thống nhất giao ước không nói chuyện này cho những người khác, đến khi tìm được nguyên nhân thiên thạch như vậy.

Gần mười năm trôi qua, trải qua quá trình cố gắng lãng quên của bọn họ, chuyện này trở thành ký ức phủ bụi.

Vân Thiển nghe xong, mấp máy môi nói: “Giao ước của ba người không thể cho người khác biết, bây giờ ngài lại nói bí mật này cho tôi...”

Tô Quân mỉm cười: “Coi như trao đổi, cô nói một bí mật của cô cho ta biết, thế nào? Ví dụ như lai lịch của cô và người bạn kia.”

Vân Thiển cảm thấy khung cảnh này hơi quen mắt, hình như trước đây cô cũng từng bị một phân thân nào đó hỏi như thế.

Cô cười: “Lai lịch gì, chẳng phải anh đã cứu tôi sao, tôi chỉ là một dân tị nạn thôi.”

Tô Quân hỏi: “Mấy ngày cô không ở đây... Sau khi điều tra, ta phát hiện một chuyện rất thú vị.

Cô và Văn Tư Thành đến từ thôn làng khác biệt, chưa từng tiếp xúc với nhau trước kia, nhưng lần đầu gặp đã tỏ ra vô cùng thân thiết.

Thân thể các người cũng rất kỳ lạ, rõ ràng mấy lần tu luyện đã đạt

đến cực hạn nhưng có thể lập tức khôi phục sinh lực, giống như tái sinh...”

Vân Thiển càng nghe càng đau đầu, đúng là bình thường cô và Văn Tư Thành hành động không hề có ý che giấu, dù sao Chúa cứu thế sẽ xóa nhòa hết tất cả hành vi kỳ lạ của bọn họ, làm sao Tô Quân lại chú ý tới chuyện này?

Lẽ nào vì anh là phân thân thần linh?

Tô Quân để ý tới vẻ mặt đưa đám của Vân Thiển, anh ngập ngừng, rủ mắt nhẹ giọng nói: “Ta đã phát hiện một bí mật của cô... cho nên nói cho cô một bí mật.”

Dưới ánh trăng, thanh niên trên xe lăn cất đi sự kiêu ngạo lúc xưa, vẻ mặt hết sức dụi dàng.

“Cô muốn biết cái gì, ta đều nói cho cô biết.”

Cho nên... đừng đi tìm người khác, được không?

Vân Thiển đọc được hàm ý này trong mắt Tô Quân.

Nét mặt già nua của cô ửng đỏ, lằm bằm một hồi.

“Nhiệt độ hơi thấp, tôi đưa ngài vào phòng trước.”

Cô nắm tay đẩy xe lăn, đẩy người vào phòng giống như pháo xung phong, kèm với tiếng cười khế của thanh niên.

Nửa giờ sau, Vân Thiển khôi phục bình tĩnh, gương mặt hão sắc không còn đỏ nữa.

Tuy nhiên đối diện với lời nói ngây thơ như vậy, trái tim cô cũng chẳng chịu nổi.

Vân Thiển hỏi: “Nếu ngài thu phục được thiên thạch, có phải có thể rút đi sức mạnh trong người yêu quái cát không?”

Tô Quân gật đầu, tâm trạng rất tốt: “Có lẽ, nhưng muốn thu phục thiên thạch không phải chuyện dễ.

Sức mạnh lớp ngoài của nó mở cửa cho Bảo thạch sư, nhưng sức mạnh bên trong thì bài xích Bảo thạch sư, có lẽ chỉ có yêu quái cát mới có thể xuyên thủng kết giới đó.”

Vân Thiển: “Vậy chẳng phải không có Bảo thạch sư nào có thể thu phục nó sao?”

Tô Quân nhìn vào gương soi, tháo búi tóc.

Tóc dài buông xõa, anh nhìn gương mặt Vân Thiển trong gương.
“Ta cần cô giúp ta một tay.

Đường Giác sẽ không cho ta tiếp cận thiên thạch nữa, nhưng Văn Tư Thành có thể.

Bây giờ, cậu ta đang được ủy nhiệm làm nhiệm vụ quan trọng, đề xuất yêu cầu tiếp cận thiên thạch chẳng có gì kỳ lạ... Đến lúc đó, cô mang ta vào cùng là được.”

Vân Thiển sức hiểu ý của anh.

Trước khi Văn Tư Thành nhảy mũi, anh đã lấy tay bịt mũi miệng, nhờ vậy âm thanh phát ra không quá lớn.

Sau khi nhóm Bảo thạch sư Thiết Kính Lôi chia nhau hành động, anh bất ngờ rơi vào sào huyệt yêu quái cát, dựa vào túi ngủ thần linh của Vân Thiển cho mà che giấu mùi, đi theo đám yêu quái cát tập hợp có chủ đích.

Văn Tư Thành ngóng nhìn quân đoàn yêu quái cát càng ngày càng tăng phía trước.

Sau khi đoán được phương hướng của chúng, thân hình thịt mỡ của anh run rẩy.

Hướng đó là Thành Đá Quý!

Phải mau thông báo cho Vân Thiển!

Đồng hồ cứu thế rung lên.

Vân Thiển mở mắt, nhìn ba lần tín hiệu tập hợp liên tục, tiếp đó năm lần tín hiệu tập hợp liên tục, nửa giây sau lại một cái tín hiệu tấn công, nửa giây sau nữa lại một cái tín hiệu phòng thủ.

Tốp ba tốp năm(*), tấn công, phòng thủ...

(*) Nguyên văn là “tam ngũ thành quần”, có nghĩa là nhiều người tụ tập lại thành đám đông

Cô bật dậy khỏi nệm êm, lay tỉnh Tô Quân: “Yêu quái cát sắp tấn công thành rồi!”

-----oOo-----

Chương 101: 101: Thần Linh Giáng Thế

“Cậu khẳng định chứ? Một số lượng lớn yêu quái cát đang tiếp cận Thành Đá Quý? Phía đội ngũ phụ trách quan sát đánh giá cũng chưa truyền tin về...”

Đường Giác gặp lại Tô Quân lâu ngày mới xuất hiện, chưa kịp vui mừng đã nghe thấy một tin tức khiến anh không kịp ứng phó.

“Lập tức bảo tất cả mọi người trở về phòng thủ bảo vệ.” Tô Quân kiên định nói với Đường Giác: “Yêu quái cát tấn công thành, bên trong thành không đủ người, hậu quả khó mà gánh nổi.”

“Nhưng nếu bây giờ thu quân...” Đường Giác lưỡng lự: “Tô Quân, làm sao cậu cảm ứng được yêu quái cát?”

“Tôi không có cách nào sử dụng sức mạnh đá quý, cậu liền không còn tin tôi sao?” Tô Quân phẩy quạt, nói thẳng: “Lúc trước chiếm được lợi ích từ chỗ thiên thạch, tôi đã giấu giếm một ít.

Tôi có thể cảm ứng được yêu quái cát, vì vậy đoán trước được trận tập kích của chúng.”

Đường Giác lập tức nhìn Vân Thiển sau lưng Tô Quân: “Cậu nói là...”

Vân Thiển bày ra dáng vẻ “Tôi chẳng nghe thấy gì hết.”

Tô Quân thúc giục: “Thời gian không còn nhiều, nếu cậu còn xem tôi là bạn, hãy tin lời tôi.

Tôi sẽ không làm chuyện bất lợi cho Thành Đá Quý.”

Đường Giác cân nhắc chốc lát, nghiêng răng dặn dò thuộc hạ thông báo toàn thành phòng ngự, đồng thời lệnh tất cả Bảo thạch sư bên ngoài gấp rút lui về Thành Đá Quý bằng tốc độ nhanh nhất.

Bản thân Đường Giác cũng bắt tay bố trí phòng thủ thành trì.
Nơi này chỉ còn lại hai người Vân Thiển và Tô Quân.
Tô Quân nói: “Bây giờ chúng ta tới chỗ thiên thạch.

Thời điểm thành trì bắt đầu phòng thủ, bên phía lực lượng phòng ngự sẽ được điều chuyển, không cần sự cho phép của Thành chủ nữa.”

Vân Thiển đang trên đường đi hỏi anh: “Tại sao không nói cho ngài Thành chủ chính Văn Tư Thành phát hiện yêu quái cát có ý đồ tấn công Thành Đá Quý?”

“Vậy tiếp theo phải giải thích phương thức liên hệ giữa cô và Văn Tư Thành thế nào.

Bên trong Thành Đá Quý chỉ có một mình đá bốn mệnh của Đường Giác có thể truyền tin tầm xa, khoảng cách cũng có giới hạn.” Tô Quân trả lời nói: “Giải thích quá phiền phức, Đường Giác tin ta, huống chi điều ta nói là sự thật.”

Vân Thiển sử dụng sức mạnh đá quý giảm trọng lượng của xe lăn, như vậy có thể đẩy nhanh tốc độ một chút.

Cô hỏi: “Ngài không lo tôi nói dối ư?”

Tô Quân chỉ cười, nói ra ba chữ: “Ta tin cô.”

Phía trước là sân viện đặt thiên thạch, ánh sáng vẫn chiếu rọi như cũ.

Trước khi đến nơi, Vân Thiển nói: “Lần đầu tiên thấy tôi, ngài còn rất ghét tôi, không ngờ bây giờ lại nói ra ba chữ này.”

Tô Quân khẽ nói: “Ghét sao... Ban đầu ta cũng tưởng là thế.”

Nếu ghét thật, với tính cách khi đó của anh, anh chắc chắn sẽ không cứu Vân Thiển bị yêu quái cát bao vây.

“Chuyện kể tiếp chỉ cần một mình ta, cô không thể chịu đựng được sức mạnh phát ra bên ngoài của thiên thạch.”

Tô Quân bảo Vân Thiển đi gia nhập đội ngũ phòng thủ Thành Đá Quý.

Vân Thiển cũng không định ở lại.

Lúc rời đi, cô hỏi: “Ngài có nắm chắc thu phục được thiên thạch không?”

Tô Quân nói: “Sáu phần.”

Vân Thiển gật đầu: “Hơn một nửa, không tệ rồi.”

Tô Quân cười hỏi: “Cô không lo lắng ta sẽ chết sao?”

Vân Thiển ngạc nhiên nhìn anh.

Anh là phân thân thần linh đấy, làm sao có thể nghèo được.

Cô nói một cách quả quyết: “Không chết được, ngài không thể nào chết.”

Tiếng nói vừa dứt, thanh niên trước mặt lộ ra vẻ kinh ngạc hơn cả cô, lập tức nở nụ cười hoàn toàn khác với trước kia: “Phải, ta sẽ không chết.”

Vân Thiển vẫy tay: “Yên tâm, tôi sẽ cầu xin thần linh thay ngài, nói không chừng ngài ấy sẽ tới giúp ngài một tay.”

Tô Quân nghĩ Vân Thiển đang nói đùa, nhưng Vân Thiển lại nghiêm túc cầu nguyện.

Đọc xong lời mở đầu, cô nói thầm trong lòng: “Ngài thần linh tôn kính ơi, thế giới tận thế tôi đang ở có một người đàn ông tên là Tô Quân.

Anh ta gặp phải khó khăn, có khả năng sẽ chết... Đúng rồi, anh ta có liên quan đến ngài, là Kiều ngạo của ngài đấy!”

Lời cầu nguyện kết thúc, cô tìm được Đường Giác, gia nhập đội ngũ thủ thành trong đêm.

Dân cư Thành Đá Quý đang ở nơi lánh nạn, Bảo thạch sư lục tục chạy về, ai nấy đều căng mình cảnh giác đứng chờ trên tường thành. Một giờ trôi qua, không thấy bóng dáng yêu quái cát.

Hai giờ trôi qua, đội ngũ thăm dò phía trước vẫn không phát hiện bất cứ yêu quái cát nào đến gần.

Ba bốn giờ sau... người trên tường thành không nhận được than thở: “Thành chủ, có thật yêu quái cát sẽ tấn công không? Đội ngũ thăm dò không có bất cứ phát hiện nào, ngài lấy được tin tức này từ đâu?”

Đường Giác sẽ chỉ lộ ra vẻ mặt do dự trước mặt Thiết Kính Lôi và Tô Quân, trước mặt Bảo thạch sư và dân trong thành, vẻ mặt của anh vẫn luôn mang theo nụ cười kiên định.

Anh nói: “Đừng nên buông lỏng, người đó nói yêu quái cát phát động tấn công thì chắc chắn yêu quái cát sẽ phát động tấn công.

Tất cả tiếp tục duy trì cảnh giác!”

Đồng hồ đeo tay Vân Thiển rung lên, Văn Tư Thành nói yêu quái cát càng ngày càng gần.

Lúc này, sức chú ý của nhóm Bảo thạch sư Thành Đá Quý đã buông lỏng không ít, bắt buộc phải khiến bọn họ tập trung sự chú ý lần nữa. Vân Thiển đột ngột chỉ đằng trước, rống to: “Đó là cái gì? Yêu quái cát sao?”

Sức chú ý của tất cả Bảo thạch sư tập trung cao độ.

Lúc bọn họ nhìn về phía Vân Thiển chỉ, tường thành rung chuyển dữ dội.

Mọi người cúi đầu nhìn, phần cát hơi khác với cát xám ngưng tụ thành từng con yêu quái cát, chẳng biết từ khi nào chúng nó đã xuyên thủng hai lớp kết giới bảo vệ của Thành Đá Quý, đến lớp kết giới cuối cùng, điên cuồng tấn công tường thành.

Vân Thiển: “?” e b o o k t r u y e n.

v n

Chẳng phải nói yêu quái cát càng ngày càng gần sao, này rõ ràng đã đến rồi mà!

Văn Tư Thành trở mắt nhìn yêu quái cát nhảy liên tục vào một hố cát, giây kết tiếp đã biến mất không thấy đâu.

Thứ này biết dịch chuyển tức thời sao?

Thành Đá Quý bị tấn công kịp thời phản ứng, đẩy yêu quái cát dưới tường thành lui về sau, ép bọn chúng ra ngoài lớp kết giới bên trong. Đường Giác nghĩ mà rung mình: “Vân Thiển, may nhờ thị lực cô tốt.” Hiển nhiên anh đã quên bằng chuyện trước kia Văn Tư Thành nói Vân Thiển không thấy đường, hoặc nghĩ rằng mắt Vân Thiển đã khôi phục bình thường.

Vân Thiển nhìn sang Đường Giác.

Giờ phút này, ngay cả Đường Giác trông như thế nào cô cũng chẳng thấy rõ, chỉ gật đầu nói: “Cũng được, tốt hơn người bình thường một chút.”

Cô nhìn về hướng thiên thạch trong thành, bên đó vẫn không có động tĩnh gì, không biết tiến độ Tô Quân thế nào.

Đồng thời, cô cũng nói nhỏ trong lòng: “Hi vọng lần này thần linh đáng tin một chút, chớ nên mang danh thần linh mà làm ra hành vi giống như loài người.”

...

Lời cầu nguyện hóa thành quả cầu ánh sáng mà sinh linh thế giới tận thế không nhìn thấy, bay thoăn thoắt giữa dòng sông ánh sáng, đến một nhánh sông nào đó lại chảy vào thần điện của những thần linh khác nhau.

Giới đang tu luyện.

Sau ngày hôm đó, ngài bị Thần Bóng Tối cấm túc một khoảng thời gian, vẫn luôn ở trong điện, không thể rời đi.

Cấm chế của Thần Bóng Tối bày ra khiến ngài không thể thăm dò tin tức ngoài thần điện, ngay cả Sông tín ngưỡng chảy qua các thần điện cũng bị ngăn lại.

Trong thần điện chỉ có Vương Lâm, Đen to con và Trắng bé nhỏ ở ngọn núi phía sau thần điện làm bạn với ngài.

Trải qua khoảng thời gian tu luyện vứt bỏ tạp niệm, Giới đã hiểu ra một vài chuyện.

Bây giờ, ngài rất khẳng định Thần Bóng Tối có chuyện đang giấu ngài.

Sau hôm đó, ngài nhận ra tín ngưỡng thật sự của Vương Lâm vẫn là Thần Bóng Tối.

Ngài vốn nghĩ Vương Lâm là thần bộc mà Thần Bóng Tối phái tới chăm sóc ngài, nhưng bây giờ xem ra là thần bộc tới giám sát ngài

mới đúng.

Ngài cố gắng biểu hiện không để ý tình hình ở thế giới nhỏ, chỉ tập trung muốn thu hồi phân thân.

Biểu hiện này lọt vào mắt Vương Lâm, sau khi được báo cáo, quả nhiên cấm chế có chỗ nói lỏng.

Hôm nay Sông tín ngưỡng đã có thể tự do chảy vào thần điện.

Giới nhìn thấy hai quả cầu nhảy ra, khỏi cần nhìn cũng biết chắc chắn là tới từ tín đồ bại não không đáng tin cậy của ngài.

Quả cầu thứ nhất tới từ vài tháng trước ở thế giới tận thế.

Tín đồ bảo ngài giúp đỡ một chút, nói thẳng cho cô biết nhân tố tận thế, nếu có thể thì tiện tay giải quyết nhân tố tận thế để cô trở về nhà đối diện với nguy hiểm tại thế giới hiện thực càng tốt.

Giới mặt không cảm xúc ném quả cầu về lại Sông tín ngưỡng, loại cầu nguyện này hoàn toàn không cần hồi đáp.

Quả cầu thứ hai tới cách đây không lâu.

Giới duy trì khuôn mặt lạnh tanh lắng nghe lời thỉnh cầu của tín đồ, bảo ngài đi cứu tên đàn ông nào đó.

Chết thì chết, liên quan gì ngài, nhưng khi nghe đến câu “Anh ta có liên quan đến ngài, là Kiều ngạo của ngài đấy”, biểu cảm của Giới thoát vỡ vụn.

Rốt cuộc Vân Thiển là ai, là máy dò phân thân của ngài sao?

Mỗi lần đi thế giới mới đều có thể gặp chính xác một phân thân của ngài, tốc độ tìm kiếm phân thân còn nhanh hơn bản thân ngài nữa...

Còn về việc vì sao Vân Thiển biết chuyện ngài có phân thân, Giới nghĩ chỉ cần đầu óc Vân Thiển không có vấn đề, nhìn thấy đám người Tổng Hành Chỉ, Ô Tề Hải, Văn Nhân Du là đã có thể lờ mờ đoán được.

Giới muốn hồi đáp lời cầu nguyện nhưng ngại cấm chế, mức độ có thể hồi đáp cũng giới hạn.

Sau một hồi suy nghĩ cẩn thận, ngài đứng dậy, áo bào trắng trên người biến thành áo giáp, tay cầm trường kiếm đi về phía sau núi.

Vương Lâm đang quét dọn mặt đất, bỗng nghe Giới nói: “Ta đi tìm Đen to con luyện tay.”

Ông ta cúi đầu căn dặn: “Lúc ngài tu luyện cũng cần chú ý nghỉ ngơi.”

Sau núi nhanh chóng truyền đến tiếng đánh nhau rất lớn.
Vương Lâm lắc đầu, lát nữa lại phải tốn không ít công sức phục hồi.

Giây kế tiếp, sắc mặt ông ta chợt biến, nhắm thẳng về phía sau núi.
Như ông ta nghĩ, Đen to con và Trắng bé nhỏ nằm sắp dưới đất ngổ
ngàng nhìn ông ta.

Giới nói tìm Đen to con luyện tay, nhưng lại chọc thủng một lỗ ở nơi
cấm chế yếu nhất tại hậu sơn, bỏ chạy.

Vương Lâm lập tức báo việc này với Thần Bổng Tối, nhận được hồi
đáp.

“Không cần để tâm, nó ở thần điện yên ắng một thế giới dài như vậy
đã khó cho nó rồi.”

Vừa chạy khỏi thần điện, Giới lập tức định vị thế giới nhỏ mà Vân
Thiên đang ở.

Ngài xé rách không gian, giáng xuống trước mặt Tô Quân, vẻ mặt kỳ
lạ.

Từ khi tức cảm ứng được, Kiều ngạo là phân thân có thực lực mạnh
nhất trong tất cả phân thân hiện nay của ngài.

Nhưng nhìn bộ dạng này, xem ra Kiều ngạo sống cũng chẳng tốt lắm,
rõ ràng là con ma bệnh ngồi xe lăn, mặt mày trắng bệch ho ra máu.
Tốc độ dòng chảy thời gian của Thần giới và thế giới nhỏ khác nhau.

Thời điểm Giới xuất hiện, Tô Quân đã chiến đấu với thiên thạch
được nửa đường.

Lúc đang tập trung sức lực, đầu anh bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều
đoạn ký ức không thuộc về anh.

Giới giống như một chiếc WIFI di động, nhiệt tình đưa Tô Quân tiến
vào Internet công cộng phân thân, cùng chia sẻ cảnh tượng tự động
tải lên đám mây và những cảm xúc lúc phân thân dao động biên độ
lớn.

Đa phần những cảnh tượng này tương đối kích thích.

Tô Quân suýt nữa không chống nổi đòn tấn công quyết định của

thiên thạch.

Giống như một học sinh giỏi đang nghiêm túc chuẩn bị cho kỳ thi cực kỳ quan trọng, bỗng có người ở bên cạnh chiếu một bộ phim màu đa chiều, chứa đầy đủ thể nghiệm và cảm giác cơ thể, mà nhân vật chính bộ phim đó là anh và đối tượng anh thích.

Cũng may ý chí Tô Quân vững vàng, không chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Dù vậy, anh cũng vô cùng phản cảm với bản thể quấy phá mình.

Giới vừa xuất hiện, Tô Quân đã biết mình là một trong những phân thân của ngài.

Khi thực lực phân thân đạt đến mức độ nhất định, chỉ cần bản thể xuất hiện, phân thân sẽ lập tức có cảm giác này.

Anh không thể chấp nhận được việc mình thành thực chứng chặc như vậy, vì sao bản thể... lại là cái thứ này?

Quá nhiều thông tin lướt qua đầu anh, hóa ra Vân Thiển đã quen biết những phân thân khác.

Cô chăm sóc anh cũng không phải vì thích anh, mà là nể mặt bản thể hoặc là những phân thân khác sao?

Giới hơi hất hàm dưới, mắt vàng híp lại, lên giọng một cách khí thế:

“Kiêu ngạo, đã đến lúc ngươi trở về bản thể rồi, đừng làm những chuyện vô ích nữa.”

Tô Quân hờ hững liếc mắt nhìn ngài, rồi lại tiếp tục cuộc chiến với thiên thạch.

Từ ánh mắt khinh bỉ của anh, Giới nhận ra ba chữ.

“Dựa vào ngươi?”

Giới: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Giới: ĐM vì sao, vì sao phân thân của ta đều không bình thường vậy?!

-----oOo-----

Chương 102: 102: Bản Thể Nhỏ Nhoi

Giới bị ghét bỏ, đứng bên ngoài quan sát Tô Quân thu phục thiên thạch.

Ngài cứ đứng một bên như vậy rất mất mặt.

Mùi ghét bỏ bốc lên trên người Tô Quân càng ngày càng rõ.

Giới mím môi, dứt khoát phất tay áo đi tìm tín đồ của mình.

Ngài bay qua vùng trời Thành Đá Quý, dùng thần thuật ẩn giấu thân mình, sinh linh bình thường không thể nhìn thấy ngài.

Cảnh tượng bên trong Thành Đá Quý đều hui.

Yêu quái cát đột kích, dân chúng duy trì vận hành thành trì đang chờ đợi ở nơi lánh nạn, không có chuyện gì để làm.

Chỉ có Bảo thạch sư có thể chiến đấu với yêu quái cát, giờ phút này bọn họ đang dốc sức chiến đấu trên tường thành, chống lại từng đợt tấn công của yêu quái cát.

Cát xám ngập trời, liên tục có Bảo thạch sư và yêu quái cát đồng thời ngã xuống.

Kẻ dẫn đầu âm thầm chỉ huy yêu quái cát đến giờ vẫn chưa bị bắt, yêu quái cát đang không ngừng tiêu hao thể lực con người.

Cục diện dần nghiêng về phía yêu quái cát.

Giới đứng giữa không trung, lạnh nhạt nhìn bọn họ từ trên xuống giống như đang xem cuộc chiến của bầy kiến hôi.

Trong trí nhớ dài đằng đẳng của mình, ngài từng nhìn thấy cảnh tượng oanh liệt hơn thế này gấp mấy vạn lần.

Khi đó ngài vì sự sống còn của sinh linh thế giới nhỏ mà gia nhập

cuộc chiến, từng bị thương một lần.

Thần Bóng Tối trách mắng ngài giữ lại quá nhiều nhân tính, không giống thần linh, từ đó bắt ngài bóc tách dự.c vọng tu luyện.

Không phải thần linh nào cũng có thể chia ra phân thân có vận mệnh độc lập như ngài, cũng chỉ có ngài có thể bóc tách cùng một lúc ra nhiều phân thân để tu luyện riêng, đợi bọn chúng hoàn thiện thì đến hái quả.

Giới chưa từng nghĩ quả không cho ngài ăn.

Không hổ là phân thân của ngài, chưa bao giờ bớt lo.

Giới bất giác cảm thấy tự hào.

Giờ phút này, tầm mắt ngài tập trung lên người Vân Thiển.

Tín đồ này đang sử dụng hệ thống sức mạnh của thế giới này trợ giúp người bản xứ.

Ngài nhìn sinh lực của Vân Thiển từ từ giảm xuống điểm thấp nhất rồi lại phục hồi.

Vừa nhìn đã biết ngay cách thức của Thần điện Ánh Sáng, vị thần tối cao này thật nhàm chán, tạo ra Chúa cứu thế đi lừa gạt sinh linh.

Người chơi trong Chúa cứu thế cứu giúp thế giới, tình cảm mà người bản xứ thế giới nhỏ dành cho bọn họ, bất kể là sùng bái hay cảm kích đều có thể thông qua người chơi chuyển hóa thành sức mạnh tín ngưỡng, rồi thông qua Chúa cứu thế cấp cho những thần linh khác... đám thần linh của Thần điện Ánh Sáng.

Yêu quái cát phía dưới tấn công ngày càng mãnh liệt, Giới nhàm chán chờ đợi toàn bộ người trên tường thành bị giết chết.

Đột nhiên, ngài nghe thấy tiếng lòng của Vân Thiển — —

【Sao Tô Quân còn chưa xong, nơi này sắp không chống nổi nữa rồi... Thần linh l*o* chó, cầu nguyện nhiều lần như vậy mà chẳng hồi đáp.

Đúng là phong kiến mê tín không xài được, thời điểm quan trọng đều phải dựa vào mình.】

Giới không vui.

Ngài có thể nghe thấy tiếng lòng tất cả mọi người, nhưng để cho tiện thì bình thường hạn chế năng lực, chỉ có tiếng lòng tín đồ sẽ tự động truyền tới.

Nhưng tín đồ của ngài sao thế?

Cầu nguyện không thành tâm đã đành, chỉ cần ngài không hồi đáp, cô đã thầ m mắ ng ngài —chó, ngài không muốn nói ra cái từ kia.

Nếu không phải ngài đột nhiên xuất hiện ở đây, nghe thấy tiếng lòng cô, ngài còn chẳng biết bình thường tín đồ này mắ ng mình thế nào...

Như vậy chứng tỏ tín đồ này hoàn toàn không tôn trọng ngài.

Một đợt tấn công tập thể của Bảo thạch sư khiến khí thế yêu quái cát suy giảm đi nhiều.

Giới nổi lên ý xấu, nâng ngón tay.

Vân Thiển và rất nhiều Bảo thạch sư phát hiện yêu quái cát lại tập hợp lần nữa.

Bọn chúng hùng dũng oai vệ, hiên ngang khí phách xông lên giống như uống Viagra(*).

(*) Viagra: Thuốc trị bệnh liệt dương, có tác dụng làm cứng dương vật.

Giới vênh tai lắng nghe tiếng lòng của Vân Thiển.

【&#%@.

.

.

*]

Giới: "..."

Nghe không hiểu, nhưng cảm thấy rất đáng sợ.

Ngài đang định cứu vãn, trợ giúp Bảo thạch sư một chút.

"Ầm!"

"Ta tới đây!"

"Chiến xa đạn thịt!"

Một quả cầu hình người khổng lồ dát đầy sức mạnh đá quý ngũ sắc sắc sỡ lăn từ phía sau yêu quái cát tới.

Quả cầu va đập lung tung giống như bowling đẩy ngã vô số chai gỗ, đập nát đội hình yêu quái cát.
Quả cầu thịt đuổi người, lộ ra tứ chi.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một người mập mạp đứng sừng sững chính giữa yêu quái cát dưới ánh ban mai.

Anh chống nạnh, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Chạy bán sống bán chết, cuối cùng cũng kịp trở về!”
Giới nhớ con người này, là bạn của Vân Thiển, tên Văn Tư Thành. Cố chấp, Tham lam và Tham ăn đều không ngại thân thiết với người này.

【Quả nhiên là Văn heo, giỏi lắm.

Thời điểm quan trọng, đàn ông thối và thần linh thối đều chẳng dựa được, bạn bè vẫn đáng tin hơn.

Văn heo chính là ánh sáng lạ trong giới cá muối chúng ta! 】
Giới nhìn Vân Thiển nở nụ cười trong trẻo đứng yên tĩnh ở đó, đâu ai biết suy nghĩ trong lòng cô lúc nào cũng om sòm như vậy.
Qua hành động của Văn Tư Thành, thế cục lại cân bằng lần nữa.
Giới làm một chuyện cực kỳ nhằm chán, đó là cân bằng chiến cục.
Ngài giải phóng giới hạn năng lực, lắng nghe tiếng lòng tất cả mọi người, phán đoán hành động kế tiếp của bọn họ tạo nên ảnh hưởng thế nào cho cuộc chiến, từ đó ra tay khống chế.
Thành Đá Quý yếu thế, ngài bèn tặng một ít ngáng chân cho yêu quái cát.
Yêu quái cát yếu thế, ngài bèn tặng một ít phiền phức cho Thành Đá Quý.
Yêu quái cát ném một quả bóng cát xám khổng lồ vào kết giới đang dần tan biến của Thành Đá Quý, có thể so sánh với đá phá thành.

Nếu nó ném trúng, Thành Đá Quý chắc chắn tử thương nghiêm trọng.

Một quả bóng như vậy cứ thế tan rã giữa không trung.

Giống như bóng xốp chất lượng kém, va chạm một chút trên đường vận chuyển là đã nát như tương.

Chỉ còn lại từng hạt cát rời rạc.

Bảo thạch sư Thành Đá Quý tập hợp tất cả sức mạnh ảo ảnh đá quý, rút cạn sinh lực tạo nên một người khổng lồ từ đá quý sẫm sét, có thể dễ dàng giết chết vô số yêu quái cát.

Một người khổng lồ như vậy đang đi trên đường lại đột nhiên vấp té. Sau đó vỡ vụn.

Vỡ vụn.

Bất kể là phe Thành Đá Quý hay là thủ lĩnh đằng sau yêu quái cát lúc này đều bắt đầu hoài nghi cuộc đời, rốt cuộc do bọn họ quá cù hay đối thủ quá hên?

Cái kiểu này còn đánh tiếp được sao?

Hai bên ăn ý dừng tấn công, trận chiến rơi vào trầm mặc kỳ dị.

Dường như bọn họ cảm giác được có một người thứ ba đang thao túng trận chiến.

Cuộc chiến là bàn cờ, một bên là quân trắng, một bên là quân đen, người thứ ba kia là kỳ thủ, luôn luôn khống chế cờ đen trắng, khiến thế cục cân bằng.

Nếu đúng là có người thứ ba như thế...

Vậy kẻ đó thật quá đê tiện!

Tiếng lòng tập hợp, vô cùng âm ỉ, giống như máy thanh phát bên tai nhiều lần.

Giới lạnh mặt, nghiêm túc suy nghĩ khả năng phá hủy thế giới nhỏ này mà không bị phát hiện.

Một người xuất hiện, cắt ngang suy nghĩ của ngài.

Tô Quân thành công thu tóm thiên thạch, sức mạnh đá quý toàn thân anh khuấy động khiến ảo ảnh đá quý của các Bảo thạch sư khác trong Thành Đá Quý cộng hưởng.

Dường như yêu quái cát cảm nhận được, trước khi anh đến cổng thành đã vội vã rút lui.

Người trên tường thành vô cùng ngỡ ngàng, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì.

Đội bọn họ xoay người, nhìn thấy dưới tường thành, Tô Quân ngồi

trên xe lăn, sắc mặt trắng bệch của anh khiến nốt ruồi son nơi khóe mắt càng thêm tươi.

Tất cả mọi người đều để ý đến viên đá quý bắt mắt nhất bên trong áo ảnh đá quý của anh.

Ánh sáng rực rỡ, khó mà phớt lờ.

“Cậu...”

Đường Giác há miệng, không biết nên nói cái gì.

Không ngờ thật sự có người thu phục được thiên thạch.

Tô Quân mặc kệ ánh mắt khác nhau của mọi người, lạnh mắt nhìn lên bầu trời: “Lén lén lút lút ẩn thân, làm mấy chuyện trộm gà cắp chó, ngài mà cũng xưng là vật chứa dung nạp ta?”

Giới: “...”

Ngài đang tính xem nếu giết chết Kiều ngạo thì thần lực và linh hồn của bản thân sẽ tổn hại bao nhiêu.

Những người khác mờ mịt, Tô Quân đang nói chuyện với ai.

Vân Thiển là người đầu tiên nhận ra.

Vật chứa, chẳng lẽ đang nói Giới?

Cô lập tức đồng cảm với Giới.

Bản thể này sống thảm quá, bị chính phân thân của mình ghét đến mức này.

Mặc dù Văn Tư Thành chẳng hiểu gì, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vân Thiển, anh cũng bày ra bộ mặt thâm sâu khó dò.

Tô Quân bảo Đường Giác dẫn tất cả mọi người trừ Vân Thiển đi nghỉ ngơi hồi sức, nơi này không thích hợp để bọn họ nán lại.

Bây giờ Tô Quân là người thu phục thiên thạch, nhóm người Đường Giác căn bản không dám phản bác, mặc dù tò mò trong lòng nhưng chỉ đành rời đi.

Cổng thành Thành Đá Quý chỉ còn lại Tô Quân và Vân Thiển, cùng với Giới vẫn sử dụng thần thuật ẩn thân giấu mình.

Giới chậm rãi hiện thân, tóc trắng mắt vàng, khôi giáp đã thay, chỉ còn bộ trường bào màu đen, dây thắt lưng rủ xuống.

Vân Thiển có thể thấy rõ vẻ mặt Giới không vui.

Thật ra cô cũng chẳng muốn ở lại đây lắm, bộ dạng bản thể và phân thân giống như sắp đánh nhau tới nơi, lỡ như liên lụy đến cô thì sao? Cô vừa xê dịch bước chân đã bị Tô Quân lôi kéo: “Cô đừng sợ y, ta sẽ bảo vệ cô.”

Ảo ảnh đá quý dưới chân chuẩn bị bày bố, hiển nhiên sắp phát động tấn công.

Giới nghiêng rằng: “Cô ấy là tín đồ của ta.

Kiều ngạo, ngươi phải được dạy dỗ.”

Cùng lúc ngài nâng đầu ngón tay, ánh sáng vàng lóe lên.

Vân Thiển giơ tay như học sinh tiểu học xin phát biểu, thỏ thẻ hỏi:

“Ngài thần linh tôn kính, Quân sư Tô, nếu các người đã là quan hệ bản thể và phân thân thì cũng tức là cùng một người, xin hỏi vì sao còn muốn đánh nhau?”

Dù cho đánh, đôi bên đánh chết đối phương, thì cũng xin để cô rời khỏi nơi này trước.

Thần linh đánh lộn, ai biết có ảnh hưởng tới thân thể thực của cô không.

Giới và Tô Quân đồng thanh nói: “Ai cùng một người với y?”

Dứt lời, hai người nhìn chăm chăm đối phương.

Vân Thiển: “...”

Thế này mà còn không phải cùng một người à?

Cô đang định viện lý do hợp lý rời khỏi, hai bên đã anh đánh tôi một cú, tôi quất anh một phát.

Mặc dù hai người cố gắng tránh Vân Thiển, nhưng đòn đánh vẫn cọ trúng cô...

Hoặc nói là sức mạnh của bọn họ chủ động cọ xát cơ thể Vân Thiển.

Vân Thiển thậm chí chẳng kịp mắng một tiếng, mệt mội quét qua, cứ thế ngã thẳng vào lòng Tô Quân.

Hơi thở tỏa ra trên người Vân Thiển hấp dẫn Tô Quân, giống như mồi mọc anh tiến vào.

Tô Quân duỗi tay chạm vào cô, linh hồn như bị rút đi, bước vào một không gian trắng tinh.

Tính dục đang ôm Vân Thiển hôn mê, giơ tay lên: “Ô, Kiêu ngạo.”

Lười biếng: “Chào ngươi, lâu quá không gặp.”

Tô Quân nghi hoặc: “Đây là đâu?”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng dáng xuất hiện phía sau lưng anh.

Là bản thể!

Sắc mặt Tịch dục và Lười biếng rất khó coi, Giới không nên đến đây lúc này.

Giới cảm nhận được hai luồng ánh mắt như muốn giết người.

Ngài quan sát xung quanh, không ngờ một nhân loại như Vân Thiển lại có không gian linh hồn rộng lớn như vậy... Tịch dục và Lười biếng làm ra sao?

“Thì ra các người trốn ở đây.”

Đám phân thân không nói tiếng nào, bọn họ đều nhìn Giới.

Giới chẳng hiểu nổi thái độ như kẻ thù của phân thân đối với ngài:

“Các người nhìn ta như vậy làm gì?”

Tịch dục: “Ngài là đồ bỏ đi.”

Lười biếng: “Xin ngài đừng vô dụng như vậy nữa.”

Tô Quân: “...”

Ánh mắt đã nói lên tất cả.

Giới cảm thấy đột nhiên mình bị rơi xuống đáy chuồng thức ăn, cực kỳ khó chịu.

Ánh mắt ngài lướt qua căn nhà gỗ trên hải đảo, chợt sửng người, vô thức nói: “Căn nhà này không lớn như vậy, rõ ràng nó chỉ nhỏ như vậy...”

Cả ba phân thân cảm nhận được cảm xúc kinh hãi truyền tới từ bản thể.

-----oOo-----

Chương 103: 103: Kéo Xuống Vững Lầy

Nhà gỗ tựa như một chiếc chìa khóa mở ra ổ khóa nào đó trong người Giới.

Đó là ổ khóa căn phòng quan trọng sâu trong linh hồn.

Cùng lúc chìa khóa vặn xoay, mảnh vỡ ký ức từ từ trút xuống.

...

Nhà tập thể ở Thủ đô rất nhiều, người trong đó đa phần là người nhà quân nhân.

Bình thường, những đứa trẻ đều chơi đùa trên khoảnh sân của khu nhà, hầu hết là những cậu bé da ngăm như khi ốm.

Người lớn thì ở bên cạnh vừa dệt áo đan len hoặc rửa đồ ăn vừa trông chừng.

“Con gọi em gái ra chơi cùng đi.”

Người lớn vừa nói, nhóm cậu bé lập tức gọi cô bé tới chơi.

Cô gái nhỏ với làn da trắng nõn đứng dưới tàng cây, đôi mắt vừa to vừa tròn đã hơi có nét đào hoa.

Bé trai tuổi này còn chưa biết cái gì gọi là xinh đẹp, nói chuyện với bé gái làm sao vui bằng chơi thẻ bài của mình.

Một người trong đó nói cho có lệ: “Vân Thiển, cậu qua đây chơi đi.

Cậu mà không qua, mẹ mình lại nói mình.”

“Mình không muốn chơi với các cậu, mình đang làm bài tập thủ công cô giáo giao.”

Nói xong, Vân Thiển xách túi ni lông, bước đôi chân ngẩn rời khỏi sân viện.

Lúc rẽ ngoặt, cô đụng trúng người ngồi xổm ở cổng.

Hai người té ngã xuống đất.

Vân Thiển nhìn sang, là cậu bé xinh đẹp đeo chiếc nhẫn của cô hôm đó.

Có điều người nọ bây giờ không tóc trắng phết đất mà đội kiểu tóc em gái(*), khuôn mặt thanh tú, không nhìn kỹ còn tưởng là bé gái.

(*) Đại khái là kiểu tóc thế này

Vân Thiển bò dậy rất nhanh, cậu bé vẫn ngồi dưới đất như cũ, ánh mắt nhìn cô hung dữ.

Cô lập tức nhớ đến lời dặn của ngài đồng chí Vân: “Cậu muốn ăn vạ mình à?”

Bé trai ác miệng nói: “Con người, bây giờ người còn kịp xin lỗi hành vi mấy ngày trước của người.

Thần linh vĩ đại sẽ không trách...”

“Rột rột.”

Bụng cậu phát ra tiếng kháng nghị.

Vân Thiển hơi thương hại, sờ hai mươi tệ tiền tiêu vặt trong túi, khí phách nói: “Hôm qua cậu nhận chiếc nhẫn của mình thì chính là một trong các ông xã dự bị tương lai của mình.

Thương tình bộ dạng sắp chết đói của cậu, mình mời cậu ăn một bữa.”

Cậu bé hừ một tiếng, vừa định từ chối, chợt nhìn thấy cô gái váy trắng thắt bím tóc quai chèo đang yêu đang tìm gì đó gần bờ tường, cầm lên một cục gạch không lớn không nhỏ.

Cậu: “...”

Trong cửa hàng hoành thánh nhỏ, một phần hoành thánh gạch cua cộng thêm hai xíu mại lòng đỏ trứng muối khiến cậu bé ăn như hổ đói.

Vân Thiển chống hai tay lên mặt, hỏi: “Này, mình tên Vân Thiển, cậu thì sao?”

Cậu bé nghi hoặc nhìn cô: “Sao cái gì?”

“Tên cậu là gì?”

“Chưa có tên.”

“Vậy bình thường người khác gọi cậu thế nào?”

Cậu bé suy nghĩ một hồi, đếm ngón tay: “Thằng nhóc này, thứ kia, rác rưởi, dự.c vọng chết tiệt...”

Vân Thiển nghe xong gật đầu: “Bọn họ là người lớn trong nhà cậu à?”

“Xem như vậy đi.”

Vân Thiển cau mày: “Những từ này đều không tốt.

Ba mình nói người lớn là tấm gương phản chiếu đứa trẻ, người lớn làm chuyện xấu trước mặt trẻ con thì hoặc là đồ khốn mất não hoặc là bọn buôn người!”

Bé trai không hiểu lời Vân Thiển nói gì, chỉ thấy suy nghĩ của cô thay đổi quá nhanh.

Cô hỏi cậu có nhà không, cậu lắc đầu.

Với tư cách là một thần linh dự bị, làm sao cậu có thể có nhà ở thế giới nhỏ.

Cậu đến đây để rèn luyện, tìm kiếm tín đồ ngoan đạo!

Sau đó, cậu bị Vân Thiển dẫn về nhà.

Vốn dĩ cậu không muốn đi, nhưng vì sức uy hiếp của cục gạch trong tay cô quá mạnh mẽ.

Trong lòng cậu cất giấu một suy nghĩ không tệ, đó là biến cô bé này thành tín đồ của ngài.

Đợi sau khi cô tín ngưỡng sâu sắc, cậu lại báo thù chuyện cô giẫm lên tóc và dùng cục gạch uy hiếp cậu đeo nhẫn.

Cha mẹ Vân Thiển đều là cảnh sát hình sự, bình thường hay tặng ca, thường xuyên không về nhà.

Đồ ăn trong tủ lạnh hình như chuẩn bị đến hai ba ngày, phòng khách bỏ trống cũng trữ rất nhiều thức ăn nhanh, Vân Thiển sẽ không đói.

Nếu nhiều ngày mà hai vợ chồng đều không về, bà nội và bà ngoại sẽ đến nấu gì đó cho cô ăn.

Cậu bé ngồi trước bàn ăn, nhìn Vân Thiển đầu tiên chạy vào phòng, kê ghế khóa trái cửa sổ, rồi lại mang một cái ghế lớn, lấy quyển từ

điển dày từ tủ sách nhiều tầng, lão đảo đi về phía cậu.

“Bộp — — ”

Quyển từ điển bị ném lên mặt bàn.

“Tên họ là đại diện cho một người, mỗi người đều phải có tên của mình.” Vân Thiển mở từ điển, đưa đến trước mặt cậu bé: “Ba mình nói tên của mình là do ba lật từ điển chọn chữ.”

Cậu bé bùi môi, cậu chẳng phải con người, cần tên họ làm gì.

Đợi sau khi chính thức trở thành thần linh, tự nhiên cậu sẽ có danh xưng.

Cậu tùy tiện chọn đại một từ: “Cái này.”

Vân Thiển nghiêm túc nhìn, đọc lên hai chữ kia.

“Cậu muốn tên ‘Thế Giới’ sao?”

Cậu bé chống cằm: “Hai chữ đọc mệt quá, lấy chữ phía sau đi.”

Vân Thiển gật đầu: “Được rồi, vậy bắt đầu từ bây giờ sẽ gọi cậu là Tiểu Giới.”

“Sao phải gọi Tiểu Giới?”

“Bởi vì trông cậu rất bé... Người cậu hơi quá, mau đi tắm đi.”

Tắm xong, Tiểu Giới mang đầu tóc ướt nhẹ mặc áo ngủ màu hồng và quần lót có đính đuôi heo nhỏ của Vân Thiển, bị Vân Thiển ấn ngồi xuống thảm lau tóc.

Lau tóc xong, Vân Thiển lại đi lấy máy sấy, sấy tóc cho Tiểu Giới.

“Không sấy khô tóc mà đi ngủ, hôm sau sẽ bị nhức đầu, sau này sẽ biến thành đồ ngốc xấu xí.”

Hơi ẩm lướt nhẹ trên mặt, cậu bé cảm nhận đầu ngón tay mềm mại nhỏ nhắn đang xoa đỉnh đầu, lắng nghe tiếng lải nhải dài dòng của cô.

Cậu vui mặt vào thảm lông dài, nhỏ giọng nói: “Ta muốn trở thành thần linh vĩ đại.”

Không thể bị loài người mê hoặc, mặc dù ngài rất thích cảm giác được người ta chăm sóc.

“Mê tín!” Vân Thiển sờ mái tóc đã khô, cảm thấy tiếc việc ngài cắt tóc dài ban đầu.

Sau khi Vân Thiển tắm xong, cô mang ngôi nhà búp bê được cất giấu

ra chơi vui vẻ với Tiểu Giới.

Tiểu Giới ngoài miệng nói Vân Thiển thật trẻ con, nhưng lúc chơi nhà chòi lại chơi say mê.

Chẳng qua phương thức muốn chơi của hai đứa trẻ hoàn toàn khác nhau.

Vân Thiển muốn lấy ngôi nhà búp bê chơi trò đuổi bắt phạm nhân, Tiểu Giới muốn chơi trò sắm vai gia đình.

Đây là ngôi nhà búp bê của Vân Thiển, đương nhiên phải theo ý cô.

Tiểu Giới đồng ý chơi trò truy bắt phạm nhân, mặc dù Vân Thiển bảo cậu làm cảnh sát chính nghĩa, nhưng cậu vẫn xụ mày, hứng thú giảm sút.

Vân Thiển rất biết xem mặt đoán ý, cô cũng rất quan tâm người khác. Bình thường, những lúc ba mẹ mặc dù mệt mỏi trở về nhưng vẫn cố dẫn cô đến khu vui chơi, lần nào cô cũng để ý, bảo ba mẹ nghỉ ngơi cho khỏe.

Phát hiện Tiểu Giới không vui, Vân Thiển ngẫm nghĩ, đành nhượng bộ.

Cô lấy một cặp búp bê cha mẹ ra, lắc trước mặt Tiểu Giới, đợi cậu ngẩng đầu, cô bèn cười nói: “Chúng ta chơi cái này đi.”

Mi mắt cô gái cong cong, nụ cười ấm áp rạng ngời giống như ánh mặt trời nhuộm sắc vàng hi vọng lên bốn phương.

Khoảnh khắc đó, Tham lam trong lòng ngài thức tỉnh.

Khung cảnh ký ức vì thế dừng lại, mảnh vỡ ký ức mới tràn vào.

Đằng trước là con đường trải đầy nắng, ngài đứng ở góc tối quan sát Vân Thiển bắt đầu vào tiểu học.

Cô xinh đẹp, tính cách lại tốt, mặc dù lúc nói chuyện hơi thẳng tính nhưng bạn học nam hay nữ bên cạnh đều rất thích cô.

Ở lại thế giới nhỏ một khoảng thế giới, ngài đã nắm rõ quy luật của thế giới này, không còn giống đứa trẻ bộp chộp mà Vân Thiển mới gặp lần đầu.

Tham lam trong người kêu gào muốn nhìn thấy nụ cười của Vân Thiển nhiều hơn.

Ngài di chuyển bước chân, đi về phía bãi tập.

Trên đường chạy bằng bê tông nhựa màu đỏ, nhóm học sinh đang

làm động tác nóng người theo thầy giáo, chuẩn bị chạy bộ.
Trẻ con đi đứng hay va vấp, thầy giáo vừa phát lệnh đã có một bé trai ngã dưới đất.

Vân Thiển cách cậu bé gần nhất bèn bước đến đỡ dậy.
Ngài vừa định nở nụ cười, bỗng nhìn thấy sự lo lắng dành cho người kia trong mắt Vân Thiển...
Không được, đó là ánh mắt chỉ dành cho ngài.
Đổ kị thức tỉnh.
Vân Thiển không nên mang ngài về nhà.
Mang về một ác ma ra đời từ dự.c vọng.
“Ta sắp tan biến rồi.” Ngài nói bằng giọng điệu cực kỳ đáng thương:
“Ta không có tín đồ, thần linh không có tín đồ sẽ không trở thành thần linh thật sự, cuối cùng sẽ tan biến.

Sau khi ta biến mất, nàng có nhớ ta không?”
Vân Thiển lo lắng đúng như ngài dự liệu: “Vậy phải làm sao đây, mình có giúp được không?”
“Có thể, dĩ nhiên là có thể.” Ngài nói bằng giọng điệu mê hoặc: “Trở thành tín đồ của ta, tín đồ duy nhất của ta, phó thác mọi thứ của nàng cho ta.”
Sau đó, Phẫn nộ, Tham lam, Lười biếng và Kiêu ngạo lần lượt thức tỉnh.
Ra đời từ dự.c vọng, ngài không thể kiểm soát được d.ục vọng.

Vào thời khắc này, rốt cuộc ngài cũng biết được vì sao lúc ngài ra đời, những thần linh khác lại lộ vẻ mặt ghét bỏ như vậy.
Dự.c vọng trầ.n trụi không cách nào khống chế quá xấu xí.
Ngài muốn Vân Thiển chỉ có thể nhìn thấy một mình ngài.
Vân Thiển vào cấp hai.
“Sao nàng đeo kính rồi?” Ngài biết rồi còn hỏi.
Vân Thiển đẩy mắt kính, hiển nhiên vẫn chưa quen với việc đeo kính:
“Mình làm xong bài tập thì bỗng dưng không thấy rõ nữa, đến bệnh viện kiểm tra thì phát hiện bị cận thị.

Bác sĩ nói rất bất thường, nhưng không tìm ra nguyên nhân... Đeo

mắt kính thật bất tiện, xấu quá.”

“Không đâu, nàng thế nào cũng đều đẹp cả.”

Vân Thiển nghe Tiểu Giới nói vậy, gò má ửng đỏ: “Vì sao vóc dáng cậu lại lớn nhanh thế?”

Ngài vươn tay sờ đầu cô: “Ta là thần linh.”

Vân Thiển kéo tay của ngài khỏi đầu: “Người ở Thần giới còn ăn hiếp cậu không?”

Ngài nhớ đến những thần linh bị ngài chém dưới kiếm, khẽ cười:

“Bây giờ chúng ta sống rất hòa thuận.”

Vân Thiển gật đầu: “Vậy cậu phải kết thêm nhiều bạn mới đấy.”

Giới neho mắt, ngài thích nụ cười Vân Thiển, nhưng không thích Vân Thiển cười với người khác.

Trên thế giới này luôn có người có thể khiến Vân Thiển cười.

Phải làm sao đây?

Cố chấp ra đời.

Vậy thì phá hủy thế giới nhỏ này đi, cho dù là thế giới gốc cũng có cách phá hủy.

Đội thế giới nhỏ hủy diệt, ngài lại ra tay cứu Vân Thiển, mang cô về Thần giới.

Xây dựng một thần điện nguy nga, trong thần điện chỉ có Vân Thiển và ngài.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó, đám dục vọng trong cơ thể ngài đã sôi sục không ngừng.

Lại là một mảnh ký ức mới bay tới.

Vân Thiển mười tám tuổi, đã vào đại học mình muốn.

Cô đứng dưới tán cây bạch quả, tóc bị gió thổi tung, nhón chân đặt một nụ hôn lên gò má ngài.

Ngài thành công có được cô, tất cả mọi thứ của cô.

Tính dục thức tỉnh.

Vô số thông tin về tình yêu loài người tràn vào đầu, trừ chuyện sinh sôi duy trì nòi giống, ngài cũng hiểu thêm một tình cảm nên có khác.

Những hành vi mà ngài làm trước đây là hành vi của súc sinh.

Ngài hối hận rồi.

Nhưng việc sắp đặt hủy diệt thế giới nhỏ đã đầu vào đấy, ngài không

thể nào rút lại.

... Còn một cách.

“Tái hiện...” Miệng ngài khế niệm, sử dụng sức mạnh một nửa linh hồn trong thân thể tức là sức mạnh căn nguyên để khởi động thần thuật, tiến hành đảo ngược thời gian thế giới nhỏ mà ngài cai quản: “Hôm qua.”

Ký ức dừng lại, lui nhanh như thủy triều.

Giới thờ d.ốc, tóc trắng bị mồ hôi thấm ướt dán lên gò má.

Tái hiện hôm qua thành công nhưng cũng thất bại, không những thiết lập lại một thế giới nhỏ trong phạm vi ngài cai quản, mà còn thiết lập lại toàn bộ.

Sức mạnh căn nguyên của ngài...

Giới vẫn không thể nhớ lại rất nhiều thông tin quan trọng, ký ức hỗn loạn, thần lực phát ra.

Ngài và Tô Quân rời khỏi không gian linh hồn, tạm thời không mang Tính dục và Lười biếng đi.

Giới khẳng định một chuyện, phân thân nói không sai, ngài đúng là vô dụng, không ngờ ngài vẫn tổn thương Vân Thiển như cũ.

“Xin lỗi.”

Vân Thiển mở mắt, phát hiện mình được người khác ôm lấy.

Lòng bàn tay chạm đến mái tóc trắng mềm mại, cô mà lại được thần linh ôm sao?!

Trên người ngài toát lên sự đau buồn mà Vân Thiển không hiểu được, nhưng cô biết một chuyện.

Đôi tay Vân Thiển vòng ôm lấy ngài, vỗ nhẹ lưng từ trên xuống dưới an ủi.

【Mông...】

Giới nghe thấy, mông?

【Mông cong!】

Đôi tay vỗ nhẹ lưng ngài đặt sát phần mông, đang rục rịch nhích xuống dưới.

Giới: “...”

-----oOo-----

Chương 104: 104: Nửa Đêm Xuân Sắc

Vân Thiển đột nhiên nhớ ra thần linh có thể đọc suy nghĩ, vậy chẳng phải suy nghĩ của cô bị thấy hết sao.

Nghĩ vậy, tay cô lập tức dừng lại, không xuống thêm nữa.

【Người văn minh làm chuyện văn minh.】

【Sao thần linh lại đột nhiên thân thiết với mình, lẽ nào rốt cuộc ngài cũng phát hiện nội tâm bên dưới túi da xinh đẹp của mình càng xinh đẹp hơn sao?】

Khóe mắt giới co giật, cảm xúc nặng nề bay mất, ngài vẫn ôm Vân Thiển như cũ, không muốn buông cô ra.

“Ôm đủ chưa?”

Tô Quân bỗng dừng mở miệng, giọng điệu không vui.

Ảo ảnh đá quý đẩy Giới ra, đưa Vân Thiển về bên cạnh anh, đẩy xe lăn lên chắn trước người cô.

Tất cả hành động thể hiện rất rõ ——

Vân Thiển là của anh.

Ý thức tự chủ của phân thân quá mạnh không phải là một chuyện tốt.

Giới trầm mặc nhìn chằm chằm Tô Quân, lát sau mới mở miệng nói: “Chẳng qua nàng đến đây là để thực hiện nhiệm vụ, giải quyết nhân tố tận thế ở thế giới này xong, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở về thế giới của mình.

Mà ngươi, ngươi chỉ có thể ở lại chỗ này.”

Vẻ mặt Tô Quân lạnh nhạt: “Ta đã thấy những phân thân khác ở cùng một thế giới với cô ấy, ta cũng có thể tới đó.”

Vân Thiển: Không, không cần đâu! Đàn ông trong nhà đã nhiều rồi, thêm một người nữa, cô sợ bản thân vi phạm vào điều luật không thể nói mà ăn cơm tù.

Nhưng ánh mắt đáng thương của Tô Quân bắn tới, trái tim sầu riêng của cô lập tức trở lại đúng vị trí.

Đợi đã — — sao cô có thể thấy rõ ánh mắt của Tô Quân?

Vân Thiển kinh ngạc phát hiện không ngờ cô lại khôi phục thị lực, là do Tô Quân hay do ngài thần linh?

Cô đắm chìm trong cảm giác sung sướng vì khôi phục thị lực.

Sau khi Giới nhớ lại một phần ký ức, ngài cũng nắm lại được một số thần thuật đặc biệt, giải trừ thần thuật trên mắt tín đồ, đương nhiên thị lực cô trở về bình thường.

Giới nghe thấy suy nghĩ trong lòng Vân Thiển, lòng hơi lo lắng, lo sợ Vân Thiển phát hiện chuyện mình cận thị là do ngài.

Ngài trả lời câu hỏi của Tô Quân.

“Cố chấp, Tham lam và Tham ăn đều tiếp nhận thần lực của ta, nhờ vậy mới có thể đến thế giới kia mà không bị bài xích.

Bây giờ ta không có ý định dung hợp người, người không cần kháng cự ta như vậy.”

Bởi vì khôi phục ký ức, Giới phát hiện phương pháp tu luyện mà Thần Bóng Tối truyền thụ cho ngài không phải phương pháp tu luyện của thần linh chính đạo .

Tu hành thông qua phân thân đại diện cho một đặc điểm của linh hồn, sau đó đợi phân thân mạnh mẽ thì tiến hành thu hồi, thần lực bản thân sẽ tăng lên rất nhiều.

Đây là phương pháp tu luyện cấm kỵ, chỉ có số ít thần linh mới biết.

Giai đoạn tu luyện hậu kỳ, có hai phương thức thu hồi phân thân.

Một là lấy bản thể làm vật chứa dung nạp phân thân, có thể chuyển đổi năng lực khác nhau bất cứ lúc nào.

Hai là dung hợp phân thân, lấy bản thể làm chủ, nhào nặn cả phân thân và bản thể rồi hợp lại lần nữa, tạo thành linh hồn mới hùng mạnh.

Hai phương thức thu hồi khác nhau sẽ dẫn đến kết quả khác nhau.

Cách một là gia tăng thần lực, nhân lên sức mạnh vốn có trong cơ thể, không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với sức mạnh bản nguyên.

Cách sau thì khác, cách này sẽ phá hủy toàn bộ sức mạnh căn nguyên ban đầu, tạo thành sức mạnh căn nguyên mới.

Bình thường chỉ có thần linh có nguồn gốc ra đời rất xấu muốn có Thần cách mới sử dụng cách này để cải tạo sức mạnh căn nguyên.

Một khi sơ sẩy lúc dung hợp, thậm chí có thể trở thành Tà thần.

Giới biết điều này bởi trong trí nhớ của ngài, vì để phá hủy thể giới gốc mà Vân Thiển sống, ngài đã tạo ra một Tà thần.

Ngài không rõ rốt cuộc Thần Bóng Tối có mục đích gì, cũng không rõ lúc sử dụng Tái hiện hôm qua có làm liên lụy đến hai vị thần tối cao hay không...

Bây giờ ngài chỉ muốn giải quyết vấn đề trên người Vân Thiển và xung quanh cô.

Giới nghe Tô Quân nói: “Hôm nay ta mệt rồi, ngày mai lại nói tiếp.”

Tô Quân thu phục thiên thạch đã tiêu hao rất nhiều sức lực, chỉ nhờ vào cảm xúc căm ghét mạnh mẽ đối với bản thể mà chịu đựng tới bây giờ.

Cảm nhận được sự thành khẩn trong giọng nói của bản thể, anh không chống đối nữa, cảm giác mệt mỏi lập tức ập tới.

“Ta muốn về nhà.”

Những lời này là nói với Vân Thiển.

Trước khi rời đi, Vân Thiển liếc nhìn Giới đứng đó.

Ngài đứng đấy, mái tóc dài màu bạc bị gió thổi tung, một mình cô độc, vô cùng yên lặng.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Vân Thiển mở miệng nói: “Tối nay, ngài định ở đâu? Nếu không có chỗ ở, có thể ở với chúng tôi...”

Vân Thiển chợt sửng lại, cô nhớ tới mình đang ở trong sân viện Tô Quân, không phải nhà mình.

Cô không có quyền lên tiếng.

Hơn nữa, làm sao thần linh có thể thiếu chỗ ở chứ!

Giới: “Không có chỗ.”

Vân Thiển: “...” Im lặng nhìn sang Tô Quân.

Tô Quân: “Tùy ngài.”

Ba người cùng trở về sân viện Tô Quân, trên đường có rất nhiều tầm mắt ẩn núp bắn về phía họ, đa phần là tò mò và tìm tòi.

Văn Tư Thành, Đường Giác, Thiết Kính Lôi đang ở cùng một căn phòng trên lầu hai cửa tiệm bên đường, âm thầm quan sát.

Người đàn ông tóc trắng đột nhiên xoay tầm mắt về phía anh, Văn Tư Thành hết hồn.

Ngài hơi gật đầu với anh, trước mắt lóe lên ánh sáng vàng, chỉ số sinh mạng chỉ còn lại hai mươi của anh hồi phục đầy bình..

Có thể sửa chữa Chúa cứu thế, chẳng lẽ ngài là thần linh?

Nhìn gương mặt quen thuộc kia của ngài, Văn Tư Thành đột nhiên hiểu ra điều gì.

Vân chó mới là cảnh giới tối cao của cá muối.

Không thoát được Chúa cứu thế nhưng muốn vọc nước tại thế giới tận thế thì phải làm sao, cứ trực tiếp dụ dỗ một thần linh là xong.

Văn Tư Thành: Tức thật, có thể rút xuống một thần linh để anh công lược được không?!

Đường Giác nói: “Không biết đó là người phương nào, khí thế trên người đáng sợ quá, hình như Tô Quân cũng quen, hi vọng sẽ không gây nguy hiểm cho Thành Đá Quý.”

Văn Tư Thành đã hoàn toàn buông lỏng, có thần linh ở đây, nhiệm vụ thế giới tận thế không còn là vấn đề.

Anh nói: “Ngài Thành chủ yên tâm, ngài còn không tin Quân sư Tô sao? Ngài ấy thu phục thiên thạch xong, chưa ra tay đã dọa yêu quái cát chạy mất dép, chỉ bằng bây giờ ngài suy nghĩ làm sao sau này phát triển Thành Đá Quý thì hơn.”

Có lý.

Đường Giác bị Văn Tư Thành thuyết phục phần nào.

Sau khi ba người bước vào sân viện, dưới sự chỉ huy của Đường Giác, Thành Đá Quý dần khôi phục cảnh tượng náo nhiệt trước khi yêu quái cát tập kích.

Tô Quân vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc Giới đá cửa bước vào phòng anh, nốt ruồi son nơi đuôi mắt hơi giật nhẹ.

“Đây là phòng ta.”

Giới: “Người chính là ta, ta chính là người.”

Vân Thiển lười nghe vấn đề triết học của hai người, cô cống Tô Quân lên giường: “Ngài thần linh, ngài có thể trị lành đôi chân cho Tô Quân không?”

Cơ thể Tô Quân hơi cứng nhắc, ý nghĩ kháng cự mạnh mẽ truyền đến chỗ Giới.

Giới hiểu ngay dụng ý của anh.

Kiều ngạo thu phục thiên thạch xong đã có thể khôi phục hai chân, nhưng anh nhận ra Vân Thiển vì vết thương ở chân mới biểu lộ sự sẵn sàng và quan tâm hơn những người khác.

Sau khi trị khỏi, anh sẽ mất tất cả.

Đương nhiên, sự thật là Giới cũng không thể nhúng tay vào chuyện liên quan đến thực lực phân thân .

Giới đáp: “Ta không thể can thiệp vào quá trình tu hành của phân thân.”

Vân Thiển thất vọng đắp chăn cho Tô Quân, an ủi: “Ngài đã thu phục thiên thạch, lấy lại thân phận Bảo thạch sư lần nữa, sau này sử dụng sức mạnh đá quý chế tạo cái xe lăn dễ đi hơn, thuận tiện hơn giống như đi bộ bằng chân vậy.”

Tô Quân khẽ đáp “Ừ”, trong lòng có thiện cảm với bản thể hơn một chút.

Anh đã quá mệt mỏi, vì vậy nhanh chóng thiếp đi.

Vân Thiển đứng dậy: “Ngài thần linh, đúng lúc tôi xây phòng cho mình, tôi cũng xây một gian cho ngài nhé.”

Giới đi sau lưng Vân Thiển, nhìn cô lấy một đồng gỗ và đá, sử dụng sức mạnh đá quý nhanh chóng kết hợp lại thành hai căn phòng thô sơ, rồi lại đóng một giường gỗ trong phòng, đặt lên tấm thảm mỏng, lấy Đá dạ quang làm đèn, thúc giục dây leo mọc lên để bày trí đơn giản.

“Chúc ngủ ngon.”

Vân Thiển ngả đầu nằm ngủ.

Lười biếng và Tính dục còn ở trong cơ thể cô, vẫn sẽ sản sinh ra ảnh hưởng đối với Vân Thiển.

Hôm nay cô sử dụng mất hai mươi mấy mạng trong cuộc chiến thủ thành, chỉ số tinh thần luôn dao động rất lớn khiến cả người mê man. Giới không cần ngủ, ngài xếp chân ngồi trên giường gỗ, lắng nghe tiếng hô hấp đều đều của Vân Thiển, nhắm mắt vận hành thần lực, suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Rốt cuộc tại sao Thần Ánh Sáng lại tạo ra Chúa cứu thế?

Thần Bóng Tối gạt ngài tu luyện, lại phái Vương Lâm giám sát ngài là có ý đồ gì?

Làm sao để thỏa mãn dục vọng Tính dục và Lười biếng trên người Vân Thiển, đạt đủ điều kiện thu hồi?

Thế giới nhỏ cô đang sống đã biến thành cái sàng, trước kia ngài có thể mặc kệ, nhưng bây giờ không thể...

“Sốt soát — —”

Giới mở mắt, tiếng hô hấp cách vách này sinh biến hóa, phòng nhỏ ngài ở đột nhiên tăng thêm một cái lỗ.

Cô gái tóc nâu trà chậm rãi bò vào phòng, từ từ đứng dậy, nhắm hờ mắt, nhưng lại vững vàng đi về phía ngài.

Do ảnh hưởng của Tính dục, lúc thân thể Vân Thiển ngủ sâu sẽ bị dục vọng bản năng điều khiển.

Cô vẫn luôn kiềm chế ảnh hưởng của Tính dục, chưa bao giờ được giải quyết triệt để.

Cộng thêm ngài là bản thể, sẽ sinh ra sức hấp dẫn rất lớn đối với cô. Vân Thiển đến gần hơn, chóp mũi áp sát mặt ngài giống như đang ngửi mùi trên người ngài.

Sau khi xác nhận là mùi cô muốn, cô mới bắt đầu ra tay.

Giới đã từng cho phép Vân Thiển chạm vào người mình, ngài cũng chưa thu hồi lệnh ban ơn này, vì vậy lúc cô đẩy ngã ngài và đè ở trên giường, cô không hề bị thần phạt.

Vùng eo và bụng chịu sức nặng của cô, trường bào bị lôi kéo xộc xệch, Giới vươn cánh tay chạm lên mặt Vân Thiển, phát ra thần lực. “Tĩnh.”

Vân Thiển đang mơ một giấc mơ không thể miêu tả, đột nhiên bừng tỉnh vì cảm giác mất trọng lực.

Cô tiếc nuối mở mắt, ngây ngời.

Rốt cuộc cô đã tỉnh hay là chưa tỉnh, đây là trong mơ sao?

Cô không ở trong phòng mình mà đang ở cách vách.

Cô đang ngồi trên giường người khác, trên thân người khác.

Tóc trắng của thần linh bung xõa bên dưới, trải trên giường đệm giống như ánh trăng, mắt vàng nhắm hờ, áo bào lỏng lẻo, da thịt trắng muốt tràn trề bên ngoài tăng thêm nhiều mảng màu không nên có.

Mảng màu của đá nhiệt huyết hòa lẫn với màu của nước, trở nên nhạt đi rất nhiều.

Phỏng chừng, có lẽ, đại khái cô đang mộng du.

Không những thế, giữa ngón tay của cô đang kẹp một vật nào đó.

Vân Thiển nhớ đến sau khi chuyển nhà, thương xá cách tiểu khu mười phút đi bộ có một quán trà sữa nổi tiếng trên mạng.

Tên gọi quán trà sữa đó là Tiểu Xác Tang, món trà sữa nổi tiếng tên là mùa hoa anh đào.

Vị của mùa hoa anh đào chính là vị của trà sữa trân châu, trân châu kia được làm rất đẹp.

Nó có màu hồng phơn phớt khiến người ta muốn hôn lên, vô cùng đàn hồi, cảm giác mềm mại, dư vị vô tận.

Vân Thiển rất thích.

“Tĩnh chưa?” Giọng hỏi hờ hững.

“Tĩnh... tỉnh rồi.” Tay cô cuống quýt dời đi.

“Tĩnh rồi thì tốt.”

Một tay Giới chống ra sau đỡ lấy cơ thể, một bên trường bào trượt hẳn xuống lộ ra nửa bả vai và cơ bụng trắng kiện, còn có nơi Vân Thiển rất thích nhưng bị tóc trắng che phủ, ẩn hiện thấp thoáng.

Tay còn lại của ngài luồn vào mái tóc, vuốt tóc xõa trước trán ra sau ót, nâng mặt, lộ vẻ lười nhác hỏi:

“Nàng muốn tiếp tục hay là trở về?”

-----oOo-----

Chương 105: 105: Dụ Đồ Báng Bồ

Tiếp tục...

Là tiếp tục cái mà cô nghĩ sao?

Thần linh ngoại hình hợp gu cô mở miệng mời mọc, thế này ai chịu cho nổi?

Vân Thiển rối rắm, mặt dưới ngón tay vừa lướt qua da thịt láng mịn trước ngực ngài, cô bỗng bừng tỉnh.

Đây là cạm bẫy!

Giống như những chuyện thần linh từng làm trước đây, tình huống bây giờ chắc chắn là khảo nghiệm.

Còn vì sao thần linh muốn khảo nghiệm cô, nhìn thần linh rảnh rỗi chia ra nhiều phân thân như vậy là biết bình thường chắc chắn chẳng có gì làm, chỉ cần quá rảnh quá chán thì chuyện gì cũng làm được.

Nghĩ đến cuộc chiến thủ thành lúc đó như có người thứ ba thao túng chiến cục, Tô Quân lại biểu lộ thái độ thần linh đã đến thế giới này từ trước, tám phần người thứ ba đó là thần linh, như vậy có thể thấy ngài rảnh đến mức độ nào.

【Mình phải kính trọng thần linh, sao mình lại có thể làm chuyện như vậy với ngài!】

Giới đột nhiên nghe thấy tiếng lòng đứng đắn của Vân Thiển, nhìn người phụ nữ lúc này còn động tay động chân với ngài kéo vạt áo bào hai bên lại, sau đó lấy thảm mỏng đắp kín ngài từ đầu đến chân.

“Tôi có tội, bây giờ tôi sẽ tự phạt mình.”

Giới bị bọc kín mít: “...”

Ngài thế này có gọi là tự mình chuốc khổ không?

Trước kia Vân Thiển ba lần bảy lượt muốn ra tay với ngài, bị ngài từ chối.

Bây giờ ngài chủ động tặng cho Vân Thiển, người nọ lại mang lòng

cảnh giác.

Chỉ số thỏa mãn của Lười biếng trong cơ thể Vân Thiển đã đầy, chỉ đợi một quãng thời gian là có thể thu hồi.

Chỉ số thỏa mãn của Tính dục vẫn cần tăng thêm, mặc dù không dùng một vài chỗ đặc biệt nhưng những chỗ khác trên cơ thể cũng có thể khiến người ta thỏa mãn.

Tham lam quả là làm rất được, ngài từng cảm nhận thông qua phân thân, chỉ khi đạt đến điểm nào đó thì khí của Tính dục mới hiện lên. Lúc đó, ngài chỉ cảm thấy đám phân thân thích chuyện này đúng là chán ngắt.

Ngài từng nói với Tham lam “Ta không có hứng thú với con người, càng không có hứng thú với chuyện này.”

Đôi khi nói chuyện không nên tuyệt tình quá, dù là thần linh cũng vậy.

Giới không biết phải mở miệng thế nào với cô.

Vân Thiển chui trở về từ cái lỗ mình tới, bày tỏ thái độ nhiệt tình giống như khăn quàng đỏ sửa lại cái lỗ, quay về nhà gỗ của mình, bắt đầu tự phạt — — không đắp chăn đi ngủ.

Vân Thiển: Đây là cách trừng phạt bản thân cực kỳ tàn nhẫn.

Hôm sau, Vân Thiển dậy rất sớm, bên ngoài phòng vang lên tiếng nói chuyện khe khẽ.

Là Giới và Tô Quân.

Nghe kỹ thì âm sắc hai người tương đồng, nhưng giọng điệu nói chuyện lại chẳng giống nhau.

Nếu nghe giọng nói mà không nhìn mặt, người khác sẽ không nghĩ cả hai cùng một người.

“Chào buổi sáng.” Vân Thiển chào hỏi hai người.

Giới và Tô Quân một đứng một ngồi, từng người gật đầu với Vân Thiển xem như chào hỏi.

Quan sát bầu không khí giữa hai người, hẳn ngăn cách đã được loại bỏ.

Tô Quân biết được nhiệm vụ và lai lịch của Vân Thiển từ Giới, còn có một vài thông tin bí mật mà anh phải trả giá rất lớn.

Cái giá chính là tương lai lúc Giới cần, anh phải là người đầu tiên trở

về bản thể.

Giới đã hứa sẽ giữ lại ý thức bản thân anh.

Còn việc nhờ anh bảo vệ Vân Thiển thì đó vốn là việc anh nên làm.

Không cần bản thể nhắc nhở.

“Tô Quân sẽ theo nàng trở về, giải trừ phiền phức mà nàng gặp phải.” Giới nhắc nhở Vân Thiển.

Lúc trước, ngài thu được cầu nguyện nhưng lười hồi đáp, tình huống bây giờ không giống khi đó, đương nhiên thái độ cũng thay đổi.

Vân Thiển không quên trước khi mình bước vào thế giới tận thế, cô bị ả đàn bà điên Đặng Lan Lan uy hiếp.

Bây giờ, Giới chủ động đề xuất giúp cô giải trừ phiền phức, vậy không còn gì tốt hơn.

Cô tò mò hỏi: “Ngài thần linh, vì sao Đặng Lan Lan muốn tìm ngài?”

Giới lắc đầu không đáp, trong lòng ngài có một suy đoán, nhưng còn chờ chứng thực.

Vân Thiển đổi câu hỏi: “Nhân tố tận thế nơi này là thủ lĩnh yêu quái cát sao?”

Cô không hỏi thiên thạch.

Sau khi Tô Quân thu phục thiên thạch, Chúa cứu thế cũng không xuất hiện nhắc nhở diệt trừ thành công.

Giới gật đầu, đáp: “Tô Quân sẽ xử lý chuyện này.”

Dựa đại thụ hóng gió, Vân Thiển sung sướng chẳng cần làm gì.

Sau khi Văn Tư Thành biết được chuyện này thì vô cùng hâm mộ, làm tín đồ sùng thật.

Anh hỏi Giới có còn cần tín đồ khác không, nhất là kiểu tín đồ thích ăn uống ấy.

Giới từ chối.

“Ta chỉ cần một tín đồ là nàng.”

Văn Tư Thành: Dụ chó đến thế giới tận thế giết(*)! Quá đáng!

(*) Xuất phát từ câu “Dụ chó tới giết”, có nghĩa là bắt chó thể hiện tình cảm chẳng khác gì ngược đãi chó độc thân, khiến chó mất cảnh giác mà bị giết ngay tại chỗ

Mấy ngày sau đó, Tô Quân lợi dụng sức mạnh bên trong thiên thạch cùng với đám Bảo thạch sư Thiết Kính Lô lao tâm lao lực bôn ba khắp thế giới, hút lấy sức mạnh sa hóa.

Cát xám mất đi sức mạnh sa hóa từ từ biến thành màu vàng sẫm, thổ nhưỡng dưới cát dần hồi phục sức sống, mầm xanh đâm chồi.

Bọn họ từng bước đẩy lui không gian sinh tồn của yêu quái cát, phát triển nơi cư trú của loài người, thanh danh của Thành Đá Quý lan truyền khắp nơi.

Thành Đá Quý ngày càng đông đúc.

Cuối cùng Vân Thiển và Văn Tư Thành cũng đạt được nguyện vọng của bọn họ tại Nhất Trung thực nghiệm thành phố Hoán Giang, vô lo vô nghĩ mà dạo chơi thoải mái ở thế giới tận thế.

Hai con cá muối không ôm chí lớn chẳng mong gì hơn, chỉ muốn tìm một nơi nắng đẹp, đặt một chiếc ghế nằm, dựng cây dù che nắng, tay cầm ly nước ướp lạnh, đeo kính râm thưởng thức người qua đường muôn màu muôn vẻ.

Giới ngồi trên bờ tường quan sát hai người tranh luận ai cá muối hơn mà bật cười khanh khách.

Văn Tư Thành cười giống như gà mẹ, Vân Thiển cười... vô cùng đáng yêu.

Sau khi nhận ra tình cảm, dù người yêu làm cái gì cũng sẽ như phủ một lớp màu sắc sáng chói.

Nhưng ngài nhớ được chuyện về Vân Thiển, còn Vân Thiển chẳng nhớ tí gì.

Trong mắt cô, ngài chỉ là một thần linh biế.n thái buồn chán có rất nhiều phân thân, ngoại hình hợp gu mình.

Sau khi Tái hiện hôm qua, ngài và Vân Thiển vẫn dính líu như cũ, hay là nghĩ cách khôi phục ký ức của cô? Bản thân ký ức này của Giới cũng chưa khôi phục, chỉ có một đoạn ký ức ngẫu nhiên thấy được tại thị trấn Hạnh Phúc.

“Hả? Cậu nói mình là thần linh sao? Cậu nói dối, cha mình bảo thế giới xã hội chủ nghĩa không tồn tại thứ này... Cậu sắp biến mất sao, biến mất là gì? Tại sao không có người tin vào cậu thì cậu lại biến mất? Người đẹp không thể biến mất, vậy mình tin cậu...”

Mặc dù quay ngược lại lần nữa, Vân Thiển vẫn chủ động trở thành tín đồ của ngài, chỉ vì ngài nói mình sẽ tan biến.

Tóc trắng quấn trên đầu ngón tay, tâm trạng ngài rất tốt.

“Xuyt — — Anh có cảm nhận được cảm giác làm người ta rét run không?” Vân Thiển nói nhỏ với Văn Tư Thành: “Em nghi ngờ có người nghĩ tới em.”

Văn Tư Thành: “Người nghĩ đến em nhiều lắm.” Anh nhướn mắt nói: “Chẳng phải phía sau có một người à?”

Vân Thiển hoảng hồn khoát tay: “Anh đừng nói lung tung, con người em rất an phận, chưa bao giờ có ý nghĩ báng bổ.”

“...” Văn Tư Thành trầm mặc hồi lâu: “Vân chó, anh cảm thấy em rất dám nghĩ nha.

Chẳng qua anh chỉ thấy thần linh tương đối coi trọng tín đồ em, là loại ‘nghĩ’ đó thôi, vậy mà em lại nhảy thẳng lên cấp độ ‘báng bổ’ rồi sao?”

Khí lạnh truyền từ đằng sau tới.

Vân Thiển cứng nhắc xoay đầu, ngượng ngùng nở nụ cười buồn bán với thần linh, lập tức nhỏ giọng quát khẽ Văn Tư Thành: “Anh nói vậy là vu khống, trên đời này chẳng có ai tư tưởng thuần khiết hơn em đâu.”

Văn Tư Thành bủi môi.

Cuộc sống nhàn nhã ở thế giới tận thế trôi qua từng ngày.

Văn Tư Thành nói nếu như thế giới tận thế nào cũng nhẹ nhàng thế này, anh muốn mỗi ngày tới thế giới tận thế trải nghiệm phong thổ thế giới khác.

Kiểu nghỉ dưỡng này còn thú vị hơn du lịch vòng quanh thế giới nhiều lần ở thế giới hiện thực.

Vân Thiển thầm mắng: Nhà giàu đáng ghét.

Mỗi ngày Thành Đá Quý đều truyền đến tin tức thành quả chiến đấu của nhóm người Tô Quân.

Có thêm sức mạnh đá quý thiên thạch, tiến trình của bọn họ diễn ra

rất nhanh, hơn một nửa khu vực trên bản đồ đã khôi phục cảnh vật bình thường.

Yêu quái cát bắt đầu phản công, nhưng trước mặt Tô Quân nắm giữ sức mạnh thiên thạch, phản công chỉ là phí công.

Thiên thạch sinh ra yêu quái cát, cũng là khắc tinh của yêu quái cát. Yêu quái cát không chịu nổi một đòn trước thiên thạch.

Khu vực khôi phục bình thường càng nhiều, có nghĩa là ngày Vân Thiển và Văn Tư Thành về nhà càng gần.

Vân Thiển vẫn ở nhà gỗ nhỏ của mình trong sân viện Tô Quân như cũ.

Bởi vì có một người không rõ lai lịch nhưng vừa nhìn đã biết lợi hại là Giới, nên bình thường trừ khi cô chủ động ra cửa, nếu không thì ngay cả Đường Giác cũng không tới quấy rầy.

Thời gian ở cùng Giới càng nhiều, Vân Thiển liền phát hiện thật ra ngài không phải thần linh kiêu căng.

Trước đây tiếp xúc qua loa, cô cứ tưởng Giới là thần linh rất khinh thường loài người, bây giờ xem ra chẳng phải thế, ngài đối xử rất thân thiện với người khác.

Bất kể là cô hay Văn Tư Thành.

Đôi mắt vàng của Giới vẫn luôn lạnh nhạt, nhưng xuyên qua vẻ lạnh nhạt, bên dưới lại là tình cảm dạt dào hơn cả người thường.

Vân Thiển cũng không ghét ở một mình với Giới.

Nhưng!

Thần linh này chẳng có ý tứ gì cả... Chắc bởi vì thần linh không có khái niệm riêng tư của loài người.

Ngài đào một hồ nước nóng trong sân viện Tô Quân, rảnh rồi là lại mặc trường bào màu trắng ngâm mình dưới nước, bảo là tu luyện.

Y phục trắng vừa thấm nước thì mặc cũng như không mặc.

Vân Thiển không biết thần linh có tu luyện hay không, nhưng cô thì đang tu luyện, luyện nhấn công(*).

(*) Công phu nhấn nhện

Cô không có ý gì với thần linh sao?

Không thể nào.

Gương mặt, vóc dáng, khí chất, tất cả đều đúng gu thẩm mỹ của cô,

nhưng cô không dám làm xằng làm bậy, cô nhớ rất rõ bộ dạng Phù thủy biển bị thần phạt.

Có một hôm Vân Thiển không nhịn được, lúc Giới tu luyện trong ao, cô không trốn trong phòng mà ngồi bên cạnh, nghiêm túc điều khắc bàn đá.

Cô khổng chế suy nghĩ trong lòng rất tốt, đầu đầy Bát nhã tâm kinh. Giới hỏi cô có muốn tu luyện cùng nhau không.

Tu luyện, cùng nhau.

Ở dưới nước, cùng nhau, chẳng khác nào tu luyện, không mặc quần áo.

Hoạt động trong đầu Vân Thiển suýt nữa biến từ Bát nhã tâm kinh thành Mười tám điệu sò(*).

(*) Là một điệu dân ca Phúc Kiến, link tại đây

<https://tinhte.vn/thread/thap-bat-mo-18-cai-so-voi-vi-tieu-bao.447413>

May mà ý chí cô vững vàng, ghi nhớ giá trị quan xã hội chủ nghĩa, lấy “Thanh tâm quả dục(1)” làm điểm cơ bản, lấy “Tĩnh nhĩ táo hoàng(2)” làm phương thức hành động, dùng đá quý tạo thành “Mắt kính người mù”, cứ thế mắt không thấy, tâm không phiền.

(1) Tâm trong sáng, ngăn ham m.uốn

(2) Mắt bình thản, loại bỏ dâm d.ục

Giới thật muốn vật trụ tóc Vân Thiển xem thử rốt cuộc trong đầu cô đang nghĩ gì.

Rõ ràng trước đây là một người cực kỳ chủ động, tại sao bây giờ lại biến thành rùa đen rút đầu thế?

Trong lúc một người một thần lơ lửng kéo kéo, Tô Quân chăm chỉ đã giao chiến với thủ lĩnh yêu quái cát, chỉ cần giải quyết nó, nhân tố tận thế thế giới hiện tại sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Giới nhắc nhở Vân Thiển và Văn Tư Thành chuẩn bị trở về.

Giống như hướng dẫn viên du lịch nhắc nhở du khách tập hợp lên xe về nhà.

Vân Thiển và Văn Tư Thành vừa nghe thấy vậy, trong đầu đã nhận được thông tin tổng kết của Chúa cứu thế.

【Đã kiểm tra nhân tố tận thế, độ toàn vẹn thế giới 82% !】

【Đánh giá:...】

Vân Thiển không nghe được âm thanh đánh giá, Giới đột nhiên bước

tới cạnh cô, cúi đầu nói một câu.

Như sấm rền bên tai.

Mắt Vân Thiển trừng to.

Cô vươn tay kéo tóc trắng của ngài, nhón chân hôn mạnh lên cánh môi lạnh băng.

“!” Văn Tư Thành vội vàng giơ tay mập bịt mắt, ngón trỏ và ngón giữa lại thành thật tách ra, nhìn rất rõ cảnh tượng trước mắt.

Đôi môi mỏng của thần linh chuyển từ hồng phơn phớt sang hồng nhạt, thậm chí còn tăng thêm độ dày.

Một cái hôn thật mạnh.

Thân hình bọn họ đã dần dần tan biến.

Đôi mắt Vân Thiển sáng lấp lánh: “Nếu là nhiệm vụ ngài thần linh giao cho, lại liên quan mật thiết với tôi, tôi chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Giới nhìn nhóm Vân Thiển trở về thế giới hiện thực.

Ngón tay ngài chạm lên môi dưới hơi đau rát, lời nói vừa rồi quả nhiên có tác dụng.

Ngài nói với Vân Thiển:

Ta muốn thu hồi phân thân Tính dục trong cơ thể nàng, tình trạng của y bây giờ chưa đủ tách rời khỏi người nàng, y cần bổ sung...” cùng với lời nói bộc trực.

Giới cấp cho Vân Thiển một lý do chính đáng để cô chấp nhận chạm vào ngài.

Ngài đang dụ dỗ cô báng bổ.

Tác giả có lời muốn nói:

Giới: Ta lên đây!

Nhóm phân thân: Không, ngài không được!

-----oOo-----

Chương 106: 106: Thế Giới Tận Thế

Vân Thiển trở về từ thế giới tận thế, khung cảnh thế giới hiện thực lại ấn phím play lần nữa.

Dao rọc giấy của Đặng Lan Lan vẫn đang nhắm chính xác đâm xuống lưng!

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, Tô Quân xuất hiện đằng trước. Quạt xếp nhẹ nhàng ngăn cản dao rọc giấy, sức mạnh đá quý gạt Đặng Lan Lan ra, giành lại Vân Thiển ôm vào lòng, tuyên bố chủ quyền.

Đặng Lan Lan ngưng mắt nhìn thanh niên đột nhiên xuất hiện.

Người nọ mặt trắng như ngọc, mặc áo bào tím, hình ảnh đá quý mờ ảo vây xung quanh, vừa nhìn là biết không phải người của thế giới họ.

Nghĩ tới lúc này Vân Thiển bước vào thế giới tận thế, xem ra tên này là người được cô mang từ thế giới tận thế về.

Đặng Lan Lan chú ý gương mặt Tô Quân, một người hai người... tám phần là không thoát khỏi liên quan với thần linh đằng sau Vân Thiển.

Cô ta suy nghĩ chốc lát, đột nhiên cất dao rọc giấy, nở nụ cười trong trẻo với Vân Thiển: “Hôm nay đến đây thôi, lần sau chúng ta có dịp gặp lại.”

Vân Thiển: “?”

Cô tháo mắt kính xuống.

Sau khi Giới thi triển thần thuật, thị lực của cô đã trở lại bình thường, mang mắt kính chỉ tổ hoa mắt chóng mặt.

Đặng Lan Lan rút lui rất nhanh, Vân Thiển để ý cô ta đi đứng khắp khiêng.

Tô Quân nói: “Ta không kiểm soát tốt sức lực, cô ta bị sức mạnh đá quý đả thương, tổn thương bên trong không nhẹ...” Anh bỗng nắm cánh tay Vân Thiển, hỏi: “Thể chất người ở thế giới này đều yếu đuối giống cô à?”

Vân Thiển trầm mặc, đáp: “Tôi thường xuyên tập luyện, sức chịu đựng coi như khá tốt.”

“Vậy là cơ thể người phụ nữ đó có vấn đề, sức chịu đựng cơ thể cô ta rất cao.” Tô Quân ngập ngừng, sử dụng lối so sánh mà Vân Thiển dễ hiểu hơn: “Giống như lớp phòng ngự của yêu quái cát.”

Xung quanh đây không có ai, Vân Thiển hoảng sợ nói: “Tôi biết cô ta ghê gớm, nhưng không ngờ cơ thể cô ta khủng khiếp tới vậy, bị một người như thế nhìn chằm chằm cũng xui quá rồi.

Nếu cô ta lại tìm đến, chẳng phải tôi...”

Tô Quân nắm tay cô: “Đừng lo, Giới từng nói sẽ xử lý vấn đề này.

Bây giờ trước tiên cô dẫn ta đi gặp những người khác... Ta cảm nhận được mùi của bọn họ rồi.”

Vân Thiển phát hiện cô đang ngồi lên người Tô Quân, rõ ràng chân anh đã bị liệt nhưng cơ bắp không hề có dấu hiệu teo cơ, vẫn đàn hồi mạnh mẽ như cũ.

Cô đứng dậy, đẩy Tô Quân đi về trước.

Điện thoại di động trong túi rung lên, là tin nhắn số tiền sau khi hoàn thành nhiệm vụ Chúa cứu thế chuyển đến tài khoản.

Mục đích ban đầu cô đến đây là để gặp bà chủ, kết quả bà chủ chỉ là cái cớ mà Đặng Lan Lan dùng để gạt cô, sau khi trở về cô lại xác nhận an toàn của bà ấy.

Trên đường đi, Vân Thiển cứ cảm thấy có gì đó là lạ.

Đi được một nửa, cô chợt nhớ Chúa cứu thế không đưa ra thời gian nhiệm vụ thế giới tận thế tiếp theo, chẳng lẽ xảy ra bug giống như lần ở thị trấn Hạnh Phúc?

Dù là lần đó, Chúa cứu thế cũng nhắn tin sẽ thông báo thế giới tận thế sau khi kiểm tra, nhưng lần này không có.

Vân Thiển nghĩ mãi không ra.

“Thế giới khác nhau hoàn toàn.” Tô Quân nhìn cảnh tượng trên phố, hờ hững nói.

Tạo hình cổ trang với gương mặt tuấn tú và khí chất xuất chúng của anh khiến người đi đường chụp trộm, dáng vẻ ngồi trên xe lăn làm người khác nghĩ anh đang cosplay.

Tô Quân không để tâm chuyện người qua đường quay phim.

Có sự ngăn cản của sức mạnh đá quý, những người này sẽ chẳng ghi lại được gì.

Vân Thiển đầu đầu gọi xe taxi, dưới sự giúp đỡ của tài xế giúp Tô Quân ngồi lên xe.

Lái xe chưa tới một tiếng, bọn họ đã đến căn hộ.

Trong căn hộ không có ai, nhưng sau khi Tô Quân bước vào, người bên ngoài đều cảm nhận được.

Tống Hành Chỉ trong trường đột nhiên giơ tay xin nghỉ, bảo cơ thể không khỏe, muốn về nhà một chuyến.

Văn Nhân Du đang mở cuộc họp trong công ty đột nhiên dừng hội nghị, dặn trợ lý giải quyết chuyện còn lại hôm nay xong, bèn khoác áo vest vội vã rời đi.

Một cậu nhóc da ngăm nhảy xuống khỏi chiếc thuyền vừa cập bến, dưới ánh mắt trân trối của người qua đường, cậu đi như bay vào nội thành.

...

Sau khi trở về từ thế giới tận thế cứ cảm thấy cơ thể nhớp nháp, Vân Thiển muốn vào phòng tắm trước.

Cô rót cho người đàn ông trong phòng khách ly nước, đồng thời mở ti vi.

“...Những ngày gần đây, thành phố chúng ta xuất hiện thêm nhiều vụ động vật hoang dã tấn công, các ban ngành liên quan đã... Đề nghị người dân thành phố ra đường...”

Tô Quân nhận lấy ly nước Vân Thiển đưa tới.

Trong lúc anh quan sát căn phòng, những người khác đã về đến nhà. Người đến nhà trước tiên là Tống Hành Chỉ.

Cậu mặc đồng phục học sinh mùa thu của Nhất Trung, kiểu âu phục màu xanh đậm, đứng ở cửa, rụt rè hỏi: “Anh được thần linh đưa tới sao?”

Không phải cậu không muốn vào, mà là một khối đá quý trong suốt chắn ở cửa, không để cậu vào.

Xiềng xích rục rịch ngóc đầu, Tống Hành Chỉ tội nghiệp nhìn vào trong.

Cậu không thấy bóng dáng Vân Thiển nhưng lúc ngửi thấy mùi của cô, ánh mắt cậu dần trở nên âm u.

Tên khốn ngáng đường.

“Sao lại tăng thêm một người rồi?” Giọng nói ngọt hơn cả người tới trước, Ô Tề Hải chỉ trễ hơn Tống Hành Chỉ nửa phút.

Cậu vượt qua đầu vai Tống Hành Chỉ đang chắn ở cửa, nhìn vào trong.

Đầu ngón tay Ô Tề Hải chạm lên đá quý, dù dùng sức cũng không thể phá vỡ.

Ô Tề Hải để lộ răng nanh, mắt cười híp thành một đường, lại thêm một tên lợi hại đến.

Cậu ghé vào tai Tống Hành Chỉ: “Làm sao đây, chị gái đang tắm trong phòng, nhân cơ hội này, hai ta liên thủ giết chết tên đó đi?”

Tống Hành Chỉ rủ mắt, ngượng ngùng cười: “Bị Vân Thiển phát hiện thì không hay đâu.”

Tô Quân nhìn chăm chú hai cậu thiếu niên một trắng một đen giống như song sinh.

Nghe thấy giọng nói khe khẽ của thiếu niên da ngăm, anh hơi nhếch khóe môi.

“Cố chấp, Tham ăn, lần đầu gặp mặt.

Ta là Kiêu ngạo.”

“Khỏi cần giới thiệu chúng ta cũng có thể nhận ra người là Kiều ngạo.” Văn Nhân Du đến cửa nhà, anh đẩy mắt kính gọng vàng, ung dung nói: “Chỉ có tên khốn Kiều ngạo mới làm ra chuyện chặn cửa nhà người khác.

Anh không muốn gây phiền phức cho Vân Thiển thì tốt nhất tránh ra, bình thường cô ấy tắm không quá mười lăm phút.”
Tô Quân nhìn chằm chằm Văn Nhân Du chốc lát.

Anh giải trừ đá quý, thả ba người vào trong.
Ảo ảnh đá quý tự động ngăn cản đòn tấn công bất ngờ của Ô Tề Hải, anh nói: “Một bài kiểm tra đơn giản mà thôi, Tham lam đạt, Cố chấp miễn cưỡng cho qua, Tham ăn quá tệ.”

Ô Tề Hải: “?”

Tô Quân bình tĩnh nhìn cậu: “Giới suy đoán thể giới của Vân Thiển sẽ xảy ra biến cố rất lớn, không chừng sẽ có thần linh khác đến đây.

Với tư cách là phân thân có thực lực cao nhất vượt qua giai đoạn bán thần trong chúng ta, nhiệm vụ của ta là bảo vệ Vân Thiển, hi vọng các người bớt gây phiền phức một chút.”

Dừng một lúc, anh lại nói tiếp: “Đặc biệt là kẻ cơ bắp nhanh hơn não ấy.”

“Aaaaa — — Tôi phải giết anh!” Ô Tề Hải nhìn bộ dạng ung dung bày vẻ của Kiều ngạo là giận sôi máu.

Cơ thể cậu vừa mới bật lên đã bị Tống Hành Chỉ lấy xích sắt trói lại. Cậu khó tin nhìn sang.

Tống Hành Chỉ nháy mắt về phía phòng tắm.

Một phút sau, Vân Thiển lau tóc ra khỏi phòng tắm.

Cô không ngờ phòng khách lại đông vui như vậy, bốn người paste khuôn mặt đồng thời nhìn cô.

Vân Thiển biết chuyện gì xảy ra, bèn thản nhiên khoát tay: “Dù sao tất cả đều cùng một người, tôi không cần giới thiệu nữa.

Mọi người sống chung hòa bình là được, tôi đi cầu nguyện trước.”
Cô đứng dưng bỏ đi, để lại Tống Hành Chỉ, Ô Tề Hải và Văn Nhân

Du mặt mày ngu ngơ.
Xảy ra chuyện gì?

Sao đột nhiên bộ dạng Vân Thiển giống như biết hết tất cả, mà bọn họ chẳng hề hay biết gì?!

Ba người nhìn về phía người duy nhất biết chuyện.

Tô Quân giải thích sơ lược, Tính dục và Lười biếng đang ở trong cơ thể Vân Thiển.

Sau khi Giới gặp mặt bọn họ, nhờ một vài kích thích mà khôi phục một phần ký ức, trong đó bao gồm tình cảm đối với Vân Thiển.

Lần đầu tiên Tổng Hành Chỉ và Văn Nhân Du biết chuyện trong người Vân Thiển có Tính dục và Lười biếng, như vậy xem ra có thể giải thích được tật háo sắc và ngủ say của Vân Thiển.

Nếu thế rốt cuộc háo sắc của Vân Thiển đối với bọn họ là tình cảm của bản thân cô hay là của Tính dục? Nếu như là về sau...

Một phân thân nào đó run lên, ba người kia cảm nhận y hệt.

Ô Tề Hải vội hô to: “Nghĩ lung tung gì đấy, Tính dục nói anh ta chỉ gia tăng mức độ khao khát của Vân Thiển đối với một loại hình nào đó, sẽ không biến sự yêu thích từ không thành có.”

Văn Nhân Du nhận ra điểm bất thường trong lời nói của Ô Tề Hải, anh hỏi: “Cậu đã từng gặp Tính dục?”

Ô Tề Hải ho khẽ: “Chỉ có một lần.” Cậu nói sang chuyện khác, hỏi Tô Quân:

“Vậy chị gái nói đi cầu nguyện, là cầu nguyện bản thể kỳ quái sao?”

Tổng Hành Chỉ ở đây, cậu không thể nói cho hai người kia chuyện Tính dục từng bảo Cố chấp nguy hiểm, bảo cậu tránh xa.

Tô Quân gật đầu, so với phân thân thì sức hấp dẫn của bản thể đối với Vân Thiển lớn hơn.

Thấy vẻ mặt không vui của đám người, Tô Quân thuật lại lời cam kết của Giới lần nữa.

Giới sẽ chỉ dung nạp phân thân chứ không dung hợp phân thân, không những anh mà cả những phân thân khác cũng vậy.

Ngài muốn thu hồi Tính dục và Lười biếng chỗ Vân Thiển, Lười biếng thì không sao, Tính dục thì suy cho cùng cũng là dục vọng của

thần linh...

Tô Quân mập mờ ám thị.

Ô Tề Hải “Oa” một tiếng quá tốt rồi, Văn Nhân Du bèn hỏi vấn đề khác, Tô Quân giải thích.

Giới gần như kể cho Tô Quân tất cả mọi chuyện.

Trong thời gian Giới xử lý vụ việc ở Thần Giới, Tô Quân sẽ đến đây nói cho những phân thân khác chuyện này.

Đồng thời quan sát trông chừng Cố chấp.

Tô Quân nhìn sang Tống Hành Chỉ.

Cậu không nghe anh nói, ánh mắt cứ nhìn về phía cửa phòng Vân Thiển.

Suy nghĩ một hồi, Tô Quân nói: “Cố chấp, cậu không giống với chúng ta.”

Ô Tề Hải ngẩng phắt đầu lên, nhìn sang Tô Quân.

Không phải chứ, anh nói thẳng vậy sao?

Từ trước đến nay, quan hệ của cậu với Tống Hành Chỉ rất tốt.

Cậu rõ hơn ai hết sâu thẳm trong lòng Tống Hành Chỉ là ham muốn độc chiếm như vực thẳm...

Văn Nhân Du để ý Ô Tề Hải căng thẳng, Tống Hành Chỉ có vấn đề sao?

Tống Hành Chỉ cảm nhận được căng thẳng từ Ô Tề Hải, cậu hơi rụt rè hỏi: “Không giống chỗ nào?”

Tô Quân di chuyển xe lăn, tới bên cạnh Tống Hành Chỉ: “Nhóm Kiều ngạo, Tham ăn, Tham lam hoặc Tính dục đều là dục vọng ban đầu đã tồn tại trong Giới thức tỉnh.

Cậu thì khác, cậu là dục vọng ra đời sau này.”

Đầu mày Tống Hành Chỉ hơi cau lại, đột nhiên nhớ đến những trải nghiệm không vui lúc ở Nhất Trung thực nghiệm Thành phố Hoán Giang.

Bởi vì cậu khác biệt, cho nên bọn họ muốn bài xích cậu sao?

Vì sự biến hóa trên người cậu mà bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Ô Tề Hải càng khẩn trương hơn, Văn Nhân Du lại vô cùng bình tĩnh. “Cố chấp cậu là vì Giới yêu Vân Thiển nên mới ra đời, là tất cả chấp niệm của Giới đối với Vân Thiển, là dự.c vọng sinh ra vì cô ấy, cho nên cậu càng phải nghiêm túc bảo vệ Vân Thiển hơn bất cứ ai trong chúng ta, tuyệt đối không thể tổn thương cô ấy.”

“Đặc biệt là chuyện như khiến cô ấy bắn chết cậu trước đây...”

Tống Hành Chỉ nghe câu nói của Tô Quân xong, vừa mừng vừa ảm ức nắm mép áo: “Sau khi tôi tới đây, anh Văn đã nói cho tôi biết rất nhiều chuyện, tôi sẽ không lặp lại chuyện như vậy nữa.”

Cậu quả quyết nói: “Tôi sẽ bảo vệ Vân Thiển thật tốt!”

Ô Tề Hải khế há miệng, nhìn về phía Tô Quân.

Ghét thật, lại thêm một tên có kiểu tính cách như Văn Nhân Du à?

Nhỏ hợp chơi với nhỏ , lớn càng hợp chơi với lớn.

Vì thế, đề tài nói chuyện chung giữa Tô Quân và Văn Nhân Du tăng lên càng nhiều.

Mặt Ô Tề Hải dán vào lưng dựa sofa, đùn thành mặt bánh bao.

Cậu càu nhàu: “Này, Tống Hành Chỉ, cậu muốn biết Vân Thiển đang làm gì trong phòng không?”

Tống Hành Chỉ lấy bài thi trong cặp ra: “Cậu gấp cái gì, sẽ đến lượt cậu thôi.”

Ô Tề Hải: “...” Thở phì phò tròng cửa phòng.

Trong phòng, Vân Thiển cầu nguyện xong, chờ đợi Giới hồi đáp.

Chờ một lần là hơn nửa tháng.

Thời gian này, Văn Tư Thành từng hỏi mấy lần về chuyện thế giới tận thế đưa ra thông báo tiến vào thế giới tận thế tiếp theo.

Vân Thiển chưa nhận được tin nhắn thông báo, Văn Tư Thành cũng vậy.

Lại đợi mấy ngày, Văn Tư Thành kéo Vân Thiển cùng đến Bang hội người chơi hỏi thăm.

Hai người từ chỗ Bùi Hướng Nhu biết được gần đây có rất nhiều người chơi phản ánh vấn đề này.

Không chỉ bọn họ, những người khác trong Bang hội người chơi cũng thế.

Sau khi người chơi hoàn thành nhiệm vụ thế giới tận thế lần trước thì chẳng hề có tin tức nhiệm vụ tiếp theo.

Người chơi có khả năng giao tiếp với thần linh trong Bang hội người chơi từng cầu nguyện với thần, nhưng chỉ nhận được hai chữ.

“Chờ đợi.”

Thời gian trôi đi, cảm giác bất an trong lòng người chơi càng lớn.

Ngày đầu tiên của tháng mười hai, tất cả người chơi tham dự cứu giúp thế giới tận thế đều nhận được tin nhắn tới muện của Chúa cứu thế.

“【Trò chơi Noah】 chúc mừng bạn đã hoàn thành trò chơi giải cứu tận thế/ Rất tiếc bạn chưa hoàn thành trò chơi giải cứu tận thế lần trước, bạn sẽ tiến vào trò chơi tiếp theo vào đúng 07:00:01 ngày 1 tháng mười hai, xin hãy chuẩn bị!”

Thời gian tin nhắn gửi đến 06:59.

7h đúng, trước mắt người chơi Chúa cứu thế tối sầm.

Chờ tầm nhìn sáng lại, bọn họ kinh ngạc phát hiện mình vẫn đứng yên chỗ cũ.

Đồng hồ cứu thế trên cổ tay hiện lên các loại chỉ số sinh mạng và chỉ số tinh thần, cùng với chấm tròn đánh dấu đại diện người chơi xung quanh.

Thế giới tận thế mới...

Chính là thế giới hiện tại của bọn họ.

-----oOo-----

Chương 107: 107: Thần Linh Vô Danh

Thần giới.

Vài ngày trước.

Sau khi Giới rời khỏi thế giới tận thế, ngài làm như không có chuyện gì trở lại ngọn núi sau thần điện, sửa lại cấm chế, chào hỏi Đen to con và Trắng bé nhỏ, phớt lờ ánh mắt chờ mong giải thích của Vương Lâm, bước thẳng vào thần điện.

Trắng bé nhỏ sau núi “chi” một tiếng, Đen to con chiếm cứ toàn bộ đỉnh núi giống như đám mây đen di động gập đầu, đồng ý với Trắng bé nhỏ.

Đuôi mắt thần linh ẩn chứa nét cười, vừa nhìn là biết đã có người yêu rồi.

Vương Lâm vẫn báo cáo từng hành động của Giới, nhưng không ngờ từng hành động của ông ta cũng rơi vào mắt Giới.

Sau khi biết được phương pháp tu luyện có vấn đề, Giới sẽ không còn cho rằng Vương Lâm là thần bộc mà Thần Bóng Tối phải tới chăm sóc ngài, đối phương là một kẻ giám thị.

Hành vi của ngài có bất cứ dị thường nào, Vương Lâm sẽ lập tức báo cáo với Thần Bóng Tối.

Thần Bóng Tối với tư cách là một trong những vị thần tối cao nhất, vì sao muốn phái Vương Lâm giám sát mình?

Ký ức của Giới chưa khôi phục hoàn toàn.

Bình thường, ngài chú trọng tu luyện thể chất, ý vào sự lợi hại của thần thuật bẩm sinh nên không để tâm tu luyện những thần thuật khác... Vì vậy ngài không rõ mình có trúng thần thuật hay không. Nếu nói thần linh nào cất giữ nhiều sách nhất, đương nhiên là Thần Chiến Tranh chinh chiến cướp đoạt của cải khắp nơi.

Giới vừa nghĩ tới đã chạy đi làm ngay, lấy tác phong đứa trẻ nghịch ngợm trước giờ lao ra khỏi thần điện, chạy thẳng tới Thần giới, nơi Thần điện Ánh Sáng cư ngụ.

Vương Lâm chỉ kịp tay Nhĩ Khang(*), sau đó lập tức liên lạc với Thần Bóng Tối.

(*) Tay Nhĩ Khang: là cái meme này

Lần này, Thần Bóng Tối trầm mặc hồi lâu, sau đó mới bảo ông đừng có chuyện rầm thối nào cũng báo.

Đương nhiên thần tối cao không dùng từ thô lỗ như vậy, nhưng ý chính là như vậy.

Vương Lâm: "..."

Thần Giới, nơi Thần điện Ánh Sáng cư ngụ chim hót véo von, hoa thơm cỏ lạ, cây xanh um tùm, thánh âm vang vọng, thần linh vẻ mặt thánh khiết đi lại thoăn thoắt giữa những khóm hoa dưới tàn cây, tụ tập nói chuyện, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Sự xuất hiện của Giới khiến đám người sống lại.

Trừ lúc đại hội, Thần điện Ánh Sáng và Thần điện Bóng Tối chưa từng giao thiệp, thần linh về trước gặp thần linh về sau đã giận sôi máu, càng không cần nói tới Giới – người mà bọn họ ghét nhất trong Thần điện Bóng Tối.

Giới hơi hất hàm, mắt vàng híp lại, hỏi thần linh tại đó.

"Thần Chiến Tranh đâu, y không ở thần điện."

Những thần linh này đưa mắt nhìn nhau, không trả lời Giới.

Vẻ mặt của Giới vừa nhìn là biết chẳng có ý tốt, dù cho bọn họ biết cũng sẽ không nói ngài biết Thần Chiến Tranh đang ở đâu.

Một thần linh trán rộng, sắc da đồng thau đứng ra, tự giới thiệu: "Ta là Thần Đất Đại Màu Mỡ và Tươi Tiêu."

Ta biết ngươi là Giới, người có thể giết chết thần linh trong lời đồn, nhưng với tư cách thần linh đã có Thần cách, ta không sợ ngươi đâu."

Giới quay đầu nhìn y: "Đất Đại Màu Mỡ và Tươi Tiêu? Đây là Thần cách gì, chưa từng nghe."

A, ta biết rồi... là một nhánh của Thần cách được mùa.

Không ngờ người phụ nữ nhỏ nhen như Nữ Thần Được Mùa cũng đồng ý phân chia quyền hành Thần cách, đúng là khó tin.”

Thần Đất Đại Màu Mỡ và Tươi Tiêu hít sâu, không đề nổi lửa giận đối với sự mạo phạm Nữ Thần Được Mùa của Giới, mặc dù bị người khác kéo lại nhưng ngài vẫn nói:

“Giới, người đã bị Thần Bóng Tối cưỡng chiều đến không biết phép tắc rồi.

Nơi này là địa bàn Thần điện Ánh Sáng, người muốn báỉ phỏng Thần Chiến Tranh thì phải chính thức gửi thiệp mời, được sự đồng ý rồi mới tới đây, chứ không phải với tư cách thần linh mà hành động giống như loài người cấp thấp.”

“Chẳng qua là ỷ có Thần cách.” Giới lầm bầm chạy vào giữa đám thần linh, tay nắm chuôi kiếm.

Mặc kệ ánh mắt hoảng sợ của đám thần linh, ngài tóm lấy một thần linh cấp thấp cố gắng giấu mình: “Ta nhớ hình như người tên là Thần Phân?”

Thần Bùn Vàng: “...”

Giới xách cổ áo Thần Bùn Vàng bỏ đi.

Thần Đất Đại Màu Mỡ và Tươi Tiêu tức giận muốn đuổi theo tên khốn chẳng coi ai ra gì kia, nhưng lần lượt bị đồng bạn kéo lại.

Đồng bạn hoảng sợ chỉ lên đầu ỳ.

Thần Đất Đại Màu Mỡ và Tươi Tiêu sờ đầu, bên trên trụi lủi.

Lại nhìn xuống, tóc ngài đã rơi dưới đất từ lúc nào.

Ngài sợ hãi nhìn về hướng Giới bỏ đi — —

Tên khốn này rút kiếm lúc nào thế?

...

Thần Bùn Vàng đau khổ gào lên: “Ngài Giới, ta thật sự không biết Thần Chiến Tranh ở đâu.

Lần trước chúng ta còn ăn tiệc với nhau, cầu xin ngài đừng ra tay với ta.”

Ngài phát hiện nơi Giới đi càng ngày càng kín đáo, càng ngày càng

thích hợp giết thần diệt khẩu.

“Ta không biết gì thật mà!” Thần Bóng Tối phát ra tiếng gào thét như giết heo.

Giới ném ngài xuống đất, ngồi xổm, tò mò hỏi: “Thần điện Ánh Sáng các người đang tính làm gì?”

Cơ thể Thần Bùn Vàng cứng đờ, cố ra vẻ bình tĩnh: “Chẳng có gì cả.”

Giới: “Ta thường xuyên tới đây dạo một vòng, biết rõ tánh tình Thần điện Ánh Sáng các người.

Nếu như không có chuyện, các người sẽ không bao giờ tụ tập lại với nhau như vậy.”

Thần Bùn Vàng nhìn Giới rút trường kiếm, ngắm nghía lưỡi kiếm dưới ánh sáng, hàn quang rét lạnh.

Ngài căng thẳng nuốt nước miếng: “Thật ra là vài chuyện liên quan đến Chúa cứu thế, là Chúa cứu thế mà ngài biết đấy.”

Giới: “Chuyện gì?”

“Ta nói cho ngài, ngài đừng nói là ta nói đấy.” Thần Bùn Vàng nhìn trái nhìn phải, nhận được câu trả lời khẳng định của Giới, ngài mới nhỏ giọng nói:

“Chúng ta nhận được tin tức, một tín ngưỡng của thế giới người chơi bằng mấy vạn tín ngưỡng thế giới nhỏ bình thường.

Đúng lúc thế giới kia sắp xảy ra bất ổn vì sự xâm nhập của sinh vật bán thần từ những thế giới khác.

Chúng ta nhân cơ hội này thu gom tín ngưỡng diện rộng, tăng cường sức mạnh...”

Thần Bùn Vàng vừa rối rắm vừa vui vẻ: “Nghe nói thế giới kia đặc biệt, sau khi trở thành thế giới tận thế, chỉ cần có tín đồ cầu nguyện, chúng ta có thể giáng xuống bằng chân thân... Ai nấy đều cảm thấy hứng thú.”

“Các người cứ đứng nhìn thế giới kia rơi vào tận thế sao?”

Giới hỏi xong, không đợi Thần Bùn Vàng trả lời, ngài cũng cảm thấy bản thân mình rất nực cười.

Trước kia, ngài cũng không làm gì cả, chẳng qua vì thế giới người chơi có Vân Thiển mà ngài quan tâm, cho nên ngài mới quan tâm an nguy của thế giới kia.

Thần Bùn Vàng lo lắng kiểm trên tay Giới sơ sẩy, đang chuẩn bị giải thích hai câu, bỗng phát hiện đối phương lăm bằm lằm bằm, có vẻ mất hồn.

“Lúc Thần Mẫu khai sáng thế giới, bà yêu nghìn vạn sinh linh.

Các vị thần lớn lên từ cơ thể bà đáng lý phải lấy mình làm gương, sử dụng thần lực duy trì sự vận hành các thế giới nhỏ, bảo vệ sinh linh thế gian.”

“Thần mất tư cách chỉ sẽ khiến thế giới đại loạn, sinh linh đồ thán, giống như khối u ác tính.”

Giới nắm chặt chuôi kiếm, đột nhiên hiểu ra tác dụng thiên phú đi kèm của mình.

Lẽ nào đây là ơn huệ của Thần Mẫu dành cho ngài?

Bởi khí thế trên người Giới, Thần Bùn Vàng chợt run lập cập.

Ngài đột nhiên nhớ tới lời của Thần Hải Vu trong buổi tiệc của các vị thần.

“...Bộ tộc Phù thủy biển chúng ta có khả năng bói toán bẩm sinh, ta biết trừ hai vị thần tối cao ra còn có một kẻ khác, có điều y vẫn luôn ngủ say, chỉ khi thế giới bên bờ vực hủy diệt mới thức tỉnh, dù là thần linh cũng không chịu nổi một đòn dưới tay y.

Y là người quét đường mà Thần Mẫu lưu lại để bảo vệ sinh linh vạn giới, chuyên dùng để đối phó thần linh mất tư cách.”

Vì sao vào lúc này ngài lại nhớ đến lời của Thần Hải Vu...

Là vì cảm nhận được mùi sẽ khiến ngài tử vong trên người Giới sao? Thần Bùn Vàng ngẩng đầu.

Dựa vào hiểu biết của ngài, Giới vốn xuất thân đặc biệt, lại có thiên phú đi kèm, dù điểm nào cũng là mới nghe lần đầu trong các thần linh.

“...Vị thần kia ngay cả danh xưng cũng không có, mặc dù trong tộc

chúng ta có ghi chép nhưng cũng chỉ tóm gọn bằng cụm từ Thần Vô Danh.”

Trong lòng ngài có một suy đoán to gan.

Giữa Giới và vị Thần vô danh này...

Liệu có thể vẽ một dấu bằng không?

-----oOo-----

Chương 108: 108: Thanh Niên Kill Matt

Giới hoàn hồn, hỏi Thần Bùn Vàng thêm những chuyện liên quan đến thế giới tận thế của Vân Thiên.

Thần Bùn Vàng không biết nhiều thông tin có ít lắm.

Qua một hồi tự suy diễn, bây giờ ngài rất sợ Giới, không cần đối phương uy hiếp cũng chủ động cung khai: “Nếu nói ai biết tin tức nhiều nhất, chắc chắn là Thần Hải Vu.”

Mất một lúc, Giới mới nhớ ra Thần Hải Vu là ai.

Chính là tộc Phù thủy biển ăn nói kỳ quặc, từng ở cùng một thế giới với với Tham ăn.

Giới nói: “Dẫn ta đi tìm cô ta.”

“Ta sẽ dẫn ngài đi tìm cô ta... nhưng muốn gặp cô ta phải có điều kiện.” Thần Bùn Vàng cười khổ: “Bắt buộc phải mang lễ vật hợp ý cô ta.”

Dứt lời, Thần Bùn Vàng thấy tầm mắt Giới dờn xuống, nhìn thanh kiếm treo bên hông, hờ hững hỏi: “Lễ vật thế nào?”

Thần Bùn Vàng: “...”

Đây là thần linh xấu tính nhất mà ngài từng gặp, hờ ra là đòi đánh đòi giết, thật khiến thần sợ hãi mà!

Trên đường, Thần Bùn Vàng giới thiệu Thần Hải Vu cho Giới.

Thần Hải Vu thăng cấp từ sinh vật bán thần thành thần linh chưa được bao lâu, sống ở Thần điện Ánh Sáng như cá gặp nước.

Nghe nói quan hệ với thần linh Thần điện Bóng Tối không tệ, có thể nói là bông hoa xã giao(*) trong giới thần linh.

(*) Thời xưa dùng để chỉ những người phụ nữ năng động và nổi tiếng trong các tình huống xã giao, cụm từ chứa đựng sự khinh thường, ngày nay dùng để chỉ gái bao cao cấp

Bởi vì bộ tộc Phù thủy biển giỏi mê hoặc lòng người, lúc nói chuyện với thần linh khác thường lấy được vài tin tức bí mật.

Đi kèm với lòng tham, miệng cô ta cũng kín như bưng, chỉ cần những vị thần kia trả cái giá lớn, cô sẽ để tin tức mục nát trong bụng.

Trừ khi có người bằng lòng trả giá lớn hơn để mua tin tức.

“Cô ta như vậy mà còn sống à?” Giới vừa mở miệng đã móc họng, ngài ngó hình như cô ta có liên quan đến tên kia.

Thần Bùn Vàng gật đầu, ánh mắt lộ ra đôi chút hâm mộ: “Thần Hải Vu từng là thú cưng của Thần Chiến Tranh.

Vốn dĩ mọi người chỉ nghĩ đó là mối quan hệ xưa cũ, nhưng lần nọ Thần Hải Vu bán ra tin tức mối quan hệ bất chính của thần tộc Nữ Thần Được Mùa, bị thần linh muốn lấy lòng Nữ Thần Được Mùa tìm tới tính sổ.”

Giới hơi nhượng mảy, hành vi của những thần linh này có khác gì loài người mà bọn họ khinh thường.

Thần Bùn Vàng nói tiếp: “Dù sao Thần Hải Vu cũng là thần linh mới, cho dù từng nhận được thần lực từ Thần Chiến Tranh thì thần lực cũng không đấu lại những vị thành thần lâu năm.

Ngay lúc cô sắp bị ép đến xin lỗi Nữ Thần Được Mùa, Thần Chiến Tranh ra tay cứu cô ta.”

“Còn tàn nhẫn cảnh cáo những thần linh kia.”

Giới: “Thần Chiến Tranh và cô ta có quan hệ gì?”

Thần Bùn Vàng lắc đầu: “Không rõ lắm... Sau lần đó, Thần Hải Vu càng thêm hống hách.

Ngài cũng biết Thần Chiến Tranh là thần linh có sức chiến đấu mạnh nhất sau thần tối cao ——”

Thấy mặt Giới không cảm xúc, ngài bèn bổ sung: “Thần linh có sức chiến đấu mạnh nhất thuộc Thần điện Ánh Sáng sau thần tối cao.”

“Ngươi biết không ít nhĩ.” Giới dèi mắt: “Còn bao lâu nữa mới tới?”

“Đang trước là tới rồi.” Thần Bùn Vàng trả lời.

Thần Hải Vu lựa chọn nơi ở vô cùng hẻo lánh, gần như ở rìa Thần

giới, có điều cảnh vật khá đẹp, môi trường trong lành.

Nếu như không có thần linh xốn mắt nào đó chỉ mặc độc một chiếc quần lót...

Thần Chiến Tranh Diệt liếc xéo người tới: “Giới, người tới đây làm gì?”

Giới: “Liên quan gì người... Người ăn mặc kiểu gì vậy, cách thức tu luyện mới à?”

Đúng lúc ngài đang định tìm Thần Chiến Tranh, tên khốn này lại ở đây, đỡ mất công ngài đi tìm.

Thần Chiến Tranh Diệt nhếch môi, ánh sáng thần thuật lóe lên trên tay, một cây búa xuất hiện trong tay ngài.

Thần linh tóc trắng đối diện ngài cũng không cam chịu yếu thế, cầm chặt trường kiếm trên tay.

Mắt thấy bầu không khí căng như dây đàn, Thần Bùn Vàng vội vã giảng hòa.

Ngài nhỏ giọng nói: “Ngài Giới đến đây tìm Thần Hải Vu hỏi thăm một vài chuyện về sự kiện thế giới người chơi sắp gặp tận thế...”

Thần Chiến Tranh Diệt “Ồ” lên, buồn cười nhìn sang Giới: “Chẳng lẽ là vì tin đồ thú vị kia, lần trước ta không giành được cô ta thật đáng tiếc.”

Gió sắc lướt ngang gò má, ngón cái Thần Chiến Tranh lau vệt máu màu vàng đỏ chảy ra trên mặt, quái gở khen ngợi: “Bị Thần Bóng Tối nhốt lâu ngày, chắc là dồn hết thời gian cấm túc để tu luyện nhỉ?”

Đồng thời Thần Chiến Tranh dồn sức dưới chân, mặt đất lõm xuống, cơ thể biến thành luồng sáng màu đỏ xông tới!

Nơi lưỡi búa và kiếm giao nhau xẹt ra tia lửa.

Thần Bùn Vàng vô cùng sợ hãi, co rụt thành một cục, chỉ sợ luồng khí tấn công kia quét trúng mình.

Giới nheo mắt nhìn chằm chằm mái tóc đỏ của Thần Chiến Tranh, đột nhiên bật cười: “Một con tôm chân mềm bị ép khô.

Hôm nay, ta không đánh với người, đổi ngày khác người bình phục lại tái chiến.”

Thần Chiến Tranh Diệt: “...”

Sắc mặt vô cùng khó coi, không muốn nói chuyện.

Giới khí thể hùng hực đứng yên tại chỗ giống như một con khổng tước chiến thắng.

Thần Chiến Tranh Diệc cảm nhận được khí của Giới, bỗng phát hiện gì đó, quan sát Giới bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Thì ra ngươi...”

Ngài hơi đồng cảm mà vỗ vỗ Giới: “Tu luyện bằng cách này, khó trách thực lực ngươi tăng lên nhanh như vậy...”

Lần này đổi thành sắc mặt Giới cực kỳ khó coi.

Thần Bùn Vàng không hiểu vì sao hai người bỗng nhiên ngừng đấu, Thần Chiến Tranh tỏ vẻ đồng cảm đồng thời cười trên nỗi đau của người khác, chỉ cần hai người không đánh lộn thì sao cũng được.

“Ngài Thần Chiến Tranh, ngài không về thần điện xử lý sự vụ sao?”

Giọng nói cực kỳ quyến rũ kia là của Thần Hải Vu bất chợt xuất hiện, vẻ ngoài của cô ta xinh đẹp hơn lúc ở thế giới tận thế nhiều.

Sóng mắt lóng lánh, tầm mắt dừng trên người thần linh tóc trắng.

“Ồ, đây không phải ngài Giới sao? Từ buổi tiệc hôm đó, ta vẫn luôn nhớ mãi không quên thần lực của ngài, bây giờ xem ra mất cơ hội rồi.

Đàn ông có người trong lòng rất khó xuống tay thành công, thần linh cũng vậy.”

Thần Chiến Tranh Diệc nghe thấy nửa câu sau, sắc mặt dần khôi phục bình thường, bày ra dáng vẻ nam chủ nhân.

“Giới, ngươi tới đây làm gì, nói nhanh rồi đi đi.”

Thần Hải Vu nở nụ cười trong trẻo nhìn sang thần linh tóc đỏ, hé mở cánh môi: “Cút, chỗ của ta không tới lượt ngài làm chủ.”

Giới: “...”

Thần Bùn Vàng: “...”

Thần Chiến Tranh lửa giận ngút trời: “Sao nàng dám nói chuyện với ta bằng giọng điệu đó!”

Thần Hải Vu hơi hất hàm, vẻ mặt kiêu ngạo: “Ngài muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, tương ta còn là thú cưng năm đó ngài nuôi à?”

Bọn họ cứ nghĩ giây tiếp theo Thần Hải Vu sẽ phun máu ba thước, không ngờ vẻ mặt Thần Chiến Tranh đổi sắc trước.

Lần đầu tiên Giới nhìn thấy Thần Chiến Tranh lộ ra vẻ mặt khúm núm

như vậy, thái độ gần như hèn mọn: “Đó là chuyện đã qua rồi.”
Thần Hải Vu giơ tay chỉ nơi xa: “Cút, đừng để ta nói lại lần thứ ba, bằng không từ nay về sau, nơi này không hoan nghênh ngài.”
Thần Chiến Tranh ảo não rời đi.

Giới do dự muốn nói lại thôi, ngài còn có vài chuyện muốn hỏi đối phương.

“Mời vào, tin đồn của ngài gián tiếp thúc đẩy tốc độ kế hoạch của ta, khiến ta thành thần trước thời hạn mấy trăm năm, bãi phỏng hôm nay không cần lễ vật.

Ngài tìm ta muốn hỏi chuyện gì?”

Nơi ở của Thần Hải Vu không khác cung điện dưới đáy biển là bao, chỉ là lộng lẫy hơn.

Thần Bùn Vàng đi theo sau lưng Giới, cố gắng thu nhỏ cảm giác hiện diện hết mức.

Giới mở miệng: “Hình như Thần Chiến Tranh rất thích cô, có vẻ cô cũng có tình cảm với y, vì sao còn từ chối?”

Thần Hải Vu kinh ngạc nhìn Giới, cười khế: “Hắn ngài đã nghe Diệc làm thế nào trở thành Thần Chiến Tranh?”

Giới gật đầu, Thần Chiến Tranh vốn là bán thần tộc Viêm.

Trong cuộc chiến các vị thần, ngài bất ngờ lấy được mảnh vỡ Thần cách của Thần Chiến Tranh đời trước, nhờ đó có cơ hội vượt cấp trở thành thượng thần.

Thần Hải Vu nói: “Y vốn là người bình thường tộc Viêm, chúng ta tâm ý tương thông, ta bèn cho y biết cách trở thành bán thần, giúp y giành lấy cơ hội trong cuộc chiến các vị thần... Đến khi y trở thành Thần Chiến Tranh thì vứt bỏ ta.”

“Sau khi y thành khẩn xin lỗi, bội kiếm của y tha thứ cho y nhưng ta thì không.”

Giới buột miệng hỏi: “Vì sao?”

Lúc này bọn họ đã đến đại sảnh, thần bộc dâng trà lên, Thần Hải Vu tán tỉnh với y một hồi đột nhiên đập vỡ ly trà, cầm mảnh vỡ cắt một nhát lên cánh tay.

Giới cảnh giác.

Thần Bùn Vàng: “Ấy ấy ấy!”

“Đừng căng thẳng.” Thần Hải Vu thi triển thần thuật trị thương, đợi sau khi cánh tay cô ta lóng mọng như lúc đầu, cô ta liền nói: “Thần thuật có thể trị được vết thương bên ngoài cơ thể, nhưng lại không trị được vết thương tâm hồn.”

“Cha mẹ ta vì trợ giúp y thành thần mà chết trong cuộc chiến các vị thần, tộc của ta bởi vì y mà bị kẻ thù gần như diệt tộc.

Lời xin lỗi của y, thật lòng của y có thể đổi lại cha mẹ và tộc của ta sao?”

Giới trầm mặc không nói.

“Nếu như thế giới đảo ngược, ta không hối hận vì gặp y, nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm hại tộc của ta.”

Thần Bùn Vàng không hiểu vì sao sau khi nghe xong lời của Thần Hải Vu thì tâm trạng của Giới lại nặng nề như vậy, chắc không phải ngài cố ý tới đây tìm Thần Hải Vu để nghe chuyện xưa đó chứ.

Thần Bùn Vàng tốt bụng nhắc nhở: “Ngài Giới, ngài còn chưa hỏi chuyện thế giới người chơi!

Giới trừng mắt, cần người nói chắc!

Thần Hải Vu bày ra vẻ mặt quả nhiên là thế.

Lúc đó, cô ta cảm giác quan hệ giữa Vân Thiển và Giới không đơn giản, chắc chắn không chỉ quan hệ giữa thần linh và tín đồ.

Khi ấy, cô ta không có cách nào khiến thị lực Vân Thiển khôi phục hoàn toàn, thần thuật trên mắt Vân Thiển hẳn là Giới làm...

Thần Hải Vu che miệng, khẽ cười: “Ngài Giới muốn biết sau khi mình làm chuyện đó có được tha thứ hay không à? Nếu ngài bằng lòng kể rõ sự tình cho ta, ta có thể giải đáp cho ngài.”

Giới ngập ngừng: “Ta không nhớ mình từng làm chuyện gì.”

Lời ngài nói là thật.

Sau khi thi triển Tái hiện hôm qua, ngài không nhớ rõ chuyện giữa mình và Vân Thiển.

Thần Hải Vu chỉ xem như Giới viện cớ không chịu nói.

Cô ta vẫn cười như cũ: “Nói mới nhớ, thần tộc của ngài từng bái

phòng ta đây, hỏi thăm ta về chuyện Vân Thiển.”

“Răng rắc — —”

Thần Bùn Vàng lại hoảng hốt.

Nơi cánh tay Giới tiếp xúc với mặt bàn xuất hiện khe nứt, cả cái bàn biến thành bột vụn, ly trà rơi xuống.

Giọng Giới rất khẽ, mở miệng nói: “Vương Lâm hỏi cái gì?”

“Mấy thông tin không quan trọng lắm.” Thần Hải Vu cau mày ầu sầu nhìn bột phấn dưới đất, lại phải đổi bàn mới rồi.

“Không ngoài mấy chuyện như tính cách cô ta thế nào, biểu hiện ở thế giới tận thế có cầu tiến hay không.

Ta nghĩ y đang kiểm tra tín đồ, dù sao thì đây cũng là chuyện thần tộc nên làm.”

Giới hơi thả lỏng: “Ta sẽ đền cho cô chiếc bàn được làm từ thần mộc ở hậu viện Thần Bóng Tối.”

“Thế thì tốt quá.” Thần Hải Vu mặt mày hớn hờ nói: “Đúng rồi, hình như y rất muốn biết Vân Thiển quan tâm cái gì...”

“Cô đáp thế nào?”

“Ta vừa nhìn đã biết Vân Thiển quan tâm cái gì, không ngoài thế giới cô ta ở, bạn bè và người nhà.”

...

“Ầm!”

Nơi nào đó của Thần giới vang lên tiếng nổ.

Thần Hải Vu nhìn đồng cung điện hoang tàn, dờ khóc dờ cười:

“Người mang ôn thần đó đến đây làm gì vậy hả?”

Vẻ mặt Thần Bùn Vàng ngu ngơ: “Ngài... ngài Giới đi đâu rồi?”

Thần Hải Vu nhặt mảnh vụn dưới đất lên, lật hai mặt xem: “Chắc là đi xác nhận an toàn người nhà cô gái kia, dù gì phân thân cũng chẳng thể đến ngay lập tức được.”

Bây giờ Thần Bùn Vàng mới hiểu đoạn đối thoại lúc nãy, ngài ngó người nói: “Thần tộc không thể nào phản bội thần linh, trừ khi ban đầu y đã có tín ngưỡng khác...”

Vương Lâm là thần tộc mà Thần Bóng Tối yêu thương Giới nhất tặng cho.

Đột nhiên một bàn tay đặt lên đỉnh đầu Thần Bùn Vàng, ánh mắt Thần Hải Vu không còn quẩn rữ mà chứa đầy cảnh cáo: “Không được nghĩ tiếp, đây không phải là chuyện thần linh cấp thấp có thể cuốn vào.”

Nhưng cô cũng là thần linh cấp thấp, Thần Bùn Vàng nhìn Thần Hải Vu nghĩ như vậy.

Thần Hải Vu nói: “Lúc tộc Phù thủy biển chỉ còn lại một mình ta, ta đã chết rồi.

Người thì còn sống.”

Thần Bùn Vàng cúi đầu: “Hôm nay ngài Giới nói ‘Các vị thần lớn lên từ cơ thể Thần Mẫu đáng lý phải lấy mình làm gương, sử dụng thần lực duy trì sự vận hành các thế giới nhỏ, bảo vệ sinh linh thế gian’.

Ta chỉ muốn thu gom tín ngưỡng từ tín đồ, cho rằng đó là lẽ đương nhiên, chưa từng nghĩ sẽ chủ động bảo vệ họ.”

Thần Hải Vu nhướn mày nhìn ngài: “Sự tình càng trở nên thú vị rồi.”

...

Thủ đô, cuối tháng mười một.

Vân Kiến Quốc đang nghỉ phép.

Ông bị cấp trên yêu cầu nghỉ phép bắt buộc, vụ án điều tra dở cũng bị ép buông bỏ.

Vân Kiến Quốc mặc áo gió, ngồi ngay ngắn trong cửa tiệm ăn sáng đợi bánh canh và bánh nướng hầu bao(*), mày kiếm nhẩn lại, nhìn chằm chằm di động giống như đang suy nghĩ chuyện gì nghiêm trọng.

(*) Bánh nướng hầu bao: một món đặc sản ở Bắc Kinh

Trên màn hình điện thoại là cửa sổ trò chuyện WeChat.

Người liên lạc: Vân Thiển (con gái)

Nội dung đang nhập vào bên trong khung trò chuyện:

“Gần đây, con có thiếu tiền không? Vật giá Hải Thành tăng cao, tiền không đủ thì nói thật với ba, đừng có giấu.” Xóa tin.

“Có bạn trai chưa? Nếu có, mang về cho ba gặp một lần.” Xóa tin.

“Qua Tết trở về muốn ăn gì? #Mì cười.” Gửi đi.
Gửi xong tin nhắn, đồ ăn cũng bùng lên.

Vân Kiến Quốc ngẩng đầu, chợt nhìn thấy một thanh niên chẳng biết từ đâu tới ngồi xuống đối diện ông.

Âm thầm không một tiếng động, ngay cả ông cũng không nhận ra!
Ông nhìn cửa tiệm, chỗ ngồi chưa đầy, hẳn không cần ghép bàn mới đúng.

Vân Kiến Quốc âm thầm quan sát người kia.

Mái tóc ngắn màu bạc, kính áp tròng màu vàng, bộ dạng không nguy hiểm, không phải tội phạm cố ý tìm ông báo thù.

Xác nhận người kia an toàn, Vân Kiến Quốc vừa ăn vừa suy nghĩ lan man.

Đây hẳn là thanh niên Kill Matt(*) nhỉ?

(*) Là một loại phong cách kết hợp giữa thẩm mỹ Nhật Bản những năm 80 và Rock and Roll, được thanh thiếu niên Trung Quốc bắt chước.

Đặc điểm là tóc dài đủ màu, trang điểm đậm, mặc một vài trang phục cá tính, kỳ quặc

-----oOo-----

Chương 109: 109: Ngăn Cản Ư

【Đây hẳn là thanh niên Kill Matt nhỉ?】

Nghe thấy tiếng lòng cùng với cầu nhàu sau đó của ông về Kill Matt, Giới sầm mặt.

Đúng là ba của Vân Thiển, suy nghĩ trong lòng cũng phong phú y như cô, khác hẳn khí chất nghiêm túc của bản thân.

Sau khi nghe câu nói kia của Thần Hải Vu, Giới chạy đến thẳng thế giới người chơi.

Đợi sau khi thật sự gặp được Vân Kiến Quốc, ngài mới nhận ra mình quan tâm ắt loạn.

Nếu như Vương Lâm thật sự muốn làm chuyện gì đó với Vân Thiển, ngài làm vậy sẽ chỉ càng bại lộ.

Lần đầu tiên Giới thừa nhận sự thật quá nhiều phân thân sẽ ảnh hưởng đến khả năng tư duy bản thân.

Nếu đã tới, vậy thì ngài phải kiểm tra triệt để một chút.

Vân Kiến Quốc đang cúi đầu uống canh, mắt vàng của Giới khẽ chớp, nhìn kỹ xem trên người ông có dấu vết của thần thuật hay không.

【Sao cậu ta cứ nhìn chăm chăm mình vậy, lẽ nào quen biết mình? Nhìn không giống bạn học Vân Thiển, ít nhất mình chưa gặp bao giờ.】

Giới sực nhận ra, ngài hơi suy nghĩ một chút, mở miệng nói bằng giọng điệu vừa tò mò vừa không dám chắc: “Xin hỏi, chú là ba của Vân Thiển đúng không, cháu từng thấy ảnh của chú trên điện thoại cô ấy.”

Trong khoảnh khắc Vân Kiến Quốc ngẩng đầu, Giới cảm nhận được một ánh mắt sắc bén quét qua rồi lập tức biến mất.

Lúc nhìn lại, ánh mắt ông đã lộ vẻ hòa nhã hiền lành.

“Cho hỏi cậu là — —”

【Hừm...】

Giới tự giới thiệu: “Chào chú Vân, cháu tên Thẩm Giới, là bác sĩ từng khám bệnh cho Thiển Thiển ở Hải Thành.

Chúng cháu đã tìm được nguyên nhân bệnh của cô ấy, chỉ cần tiếp tục điều trị là có thể trị tận gốc vấn đề.”

“À à, thì ra là bác sĩ.” Vân Kiến Quốc buông muống dưa, trở nên nhiệt tình hơn.

Ông nắm bàn tay Giới vươn ra: “Tôi là Vân Kiến Quốc, cậu nói đã tìm được nguyên nhân bệnh...”

“Chú có thể hỏi Thiển Thiển tình huống cụ thể, cháu không tiện nói.”

Giới nở nụ cười xấu hổ rất giống Tống Hành Chỉ, ngài không nhìn thấy khác thường trên người Vân Kiến Quốc, cần phải thăm dò môi trường xung quanh ông một chút.

“Cậu còn chưa ăn nhỉ, cậu gọi một phần đi, tôi mời.” Vân Kiến Quốc rất nhiệt tình.

Đến khi vui mừng qua đi, ông để ý tới vấn đề dùng từ trong câu nói của Giới.

【Thiển Thiển? Cậu nhóc này... chẳng có đạo đức nghề nghiệp!】

Giới: “...”

Loài người thật phiền phức.

【Thôi đi, nể tình cậu ta có thể trị khỏi cho Vân Thiển, không thể trông mặt mà bắt hình dong...】

Sau khi nói vài câu đơn giản, Giới dỗi theo Vân Kiến Quốc rời đi, tàng hình đi sau lưng ông, đồng thời biến màu tóc và màu mắt thành màu đen bình thường.

Buổi sáng, Vân Kiến Quốc đến viện mồ côi làm tình nguyện viên, nhìn bộ dạng có vẻ thường hay đi, rất quen thuộc công việc ở đó.

Trẻ con trong đây cũng rất thân thiết với ông, trong viện không có gì

khác thường.

Buổi trưa nhìn thấy xe taxi bị chết máy, ông sửa xe giúp tài xế, cũng chẳng có gì khác thường.

Buổi chiều, Vân Kiến Quốc đến thăm nhà đồng nghiệp trước đây, là một cảnh sát hình sự trên đường tan làm thì bị người nhà tội phạm báo thù, bắt hạnh qua đời, để lại người vợ không có sức lao động và hai con gái vị thành niên, tuy có tiền an ủi nhưng cuộc sống bọn họ vẫn nghèo túng như cũ.

Ông lấy tiền tích góp của mình giúp đỡ gia đình này, ở đây cũng không có gì khác thường.

Vân Kiến Quốc không hề giả vờ giả vịt, mà là nghiêm túc làm từng việc tốt một.

Giới ước chừng đã biết bản tính lương thiện và biết quan tâm của Vân Thiển di truyền từ đâu rồi.

Được một gia đình như vậy nuôi dưỡng, thảo nào cô giống như cô nói — — y hệt mặt trời nhỏ.

Dù bây giờ là mặt trời thường xuyên ử rũ, thỉnh thoảng mới tỏa sáng. Cô biến thành như vậy không khỏi có liên quan với phân thân Tính dục và Lười biếng của ngài.

Có thể dưới ảnh hưởng của Tính dục và Lười biếng mà vẫn giữ vững bản tâm và lòng cầu tiến, Giới đã cảm thấy nghị lực của Vân Thiển vô cùng mạnh mẽ.

Ba giờ chiều, Vân Kiến Quốc rời khỏi nhà đồng nghiệp cũ, được vợ đồng nghiệp nhờ đi đón con gái nhỏ Tống Hương Thi sắp tan học.

Ba giờ hai mươi lăm phút, Vân Kiến Quốc đến chờ Tống Hương Thi ở cổng trường Tiểu học Thập Tam Trung.

Con đường hai bên trường học đậu đầy xe những phụ huynh khác, tất cả đều là người tới đón trẻ con trong nhà.

Ba giờ rưỡi, thời gian đáng lẽ tan học nhưng chẳng có một học sinh nào ra khỏi trường, toàn trường vắng lặng kỳ lạ.

Phụ huynh bước lên hỏi thăm bảo vệ gác cổng.

Bảo vệ gác cổng: “Hôm nay trường học có hoạt động, ra về hơi trễ.”

Các phụ huynh ầm ĩ: “Có hoạt động sao nhà trường không thông

báo trước một tiếng, thật là.”

Có được lời giải thích, bọn họ trở về chỗ cũ.

Vân Kiến Quốc vốn định lên xe, chợt ông để ý sau khi bảo vệ thấy tất cả mọi người rời đi bèn thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lo lắng, trán ướt mồ hôi, nhìn về phía lầu dạy học.

【Tình huống bất thường.】

Giới đi xem thử tình hình bên trong lầu dạy học.

Tất cả học sinh và giáo viên bị nhốt ở hội trường bậc thang, bốn góc đặt túi thuốc nổ, có ba kẻ bắt cóc đeo mặt nạ, tay cầm điều khiển, dường như đang lo lắng chờ điện thoại gì đó.

Giới vốn định ra tay, nhưng bậc thang trong hội trường có mùi khiến ngài cảm thấy kỳ lạ, không biết rốt cuộc đến từ người nào, ngài dự định im lặng quan sát tình hình.

Vân Kiến Quốc trở lại xe, lấy một gói Hồng Trung Hoa(*), cười hì hì đi về phía bảo vệ gác cổng, rút một cây: “Này, một điếu chứ.”

(*) Tên một hiệu thuốc lá của Trung Quốc

Bảo vệ khoát tay: “Không hút.”

Vân Kiến Quốc: “Ấy đừng, WeChat của tôi có cái đặt không biết sử dụng, muốn nhờ anh xem giúp, điếu thuốc là đáp lễ.”

Bảo vệ nghiêm mặt nói: “Điếu thuốc thì khỏi, để tôi xem làm được gì.”

Vân Kiến Quốc đưa điện thoại qua, dừng ở giao diện khung trò chuyện WeChat.

Là giao diện gửi tập tin.

Bên trên viết: Tôi là cảnh sát, đừng căng thẳng, nói tôi biết nơi này xảy ra chuyện gì?

Phía dưới là hình ảnh chứng minh.

“Bạn tôi gửi hình cho tôi, làm sao chuyển cho người khác?” Vân Kiến

Quốc hỏi: “Hay là anh làm giúp tôi được không, tôi đánh chữ chậm, anh tiện tay gửi tin nhắn giùm luôn.”

“Được rồi.”

“Cảm ơn.”

Vân Kiến Quốc nhận điện thoại.

Thấy nội dung bên trên, ông sầm mặt trở lại xe liên lạc phía cảnh sát,

báo có bọn bắt cóc ở Thập Tam Trung, nghi ngờ mang theo thuốc nổ, bắt cóc học sinh và giáo viên... Đồng thời ông nói ra thân phận, bảo bọn họ cần phải tiến hành thật kín kẽ.

Giới nhìn Vân Kiến Quốc làm xong một loạt hành động, lại nói mấy câu với bảo vệ gác cổng.

Sau khi được bọn bắt cóc trong hội trường cho phép, ông bèn tiến vào phòng học.

Loài người làm việc thật phiền phức, vòng vèo nhiều thế.

Để ý tới máy truyền tin cỡ nhỏ trên người Vân Kiến Quốc, Giới cảm khái trong lòng, đi theo sau lưng ông.

Vân Kiến Quốc vừa vào hội trường đã bị bọn bắt cóc ấn xuống đất, ông hoảng hốt la lên: “Chuyện gì thế? Này này này này...”

Bọn bắt cóc: “Yên lặng chút đi!”

Bọn họ biết được đây là phụ huynh muốn gây sự từ bảo vệ gác cổng, bèn cho ông đi thẳng vào, khỏi phải làm ầm bên ngoài.

Bọn chúng lục soát hai chiếc điện thoại của đối phương xong thì ném ông vào trong đám thầy cô.

Vân Kiến Quốc vừa ngồi xuống bậc thang, bên cạnh có người nhỏ giọng hỏi: “Trông chú... quen lắm.”

Giới cũng cảm thấy người hỏi câu này quen mắt, hình như ngài đã gặp ở đâu.

Vân Kiến Quốc căng thẳng nói: “Tôi là phụ huynh học sinh, đương nhiên cậu thấy quen.”

Rốt cuộc nơi này xảy ra chuyện gì, bốn thứ trong góc kia là thuốc nổ sao?”

“Phải đó.” Người nọ cười khà khà: “Chú và Vân Thiển có quan hệ gì? Cặp mắt hai người rất giống, tôi là Thiên Hành Kiện, là thầy giáo thể dục ở đây.”

Vân Kiến Quốc: “Cậu không sợ sao?”

Thiên Hành Kiện vẫn vui vẻ: “Tôi thuộc trường phái lạc quan, tôi tin chính nghĩa chắc chắn sẽ chiến thắng, nhất định sẽ có cảnh sát đến

cứu chúng tôi.”

Bọn bắt cóc quát tháo: “Bên kia yên lặng chút đi, không muốn sống hả?!”

Giới nhớ ra người này, đây là một trong những đồng đội trong thế giới tận thế đầu tiên của Vân Thiển, anh ta chẳng có ấn tượng gì. Vân Kiến Quốc ngậm miệng, lúc này ông đã cung cấp thông tin nơi này cho phía cảnh sát.

Thiên Hành Kiện truy hỏi: “Chú là ba của Vân Thiển nhỉ, xem tuổi tác hẳn là ba chứ không phải ông nội.

Tôi quen biết Vân Thiển, tính cách cô ấy rất thú vị, tôi rất thích.”

“Ừa, nếu chú là ba Vân Thiển, vậy chú không phải là phụ huynh học sinh ở đây rồi, hoặc là con thứ hai của chú, con ngoài giá thú à? Chắc không phải, trông mặt chú khá hiền lành, tôi cũng rất thích.”

“Bây giờ những người khác đều rất sợ hãi, tôi nói chuyện với bọn họ, bọn họ bị bọn bắt cóc cảnh cáo liên chẳng để ý đến tôi.

Chú nói xem sao bọn họ nhát gan thế, đối mặt phần tử tội phạm thì sợ cái gì.

Chúng tôi là giáo viên, lúc đối diện tội phạm cũng phải ôm trong lòng chính khí ngút trời !”

“Chú nói đúng không?”

Vân Kiến Quốc: “...”

【Sao người này nói nhiều vậy?】

Ông thấp giọng đáp: “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt.”

Thiên Hành Kiện bủi môi.

“Đã bảo bọn bây im lặng chút đi!” Bọn bắt cóc chịu hết nổi tiếng xì xầm ở đây, hai tên đi về phía này, giờ nắm đấm định đánh Vân Kiến Quốc.

Nắm đấm chưa chạm vào, bọn họ đã đột ngột trượt té.

Lại còn trượt rất khéo, đầu cả hai va vào nhau, té xui dưới đất.

Một tên khác trong bọn bắt cóc cũng sờ.

Vì sao tình tiết hài hước trong phim ảnh lại phát sinh trong đời sống hiện thực vậy?

Gã vội vàng chạy tới.

Nhưng không hiểu tại sao, dưới chân lão đảo, trước mắt biến thành trần nhà, gáy gã đập xuống đất, bất tỉnh như hai tên kia.
Hội trường bậc thang im phăng phắc.

Sau khi xác nhận bọn bắt cóc hôn mê thật chứ không phải sở thích giả vờ quái đản, cổ tay Vân Kiến Quốc cử động, dây thừng trên tay tuột ra.

Ông vừa quan sát bọn bắt cóc bị trói, vừa báo cáo tình huống để tiểu đội phá bom tiến vào càng nhanh càng tốt.
“Tôi là cảnh sát.” Ông cời dây trói vài thầy giáo, bảo họ giúp đỡ tháo dây thừng cho tất cả mọi người, nhanh chóng rời khỏi đây.
Sự việc giải quyết thuận lợi.

Bà Tống Hương Thi nghe thấy tình huống nơi này, dù khắp khiêng cũng muốn đích thân tới gặp con gái.

Vân Kiến Quốc trấn an hai mẹ con, lúc đang chuẩn bị đưa hai người trở về thì bị Thiên Hành Kiện gọi lại.

“Chú còn chưa cho tôi biết chú là ba của Vân Thiển à?”

Vân Kiến Quốc khó hiểu nguyên nhân cố chấp của anh ta, gật đầu đáp: “Không sai, Vân Thiển là con gái tôi, còn chuyện gì khác không?”

Thiên Hành Kiện lắc đầu, cười sang sảng: “Chẳng qua tôi chỉ muốn xác nhận thôi.

Xin lỗi, tôi hay bị người khác nói mình rất phiền phức.

Nhưng nếu không đích thân xác nhận thông tin, tôi cứ thấy không yên lòng... Xin tự giới thiệu, tôi tên Thiên Hành Kiện.”

Vân Kiến Quốc đang định vươn tay bắt tay, bỗng nhiên ông nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng chào hỏi “Chú Vân, trùng hợp thật đấy”, tay ông đã bị người khác nắm.

Thiên Hành Kiện nhìn về phía người tới, một thanh niên đẹp trai tóc

đen mắt đen.

“Thẩm Giới, sao cậu cũng ở đây?”

“Cháu qua đó nhuộm tóc, nhìn thấy nơi này tụ tập nhiều người nên đến xem, không ngờ chú Vân cũng ở đây... Chú còn có chuyện nhỉ, cháu làm phiền rồi.”

Vân Kiến Quốc gật đầu tạm biệt Giới, dẫn vợ và con gái đồng nghiệp cũ lên xe.

Giới nhìn sang Thiên Hành Kiện, ngón tay điểm lên trán anh ta, rút ra một luồng khí của Vương Lâm trộn lẫn với khí của Thần Bóng Tối.

Luồng khí tan biến trong lòng bàn tay ngài.

Nếu lúc nãy ngài không ngăn cản, luồng khí này sẽ thông qua Thiên Hành Kiện chạy vào cơ thể Vân Kiến Quốc, sau đó sẽ cưỡng chế Vân Kiến Quốc thành tín đồ của ngài, bước vào giai đoạn tín ngưỡng cuối cùng, tức là giai đoạn dụ.c vọng điên cuồng... phóng túng tất cả. Người kia rơi vào hôn mê, Giới đỡ lấy anh ta.

Ngài phải tìm một nơi bí mật thi triển thần thuật, khiến anh ta quên hết chuyện bản thân gặp hôm nay.

Đội giải quyết xong mọi chuyện đã đến nửa đêm.

Thân hình Giới lóe sáng, xuất hiện tại Hải Thành.

Thiên Hành Kiện tỉnh lại trong căn hộ nhỏ của mình, anh ta thù người chốc lát, đứng dậy khỏi giường, bước vào nhà vệ sinh tắm gội.

Hơi nóng hầm hập, sương trắng phủ đầy mặt kính, một bàn tay khóp xương nổi rõ lau sương trắng đi, mặt kính hiện lên gương mặt tươi cười của Thiên Hành Kiện.

“Đây là chuyện buồn cười nhất ta từng gặp.”

“Một thần linh với bản năng đứng ở ngôi cao lại hạ mình đi làm bảo mẫu cho con người.”

Sương trắng lại phủ mờ mặt kính lần nữa, Thiên Hành Kiện quần khăn tắm lăm bầm: “Người không muốn làm thì nhường cho ta đi.”

-----oOo-----

Chương 110: 110: Trong Mơ Có Ngài

Giới định sau khi giải quyết vấn đề của Vân Kiến Quốc sẽ về thẳng Thần giới, tiếp tục điều tra, chứ không phải chạy tới Hải Thành, ngồi trên tháp cao hứng gió lạnh.

Khoảng thời gian trước, Vân Thiển cầu nguyện với ngài, nhưng ngài không hồi đáp.

Ngài lưỡng lự rất lâu, nghe theo lòng mình, đi về hướng căn hộ.

Giới lặng lẽ đáp xuống ban công phòng Vân Thiển, ngài cố ý giấu mùi để đám phân thân không nhận ra ngài đến.

Rèm cửa sổ kéo nửa, ánh trăng xuyên qua cửa kính nhẹ nhàng đáp lên cơ thể cô gái.

Tóc nâu trà thắt thành hai bím tóc quai chèo nằm trên gối, lông mi khẽ run, có thể nhìn thấy con người chuyển động bên dưới mí mắt, khóe môi hơi nhếch lên, phỏng chừng đang mơ mộng đẹp.

Ngón tay Giới nâng nhẹ, khóa cửa ban công chậm rãi mở ra.

Cửa kính nhẹ nhàng trượt không một tiếng động, ngài bước vào trong phòng.

Hơi thở bên trong thơm ngọt, ngài tìm vị trí nào đó gần giường ngồi xuống, nâng mắt nhìn thấy cửa phòng Vân Thiển đang trong trạng thái khóa.

...Cô không yên tâm về phân thân của ngài sao?

Giới chỉ muốn ngồi ở đây một lát.

Lúc ngài đang suy nghĩ, tiếng Vân Thiển lật người truyền từ trên giường tới.

Ngài cảm nhận được một ánh mắt nhìn mình chăm chú.

Ngẩng đầu.

Vân Thiển đang nhìn ngài.

Không đúng, đó không phải Vân Thiển bình thường, là Vân Thiển trong trạng thái mộng du do bị dụ.c vọng điều khiển.

“Ngài thần linh, sao ngài không đáp lại lời cầu nguyện của tôi?”

Cô vươn cánh tay từ trong chăn ra, ấm ức kéo tay áo ngài, muốn kéo ngài lên giường đệm.

Giới ngồi vững như bàn đá, không hề động đậy.

Dù cho Vân Thiển kéo lệch áo bào ngài, lộ ra xương quai xanh và hơn nửa bả vai, ngài cũng không hề bước về trước một bước.

Vân Thiển dừng động tác, ngồi dậy, chặn bông trượt xuống.

Cô chỉ mặc một chiếc váy hai dây, không có áo lót, cứ thế cúi người kéo Giới.

Đây là lần đầu tiên Giới thông qua đôi mắt bản thể mà tận mắt nhìn thấy cảnh sắc khác lạ.

Lời trào phúng của Thần Chiến Tranh vẫn còn quanh quẩn bên tai, khí của Tính dục dường như xuyên qua ngón tay Vân Thiển, truyền vào cơ thể ngài, nhiệt độ trong phòng tăng lên không ít.

“Ngài thần linh ghét tôi.”

Vân Thiển giờ tay dụi mắt.

“...Ta không ghét.”

Giới nghĩ cô đang khóc, ngài nghiêng người về trước, bị hai tay cô tóm lấy tóc dài rũ hai bên gò má.

Thực ra sức kéo trên tóc không mạnh, còn lâu mới bằng sức kéo quần áo ban nãy.

Nhưng lần này, Giới bị Vân Thiển ấn lên giường thành công.

Phần bụng bị ngồi lên, vừa mềm mại vừa đàn hồi, lại là tư thế quen thuộc.

Giới nâng mắt nhìn Vân Thiển đang nheo mắt quan sát ngài, giống như nhìn một tô đồ ăn ngon lành thơm phức, chưa biết đặt đĩa từ đâu.

Nếu là người khác dám nhìn ngài từ trên xuống như vậy, ngài sẽ móc mắt kẻ đó.

“Ngài thần linh, tôi sợ sấm sét đánh tôi.” Đầu ngón tay Vân Thiển đảo quanh xương quai xanh: “Tôi muốn làm rất nhiều chuyện với ngài.”

Giới đáp: “Ta đã cho phép.”

Ngài đã từng dụ cô báng bổ, là cô dừng lại trước.

Tiếng nói vừa dứt, Giới nhìn thấy cánh môi hồng hào cách ngài ngày càng gần, cuối cùng dán lên môi ngài.

Bắt đầu từ khóe môi, kéo dài từng chút vào giữa, động tác nhẹ nhàng nhưng lại khiến Giới hơi bất mãn.

Đột nhiên — — môi dưới bị cắn mạnh.

Giới ăn đau, họng bật ra tiếng rên, môi dưới hơi sưng, đuôi mắt nhuộm màu đỏ.

Không đợi Giới nói gì, Vân Thiển đã sợ hãi nằm sụp xuống, dán cả cơ thể lên người ngài, phả hơi thở ấm áp bên tai ngài: “Xin lỗi.”

Giới: “Không sao...”

Lời còn chưa dứt, Vân Thiển đã ngậm lấy yết hầu chuyển động vì nói chuyện, giọng nói âm ừ không rõ cắt ngang lời ngài.

“Làm sao đây, ngài thần linh?”

Giới không biết phải phản ứng thế nào, chỉ có thể buông thõng hai tay túm tấm ga giường nhăn nhúm, đuôi mắt càng đỏ.

Động tác của cô gái dừng lại, ngài mới khàn cổ họng thở gấp, hỏi: “Cái gì mà làm sao?”

Đầu ngón tay lạnh lạnh của Vân Thiển chạm đến đuôi mắt ngài:

“Nhìn bộ dạng sắp khóc của ngài thần linh, tôi không kiềm được muốn... làm ngài thần linh khóc thật.”

Giới: “...”

Vì sao Vân Thiển mộng du lại có sở thích đáng sợ như vậy?

Ngài chưa dung nạp Cố chấp để cậu điều khiển cơ thể, làm sao có thể khóc lung tung!

Thấy gương mặt không nói một lời của thần linh, Vân Thiển sợ hãi hỏi: “Ngài tức giận sao?”

Giới: “Không có.”

Vân Thiển: “Nhưng trông ngài không vui lắm, khóe môi đều trĩu xuống này.”

Giới: “...Ta vốn như vậy, đành chịu.”

Ngài hơi nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười nhẹ, trong đôi mắt vàng như có sương mù bay bay.

“Tôi thích ngài...” Vân Thiển nắm lấy tay Giới, giao mười đầu ngón tay.

Ngay lúc ngài dao động, cô bèn nói tiếp một chữ “Cười”.
Giới hơi khựng lại, nụ cười trên khóe môi biến mất chốc lát rồi lại càng thêm xán lạn.
Đáng đời ngài.
Giới không muốn buông tay cô, nhưng Vân Thiển rút tay ra.

Ngài kiềm chế cảm giác hụt hẫng đột ngột, nói:
“Ngày mai hẳn nàng sẽ không nhớ được chuyện hôm nay.

Thần bộc của ta để lại một luồng khí trên người một người chơi,
muốn ra tay với ba nàng.

Ta không rõ nguyên nhân ông ta làm thế... Người chơi bị lợi dụng là người mà nàng gặp trong thế giới của Cố chấp, tên Thiên Hành Kiện.”

Ba chữ Thiên Hành Kiện vừa nói ra, Vân Thiển dừng động tác hôn lại: “Tôi còn nhớ anh ta.”

Giới khẽ rên một tiếng: “Hình như y không có chỗ nào khiến nàng nhớ kỹ như vậy.”

Đôi tay Vân Thiển níu tóc ngài, thò thè bên tai: “Tôi đã ngủ, nhưng ngủ không sâu, tôi nghe thấy lời anh ta nói.

Anh ta nói rất nghiêm túc, không phải đang uy hiếp, mà là thật sự muốn làm chuyện đó, khiến tôi rất sợ.”

Giới vòng tay qua eo cô, tay kia giữ gáy, thấp giọng trấn an, hỏi: “Y nói cái gì?”

“...Đổi lại là tôi, bây giờ tôi lập tức vứt hết mấy cô cậu cho cá mập, trước tiên sẽ xé đứt tay chân, rồi lại khắc chữ lên da, chờ lúc các cô cậu thấy mình sắp tiêu đời thì vặn đứt đầu.”

“Tôi không thích anh ta.” Vân Thiển cọ lên cằm Giới, động tác cời thắt lưng trên tay dừng lại, kết thúc mộng du, lại tiếp tục ngủ.

Giới đã hiểu, Vân Thiển khóa trái cửa phòng này là để bảo vệ phân thân.

Ngài chậm rãi xê dịch Vân Thiển từ trên người xuống.

Sau khi đắp chăn bông cho cô, ngài lại đi về hướng Thủ đô lần nữa.

Ngài cần kiểm tra lại Thiên Hành Kiện.

Ngài vẫn chưa tìm được nguồn gốc của mùi kỳ lạ ở hội trường bậc thang.

Hôm sau, Vân Thiển thức dậy, ngơ ngác nhìn cửa ban công.

Cô nhớ rõ rằng hôm qua đã khóa rồi, tại sao khóa lại mở chứ...

May mà không có thứ gì kỳ quái chạy vào!

Tính ra tối qua nằm mơ thật kì lạ, giống y như thật, đáng tiếc cô chỉ nhớ nửa đoạn trước, nửa đoạn sau xảy ra chuyện gì thì chẳng nhớ nổi.

Tác giả có lời muốn nói:

Chẳng xảy ra gì hết, Tấn Giang không cho phép.

-----oOo-----

Chương 111: 111: Nữ Thần Được Mùa

Thủ đô.

Qua một thời gian dài quan sát, Giới vẫn không phát hiện vấn đề ở Thiên Hành Kiện.

Dường như anh ta là một thầy giáo thể dục tiểu học nhiệt huyết, khá tùy tiện, không có đầu óc, mang đến cảm giác chính nghĩa cực mạnh.

Giới nán lại vài ngày, xác nhận Thiên Hành Kiện chỉ là một người chơi bình thường.

Đúng lúc rời đi, ngài nhìn thấy Đặng Lan Lan đã từng uy hiếp Vân Thiển đang đi trên đường ở gần căn hộ.

Vì sao con người này lại ở đây...

Đúng lúc ở gần căn hộ Thiên Hành Kiện, cô ta quen biết Thiên Hành Kiện sao?

Một lát sau, Đặng Lan Lan đi lướt qua căn hộ mà không bước vào, xem chừng cô ta chỉ đi ngang nơi này.

Giới đi theo sau lưng Đặng Lan Lan, quan sát thật kỹ.

Ngài nhận ra đúng là tình trạng linh hồn Đặng Lan Lan có hơi kỳ lạ.

Loài người do dự, c vọng cấu thành, mà dự, c vọng của Đặng Lan Lan bị lấy đi phần lớn, chỉ còn lại ham muốn kiểm soát còn nguyên vẹn.

Cách thức của kẻ lấy đi dự, c vọng của Đặng Lan Lan rất lạ, không tước hết dự, c vọng một cách triệt để, vì vậy ngoại trừ ham muốn kiểm soát thì Đặng Lan Lan còn sót lại d, ục vọng khác.

Đây là nguyên nhân cô ta quan tâm gia đình mình, ý thức được chuyện bản thân sẽ tổn thương đến gia đình nên đang nghĩ cách tự

cứu.

Tìm đến Giới.

Suy nghĩ của cô ta không sai.

Đúng là chỉ có thần linh có thể lấy đi dục vọng của con người, hơn nữa còn là thần linh thuộc phái dục vọng mới làm được chuyện này. Nhưng cách thức của thần linh trường phái dục vọng mà ngài biết đều sẽ không cầu thả như vậy.

Đúng là sẽ có thần linh phái dục vọng lấy đi dục vọng của sinh linh để tu luyện...

Nhưng không phải ngài.

Giới tu luyện dục vọng của bản thân.

Sau khi ngài phân chia chúng thành những phân thân riêng lẻ, sâu bên trong cơ thể bản thể vẫn giữ lại một phần dục vọng cực nhỏ, nhằm phân biệt và lấy lại phân thân.

Chính vì nguyên nhân này mà khi cảm xúc phân thân dao động mạnh sẽ có thể ảnh hưởng đến ngài.

Huống chi cách thức sử dụng dục vọng sinh linh phụ trợ tu luyện này đã biến mất sau khi Thần điện Ánh Sáng bắt buộc loại bỏ, dưới tình hình số lượng thần linh phái dục vọng đếm trên đầu ngón tay, càng không ai sử dụng cách này tu luyện.

Còn một khả năng khác chính là Tà thần.

Tà thần tu luyện chẳng kiêng kỵ chạy mất, chỉ cần là phương thức tăng nhanh thực lực thì đều dùng hết, cướp đoạt dục vọng là một trong số đó.

Tà thần đã mai danh ẩn tích từ lâu.

Trước khi đảo ngược thời gian, ngài cố ý tạo ra Tà thần nhằm hủy diệt thế giới gốc, đáng lý gã cũng phải tan biến theo Tái hiện hôm qua...

Nếu Tà thần không bị Tái hiện hôm qua xóa sổ thì sao?

Thế giới Văn Thiển sắp biến thành thế giới tận thế, nhân tố tận thế của nó là... Tà thần sao?

Giới chợt sờn da ốc, chạy trở về Thần giới.

Ngài cần phải khôi phục thêm thật nhiều ký ức.

***e b o o k t r u y e n.

v n

Thần điện Thần Chiến Tranh rộng lớn bề thế, số lượng thần bộc rất nhiều.

Gần đây, Thần Chiến Tranh Diệc đề cao lối sống xa hoa hưởng thụ của loài người bên trong thần điện, hiện đang ngâm mình dưới ao nước, thần bộc phục vụ thần quả gọt sẵn cho ngài.

Qua một lúc, Thần Chiến Tranh Diệc giải tán thần bộc, ngồi một mình trong ao nước, gương mặt hơi buồn bã, mái tóc ngài tựa ngọn lửa rực cháy làm cả mặt nước nhuộm lên màu đỏ nổi bật như máu loãng. “Sở thích của người thật biến thái.”

Giọng đàn ông đột nhiên vang lên, không biết Thần Chiến Tranh Diệc lấy dao găm từ đâu ra, phóng thẳng về nơi phát ra âm thanh.

Hai ngón tay thon dài kẹp lấy thân dao, Giới tháo mặt nạ xuống, đồng thời biến đổi mùi: “Nghe nói chỗ người cất giữ rất nhiều sách, hãy cho ta vào xem.”

Thần Chiến Tranh Diệc: “Chúng ta thân lắm à? Người đang làm chuyện gì mà không muốn người khác biết, biến đổi dung mạo, lại còn giấu mùi.”

Có bao nhiêu người có thể phát hiện hành tung của người, lẽ nào người không muốn để Thần Phụ yêu thương mình phát hiện?”

“Nhất thời nổi hứng mà thôi.” Giới ném dao găm xuống đất, ngài hơi hất hàm: “Để trao đổi, ta có thể nói cho người biết nguyên nhân Thần Hải Vu không chịu tha thứ cho người.”

Mắt Thần Chiến Tranh Diệc phát sáng: “Làm sao người biết được?!”

Giới: “Chính miệng Thần Hải Vu nói.”

Thấy vẻ mặt thù địch của Thần Chiến Tranh Diệc, ngài bổ sung: “Vân Thiển từng giúp đỡ cô ta.”

Thần Chiến Tranh Diệc đứng dậy khỏi ao, áo bào tự động hiện lên, ngài nói: “Tính cách nàng ấy ương bướng nhưng luôn là người có ơn tất báo.”

Tiếp đó, ngài nhìn sang Giới: “Người muốn xem sách về chủ đề gì?”

Giới nói: “Ta tự tìm.”

Thần Chiến Tranh Diệc nói: “Sách có đến hàng tỉ cuốn, không thể nào dùng thần thuật kiểm tra, chỉ có chủ nhân là ta đây mới biết rõ vị trí các loại sách.

Người chắc chắn muốn tự mình tìm bằng mắt thường chứ?”

“...” Giới ngập ngừng, nói: “Ta cần thần thuật liên quan đến ký ức.

Ký ức một người bạn của ta có vấn đề, ta không hiểu về mặt này lắm.

Tất cả thần thuật phong ấn, xóa trí nhớ, cải tạo trí nhớ,... đều cần.”

Thần Chiến Tranh Diệc nhìn ngài: “Thì ra ký ức của người bị người ta động vào.”

Giới bình tĩnh đáp: “Ta nói là bạn của ta.”

Thần Chiến Tranh Diệc nói một cách quả quyết: “Người không thể có bạn!”

Giới: “...” Thật muốn giết quách tên này.

Tất cả chiến lợi phẩm của Thần Chiến Tranh đều nằm trong một không gian cá nhân mà ngài mở, số lượng sách trong đó vô cùng khổng lồ.

Thần Chiến Tranh Diệc quen cửa quen nẻo dẫn Giới tìm tới một giá sách.

“Người có thể xem trước những cuộn sách ở đây.

Người hẳn không đến mức bị chúng nó đả thương.”

Phần lớn thần thuật được ghi chép trên những cuộn sách được làm từ cây gỗ đặc biệt.

Thần thuật càng mạnh, yêu cầu thần lực của thần linh đọc nó phải càng cao.

Nếu như thần lực không đủ mà cố đọc, kết quả thần lực sẽ bị rối loạn một thời gian dài, không thể sử dụng thần lực.

Sau đó, Thần Chiến Tranh Diệc bỏ Giới ở đó, tiếp tục đi tìm thần thuật có liên quan khác.

Giới bắt đầu đọc cấp tốc.

Rất nhiều cuộn sách chỉ liếc mắt rồi ném sang một bên, thần thuật quá thấp không thể nào được sử dụng, chắc chắn không phải chúng. Thần Chiến Tranh cầm cuộn sách thần thuật mới về.

Thời gian ngài rời đi cũng không lâu, nhưng nhìn cuộn sách chất đồng cạnh chân Giới giống như bị đũa trẻ nghịch ngợm xé sách lung tung, miệng ngài hơi co rút.

Thần Chiến Tranh Diệt nhanh chóng nhận ra điều gì đó, ngài thả một đồng cuộn sách thần thuật xuống, trầm giọng nói: “Nếu muốn tìm thần thuật mà thần tối cao sử dụng thì người không tìm được ở đây đâu.”

Động tác trên tay Giới khựng lại, miệng lẩm bẩm: “Nói vớ vẩn.”

“Sau khi trở thành thần linh, không thể cảm nhận được cảm giác cận kề cái chết, đó là một việc vô cùng buồn chán.” Thần Chiến Tranh Diệt lấy một bộ giáp bên cạnh kệ sách ra, bộ giáp màu đỏ đậm gần như màu đen.

“Đây là áo giáp mà ta mặc trong trận chiến cuối cùng trước khi thành thần, nó vốn là giáp đen, bên trên đều là máu khô của kẻ địch.”

Giới: “Người muốn nói cái gì?”

Thần Chiến Tranh Diệt: “Ta không thể nào cảm nhận được máu huyết sôi sục mà chiến đấu mang lại, vì vậy ta bắt đầu theo đuổi sức mạnh tối cao.

Thời gian người ra đời không lâu, thực lực tăng lên lại vượt xa tất cả thần linh, ta vẫn luôn tò mò về phương pháp tu luyện của người.”

Giới hừ một tiếng: “Đây là lý do người đặt bẫy trong thế giới nhỏ của ta sao? Biết phương thức tu luyện của ta, muốn hạ thấp thực lực ta, nhằm đánh bại ta.”

Thế giới nhỏ Tham lam ở có một cuốn sổ ám mùi của Thần Chiến Tranh, suýt nữa giết chết Tham lam.

Thần Chiến Tranh Diệt vỗ khôi giáp mắng: “Đồ rắm thối nhà người, ta chưa bao giờ dùng cách bẩn thỉu như vậy, rõ ràng là người nhiều lần khiêu khích ta trước, lại sai phân thân đi trộm bội kiếm của ta...”

“Ta chưa từng làm chuyện như vậy.

Sau khi phân thân của ta được thả ra, chúng tự động đi về hướng thế giới nhỏ khác nhau, vốn không chịu sự khống chế của ta.” Giới bực bội nói: “Ta khiêu khích người trước? Rõ ràng là người dè bủ ta xuất thân thấp kém trong các buổi tụ họp quan trọng, bảo ta là thần nhân tạo chẳng đáng một xu.”

Thần Chiến Tranh Diệt: “?”

Ngài thề thốt phủ nhận: “Ta chưa từng nói xấu sau lưng thần linh khác.

Nếu thấy ai chướng mắt, ta sẽ trực tiếp đánh thẳng tới cửa.”

“Nhưng thần tộc ta — —”

Tiếng giới im bật, chuyện Thần Chiến Tranh nhục mạ ngài đều do Vương Lâm nói cho ngài biết, ngài chưa bao giờ chủ động đi chứng thực.

“Thần tộc của người, người chỉ có một thần tộc, lẽ nào là cái tên do Thần Bóng Tối đưa cho người?”

Thần Chiến Tranh Diệt khó hiểu nói: “Vì sao thần tộc của người muốn châm ngòi quan hệ giữa chúng ta, hình như chúng ta đâu có mâu thuẫn.”

Giới dè dặt, nói: “Một trong những dự định phân thân của ta là Giết chóc, nếu muốn ngưng tụ Thần cách dự định, Giết chóc là không thể thiếu.”

Mà hiện tại thần linh có được Thần cách Giết chóc chính là Thần Chiến Tranh.

“Người muốn là thần linh đầu tiên ngưng tụ được Thần cách dự định sao, đúng là rất hợp với người.” Thần Chiến Tranh Diệt trầm mặc chốc lát: “Lời đồn nói người có thể giết thần...”

Giới đáp: “Không phải lời đồn.”

“Biết thế ta nên nghiêm túc đánh một trận với người sớm hơn.” Thần Chiến Tranh Diệt sờ cằm: “Thần tộc của người không nghe lời người, xem chừng tín ngưỡng thật sự của ông ta cũng không phải người.

Thần Bóng Tối chướng mắt ta sao, muốn thông qua đứa con cưng là

người xử lý ta?”

Tình huống càng ngày càng phức tạp.

Thần Chiến Tranh Diệc vui sướng khi người khác gặp họa: “Xem ra không cần ta nhắc nhở, người cũng sẽ phát hiện phương pháp người tu luyện có vấn đề, sơ sẩy một chút là sẽ biến thành Tà thần.

Đến lúc đó, tất cả thần linh đều sẽ tới giết người... Bị chính Thần Phụ mà mình kính trọng tin tưởng gài bẫy có cảm giác thế nào?”

Quả nhiên chuyện Thần Chiến Tranh biết rất nhiều, y còn phát hiện tai họa ngầm của phương pháp tu luyện nhanh hơn ngài.

Giới bất đắc dĩ nói:

“Ký ức của ta không hoàn chỉnh, không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không thể nào bày ra phản ứng mà người muốn.”

Thần Chiến Tranh Diệc cười to hai tiếng, ngưng cười nói: “Cảm giác bị một vị thần tối cao nhớ nhưng mà chẳng biết nguyên nhân thật khiến người ta khó chịu.

Không chừng người kia có thể giải quyết vấn đề của người, bà ta là một thần linh khá uyên bác.”

“Là ai?”

Dạy sinh linh trồng trọt, mang sức sống đến mặt đất, vừa có thể giúp lãnh thổ thế giới nhỏ mà mình cai quản phì nhiêu, thực vật tươi tốt, cũng có thể khiến mặt đất thế giới nhỏ khô héo, vạn vật điêu linh, ngoại trừ hai vị thần có địa vị cao nhất là thần tối cao, còn có Nữ Thần Được Mùa – thần linh có tín đồ đông đảo nhất.

Giới chưa từng gặp Nữ Thần Được Mùa, ngay cả buổi tiệc các vị thần mà bà cũng không tham gia.

Bà là thần linh mà chỉ có thần linh phái sinh mệnh mới thỉnh thoảng có cơ hội gặp mặt.

Thừa dịp thần bộc đi thông báo Nữ Thần Được Mùa chuyện bọn họ tới bãi phỏng, Thần Chiến Tranh Diệc nói: “Ta từng chinh chiến tại một thế giới nhỏ thuộc sự cai quản của Nữ Thần Được Mùa, bà ta là

thần linh duy nhất đích thân xuất hiện bảo vệ tín đồ và cảnh cáo ta.

Nhưng Thần điện Ánh Sáng cần một Thần Chiến Tranh, bà ta vì lời kêu gọi của Thần Ánh Sáng mà không thể không buông bỏ thế giới nhỏ kia.

Sau lần đó trở lại Thần giới, bà ta không bao giờ tham gia bất cứ hoạt động nào giữa các thần linh nữa.”

Giới vẫn che giấu tướng mạo bản thân như cũ, ngài gật đầu: “Lần đầu tiên ta nghe thấy chuyện này.”

Thần Chiến Tranh Diệc: “Lúc chuyện xảy ra, ngươi còn chưa ra đời... Rõ ràng tính tuổi tác thần linh thì vẫn chỉ là một đứa con nít, vậy mà thực lực đã ngang cơ với ta, đúng là khiến người tức chết.” Giới mới phát hiện Thần Chiến Tranh nói nhảm nhiều thật, thảo nào Thần Hải Vu ghét y như vậy.

“Ngươi đã từng làm hại thế giới nhỏ của bà ta, bà ta phải ghi thù ngươi mới đúng.

Ngươi tới bãi phỏng như vậy không bị đuổi ra đấy chứ?”

Thần Chiến Tranh Diệc cười nói: “Đã là chuyện của mấy vạn năm trước, tốt xấu gì cũng là một vị thần cấp cao, bà ta không đến mức lòng dạ hẹp hòi như vậy.”

Mùi của Nữ Thần Được Mùa bay từ phía trước tới, Thần Chiến Tranh Diệc mở miệng nói: “Ngươi xem, quan hệ giữa các thần linh cấp cao với nhau là thế đấy, thăm hỏi nhau thôi mà cũng phải đích thân nghênh đón.”

“Thần Chiến Tranh, không ngờ ngươi lại tới đây.”

Nữ Thần Được Mùa cầm cành ô liu, vầng trán rộng, vẻ mặt trách trời thương dân, nhàn nhã bước tới trước mặt Thần Chiến Tranh.

Bà bất ngờ móc cây cào ra, nhắm chính xác vào Thần Chiến Tranh, đập túi bụi một trận.

Tiếng động dừng lại, Nữ Thần Được Mùa nhìn sang Giới, giọng nói dịu dàng như nước: “Đã lâu ta không gặp thần linh nhỏ tuổi, con bao lớn, được mấy trăm tuổi chưa?”

Giới ngưng mắt nhìn cơ thể Thần Chiến Tranh vùi dưới đất, chỉ còn

lại cái đầu ló bên trên đang cười gượng.

Ngài nở nụ cười ngoan ngoãn kiểu Tống Hành Chỉ: “Chưa ạ.”

“Được đấy, vẫn là thần linh nhỏ tuổi, ta rất thích trẻ con.” Nữ Thần Được Mùa mỉm cười móc một bình nước ra, giẫm lên cái đầu đang tính vùng dậy, tưới nước lên trên: “Trẻ ngoan không nên chơi với súc sinh, con biết chưa?”

Giới: “...”

-----oOo-----

Chương 112: 112: Nhìn Này Thăng Nhãi

Tại thần điện Nữ Thần Được Mùa, hai vị thần linh màu tóc một bạc một đỏ ngồi ngay ngắn trên ghế được bện bằng dây leo dưới tàn cây, đặt hai tay trên đầu gối, giống như hai học sinh tiểu học bị giáo viên chủ nhiệm răn dạy.

Thần Chiến Tranh rất mất mặt, ngài vừa nói với Giới thần linh cấp cao chưa bao giờ thù dai, Nữ Thần Được Mùa đã chôn ngài xuống đất.

Đúng là thần linh cổ xưa cùng thời với thần tối cao, thực lực mạnh đáng sợ.

Trong thần điện chỉ có ba thần linh bọn họ.

Nữ Thần Được Mùa bảo bọn họ ngồi ở đây, sau đó loay hoay với cây trồng của mình.

Giới vừa định mở miệng, Nữ Thần Được Mùa đã xách một giỏ trái cây đỏ trở về.

Giỏ trái cây đặt trước mặt ngài: “Đây là yểm quả có thể tăng cường thần lực tích trữ, là thứ ngon cướp từ chỗ Thần Ánh Sáng đấy.”

Thần Chiến Tranh không khách sáo vươn tay ra.

Một cây cào giáng từ trên trời xuống, nếu không phải ngài nhanh thì tay đã bị đâm thủng tại chỗ.

Nữ Thần Được Mùa nhìn sang Thần Chiến Tranh: “Thứ này cho người ăn sao?”

Thần Chiến Tranh không ngờ Nữ Thần Được Mùa nhỏ nhen đến thế, bèn đề cập đến chính sự.

Nữ Thần Được Mùa nghe xong, suy nghĩ chốc lát: “Thần thuật thần tối cao sử dụng sao, đúng là ta có biết.”

Khóe mắt Thần Chiến Tranh giãn giãn, nhìn Giới bị nhét trái cây vào

mồm liên tục, mở miệng can ngăn: "...Y sắp bị nghẹn chết rồi."
Tâm trạng Nữ Thần Được Mùa rất tốt: "Mặc dù còn nhỏ nhưng dù gì cũng là thần linh, không chết được."
Giới nuốt đồ ăn trong miệng xuống, mở miệng: "Xin..."
Nữ Thần Được Mùa lại nhét thêm một quả: "Người lớn nói chuyện, con nít đừng xen vào."
Bà nhìn sang Thần Chiến Tranh: "Vì sao ngươi lại giúp cậu ta?"
Thần Chiến Tranh thuật lại toàn bộ sự việc mà mình biết lần nữa.
Giới là thần linh mà Thần Bóng Tối mang về từ một thế giới nhỏ nào đó, ra đời từ dự.c vọng của loài người, là thần nhân tạo vẫn luôn được Thần Bóng Tối thương yêu.

Vì để ngưng tụ Thần cách thoát khỏi địa vị thần nhân tạo cấp thấp, Giới sử dụng phương thức tu luyện mà Thần Bóng Tối đưa cho, nhưng phương thức này có vấn đề.
Không biết tại sao thần tộc bên người Giới được Thần Bóng Tối ban cho từ rất lâu trước đây đã bắt đầu chằm ngòi ly gián giữa Giới và mình.

Theo cách thức tu luyện của Giới, nếu cuối cùng ngưng tụ được Thần cách, Giới sẽ trở thành kẻ địch của phần lớn các thần linh có Thần cách.
Thần cách mà Giới tu luyện bao trùm phạm vi quá lớn, khái niệm gần như tương đương với Thần Bóng Tối và Thần Ánh Sáng.

Thần Chiến Tranh nhấn mạnh: "Ngài ở trong thần điện quá lâu, không biết lời đồn bên ngoài.

Lời đồn nói rằng Giới có thể gi.ết chết thần linh, nhưng hình như đây không phải lời đồn, đây là thiên phú đi kèm của y."

Giới nhìn chăm chú Thần Chiến Tranh, tên khốn này đúng là hiểu ngài thật.

Nữ Thần Được Mùa như suy nghĩ gì đó, bà lui về sau một bước, quan sát từ trên xuống dưới thần linh mà bà cho rằng nhỏ tuổi.
"Theo ta được biết, Thần Mẫu sáng thế chỉ ban loại thiên phú đi kèm này cho một thần linh.

Y và hai vị thần tối cao kia đều là đứa con mà Thần Mẫu mang thai trong bụng, có điều sau khi ra đời, y rơi vào ngủ say, chỉ khi...”

“Chỉ khi thế giới bắt đầu hủy diệt bởi vì thần linh mất tư cách, y mới thức tỉnh.”

Nữ Thần Được Mùa trầm ngâm chốc lát: “Cậu ta chưa phục hồi sao? Thảo nào người muốn giúp đỡ cậu ta, nếu quả thật là y, người hẳn là kẻ đứng đầu danh sách thanh trừng.”

Thần Chiến Tranh chẳng tỏ rõ ý kiến.

Nữ Thần Được Mùa nói tiếp: “Đúng là hành vi của Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối gần trăm năm nay càng ngày càng trái với ước nguyện ban đầu của Thần Mẫu sáng thế, hẳn bọn họ còn bị thanh trừng trước cả người.”

Nhắc đến hai vị thần tối cao, giọng điệu Nữ Thần Được Mùa không hề có sự tôn kính như những thần linh khác.

Giới cũng biết Thần Chiến Tranh không thể nào đột nhiên tốt bụng, nhưng ngài không nghĩ ra nguyên nhân.

Ngài đã từng nghe chuyện người quét đường mà bọn họ nói từ Thần Hải Vu .

Người đó ở trong người ngài chưa thức tỉnh sao?

Hoặc nói y cũng chính là ngài?

Giới lên tiếng: “Chuyện mà hai người nói chỉ có thể chờ ta hồi phục ký ức mới đưa ra đáp án được.”

Nữ Thần Được Mùa nhếch khóe môi hơi trề, nói: “Cứ tưởng là thần linh nhỏ tuổi, không ngờ lại là lão già khom còn già hơn cả ta... Ta có thể giúp đỡ, nhưng được lợi ích gì?”

“Giúp đỡ một vị thần chưa thức tỉnh mà đã bị thần tối cao nhìn chăm chú, cái giá phải trả không nhỏ.”

Giới nhận được ám hiệu bằng mắt của Thần Chiến Tranh, ngậm miệng không nói.

Thần Chiến Tranh chỉ ngón tay lên trên.

“Ngài vẫn luôn quán triệt ý nguyện của Thần Mẫu để quản lý tất cả thế giới nhỏ, không ngại phân chia đặc tính Thần cách của mình để nâng đỡ những thần linh khác, còn ai kể nhiệm tốt hơn ngài?”

Giới khẽ gật đầu.

Mắt Nữ Thần Được Mùa ánh lên ý cười, ẩn chứa ý tứ sâu xa.

...

Đầu tháng mười hai, cách năm mới chỉ còn một tháng. Đáng lý đây phải là giai đoạn chạy nước rút hoàn thành kế hoạch thường niên, nhưng rất nhiều người lại ôm lòng hoang mang sợ hãi sống qua ngày.

Thế giới đang ở biến thành thế giới tận thế, nhưng ngoại trừ người chơi Chúa cứu thế thì chẳng có cách nào nói cho những người khác biết.

Bất kỳ chuyện nào liên quan đến Chúa cứu thế, người không liên quan nghe thấy đều bày vẻ mặt ngu ngơ “Bạn đang nói gì”.

Không có cách nào thông báo cho nhà nước, không thể kêu gọi mọi người đoàn kết, chỉ có thể dựa vào người chơi Chúa cứu thế ít ỏi.

Nhân tố tận thế là gì?

Thế giới liên quan đến nơi mình sống, người chơi hoàn toàn chẳng muốn làm Chúa cứu thế.

Cùng ngày một tháng mười hai, Vân Thiển nhận được nhiệm vụ mới của Chúa cứu thế.

Cô cảm thấy mình còn chưa tỉnh, vẫn đang trong mơ.

Văn Tư Thành gọi điện tới, hai người không khỏi bàng hoàng thừa nhận sự thật thế giới tận thế rồi.

Bang hội người chơi Hải Thành rơi vào hỗn loạn, cho dù Bùi Hường Nhu cố gắng duy trì trật tự, người chơi vẫn ầm ĩ không yên.

Bùi Hường Nhu hét lớn:

“Thời điểm càng cấp bách, lòng càng phải bình tĩnh!

“Nhiệm vụ lần này giống với thế giới tận thế mọi lần, chúng ta chỉ cần đồng tâm hiệp lực tìm ra nhân tố tận thế là được.”

“Không giống! Lần này hoàn toàn không giống!”

“Hiện giờ chúng ta chỉ có một mạng, không phải chỉ cần trừ tiền là có mạng mới như trước đây!”

Lúc Vân Thiển và Văn Tư Thành đến Bang hội người chơi, trong sảnh đã vô cùng huyền ảo, có tiếng gào thét khóc lóc, có tiếng đánh đập mắng chửi, có cả tuyệt vọng thất thần.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, tình hình tệ hơn bọn họ nghĩ.

“Đoàng — —”

Tiếng súng vang lên khiến tất cả mọi người yên lặng, súng trong tay Bùi Hường Nhu bốc khói.

Đó là súng phát hiệu lệnh lúc chạy bộ.

Bùi Hường Nhu cởi áo khoác xuống, đập lên mặt bàn, tay cầm loa đặt trên đầu gối.

“Tất cả binh tĩnh lại cho tôi! Từng trải qua nhiều thế giới tận thế, mọi người còn không biết hoảng loạn không giải quyết được bất cứ vấn đề nào sao?”

“Hiện tại chúng ta là người duy nhất biết chuyện, lẽ nào mọi người muốn nhìn thế giới chúng ta cận kề hủy diệt?”

“Một mạng thì thế nào, nghĩ theo hướng tích cực, nếu đã có chỉ số sinh mạng thì có nghĩa là có thể tìm cách hồi máu.

Cách thức hồi máu trong thế giới tận thế còn ít sao?”

“Chúng ta là gì, là người chơi từng tham gia Chúa cứu thế.

Chúng ta có được kinh nghiệm cứu giúp thế giới tận thế phong phú — chỉ cần trước khi tận thế đến, tìm được nhân tố tận thế thật sự là có thể giải quyết vấn đề!”

Cảm xúc hoảng loạn của người chơi dần được Bùi Hường Nhu trấn an, bọn họ nghiêm túc nghe cô vạch ra kế hoạch tiếp theo — Nhóm người mở kho Bang hội người chơi, phân phát vũ khí thần linh.

Việc sử dụng vũ khí này phải vô cùng cẩn thận, vì vũ khí sẽ tiêu hao sinh lực.

Bang hội người chơi Hải Thành liên kết với Bang hội người chơi những tỉnh thành khác, người chơi thần chọn cầu nguyện hỏi ý thần linh, khởi động tính tự giác đi tìm thứ có thể là nhân tố tận thế...

Người chơi tỏa đi khắp nơi, vẻ mặt đã trở nên kiên định hơn.

Cánh cửa nhà thờ cứ điểm Bang hội người chơi đóng lại, trong sảnh chỉ còn lại Vân Thiển, Văn Tư Thành và Bùi Hường Nhu vừa diễn thuyết xong.

Vân Thiển và Văn Tư Thành bước tới: “Đại tiểu thư, bên cô có thể liên hệ... Cô sao thế?!”

Bọn họ còn chưa đi tới, Bùi Hường Nhu bất chợt ngồi bệt xuống đất, yếu ớt nhìn hai người: “Ban nãy đều là gắng gượng, bây giờ chân nhũn đứng không nổi, hai người có thể kéo tôi lên không?”

Vân Thiển vươn tay đỡ Bùi Hường Nhu dậy, phát hiện lưng áo len của cô ướt đầm.

“Khổ cho cô rồi.”

“Tôi cũng không thể tin tận thế đến rồi.” Bùi Hường Nhu dụi mắt:

“Nhưng sự thật là như vậy, cho dù không thể nào chấp nhận thì cũng phải đối mặt.”

Tôi là Hội trưởng, phải dẫn dắt mọi người, không thể tỏ ra sợ hãi.”

Văn Tư Thành: “Anh trai cô đâu?”

Bùi Hường Nhu: “Anh ấy đi đón ba mẹ rồi, muốn tìm một nơi an toàn cho bọn họ.”

Vân Thiển cũng nghĩ đến ngài đồng chí Vân, chần chờ hồi lâu mới nói: “Tôi không phải người Hải Thành, ba tôi vẫn còn ở Thủ đô.”

Sức lực Bùi Hường Nhu đã khôi phục không ít, cô rót ly nước từ bình giữ nhiệt uống: “Tôi hiểu cảm giác lo lắng cho người nhà, cô nên về Thủ đô.”

Văn Tư Thành biết đại khái Vân Thiển định nói gì.

Vốn dĩ bọn họ cũng không cảm thấy gì, nhưng nhìn dáng vẻ yếu đuối lúc nãy của Bùi Hường Nhu, đúng là hơi không đành lòng.

Vân Thiển nói: “Xác suất cao nhóm Tổng Hành Chỉ sẽ đi theo tôi.”

Bùi Hường Nhu hơi khựng lại, cười nói: “Thì ra cô lo lắng chuyện này.”

Không sao, trong danh sách Bang hội người chơi còn rất nhiều người ngoại lai đăng ký, chẳng qua tính tình bọn họ không tốt như vậy...”

Cô ôm chặt Vân Thiển: “Cảm ơn.”

Vân Thiển cũng ôm lại cô.

Cô tiếp xúc với Bùi Hường Nhu không nhiều, nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc cô tán thưởng cô ấy.

Văn Tư Thành ôm bụng vui vẻ nói: “Đây chính là thanh xuân.”

Đất rung núi chuyển, mặt đất chợt tách ra một khe nứt giữa ba người.

Một con trùng quái vật to lớn hơn cả con người chui từ lòng đất lên! Bề ngoài nó giống như bọ hung sừng chữ Y, vỏ côn trùng đen kịt, sừng to trên đầu đâm thẳng về phía Vân Thiển và Bùi Hường Nhu, mặt đất đùn lên một mảng.

Thể lực Bùi Hường Nhu không tốt như Vân Thiển rèn luyện mỗi ngày, chân cô lão đảo, nếu không phải Vân Thiển lôi kéo thì đã suýt ngã vào khe nứt.

Tay Vân Thiển kéo mạnh, Bùi Hường Nhu ngã trên người cô.

Trùng quái vật lại bới tung đất lần nữa.

Nó giống như xe ủi đất, từng lớp gạch xi măng bung lên, Vân Thiển và Bùi Hường Nhu lui về sau nhiều lần, bị dồn vào góc chết không thể lùi nữa.

Chân trước của trùng quái vật lúc lắc, giống như ăn mừng vì bao vây con mồi thành công, có thể từ từ thưởng thức.

Trên người Vân Thiển và Bùi Hường Nhu không mang vũ khí, súng tín hiệu cũng chẳng thể tấn công đối phương.

Trong balo không gian người chơi đặt vài thứ, của Bùi Hường Nhu là vũ khí thần linh đặc tính công kích, sử dụng sẽ mất vài cái mạng.

Của Vân Thiển là một túi ngủ, mặc dù tiêu hao chỉ số sinh mạng nhưng cũng sẽ không bị trừ quá nhiều, có điều đây chỉ là tránh né nhất thời.

Túi ngủ có thể chứa đủ hai người cô và Bùi Hường Nhu.

Biết thế lúc ra cửa hôm nay Ô Tề Hải muốn đi cùng, cô nên cho cậu theo mới đúng...

Đúng là cô vẫn chưa kịp chuyển đổi tư duy sang thế giới tận thế.

Vân Thiển lấy túi ngủ ra, trùng quái vật giẫm một chân xuống mặt đất, nhắm về hai người.

Nhưng giẫm được nửa đường, động tác của nó chợt khựng lại, quay đầu.

...

Thấy trùng quái vật bất ngờ tấn công Vân Thiển và Bùi Hường Nhu, adrenalin của Văn Tư Thành tăng vọt, bộc phát sức mạnh kinh người.

Anh rút băng ghế dài bên cạnh, ném mạnh vào trùng quái vật. Ghế dài đập lên người quái vật vỡ thành từng mảnh.

Văn Tư Thành cảm thấy may mắn vì mỗi ngày chạy theo Vân Thiển tập thể dục buổi sáng, thể chất không đến mức y hệt trạch nam.

Trùng quái vật bị anh thu hút sự chú ý, chậm chạp xoay người, mắt kép vô cơ lạnh băng nhìn chòng chọc vào anh.

Hai chân Văn Tư Thành run như cây sậy, quát to!

“Nhìn... Nhìn tao này, thẳng nhãi!”

-----oOo-----

Chương 113: 113: Hướng Về Thủ Đô

Nếu như trùng quái vật biết nói, nó sẽ tặng cho Văn Tư Thành ba chữ.

“Như ý mây.”

Văn Tư Thành không muốn mặt đối mặt bằng nộ hôn nóng bỏng kiểu Pháp với trùng quái vật, sau khi xác nhận nó ghim anh, anh bèn vội vàng xoay người bỏ chạy.

— — Bây giờ mà bị người ta nhìn thấy, thế nào cũng kéo anh đi tham gia thi đấu Thế vận hội Olympic.

Hai chân anh chạy rất nhanh nhưng không nhanh bằng chân ngựa nguậy của trùng quái vật, âm thanh vun vút của chân trước đã truyền tới bên tai.

Anh cũng nghe thấy tiếng la hét tấn công của Vân Thiển và Bùi Hướng Nhu nhằm dẫn dụ quái vật.

Chắc do anh trông ngon lành, dù sao thể hình một mình anh cũng bằng cả hai người kia, cho nên quái vật mới đuổi theo anh không buông.

Văn Tư Thành đoán hôm nay anh phải bỏ mạng tại đây, đèn kéo quân(*) bắt đầu hiện lên trong đầu.

(*) Tương truyền khi cận kề cái chết, con người sẽ nhìn thấy hình ảnh đèn kéo quân

Nghĩ đến mình sinh ra ngậm thìa vàng, sống hơn hai mươi năm trên đời, có số tài sản mà người thường xài cả đời không hết... Như vậy anh đã không còn gì tiếc nuối!

Văn Tư Thành hết sức bi ai.

Chẳng phải những người không có tiếc nuối là nhân vật bắt buộc phải hi sinh trong phim hay sao?

Anh còn chưa muốn chết — —
Anh còn muốn ngắm thêm nhiều phong cảnh nữa.
Lưng đau nhói!
Trùng quái vật đè anh ngã xuống đất.
Nước miếng tanh hôi cách anh càng ngày càng gần.
“Loảng xoảng!”
Tiếng xiềng xích vang lên vào thời điểm này thật êm tai.
Văn Tư Thành ngẩng đầu, chỉ thấy Tổng Hành Chỉ cao gầy đứng
ngược sáng ở cửa, cậu hơi nâng cánh tay, dây xích đột ngột trói quái
vật lại, dễ dàng nghiền nó thành bùn!
Văn Tư Thành rưng rưng nước mắt: “Tiểu Tổng, không uống anh
đây thương cậu... Hu hu hu, tổ cha con rệp thối nhà mày.

Anh chảy máu rồi sao?”
Vân Thiển và Bùi Hường Nhu nhảy qua khe nứt, chạy tới bên người
Văn Tư Thành, kiểm tra sơ qua miệng vết thương trên lưng anh.

Vân Thiển nói: “Bị thương ngoài da, không nặng lắm.”
Văn Tư Thành giống như cá chết ngồi phịch dưới đất.
Tổng Hành Chỉ nâng Văn Tư Thành lên bằng xiềng xích: “Vân Thiển,
chúng ta đi đến chỗ an toàn.”
Trán cậu rịn mồ hôi, áo khoác đồng phục xốc xếch, nút áo không cài,
chạy tới rất vội.
Vân Thiển lo lắng nhìn cậu: “Cậu ổn không, sao cậu lại chạy tới đây?”
“Trong trường xuất hiện rất nhiều côn trùng thể này, bên phía những
người kia cũng vậy.

Ô Tề Hải nói em và anh Văn tới Bang hội người chơi, tôi lo lắng nên
chạy tới trước, may mà kịp lúc.”
Cậu ngập ngừng rồi lại bổ sung: “Tôi đã giải quyết côn trùng trong
trường học, học sinh và giáo viên không sao.”
“Cậu giỏi lắm.”
Lời khen của Vân Thiển khiến vành tai Tổng Hành Chỉ ửng đỏ.

Đầu ngón tay cậu hơi nhúc nhích muốn nắm lấy tay Vân Thiển,

nhưng nhắc lên mấy lần rồi vẫn bỏ xuống, đành đứng gần Vân Thiển hơn một chút.

Bùi Hường Nhu chạy đi tìm Bùi Chí Vũ, nửa đường đến nơi an toàn thì chia tay bọn họ.

Văn Tư Thành gọi điện, biết được tin người nhà anh đã rời Hải Thành đi về phía hòn đảo an toàn nào đó.

Anh đau lòng phần nộ, quyết định ôm bắt đuit Vân chó.

Từ nay về sau, Vân chó phía trước, anh vĩnh vĩễn theo sau!

Ba và anh trai không cần cũng được.

Trên đường đi có rất nhiều côn trùng khổng lồ bất chợt xuất hiện, Hải Thành kéo còi báo động, Vân Thiển phát hiện trên đường đã có quân đội.

Nhìn thấy súng ống có thể gây thương tích với côn trùng khổng lồ, Vân Thiển thở phào, hấn bên phía đồng chí vân cũng không sao...

“Cẩn thận!”

Tổng Hành Chỉ dắt Vân Thiển kéo sang một bên, tránh khỏi khe nứt đột ngột xuất hiện, Văn Tư Thành bị dây xích nhắc lên tự động tránh né.

Quân nhân qua đường chứng kiến cảnh tượng dị thường này cũng không lấy làm lạ, hấn là hôm nay đã thấy quá nhiều nên tê liệt rồi.

Bọn họ vừa bắc loa báo nhóm người Vân Thiển mau đến chỗ tị nạn, vừa tấn công quái vật.

Tổng Hành Chỉ chủ động giúp họ xử lý côn trùng khổng lồ, cậu biết đây là chuyện mà Vân Thiển thích nhìn thấy.

Một thiếu niên da ngăm nhảy từ tòa lầu bên cạnh tới, cậu vừa định bắt lấy Thiển trong tay Tổng Hành Chỉ, chợt nhìn thấy ánh mắt u ám của thiếu niên da trắng, động tác lập tức khựng lại.

Ô Tề Hải : “Các người chậm quá.”

Cậu lấy một bình xịt phun nước biển lên mặt.

“Lão cáo già đang ở trong nhà xe bên kia chờ các người, mau lên, không nhanh một chút thì thành phố sẽ niêm phong.”

“Niêm phong?” Vân Thiển và Văn Tư Thành đồng thời la lên, Hải Thành phản ứng nhanh vậy sao?

Ô Tề Hải buông tay, nói như làm nũng: “Sáng nay Tô Quân nghe chỉ

gái nói chuyện tận thế, bèn thông qua Văn Nhân Du liên lạc với bộ phận cấp cao nơi này, cũng chẳng biết bọn họ làm cách nào thuyết phục được đám người kia.

Các người nói không được, nhưng chỉ cần chúng ta thể hiện năng lực, bọn họ không thể không tin.”

“Sau đó thì sao?”

“Còn thế nào nữa, Tô Quân sẽ sử dụng năng lực khiến người ta thấy ghét giúp đỡ Hải Thành tạo một kết giới tạm thời, còn lại thì bọn họ tự lo liệu.”

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã tới nhà xe cần đến.

Đây là một chiếc Land Rover, Văn Nhân Du và Tô Quân đang ngồi ngay ngắn trong xe.

Vân Thiển bị kẹp giữa Ô Tê Hải và Tống Hành Chỉ, người trước tựa đầu vào vai cô, người sau nắm tay cô không buông.

Chỉ cần cô hơi biểu hiện vùng vẫy, Tống Hành Chỉ sẽ rung rung nước mắt, nhóc mít ướt phát tác.

Văn Nhân Du mang bao tay trắng điều khiển bánh lái, giơ tay đẩy mắt kính, nhìn Văn Tư Thành phía sau thông qua gương chiếu hậu.

“Anh Văn, trước khi anh trai anh đi đã ký kết thỏa thuận với tôi, bảo tôi chăm sóc anh, vì vậy mới dẫn người nhà mình đi trước chứ không phải bỏ lại anh.

Tôi nghĩ anh sẽ hiểu.”

Văn Tư Thành nhìn bốn người mang cùng một khuôn mặt trong xe, lẩm bẩm: “Vây ít nhất nên gọi điện hoặc nhắn tin cho tôi chứ.

Thôi đi, tôi cũng cảm thấy đi theo mọi người an toàn hơn, nhất định phải bảo vệ tôi đó!”

Ô Tê Hải cười hì hì: “Tống Hành Chỉ rất thích anh Văn, cho nên chúng tôi cũng không ghét anh.”

Văn Tư Thành không hiểu đầu đuôi logic lời thế nào, chỉ cần hiểu là bọn họ sẽ bảo vệ anh là được.

Vân Thiển hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu, tôi muốn về Thủ đô.”

“Ta biết.” Tô Quân thấp giọng nói: “Hiện giờ chúng ta phải ra sân bay, Hải Thành tặng chúng ta một máy bay và một phi công, sẽ đưa

chúng ta đến Thủ đô.”

Vân Thiển không ngờ Tô Quân đã giải quyết hết mọi lo lắng của cô. Một khi anh đã hứa với Giới, anh sẽ không để Vân Thiển xảy ra chuyện gì.

Thật không phụ cái danh quân sư.

...

Sân bay, một máy bay đã chuẩn bị cất cánh, chỉ đợi hành khách của nó đến nơi.

Land Rover màu đen lái vào sân bay, đoàn người lần lượt bước vào máy bay.

Máy bay cất cánh, màng nhĩ ù lên, không lâu sau trời xanh mây trắng xuất hiện ngoài cửa sổ.

Khoang máy bay vô cùng yên lặng, Văn Tư Thành phá vỡ bầu không khí yên ắng đó: “Em nói xem nhân tố tận thế sẽ là cái gì? Anh hoàn toàn không có đầu mối, bên chỗ em...”

Vân Thiển đáp: “Em cầu nguyện rồi, không có phản ứng.”

“Chị gái, lần này không thể trách bản thể, hình như ngài ấy gặp chút phiền phức, tạm thời không thể nào đáp lại chị.” Ô Tề Hải chỉ lên đầu: “Chỗ này chỉ có em từng nhận được thần lực của bản thể, em có thể cảm nhận được tình trạng hiện tại của ngài ấy.”

Văn Tư Thành giật mình: “Thần linh cũng gặp phiền phức sao?”

Ô Tề Hải: “Đúng vậy.”

Vân Thiển níu tóc dài trước ngực: “Aaa, hoàn toàn không biết phải làm sao, chẳng có một chút nhắc nhở thì đi đâu tìm nhân tố tận thế thật sự.”

Có khi nào là con trùng ban nãy không, tộc côn trùng xâm nhập à?”

Văn Tư Thành chép miệng: “Chắc không, cảm giác con trùng kia giống lính lác hơn, thông tin chúng ta biết vẫn còn quá ít.”

Tầm mắt Tống Hành Chỉ dừng trên mái tóc bị cô làm rối bù: “Vân Thiển, em có chúng tôi, không cần lo lắng như vậy.”

Vân Thiển gượng cười: “Cảm ơn.”

Cô vẫn không liên lạc được với đồng chí Vân.

Thấy nụ cười âm ỉ của cô, mỗi một phân thân đều cảm thấy

không vui.

Sao bản thể lại làm được thần linh nhỉ, đã là thần linh rồi mà còn để thế giới Vân Thiển biến thành thế giới tận thế, bình thường đi lung ta lung tung ở Thần giới mà chẳng có một chút quyền lực nào sao?

Mỗi phân thân đều từng xưng vương xưng bá ở thế giới nhỏ thẳm mắng trong lòng: Bản thể ăn hại.

Hai giờ sau, may bay đã đến Thủ đô.

Sau khi nhân viên hạ cánh, phi công lại bay trở về Hải Thành.

Trông những người này rất lợi hại, đi theo bọn họ chắc chắn an toàn hơn, nhưng người nhà anh đều ở Hải Thành, anh phải trở về ở bên người nhà, cho dù là nguy hiểm bỏ mạng.

Vân Thiển bấm số điện thoại Vân Kiến Quốc.

Ngay khoảnh khắc nối máy, cô mở miệng nói: “Ba, ba đang ở đâu, con đến Thủ đô rồi, con đến tìm ba.”

“Vân...rè....

phải... rè... cẩn... thận với... kinh...”

“Ngài đồng chí Vân, ba nói cái gì, tín hiệu chỗ con nghe không rõ.

Tín hiệu chập chờn quá, hay là ba phát định vị cho con đi!”

“...Kinh!”

“Alo, alo?” Vân Thiển gọi mấy tiếng, đầu dây bên kia điện thoại chỉ còn tiếng rè rè, tín hiệu trên màn hình điện thoại vẫn đầy sóng.

Cô siết chặt điện thoại: “Không rõ xảy ra chuyện gì, chắc Thủ đô cũng gặp chuyện chẳng lành.

Mọi người cẩn thận một chút.”

Truyền thông và Internet Thủ đô đều bình thường, mở các mạng xã hội và trang web tin tức cũng không phát hiện tin lạ.

Đây là sân bay lớn nhất Thủ đô, đi từ bãi đáp máy bay vào phòng chờ, mọi người nhận thấy bất thường.

Nơi này cũng quá yên tĩnh rồi.

Không những thế, bọn họ đi một vòng, chẳng những không có hành khách mà ngay cả bóng dáng nhân viên làm việc cũng không có.

Điện thoại công tác vang lên liên tục, vali cỡ nhỏ vẫn còn để nguyên, trên ghế ngồi vẫn còn cuốn sách đang mở nằm rải rác, giống như tất cả mọi người bất chợt bốc hơi.

Bởi vì không rõ tình huống nên không ai dám tùy tiện mở miệng.

Cho đến khi Tổng Hành Chỉ, Ô Tề Hải và Tô Quân lần lượt xác nhận nơi này không có nguy hiểm mới có người lên tiếng.

Văn Tư Thành: “Lẽ nào mọi người bất chợt gặp nguy hiểm, bị gọi đến nơi tị nạn?”

Vân Thiển chỉ son kem đang mở nắp rơi trên đất: “Giống như ngay lúc mọi người đang sinh hoạt bình thường thì tự dưng bị thứ gì đó lôi đi hơn.”

“Kính” mà ngài đồng chí Vân nói trong điện thoại lúc nãy là gì?

Kính, kình, kỉnh... Vân Thiển vừa liên tưởng từng chữ, vừa nhìn sang xung quanh, đột nhiên khóe mắt lướt qua một tấm gương tròn dùng để trang điểm.

Lẽ nào là “Kính”, ám chỉ gương soi?

Tấm gương nằm dưới đất, Vân Thiển nói suy đoán này cho những người khác.

Tổng Hành Chỉ sử dụng dây xích khều gương nhỏ khiến nó lại gần bọn họ một chút.

Sau khi thấy rõ cảnh tượng trong gương, ai nấy cứng đờ người.

Chần chờ chốc lát, bọn họ chậm rãi ngẩng đầu.

Ngay bên trên bọn họ, mái nhà dần dần tan biến, thay vào đó là một tấm gương bóng loáng.

Trừ hình dáng thực thể của bọn họ trong gương, còn có vô số bóng người hư ảo.

Mờ mờ ảo ảo, tụ tập lại với nhau, số lượng đông đến đáng sợ.

Về mặt những người kia hoảng sợ đập vào mặt kính, miệng lắp máy giống như đang cầu cứu bọn họ.

Âm thanh bị kính cản lại, đó là tiếng cầu cứu vô thanh vô ích.

“Hề hề.”

Gương tròn dưới đất bất chợt nứt ra, vô số xúc tu giống như bóng đen đánh úp về phía họ!

-----oOo-----

Chương 114: 114: Suy Đoán Nhân Tố

Cái bóng tấn công, Vân Thiển lập tức được Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải bảo vệ sau lưng.

Không thể tới gần, cái bóng quay ngược sang tấn công người có hình thể to lớn nhất.

Văn Tư Thành lập tức mắng một câu hay thật, sau đó nhảy ra sau lưng Văn Nhân Du trốn.

Nào biết Văn Nhân Du liếc anh, xê dịch bước chân, chậm rãi trốn sau lưng Tô Quân.

Văn Tư Thành: "..."

Anh chợt nhớ ra trong đám người kia, Văn Nhân Du chỉ có chút khả năng kiếm tiền, không có sức mạnh đặc biệt, là người bình thường giống anh.

Cái bóng không tấn công được Văn Tư Thành mà đụng thẳng vào vách tường đá quý.

Văn Tư Thành rung rung nước mắt nhìn sang Tô Quân, đúng là người tốt cả đời bình an.

Cái bóng tấn công thất bại, lần lượt bị ngăn ngoài bức tường đá quý và xiềng xích, nó then quá hóa giận lui lại chỗ cũ.

Vân Thiển để ý cái bóng không phải chui ra từ khe hở tấm gương, mà chui ra từ cái bóng của gương soi được đèn chiếu hắt sáng.

Lại nhìn không gian xung quanh, rìa bóng đổ trên mỗi một vật thể được ánh đèn chiếu ra không hề thẳng thớm, chúng nó hơi nhấp nhô giống như sóng biển gợn sóng.

...Cái bóng?

Bóng của bọn họ?

Vân Thiển nhìn dưới chân, phát hiện rìa bóng đổ của cô, Ô Tề Hải và Tống Hành Chỉ đều trở nên nhấp nhô, vội vàng nhắc nhở: "Cẩn thận

cái bóng.”

Đám người Tô Quân phát hiện dị thường.

Dây xích dưới chân Tống Hành Chỉ đột ngột vươn ra đâm vào ánh đèn bốn phía, tiếng đèn chiếu sáng vỡ nát, vẫn còn ánh sáng bên ngoài chiếu vào.

Tống Hành Chỉ cao giọng hét lên: “Tô Quân.”

Không cần Tống Hành Chỉ nhắc nhở, Tô Quân đã khống chế sức mạnh đá quý của ảo ảnh đá quý, điều động Đá hấp thụ ánh sáng để chặn sáng.

Đá hấp thụ ánh sáng trong suốt không màu, giống như tên gọi của nó, có thể hút hết tất cả ánh sáng.

Bên trong tối đen, giờ tay không thấy năm ngón, chỉ có tiếng hít thở khe khẽ.

Tối tăm chỉ ảnh hưởng tới những người khác, Ô Tề Hải thì chẳng ảnh hưởng, bóng tối nơi đáy biển còn tối hơn, hun hút hơn nơi này.

Con người cậu hơi phát quang, giống như đèn hiệu trong đêm.

“Ha ha ha — —” Văn Tư Thành bịt miệng: “Xin lỗi, dù tình cảnh nghiêm trọng thế này nhưng tôi không nhịn được cười, mắt cậu như vậy trông thật giống Jinkela(*).”

(*) Ám chỉ quảng cáo phân bón Jinkela ở Trung Quốc.

Quảng cáo này phóng đại quá mức tới độ không thật nên trở nên nổi tiếng, trong quảng cáo có một người châu Phi, có lẽ tác giả muốn nói sự khác biệt nổi bật giữa đôi mắt và làn da của Ô Tề Hải trông giống người này.

Vân Thiển: “Phụt.”

Những người khác cũng không nhịn được cười.

Ô Tề Hải: “?”

Nể mặt Văn Tư Thành khiến chị gái vui vẻ, cậu không tính sổ với anh.

Không có ánh sáng, không thể tạo bóng.

Bọn họ không phải đối mặt với sự uy hiếp của cái bóng, có thể bình tĩnh suy nghĩ tình hình hiện tại.

“Những người trong gương kia là thật sao? Nếu tất cả mọi người đều bị nhốt trong gương, chúng ta làm sao cứu họ, đập vỡ gương có gây tổn thương cho người bên trong không?”

Tô Quân đề nghị bọn họ có thể rời khỏi nơi này trước, Vân Thiển còn phải đi tìm ba, chuyện cứu người tính sau.

Vân Thiển lại nói nếu ngài đồng chí Vân biết cô bỏ mặc sinh mạng nhiều người như vậy, cho dù gặp ông thì ông cũng sẽ chặt chân cô. Nhóm Tổng Hành Chỉ có năng lực không có nghĩa là cô có năng lực, cô không thể nào nói người khác đi giúp những chuyện này, nhưng cô cũng không thể lừa mình dối người.

Chỉ cần cô có ý cứu người, nhóm Tổng Hành Chỉ sẽ giúp cô.

Vân Thiển: “...”

Vì sao lương tâm và đạo đức của cô cứ xuất hiện những lúc không cần thiết vậy?

Giờ phút này, xung quanh tối mù, chỉ có Ô Tề Hải nhìn thấy cảnh tượng trong kính.

Cậu miêu tả hình ảnh trong đó.

Tình cảnh khác với lúc nãy bọn họ nhìn thấy.

Sau khi bên trong bị bóng tối bao phủ, bóng người trong gương cũng biến mất, không còn ảnh phản chiếu của bọn họ.

Thay vào đó là đủ loại người đang chờ ở phòng chờ máy bay, vẻ mặt bọn họ thản nhiên, giống như vốn không biết mình bị nhốt trong gương.

Tất cả vật thể trong gương đều là vật thể phản chiếu, cũng tức là thế giới trong gương của thế giới này.

Người và vật ở thế giới trong gương đều không có bóng...

Tổng Hành Chỉ và Ô Tề Hải chạm vào gương, không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Gương soi rất kiên cố, không thể dễ dàng phá vỡ.

“Chúng ta nghĩ cách vào bên trong gương đập vỡ nó?”

“Nếu vào rồi lại không ra được thì sao? Lỡ như ngay cả chúng ta cũng bị khống chế, giống như ảnh người trong gương thì sao?”

“Trong các phân thân, tôi cứng cáp nhất, chỉ cần một mình tôi vào, các người ở ngoài bảo vệ chị gái... Dù cho thật sự bị khống chế, chỉ cần cảm xúc các người dao động nhắc nhở tôi, tôi sẽ có thể tỉnh táo

trở lại.”

“Ý kiến này không tồi, cậu muốn vào thế nào?”

“Cái bóng lúc nãy... để nó kéo tôi vào.”

“Đợi đã.” Văn Tư Thành giơ cánh tay mập mập: “Hình như cách thức tạo lập thế giới, sau đó kéo người khác vào thế giới của mình hơi quen quen thì phải?”

Mắt Tống Hành Chỉ ửng đỏ, vô tội nói: “Tất cả nhìn tôi làm gì, tôi biết tôi không đúng, sau này tôi sẽ không làm chuyện đó nữa.”

Văn Tư Thành xua tay: “Không không không, ý tôi là — — Cậu và nó so tài thử xem.”

Tống Hành Chỉ: “?”

Nghe lời của Văn Tư Thành, Tống Hành Chỉ dường như suy nghĩ gì đó.

“Để tôi thử xem.”

Tống Hành Chỉ đồng ý yêu cầu của anh.

Bề ngoài Văn Thiển bình tĩnh, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

“Rốt cuộc tấm gương này là cái gì, đáng lý thế giới chúng ta không có thứ này mới đúng, có phải là của thế giới tận thế khác không?”

...

“Thứ tôi mang về chắc chắn là vũ khí thần chọn, đã qua sự giám định của bang hội, xác định là chiếc gương thần từng dùng, có thể phản chiếu nhân tố tận thế.

Nó vẫn luôn nằm yên trong balo của tôi, làm sao tôi biết nó biến thành như vậy?”

Trong bóng tối đen kịt, một giọng nữ nghẹn ngào vang lên.

Cô không hiểu vì sao đồng bạn lại đổ hết sai lầm lên đầu mình.

“Lúc đó, tôi đã cảm thấy vũ khí thần chọn có thể mang về thế giới hiện thực rất bất thường, về sau chuyện người bản xứ thế giới tận thế có thể đến thế giới chúng ta càng bất thường hơn, nhưng rốt cuộc lại chẳng ai quan tâm chuyện đó.”

“Giờ thì hay rồi, thế giới chúng ta biến thành thế giới tận thế, mọi người vui chưa?”

“Bây giờ cậu nói cũng như không, lúc trước sao không thấy cậu nói?”

“Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, có ai để ý tôi đâu.

Mọi người đều cảm thấy tôi không tìm được vũ khí thần chọn nên chê nho chua(*)).

Tôi nhổ vào!”

(*) Bắt nguồn từ câu “Không ăn được nho, bèn chê nho chua”

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng ồn ào nữa.” Thiên Hành Kiện ngăn cản người chơi tại đó tiếp tục tranh cãi.

Anh ta nói: “Nghĩ theo hướng tích cực, lỡ như đây là nhân tố tận thế, chẳng phải chúng ta giải quyết nó xong là đã thành công giải cứu thế giới sao?”

“Anh lạc quan thật đấy.”

“Bởi vì vận may của chúng ta không tồi, những người khác đều bị kéo vào gương, còn lại chúng ta ở bên ngoài, tình tiết James Bond kinh điển đấy.”

Trong bóng tối, mọi người không nhìn thấy nụ cười vui sướng của Thiên Hành Kiện.

“Thế giới đợi chúng ta giải cứu, chúng ta cần nhiều thông tin liên quan đến nó hơn.”

Phương Thu Thanh cũng tức là cô gái mang tấm gương mà thần linh từng dùng về thế giới hiện thực.

Cô là người chơi kỳ cựu trong Bang hội người chơi ở Thủ đô.

Tuyên bố tận thế của Chúa cứu thế xảy ra bất ngờ khiến người chơi Thủ đô vô cùng hoảng loạn, người chơi có thể tới đều tìm đến Bang hội người chơi tham gia hội nghị lâm thời.

Hội nghị đang tiến hành, balo của cô tự động mở ra, vũ khí thần chọn hình gương soi cũng bay ra.

Tấm gương bao phủ toàn bộ Thủ đô, chiếc bóng giống như vô số xúc tu quấn lấy từng người, kéo bọn họ vào trong gương.

Không biết do số hên hay do chuyện gì mà chỗ Bang hội người chơi nơi chiếc gương xuất hiện đầu tiên, cô và những người chơi khác trốn vào một góc, thoát được một kiếp.

Có lẽ là vũ khí thần chọn có ấn tượng với cô, cũng có lẽ là nguyên

nhân khác nên bọn họ không bị kéo vào gương.

Vẫn còn có thể ngồi đây tranh chấp.

Phương Thu Thanh cười khổ: “Đây là Vấn đạo kính mang về từ một thế giới tu tiên, là thế giới tận thế thứ sáu mà tôi tới.

Nó là pháp bảo trấn môn của một môn phái lớn, dùng để tạo ra thế giới khác, trợ giúp người bản xứ vượt qua nút thắt trong tu luyện.

Khi tôi thấy nó, nó phát ra đầy đủ ánh sáng vũ khí thần chọn.

Trước khi rời khỏi thế giới tận thế, tôi bèn đặt nó vào balo, mang về thế giới hiện thực.

“Nghe nói nó có thể hiện lên mặt chân thật của thế giới, khiến người ta đối diện với sợ hãi bên trong nội tâm.

Nhưng ở trong tay tôi, nó chỉ có hai tác dụng là phản chiếu đòn tấn công và điều khiển bóng.

“Về trước, bất kể là đòn tấn công mạnh thế nào, nó đều có thể phản chiếu, đạn súng ống quân đội tấn công bất lợi cũng vì nguyên nhân này.

Về sau thì bắt buộc phải có ánh sáng, môi trường ánh sáng quá mạnh hoặc tối đen không thể tạo ra cái bóng thì sẽ không sử dụng được.”

“Mỗi lần điều khiển bóng sẽ tiêu hao ba hoặc bốn mạng, điều duy nhất có thể làm là khiến kẻ địch đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích... Biết tuyệt chiêu khống chế bóng của Nara Shikamaru(*) không, là như vậy đấy.

Lúc tôi sử dụng chưa bao giờ xuất hiện tình huống kéo người vào gương.”

(*) Một nhân vật trong truyện Naruto.

Thiên Hành Kiện hỏi: “Sau khi người bản xứ bị hút vào thế giới trong gương, bọn họ làm sao thoát ra được.

“Một là vượt qua bài kiểm tra trong thế giới đó.” Phương Thu Thanh nhớ lại: “Hai là thông qua ngoại lực kéo họ ra, bình thường sẽ do

trường lão hoặc chưởng môn có cấp bậc cao trong môn phải làm, còn có một cách khác mà tôi nghe nói là đập vỡ gương.”

Tiếng nói vừa dứt, Phương Thu Thanh lập tức bổ sung: “Trước kia tôi từng nói, gương soi vô cùng kiên cố, có thể bật lại đòn tấn công, rất khó phá vỡ.”

Một giọng nữ lạnh nhạt khác lên tiếng: “Thứ khó phá vỡ thế nào cũng sẽ có giới hạn chịu đựng.”

Phương Thu Thanh nhận ra giọng nữ này là của Đặng Lan Lan.

Đặng Lan Lan không phải người chơi Thủ đô mà là người chơi Hải Thành, chẳng qua gần đây đúng lúc tới Thủ đô.

Cô không thích cô ta

Phương Thu Thanh hắng giọng nói: “Dù sao đi nữa, nó cũng là vũ khí thần linh từng dùng, chỉ bằng sức mạnh con người không thể nào phá vỡ được.”

Đặng Lan Lan: “Chúng ta thỉnh thần tới, vũ khí của thần linh, đương nhiên chỉ có thần linh có thể giải quyết nó.”

Lời nói nhắc nhở từng người chơi.

“Đúng vậy, thỉnh thần là xong.

Phương Thu Thanh, cô là người chơi thần chọn, lúc này không cầu nguyện thần linh thì đợi khi nào?”

Sắc mặt Phương Thu Thanh rất khó coi, cô cắn răng nói: “Thỉnh thần phải mất nửa cái mạng.

Nếu như là thế giới tận thế khác, tôi sẽ không do dự thỉnh thần giáng xuống.

Nhưng bây giờ, tôi chỉ có một cái mạng...”

Có người cầu nhàu: “Nhưng nơi này chỉ có cô có thể thỉnh thần, nửa cái mạng thì làm sao, nhiều người thế này chỉ vì cô mà bị vây bên trong... Nếu như tôi có thể thỉnh thần, chắc chắn tôi sẽ không do dự.”

Xì xào bán tán liên tục truyền vào tai Phương Thu Thanh, ngay lúc tinh thần cô kéo căng như dây đàn, chuẩn bị đồng ý — —

Thiên Hành Kiện bất chợt lăm bắm.

“Lạ thật, vì sao vũ khí thần chọn lại làm ra chuyện như vậy với thế

giới chúng ta, là tự vũ khí làm hay do thần linh sai khiến... Lẽ nào thần linh cũng phân biệt tốt xấu?”

Cũng không phải... không có khả năng.

“Có phải thần linh cũng chia phe cánh hay không? Những thần linh trong Chúa cứu thế bảo chúng ta đi cứu giúp thế giới khác là phe tốt, còn những thần linh khác...”

“Đúng rồi, tôi nhớ trước đây có một thế giới tận thế dường như là lãnh địa của thần linh khác, nhưng thần linh đó chẳng màng quan tâm tới... Nghe đâu là Thần điện Bóng Tối gì đó?”

“Ha ha ha ha — — nghĩ như vậy thật đáng sợ.” Thiên Hành Kiện vội khoát tay: “Chúng ta không nên đoán thì hơn.”

Hạt giống hiểu lầm đã gieo xuống trong lòng mọi người.

Anh ta nhìn chính xác hướng Phương Thu Thanh đang ngồi.

“Bây giờ chỉ có cô có thể cứu mọi người, tôi bảo đảm sau này sẽ tìm cách giúp cô khôi phục chỉ số sinh mệnh! Cô có thể thỉnh thần cứu mọi người không? Bạn bè và người nhà tôi đều đang ở trong đó!”

“Đúng vậy — —” Mọi người hòa theo lời Thiên Hành Kiện, đồng loạt hứa hẹn: “Chúng tôi chắc chắn sẽ tìm cách khôi phục chỉ số sinh mệnh cho cô.”

Phương Thu Thanh do dự chốc lát rồi đáp: “Được rồi, nhưng tôi không thể đảm bảo xác suất thành công.”

Tiếng cầu nguyện truyền đến Thần giới, thần linh Thần điện Ánh Sáng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sức mạnh tín ngưỡng vô chủ khổng lồ đang đợi bọn họ thu gom.

-----oOo-----

Chương 115: 115: Con Đang Phạm Pháp

Thần Hồng Vũ chờ đợi đã lâu, cuối cùng cũng có tín đồ thế giới người chơi chủ động triệu hồi ngài.

Đối với người chơi mà nói, ra quyết định triệu hồi thần linh không dễ dàng, trước kia bọn họ không nhận ra cái giá thỉnh thần vô cùng đắt đỏ.

Thần Hồng Vũ hết sức vui vẻ.

Lúc Thần Ánh Sáng vừa mới đưa ra Chúa cứu thế, ngài còn khinh thường không để tâm.

Cho đến một lần thu hoạch được tín ngưỡng của toàn bộ thế giới nhỏ, nắm được quả ngọt, ngài mới phát hiện cái tốt của Chúa cứu thế.

Một tín ngưỡng của thế giới người chơi bằng cả vạn tín ngưỡng.

Nhân số thế giới này có hạn, thần linh càng sớm được thỉnh càng lấy được nhiều tín ngưỡng.

Phát hiện về mặt hâm mộ của thần linh khác, tâm trạng Thần Hồng Vũ rất tốt, quyết định lát nữa hấp thu sinh lực từ tín đồ ít một chút.

Đương nhiên không có khả năng không lấy, như vậy sẽ khiến tín đồ càng đòi hỏi thêm, phải để bọn họ biết sự cao quý của thần linh.

Thần yêu thế nhân nhưng không phải yêu vô điều kiện, là yêu sau khi tín đồ hiến dâng bản thân mà có được.

Lần triệu hồi này khác với trước đây.

Sau khi Thần Ánh Sáng củng cố đường liên thông, thần linh bình thường cũng có thể sử dụng chân thân để giáng xuống thế giới người chơi.

Đường liên thông triệu hồi dần dần thành hình.

Ngay khi hoàn thành, Thần Hồng Vũ vội vã bước vào, thế nhưng có người còn nhanh chân hơn ngài —

Thần Hồng Vũ hô to: “Ngài Thần Chiến Tranh! Đây là đường liên thông mà tín đồ của ta dâng lên!”

Thần Chiến Tranh quay đầu, tóc đỏ xoắn dài, cười ngạo nghễ: “Nghe nói thế giới này rất thú vị, ta không có hứng thú với tín ngưỡng, người đời tín đồ cầu nguyện lần nữa đi.”

“Không được.” Thần Hồng Vũ vội kéo tay Thần Chiến Tranh.

Sức mạnh tín ngưỡng mà ngay cả Thần Ánh Sáng cũng muốn, làm sao Thần Chiến Tranh không hứng thú, chỉ là viện cớ mà thôi.

Thần Chiến Tranh rũ mắt nhìn bàn tay Thần Hồng Vũ đặt trên quần áo mình: “Thế giới người cai quản có mấy cái, chưa tới mười cái nhỉ? Gần đây đúng lúc ta cảm thấy Thần cách suy yếu, cần thêm chiến tranh để bổ sung...”

Thần Hồng Vũ lập tức buông tay, giương mắt nhìn Thần Chiến Tranh bước vào đường liên thông.

Đường liên thông triệu hồi lấp lánh rực rỡ, giống như con đường trải bằng trời sao ngân hà.

Thần Chiến Tranh lơ lửng giữa không trung, khoe môi hàm chứa ý cười.

Ngài vốn định đợi một lúc nữa, ai ngờ sự tình đúng lúc như vậy.

Ngài vừa trao đổi với Giới ở bên kia xong, đến đây đã cảm nhận được luồng khí kia.

Tà thần sao... Quả nhiên là một trong những thần tối cao, chuyện làm ra cũng khác với thần linh bình thường.

Thần Chiến Tranh nhớ lại giải thích của Giới sau khi khôi phục ký ức, thần linh có thể sử dụng quay ngược thời không chỉ có một mình y...

Đáng tiếc đảo ngược chỉ có tác dụng với sinh linh cấp thấp hơn bản thân người sử dụng, hai vị thần tối cao kia gặp phải đảo ngược sẽ tự động phòng ngự.

Trước khi Giới sử dụng quay ngược thời gian, Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối cũng không phát hiện ra sự tồn tại của ngài.

Bọn họ bị thần thuật đảo ngược làm bưng tỉnh, nhận ra sự thức tỉnh của vị thần tồn tại trong truyền thuyết.

Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối không cho rằng bản thân làm sai, bọn họ chỉ muốn nhân lúc Giới còn yếu ớt trừ khử.

Nhưng áp dụng rất nhiều cách, bọn họ chỉ có thể làm suy yếu chứ không thể diệt trừ ngài

Cũng không thể khiến ngài ngủ say lần nữa.

Giống như bọn họ, Giới cũng có sức mạnh căn nguyên.

Chỉ cần sức mạnh căn nguyên không diệt, ngài sẽ mãi mãi thức tỉnh, cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ đã định mới có thể lựa chọn có nên tiếp tục ngủ say hay không.

Có lẽ là sự dẫn dắt âm thầm của sức mạnh còn sót lại của Thần Mẫu, sự lựa chọn của số phận.

Ngàn năm qua, kế hoạch của bọn họ lần lượt thất bại.

Bọn họ khiến từ từ Giới suy yếu, may mắn cướp được Thần cách của ngài, khiến ngài chẳng khác thần linh vừa ra đời là mấy.

Bởi vì ngoài ý muốn, Giới trốn thoát, giáng xuống thế giới người chơi, lại gặp Vân Thiển lần nữa, suýt nữa khôi phục ký ức trước khi đảo ngược.

Thần tối cao tìm ra Giới, sử dụng thần thuật bóp méo và phong ấn ký ức ngài.

Lợi dụng khát vọng tình cảm của ngài, để ngài nhận Thần Bóng Tối làm Thần Phụ, dẫn dắt ngài tu luyện.

Chỉ cần khiến ngài biến thành Tà Thần, ngài tất phải chết.

Đáng tiếc bên phía Chúa cứu thế xảy ra rắc rối, khiến phân thân mà Giới thả ra ngoài tu luyện gặp phải Vân Thiển.

Đương nhiên dù cho không có chuyện Chúa cứu thế, phản ứng bản năng còn sót lại trong cơ thể Giới cũng sẽ khiến phân thân của ngài tự động đi tìm Vân Thiển, có điều tốc độ thức tỉnh sẽ không nhanh như vậy... chẳng qua sẽ khiến Vân Thiển tăng thêm không ít phiền phức.

Đối với Thần Chiến Tranh mà nói, điều kiện Giới đưa ra hết sức hấp dẫn, ngài không hề lưỡng lự mà đứng về phía Giới.

Kế hoạch chung của Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối đã đến hồi kết thúc, tỉ lệ thắng bại giữa Giới và bọn họ là 5:5. Đó đã là phát hiện trước thời hạn... Tình cảnh không đến mức không thể cứu vãn.

Nếu như bên phía Thần Chiến Tranh có thể thuyết phục Tà Thần, phần thắng của bọn họ có thể nâng cao hơn.

Trong lúc suy nghĩ, Thần Chiến Tranh đã đến thế giới người chơi. Đây là thần linh mà Phương Thu Thanh chưa bao giờ gặp.

Toàn thân người nọ đứng trong bóng tối tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, có thể thấy rõ tướng mạo vóc dáng.

Cùng là tóc đỏ nhưng không phải thần linh mà cô tín ngưỡng.

Thần linh không thu lấy cái giá thỉnh thần từ cô...

Phương Thu Thanh: Miễn thần linh trông lợi hại là được.

Đặng Lan Lan từng gặp vị thần này, nhỏ giọng nói: “Đây là Thần Chiến Tranh.”

Đuôi mày Thiên Hành Kiện nhếch lên, Thần Chiến Tranh ư...

Đối với Thần Chiến Tranh mà nói, bóng tối không phải là vấn đề.

Vừa quay đầu, ngài đã nhìn thấy một tấm gương.

Quả nhiên đúng như bọn họ đoán.

Tấm gương tràn ngập mùi của Giới.

Nữ Thần Được Mùa từng đề cập một chuyện: “Thần Mẫu có tổng cộng ba thế giới gốc, Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối lần lượt có một cái, của Thần Ánh Sáng là Thần giới, của Thần Bóng Tối là địa bàn Thần điện Bóng Tối.

Với tư cách là con của Thần Mẫu, đương nhiên vị thần còn lại cũng có thể giới gốc của mình... nguồn gốc sức mạnh căn nguyên.”

Thần Chiến Tranh nhìn loài người phía trước, trầm giọng hỏi:

“Chuyện gì?”

Phương Thu Thanh kể lại sự tình bao trùm Thủ đô.

Thần Chiến Tranh: “Chuyện nhỏ mà thôi, vấn đề sẽ nhanh chóng được giải quyết.”

Thiên Hành Kiện hỏi: “Ngài thần linh, xin hỏi vì sao công cụ thần linh từng dùng lại biến thành vũ khí tổn thương chúng tôi? Lẽ nào thần

linh cũng phân chia tốt xấu sao?”

“Đó là dĩ nhiên!” Thần Chiến Tranh không giận tự uy(*).

Dường như nhận ra vẻ thất thố của mình, ngài hắng giọng nói:
“Không liên quan các người.” Ngài giơ tay lên định giải quyết gương soi.

(*) Hình dung người nào đó chưa tức giận nhưng đã toát lên khí chất uy nghiêm.

Thiên Hành Kiện sau lưng tươi cười phần khích.

Chiếc gương quấy nhiễu Thủ đô có thể được giải quyết, mọi người đều rất vui mừng.

Không đợi Thần Chiến Tranh ra tay, tấm gương bỗng tự động vỡ từ bên trong.

Quả cầu đen bọc xích sắt nghiền nát không gian gương soi, Thiên Hành Kiện và Đặng Lan Lan chột nhận ra đó là gì.

Năng lực của Tống Hành Chỉ.

Vì sao cậu ta lại ở Thủ đô?

Phiền phức rồi.

Khóe mắt Thần Chiến Tranh giãn giãn, phân thân của Giới thật hỏng việc.

Ngài liếc nhìn về phía sau, quả nhiên Tà Thần rục rịch ngóc đầu chuẩn bị chạy trốn.

Đám người Vân Thiển và Tống Hành Chỉ vừa vững vàng rơi xuống, đá quý của Tô Quân đã chiếu sáng xung quanh khiến bọn họ nhìn thấy tình cảnh trước mặt.

Thần linh tóc đỏ đó không phải Thần Chiến Tranh sao?

Vì sao sau khi khiêng Thiên Hành Kiện và Đặng Lan Lan lên, Thần Chiến Tranh lại trùm vãi bố lên mặt định bỏ đi.

Vân Thiển nghi hoặc hỏi: “Ngài Thần Chiến Tranh?”

Thần Chiến Tranh nghiêm trang nói: “Cô nhận sai thần rồi, ta là Thần Hồng Vũ.

Ta còn chuyện khác phải làm, đi trước.”

Mặt Vân Thiển nghếch ra, cô hỏi Ô Tề Hải: “Tôi nhận nhầm rồi sao?”

Ô Tề Hải khoát tay: “Chị gái mặc kệ bọn họ, chẳng có mấy tên làm

thần đầu óc bình thường, chúng ta đi tìm ba chúng ta đi.”

Vân Thiển: “...Là ba tôi, không phải ba chúng ta.”

Ô Tề Hải: “Như nhau cả thôi.”

Vân Thiển: Không như nhau chút nào!

...

Vân Kiến Quốc không rõ tại sao mọi người bất chợt trở về thế giới hiện thực, phản ứng đầu tiên của ông là gọi cho Vân Thiển.

Tiếng chuông vang lên cách đó không xa.

“Ba!”

Vân Kiến Quốc nghe thấy tiếng gọi, ông kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy con gái mình bổ nhào tới.

Ông ôm lấy Vân Thiển, quan sát cô, đối diện với gò má rõ ràng mồm mím trắng trẻo hơn lúc rời Thủ đô, ông quả quyết nói: “Con gầy rồi, còn đen nữa, chắc chắc ở ngoài chịu khổ rất nhiều...”

Tình cảm ấm áp giữa hai cha con bị một tiếng “Ba” cắt ngang.

Ô Tề Hải thân thiết ôm cánh tay Vân Kiến Quốc: “Ba, chào ba, con là Ô Tề Hải, ba có thể gọi con Tiểu Hải.”

Vân Kiến Quốc: “Hả?”

Ông nhìn gương mặt vô cùng quen mắt, ngẫm nghĩ, là bác sĩ Thẩm Giới hôm trước sao?

Vân Thiển trở mắt nhìn sang Ô Tề Hải, cậu đang làm gì vậy?!

Lúc này cô rất hi vọng những người khác đáng tin một chút.

Mắt Tống Hành Chỉ trừng đến tròn vo, Ô Tề Hải quá xảo quyệt!

Cậu ngượng ngùng tới gần, cũng nhỏ nhẹ gọi một tiếng: “Ba, con là Tống Hành Chỉ.”

Vân Kiến Quốc: “Hả?”

Lại thêm một người giống hệt?

So với hai cậu nhóc Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải, Văn Nhân Du và Tô Quân phô ra đầy đủ dáng vẻ đàn ông trưởng thành nên có.

Vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu trầm ổn, chỉ nói một chữ đơn giản.

“Ba.”

Trưởng thành cái trứng!

Vì sao đã lúc này rồi mà còn muốn tham gia náo nhiệt vậy!

Văn Tư Thành nhìn bên trái, xem bên phải.

Náo nhiệt thuộc về mọi người, dù sao đã nhiều người gọi như vậy, thêm anh cũng chả sao.

“B...”

Anh vừa lên tiếng, bốn ánh mắt “hiền lành” lảng lảng rơi xuống người anh.

Văn Tư Thành ầm ỨC ôm lấy cơ thể hơn trăm ký của mình.

Náo nhiệt đều là của người khác, đông vui ồn ào của thế giới không liên quan đến anh... Bốn người này, anh chơi không lại!

Vân Kiến Quốc bị tiếng “Ba” này làm ngu người.

Thật lâu sau, ông run rẩy hoàn hồn.

Vân Kiến Quốc kéo Vân Thiển sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Đồng chí Tiểu Vân, con đã làm gì, nhiều đàn ông như vậy... Đất nước vẫn còn, luật pháp vẫn còn, con dự định tương lai đi dạo nhiều lần trên bờ vực phạm pháp hả?”

Vân Thiển: “...”

-----oOo-----

Chương 116: 116: Tin Đồn Thỉnh Thần

Khu vực thần linh Thần điện Bóng Tối cư ngụ không được thống nhất đặt tên, bình thường bọn họ gọi nó là “Nơi đó”.

So với Thần điện Ánh Sáng, số lượng thần linh Thần điện Bóng Tối ít hơn rất nhiều, cũng hiếm chiến hơn rất nhiều.

Tin đồn lan truyền giữa những thần linh rất nhanh.

Bọn họ nghe nói chuyện bên Thần điện Ánh Sáng, không thể không đổ kỵ trong lòng, thần linh nào chẳng muốn tín ngưỡng.

Nhưng... Thần Bóng Tối không có thần linh cùng phe cánh như Thần Ánh Sáng, trừ tên nhóc Giới khiến người ta ghét kia, không thấy ông ta dẫn dắt thần linh nào khác.

Cùng là thần linh, vì sao tên nhóc kia có thể có được sự tán thưởng của Thần Bóng Tối, thực lực tăng nhanh, chẳng lẽ vì thiên phú đi kèm với y? Thần Bóng Tối muốn dùng y làm dao?

Chúng thần mình rùng mình, với tính cách của Thần Bóng Tối, chuyện này cũng có khả năng không chừng.

Có điều đúng là ghen tị, Giới lại được Thần Bóng Tối gọi đến, không biết lần này y lại chiếm được lợi ích gì.

Giới vốn cũng nghĩ như những thần linh đó, Thần Bóng Tối truyền dạy bí quyết tu luyện là sự yêu thương của ông đối với ngài.

Sau khi khôi phục ký ức, ngài mới phát hiện mọi thứ nực cười cỡ nào.

Không những Thần Bóng Tối muốn biến ngài thành Tà Thần, còn hợp tác với Tà Thần mà lúc trước ngài tạo ra nhằm làm ô danh ngài trong thế giới người chơi.

Thế giới người chơi là một trong những thế giới gốc, là nguồn gốc sức mạnh căn nguyên của ngài.

Giả dụ sinh linh thế giới này bài xích ngài, nếu vậy ngài sẽ mất đi sức mạnh căn nguyên.

Chúa cứu thế của Thần Ánh Sáng chẳng qua chỉ là cầu nối để người chơi đem vũ khí mà bọn họ giấu ở mỗi thế giới nhỏ mang về thế giới người chơi.

Cách làm vòng vèo như vậy là để lẩn tránh sự giám sát của sức mạnh còn sót lại của Thần Mẫu, bọn họ biết rõ Thần Mẫu sẽ không để bọn họ làm vậy.

Bọn họ đứng sau màn chỉ đạo, thông qua tay người chơi, tạo ra tận thế mới, rồi lại đổ trách nhiệm lên người Giới, khiến Giới trở thành mục tiêu công kích.

Như vậy còn chưa đủ, bảo hiểm khác của bọn họ là Tà Thần lọt lưới kia, sử dụng mùi của y che đậy mùi của Giới, khiến những thần linh khác cho rằng Giới là Tà Thần.

Một khi Tà Thần xuất hiện, đó chính là kẻ địch của thần linh, đáng bị tiêu diệt.

... Đáng tiếc ngài đã phát hiện trước thời hạn.

Giới bước vào Thần điện Bóng Tối, trên mặt là biểu cảm vừa lạnh nhạt vừa có một chút kỳ vọng mà mỗi lần gặp Thần Bóng Tối đều có.

Trước kia, ngài thật sự xem Thần Bóng Tối như Thần Phụ.

Thần Bóng Tối nghiêm nghị mở miệng: “Giới, con lại lơ là tu luyện.

Vương Lâm nói gần đây con hay đi tìm Thần Chiến Tranh phải không?”

Giới cúi thấp đầu, khí đen lờ mờ tràn đầy tầm mắt, phía trước là một ảo ảnh chẳng thể nhìn trực diện, ngồi ngay ngắn trên thần điện. Thần Bóng Tối không có thực thể, trừ khi bọn họ cố ý tạo ra phân thân đi vào thế giới nhỏ hành động.

Giới tôn kính nói: “Thần Phụ, chẳng qua con muốn đòi lại công bằng chỗ Thần Chiến Tranh.”

Thần Bóng Tối “Ồ” lên, giọng nói vang vọng trong thần điện.

Giới kể lại đầu đuôi chuyện Thần Chiến Tranh muốn giành tín đồ của ngài: “Đồ của con, không ai được đụng vào.”

Thần Bóng Tối trách mắng: “Đó cũng chỉ là một tín đồ.”

Ông ta hỏi ngược lại: “Con có nghe nói chuyện ở Thần điện Ánh Sáng chưa?”

Giới gật đầu, đoán được Thần Bóng Tối muốn nói gì.

Trước mặt Giới, ông ta tỏ vẻ quan hệ không tốt với Thần Ánh Sáng, muốn gây chuyện gì đó ngáng chân đối phương.

Quả nhiên, Thần Bóng Tối bảo ngài âm thầm đi phá hoại kế hoạch của Thần điện Ánh Sáng.

Ông ta ám chỉ: “Chúng ta cũng cần thêm nhiều tín ngưỡng hơn nữa.”

Sau đó, ông ta bảo Giới đừng cố chấp chuyện tín đồ.

Trong lời nói, ông ta thăm dò mức độ quan tâm của Giới đối với Vân Thiển.

Đáy mắt của Giới hiện lên sự khinh bỉ: “Chỉ là một con người nhỏ nhoi, chủng tộc thấp hèn nhất mà thôi.”

Biểu hiện không khác trước đây là bao.

Thần Bóng Tối bảo ngài lui ra.

Vương Lâm chờ ở ngoài thần điện.

Ông ta thấy Giới ngẩng đầu nhìn thần điện Thần Bóng Tối, bèn hỏi: “Ngài Giới?”

Giới dời mắt, Thần cách bị bóc tách của ngài... không biết đang nằm ở đâu.

Ngài hỏi: “Thần Phụ ra lệnh, hiện giờ ta sẽ đến thế giới người chơi.

Người không cần đi theo, chăm sóc Đen to con sau núi cho tốt.”

Vương Lâm nghi hoặc, bình thường ông ta vẫn chăm sóc Đen to con và Trắng bé nhỏ, vì sao Giới còn dặn dò thêm lần nữa?

Giới nhìn chằm chằm bóng lưng Vương Lâm, khẽ híp mắt.

Lão già này nói thông tin của Vân Thiển cho Tà Thần, cho nên lần đầu tiên Vân Thiển được Chúa cứu thế lựa chọn mới đụng trúng đối phương, chạm mặt cô.

May mà tính cách tên kia kỳ quái, không có ra tay với Vân Thiển lúc đó.

Vương Lâm trở lại thần điện, chuẩn bị đồ ăn cho Đen to con và Trắng bé nhỏ.

Ông ta vừa mới ra sau núi, Đen to con đã giẫm một phát trúng ông ta,

đạp ông ta lún sâu xuống đất.

Vương Lâm biết Trắng bé nhỏ có thể hiểu tiếng người, ông ta lập tức la lên: “Ta ở dưới này!”

Trắng bé nhỏ: “Chít?”

Đen to con vui vẻ đặt móng dít xuống đất ngồi.

Vương Lâm: “?”

...

Thế giới hiện thực đã trôi qua mấy ngày kể từ khi thông báo tận thế. Dị biến xảy ra bất ngờ khiến toàn bộ thế giới rơi vào khủng hoảng.

Năng lực thích ứng của loài người mạnh hơn tưởng tượng, bọn họ nhanh chóng chấp nhận hiện thực.

Nhà nước lãnh đạo lập ra đối sách, cưỡng chế dẫn dắt dân tị nạn và quân đội phản kích.

Đương nhiên cũng có một số quốc gia có tiếng tự do vẫn đề cao tự do cá nhân tại thời khắc nguy hiểm này, cho công dân ở nhà cầu nguyện với thượng đế...

Thượng đế không đến cứu họ, ngược lại là thần linh.

Những thần linh này không cung cấp sự trợ giúp miễn phí, mỗi lần tới là chết một người.

Cùng là người chơi, người chơi người trồng hoa tạm thời không có ai vì thỉnh thần mà chết.

Không phải không muốn, mà là chưa kịp thỉnh thì quái vật đã bị quân đội giải quyết mất.

Cho dù vũ khí thần chọn không bị quân đội giải quyết, thì cũng bị một thần linh tóc đỏ bịt mắt kỳ quái giải quyết.

Nói thế nào nhỉ, có cảm giác người chơi quốc gia khác đang làm anh hùng, còn mình ở đây hết sức vô dụng, giống với đồ ăn hại.

Vốn dĩ có người chơi ỷ vào uy lực mạnh mẽ của vũ khí thần chọn, muốn trải nghiệm kịch bản Long Ngạo Thiên(*), để các lãnh đạo máu mặt quốc gia trở thành em trai nhỏ của mình...

(*) Dùng để chỉ Mary Sue phiên bản nam

Sau khi bị ấn đi đi tham quan cái gì mà sở nghiên cứu vũ khí hạt nhân, trở về lập tức ngoan ngoãn vô cùng, từ Long Ngạo Thiên biến thành côn trùng nằm úp.

Sau khi thấy tận mắt thế giới tận thế, những người khác tin tưởng lời nói của người chơi.

Các ngành tương quan thành lập đội quân người chơi, đặc biệt dùng để tập hợp điều động người chơi.

Vân Thiển và Văn Tư Thành được phân nhiệm vụ phát đồ ăn thức uống cho dân chúng ở khu vực tị nạn số ba.

Nơi tị nạn quy mô lớn này được xây dựng trong thời gian hai ngày, chia thành từng phòng đơn giản, một hộ một phòng, bên ngoài có quân đội tuần tra.

Văn Tư Thành cầm một suất cơm sườn, rầu rĩ nói: “Không biết có ai phát hiện nhân tố tận thế là gì chưa, anh thật nhớ ngày tháng xa hoa trụy lạc trước đây.”

Vân Thiển trợn mắt nói: “Mới qua bao lâu chứ, anh có thời gian than thở, chi bằng đi cảm ơn quốc gia đi.”

Văn Tư Thành liếc nhìn cô, lẩm bẩm: “Sao bình thường không thấy em vừa hồng vừa chuyên(*) như vậy nhỉ?”

(*) Nghĩa là vừa nắm vững tư duy xã hội chủ nghĩa, vừa nắm vững chuyên môn.

Bắt nguồn từ một bài phát biểu của Mao Trạch Đông

Vân Thiển thúc khuỷu tay vào anh: “Nhỏ tiếng thôi, bình thường cũng chẳng có ba em ở đây.”

“Chú Vân thật khiến người khác bội phục.” Văn Tư Thành giơ ngón tay cái lên: “Bây giờ chỉ có chú ấy là vừa chỉ huy vừa mảng đám người Ô Tề Hải mà còn chưa bị giết.”

Vân Thiển giơ tay chỉ vào mặt mình, mặt không cảm xúc nói: “Vậy đáng lý phải là em khiến người ta bội phục chứ?”

Văn Tư Thành cười hì hì.

Đột nhiên một người chơi chạy tới, cười lộ ra hai cây răng khểnh.

“Này này, tôi nói hai người biết...”

Văn Tư Thành nhìn sang: “Gì thế?”

Người chơi nói: “Có một tin đồn, hai người muốn nghe không? Đưa sườn cốt lếch của anh cho tôi, tôi sẽ nói các người biết.”

Văn Tư Thành: “Cậu nói mở đầu trước đi, tôi suy nghĩ xem có muốn

nghe hay không.”

Người chơi kia nói: “Thỉnh thần không bắt buộc phải thỉnh thần linh mình tín ngưỡng.

Thần linh không tín ngưỡng cũng có thể thỉnh, chỉ cần biết danh xưng thần linh là được.”

Văn Tư Thành cạn lời: “Chỉ có một cái mạng, ai dám thỉnh lung tung.”

Người chơi nói: “Ừ, cái này đúng rồi, kế tiếp mới là chuyện quan trọng nhất.

Bí mật độc quyền nhé, ngoài mặt thần linh rất điềm tĩnh nhưng thật ra trong lòng rất dễ tâm đến thế giới chúng ta, anh có muốn biết tại sao không?”

“Tại sao?” Văn Tư Thành nôn nóng đến vò đầu bứt tai, người kia không nói tiếp mà nhìn chòng chọc miếng cốt lết kho tàu trong chén anh.

Văn Tư Thành thầm mắng tức thật, đau khổ gấp miếng sườn trong chén cho người kia.

Vân Thiển cũng chuẩn bị gấp miếng thịt của mình cho người kia, nhưng cậu ta lại rút chén về, không lấy của cô.

Cô sửng lại.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Người chơi cười hì hì nói, cậu ta nhai miếng sườn, nhồm nhoàm khen: “Ngon quá.”

Văn Tư Thành kêu la: “Đừng ăn nữa, cậu nói cho xong đi.”

Người chơi kia lau miệng: “Vẫn là tin tức độc quyền, tôi nói cho hai người biết, hai người không thể nói cho người khác biết.”

Nhìn thấy hai người gật đầu, cậu mới tiếp tục: “Thần linh quan tâm sức mạnh tín ngưỡng, thế giới của chúng ta khá đặc biệt, tín ngưỡng một người bằng vài người cộng lại.

Hiện giờ đang tận thế, thần linh tới thế giới một lần, bất kể được người thế giới này nhìn thấy hay tán dương hành động cứu giúp thế giới, bọn họ đều có thể lấy được sức mạnh tín ngưỡng.”

Văn Tư Thành: “Sức mạnh tín ngưỡng rất quan trọng đối với thần linh à?”

Vân Thiển lấy làm lạ nhìn chăm chăm người chơi kia, cả quá trình không nói tiếng nào.

“Đương nhiên.” Người chơi quả quyết nói: “Bây giờ sức mạnh tín ngưỡng là cầu nhiều hơn cung, thần linh đang xếp hàng đợi được triệu hồi.

Chuyện còn lại không cần tôi nói, chắc anh cũng hiểu.”

“Đại sư, tôi ngộ rồi.” Văn Tư Thành cười khà khà: “Tôi không có bản lĩnh gì, nhưng gia đình theo nghề thương nhân, kỹ năng cò kè mặc cả không ít, cảm ơn anh trai.”

Người chơi: “Không có gì, đều là người mình cả.”

Vân Thiển bỗng dưng mở miệng: “Quan trọng hẳn là danh xưng của những thần linh kia.

Cậu nói biết được danh xưng mới có thể cầu nguyện thần linh khác mà.”

“Hề hề.” Người chơi xốc áo bông dày, một xấp giấy A4 đóng thành sách ở bên trong: “Phần chính là đây, bách khoa toàn thư danh xưng thần linh.

Một quyển hai trăm tệ, không trả giá, lỡ mất cơ hội này là lỡ mất một trăm triệu nhé!”

Văn Tư Thành: “...Quá dữ.”

Anh mua hai bản, anh và Vân Thiển mỗi người một quyển.

Người chơi kia nghênh ngang bỏ đi.

Vân Thiển nhìn chăm chú bóng lưng cậu hồi lâu, lên tiếng: “Anh có cảm thấy cậu ta là Tiểu Hải không?”

Văn Tư Thành đang uống nước phun một cái phèo: “Vân chó, em đang nghĩ gì vậy, chẳng phải Ô Tề Hải và Tống Hành Chỉ đang quét dọn quái vật ở ngoài sao?”

Vân Thiển sờ cằm: “Em cảm giác sai sao?”

Cô cúi đầu nhìn bách khoa toàn thư danh xưng thần linh, đúng là có không ít tên thần linh.

Cũng vì vậy, cô lỡ mất cảnh bước chân người chơi phía trước hơi cứng nhắc.

O Tề Hải: Đồ bản thể bại não, đưa nhiệm vụ kỳ cục gì cho mình thế này.

Nếu không phải vì chị gái, còn lâu mình mới làm!

Cậu đeo gương mặt hoàn toàn không phải mặt mình, âm thầm lặng lẽ đi tới sau lưng vài người chơi khác.

“Tin đồn về thỉnh thần, muốn nghe hay không? Chỉ cần một miếng cốt lếch kho tàu, nghe xong tuyệt đối không hối hận.”

-----oOo-----

Chương 117: 117: Cò Kè Mặc Cả

Thần linh Thần điện Ánh Sáng còn chưa được triệu hồi đang hết sức nôn nóng.

Mắt thấy thần linh đi về phía thế giới người chơi rồi trở về thu hoạch hàng loạt sức mạnh tín ngưỡng, thần lực tăng nhanh trông thấy, bọn họ càng nôn nóng hơn.

Giả dụ bọn họ là loài người, hiện giờ đã gấp đến chín ra quần.

Dù sao người chơi có thể triệu hồi thần linh chỉ có vài người...

Thần linh lúc trước từng đi tới thế giới người chơi càng dễ được triệu hồi hơn, bọn họ đã phô diễn thực lực, người chơi gặp phải phiền phức sẽ nghĩ ngay đến họ.

Huống chi sau thời gian thiết lập quan hệ, thần linh thu giá cả hợp lý, người chơi sẽ càng vui vẻ triệu hồi bọn họ.

Thần linh chưa từng được thỉnh thì mãi vẫn không được thỉnh.

Bọn họ rất muốn gửi cho tín đồ một thần dụ(*), ám chỉ tín đồ gặp phải rắc rối chẳng cần nghĩ cách gì khác, thỉnh thần là xong.

(*) Thần dụ: chỉ thị, lời nói của thần

Đáng tiếc không thể làm gì, quá mất giá thần linh.

Thần Bùn Vàng là thần linh hiền lành thật thà.

Lúc Vương Tư Tuệ triệu hồi ngài giải quyết phiền phức, ngài chẳng thu lấy gì.

Vương Tư Tuệ cung cấp cho ngài nhiều sức mạnh tín ngưỡng thuần khiết, ngài đã vô cùng thỏa mãn.

Hơn nữa, ngài cũng không dám thu, lỡ như bị Giới coi là thần linh mất tư cách cốt cổ, ngài khóc cũng chẳng kịp.

Sông tín ngưỡng liên tục vận chuyển quả cầu ánh sáng, tiếng cầu

nguyện bay tới bên người mỗi thần linh.
Thần Bùn Vàng lắng nghe lời cầu nguyện — —
“Thần linh thứ bốn trăm mười hai.

Có ai không, có ai không, alo alo, Thần Bùn Vàng phải không? Xin hỏi ngài có hứng thú đến thế giới chúng tôi giải quyết một ít rắc rối không, chỗ chúng tôi có một người khổng lồ đang ăn nhà cửa.

Nếu có hứng thú, ngài nhớ báo giá của mình nhé.”

Thần Bùn Vàng: “?”

Đây là cầu nguyện sao, tin nhắn chào hàng ngổ tào gì thế này?
Ngài cạn lời ném quả cầu về lại Sông tít ngưỡng, lắng nghe tiếng nói của tít đồ khác.

Lại phát hiện có rất nhiều lời cầu nguyện tương tự.

Bao gồm mấy lời như hỏi ngài có phải Thần Bùn Vàng không, hỏi triệu hồi ngài cần phải trả giá thế nào, hỏi nếu triệu hồi ngài đến thế giới người chơi thì cấp cho bao nhiêu lợi ích, còn hỏi hiệu suất chi phí khả năng triệu hồi ngài có cao không,...

Thần Bùn Vàng hoài nghi cuộc đời.

Ngài giống như món hàng đặt trong tủ kính chờ khách hàng hỏi giá, một đám khách hàng đang chọn chọn lựa lựa.

Cầu nguyện trở thành cuộc gọi hỏi thăm chi tiết món hàng.

Thần Bùn Vàng khóc không ra nước mắt.

Mặc dù ngài là thần linh không nổi tiếng mấy, nhưng cũng không tới lượt loài người khi dễ ngài.

“Đám loài người này bắt nạt thần quá đáng!”

Thần Bùn Vàng nghe thấy thần linh bên cạnh mắng um lên.

Nhìn bộ dạng giận dữ của người kia, chẳng lẽ không chỉ một mình ngài nhận được lời cầu nguyện kiểu này?

Thần linh này vừa mở miệng, thần linh khác ào ào hỏi thăm.

Mọi người đối chiếu, phát hiện gần như tất cả thần linh đều nhận được lời cầu nguyện dạng này.

Thế này có nghĩa là gì...

Về mặt chúng thần nặng nề, nghĩa là đối thủ cạnh tranh.

Bất kể người chơi biết tên bọn họ từ đâu, bọn họ biết hiện giờ chuyện này đã không thể xoay chuyển.

Nếu như có thần linh đáp ứng thỉnh cầu của bọn họ, đi tới thế giới người chơi trước một bước...

Thật ra đã có thần linh đồng ý giúp đỡ mà không thu lấy bất cứ giá nào.

Là thần linh cấp thấp không mấy tên tuổi giống Thần Bùn Vàng, tên là Thần Đất Dày.

Y cho rằng có cơ hội đến thế giới người chơi đã là không tệ, làm gì còn kén cá chọn canh.

Vừa nghe thấy lời cầu nguyện, y không hề lưỡng lự mà đi thẳng tới đó.

Cũng không có quy định bắt buộc phải thu lấy cái giá từ tín đồ, chẳng qua y chỉ hồi đáp lời cầu nguyện của tín đồ mà thôi.

Một khi có ngoại lệ, những thần linh khác đều do dự.

Thần Bùn Vàng chọn một người chơi có giọng điệu khá ổn, hồi đáp: “Không cần trả giá gì cả, ta sẽ giúp ngươi.”

Bên kia trả lời rất nhanh: “Ngại quá, có thần linh tên là Thần Lá Đỏ đã đồng ý miễn phí cho chúng tôi trước rồi.

Nếu có lần sau, tôi sẽ lại thỉnh ngài.”

Thần Lá Đỏ... chẳng phải là cái tên mắng dữ nhất hồi nãy sao?!

Thần Bùn Vàng bức bối ném quả cầu đi, hồi đáp một người khác:

“Không cần trả giá gì cả, ta sẽ giúp ngươi.”

Đầu kia đáp lại: “Thần linh đại đại, QAQ xin lỗi ngài.

Ngài cũng biết lúc này cung nhiều hơn cầu, giá cả thị trường dễ dao động, Thần Tính Toán bằng lòng tặng chúng tôi thêm một ngày giúp đỡ.”

Thần Bùn Vàng không biết nên miêu tả cảm nhận trong lòng lúc này thế nào.

Thời gian gần đây, ngài có học không ít kiến thức loài người, không

ngờ cạnh tranh trong ngành sản xuất của con người lại bay sang Thần giới bọn họ.

Ngài suy nghĩ thứ mình có thể cho được rồi lại hỏi đáp một lời cầu nguyện: “Sau khi giải quyết phiền phức, ta còn có thể giúp lãnh thổ các người được mùa.”

Bên kia: “Ha, ngại quá, tôi vẫn còn là học sinh cấp ba.

Thần Thi Cử nói có thể giúp tôi đạt điểm tối đa kỳ thi tới, điều kiện ngài ấy hấp dẫn tôi hơn.”

Thần Bùn Vàng rút kinh nghiệm xương máu, dứt khoát hỏi đáp lại tất cả lời cầu nguyện, câu sau giống hệt câu trước.

Trong một đồng lời từ chối, cuối cùng cũng có vài người đồng ý triệu hồi ngài, Thần Bùn Vàng mừng đến phát khóc.

Ngài đột nhiên nhận ra bất thường.

Bọn họ vốn định thu hoạch sức mạnh tín ngưỡng, hiện giờ ai mới là rau hẹ(*) đây?

(*) Xuất phát từ câu “cắt rau hẹ”, ý chỉ rau hẹ tới tuổi trưởng thành, đợi người tới hái.

Rốt cuộc là ai đang giở trò sau lưng?!

Trong một đồng lời từ chối, Thần Bùn Vàng quan tâm tới một thần linh khiến ngài đặc biệt chú ý.

Nữ Thần Được Mùa.

Thần linh phái sinh mạng không có ai không sùng bái bà.

Nữ Thần Được Mùa cũng tham gia vào chuyện này là chuyện Thần Bùn Vàng không bao giờ ngờ tới.

Bà chưa bao giờ tham gia hoạt động giữa các thần linh, trừ thần linh được bà chọn lựa, nếu không bình thường bọn họ vốn không có cơ hội gặp bà.

Hay là nhân dịp này đến thế giới người chơi, nói không chừng còn có thể gặp được Nữ Thần Được Mùa?

Thần Bùn Vàng gửi tin cho người chơi từ chối ngài với lý do Nữ Thần Được Mùa đã nhận lời.

“Người muốn cái gì, bất cứ cái gì nằm trong phạm vi năng lực của ta, ta đều có thể đáp ứng người, chỉ cần lúc người triệu hồi Nữ Thần Được Mùa, triệu hồi luôn cả ta là được.”

...

Thời điểm Văn Tư Thành nhận được thần âm, anh ngây người. Anh xoay đầu, nghi hoặc hỏi Vân Thiển: “Thần linh cũng có đu idol à?”

Vân Thiển: “?”

Anh đang nói cái quái gì thế.

Văn Tư Thành: “Thần Bùn Vàng này hình như là fan nam của Nữ Thần Được Mùa, bảo anh lúc thỉnh Nữ Thần Được Mùa thì thỉnh luôn ngài ấy... Thần Bùn Vàng, sao nghe quen tai vậy nhỉ?”

Vân Thiển nhớ thần linh này, cô đáp: “Ấy ấy mà Vương Tư Tuệ tín ngưỡng đó.”

Văn Tư Thành trầm mặc hồi lâu: “Là thần linh không đáng tin đó hả, chẳng muốn triệu hồi tí nào.”

Vân Thiển khuyên: “Triệu hồi thêm thần linh cũng chẳng sao.”

Văn Tư Thành hỏi Vân Thiển: “Em triệu hồi được mấy người?”

Vân Thiển ngửa hai tay, bất đắc dĩ nói: “Chẳng có một người hồi đáp em.”

Văn Tư Thành cười trêu: “Chẳng lẽ thần linh em tín ngưỡng lén chặn lời cầu nguyện của em với thần linh khác?”

Nhớ lại biểu hiện vua giám của ngài ở Thành Đá Quý, Văn Tư Thành cho rằng khả năng này rất lớn.

Vân Thiển nói: “Tốt xấu gì cũng là thần linh, không đến mức vậy chứ?”

Giới đúng là CMN làm như vậy.

Văn Tư Thành viết lại danh xưng thần linh đáp ứng anh trên ghi chú điện thoại, xếp thứ tự sức mạnh dựa theo suy nghĩ của anh.

Mấy cái tên như Thần Chùy Sắt và Kiên Cố, Thần Vũ Khí và Nhạy Bén, Thần Lời Nói và Nghiêm Trang, vừa nhìn danh xưng dài đã biết thực lực rất mạnh.

Anh viết tên bọn họ lên trước, đợi lúc gặp tình huống nguy hiểm nhất thì triệu hồi.

Còn như Nữ Thần Được Mùa, Thần Bùn Vàng, Thần Đất Dày, Thần Đất Đen, và thần linh có liên quan đến cày ruộng, vừa nhìn đã thấy chẳng có sức chiến đấu.

Cây cào cày bừa có thể chiến đấu được sao, tưởng mình là Trư Bát Giới à?

Anh đặt tên bọn họ phía sau.

Đúng lúc đến phiên anh và Vân Thiển cày ruộng, triệu hai thần linh này tới cày thay bọn họ, dưới đất có rất nhiều côn trùng đáng sợ.

Để thần linh động ngón tay dù sao cũng tốt hơn để anh lính bị thương.

Nữ Thần Được Mùa triệu hồi mua một tặng một, thỉnh bà ấy trước. Văn Tư Thành lấp bắp đọc lời cầu nguyện, tiếng cầu nguyện truyền đến Thần giới.

Ánh sáng chợt bùng lên, thần linh giáng thế!

Thần Bùn Vàng xuất hiện đầu tiên, sau đó là Nữ Thần Được Mùa.

Cuối cùng ngài cũng gặp được Nữ Thần Được Mùa trong truyền thuyết!

Quả nhiên bà cao quý đến không dám ngược nhìn, trán rộng, ánh mắt từ bi, thân hình mờ ảo, chấp một tay sau lưng, tay còn lại cầm nhánh cây xanh đặt trước người, đốm sáng chầm chậm bay xuống từ đầu mầm xanh, khí chất dịu dàng tựa nước.

“Tuyệt!” Văn Tư Thành vừa nhìn thấy Nữ Thần Được Mùa đã sáng mắt: “Ngài thần linh tôn kính này vừa nhìn đã biết có kinh nghiệm cày cấy, xin hỏi mảnh ruộng đây có cơ hội được ngài cứu giúp không?”

Thần Bùn Vàng trở mắt nhìn Văn Tư Thành, khóe mắt liếm mẩu đất bé xíu kia...

Nữ Thần Được Mùa nhắc tay là có thể khiến thực vật cả một thế giới nhỏ tươi tốt, lãnh thổ phì nhiêu, phất tay là có thể khiến cả mặt đất thế giới nhỏ khô héo, vạn vật điêu linh, là “thần tối cao” trong phái sinh mệnh đó!

Tên loài người mập ú này đang làm nhục Nữ Thần Được Mùa!

Không thể tha thứ — —

Thần Bùn Vàng vừa định trách mắng, Nữ Thần Được Mùa đã ra tay trước.

Bà thoáng dời ánh mắt nhìn sang Vân Thiển.

Rồi hờ hững nhìn Văn Tư Thành: “Thân hình người không tệ, rất hợp làm phân bón.”

Bàn tay vẫn luôn chấp sau lưng bà cử động, lôi ra một cây cào xới đất, để lại dấu vết sâu hoắm trên xi măng.

Không những thế, cây cào tiện thể đâm xuyên xác côn trùng hung
hãn dưới đất, côn trùng mà ngay cả đạn còn bắn không trúng.

Nữ Thần Được Mùa từ bi nói: “Người, bằng lòng trở thành một phần
của mặt đất chứ?”

Văn Tư Thành: “...”

Tiêu!

-----oOo-----

Chương 118: 118: Người Cầu Quá Rồi

Vân Thiển nhìn Văn Tư Thành và Thần Bùn Vàng hì hục xới đất đằng trước, cô chỗ đứng ngồi không yên.

“Ngài thần linh, tôi cũng đi cày ruộng nhé?”

Hết cách, ánh mắt Nữ Thần Được Mùa nhìn cô quá kỳ lạ, giống như đang sẫm soi một củ khoai tây đột biến ra hoa.

Loài người có thể khiến một trong những vị thần tối cao yêu thích rồi cuộc có gì đặc biệt, Nữ Thần Được Mùa rất tò mò.

“Cô cần làm chuyện khác.”

Nữ Thần Được Mùa bảo Vân Thiển thu gom phần bùn mềm nhất trên đồng ruộng đằng trước.

Bà nhìn Vân Thiển chạy về phía cánh đồng, thầm nói: “Giới, cậu xong rồi.”

Cánh lá ngô đồng cách đó không xa khẽ đung đưa.

Nữ Thần Được Mùa chưa bao giờ làm gì mà không chuẩn bị.

Sau khi quyết tâm hợp tác với Giới, bà điều tra rõ ràng mọi chuyện liên quan đến người hợp tác, đương nhiên trong đó bao gồm cả người mà người hợp tác quan tâm nhất.

Cũng tức là Vân Thiển.

Bất cứ chuyện gì cũng không thoát khỏi cặp mắt bao quát của bà.

Chỉ cần tiếp xúc một chút, bà đã biết hết tất cả quá khứ của Vân Thiển.

Công bằng mà nói Vân Thiển bị Giới hại rất thảm.

Thảo nào Giới lại nghĩ tới biện pháp như vậy... Hẳn bản thân y cũng hiểu rõ chuyện này cho nên mới muốn bù đắp.

Cấm thuật trong thần thuật, cho dù là thần tối cao thì khi thi triển

nhiều lần, linh hồn cũng sẽ suy yếu cạn kiệt.

Thậm chí tan biến.

...Không liên quan tới bà, bà chỉ cần trợ giúp một phần mà thôi.

Trong lòng Nữ Thần Được Mùa nghĩ thế.

Đội Vân Thiển gom về bùn đất mềm nhất, Nữ Thần Được Mùa cầm nhánh cây vẫn luôn cầm trên tay xuống đất.

Bên dưới bùn đất nhấp nhô giống như sóng biển gợn sóng, từ từ bành trướng rồi biến lớn, cuối cùng cao gần hai mét.

Bùn đất biến ra hình người nhưng không có mặt mũi.

Văn Tư Thành đang vất vả chăm chỉ cày ruộng chột đau nhói đỉnh đầu, anh “Á” một tiếng — — “Cái gì vậy?!”

Một chùm ánh sáng trắng quẩn lấy mười cọng tóc của anh, dung nhập vào người đất kỳ lạ.

Văn Tư Thành trở mắt nhìn người đất hình thành mặt mũi, mọc ra da thịt, cuối cùng biến thành hình người giống hệt anh.

Nữ Thần Được Mùa dịu dàng dắt tay “Văn Tư Thành bùn đất”, nói: “Đi đi.”

So với Văn Tư Thành bản chính, động tác của Văn Tư Thành bùn đất nhanh nhẹn, cơ thể linh hoạt, có thể nói là tay cày ruộng thiện nghệ.

Văn Tư Thành: “...”

Hơi bị đả kích.

Anh lập tức hăng tiết, bắt đầu thi cày ruộng với Văn Tư Thành bùn đất.

Ở bên này, Vân Thiển nghe thấy Nữ Thần Được Mùa lên tiếng: “Tay nghề của ta vẫn chưa lụt, chắc sẽ không bị phát hiện, cô nghĩ sao?”

“Ngài đang hỏi tôi?” Vân Thiển nhìn trái nhìn phải không phát hiện người nào khác, vì sao Nữ Thần Được Mùa muốn hỏi cô vấn đề này.

Cô đáp: “Bị phát hiện gì cơ?”

Nữ Thần Được Mùa mỉm cười không nói, bà bẻ một nhánh từ cành ô liu trên đỉnh đầu, đưa tới trước mặt Vân Thiển.

Vân Thiển ngơ ngác nhận lấy nhánh cây.

Đầu nhánh cây bất chợt mọc ra một đóa hoa bảy cánh màu hoa đào, mùi hương thơm ngát,

Nữ Thần Được Mùa nở nụ cười trong trẻo: “Lúc cô phẫn nộ và tuyệt vọng, nó có thể giúp cô ghi nhớ chuyện quan trọng, duy trì tỉnh táo.”

Vân Thiển: “...Cảm ơn.”

Mặc dù cảm ơn, nhưng cô bỗng có cảm giác bị nguyên rủa.

Cô khảy nụ hoa đóng lại lần nữa, lúc nâng mắt lên, Nữ Thần Được Mùa đã biến mất, mà chỗ bà đứng để lại một mảng xanh mơn mơn.

Thần Bùn Vàng nhìn thấy thứ trong tay Vân Thiển, vừa hâm mộ vừa đố kị.

Đột nhiên, ngài hắt xì, dường như có mảnh thú hung dữ đang nhìn chăm chăm ngài, cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Ngài lập tức nhìn xung quanh, chỉ thấy ánh mắt Văn Tư Thành giống như chó dữ đang nói “Tên thần linh nhà ngươi làm việc mà còn lười biếng.”

Thần Bùn Vàng hoài nghi cuộc đời, ánh mắt một con người cũng có thể khiến ngài sợ hãi như thế sao?

Ngài cúi đầu ra sức đào đất, không thể để mảnh đất sinh mệnh do Nữ Thần Được Mùa để lại chê cười!

Vân Thiển nhìn chăm chăm hai Văn Tư Thành hoàn toàn giống nhau, lấy sổ ghi chú trong túi áo ra, bất cẩn làm gương trang điểm tròn rơi xuống đất.

Sau khi nhặt gương lên, cô cầm bút gel viết viết vẽ vẽ vào cuốn sổ.

Chữ viết rất tháu, nhưng địa khái có thể đọc được hai chữ “Tiểu Hải.”

Đầu bút dừng lại một chút, quyển sổ đột ngột đóng lại.

Cô lấy nước nhỏ mắt trong túi nhỏ vài giọt làm ẩm mắt, sau đó đứng dậy gia nhập nhóm cày cấy.

...

Khu Tổng Hải ở Thủ đô, vô số bào tử biết phun khói độc điên cuồng sinh trưởng.

Tiểu đội dọn dẹp mặc đồng phục bảo hộ, tay cầm súng lửa, vừa đốt chết bào tử vừa tránh né nhện nhỏ màu trắng thỉnh thoảng chui ra từ bào tử.

May mà đội ngũ bọn họ có dị nhân, mỗi lần con nhện lớn cỡ móng tay tập hợp thành đám đông, luôn có dây xích đập chết tất cả chúng nó trước.

Sau khi thành viên tiểu đội dọn ra một khu vực an toàn, dừng tại chỗ nghỉ ngơi, một người trong đó lên tiếng: “Lão Vân này, không thể không nói con rể ông cừ thật đấy.”

Vân Kiến Quốc: “...Bọn họ không phải con rể tôi.”

Người nói chuyện cười ha hả: “Tôi hiểu, tôi hiểu, là người theo đuổi thôi.

Nhưng ai bảo bọn họ chỉ nghe lời ông nói chứ, những người khác cũng chẳng sai bảo được.”

“Bạn trai con gái tôi mà lợi hại như vậy, tôi dứt khoát gả hết.”

Vân Kiến Quốc bị người trêu chọc đến chẳng biết nói gì, ông nói với Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải: “Đừng để ý lời bọn họ nói.”

Tống Hành Chỉ then thùng rủ mắt, chợt cậu để ý Ô Tề Hải bên cạnh cứ thấp thòm không yên: “Cậu sao thế?”

“Hả?” Ô Tề Hải giống như bị dọa, nhảy phốc lên tại chỗ.

Cậu trách: “Tống Hành Chỉ, cậu có thể đừng đột nhiên lớn tiếng như vậy không?”

Tống Hành Chỉ: “?”

Lời nói lúc nãy của cậu có thể nói đã vô cùng nhỏ nhẹ.

Ô Tề Hải có gì đó là lạ, Tống Hành Chỉ nheo mắt, nguy hiểm nhìn cậu: “Cậu muốn làm chuyện xấu hay gì? Bản thể liên hệ cậu?”

“Xí! Còn lâu tôi mới để ý cái tên bản thể đó.” Ô Tề Hải trừng mắt với cậu, một tay chống nạnh: “Tôi đang nghĩ làm sao lấy lòng ba, chỉ cần ba thích tôi, nói nhiều lời hay với chị gái, chị gái chắc chắn thích tôi hơn.”

Nói xong, cậu lập tức chạy tới bên Vân Kiến Quốc ân cần.

Tống Hành Chỉ thờ phì phò, phòng hai má: “Thâm hiểm!”

Sắc mặt Ô Tề Hải đưa lưng về phía Tống Hành Chỉ nháy mắt sầm xuống, nếu để Cố chấp phát hiện chuyện cậu và bản thể định làm, không biết Cố chấp có nổi điên không.

Bởi vì dính líu đến thần lực trên người cậu, bản thể có thể liên hệ

với cậu sau lưng những phân thân khác .

Bản thể cần linh hồn nguyên vẹn, nhưng Tính dục và Lười biếng vẫn ở bên trong cơ thể Vân Thiển không chịu trở về.

Bản thể từng lén tiếp xúc với cô.

Hôm ngày lên vào phòng ngủ, mặc dù cô động tình nhưng vẫn không thể dấy lên sự thỏa mãn của dục vọng Tính dục.

Trước khi Vân Thiển biết được nguyên nhân từ trước đến nay mình sinh bệnh, Tính dục thông qua hành động của phân thân mà lấy được một tí dục vọng, nhưng không phải không có.

Khi đó, cho dù là phân thân hay bản thể, Vân Thiển đều từng động lòng.

Sau khi Vân Thiển biết được nguyên nhân, cô không hề có bất kỳ oán hận nào, nhưng cũng không có yêu thích.

Mặc dù vẫn tiếp xúc thân mật như cũ, nhưng lòng lại càng ngày càng xa cách.

Cô không bài xích, thậm chí vẫn duy trì tín ngưỡng, nhưng cũng sẽ không tiếp nhận.

“Bởi vì nàng vẫn tín ngưỡng, phân thân dục vọng không bị bài xích, có thể tiếp tục sống trong cơ thể nàng.”

“Sau khi tín ngưỡng biến mất, bọn họ bị bài xích sẽ phải trở về.”

“...Cuối cùng, ta sẽ khiến tất cả quay lại ban đầu.”

Ô Tề Hải bèn đồng ý trợ giúp bản thể.

Tiểu đội dọn dẹp nghỉ ngơi dưỡng sức xong, mọi người chuẩn bị xuất phát lần nữa.

“Chú Vân, đằng sau đồng phục bảo hộ của chú bị ăn mòn rồi, mau thay bộ mới đi.”

“Đúng thật, lão Vân, ông mau thay đồ mới đi... Mọi người đóng cửa lại lần nữa nào.”

“Chú, cháu giúp chú thay !”

“Để cháu!”

Ô Tề Hải và Tống Hành Chỉ tranh giành giúp đỡ Vân Kiến Quốc mặc đồng phục bảo hộ lần nữa.

Vân Kiến Quốc cảm thấy người trẻ tuổi thật ồn ào, ông cảm giác vì tranh giành mà hai người kéo đứt không ít tóc trên đầu ông.

Vân Kiến Quốc rống giận: “Yên lặng chút đi! Tôi tự mặc!”
Tống Hành Chỉ và Ô Tề Hải lập tức im lặng, ngoan ngoãn như chim cút bị bóp cổ.

Kế tiếp, bọn họ càng ra sức dọn dẹp hơn, ý đồ cặm cụi chuộc lỗi.
Vân Kiến Quốc lén than phiền với Vân Thiển, bảo cô dạy dỗ hai cậu nhóc kia đang hoang.

Vốn dĩ người trung niên khó khăn lắm mới giữ được mái tóc dày, hai cậu thiếu niên vì tranh giành tình cảm mà giật đứt không ít tóc của ông, làm ông đau lòng muốn chết.

Vân Thiển: “...”

Không ngờ một lão già như ngài đồng chí Vân vẫn rất để ý hình tượng.

...

Lại mấy ngày trôi qua.

Mặc dù quốc gia phản ứng nhanh, quái vật thành linh xuất hiện và môi trường thay đổi vẫn khiến nhiều người mất đi gia đình và người thân.

Ban ngày ai nấy bận rộn, không có thời gian đau lòng.

Ban đêm cảm xúc dâng trào, mọi người có thể nghe thấy tiếng oán trách và tiếng rầm rứt khe kẽ.

Vân Kiến Quốc thờ dài, đang định nằm xuống nghỉ ngơi, bỗng nhìn thấy bên ngoài có người gọi ông.

“Chú, cháu có việc muốn nói với chú.”

Ông mở cửa, nhìn thấy bên ngoài là Ô Tề Hải.

Vân Kiến Quốc không nghĩ nhiều, đi theo Ô Tề Hải ra ngoài.

Có điều hướng đi càng ngày càng kỳ lạ, ông nghi hoặc nói: “Tiểu Hải, cháu muốn dẫn tôi đi đâu?”

Ô Tề Hải nói: “Ở đằng trước.”

Vân Kiến Quốc nhìn thấy một thanh niên đứng cách đó không xa, tóc trắng mắt vàng.

Ông đã từng gặp người đó.

“Thẩm Giới.”

Trải qua nhiều chuyện, thấy rõ vòng sáng bên ngoài cơ thể người nọ, ông cũng biết đại khái ngài là thần linh.

“Lại gặp mặt rồi.” Giới chậm rãi đi về phía ông.

Vân Kiến Quốc để ý chẳng biết từ khi nào Ô Tề Hải đã dần dần biến mất, ông mỉm cười với Giới.

Giây kế tiếp, nụ cười bất chợt cứng đờ bởi vì Giới đột nhiên chĩa kiếm vào ông.

Vân Kiến Quốc nghe thấy Giới nói: “Xin lỗi, đây là chuyện bất đắc dĩ.”

...

Vân Thiển tỉnh lại khỏi cơn mơ, cô nghe thấy tiếng sột soạt bên ngoài.

Sau khi tận thế, ai cũng không dễ chìm vào giấc ngủ sâu, chỉ cần vài tiếng động sẽ khiến người ta choàng tỉnh.

Cô nhìn bên ngoài phòng, lắng nghe tiếng động ban nãy.

Nhánh cây mà Nữ Thần Được Mùa tặng cô tỏa ra mùi hương thơm ngát, khiến tâm trạng cô bình tĩnh hơn.

Tỉnh rồi, lại không ngủ được, Vân Thiển mặc áo khoác vào.

Trước khi ra cửa, cô hơi lưỡng lự, sau đó cầm mấy món đồ thường dùng trên bàn và nhánh cây đặt vào túi áo, mang theo bên mình.

Nhắm về một hướng mà đi.

“Chị gái?”

Vân Thiển nhìn thấy Ô Tề Hải gần đó, cậu hỏi: “Sao chị lại ra đây?”

“Mơ thấy một cơn ác mộng không nhớ nổi.” Vân Thiển để ý vẻ hoảng hốt thoáng qua trong mắt Ô Tề Hải, cô nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì à?”

Hai tay Ô Tề Hải chấp sau lưng: “Không có gì, chúng ta về phòng đi.”

Ánh mắt lại liên tục liếc về một hướng.

Vân Thiển lấy làm lạ, bèn đi về hướng kia.

Lúc cô đi tới đó, Ô Tề Hải không ngừng ngăn cản cô.

Càng như vậy, cô càng muốn xem.

“Chị gái!”

Vân Thiển dừng bước, giơ tay che miệng, hoảng hốt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trường kiếm đâm thủng ngực Vân Kiến Quốc, là vị trí trái tim, áo khoác màu xanh lá đậm bị máu nhuộm thành màu đen kịt.

Chủ nhân cầm trường kiếm là Giới.

Trường kiếm rút ra, Vân Kiến Quốc ngã xuống đất, đọng một vũng máu.

“...” Vân Thiển muốn hét lên, lại phát hiện cô không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cô lão đảo chạy tới bên cạnh Vân Kiến Quốc, hai tay lắc người ông, nhưng không nhận được bất kỳ phản ứng nào.

Cô sờ từ mặt đến cổ rồi đến ngực Vân Kiến Quốc đang nằm im bất động, xác nhận ông đã trút hơi thở, cô bắt đầu nhỏ giọng nức nở.

“Tại sao?” Vân Thiển cầm bàn tay lạnh băng của ông, nhìn sang Ô Tề Hải và Giới, môi dưới bị cắn rướm máu, nước mắt chảy ra từng hồi:

“Tôi đã làm gì sai, vì sao lại đối xử với tôi và người nhà tôi như vậy?”

Cô dán lên người Vân Kiến Quốc, hai tay che kín biểu cảm trên mặt, bật tiếng khóc lớn.

Khóc đến tím ruột tím gan.

Đầu ngón tay đặt bên người Ô Tề Hải run lên, cậu nhìn thấy hai bóng người mờ ảo lơ lửng bay lên sau lưng Vân Thiển, là Tính dục và Lười biếng.

Bọn họ vô cùng kinh ngạc, không biết vì sao đột nhiên bị tống ra khỏi cơ thể Vân Thiển.

Hai người không có thực thể, không thể phát ra tiếng nói, chỉ có thể vươn tay về phía Vân Thiển...

Giới không trả lời cô, xoay người mang Tính dục và Lười biếng từ từ tan biến.

Vân Thiển vừa vặn ngẩng đầu lên, đuôi mắt và đầu mũi ửng đỏ, mi mắt thấm ướt.

Khoảnh khắc Giới tan biến, Ô Tề Hải gấp người ấn lên lồng ngực.

Mất đi thứ vô cùng quan trọng, đau đớn đến không thể hít thở — — là cảm xúc đến từ bản thể.

“Cậu ổn chứ?”

Ô Tề Hải kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Vân Thiển đã đứng dậy,

đang nhìn cậu.

Vân Thiển xòe lòng bàn tay, chỉ thấy dấu vết chút bùn còn sót lại: “Ba tôi đâu? Bất kể hai người có ý định kỳ quái gì, tôi cũng đã phối hợp diễn kịch với các người rồi, trả ba lại cho tôi.”

Ô Tề Hải trở mắt nhìn trần trời: “Diễn... diễn kịch? Chị gái, lúc này chị đang diễn hả?”

Vân Thiển khó hiểu nhìn cậu: “Bộ nhìn chỉ số IQ của tôi để gạt lăm à? Từ lần trước cậu cố ý bán danh sách thần linh cho người chơi là tôi đã thấy lạ rồi... Hai người muốn khiến tôi đau đớn tuyệt vọng để lấy lại phân thân sao?”

Ô Tề Hải: “Sao chị biết?”

Rõ ràng lúc đó chị gái quay lưng về phía phân thân, úp mặt lên “thi thể” Vân Kiến Quốc khóc, cô không thấy gì mới đúng.

“Tôi nhìn ở đây thấy rất rõ.” Vân Thiển móc gương trang điểm vẫn luôn mang theo bên mình ra, ấn tay lên khóe mắt đỏ ửng.

Lâu rồi cô không khóc nhiều như vậy, khóc trông chẳng đẹp chút nào, công lực giảm sút không ít.

Ô Tề Hải sững sốt lùi về sau một bước.

Giờ cậu mới nhớ lúc Vân Thiển khóc, cô vùi mặt rất kín, đúng là quá bất thường!

“Nhưng mà chị gái, lúc này tín ngưỡng của chị đã thật sự biến mất... hoàn toàn không giống giả vờ.”

“Chỉ cần nghĩ tới thần linh bại não kia đồng ý ngủ với tôi mà chẳng giữ lời, tôi đã không còn tin nữa.”

Vân Thiển nói một cách chính đáng, hợp tình hợp lý.

“Thật không hiểu nổi nguyên lý vận hành năng lượng của thần linh các người.

Nếu chỉ là muốn cảm xúc này, cứ nói với tôi một tiếng, tôi lập tức dốc ruột dốc gan diễn đúng ý đúng chỗ cho, lại còn làm mấy chuyện rườm rà phiền phức... Đây là ý của ai, thiếu năng quá vậy.”

Cô lấy một chai thuốc nhỏ mắt bị bóp gần cạn đáy trong túi ra: “Khí hậu Thủ đô khô chết đi được, khóc một chút mà nước mắt đã dính hết lên mặt.

Đúng là chỉ có nước nhỏ mắt dễ xài, sóng sánh trong suốt.”

Cô nặn ra hai giọt, kết hợp với cau đầu mày, nước mắt chỗ lông mi rưng rưng, lập tức giống như lã chã chực khóc khiến người khác đau lòng.

Bấy giờ Ô Tề Hải mới phát hiện nước mắt trên lông mi Vân Thiển có mùi thuốc nhỏ mắt: “...”

Ngực cậu vẫn còn đau nhói.

Ô Tề Hải: Bản thể đàn độn còn đang ở bên kia đau lòng, đau lòng cái rắm!

-----oOo-----

Chương 119: 119: Cha Nào Con Nấy

Vân Kiến Quốc tỉnh lại ở một nơi xa lạ.

Ông không hoảng loạn, xác nhận súng đeo trên người vẫn còn, bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ cảnh tượng trước khi hôn mê.
Thẩm Giới bất chợt rút trường kiếm ra đâm vào ngực ông, nói với ông câu “xin lỗi” rồi lôi ra một cái xác giống ông y đúc.

Sau khi nhìn thấy cái xác kia, ông chìm vào hôn mê.
Mở mắt đã thấy ở đây, một gian phòng rộng chưa tới hai mươi mét vuông, bố trí chỉ có một cái giường, đầu giường có hai bình hoa trang trí cao hai mươi centimet.

Cuối giường đối diện cửa phòng.

Một tay ông cầm súng, một tay mở cửa, hành lang thoáng đãng an toàn.

Hành lang nối liền đại sảnh, bên trong có một người đang ngồi, đưa lưng về phía Vân Kiến Quốc.

Người nọ ngồi trong lồng chim rất lớn, cổ chân đeo xiềng xích, dây xích cố định ở bốn góc đại sảnh, bên dưới lồng chim có hoa văn kỳ lạ, ánh sáng lập lờ.

Vân Kiến Quốc đi vòng lên trước, bước chân khựng lại.

Người trong lồng là người mà ông có duyên gặp một lần.

“Cậu là...” Ông nhớ lại tên họ người nọ: “Thiên Hành Kiện?”

Thiên Hành Kiện đã sớm nghe thấy tiếng người đi lại.

Anh ta cũng chẳng quan tâm người tới là ai, trừ khi Thần Bóng Tối và Thần Ánh Sáng đích thân đến đây, bằng không chẳng có ai có thể mang anh ta ra khỏi nơi này.

Giới chết tiệt, không ngờ đã hợp tác với Thần Chiến Tranh từ trước, tránh né cặp mắt của hai vị thần tối cao, lén nhốt anh ta ở đây...
Giới còn muốn mình đầu quân cho y, nằm mơ!
Anh ta là Tà Thần mà Giới tạo ra.

Đối với hành vi cần thì tạo, không cần thì vứt bỏ của Giới, anh ta vô cùng bất mãn, một lòng muốn xem chuyện cười của Giới.

Vì vậy lúc thần tối cao tìm tới cửa muốn anh ta giúp đỡ giết chết Giới, anh ta đồng ý rất nhanh.

Thiên Hành Kiện bắt chước mùi của Giới, cướp đoạt d.c vọng loài người ở thế giới người chơi, rồi lại gieo không ít lời đồn về “Tà Thần Dục Vọng”, chỉ chờ bước cuối cùng trong kế hoạch của thần tối cao, cho Giới một đòn trí mạng.

Không ngờ kế hoạch chưa thành, anh ta đã bị trùm bao bố nhốt trong lồng.

...Đúng là lật thuyền trong mương.

Thiên Hành Kiện nghe thấy giọng nói quen thuộc, anh ta mừng thầm trong lòng, không ngờ Giới lại sơ suất đến vậy, bắt ba của Vân Thiên tới đây.

Chỉ cần anh ta khống chế Vân Kiến Quốc, việc uy hiếp Giới vô cùng nhẹ nhàng.

Tiếng động loảng xoảng, Thiên Hành Kiện kéo dây xích tới gần miệng lồng, hai tay chụp lấy song sắt cầu cứu: “Chú là chú Vân sao, xin chú cứu tôi! Tôi là một người chơi, tôi đã phát hiện nhân tố tận thế, chính là tên thần linh tóc bạc đó.

Thật ra tên đó là Tà Thần, gã khiến thế giới trở nên tận thế!”

Vân Kiến Quốc vừa nghe, sắc mặt nặng nề: “Lời này là thật?”

Thiên Hành Kiện gật đầu đáp: “Thật, tôi nắm được chứng cứ Tà Thần của gã cho nên gã mới nhốt tôi ở đây, không cho tôi báo cho người chơi khác.”

Vân Kiến Quốc cũng không dễ dàng tin tưởng anh ta, mặc dù chuyện Thẩm Giới đánh ngất ông giống như bắt cóc, nhưng hiện giờ ông chẳng bị thương cũng không bị nhốt, không thể khẳng định Thẩm

Giới có ý xấu.

“Chứng cứ đâu?”

Thiên Hành Kiện nhỏ giọng nói: “Chú tới gần một chút, thời gian này gã đang tu luyện, tôi sợ tiếng nói quá lớn sẽ dẫn gã tới.”

Vân Kiến Quốc cảm thấy có lý, ông bước tới gần anh ta hơn, gật đầu nói: “Cỡ này được rồi, cậu nói nhỏ đã đủ tôi nghe thấy.”

Thiên Hành Kiện trầm mặc nhìn chằm chằm khoảng cách cho dù cánh tay dài gấp đôi cũng không đủ với tới Vân Kiến Quốc, đau lòng nói: “Chú không tin tôi à?”

Vân Kiến Quốc lấy làm lạ nhìn anh ta: “Chúng ta thân nhau lắm sao, mau nói đi, đừng lãng phí thời gian.”

Thiên Hành Kiện không hiểu làm sao loại người này có thể làm cảnh sát được, hay là do đã ở chức cao nhiều năm.

Có cách rồi, suy nghĩ anh ta thay đổi, bèn nói: “Chú biết vì sao con gái chú lại mắc chứng bệnh kỳ lạ đó không? Đó là do tên thần linh gọi là ‘Giới’ kia đấy.

Vì để tu luyện, gã mang một phần linh hồn gian ác của mình, cũng chính là Lười biếng và Tính dục đặt trong linh hồn con gái chú, mới khiến cô ấy rơi vào cảnh ngộ như vậy.”

Ngay lập tức, ánh mắt Vân Kiến Quốc trở nên sắc bén, ông nghiêng rằng nói: “Cậu kể rõ ràng cho tôi.”

Khóe môi Thiên Hành Kiện giương lên ở mức độ không thể thấy rõ, hài lòng với phản ứng của Vân Kiến Quốc.

Anh ta tỉ mỉ kể từng chuyện Giới làm cho Vân Kiến Quốc, lúc này không có dậm mắt thêm muối, chẳng qua giấu đi mục đích thật sự của Giới.

Anh ta thành công biến Giới thành một thần linh vô cảm, xem loài người như công cụ tu luyện.

Với tư cách là một người ba yêu thương con gái, là chồng của người vợ vì bệnh tình con gái mà tích tụ thành bệnh, làm sao ông không oán hận trong lòng?

Vân Kiến Quốc muốn biết thêm nhiều chuyện, Thiên Hành Kiện bèn

hào hứng kể thêm nhiều chuyện cho ông, bao gồm một vài chuyện mà anh ta làm nhưng lại đổ lên người Giới.

Ví dụ việc tạo nên sát thủ liên hoàn không có tình cảm như Đặng Lan Lan, nhiễu loạn trật tự xã hội.

Thiên Hành Kiện biết chuyện lúc trước Vân Kiến Quốc điều tra Đặng Lan Lan, nhưng vì chuyện mà Đặng Lan Lan gặp phải nên tha cho cô ta một lần, ông vô cùng căm ghét người biến Đặng Lan Lan thành như thế...

Vẻ mặt của Vân Kiến Quốc càng ngày càng lạnh lẽo, đợi Thiên Hành Kiện không còn thông tin gì để kể, ông khẽ gật đầu, nói với anh ta:

“Cảm ơn đồng chí Thiên, trước đây tôi có không ít điểm nghi vấn trong vụ án, rốt cuộc bây giờ cũng hiểu được nguyên nhân, thì ra là vậy.”

Dứt lời, ông ngập ngừng nói: “Những chuyện khác, tôi cũng biết rồi, tôi sẽ tìm người trong cuộc để biết thêm thông tin... Thấm vẩn xong, tôi sẽ so sánh lời khai hai bên rồi cho ra kết luận sau.”

Thiên Hành Kiện nghếch mặt, nghe Vân Kiến Quốc hỏi anh ta: “Cậu nói gần một giờ rồi, muốn uống nước không, tôi không biết ở đâu có nước, cậu biết không?”

Con người này có bệnh hả?

Thiên Hành Kiện nghiêm túc nói: “Giới khiến con gái chú bị bệnh mười mấy năm, sao chú có thể bình tĩnh như vậy.

Với tư cách là người làm cha, lẽ nào chú không tức giận chút nào sao?”

“Tôi đã tức giận.” Vân Kiến Quốc kiên nhẫn trả lời anh ta: “Hầu hết mọi chuyện, Vân Thiển đều không giấu giếm tôi, đúng lúc mấy ngày trước, nó đã tìm tôi cho lời khuyên.

Khi mới biết, tôi rất tức giận, về sau Vân Thiển nói đây là chuyện của nó, thù hận cũng không giải quyết được chuyện gì.

Tôi hiểu nó, tôn trọng ý kiến của nó.”

Thiên Hành Kiện: “...Lúc này là chú giả vờ?”

Vân Kiến Quốc chân thành nói: “Cậu trai trẻ, nhiều năm qua, tôi từng gặp rất nhiều người.

Tôi có thể nhìn ra sự phẫn nộ và thù hận đối với con người, xã hội và môi trường xung quanh ẩn dưới đáy lòng cậu.

Chuyện cậu miêu tả rất chi tiết, nếu không phải người trong cuộc sẽ không thể biết được những chuyện này.

Có thể cậu không chú ý, lúc cậu miêu tả ‘một vài tác phẩm’, giọng nói của cậu chứa đựng sự hưng phấn.

Phạm pháp không giải quyết được bất cứ chuyện gì, cậu nên quay đầu là bờ.”

“...” Thiên Hành Kiện chợt cười nhạo: “Chỉ là một con người nhỏ nhoi, người biết ta sống bao nhiêu năm chưa? Người có tư cách gì dạy đời trước mặt ta?”

Vân Kiến Quốc bình tĩnh đáp: “Rất nhiều người thích lấy số tuổi để nói chuyện, bởi vì ngoài số tuổi ra, họ chẳng có gì khác.”

Thiên Hành Kiện tức giận quát: “Người dám trào phúng ta?”

Bị nhốt trong lồng thời gian dài, lý trí của anh ta đã ở bờ vực sụp đổ.

Vân Kiến Quốc: “Tôi nói rất nhiều người.”

Ý trong lời: Đừng có nhảy vô nhận bừa.

Thiên Hành Kiện: “Đừng lấy chuẩn mực loài người để suy đoán thần linh.”

Vân Kiến Quốc nói: “Đúng là đoán không ra, tôi rất khó tưởng tượng được thần linh có sức mạnh như thế, nhưng lại biến thế giới mình cai quản ra nông nổi này.

Lẽ nào bởi vì nơi thần linh ở không có quy tắc? Từ thần linh được người chơi thỉnh đến mà xét, hành động của các người đúng là không có nguyên tắc.

Từ lịch sử phát triển mà xét, quần thể ỷ vào sức mạnh cá nhân mà không chú trọng sức mạnh đoàn thể rất dễ bị kéo khỏi ngôi cao.”

Thiên Hành Kiện: “?”

Thế mà con người này cũng dám nghĩ.

Thiên Hành Kiện càng tức giận hơn.

Anh ta nhìn Vân Kiến Quốc rời khỏi đại sảnh, sau đó bê một cái bàn vuông đặt trước lòng, ngồi trên bàn, thái độ hòa nhã.

“《Luật hình sự》 Nhiệm vụ luật hình sự chương thứ nhất, nguyên tắc cơ bản và phạm vi áp dụng.

Điều đầu tiên là trừng trị tội phạm, bảo vệ nhân dân, căn cứ vào hiến pháp, kết hợp với tình hình thực tế và kinh nghiệm cụ thể của nước ta trong đấu tranh phòng chống tội phạm, lập nên luật này.”

Thiên Hành Kiện cười khẩy, làm bộ làm tịch, có gan thì đọc thuộc lòng hết quyển luật hình sự đi.

Không ngờ chẳng những Vân Kiến Quốc đọc hết mười chương Luật hình sự cho anh ta nghe, còn hào hứng đọc luôn Quy định pháp luật và tinh thần đảng phái.

Nếu như có thể, Thiên Hành Kiện muốn lấp luôn lỗ tai mình, nhưng anh ta kiềm chế hành động, chỉ đành bị ép ngồi đó nghe Vân Kiến Quốc làm bà làm bầm.

Anh ta bị thứ ngôn ngữ đáng sợ kia tra tấn hành hạ đến tinh thần bất ổn.

Nếu như anh ta đáng chết sẽ có thần linh tới trừng phạt anh ta, vì sao lại mang tên người này tới tấn công anh ta bằng cách đó — — Phải rồi, đây chắc chắn là âm mưu của Giới! Y muốn mài mòn ý chí của anh ta.

Giới thật thâm hiểm!

...

Giới nào có thời gian mà đi hành hạ Tà Thần bé nhỏ lúc trước mình để lại.

Ngài đang đắm chìm trong nỗi đau Vân Thiển không còn tin ngưỡng mình nữa.

Nhóc đáng thương âm thầm đau khổ cả nửa ngày, nếu không phải còn thần tối cao ở sau lưng âm mưu hãm hại, ngài thật sự muốn thế giới này và ngài chết chung cho xong.

Bởi vì quá đau lòng, Giới ngăn chặn cảm ứng phân thân nên không nhận được cảm xúc phản hồi của Ô Tề Hải.

Nếu như nhận được, ngài chẳng cần... không, không chừng còn đau lòng hơn.

Tín đồ nhà ai muốn đổi tín ngưỡng là đổi ngay tấp lự thế?

Giới ngồi một mình trong góc tường hồi lâu, chợt nhớ ra chỗ ngài thả Vân Kiến Quốc còn có một tên khốn vô cùng nguy hiểm.

Không được, tuyệt đối không thể để Vân Kiến Quốc xảy ra chuyện!

Lúc Giới chạy tới thế giới nhỏ mà Thần Chiến Tranh cho ngài mượn, nhìn thấy sắc môi Vân Kiến Quốc trắng bệch khô khốc, ngài tức giận đập chiếc lồng một phát.

Vừa định mắng người, Giới bỗng phát hiện tình huống không đúng lắm.

Mặc dù sắc môi Vân Kiến Quốc trắng bệch nhưng cơ thể vẫn khỏe mạnh, ngược lại Tà Thần trong lồng suy yếu nằm dưới đất như muốn tự sát đến nơi.

Vân Kiến Quốc há miệng, nhưng cổ họng không phát ra tiếng.

“Chú không sao chứ?” Giới nghĩ có lẽ Vân Kiến Quốc khát nước, ngài sử dụng thần thuật biến ra một chút nước.

Vân Kiến Quốc uống xong, lấy lại tinh thần, vỗ cánh tay Giới: “Đồng chí Thẩm, cảm ơn nước của cậu.

Tôi đang giảng tới chỗ cao trào cho đồng chí Thiên, cậu có hứng thú thì nghe chung đi.”

Giới: “Hả?”

Thiên Hành Kiện trong lồng nhảy dựng lên, chỉ vào Giới mắng ồm tỏi: “Người bị bệnh hả, cho ông ta ông ta uống nước cái gì.

Ta đồng ý trộm Thần cách giúp người được chưa, mau bảo ông ta câm miệng đi!”

Giới: “?”

Lúc trước ngài dụ dỗ uy hiếp thế nào cũng vô dụng, sao đột nhiên tên quỷ này lại đồng ý rồi.

Vân Kiến Quốc ở bên cạnh đang nói đến quá trình trăm năm dựng

nước, xem bộ dạng có vẻ muốn kể hết lịch sử từng năm.

Giới chợt thấy đau đầu.

Ngài vốn nghĩ Vân Kiến Quốc trầm mặc ít nói, thì ra ngài sai rồi.

Vân Thiển biết nói chuyện như vậy là do giống ba sao?

Thiên Hành Kiện: “Giới, người giết ta đi, ta không muốn sống nữa...”

-----oOo-----

Chương 120: 120: Lừa Gạt Hai Đầu

Thần linh Thần điện Ánh Sáng gần đây bãi công tập thể.

Ai thích lấy tín ngưỡng thế giới người chơi thì cứ lấy, dù sao bọn họ cũng chẳng cần nữa.

Ban đầu chỉ một đám người đòi giảm giá, nhưng lại rất có sức lây nhiễm, tất cả người chơi ở thế giới người chơi đã biến thành cái dạng này.

Hơn nữa phục vụ người chơi ở thế giới người chơi vô cùng phiền phức, còn gặp phải trường hợp dao động sức mạnh tín ngưỡng, chỉ bằng đi bố thí cho người bản xứ ở thế giới nhỏ khác, ít nhất bọn họ sẽ không phản bội tín ngưỡng lung tung.

Thần linh không chịu làm việc, tránh thế giới người chơi như rắn rết, chẳng có thần linh nào vô tình phát hiện “thật ra Giới chính là Tà Thần”.

Kế hoạch đáng lý tiến hành thuận lợi của hai vị thần tối cao xuất hiện dấu hiệu mắc cạn.

Thần Ánh Sáng hỏi thăm điều tra thử, bèn phát hiện đây là chuyện quỷ quái mà Giới làm.

Ông ta hỏi thăm Thần Bóng Tối Giới có dấu vết thức tỉnh hay chưa.

Bên phía Thần Bóng Tối hồi đáp lại, chuyện này không thể trách Giới, là do ông ta cố ý bảo Giới đi gây phiền phức cho Thần điện Ánh Sáng, không ngờ Giới thật sự thành công.

...Đúng là hết cách, ông ta có thể phái thần linh Thần điện Bóng Tối đi bù đắp sai lầm.

Trong lòng mỗi vị thần tối cao đều ôm tính toán riêng, bất kể sức mạnh thần linh bên nào quá cao cũng sẽ ảnh hưởng tới bên còn lại,

tương lai ngay cả hòa hợp bề ngoài cũng chẳng thể duy trì.
Hiện giờ bởi vì có chung một kẻ địch, hai vị thần tối cao mới hợp tác cùng nhau, nếu không...

Thần Ánh Sáng uyển chuyển từ chối ý tốt của Thần Bóng Tối, nói rằng gần đây tâm trạng mình bất an, thần tướng(*) có hiện tượng dao động, đây là cảnh cáo biến đổi số phận... Bên phía Giới cần phải giám sát thật kỹ, khi cần thiết bảo Tà Thần ra tay trước thời hạn.

(*) Tướng: tướng mạo, dáng dấp

Thần Bóng Tối: “Tạm thời chưa cần dùng đến y.

Ta đã bảo Giới tăng tốc độ tu luyện, y vẫn nghe lời ta như cũ, sợ ta nổi giận nên lấy lại hai phân thân dự.c vọng trước thời hạn.

Chỉ cần đợi lúc y dung hợp, chúng ta động tay động chân, mọi thứ không cần lo lắng.”

Thần Ánh Sáng: “Y tin tưởng ông như vậy, ông có mềm lòng không? Nói cho cùng, y cũng là anh em của chúng ta.”

Thần Bóng Tối: “Thần Mẫu chỉ có hai đứa con chúng ta — — Nếu đã lựa chọn tan biến giao thế giới cho chúng ta thì nên triệt để tan biến, chứ không phải để lại kẻ quản giáo nảy sinh tình cảm với sinh linh.”

Thần Ánh Sáng khẽ thở dài: “Thần yêu thế nhân... mong Thần Mẫu yên nghỉ.”

Sau khi Thần Bóng Tối ngắt cuộc trò chuyện, ông ta ngồi im lặng tại chỗ rất lâu, trong thần điện bất chợt loáng thoáng vang lên ba chữ “Đạo đức giả” .

“Yêu thế nhân à, trước kia là Nữ Thần Được Mùa, bây giờ là Thần Chiến Tranh, muốn khiến bọn chúng cũng ngồi im một chỗ trong thần điện không cựa quậy được giống ông sao...”

Vương Lâm cúi đầu làm như không nghe thấy gì, báo cáo tình hình như thường lệ.

Sau khi nghe xong, Thần Bóng Tối bảo ông ta lui ra.

Trước khi lui, Vương Lâm liếc nhìn bên trong thần điện, không biết tại sao ông ta bỗng cảm thấy Thần Bóng Tối với tư cách là thần tối cao nhưng lại chỉ có thể lấy hình dáng thần tướng ngồi cố định bất động

trong thần điện có phần đáng thương.

Sau khi nảy sinh suy nghĩ như vậy, Vương Lâm rung mình, nghĩ như thế là cực kỳ bất kính!

Ông ta bước nhanh rời đi, trong thần điện vang lên một tiếng cười khinh miệt.

Thần Bóng Tối lẩm bẩm: "...Thần tối cao, một người là đủ."

...

Tại một góc kín đáo trong thế giới nhỏ hoang vu nào đó của Thần Chiến Tranh.

Thiên Hành Kiện nói phản bội là phản bội ngay, không hề nói đùa.

Anh ta kể hết tất cả những gì mình biết để báo thù.

— — cũng chẳng biết đang báo thù ai.

Nhưng Tà Thần là vậy, tính tình thất thường, lúc nào cũng có thể nổi điên.

Vì vậy mới là đối tượng mà cả thần linh cũng muốn diệt trừ.

Thiên Hành Kiện nói rất nhiều chuyện, trong đó bao gồm hai vị thần tối cao giả vờ bất hòa cả bên trong lẫn bên ngoài, nhưng thật ra là bất hòa cả bên trong lẫn bên ngoài thật.

Thần Bóng Tối không những âm mưu giết Giới, mà còn muốn mượn tay Giới cướp lấy Thần cách của Thần Ánh Sáng, thừa dịp Giới không phòng bị mà biến Giới thành Tà Thần, sau đó lại chiếm đoạt Thần cách của ngài.

Như vậy, Thần Bóng Tối sẽ là thần tối cao duy nhất.

Thiên Hành Kiện vốn muốn thay thế địa vị của Giới, nhưng lần đó anh ta ôm suy nghĩ này đến gần Thần cách lại bị Thần cách đả thương linh hồn, bèn từ bỏ ý định này.

Đây là một thu hoạch ngoài dự đoán.

Giới hỏi Thiên Hành Kiện: "Người muốn cái gì?"

"Ta chẳng muốn gì cả." Thiên Hành Kiện bật cười: "Ta muốn nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác chó cắn chó của đám thần linh các người."

Anh ta tiếp tục độc thoại: "Sau khi người lấy lại Thần cách, sắc mặt Thần Bóng Tối cho rằng mọi thứ nằm trong lòng bàn tay chắc chắn rất khó coi.

^

Ong ta cứ hay nhìn ta bằng ánh mắt nhìn một con chó, khiến ta rất khó chịu.

Thần Ánh Sáng là một tên khốn nói chuyện đạo đức giả, ta cũng không thích... Đương nhiên người cũng chẳng tốt lành gì, chẳng qua so với bọn họ, với tư cách là người tạo ra ta, ta có thể cho người một chút ưu đãi.”

Giới: “...”

Ngài lườm vạch trần chuyện trước đây anh ta muốn kéo ngài xuống thần vị để thay thế vị trí.

Chẳng bao lâu, Giới nhận được lời triệu gọi của Thần Bóng Tối.

Giọng điệu ông ta nặng nề nói cho ngài biết đây là chuyện liên quan đến sống còn.

Giới gặp Thần Bóng Tối, lần này thần tướng Thần Bóng Tối trông hơi mờ nhạt hơn thường ngày.

Dựa theo lời giải thích của Thần Bóng Tối, ông ta cảm nhận được sự bất mãn của Thần Ánh Sáng từ Giới, bèn âm thầm điều tra, phát hiện Thần điện Ánh Sáng muốn mượn Chúa cứu thế lần này để phá hoại thanh danh của Giới.

Sau đó, ông ta lợi dụng thần thuật mà Thần Mẫu để lại khiến Giới nhiễm khí Tà Thần, lấy lý do đó diệt trừ Giới.

Vì thế, ông ta và Thần Ánh Sáng giao chiến.

Thế nhưng ông ta sai một nước cờ, bị đá thương, rút dây động rừng.

Giới phải nhanh chóng liên thủ với ông ta, cùng chống lại Thần Ánh Sáng hùng mạnh.

Giới vừa kinh ngạc vừa tức giận, hỏi: “Thần Phụ, tại sao Thần Ánh Sáng lại làm vậy với con?”

Thần Bóng Tối hiền từ đáp: “Con có được thiên phú mà ngay cả thần tối cao cũng thèm muốn và kiêng kỵ, ta sẽ không giương mắt nhìn y hủy hoại con.”

Giới siết chặt nắm đấm, bùng lên sát ý: “Tên khốn Thần điện Ánh

Sáng trước giờ luôn xem thường con, thì ra ông ta xúi giục sau lưng, bọn họ khinh người quá đáng! Thần Phụ, con nên làm gì đây?”

Thần Bóng Tối: “Ta có thể giúp con.”

Đầu tiên là triệu hồi tất cả phân thân d.ục vọng, bắt đầu dung hợp linh hồn trước thời hạn.

Để gia tăng sức mạnh của Giới, ông ta sẽ đem một phần sức mạnh linh hồn của mình loại trừ khí tức, sau đó chuyển cho Giới.

Giới cúi đầu vừa cung kính vừa cảm động nói: “Đa tạ Thần Phụ.”

...

Thần điện Ánh Sáng.

Thần Ánh Sáng mặt không cảm xúc hỏi ngược lại: “Thần Bóng Tối là huynh đệ cùng ra đời với ta, người cho rằng ta sẽ tin người sao?”

Thiên Hành Kiện mỉm cười nói: “Nếu ngài không nghi ngờ, vậy sẽ không để mặc ta nói hết chuyện này.

Ta còn có nhiều chứng cứ hơn nữa.”

Thần Ánh Sáng không nói, nhưng cũng không ngăn cản, đây là cho phép Thiên Hành Kiện nói tiếp.

“Thần Chiến Tranh đã bị Giới mua chuộc từ lâu, biết được ngài bất mãn với y, trở thành thuộc hạ của Thần Bóng Tối.

Nữ Thần Được Mùa cũng phát hiện lúc trước ngài vì thanh danh của bà ta ở các thế giới nhỏ lớn hơn mình mà cố ý đào tạo Thần Chiến Tranh mới... Gần đây bà ta rời khỏi thần điện, đi về phía thế giới người chơi.”

“Hẳn ngài đã chú ý đến, đó là vì cái gì?”

Thiên Hành Kiện đặt câu hỏi, lại tự cho ra câu trả lời.

“Thần Bóng Tối muốn Thần cách của ngài.”

Thần Ánh Sáng: “Người là người của y.”

Về mặt Thiên Hành Kiện sầm xuống: “Ông ta xem ta là con chó, thậm chí muốn hi sinh ta để hấp thu Thần cách của Giới.

Ta không muốn bị đối xử như rác rưởi...”

Thần Ánh Sáng không nói.

Thiên Hành Kiện: “Chỉ cần ngài cho ta một lời hứa hẹn, ta sẽ dốc hết sức lực giúp ngài.”

Thần Ánh Sáng hỏi: “Tà Thần tốt bụng thế à?”

Thiên Hành Kiện mỉm cười: “Đưa cho ta một trăm thế giới nhỏ, mặc ta muốn làm gì thì làm.”

Sau một khoảng tĩnh lặng kéo dài trong thần điện, Thần Ánh Sáng hỏi: “Trong tay ngươi có gì?”

“Ta biết Thần Bóng Tối giấu Thần cách của Giới ở đâu, thế nhưng ông ta có bày cấm chế, chỉ có sức mạnh của vị thần cùng là thần tối cao mới có thể giải trừ nó mà không kinh động đến ông ta.”

Thiên Hành Kiện ném ra lợi thế mang tính quyết định.

“Ta sẽ lấy Thần cách về dâng lên cho ngài.

Đến lúc đó, kế hoạch của Thần Bóng Tối chẳng còn gì đáng lo.”

-----oOo-----

Chương 121: 121: Áy Náy Và Yêu

Muốn dung hợp phân thân d.ục vọng, trước tiên phải đến thế giới người chơi triệu hồi toàn bộ bọn họ.
Lần này, Thần Bóng Tối không lo lắng sự tiếp xúc giữa Giới và Vân Thiển.

Dưới sự quan sát của ông ta, Giới hiện tại vốn không để loài người vào mắt.

Giới đến thế giới người chơi, thiết lập lại liên hệ với phân thân.
Ngài nghĩ rằng mình sẽ thu được các loại cảm xúc như đau khổ và hối hận từ chỗ phân thân, không ngờ đám phân thân của ngài đang chơi rất vui vẻ.

Vân Thiển... không trở mặt với bọn họ sao?

Giới lén lút liên lạc Ô Tề Hải.

Ô Tề Hải đơn phương chặn đứng liên lạc với ngài.

Ngài lại gặp riêng Tô Quân.

Tô Quân trực tiếp phớt lờ ngài.

Giới: "..."

Ngài đang định tức giận, bỗng nhìn thấy bóng người quen thuộc cách đó không xa.

Ngài lập tức ẩn thân, trốn sau gốc cây.

Tay cấu lên thân cây, mắt thành thật nhìn chăm chăm người tới.

Dường như Vân Thiển nhìn thấy một bóng lưng tóc trắng, cô không để tâm, hỏi thăm Tô Quân: "Phòng tuyến số hai cần ngài giúp đỡ củng cố một chút."

Bên đó lại ngoi lên không ít côn trùng tấn công kiểu tự sát, tính ăn mòn của dịch thể rất mạnh.

Tô Quân khẽ gật đầu: "Ừ."

Anh mắt lảng lảng dịch chuyển, nhìn về phía cây cối đằng trước.
Vân Thiển nghiêng người vén sợi tóc rũ xuống thái dương anh.
Khóe môi Tô Quân nở nụ cười

Giới: “...”

Ngài cấu mạnh lên vỏ cây, sức hiểu.

Vân Thiển vốn không hiểu lắm.

Bằng không với tính cách của cô, cô sẽ không thể không lo lắng cho Vân Kiến Quốc.

Cô biết Vân Kiến Quốc rất an toàn, không hề chết.

Vậy trước kia ngài đau lòng vì cái gì?

Trong lúc Giới thần thờ, Vân Thiển đẩy xe lăn Tô Quân tới bên gốc cây.

“Rầm — —”

Đỉnh đầu tóc trắng của Giới nổ tung!

Giới trố mắt nhìn Vân Thiển rút lại bàn chân đạp vào thân cây, vỗ ngực thờ ơ nói: “Tôi còn tưởng chuột chứ, hù chết tôi rồi.”

Giới biết Vân Thiển đã phát hiện ngài ở chỗ này.

Ngài không lập tức hiện thân, gập mặt cô nói chuyện khác với gập mặt phân thân, cần đợi thời cơ thích hợp.

Xế chiều, ánh tịch dương nhuộm đỏ chân trời.

Thần Chiến Tranh với mái tóc đỏ gần như sắc trời, mặt mày nhẵn nhụi xuất hiện: “Giới, sao chuyện ngươi và Tà Thần hợp tác không báo cho ta biết... Ngươi bảo y đi tìm sự trợ giúp của Thần Ánh Sáng, không sợ y và Thần Ánh Sáng bắt tay nuốt chửng Thần cách của ngươi sao?”

Giới bình thản đáp: “Đánh cược thôi, xem cuối cùng y sẽ giúp bên nào.”

Thần Chiến Tranh mắng: “Đồ điên.” Lúc này ngài cũng chẳng truy cứu trách nhiệm của Giới nữa, hỏi: “Ngươi gấp gáp bảo ta tới đây làm gì?”

Giới nói: “Thần Bóng Tối vẫn còn giám sát xem ta có tiếp xúc với phân thân không.

Ngươi thay thế ta, ta có một số việc nhất định phải nói với Vân

Thiền.”

Thần Chiến Tranh: “...”

Người gấp rút bảo ta tới là để bảo ta thay ca, sau đó đi tìm phụ nữ của mình hả?

Chấu chấu đầu trên cùng sợi dây, Thần Chiến Tranh chỉ đành giúp đỡ.

Đến đêm khuya, Gió thoát thân, lén vào phòng Vân Thiền.

Ngài im hơi lặng tiếng xuất hiện, động tác nhẹ nhàng tới gần mép giường, định đánh thức cô.

Trong khoảnh khắc vén chăn lên, ngực Gió tặc nghẽn, ngài nhìn thấy một đôi mắt trũng còn lớn hơn chuông đồng, hết như hiện trường phim kinh dị.

Vân Thiền âm u nói: “Ngài thần linh, ngài định khi nào thì trả ba cho tôi, tiện thể giải thích luôn mọi chuyện trước đây?”

Gió ôm ngực, thật lâu cũng chưa hoàn hồn.

Ngài không biết rõ ràng Vân Thiền đang tỉnh, cũng nghe thấy tiếng ngài bước vào, vì sao chẳng sinh ra bất cứ tiếng lòng nào...

Vân Thiền thấy Gió đứng yên thật lâu không nhúc nhích, khuôn mặt tái nhợt, lập tức nhớ đến bọn Tống Hành Chỉ nói đầu óc và năng lực của bản thể không tốt lắm.

Cô đứng dậy bật đèn, nhờ ánh đèn tông màu ấm mà căn phòng tăng thêm chút ấm áp.

Gió đáp: “Lần này ta tới là để nói rõ mọi chuyện với nàng.”

Vân Thiền rửa tai lắng nghe.

Gió cẩn thận giải thích, vừa kể vừa quan sát kỹ sắc mặt Vân Thiền, đồng thời lắng nghe phản ứng nội tâm của cô.

Vân Thiền không để Gió nghe thấy bất cứ tiếng lòng nào.

Cô ghi nhớ kỹ nội dung Gió nói, sắp xếp lại tuyến thời gian từng sự kiện một.

Cô cảm khái: “Làm thần linh sướng thật, sau khi có sức mạnh hùng hậu thì sự phát triển của đầu óc cũng chẳng quan trọng nữa, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể thông qua sức mạnh mà xoay chuyển, muốn làm gì thì làm.”

Giới: “...”

Nhìn thấy phản ứng như vậy của Vân Thiển, ngài chẳng hề bất ngờ. Vân Thiển cũng chỉ thuận miệng trêu chọc một câu nhằm xoa dịu cảm xúc bàng hoàng trong lòng khi nghe thấy tất cả mọi chuyện. Dựa theo lời kể của Giới, tuyển thể giới hiện tại là ván thứ hai. Thế giới trong ván thứ nhất, bởi vì cô nhìn trúng sắc đẹp của Giới, sau khi mang Giới về nhà mới kết thành nghiệt duyên.

Lúc đó, Giới không thể khống chế sức mạnh (dự.c vọng), muốn phá hủy thế giới của cô đang ở, biến cô thành chim hoàng yến nuôi trong thần điện, suýt tạo thành kết cục khó lòng xoay chuyển.

May mà “Tính dực” hiểu được tình yêu nửa đường thức tỉnh, ngài lại có sức mạnh khác với thần linh khác, bèn ấn nút “Restart” (Tái hiện hôm qua) khởi động lại thế giới.

Thế giới sau khi khởi động lại, tức là tuyển thể giới ván thứ hai hiện giờ.

Quá trình khởi động lại ván thứ hai xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Hai vị thần tối cao là “nhân vật phản diện” nhận ra thân phận đặc biệt của Giới, hơn nữa việc khởi động không hoàn chỉnh đã để lại bug Tà Thần với mưu đồ hủy diệt thế giới ở ván thứ nhất.

Hai bên nhìn nhau vừa mắt, dự định hợp tác giết chết Giới, tốn công sức trù tính kế hoạch cả trăm ngàn năm.

Đáng tiếc Giới có thể được xem như Tiểu Cường(*) của Thần giới, cho dù ngài biểu hiện vừa ngốc vừa đáng yêu nhưng làm thế nào cũng chẳng giết nổi.

(*) Con gián

Bởi vì “Số phận kỳ diệu”, cô và Giới chưa thức tỉnh ký ức gặp nhau lần nữa.

Khi Giới suýt thức tỉnh, ngài bị thần tối cao ngăn cản, ký của cô và Giới đều bị xóa sạch.

Nhưng với tư cách là Tiểu Cường của Thần Giới, ý thức tự cứu trong cơ thể ngài vô cùng mạnh mẽ.

Phân thân bị Thần Bóng Tối lừa tu luyện ra tự động chạy vào cơ thể Vân Thiển ẩn núp.

Lại một hồi “Sổ phận kỳ diệu”, cô được Chúa cứu thế lựa chọn, gặp phân thân Cố chấp của Giới, thế là xảy ra những chuyện kế tiếp.

“Sổ phận kỳ diệu” là chỉ dẫn ngầm của sức mạnh còn sót lại từ Thần Mẫu sáng thế.

Hai vị thần tối cao không những đang đối địch với Giới, mà còn là đối địch với sức mạnh cuối cùng còn lại của Thần Mẫu.

Vân Thiển nói: “Thì ra là vậy.”

Giới nghe lời tổng kết của Vân Thiển xong, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Tình huống đại khái đúng như Vân Thiển tổng kết, nhưng sao nghe từ miệng cô lại thấy không đúng lắm.

Vân Thiển quan sát gương mặt đẹp của Giới, tưởng tượng hình dáng khi còn bé năm nào.

Với tính cách của cô, nhìn thấy em trai đáng yêu thế này chắc chắn sẽ vác về nhà.

Vân Thiển: “...”

Đau lòng quá đi mất.

Ai ngờ chút xíu sờ thích háo sắc lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế.

Hiện giờ ngay cả ván thứ hai cũng đụng phải thế giới tận thế.

【 Hối hận, vô cùng hối hận, cực kỳ hối hận 】

Giới nghe thấy tiếng lòng của Vân Thiển spam nhiều lần, ngài hơi mím môi, nhỏ giọng giải thích: “Ta sẽ khiến mọi thứ quay lại như ban đầu.”

Vân Thiển kinh ngạc nhìn ngài: “Ngài còn muốn làm ván thứ ba hả?”

Giới cảm thấy một chuyện nghiêm trọng bị Vân Thiển nói giống như chơi game.

Ngài đáp: “Lần này, ta sẽ không để hai chúng ta xảy ra bất cứ dính líu nào.”

Đối với Vân Thiển mà nói, ngài giống như tai họa.

Vân Thiển chẳng bày tỏ ý kiến, chỉ hừ một tiếng: “Vậy ngài đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi...”

Giới dờ mắt, đôi mi khẽ run: “Ta biết.”

“Nếu không tôi nhìn thấy ngài, chắc chắn sẽ lại thích ngài.”

Câu nói tiếp theo của Vân Thiển vang lên đồng thời với câu “Ta biết” của Giới.

Một người một thần đều sửng sờ.

Mắt Giới chớp liên hồi, trái tai dần ứ máu đỏ ửng.

Vân Thiển giơ tay lên xoa chỗ nổi tiếp ở xương hàm dưới và gáy, ánh mắt thất thần nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, đồng thời tìm được cái cớ hoàn mỹ:

“Dù sao đi nữa cơ thể thần linh của ngài cũng quá hấp dẫn người ta.”

Giới gật đầu: “Ừ!”

Vân Thiển: “...”

Có vài lời không thể nói ra miệng, nhưng có thể nghĩ trong lòng.”

【Cho dù có thích, cũng là chuyện trước khi mọi thứ chưa phát sinh.】

Giới nghe thấy tiếng lòng này cũng không đau lòng, đây là chuyện mà ngài đã dự liệu trước.

Chỉ cần để ý sự thay đổi thái độ trước và sau đến Thành đá quý của Vân Thiển thông qua phân thân, ngài đã có thể nhận ra đôi chút.

Bầu không khí hơi ngưng ngập.

“Thời gian sắp đến rồi.” Giới nhận được hồi thúc của Thần Chiến Tranh, ngài nắm lấy tay Vân Thiển: “Có một câu mà sau khi ta hồi phục ký ức, mãi vẫn chưa có cơ hội chính miệng nói với nàng.”

“Xin lỗi.”

Hai chữ vừa buông ra, Vân Thiển kinh ngạc nhìn giới cúi đầu, tay cô bị ngài ấn lên ngực, cảm nhận rung động mạnh mẽ từ trái tim.

“Sau khi khôi phục ký ức, ta luôn cảm thấy may mắn, ta vẫn còn sức mạnh và cơ hội cứu vãn mọi thứ.”

Giới buông tay Vân Thiển ra, cánh môi lạnh lạnh lướt qua mu bàn tay cô.

Mu bàn tay Vân Thiển nóng rực, cô nghe Giới nói: “Ta bằng lòng vì nàng tạo ra một thế giới hòa bình ấm áp mãi mãi, cho nàng, người nhà và bạn bè nàng một cuộc sống yên bình không bị quấy nhiễu.”

Tất cả những lời này không chỉ nói với Vân Thiển, đồng thời cũng là nói với đám phân thân.

Đây là quyết tâm của Giới, ngài hi vọng phân thân có thể hiểu, đặc biệt là Cố chấp.

Yêu một người không phải cùng kéo nàng xuống địa ngục, mà là dốc sức cùng theo đuổi hạnh phúc.

Giới ngưng mắt nhìn khuôn mặt Vân Thiển chốc lát, xoay người rời đi.

“Đợi một chút.”

Vân Thiển gọi Giới.

Bước chân ngài khựng lại, xoay người, được người trước mặt bước lên vòng tay ôm eo.

Cái ôm ấm áp, lời nói và suy nghĩ trong lòng cô đồng thời truyền đến tai ngài — —

“Cố lên.”

Giới ôm lấy Vân Thiển, nhắm mắt hít lấy mùi hương thơm ngát trên tóc cô, sức mạnh dâng tràn trong cơ thể.

Ngài sẽ không để Vân Thiển hối hận vì đã quen ngài.

Bất kể là hiện tại hay là tương lai.

...

Tống Hành Chỉ nhìn chăm chú xiềng xích trong lòng bàn tay, bên tai vang lên câu nói của Giới.

Cậu nhớ đến chuyện bắt Vân Thiển nổ súng giết mình lúc đầu... Bây giờ nghĩ lại, đó đúng là chuyện rất quá đáng.

Còn chẳng bằng bản thể mà cậu vẫn luôn ghét bỏ, thật mất mặt.

Cậu nhắm mắt lại, thân hình gần như trong suốt bay lên.

Chuyện tạm biệt Vân Thiển cứ để sau khi bản thể hoàn thành chuyện nên làm đã.

Ô Tề Hải cười hì hì tiếp nhận lời kêu gọi của bản thể, cậu không ngờ Tống Hành Chỉ là người đầu tiên đáp ứng.

Tô Quân do dự một chút.

Anh để lại ba viên đá quý có thể tự củng cố phòng tuyến, sau đó đáp lại lời kêu gọi của bản thể.

Văn Nhân Du rút vali bằng da dưới gầm giường ra.

Sau khi kiểm kê số vàng, anh gõ cửa phòng nào đó, đánh thức Văn Tư Thành, giao nó cho Văn Tư Thành rồi hờ hững nói: “Tạm thời giao cho anh bảo quản, sau này lại tìm anh lấy.”

Văn Tư Thành chưa tỉnh ngủ hẳn, tay chột nặng nề, đợi anh dụi mắt định hỏi xảy ra chuyện gì thì chỉ còn nhìn thấy đầu Văn Nhân Du lơ lửng giữa không trung, cơ thể tan biến.

Văn Tư Thành chửi thề trong lòng.

...

Giới trở lại Thần điện Bóng Tối.

Thiên Hành Kiện đáng lý xuất hiện chỗ này giao Thần cách cho ngài chẳng thấy bóng dáng.

-----oOo-----

Chương 122: 122: Thần Cách Quy Vị

Thiên Hành Kiện lừa lấy được sự trợ giúp của Thần Ánh Sáng, âm thầm lén vào nơi Thần Bóng Tối giấu Thần cách.

Lời mà anh ta nói Thần Ánh Sáng là nói láo, với Giới cũng chưa từng nói thật hoàn toàn.

Nơi Thần Bóng Tối đặt Thần cách vốn không có cấm chế nào cần thần lực Thần Ánh Sáng mới có thể lén vào.

Thần cách lấy từ trong cơ thể thần tối cao ra vẫn còn nằm tại đó, vốn không có thần linh nào dám tự ý đụng chạm.

Trừ thần linh đồng cấp.

Thiên Hành Kiện nói mình bị Thần cách đã thương là thật, anh ta cần thần lực Thần Ánh Sáng mới có thể lén vào cấm chế của Thần Bóng Tối là nói dối.

Với tư cách là Tà Thần mà Giới tạo ra từ một phần thần lực, thần lực Thiên Hành Kiện có chỗ đặc biệt.

Anh ta có thể hút lấy thần lực của thần linh khác rồi tiến hành sao chép, đây cũng là lý do hai vị thần tối cao lựa chọn anh ta sao chép và bôi nhọ thanh danh Giới trong kế hoạch.

Mặc dù là thần lực thần tối cao, anh ta cũng có thể sao chép.

Thời gian sao chép không thể kéo dài, nhưng đủ để Thần cách tạm thời tiếp nhận anh ta.

Đây mới là ý định thật sự của Thiên Hành Kiện.

Khóe miệng anh ta giương lên nụ cười thuộc về kẻ chiến thắng, nhàn nhã bước lên tiếp cận Thần cách.

Thần cách vẫn không chịu tiếp nhận anh ta.

Sau khi anh ta lại mô phỏng khí thuộc về Thần Ánh Sáng, kết giới ngoài Thần cách từ từ yếu đi.

Thiên Hành Kiện nắm chắc cơ hội, xông vào bên trong kết giới, đặt

hắn Thần cách vào trong cơ thể.

Trong nháy mắt, đuôi tóc anh ta nhuộm màu bạc, mắt lóe lên ánh sáng vàng, lồng ngực tràn đầy sát ý điên cuồng.

Xuôi theo sự ổn định của Thần cách, cảm xúc này cũng dần dần tan biến.

Thiên Hành Kiện nhìn đôi tay trào dâng sức mạnh, hài lòng gật đầu.

Thần cách chưa hoàn toàn dung hợp, nhưng anh ta có thể cảm nhận được thần lực khổng lồ ẩn chứa trong đó, cùng với thiên phú đặc biệt mà Thần Mẫu ban cho — — Sát thần.

Bắt đầu từ bây giờ, còn ai có thể đối địch với y!

“Nên làm một vài chuyện phù hợp với thân phận rồi.” Thiên Hành Kiện thầm nói, Thần cách kêu gào muốn anh ta đi dọn dẹp rác rưởi trên đời này, bắt đầu tính sổ từ tên khốn khiến người ta ghét nhất.

Anh ta vội vã muốn nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Giới và Thần Bóng Tối khi phát hiện anh ta phản bội.

...

Thần điện Bóng Tối.

Giới đứng chờ chốc lát, thời gian hện trôi qua khá lâu nhưng Thiên Hành Kiện vẫn chưa đến.

Trong thần điện, Thần Bóng Tối phát hiện ngài đã về, trầm giọng hỏi:

“Giới, sao không vào?”

Giới bước vào Thần điện.

Lúc Thần Bóng Tối hỏi linh hồn ngài đã đủ hết chưa, động tác của ngài hơi khựng lại, gật đầu.

Giới nâng cao cảnh giác.

Lúc Thần Bóng Tối chia thần lực bản thân cho ngài, tình hình đột nhiên thay đổi, không biết xảy ra chuyện gì mà hơi thở của Thần Bóng Tối trở nên nặng nề.

Ánh mắt thần tướng nhìn chằm chằm Giới đầy áp sát khí.

Giới đoán có lẽ bên Thiên Hành Kiện đã thành công, nhưng lại bị Thần Bóng Tối phát hiện.

Ngài giả vờ không biết gì: “Thần Phụ, xảy ra chuyện gì thế?”

Giọng nói Thần Bóng Tối không dễ chịu mấy: “Thần Ánh Sáng muốn

ra tay với ta sớm hơn.”

Giới không hề hay biết sự tồn tại của Thần cách, ông ta tuyệt đối không thể nói cho ngài biết.

Thần Bóng Tối không ngờ Thần Ánh Sáng lại bắt tay với Tà Thần...

Làm sao ông ta phát hiện ra kế hoạch của ông?

Chẳng lẽ là Tà Thần phản bội?

Thần Bóng Tối không thể nào để mặc Tà Thần giao Thần cách cho Thần Ánh Sáng, ông ta suy nghĩ chốc lát, quyết định bảo Giới đi giành lại Thần cách... So với Tà Thần, lực tương tác của Thần cách với Giới mạnh hơn.

Thần Bóng Tối nói: “Giới, ta muốn giao một nhiệm vụ cho con.”

Giới nghe thấy Thần Bóng Tối mô tả Thần Ánh Sáng thành một tên đầy ắp dã tâm, không chấp nhận trên đời này có hai vị thần tối cao và bất kỳ sinh vật nào uy hiếp địa vị của ông ta.

Thần Ánh Sáng không những muốn giết Giới, còn muốn giết luôn Thần Bóng Tối.

Hiện giờ, Thần Ánh Sáng đào tạo ra một Tà Thần, sai khiến Tà Thần trộm Thần cách mà ông ta chuẩn bị cho Giới.

Thần Bóng Tối thở dài: “Con biết rồi đấy, phương pháp tu luyện của con chưa chắc có thể ngưng luyện Thần cách thành công.

Nếu như thất bại, Thần cách đó chính là lựa chọn thứ hai mà ta chuẩn bị cho con.”

Giọng Giới run run nói: “Đa tạ Thần Phụ!” Nếu không phải ngài đã biết sự thật, đúng là ngài sẽ tin câu chuyện hoang đường của Thần Bóng Tối.

Bây giờ xem ra, Thần Bóng Tối và Thần Ánh Sáng đều là kẻ lường gạt.

“Âm — —”

Cổng lớn Thần điện Bóng Tối bị ngoại lực phá mở từ bên ngoài.

Giới đang chuẩn bị xuất hành, Thiên Hành Kiện lại tới trước một bước.

Gió lốc thổi quét qua thần điện, thần bộc bình thường bất tỉnh tại chỗ, một số thần linh hầu hạ bị ép quỳ xuống run rẩy.

Thiên Hành Kiện cười khăng khắc, chỉ vào thần tướng cao lớn chẳng thể nhìn trực diện trong thần điện: “Thần Bóng Tối, ta tới tìm ông đây.

Không biết cảm giác hiện tại của ông khi nhìn thấy ta là gì?”

Thần Bóng Tối thấp giọng nói ra bốn chữ “ếch ngồi đáy giếng” .

Chữ “giếng” vừa dứt, bàn tay ảo ảnh khổng lồ màu đen xuất hiện bên trên kẻ xâm nhập chậm rãi ấn xuống, không khí lan tràn áp lực khiến người khác khó chịu.

Một luồng ánh sáng chiếu xuyên qua bàn tay khổng lồ, bàn tay lập tức rút về sau.

Thiên Hành Kiện cười khẩy: “Ông cho rằng ta không sử dụng được sức mạnh bên trong thần cách sao? Đừng quên trước đây vì sao các người tìm ta hợp tác.”

Anh ta nhìn sang hướng Giới đứng, cười khế: “Cảm giác hiện giờ của ngươi là gì?”

Thần Bóng Tối không nói câu nào, thần thuật liên tiếp đánh về phía đối phương.

Giới có thể cảm nhận được sự sợ hãi bên trong Thần Bóng Tối sau khi bị ánh sáng kia tấn công, ngài cố ý hỏi: “Thần Phụ, con tới giúp người.”

Thần Bóng Tối mắng: “Nếu xem ta là Thần Phụ thì đứng yên đừng nhúc nhích!”

Lời của Thiên Hành Kiện khiến Thần Bóng Tối nhận ra bất thường, ông ta hiện tại vô cùng thận trọng, không để Giới tự tiện tới gần.

Giới đứng ngoài quan sát cuộc chiến giữa Thần Bóng Tối và Thiên Hành Kiện, áp chế sự dao động linh hồn trong cơ thể.

Đương nhiên Thần Bóng Tối hùng mạnh, nhưng cơ thể và sức mạnh của ông ta bị giam cầm trong thần điện.

Từ sau khi ông ta và Thần Ánh Sáng quyết định đối phó Giới, sức mạnh còn sót lại của Thần Mẫu đã khiến bọn họ trở nên suy yếu.

Sau khi Thần cách bị Thiên Hành Kiện khống chế, dường như sức mạnh còn lại của Thần Mẫu cũng theo đó bị dẫn ra.

“Ông không đấu lại ta đâu! Đây là sức mạnh hùng hậu được Thần

mẫu thiên vị!”

Thiên Hành Kiện hưng phấn quát to, thỏa sức thả luồng khí giết chóc trong lồng ngực.

Thần lực từ một nhân hai, hai nhân bốn, cuối cùng hợp lại thành tấm lưới khổng lồ nhốt thần tướng Thần Bóng Tối bên trong.

Thần Bóng Tối bị cưỡng ép rơi vào trạng thái ngủ say.

Một vị thần tối cao cứ thế bị anh ta giải quyết dễ như trở bàn tay.

Thiên Hành Kiện nghiêng đầu nhìn Giới, nhếch khóe môi cười: “Với tư cách là kẻ tạo ra và cung cấp sức mạnh hiện tại cho ta, ta từng nói sẽ dành cho ngươi sự ưu đãi đặc biệt... Ngươi hãy nhìn ta cười đến cuối cùng đi.”

Giới vùng trường kiếm nhưng bị Thiên Hành Kiện giữ lại.

Ngài bị xiềng xích biến ra từ thần lực trói chặt, trôi lơ lửng sau lưng Thiên Hành Kiện.

Mục tiêu tiếp theo của Thiên Hành Kiện là Thần Ánh Sáng.

Lúc Thần Bóng Tối rơi vào ngủ say, bên phía Thần Ánh Sáng lập tức cảnh giác.

Ông ta nhận ra bất thường, bèn triệu hồi Thần Chiến Tranh bảo vệ mình.

Thần Chiến Tranh và Thiên Hành Kiện gần như đến Thần điện Ánh Sáng cùng một lúc.

Thiên Hành Kiện nhìn thấy Thần Chiến Tranh từng đánh với anh ta một trận.

Gần như kẻ thù gặp nhau đều đỏ mắt, anh ta dựa vào sức mạnh Thần cách mà trói Thần Chiến Tranh giống y như Giới sau lưng.

Thần Chiến Tranh càn lờn nhìn Giới: “Đây là hợp tác mà ngươi nói hả? Ta đã nói y không đáng tin cậy mà.”

Giới nhìn ngài, dờn tầm mắt: “Ta cũng từng nói đây là đánh cược.”

Thần Chiến Tranh lấy làm lạ nhìn Giới.

Lúc này, Thiên Hành Kiện đã bắt đầu tỷ thí với Thần Ánh Sáng.

Nhìn một lát, Thần Chiến Tranh trở nên hào hứng, nói: “Đúng là một canh bạc lớn.”

Thiên Hành Kiện đang chiến đấu với Thần Ánh Sáng không rảnh quan tâm đoạn đối thoại của bọn họ.

Thần Chiến Tranh lại quan sát một lúc, Thần Ánh Sáng bị Thiên Hành Kiện trói bằng dây xích thần thuật, ngài hỏi: “Người định đợi tới khi nào?”

Giới nhìn Thiên Hành Kiện cầm kiếm chỉ vào trán Thần Ánh Sáng, ngài lên tiếng: “Bây giờ.”

“Giết chóc.”

Cơ thể của Thiên Hành Kiện không thể động đậy, ngực truyền ra cảm giác trướng phồng cực độ.

Anh ta cúi đầu nhìn, chỉ thấy Thần cách dung nạp trong người đang bị một bàn tay với khớp xương nổi rõ đưa ra ngoài.

Tiếp đó là một gương mặt vô cùng quen thuộc giống y đúc thần linh tóc trắng ở sau lưng, chẳng qua đôi mắt trên gương mặt đó tràn ngập sát ý.

Thiên Hành Kiện rống giận: “Giới! Người bỏ phân thân Giết chóc vào người ta từ khi nào?!”

Thảo nào lúc anh ta dung nạp Thần cách lại dung nạp dễ dàng đến bất ngờ, hóa ra Thần cách cảm nhận được chủ nhân thật sự đã đến. Bảo sao khi anh ta dung nạp Thần cách, sát ý bốc lên dữ dội, chắc chắn là sự rò rỉ sức mạnh mà phân thân thôi thúc Thần cách sinh ra. Vậy mà anh ta không hề phát hiện!

Anh ta nghĩ rằng luồng sát ý kia là sức mạnh bao hàm trong Thần cách!

Thiên Hành Kiện đột nhiên nhớ lại một chuyện.

Lúc Giới thả anh ta từ trong lồng ra, để bày tỏ sự chân thành và quyết âm hợp tác, Giới có bắt tay giảng hòa với anh ta.

Khi đó, anh ta cảm giác được thần lực trơn tuột đáng ghét từ lòng bàn tay Giới, nhưng không để ý Giới có bày trò gì không.

Lẽ nào là khi đó?

Thiên Hành Kiện chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần cách bị Giết chóc mang trả cho Giới.

Thần cách vốn không thuộc về anh ta.

Ngay khoảnh khắc anh ta muốn dung nạp Thần cách, thật ra anh ta đã chủ động giúp Giới khôi phục sức mạnh.

Anh ta tưởng rằng có thể khống chế thần lực Thần cách, nhưng đó chẳng qua là phân thân Giết chóc chủ động chia sức mạnh Thần cách cho anh ta.

“Rốt cuộc là từ khi nào?” Thiên Hành Kiện luôn mồm truy hỏi.

Giới không giải đáp thắc mắc của anh ta, ngài nâng mắt nhìn Thần cách.

Đây là Thần cách của ngài sao?

Thần Chiến Tranh vốn không thể nhìn trực diện Thần cách.

Giống như hai vị thần tối cao kia, bên trong Thần cách là sức mạnh mà Thần Mẫu sáng thế mới có.

Thần Ánh Sáng làm chủ tất cả ánh sáng của thế giới, Thần Bóng Tối làm chủ tất cả bóng tối của thế giới, Thần cách còn lại là gì đây?

Thần cách tiến vào cơ thể Giới.

Thần Chiến Tranh cảm nhận được khí của Thần cách tiết ra ngoài khiến người ta run rẩy.

Đó là Thần cách đại diện cho Cái chết và Tái sinh.

Lớp ngoài cơ thể Thần linh tóc trắng bên cạnh bị bao phủ bởi ánh sáng chói lòa, không thể nhìn trực diện.

Vị thần tối cao thứ ba quy vị!

Đến chết, Thiên Hành Kiện cũng không có được câu trả lời từ Giới.

Có lẽ là như anh ta suy đoán, lúc nắm tay, Giới đã lén đặt Giết chóc trong cơ thể mình.

Anh ta là Tà Thần mà Giới tạo nên, trong cơ thể có thần lực giống với Giới, vì vậy sẽ không bài xích phân thân của Giới.

...

Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối tan biến, Thần giới rơi vào hỗn loạn.

Nữ Thần Được Mùa vẫn luôn hành sự khiêm tốn bất chợt vùng lên, hợp tác với các vị thần như Thần Chiến Tranh, thống lĩnh chúng thần bằng sức mạnh lời đình, thần linh không còn phân biệt phe cánh nữa. Dưới sự dẫn dắt của Nữ Thần Được Mùa, mỗi thần linh bắt buộc phải gánh vác nhiệm vụ bảo vệ sự vận hành của thế giới nhỏ, không được tùy tiện nhúng tay vào sự phát triển của thế giới.

Nếu thế giới gặp nguy hiểm sống còn, bọn họ cần chủ động diệt trừ mối nguy.

Đương nhiên cũng có rất nhiều thần linh phản đối.

Hiện giờ, bọn họ đều nằm dưới vườn hoa tại thần điện của Nữ Thần Được Mùa, lộ lên cái đầu, mỗi ngày được tưới nước cho đến khi “đồng ý” với quy tắc của bà.

Cũng có thần linh mong đợi sự trở về của hai vị thần tối cao...

Tại một thế giới nhỏ nào đó, Nữ Thần Được Mùa xuất hiện, hai cậu bé đáng vẻ giống hệt nhưng khác màu da chạy về phía bà: “Chị, chị về rồi!”

“Bài học tu hành thần linh hôm nay học thế nào rồi?” Nữ Thần Được Mùa hỏi thăm hai người.

“Em học chăm lắm, nhưng Tiểu Quang lười biếng.”

“Em không có! Tiểu Ám mới lười!”

Lúc Thần Chiến Tranh đến nơi, ngài nhìn thấy hai cậu nhóc nhỏ đang đánh nhau bên cạnh Nữ Thần Được Mùa.

Ngài hít sâu một hơi, sau khi đuổi hai đứa trẻ đi, ê răng nói: “Ngài không giết chết hai tên kia mà biến bọn họ thành trẻ con, không sợ sau này bọn họ lại trở về bộ dạng giống như trước kia nữa à?”

Nữ Thần Được Mùa: “Ta sẽ dạy dỗ bọn họ.

Nếu họ tan biến, ai kế thừa ánh sáng và bóng tối đây.”

Thần Chiến Tranh: “...Dạy dỗ thần tối cao, thế mà ngài cũng nghĩ ra.”

Nữ Thần Được Mùa hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Thần Chiến Tranh vỗ đầu, trở về gương mặt nghiêm nghị: “Y nói Thần cách đã hoàn toàn quy vị, sau khi tạm biệt sẽ thi triển thần thuật, bảo chúng ta chuẩn bị sẵn sàng.”

Nữ Thần Được Mùa sững người: “Tạm biệt người đó sao?”

Thần Chiến Tranh gật đầu: “Trừ cô ta thì còn ai vào đây... Nếu như có cơ hội đảo ngược, ngài muốn sửa chữa sai lầm gì?”

Nữ Thần Được Mùa suy nghĩ chốc lát, trả lời: “Ta muốn đổi danh xưng thành Nữ Thần Đất Mẹ(*).”

(*) Hay còn gọi là Nữ Thần Gaia, là một trong các vị thần ban sơ, được coi như tổ tiên của vạn vật, được người Hy Lạp tôn thờ là “đất mẹ”, tượng trưng cho mặt đất.

Thần bầu trời Uranus – chồng bà cũng do bà sinh ra.

Hai người sinh ra dòng dõi các vị thần Titan (hậu duệ là các vị thần Olympus) và các Cyclops, Hecatonchire.

Thần Chiến Tranh: “...Ngài đúng là rất can đảm.”

Nữ Thần Được Mùa dịu dàng nói: “Nói xong thì đi đi, đừng ở chỗ này chướng mắt ta.”

Thần Chiến Tranh sờ chớp mũi: “Ngài rõ ràng hơn ta.

Đợi sau khi thần thuật thi triển, không chừng mọi thứ lại trở về tình trạng chỉ còn lại hai vị thần tối cao.

Ta muốn đề phòng trước...”

Cây cào sắp nhét vào mũi Thần Chiến Tranh.

Nữ Thần Được Mùa nở nụ cười trong trẻo: “Chuyện tương lai, để tương lai tính.”

...

Thế giới người chơi.

Thảm họa thế giới tận thế đến đột ngột, đi càng đột ngột, để lại một đồng lộn xộn.

Đa phần thành phố bị quái vật tấn công, phá hủy quá nửa, hệ thống kinh tế rớt xuống đáy, may mà đất nước vẫn còn, mọi thứ có thể nhanh chóng phục hồi.

Vân Thiển dự định tiếp tục ở lại Thủ đô, đợi thành phố khôi phục thì tìm một công việc tại đây, ở bên cạnh đồng chí Vân.

Ngài đồng chí Vân trở về cũng rất bất chợt.

Một ngày nọ, ông bỗng đắp chăn nằm ngủ dưới sàn phòng cô, khi cô thức dậy bị dọa đến nhảy dựng.

Giới vẫn mãi không xuất hiện.

Chúa cứu thế, thần linh, còn có tận thế đều cùng nhau biến mất.

Tất cả giống như giấc mơ, chỉ có thành phố bị phá hủy là thật.

Cho đến khi thành phố khôi phục xấp xỉ, ngài đồng chí Vân lại ngồi lên cương vị ban đầu, xúc động ăn bữa cơm đoàn viên với nhóm họ hàng.

Cô không chịu được mùi thuốc lá trong phòng bao, bèn chạy ra ban công khách sạn hít không khí tươi mát.

Thiếu niên mặc áo sơ mi trắng quần đen đứng đó, lẳng lặng nhìn cô.

Màu da cậu trắng ngần, cà vạt đồng phục lỏng lẻo, cổ áo sơ mi hé mở, có thể thấy rõ đường nét xương quai xanh.

Vân Thiển ngẫm nghĩ, chẳng biết nói gì, bèn nở một nụ cười xán lạn với người kia.

Ánh đèn trong nhà hắt ra một vầng hào quang sau lưng cô, Tống Hành Chỉ nhìn Vân Thiển, mắt ngập nước rung rung: “Vân Thiển, tôi đại diện cho mọi người đến tạm biệt em.”

Vân Thiển bước lên, dựa vào lan can ban công, nhẹ nhàng nói:

“Muốn chơi ván thứ ba à? Có thể cho tôi giữ lại ký ức để tôi làm thiên tài tái sinh không?”

Tống Hành Chỉ phì cười, cậu lau nước mắt khóe mi: “Em nói cứ như chơi game vậy...” Cậu thấp giọng nói: “Nếu giữ lại ký ức sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.”

Vân Thiển nhìn Tống Hành Chỉ.

Lần đầu tiên gặp cậu, cậu và cô cao gần bằng nhau.

Bây giờ, cậu đã cao hơn cô rất nhiều, có thể cúi đầu nhìn cô.

Khi cậu rử mắt, lông mi vừa dày vừa dài.

Tống Hành Chỉ: “Chỉ vì em.”

Vân Thiển dờ mắt: “Thần linh cũng không thể nói ra lời vô trách nhiệm như thế.”

Tổng Hành Chỉ thấp giọng nói: “Thần linh chỉ cần chịu trách nhiệm với tín đồ của mình.

Từ đầu đến cuối, tín đồ của ta chỉ có nàng.”

Vân Thiển kinh ngạc: “Ngài không phải Tổng Hành Chỉ, ngài là... Giới?”

Ngài lại nở nụ cười ngượng ngùng: “Mọi người đều ở trong một cơ thể, bất cứ lúc nào cũng có thể thay thế nhau.

Nhưng ta không muốn để bọn họ đi ra, bây giờ ta chỉ muốn để ta và nàng ở bên nhau.”

Vân Thiển: “Giờ này mà còn bày vẽ tình thâm, nếu khởi động ván thứ ba, tôi sẽ chẳng nhớ được gì cả.”

Cô sờ nhánh cây mà Nữ Thần Được Mùa tặng mình trong túi.

Những lúc rối rắm trong lòng, thứ này có thể khiến tâm trạng cô bình tĩnh lại.

“Ừ.” Giới cười nói: “Chỉ một khắc này là đủ rồi.”

Ngài nhìn lên bầu trời, bóng đêm càng sâu thẳm: “Đã đến giờ.”

Ngài ôm Vân Thiển, tóc đen biến dài, màu sắc phai đi, ánh sáng thần thuật lan ra khắp bề mặt cơ thể.

“Tái hiện...” Hai chữ vừa mới buông, quần áo chỗ cánh tay ngài đã bị Vân Thiển siết chặt.

“Nếu như, tôi nói là nếu như...” Vân Thiển hít sâu: “Nếu như tôi nhận ra ngài, đừng chạy trốn, tôi không hận ngài.”

Giới gật đầu, nói ra hai chữ cuối cùng: “Hôm qua.”

Toàn bộ sức mạnh bên trong Thần cách tràn ra, thu nhỏ thành kích cỡ một chấm nhỏ, sau đó lan ra tất cả thế giới nhỏ, bao gồm cả Thần giới!

Đảo ngược thời gian, thời gian tất cả thế giới nhỏ liên tục quay ngược.

Nơi vốn là khách sạn biến thành một cánh đồng khai hoang, nhánh ô liu rơi xuống đất, một chấm sáng rơi từ không trung xuống, vùi sâu vào lòng đất.

Không lâu sau, một đóa hoa hi vọng bung nở bên trên.

Điểm sáng bay ra từ nụ hoa, phóng về phía Thần giới.

-----oOo-----

Chương 123: 123: Vị Thần Hộ Mệnh

Tái hiện hôm qua, quay ngược thời gian, cải tạo thể giới.
Thần thuật như vậy có thể gọi là cấm thuật, cái giá thi triển rất đắt.

Theo lý, ngài không còn sống mới đúng.
Giới nhìn Thần giới quen thuộc cùng với cánh tay và cẳng chân nhỏ xíu, chìm vào suy tư.

“Cuối cùng cậu cũng ra đời.”

Giới nghe thấy giọng Nữ Thần Được Mùa, ngài chột hiểu: “Là ngài giữ lại một phần sức mạnh của ta.” Nhánh cây kia là Nữ Thần Được Mùa tặng cho Vân Thiển.

Nữ Thần Được Mùa mỉm cười dịu hiền: “Các người là đứa trẻ mà Thần Mẫu sáng thế yêu thương, ai cũng không thể thiếu.”

Không đợi Giới trả lời, bà nói tiếp: “Đáng tiếc, thời gian cậu ra đời không khéo, đã lỡ mất cô ấy rồi.”

Người Giới cứng đờ, ngài rầu rĩ nói: “Lần này, ta vốn không định quấy rầy nàng.

Nàng... sống thế nào?”

Nữ Thần Được Mùa: “Không biết.”

Giới tức giận nói: “Ngài đã đồng ý giúp ta trông nom nàng ấy — —”

Nữ Thần Được Mùa nói tiếp: “Cô ấy còn chưa ra đời.”

Tiếng Giới im bật, siết chặt nắm tay.

Nữ Thần Được Mùa đáng ghét, không ngờ tính cách còn quái đản hơn trước đây.

Nữ Thần Được Mùa ngưng mắt nhìn đứa trẻ mặt bánh bao Giới, buồn cười nói: “So với ta, ta cho rằng cậu hi vọng mình đích thân chăm sóc cô ấy hơn.

Thần linh nào lại đi chăm sóc tín đồ của người khác.”
“Ta đi thăm nàng.” Giới đứng dậy.

Giây kế tiếp, ngài cảm mặt xuống đất.

Giới trầm mặc hồi lâu: “Chờ ta lớn thêm một chút.”
Lần này, thân thể Giới suy yếu hơn rất nhiều, bị những thần linh không biết thân phận ngài lên gọi là “Thần Hư Thận”.

Ai bảo ngài có dáng vẻ mong manh yếu đuối có thể học máu bất cứ lúc nào.

Bọn họ chỉ lên bàn tán, chưa bao giờ nói trước mặt Giới, bình thường làm việc cũng rất quan tâm ngài, dù sao cũng chỉ là một thần linh nhỏ tuổi.
Giới vốn không để ý những chuyện này, ngài đang cấp tốc tu luyện.

Sau khi khôi phục một chút thần lực, ngài bèn bắt đầu quan sát thế giới gốc, vội vã muốn đi gặp Vân Thiển.

Giới: “...”

Vân Thiển đâu chỉ chưa ra đời, ba cô Vân Kiến Quốc và mẹ cô Tống Nhân Vi còn chưa quen biết nhau nữa!

Ban đầu, Giới thật sự không định nhúng tay vào chuyện thế giới nhỏ, lần này ngài đảm bảo sẽ không liên quan bất cứ chuyện gì đến cuộc sống của cô.

Nhưng thời điểm nhìn Vân Kiến Quốc và Tống Nhân Vi đều yêu đương với kẻ không ra gì, lại còn có dự định kết hôn, hai bên chẳng có chút cơ hội quen biết, Giới sắp phát điên rồi.

Nếu như hai người này không ở bên nhau, Vân Thiển sẽ ra đời sao? Vừa nghĩ tới khả năng Vân Thiển không được sinh ra, Giới không thể chịu đựng được.

Đầu tiên là Vân Kiến Quốc phát hiện bạn gái mình quen mình chỉ vì muốn ông tiếp nhận đứa trẻ trong bụng làm người đồ vô, sau đó là Tống Nhân Vi phát hiện bạn trai mình không những trắng hoa mà còn

bắt cá mười bốn tay, bọn họ dứt khoát chia tay, quyết định sau này sẽ không tìm người yêu trong thùng rác nữa.

Hai người ở hai thành phố khác nhau, vốn không có cách nào quen biết.

Giới lật xem vô số tiểu thuyết tình yêu, cuối cùng tìm được một cách tương đối đáng tin.

Ngài giúp Vân Kiến Quốc và Tống Nhân Vi cùng trúng thưởng du lịch.

Sau khi bọn họ gặp nhau ở Hải Thành, đôi bên vừa ý nhau.

Tiếp đó, Tống Nhân Vi được thăng chức điều chuyển đến Thủ đô, hai người chính thức bước vào cùng điện hôn nhân, hạnh phúc mỹ mãn. Sau khi cưới nửa năm, Tống Nhân Vi mang thai.

Sức khỏe bà rất tốt, không có hiện tượng ốm nghén nào, vẫn ở tuyến đầu đấu tranh với phần tử tội phạm.

Một tháng sau, đứa bé trong bụng bà đã có linh hồn và hơi thở, Giới mới phát hiện Vân Thiển được mang thai rồi.

Kể đó, mẹ cô vẫn ở bên kia chạy như bay bắt cướp ngân hàng, ba cô trà trộn vào tổ chức xã hội đen mấy ngày mấy đêm không về.

Giới: "..."

Cặp cha mẹ này đúng là chẳng đáng tin.

May mà sức sống Vân Thiển ngoan cường, bị giày vò như vậy nhưng cũng vẫn sinh ra suôn sẻ — — trong đó không thể thiếu sự âm thầm giúp đỡ của Giới.

Tên của Vân Thiển là do ba cô lật từ điển, nhìn thấy câu “Bạch vân thiển thiển(*)” rất thi vị, bèn đặt tên cho cô là Vân Thiển.

(*) Mây trắng nhè nhẹ

Từ nhỏ, Tiểu Vân Thiển đã không chịu ngồi yên.

Ông bà nội, ông bà ngoại vốn không trông nổi cô quý nhỏ tăng động này.

Cứ hễ bọn họ vừa đi, Tiểu Vân Thiển sẽ nghĩ mọi cách bò xuống giường, khám phá căn phòng rộng lớn.

Giới tốn công tốn sức trông chừng, chỉ sợ cô khiến mình đập đầu

chết.

Đội Vân Thiển lớn lên một chút, Giới phát hiện đặc tính tinh quái của cô càng tăng mạnh hơn.

Cô lên mang giày cao gót của mẹ đi cầu thang, nếu không phải ngàì ở bên cạnh, suýt nữa cô đã lăn từ trên lầu xuống.

Rõ ràng ba mẹ cảnh cáo răn dạy nhiều lần, cô vẫn cầm nhíp chọc vào ổ cắm điện trên tường.

Nếu không phải ngàì kịp thời sử dụng thần lực cách điện, cô đã bị giật không nhẹ.

Cô ở nhà một mình nấu nước, lại tính đội ấm nước sôi lên đầu, may mà ngàì kịp thời ngăn cản, không để Vân Thiển sau này mang mái đầu Địa Trung Hải.

Còn có rất nhiều chuyện khác, Giới khó tưởng tượng được Vân Thiển trước đây làm sao trưởng thành.

Đồng thời với việc chăm sóc Vân Thiển, ngàì ở Thần giới bị Nữ Thần Được Mùa xách cổ áo đi học cái gì mà tiết học phẩm chất thần linh.

Nếu không vào học, Nữ Thần Được Mùa sẽ lấy cây cào thọt ngàì.

Đường đi của Diệc cũng khác, ngàì không trở thành Thần Chiến Tranh mà đắc cử tộc trưởng tộc Viêm, cưới con gái tộc trưởng tộc Phù thủy biển.

Mặc dù mỗi ngày bị đánh, nhưng nhìn bộ dạng của ngàì có vẻ rất thoải mái, dự định sau này nếu chán quá lại làm thần linh chơi.

Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối bị Giới biến thành trẻ con vóc dáng cao hơn ngàì nhiều.

Dưới dự dạy dỗ của Nữ Thần Được Mùa, bọn họ trở thành thần linh có phẩm chất rất tốt.

Nếu bọn họ tiếp tục như vậy, Nữ Thần Được Mùa sẽ trả lại Thần cách cho hai người.

Lúc Nữ Thần Được Mùa dẫn Giới về thần điện, câu mà bà giới thiệu với Thần Ánh Sáng và Thần Bóng Tối là : “Đây là em trai hai đứa, sức khỏe không tốt, cần săn sóc nhiều hơn.”

Giới lại có thêm hai ông anh dong dài, vô cùng phiền phức.

Ngài rất hối hận không giết quách hai người này, mà đầu óc chập mạch để bọn họ tái sinh.

Trừ những chuyện đó, cuộc sống của Giới rất tốt.

Nữ Thần Được Mùa thích hợp quản lý các thần linh, đối xử với ba người bọn họ giống như Thần Mẫu lúc trước.

...

Ngoài chương trình học thần linh và tu luyện, trong mắt Giới chỉ có Vân Thiển.

Ngài không quấy rầy cuộc sống Vân Thiển, chỉ đưa ra vài sự trợ giúp những lúc cần thiết.

Sự trợ giúp mà loài người gọi là “may mắn.”

Nhưng một ngày nọ, ngài bỗng hoảng hốt, bởi vì ngài nhận được lời cầu nguyện từ Vân Thiển.

“Không thể nào, không thể nào, không thể nào!”

Sau khi xác nhận nhiều lần, Giới phát hiện không ngờ Vân Thiển lại trở thành tín đồ của ngài.

Vân Thiển không cho rằng những chuyện gia đình họ gặp được là may mắn, mà là có một người tốt bụng hoặc một vị thần tốt bụng ở sau lưng âm thầm bảo vệ họ.

Cô bằng lòng chủ động cung phụng.

Giới có một chút... chỉ có một chút vui vẻ.

Sự vui vẻ kia của ngài biến mất tắp ngay khi thấy Vân Thiển làm cho ngài khung ảnh giấy trắng và cắm ba cây nhang.

Giới: “...”

Vân Thiển vẫn như vậy, tập quen là được.

Mỗi ngày, Vân Thiển đều sẽ cầu nguyện với ngài, kể những chuyện xảy ra thường nhật.

Cô biết vui vẻ, biết đau lòng, biết hoang mang, biết tức giận, hoàn toàn có được cuộc sống mà người bình thường nên có.

Ngài nhìn Vân Thiển từ cô nhóc nhỏ xíu lớn lên thành thiếu nữ xinh

đẹp, được biết bao bạn khác phái trong trường quan tâm.
Khiến ngài cảm thấy nhẹ nhõm là Vân Thiển chỉ một lòng học tập, không có hứng thú với chuyện người yêu.
Cứ thế, ngài nhìn Vân Thiển bước vào cấp ba, thi trường đại học và chuyên ngành mình muốn, làm được công việc yêu thích, từ từ phát ra hào quang chói lóa.
Cô như vậy đã có thể một mình tự lập, không cần ngài âm thầm bảo vệ sau lưng nữa.
Nhưng...

Giới muốn gặp Vân Thiển một lần, một lần cuối cùng.

“Có phải hôm nay Thiển Thiển viết văn được điểm tuyệt đối không, thầy giáo khen con có trí tưởng tượng phong phú đấy!”
Trên bàn ăn nhà họ Vân, Tống Nhân Vi gấp một chiếc chân vịt to vào chén Vân Thiển.

Vân Kiến Quốc nghe vậy bèn cười: “Thật à, bé ngoan của chúng ta đã viết gì vậy, đọc lên ba nghe xem nào.”
Tiểu Vân Thiển tung tăng đi lấy bài kiểm tra, cánh tay nhỏ giơ bài văn, đọc lanh lảnh.
“Ba mẹ tôi đều là cảnh sát, mỗi ngày hai người dậy rất sớm, về nhà rất trễ...”

“Nhưng tôi không hề thấy buồn...”
“Có một người vô hình chơi cùng với tôi...”
Từ nhỏ, Vân Thiển đã phát hiện vận may của cô lớn hơn những bạn cùng trang lứa.
Vận may này ở khắp mọi nơi, hầu như diễn ra mỗi ngày, khiến cuộc sống của cô thuận buồm xuôi gió.
Đối với cuộc sống thế này, cô vẫn mang lòng cảm kích.
Nghe nói ba mẹ cô cũng có được may mắn giống cô.
Ba mẹ cô đều là cảnh sát hình sự, tính chất công việc nguy hiểm.
Mẹ cô sống sót trong một vụ nổ lớn khi truy bắt phạm nhân, người biết chuyện này đều cảm thấy khó tin.
Trong quá trình đuổi bắt tội phạm, ba cô từng sảy chân té từ lầu cao xuống.

Theo lý mà nói đây là chuyện mất mạng, nhưng sau khi té xong, ba cô lại lành lặn giống như người bình thường.

Cô vô tình nghe thấy ba mẹ lên nói chuyện.

Hai người bảo khi đó cảm giác bản thân sắp chết rồi, nhưng lại có người kéo bọn họ từ trong nguy hiểm ra.

Giống như có thần linh che chở.

Lẽ nào cô có một vị thần hộ mệnh?

Bất kể là cô hay người nhà cô gặp nguy hiểm, thần hộ mệnh ấy đều sẽ âm thầm bảo vệ cả nhà bọn họ.

Bắt đầu từ lúc đó, Vân Thiển tin ngưỡng vị thần linh không biết có tồn tại hay không này.

— — Mỗi ngày, cô đều sẽ nghiêm túc thắp hương và lạy một lạy, kể cho thần linh nghe tâm sự của mình.

“Ngài thần linh, con trai của bà Vương kể bên cứ vòi tiền bà ấy mỗi ngày.

Tôi cho rằng đây là hành vi không tốt, con trai bà Vương phải tự đi làm mới đúng.”

Sau đó con trai bà Vương bỗng nhiên bị gọi nhập ngũ, mấy năm cũng chưa xuất ngũ.

Bà Vương hết sức nhẹ nhõm, bảo con trai bà đã có việc làm ổn định.

“Ngài thần linh, tôi có kỳ kinh nguyệt rồi, ngài biết kỳ kinh nguyệt là gì không? Mẹ tôi nói ăn kem nhiều quá sẽ đau bụng, tôi có thể biến thành đàn ông không, hoặc là mãi mãi không có kỳ kinh nguyệt cũng được.”

Buổi tối đó bụng cô rất ấm, về sau kỳ kinh nguyệt cũng không đau nữa.

“Ngài thần linh, gần đây tôi phát hiện trong lớp có rất nhiều bạn nam thích tôi.

Bọn họ gửi thư tình cho tôi, tôi thấy lớp trưởng cũng khá được.

Ba mẹ tôi cũng không quan tâm chuyện tôi yêu sớm...”

Ngày hôm sau cô lập tức nghe tin lớp trưởng chuyển trường, nghe nói là trường học giới thiệu cậu ấy với trường nào đó.

“Ngài thần linh, tôi quen biết một người bạn qua thư, anh ấy tên là Văn Tư Thành.

Chúng tôi trao đổi ảnh, anh ấy là cậu bé mập mập rất đáng yêu.

Anh ấy nói nhà mình giàu lắm, tôi kể cho bạn bè nghe, bọn họ đều nói bạn qua thư đang khoác lác, bảo tôi đừng chơi với người khoác lác.

Ngài nói xem tôi có nên liên lạc tiếp với anh ấy không?”

Sau đó, Vân Thiển nhìn thấy dòng tin tức trên điện thoại, lộ diện con trai triệu phú Hải Thành, đó là tấm ảnh chụp mặt nghiêng của Văn Tư Thành được người giúp việc ôm vào lòng.

Tin tức kia lộ ra không bao lâu đã bị xóa bỏ ngay lập tức.

Rất nhiều chuyện đầu đầu nói cho thần linh xong, qua vài ngày là được giải quyết.

Vân Thiển càng tin chắc cô có thần hộ mệnh, tin ngưỡng cũng càng trở nên thành kính.

Cứ thế, cô dần dần lớn lên, trở thành một nhà thiết kế trang sức.

Tác phẩm tốt nghiệp được một lão làng trong nghề nhìn trúng, may mắn trở thành học trò của người đó, có một khách hàng lớn cố định tên Bùi Hướng Nhu, cô ấy rất thích ý tưởng thiết kế của cô.

Chỉ cần cô không cố ý gây sự vô cớ, phát triển thêm một thời gian ngắn sẽ một bước lên mây.

Thế nhưng...

Cô vẫn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

...

Vân Thiển vừa suy nghĩ kế hoạch công việc tiếp theo, vừa đứng chờ đèn tín hiệu thay đổi.

Đèn chuyển từ đỏ sang xanh, nhóm người bắt đầu di chuyển, cô cũng đi cùng.

Người hai bên vạch qua đường hòa vào nhau, hết người này đến người khác lướt qua trước mặt, nam nữ già trẻ đều có.

Một thanh niên mặc áo hoodie khiến Vân Thiển để ý.

Người ấy không nhìn cô, nhưng cô có thể cảm giác được anh ta đang nhìn mình.

Là một người rất đẹp trai, gương mặt bất cần rất được yêu thích hiện nay, vấn đề là ở dáng môi nhĩ, cảm giác trông hơi buồn bã.

Vân Thiển lướt qua vai anh.

Tầm mắt không kiềm được mà nhìn thêm vài lần...

Giới dờ mắt, chỉ nhìn một lần, ngài thật sự chỉ nhìn một lần.

Ngài đứng ở đầu bên đây kiềm chế kích động muốn xoay người, không cần nhìn cũng biết Vân Thiển đã đến đầu bên kia vạch qua đường.

Đèn tín hiệu trên đỉnh đầu nhấp nháy, bắt đầu đếm ngược.

Bước chân Vân Thiển bỗng dừng lại.

Người đó, cô rất muốn làm quen người thanh niên đó.

Cô gái tóc nâu trà bất chợt xoay người, chạy băng băng sang đối diện dưới ánh mắt sừng sốt của người qua đường

Giới dự định đợi đèn tín hiệu kết thúc đếm ngược sẽ trở lại Thần giới, chủ động ngủ say, đợi khi Thần giới hoặc Vân Thiển cần ngài thì mới tỉnh lại.

Dù sao ở đây đã không còn cái gì đáng để ngài lưu luyến.

5...

“Xin lỗi, xin lỗi, cho tôi qua!”

3...

Lần đầu tiên Vân Thiển phát hiện ngã tư đường lại dài như vậy.

2...

Cô nắm lấy tay người thanh niên kia.

“Anh này.”

1...

Anh ta kinh ngạc quay đầu.

“Nói những lời này có hơi đường đột, nhưng tôi có cơ hội mời anh uống nước không?”

Vân Thiển thấy sau khi cô nói xong, anh ta vẫn duy trì vẻ mặt hoảng hốt, thậm chí là hoảng sợ nửa phút đồng hồ, vành tai cô ửng đỏ.

“Ban nãy, lúc anh đi ngang qua tôi...”

“Bỗng nhiên tôi hiểu được ý nghĩa của tám chữ ‘Một cái liếc mắt, vạn năm tương tư’...”

“Tôi đã thích anh từ cái nhìn đầu tiên.”

Người qua đường nghe thấy những lời kia sững sốt quay sang.

Cô gái này tuy trông xinh đẹp, nhưng cũng không thể nói mấy lời ngả ngón như vậy, sẽ bị tưởng là bệnh thần kinh đấy.

Tai Giới ù ù liên hồi.

Cho đến khi từng ngón tay Vân Thiển tuột khỏi tay ngài.

Ngài trở tay nắm lấy tay cô.

Một tiếng “Ừ” thật khẽ giống như sợ dọa cô chạy.

Giới lập tức bị Vân Thiển kéo đi về trước, cũng chẳng biết muốn dẫn ngài đi đâu.

Khóe môi Giới hơi cong lên, đường nét gương mặt trở nên dịu dàng.

Đau thương không còn tồn tại.

Người qua đường đứng bên ngoài xem hết từ đầu đến cuối: “...”

Giới trẻ bây giờ đều cởi mở vậy sao???